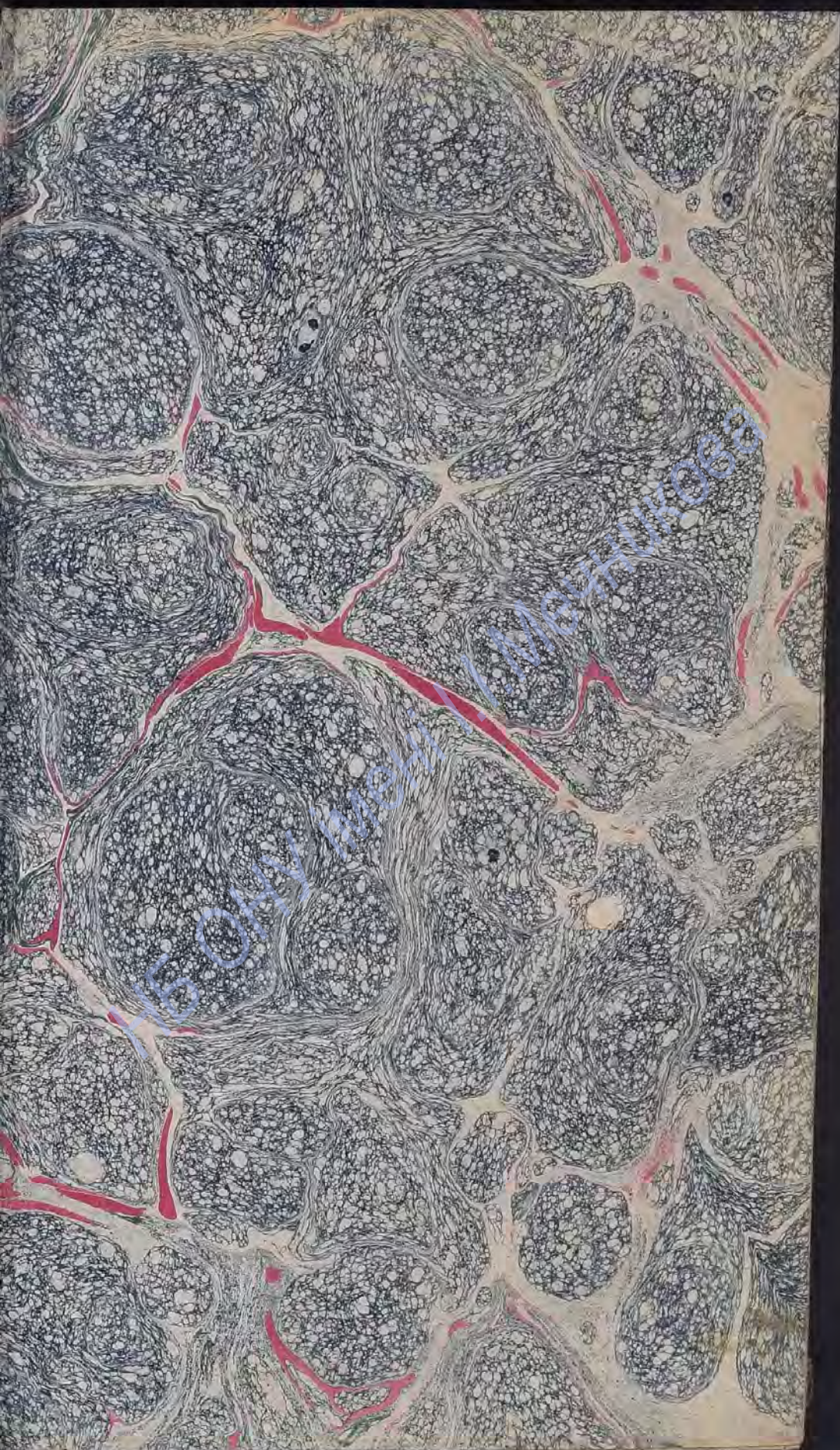

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

P O L Y B I I
H I S T O R I A R V M

T O M I V I I I . P A R S I .

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

N. 1.

ΠΟΛΥΒΙΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

POLYBII
MEGALOPOLITANI
HISTORIARVM
QVIDQVID SVPEREST.

RECENSUIT, DIGESSIT,
EMENDATIORE INTERPRETATIONE, VARIE-
TATE LECTIONIS, ADNOTATIONIBVS, INDI-
CIBVS ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHÆVSER
CIVIS GALLO-FRANCVS, ARGENTORATENSIS.

TOMI OCTAVI PARS PRIO
CONTINENS
ADNOTATIONES AD LIB. XXXI —

ET
INDICEM HISTORICVM ET GEOGRAPHICVM.

L I P S I A E
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
M D C C X C I V.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

к

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXI.

Lib. XXXI.

RELIVIAS.

CAPVT I.

Cap. I.

De anno, ad quem referenda sunt priora Capita huius libri, & omnino de ea *Parte universi operis*, quam *duobus libris*, ad quos nunc accedimus, *tricesimo primo & secundo* complexus est Polybius, vide quae notavimus ad lib. XXX. c. 20. Ceterum *libro XXXI Historiarum Polybii* comprehensas fuisse res, uno vel altero anno post Aemilii Pauli triumphum Macedonicum, & annis sequentibus, id est, A. V. 588 vel 589 & seqq. gestas, constat Athenæi testimonio, quod addulimus in Scholio sub contextu, ad cap. XXXI. 4, 1. sq. cum quo (quod ad ejusdem libri argumentum pertinet) confer cap. 24. Consentit codex Peirescianus, qui Eclogam eam, quam exhibuimus cap. 10. hujus libri, ad *librum XXXI.* retulit.

Vers. 1. ἐπολέμησαν. ἐξεπολέμησαν e suo codice in *Vers. 1.* Notis citavit Vrsinus, & sic est in Bav. quod verbum, licet raro alias & vix usquam hac notione constructioneque reperiatur, *ἐκπολεμῆν πρὸς τινα*, *bellum suscipere*, vel *bellum gerere cum aliquo*, tamen non temere fuit damnandum.

Polybii Histor. T. VIII. A dum,

Vers. 1.

dum; nam nimis quidem saepe librariorum culpa omittas in verbis compositis praepositiones vidimus, rarissime adjectas ubi abesse debeant. *ἐμπολεμῶν τινα* vulgato usu alias denotat *debellare aliquem*, quae notio non est hujus loci. Ea vero notione, quae huic loco convenit, habuimus apud Polybium idem verbum, sed cum accusativo casu absque praepositione constructum, XV. 6, 6. *ἐξεπολεμήσαμεν ἀλλήλους*, bello adfliximus, bello sagitavimus nos invicem, bellum inter nos gessimus.

Ibid. πρὸς τοὺς Πανίους. πρὸς τοὺς Ρωμαίους erat in cod. Vrsini; sed verum habet Bav. quod ex conject. restituerat VRSINVS, qui & hanc Notam adjecit: „*Raucus* urbs Cretae Straboni et aliis. ΠΑΥΚΙΩΝ extat apud me argenteum numisma.“ — *Ibid.* ἐν ὄρκοις correxit Vrsinus. Mendose ἐν ὄρκοις mssti. *Ibid.* πρὶν ἢ κατὰ κράτος ἐλεῖν. Sic correxit Casaub. Mendose ἐλεῖν est in ed. Vrsi. ἐλεῖν Bav. & sic videtur fuisse in Vrsini codice. Fortasse ἐλοιεν scripserat Polybius.

Vers. 2.

Vers. 2. οἱ δὲ Ρόδιοι, νομισθέντες τὰ περὶ τῶν Καυνίων. Vide XXX. 19, 3. Ad Καυνίων monuit h. l. Vrsinus, sic scribendum ubique in praecedentibus paginis, ubi male Καυν. Perperam nunc Καυνῶν Bav.

Vers. 3.

Vers. 3. Θερείας ἀνμαζούσης. Vide Adnot. ad lib. XXX. cap. 20. Mendose Θεωρίας Bav.

Cap. II.

CAPUT II.

De Gallograecis conf. XXX. 17, 12. sqq.

Cap. III.

CAPUT III.

E Polybii libro XXI. ductam esse narrationem, quae hoc cap. et seq. continetur, diserte Athenæus docet lib. X. c. 10. p. 439. ubi brevioribus repetit ea, quae uberius lib. V. cap. 5. p. 194. sq. exposuerat. Vide mox Scholion infra contextum cap. 4, 1. sq. & confer Notata ad XXVI. 10, 1 & 16. De argumento confer Diodor. Sicul. Excerpt. de Vit. et Vitiis, T. II. ed. Wessel. p. 583. qui, quae ibi habet, e Polybio transcripsit.

Vers.

Vers. 1. τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ συντέλεσμένους ἀγῶνας ὑπὸ Αἰμιλίου Παύλου. *Ludos illos dicit, quos ex multo ante preparato, & in Asia civitates & ad reges missis qui denuntiarent, & per Græciæ civitates ab ipso indictos, magno adparatu Amphipoli fecit Aemilius Paulus, ut docet Livius XLV. 32. ubi confer quae notavit Io. Frid. Gronovius.*

Vers. 1.

Ibid. τῇ μεγαλοεργίᾳ. Vocab. δωρεᾶ, quod vulgo sequitur, suspectum merito habuit Casaub. in comment. in Athenaeum. Vrsinus in Polybii Fragmentis a se collectis καὶ τῇ δωρεᾷ scripsit. τῇ μεγαλοδωρεᾷ malebat Casaub. τῇ μεγαλοεργίᾳ τῆς δωρεᾶς Reiskius, ita, ut voce δωρεᾶ Latinorum more usus sit Polybius, *magnificentia muneris*; quatenus munus designat ludos magnificos gratis populo præbitos. *Ibid.* θεωροὺς, qui ludorum solennia indicerent, & ad ea invitarent. cf. ad XXVIII. 16, 4.

Ibid. τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ. Persuasum habemus, non sic scriptum reliquisse Polybium. Fortasse τοὺς συντελεσθησομένους &c. *Ibid.* ἐπὶ Δάφνης, ad Daphnen. Daphne, vicus cum luco & templo, Apollini & Dianae sacro, prope Antiochiam Syriae. Strab. lib. XVI. p. 750.

Vers. 6. ἱππεῖς Νισᾶιοι. Dubitationem contra istam Casauboni emendationem movit Reiskius, eo quod equi quidem Nisæi sint celebrati, non autem equites. At nihil tamen melius certiusque in medium protulit vir doctus. *Ibid.* οἱ λεγόμενοι ἐταῖροι ἱππεῖς. Vide Adnot. ad XVI. 18, 7.

Vers. 6.

Vers. 11. τέθριππα δὲ τεσσαράκοντα. — „Imo vero τεσσαρενῶσια. Consentaneum enim est, fuisse plures quadrigas, quam currus senis equis junctos.“ REIKIUS. *Ibid.* „ἄρμα, currus a quatuor bestiis (h. l. elephantis) tractus; συνωρίς, a duobus.“ REISK.

Vers. 12. θεωροῦ. Per se nihil admodum habet hæc scriptura, quod suspectam eam reddere merito possit; quam si teneamus, intelligendum erit cum Reiskio, trecentas propemodum civitates misisse legationes, quæ lu-

Vers. 12.

dos istos sua præsentia cohonestarent: cujusmodi legationes *θεωρίαι* dicuntur, ut vidimus XXVIII. 16, 4. conf. Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Delum vs. 279. & Ernest. ad Xenoph. Memorab. Socr. III. 3, 12. Vna res, quæ dubitationem h. l. movere possit, ea esse videtur, quod illæ *θεωρίαι* inter boves bene saginatos & inter elephantum dentes mediæ commemorantur. Casauboni conjecturam, *θυωροί* vel *θυωρίδες*, defendit Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 134.

Verf. 16. *Verf. 16. υπονοήσκειν. Forlan ἐπινοήσκειν.*

Cap. IV.

CAPVT IV.

Verf. 1. *Verf. 1. ὀλκίων. ὀλκίων, quod vulgo legitur in Polybii Fragmentis, ex Vrsini (ut in scholio monuimus) emendatione est, quæ nullo modo necessaria erat. Polux X, 176: ὀλκίον· ἀγλείον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν. Hesychius: ὀλκίον· μέγας κρατήρ, λουτήρ. Ibid. ἡλείφοντο προκίνω μύρω. De hoc sive unguento, sive oleo odorato, ut ajunt, & aliis, quæ deinde commemorantur, confer Dioscorid. Mater. Medic. lib. I. cap. 43 seqq.*

Verf. 7. *Verf. 7. ὑπὸ τῶν μύρων. Mireris in Polybii fragmentis ab editoribus omnibus servatam vitiosam illam scripturam ὑπὸ τῶν νομύρων, quæ nonnisi errori Vrsini debetur, primi collectoris fragmentorum Polybii. Certe non solum Casauboni Athenæus, sed vetus etiam Basileensis editio Athenæi recte ὑπὸ τῶν μύρων habent.*

Cap. V.

CAPVT V.

Verf. 1. *Verf. 1. μετὰ τὴν συλλέλειαν τῶν ἀγώνων. — „Qui hic commemorantur ἀγῶνες, non constat, qui fuerint: num Antigonía, an Olympía, vel similes ludi.“ REISKIUS. — Immo ex Fragmento, quod ex Athenæo modo exhibuimus, quod e libro XXXI Polybii ductum ille ait, satis adparet, de quibusnam ludis hic agatur. Præterea si dubitatio ulla superesse posset, tolleretur eam series atque consecutio Eclogarum de Virt. et Vitiis e Diodoro Siculo*

Siculo excerptarum, T. II. ed. Wessell. p. 583. Perspecte rem jam viderat Freinshem. in Supplem. libri XLVII Liviani, cap. 14. Vers. 1.

Ibid. οἱ περὶ τὸν Τιβέριον. *Tiberius Gracchus.* οἱ τοῦ Γράκχου πρεσβευταὶ est apud Diodor. l. c. Oportebat putamus οἱ περὶ τὸν Γράκχον πρεσβευταί. Hanc Gracchi legationem Freinshemius l. c. posuit in consulatum A. Manlii Torquati et Q. Cassii Longini, id est in A. V. 590. De eadem legatione conf. mox c. 6, 7 sq. & c. 7, 19. adde c. 9, 1. & c. 14, 4. Videtur autem is Gracchus idem esse qui A. V. 591. cum M. Iuvencio iterum consul fuit, Tib. Sempronius, Publii filius, Titi nepos, pater Gracchorum fratrum. Freinshemius in Supplem. Livii XLVI. 27. rem, de qua hic agitur, in ipsum Gracchi consulatum ponit: sed, Galliam & Ligures Graccho consuli provincias obvenisse, majori cum veri specie existimavit Pighius Annal. Rom. T. II. p. 403.

Vers. 2. μὴ οἶδον τοὺς περὶ τὸν Τιβ. ὑποπτεῦσά τι. — *Vers. 2.* „Debebat esse μὴ οἶδον — μὴ ὑποπτεῦσά τι. Sed vide ad p. 1256, 21.“ [XXXVIII. 15, 2.] REISKIVS.

Vers. 4. ἀλλὰ τοῦναντίον ἐναντιώτατα διανείμενος πρὸς *Vers. 4.* Ῥωμαίους. Finiunt vulgo hanc Eclogam in verbis ἀλλὰ τοῦναντίον, nescio librariorum ne, an ipsius compilatoris culpa. Quatuor postrema verba adjecimus ex Diodoro l. c. ubi ecloga, qua de eodem argumento agitur, in haec ipsa verba exit: οὐκ ἦν δὲ τῇ προαυρέσει τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον ἀλλοτριότατα διένειτο πρὸς Ῥωμαίους. De eadem vero Tib. Gracchi legatione confer apud Polybium nostrum statim Eclogam sequentem cap. 6, 7 sq.

CAP V T VI.

Cap. VI.

Legatio c. III. quæ vulgo h. l. interferitur, a nobis rejecta est in librum XXX. cap. 2. ubi vide notata. *Vers. 1.* Σάτυρον. Σάτυρος Bav.

Vers. 2. οἱ μὲν οὖν παρὰ τοῦ Προυσίου &c. Hujus legationis, a Prusia ad accusandum Eumenem Romam mis- *Vers. 2.*

Verf. 2. *saē*, mentio fit in epitome libri XLVI Liviani. *Ibid.* αὐτῶν τε τινὰ χωρία. — „Opinor scribi debere αὐτοῦ τε, ut ad Prusiam referatur, pro quo hæc legati conquerebantur.“ *VRFINVS.* — At nullo modo necessaria erat ista mutatio, quæ temere in contextum *Vrsini* et sequentium editionum recepta est. Poterant legati dicere, *ipsis*, id est, *Prusiæ et populo Bithynorum* erepta esse nonnulla loca ab Eumene; & sæpe vidimus ita scribentem Polybium. Quare recte *REISKIVS* monuit: „αὐτοῦ est a F. *Vrsino*, cujus in codice erat αὐτῶν, quod rectum est, neque debebat mutari.“ —

Verf. 6. *Verf. 6.* Τοῖς γὰρ μὴν Γαλάταις &c. Confer lib. XXX. 17, 12.

Verf. 7. *Verf. 7.* Οἱ δὲ περὶ τὸν Τιβέριον, ἡμῶντες ἀπὸ τῆς πρεσβείας &c. Manifeste hæc verba & ab eo loco, quo vulgo erant posita, aliena visa sunt, & huc reponenda, conf. c. 7, 19.

Verf. 8. *Verf. 8.* οὕτως αὐτοῦς οἱ βασιλεῖς ἐξετέμοντο. *Caesabonus:* adeo reges eum sibi adjunxerant. Mira sunt vero, quæ, ut istam notionem ex illo verbo extorqueret, adnotavit ad hunc locum *REISKIVS.* — „Sententia, ait, satis aperta: sed ratio verbi dubia, unde fit ductum; num a τέμενος, an a τέμνειν. Si prius, hæc est usurpationis ratio: ut τέμενος est lucus & ager alicui privus, proprius, consecratus, ut alii nulli juris in eum quidquam sit; ita ille, quem sibi quis ἐξετέμετο, est illius veluti τέμενος, lucus consecratus, ipsi soli patens, aliis omnibus inaccessus. Si posterior placet ratio, potest res ita concipi: ut, si quis ferrula ex assere frustum ligni in orbem exscindit, ut ille servus in oratione pro A. Cluentio, frustum illud undique circumscribitur, & separatur a reliquis partibus, quibuscum ante cohaerebat: ita ille, qui aliquem ἐντέμνεται, sibi exscindit, beneficiis eum a cœtu, cum quo is ante conjunctus erat, avellit, aut ita ei obstruit omnes vias inquirendi & evagandi, ut necesse habeat in illo orbe continere studium suum indagandi, quo

quo orbe conclusus & septus est ab eo, qui pati non vult in penetralia sua penitus intropici.“ — ERNESTVS: ἐντέμνεσθαι τινα Φιλανθρωπίᾳ, decipere sua comitate; non, *adjungere sibi*, ut Casaubonus vertit.“ — Vellemus aut Reiskius aut Ernestus vel unicum saltem notionis ejus, quæ ipsis placuit verbo ἐντέμνεσθαι tribuere, exemplum ex alio Polybii loco aut alio quovis scriptore adtulisset. Ab usu sermonis si discedas, orationis connexioni convenientior utique Ernesti interpretatio videri debet. Cogitet eruditus lector, & dissensum præsertim codicis Bavarici a lectione vulgata consideret. Suspicati eramus ἐξετρεπῶς, hac notione, *declinarunt, fugerunt eum*, adeoque *fesellerunt*, ut, quid agerent, quidve molirentur, ille non videret.

Versf. 8.

CAPUT VII.

Cap. VII.

Versf. 1. προσκαλεσαμένη. Cum προσκαλεσάμενοι esset *Versf. 1.* in msstis, monuit VRSINVS: „Vide num rectius sit προσκαλεσαμένη. Pendet enim verbum a superiore σύγκλητος. Potest tamen defendi antiqua lectio.“ — At sic oportebat δήμουον, non δήμους; quo retento, recte jam inde ab Vrsino προσκαλεσαμένη editum est.

Versf. 2. μετρίως ἔστη καὶ βέλτιον. — „Placeret με- *Versf. 2.* τρίως ἔφη,“ ait VRSINVS; atque ἔφη ad oram etiam adscripsit, quod a Casaubono in contextum est receptum, & servatum a sequentibus. Hinc REISKIUS: „ἔστη, inquit, quod erat in Vrsini codice, ab eo per errorem est cum ἔφη mutatum. στήναι, stare dicitur orator, quum secundis auribus excipitur ejus oratio; πίπτειν, ἐπιπίπτειν, *cadere*, quum improbatur, ejicitur, exploditur. Item fabula dicitur *stare et cadere*. vid. Gesneri Thef. Ling. Lat. & infra p. 1470, 22. [XXXIII. 12, 3.] Præterea cum linguæ græcæ ratione magis conveniat h. l. ἔπε, quam ἔφη. De re ipsa vide p. 1260. fin.“ — Voluit p. 1280 scribere vir doctus; nempe de superiore Astymedis oratione vide XXX. 4, 10 sq. Ceterum et nobis utique re-

Verf. 2. *stitucundum ex msstis verbum ἔστη visum est, at non ea ratione, quæ est a Reiskio exposita, qua notione nude et simpliciter poni id verbum debuerat, non adjecto adverbio. ἵστασθαι, στήναι vel στήσασθαι (τί, κατὰ τι, vel ἐν τινι) ἀδίκως, νουνεχῶς, ὀρθῶς, δεόντως, est rem injuste, prudenter, recte, debito modo, adgredi, gerere, administrare. III. 7, 6. XVII. 3, 2. XVIII. 16, 4. XXXIII. 12, 3.*

Verf. 3. *Verf. 3. οἱ μαστιγούμενοι. — „Non cæsi, aut qui caduntur, sed cadendi adhuc, producti ad flagra corpore toleranda.“ REISKIUS. — Nil admodum impedimus: at non videmus, quidni is, qui jam cæditur, etiam nunc deprecari & veniam orare possit. Ac sane jam satis plagarum acceperant Rhodii, ut ait ipse orator vs. 17. et hoc ipso versu etiam proximis verbis significat.*

Verf. 4. *Verf. 4. τρισσὺς πολέμους ἀναγκαθέντες πολεμεῖν αὐτοῖς. — „αὐτοῖς, in gratiam eorum, Romanorum putamus. Significat bellum cum Philippo, cum Antiocho, cum Perseo. vide Liv. XLV. 22, 23 & 24. ubi hanc orationem Astymedis posteriorem refert.“ REISKIUS. — At inaudita dictio est πολεμεῖν τινι, bellum gerere in cuius gratiam. (oportebat saltem συμπολεμεῖν, ut V. 67, 10. & alibi.) Et Livius loco eo, ad quem Reiskius provocat, non hanc, sed superiorem Astymedis orationem exposuit. Denique nulla causa est, cur a plana verborum notione discedamus, quorum hæc vis est; tria bella cum Caribus & Lyciis gerere coactos fuisse Rhodios, ut eos, a Romanis sibi adtributos, suæ potestati subjicerent. Conf. XXIII. 3, 10. XXVI. 7 sq. & præcipue cap. 7, 7. & c. 8, 5.*

Verf. 5. *Verf. 5. Post verba μετὰ χάριτος τὴν εὐνοίαν puncta nonnulla, ut lacunæ signum, interferuit Casaubonus. Sententia quæ fuerit hoc loco oratoris, haud obscurum est; sed verba haud dubie corrupta sunt: certe χαρίζοντες αὐτὰ ferri non potest, sed oportet ἀφαιρίζοντες αὐτὰ, scil. τὴν χάριν καὶ τὴν εὐνοίαν ὑμῶν, aut ἀφαιρούμενοι αὐτὰ, scil.*

scil. ἂν ἐδώκατε ἡμῖν. [De re vide XXII. 7, 7. & c. 27, 8. Versf. 3.
XXIII. 3. & XXX. 4, 3. & c. 5, 12.

Versf. 6. παρ' Ἀντιόχου καὶ Σελεύκου. — „Designat Versf. 6.
Antiochum M. & Seleucum, ejus filium atque successo-
rem, patrem Demetrii.“ REISKIVS.

Versf. 8. προστάγμασιν recte edd. Mendose πράγμα- Versf. 8.
σιν Bav. nescio an et Vrsini codex.

Versf. 10. καὶ τὰ κατὰ τὸν λιμένα. Caret τὰ Bav. Versf. 10.
male. *Ibid.* καὶ τὰ ἄλλα πάντα. Sic perspicue Bav. et re-
ctissime quidem, putamus vero et codex Vrsini. Quum
vero (nescimus cujus errore) καὶ τὰ ἄλλου πάντα in Vrsini
editione legeretur, in καὶ τὰ ἄλλαχού πάντα id ex ingenio
mutavit Casaub. quod tenuere posteriores editores.

Versf. 12. τοῦ γὰρ ἐλλειμένου. Recte ex mssstis hoc re- Versf. 12.
vocavit Casaub. postquam ἐλλειμένου temere editum fuerat
ex Vrsini conjectura. *Ibid.* ἑκατὸν μυριάδας δραχμῶν. —
„Decies centena millia drachmarum conficiunt 167 talen-
ta.“ REISKIVS. — *Ibid.* νῦν εὐρύη κατὰ πενήκαίδεκα
μυριάδας. Ad vulgatam lectionem, εὐρήκατε ἰε μυριάδας,
monuerat VRSINVS: „Videtur legendum εὐρήκαμεν.“ —
REISKIVS vero: „Forte νῦν εὐρύη [εὐροί nos quidem ma-
limus, idque receptum velimus] κατὰ τὰς δεκαπέντε.
[id est:] nunc fortasse an valeat annuis denis quinis myria-
dibus. Si quid venditur, pretium, quo comparatur, seu
quod illa res invenit, dicitur id εὐρίσκου, h. e. valere,
constare quanti. [tanti, putamus, voluerat scribere.] Por-
toria autem, seu vectigalia portus, quotannis venibant:
& erant publicani, qui ea pericula suo redimerent. Pre-
tium redemptionis est τὸ εὐρίσκου, vel δ' εὐρίσκε τὸ τέλος.
Decies quinquies dena millia drachmarum conficiunt circi-
ter talenta viginti sex. κατὰ τὰς significat quotannis tan-
tundem.“ —

Versf. 14. ὑπ' αὐτοῦ. Perperam ἐπ' αὐτοῦ Bav. Idem Versf. 14sq
mox *versf. 15.* τὸ πρὸς, pro τί πρὸς. *Versf. 17.* ἐμφανές
a se emendatum ait Vrsinus, cum in cod. fuisset ἀφανές.
Et Bav. in contextu ἀφανές habet, sed in ora γρ'. ἐμφανές

Verf. 18 sq. eadem manu. *Verf. 18.* τούτου γὰρ χρεῖαν ἔχει νῦν ὁ δῆμος &c. conf. XXX. 5, 9. & ibi notata. *Verf. 19.* καὶ περὶ τὸν Τιβέριον &c. Conf. c. 5, 1. & c. 6, 7 sq.

Cap. VIII.

CAPVT VIII.

Verf. 1. *Verf. 1.* ἀπολούθως ταῖς ἀπουρίσεσιν, αἷς πρότερον ἔλαβον. cf. XXX. 20, 1.

Verf. 2. *Verf. 2.* αὐτοὶ δ' ἦσαν. αὐτὰ δ' ἦσαν Bav. *Ibid.* διότι θαυμάζουσι, πῶς, ὑπὲρ ὧν αὐτοὶ κερήνασι, περὶ τούτων αὐτοὺς παρακαλοῦσι κρίνειν. Alienissima utique a scriptoris mente videntur, quæ ad h. l. REISKIUS adnotavit: „θαυμάζουσι pertinet ad Achæos: item αὐτούς; sed αὐτοί, & κερήνασι, ad Romanos. Sententia hæc est: mirari Achæos, cur Romani, quæ de re ipsi dudum decrevissent, de eadem re se, Achæos, jubeant statuere.“ — Immo vero, cum ex ipsis verbis, de quibus quærimus, tum ex eis, quæ mox sequuntur, satis adparet, superiori Achæorum legationi tale fuisse datum responsum a senatu: *mirari senatum, quod ab ipso postularent Achæi, ut causam evocatorum cognosceret, quum illi jam ab ipsis popularibus suis, ab Achæis, essent condemnati.* Nempe quod a Callicrate aliisque id genus proditoribus Achæorum, & amicis adulatoribusque Romanorum, erat factum, ut illos homines amicitiae cum Perseo convictos esse contenderent; id senatus Romanus simulavit, decreto gentis Achæorum factum esse, perinde ac si Achæorum decreto fuissent condemnati.

Verf. 3. *Verf. 3.* Εὐρέαν. Εὐρέαν Vrsf. cum msstis. *Verf. 5.* περισπασμούς recte edd. ex Vrsini emend. περισπασμέ-
νους mssti.

Verf. 6. *Verf. 6.* διὰ τὸ πανταχόθεν ἐξελέγχεσθαι. Casaubonus: quoniam, quicquid statuerent, prodebantur eorum animi. Rectius: quoniam, quidquid statuerent, in reprehensionem erant incursum; vel, quoniam, quidquid statuerent, deprehensos se videbant.

Verf.

Versf. 7. πρόδηλον ἔχειν ἐδόκει τὸν ὀλεθρον τοῖς Φίλοις
αὐτῶν. conf. XXX. 10, 9. *Versf. 7.*

Versf. 8. συμμύσαντες. Casaubonus sic edidit, ἵνα *Versf. 8.*
συμψέξαντες; in versione autem scripsit, ut omnes deinde
labia compescerent. Hinc REISKIUS: Satis apparet, in-
quit, Casaubonum coniecisse συμμύσαντες, quæ vera est
lectio; clausis oculis & labiis & aperto capite. De illis
usurpatur, qui, quod inviti faciunt, ne facinoris acerbi-
tatem videntes vehementius commoveantur, ideo oculis
connivent, & labia morfu continent, ne vocula, ne cla-
mor erumpat, doloris index.“ — *Ibid.* ἐν μὲν Ἀχαιῶν.
Corrupte ἐν μὲν αἰκίᾳ Bav. *Ibid.* τοῖς δοιοῦσιν εἶναι Ῥω-
μαίων Φίλοις. Post Ῥωμαίων puncta nonnulla, in lacunæ
signum, posuerat Casaubonus, in versione vero scripsit,
ad eos qui Romanæ partis erant. Hinc recte REISKIUS:
„Post Ῥωμαίων videtur, inquit, Φίλοις deesse.“ — conf.
versf. 7.

Versf. 9. ὅτι ἡμεῖς οὐκ ὑπολαμβάνομεν &c. VRSINVS, *Versf. 9.*
sic edens, ὅτι ὑμῖν οὐκ ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν, οὔτε
τοῖς ὑμετέροις δῆμοις: — „Ita emendavimus, inquit, cum
in exemplari ὅτι ἡμεῖς οὐκ ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν, οὔτε
τοῖς ὑμετέροις δῆμοις scriptum sit.“ — In ἡμεῖς cum Vr-
fini codice consentit Bavaricus, sed idem deinde ὑμετέροις
recte habet, non ἡμετέροις. Vrsini emendationem cum
tenuissent sequentes editores, monuit REISKIUS: „Co-
dex Vrsini dabat ἡμεῖς. Recte vero. Vnde colligo, sic
legendum esse: ὅτι ἡμεῖς οὐκ ὑπολαμβάνομεν, οὔτε ἡμῖν,
οὔτε τοῖς ὑμετέροις δῆμοις. Nobis videtur neque nostræ
reipub. conducere, neque vestris civitatibus.“ — Ac præne
magis nunc hoc placet, οὔτε ἡμῖν, quam quod nos con-
jeceramus οὔτε τοῖς Ῥωμαίοις.

Versf. 10. περὶ τοὺς ἀνακεκλημένους. Sic recte Casaub. *Versf. 10.*
et seqq. cum Bav. Vide Valesii Notam ad XXXII. 22, 4.
Mendose περὶ τοὺς ἀνακεκληρουμένους ed. Vrsini. *Versf. 11.*
καταταγθέντων. Mendose καταταγθέντων eadem ed. Vrsf.
Ibid. ὑπέδραμε τοὺς ἀνθρώπους. Conf. Adnot. ad IX. 10,

7. XVI. 6, 10. *Vers. 12. Χάροπα.* Vide notata ad XXX. 10, 4.

Cap. IX.

CAPVT IX.

Vers. 1.

Vers. 1. Τιβέριος τοὺς Καμμανοὺς, τὰ μὲν βιασάμενος, — ὑπηκόους ἐποίησε Ῥωμαίοις. — „τοὺς Καμμανοὺς. Ita scribendum. Stephanus: Καμμανία, μοῖρα Θεσπρωτίας, οἱ οὐκ ὄντες Καμμανοί.“ *VRFINVS.* — Nescimus, an aliud quid fuerit in cod. Vrf. & Καμμανοὺς ab editore correctum. Ex codice Bav. nullam diffensionem a vulgata scriptura adnotavimus. Sed quod in Thesprotia, id est in Epiro, Cammanos istos Vrfinus posuit, prorsus id quidem alienum ab hoc loco videtur. Rerum in Epiro gestarum nullum vestigium in ea ecloga, quæ a præscriptis verbis incipit, adparet: nec hoc tempore quidquam in Epiro a Romanis gestum ullibi memoratur. Tiberius, quem hic dicit Polybius, haud dubie idem est, cujus mentio est facta cap. 5, 1. & locis ibi citatis; qui ad inspiciendas res regum Asiæ, de quibus etiam reliquo hoc capite agitur, a senatu Romano fuerat missus. Itaque in Asia pariter quærendi fuerint isti Cammani. Et memorat Καμανην vel Καμμανην, unam ex decem Cappadociæ præfecturis Strabo lib. XII. p. 534. d. et p. 540. b. στρατηγία Χαμανή apud Ptolemæum vocatur; Cammanene apud Plin. VI. 3, 3. Et, apud Ariarathem, Cappadociæ regem, per eam legationem, de qua modo diximus, versatum esse Tiberium Gracchum, discimus ex cap. 14, 4. Sed illud mirum videri debet, quo pacto legatus hic, qui sine exercitu fuit, vi subegerit populum; (βιασάμενος,) tum, cur Cappadociæ populum dicatur sub potestatem redegissee Romanorum, cum tamen amicus atque fautor fuerit regis Cappadociæ, ut ex cap. 14, 4. discimus. Itaque a compilatore eclogarum turbatum hic aliquid utique videtur. De Cappadociæ rebus confer etiam cap. 13. Forte Galatis erepta illa regio est, cum eam illi ademissent Cappadociæ regi.

Vers.

Vers. 3. τὸν Προυσίαν — πεχρῆσθαι ταῖς διαβολαῖς &c. *Vers. 3.*

Vide cap. 6, 2 sqq. *Ibid.* καὶ τοὺς Σελγεῖς. *VR SINVS*, τοὺς Ἐλγεῖς edens, diserte in Notis sic scripsit: „In exemplari legebatur Σελγεῖς, male. Stephanus: Ἐλγος, πόλιςμα Λυδίας.“ — *Vrsini* mutationem probavit *Abr. Berkelius* ad *Steph. l. c.* ubi tamen cum *Xylandro* Λυκίας pro Λυδίας legit. At res ipsa fati significat, non de exiguo oppido, sed de insignioris cuiusdam urbis civibus hic agi. Præterea gentile ab Ἐλγος formatur Ἐλγιος vel Ἐλγᾶιος, non Ἐλγεύς. Contra οἱ Σελγεῖς, *Selgenses*, nobilis *Pisidia* sunt populus, urbis *Selges* cives, de quibus *conf. lib. V. c. 72 sqq.* Post artic. τοὺς facile interciderere potuit eadem litera, a qua incipere debuit vox sequens.

Vers. 4. ἀπολογησομένους πρὸς τὰς ἐπιφερομένας διαβολάς. *Vers. 4.*
Mendose Bav. ἀπολογισαμένους πρὸς τοὺς ἐπιφερομένους διαβολάς.

Vers. 5. ἀποτρηφάμενοι τὰς ἐπιφερομένας αἰτίας. *Conf. Vers. 5.*
notata ad *X. 14, 1.* & loca ibi citata.

Vers. 6. ὑπόψιν. Sic recte edd. cum *Bav.* — „ὑπο- *Vers. 6.*
ψιν erat in exemplari, sed male. *Livius* in epitome libri *XLVI.* de *Enmene* dixit, eum conspirasse cum *Antiocho* contra populum Romanum.“ *VR SINVS.* *Ibid.* Σουλπίκιον. Σολπίκιον *Bav.* Nil interest. Dicit autem *C. Sulpicius Gallum*, eundem de quo agitur ecloga sq. Is consul fuerat *A. V. 588.* *Ibid.* ἐξαπέστελλεν. ἐξαπέστειλεν *Bav.* Sed magis placet vulgata, utpote usui *Polybii* convenientior.

Vers. 7. διευκρινήσοντας περὶ τῆς ἀντιλεγομένης χώρας. *Vers. 7.*
Livius in lib. *XLV.* vertit: qui de finibus cognoscerent statuerentque.“ *VR SINVS.*

Vers. 8. καὶ κατὰ τὸν Εὐμένη. Sic *Bav.* & fati hoc *Vers. 8.*
erat. Vulgo καὶ τὰ κατὰ τὸν Εὐμένη. *Ibid.* γένηται. Et conjunctivum modum & indefinitum tempus desiderabat grammatica ratio.

CAPVT X.

Cap. X.

Vers. 1. Γάιος ὁ Γάλλος. Vide *c. 9, 6.* — „Existima- *Vers. 1.*
vi, hunc esse *C. Sulpitium*, qui cum *Manio Sergio* ad
res

Vers. 1.

res Græciæ et consilia Antiochi atque Eumenis regis inspicenda missus a senatu erat, ut scribit Polybius cap. 106. & Diodorus cap. 21. Legationum; quod contigisse videtur Tiberio Graccho et Iuventio Thalna Coss. [A. V. 591.] Hic C. Sulpicius Gallus triennio ante consul fuerat, & de Liguribus in magistratu triumpharat. Ex quo etiam consequitur, caput illud Legationum Polybii ad *Librum XXXI.* pertinere. VALESIVS. — Nempe in codice Peiresciano huic Eclogæ titulus erat præfixus Λόγος λ', id est, *Liber XXXI.* Confer notata ad initium hujus libri. Sulpicium Gallum modo memoratum vidimus cap. 9, 6.

Ibid. χωρὶς τῶν ἄρτι ρηθέντων ἀλογημάτων. Conf. Freinfhem. Supplemm. Liv. lib. XLVI. c. 20. & quem is citavit Pausan. lib. VII. c. 11. p. 549 sq.

Vers. 3.

Vers. 3. ἀπουαθίσας. — „Forte προαθίσας. Potest tamen vulgata facile defendi, ἀπὸ in illa compositione interpretando plane, omnino, persedendo, ad finem usque totos continuos decem dies.“ REISKIVS.

Vers. 4.

Vers. 4. ἔλκων. — „Si bene habet, est pro συνέλκων, ut ἔλκος, vulvus sanguinem ad se contrahens. Malim tamen ἐλέγχων.“ IDEM.

Cap. XI.

CAPVT XI.

Vers. 1.

Vers. 1. Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς &c. — „Fragmentum hoc, de morte Antiochi Epiphanis, præponendum est Fragmento Legat. c. VIII. in quo regnum pueri Antiochi, Eupatoris dicti, commemoratur, [vid. c. 12, 6 sq.] qui, patri Antiocho cum successisset, anno altero post a Demetrio fuit depulsus.“ REISKIVS. *Ibid.* προέθετο στρατεύειν ἐπὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν. — „Enotavi in Adversariis locum, quem aliquando legi in Memorabilibus Longaruxæ (*Longuemana*) T. II. p. 120. quem nolo nunc describere, sed admonendos tamen de eo lectores judico, si qui sint qui inspicere curent. De sacrilegiis

crilegiis aliis Antiochi hujus vide p. 1494, 16. [XXXI. 4, IO.] REISKIVS.

Vers. 2. οὐνοῦντας περὶ τοὺς τόπους. Imprudentibus *Vers. 2.*
nobis hoc excidit, cum ad superiora verba ἐπὶ τοὺς τόπους
aberraret oculus. Rescribe cum editionibus superioribus
οὐκ. περὶ τὸν τόπον.

Vers. 3. ἐν Τάβαις τῆς Περσίδος. — „Hieronymus *Vers. 3.*
in cap. XI. Danielis de ejus morte ac loco eadem scribit:
Volens templum Dianæ spoliare, quod infinita donaria ha-
bebat, fugatus a barbaris est, qui mira veneratione tem-
plum illud suspiciebant, Et mortuus est mœrore consumtus
in Tabes, oppido Persidis. Apparet, in codice græco,
ex quo fumsit Hieronymus, scriptum fuisse ἐν Τάβες. Est
autem Tabas oppidum in Paretacene ultima, ut ait Cur-
tius lib. V. [c. 13, 2.] VALESIVS. — Conf. quæ ad
Curtii l. c. monuerunt docti viri. — „ἐν Τάβαις. Est
طيسين aut طيسين.“ REISKIVS.

Vers. 4. δαυμονήσας, ὡς ἐνιοί Φασι, διὰ τὸ γενέσθαι &c. *Vers. 4.*
Hunc locum respexit Iosephus, cum Antiq. Iudaic. lib.
XII. c. 9, 1. hæc scripsit, quæ, quoniam a Casaubono
ceterisque Polybii editoribus in Fragmentis Polybii relata
sunt, huc quoque, utpote commodissimo loco, transcribi-
bere non gravabimur. Postquam infelicem exitum ex-
posuit expeditionis ab Antiocho adversus ditissimum Dia-
næ templum susceptæ, quod Ptolemaide in Persia erat,
sic pergit: Δουπομένην δ' ἐπὶ τῇ διαμαρτίᾳ ταύτῃ, προσ-
αγγέλλουσί τινες καὶ τὴν τῶν στρατηγῶν ἦσαν, οὓς πολε-
μήσοντας τοῖς Ἰουδαίοις κατελελοίπει, καὶ τὴν ἰσχὺν ἤδη
τὴν τῶν Ἰουδαίων. προσγενομένης οὖν καὶ τῆς περὶ τούτων
Φροντίδος τῇ προτέρᾳ, συγχυθεὶς ὑπὸ ἀθυρίας εἰς νόσον
κατέπεσεν. ἥς μηνυνομένης, καὶ αὐξανόμενων τῶν παθῶν,
συνεῖς ὅτι μέλλει τελευτᾶν, συγκαλεῖ τοὺς φίλους, καὶ τὴν
τε νόσον αὐτοῖς χαλεπὴν οὖσαν ἐμήνυσεν, καὶ τοῦτο ὅτι
ταῦτα πάσχει κακώσας τὸ Ἰουδαίων ἔθνος παρεδήλου, συλή-
σας τε τὸν ναόν, καὶ τοῦ θεοῦ καταφρονήσας. καὶ ταῦτα
λέγων

Vers. 4.

λέγων ἐξέπνευσεν. ὥστε θαυμάζειν Πολύβιον τὸν Μεγαλο-
 πολίτην, ὃς, ἀγαθὸς ὢν ἀνὴρ, ἀποθανεῖν λέγει τὸν Ἀντί-
 χον, βουλευθέντα τὸ τῆς ἐν Πέρσαις Ἀρτέμιδος ἱερὸν συλῆσαι.
 τὸ γὰρ μηκέτι ποιῆσαι τὸ ἔργον βουλευσάμενον, οὐκ ἔστι τι
 μωρίας ἄξιον. εἰ δὲ διὰ τοῦτο Πολυβίῳ δοκεῖ καταστρέψαι τὸν
 βίον Ἀντίχον οὕτως, πολὺ πιθανώτερον διὰ τὴν ἱεροσυλίαν
 τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ τελευτῆσαι τὸν βασιλέα. Ἀλλὰ περὶ
 μὲν τούτου οὐ διαφέρομεν [τοῖς] τὴν ὑπὸ τοῦ Μεγαλοπολίτου
 λεγουμένην αἰτίαν παρὰ τὴν ὑφ' ἡμῶν ἀληθῆ νομίζουσαν.
 Eodem pertinent quæ Hieronymus habet in Commentar.
 in Danielis cap. XI. ubi haud multo ante ea verba, quæ
 modo ab Henr. Valesio relata vidimus, ita scribit: *Poly-
 bius & Diodorus narrant, Antiochum Epiphanem non so-
 lum contra Deum fecisse Iudææ, sed, avaritiæ facibus ac-
 censum, etiam templum Dianæ in Elymaide, quod erat
 ditissimum, spoliare conatum: oppressumque a custodibus
 templi & vicinis circum gentibus, & quibusdam phanta-
 siis atque erroribus verum in amentiam, ac postremum
 morbo internisse. Et hoc ei accidisse commemorant, quia
 templum Dianæ violare conatus sit.*

Ibid. ἐπισημασίας τοῦ δαιμονίου. Bene Valesius, ob
 quædam signa atque ostenta, ab infenso numine edita. REIS-
 KIVS: „ἐπισημασία (ait) h. l. est idem atque μῆνις, ira,
 animadversio. vide ad p. 364, 4. [lib. III. c. III, II.] &
 Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 332, 8. & p. 439, 82. Iose-
 phus Ant. Iud. p. 12, 14. dixit ἐπισημαίνειν pro irasci;
 (alii ἐπισημαίνεσθαι usurpant,) item p. 81, 26. pro repre-
 hendere, improbare.“ —

Cap. XII.

CAPUT XII.

Vers. 1.

Vers. 1. Δημήτριος ὁ τοῦ Σελεύκου. *Demetrius*, Seleuci
 Philopatoris filius, Antiochi magni nepos, frater Antiochi
 Epiphanis; is qui deinde Syriæ regnum occupavit, & Σωτήρ
 est cognominatus. Ex fragmento quod de eodem hoc Deme-
 trioe Polybii libro XXXIII. citavit Athenæus, quod a nobis
 lib. XXXIII. c. 14. insertum est, colligi posse censuerat
 Vrsinus,

Vrsinus, ex eodem Polybii libro XXXIII. ductam esse hanc eclogam. Sed, quum parum firmo fundamento ista nitatur conjectura, facile judicabit quisquis illud fragmentum cum hac ecloga conferre voluerit. Adde Adnot. ad XXXI. 19, 1. Vers. 1.

Vers. 3. τὸν μὲν πρὸ τοῦ χρόνον. Sic recte Casaub. *Vers. 3.* cum Bav. Mendose χρόνου ed. Vrsin.

Vers. 5. προσδραμόντος ἐν τῷ λέγειν. Casaubonus, *Vers. 5.* quum subinde repetiisset. In eandem sententiam Ernestus προστρέχειν ἐν τῷ λέγειν πρὸς τι interpretatus est, *inprimis urgere, sæpe memorare.* Quæ expositio vereor ne in usu sermonis nullum inveniatur fundamentum. REISKIUS: „προσδραμόντος, inquit, idem est atque προπρόσόντος, ἐκφερομένου, inter dicendum eo eveῖλο, ut Romanam patriam suam nominaret.“ — Sed et hujus usus alia exempla desideramus: & omnino nobis non liquet, quæ sit vis h. l. illius verbi, cujus alias notiones, huc quidem non convenientes vidimus XXVII. 13, 12. & XXVIII. 7. 8.

Vers. 6. ἐνετρέποντο recte correxit Casaub. ἐτρέποντο *Vers. 6.* ed. Vrsin. cum msstis.

Vers. 7. ὑπειδομένη τὴν ἀκμὴν τοῦ Δημητρίου. — *Vers. 7.* „ἀκμὴν est ab Vrsino, cujus in codice fuit ἀρχήν, unde quoque effici poterat ἀλκήν.“ REISKIUS. — In eodem errore cum Vrsini codice versatur Bav. Nobis vero post Vrsini emendationem nil aliud quærendum visum erat.

Vers. 9. Γνάϊον Ὀκταοῦιον. — „Τιβέριον Ὀκτάβιον *Vers. 9.* habebat manuscriptus liber, pro Γνάϊον, quæ lectio confirmatur & historia, & loco inferiore ex eodem fragmento.“ VRSINUS. — Ὀκταοῦιον, non Ὀκτάβιον, est in Bav. sicut edidit Vrsinus. Tiberii vero prænomen, pro Cnæi, quo pacto in codices nostros irrepsit, non videmus. Mox *vers. 11.* ubi de eodem viro agitur, Γνάϊον suo in codice, ut videtur, invenit Vrsinus, sed Γάϊον habet Bav. At *vers. 13.* & *cap. 19, 1.* in Γνάϊον consentiunt omnes. *conf. & c. 13, 4 & 7.* Pariter Γνάϊον Ὀκταοῦιον

Verf. 9. *ταούτου* legationis illius principem vocat Appianus de Reb. Syriac. cap. 46. qui omnino de Syriæ rebus, per hæc tempora gestis, consulendus est. Denique eundem hunc esse *Cn. Octavianum*, qui A. V. 589. consulatum gesserat, discimus ex Ciceronis Philippic. IX. c. 2. Adde Plin. XXXIV. 6, 11. ubi tamen, nescimus quo errore, Popillii illud factum, Antiochum virga circumscribentis, Cnæo huic Octavio tribuitur.

Ibid. Λουκρήτιον. Λοκρίτιον Bav. *Ibid.* ὡς αὐτοὶ προηρῶντο. Sic corrigere Reiskius iussit, quia proxime præcesserunt verba καταστήσαντες ἐξέπεμψαν. Vulgo omnes ὡς αὐτὴ προηρεῖτο, quod incommode referebatur ad ἡ σύγκλητος, verf. 6 sq.

Verf. 10. *Verf. 10.* παραδεδοῦσθαι. παραδοθῆσθαι Bav. in contextu, quod ex παραδοθῆναι corruptum videtur. γρ'. παραδεδοῦσθαι idem in marg. mendose pro παραδεδοῦσθαι.

Verf. 11. *Verf. 11.* Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸν Γνάϊον. Perperam h. l. Γάϊον Bav. conf. ad verf. 9. *Ibid.* τὰς ναῦς τὰς καταφράκτους διαπρήσαι. — Aut καταπρήσαι, comburere, aut διαπρήσαι, perforare: sed hoc potius, quia naves solent magis perforatæ undis mergi, quam flammis absumi. REISKIUS. — Immo neutiquam sollicitandum verbum διαπρήσαι. Vide XXII. 26. 30. Conf. Adnot. nostr. ad Appian. l. c. ad T. I. p. 606. lin. 91. *Ibid.* τοὺς ἐλέφαντας νευροποῖσθαι. Appianus *ibid.* τοὺς ἐλέφαντας συγκόπτειν dicit, id est, interficere elephantos; et mox ἀναιρουμένων θηρίων facit mentionem. *Ibid.* λυμήνασθαι τὴν βασιλεὺς δύναμιν. Sic recte Casaub. & seqq. cum Bav. Mendose τὴν βασιλείου δύναμιν ed. Vrsin.

Verf. 12. *Verf. 12.* καὶ τὰ κατὰ τὴν Μαν. Caret τὰ Bav.

Verf. 13. *Verf. 13.* ἔδει δὲ τοὺς περὶ τὸν Γνάϊον. In Γνάϊον nunc consentiunt omnes. Sed post ἔδει δὲ Bav. inserit πρὸς, quod putamus & in Vrsini fuisse codice, sed tacite ab eo deletum. Poterat vero, debueratque fortasse servari illa particula, adverbialiter sumpta pro πρὸς τούτῳ, adhuc, præterea, ut XVII. 15, 16. IV. 56, 3. I. 52, 5. & sæpe aliàs

aliās. *Ibid.* περὶ τοὺς Γαλάτας. Mendose περὶ τοῖς Γαλάταις Bav.

Vers. 14. ἐπαπεστάλη γράμματα. Nescimus an *Vers.* 14. Vrsini ingenio hoc debeat. ἐπεστάλη Bav. quod probum erat, & teneri debuerat. De *Ptolemæis* fratribus conf. cap. 18.

CAPVT XIII.

Cap. XIII.

Vers. 1. οἱ περὶ τὸν Μάρκον Ἰούνιον. Fortasse *M. Iunius Penna*, qui consul fuerat A. V. 587. *Ibid.* τῷ βασιλεῖ. — „Ariarathi puta, id quod e seqq. apparet.“

REISKIUS.

Vers. 2. Ad vulgatam scripturam, ᾠοδομήσαντο τὴν δόκην, monuerat VRSINVS: „Videndum, num δοκίμιον pro δόκην, sit scribendum, quæ urbs est Phrygiæ Stephano; & ᾠοδομήσαντο valeat munierunt.“ — Itaque & δοκίμιον ad marginem editionis Vrsini notatum est. Ad eandem vulgatam scripturam sic commentatus est REISKIUS. „Melius nunc non extundo e literarum vestigiis, quam hoc: ἄλλ' ἐν χειρὶ ἐκολούθησαν vel ἐπεδάμνησαν (in aor. 2. pass. verbi ὑποδάμνασθαι) τῷ Καππάδοκι ἐπιβαλόμενοι πολεμεῖν, sed statim castigabantur, aut compescebantur, ut accedebant Cappadocem bello adoriri.“ — Quoniam vero, non modo cum tertio casu, sed & cum quarto construere verbum πολεμεῖν solet Polybius, ut ad l. 15, 10. & alibi monuimus, τὸν Καππαδόκην scribendum suspicati sumus, vestigiis scripturæ codicum pressius insistendo. Casaubonus in versione sic scripserat: etenim Cappadoces, ingenti assumta audacia, urbem - - - repente munierant. Nomen urbis edere non ausus erat.

Vers. 5. εὐεπαγωγός. Sic vulgo edebatur. Rectius *Vers.* 5. vero, retracto accentu, εὐεπάγωγος scribetur, ut fecit Ernestus in Lexic. Polyb.

Vers. 6. τὴν οἰκειότητα τῶν προεστώτων αὐτῆς. Confer *Vers.* 6. c. 15, 2. & ibi notata; unde intelliges, nil causâ fuisse Reiskio, cur εἰκαιότητα, id est, vanitatem, inanitatem, scriptum maluerit.

CAPVT XIV.

Cap. XIV.

Vers. 1.

Vers. 1. παρὰ Ἀριαράθου, τοῦ νεωστὶ &c. Tangitur argumentum hujus eclogæ in Epitome Liv. lib. XLVI. his verbis: *Ariarathe, Cappadociæ rege mortuo, (eo, puta, qui superiore capite commemoratur) filius ejus Ariarathes regnum accepit, & amicitiam cum populo Romano per legatos renovavit. Philopator cognominatus hic Ariarathes est, de quo vide Diodor. Ecloga 3. ex lib. XXXI. T. II. p. 518. & quæ ad Excerpta de Virt. & Vitiis ex eodem Diodoro collecta disseruit Valef. p. 584. ed. Wessel. ubi initium regni ejus posuit in Ol. CLIV. 2. & in consulatum Scipionis Nasicæ & Figuli, id est in annum ab V. C. 592.*

CAPVT XV.

Cap. XV.

Vers. 1.

Vers. 1. εἰστία. Mendose ἡστία Bav.

Vers. 2.

Vers. 2. πρὸς τοὺς περὶ τὸν Λυσίαν, *ad Lysiam*, procuratorem regni Syriæ, nomine pueri regis, de quo dictum cap. 12, 6 sq. *Ibid.* τὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ μητρὸς ὄστᾶ. Mater hujus Ariarathis Antiochis fuerat, Antiochi M. filia, ut docet Diodor. Ecl. 3. ex lib. XXXI. & Appian. de reb. Syriac. c. 5.

Vers. 3.

Vers. 3. ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀσεβήματος. *Scelestum facinus*, quod dicit, cædes est Cn. Octavii legati Romanorum, cujus mentio fit infra cap. 19, 1 sq. Conf. Appian. Syriac. cap. 46. & Cicer. Philip. IX. 2.

Cap. XVI.

CAPVT XVI.

Vers. 2.

Vers. 2. Καλὺν δαν πόλιν. Aut sic, aut τὴν Καλυνδέων πόλιν fuisse corrigendum, perspicuum est ex sequenti ecloga, quæ quoad argumentum quidem cum hac artificie cohæret. Ceterum hæc *ex rebus Italicis* decerpta est, altera *ex rebus Asiæ*. REISKIUS, de nostra emendatione nil cogitans: „Forte, inquit, τὸ ἐλλειμένιον παραχωρηθῆναι, sibi concedi, ut a navibus in portum suum appellentibus vectigal exigant stationis.“ — Et provocavit

vit ad cap. VII, 12. At, alia ut taceamus, portorium non ademtum fuerat Rhodiis a Romanis: & nihil suadet, ut de eo nunc h. l. cogitemus.

Versf. 4. κολοσσὸν στῆσαι τοῦ δήμου τῶν Ῥωμαίων - - *Versf. 4.* τριακοντάπηχυν. Mendose τριάκοντα πήχες Bav. κολοσσὸν δεκάπηχυν in Attali honorem positum fuisse Sycione legimus XVII. 16, 2.

CAPVT XVII.

Cap. XVII.

Vide Adnot. ad c. 16, 2. *Versf. 5.* Καλυνδέων κτήσιν. Hoc quidem loco mendose Κλανδίων habet Bav. sed *versf. 1.* recte Καλυνδέων & Καλυνδεῖς. Stephanus: Κά- λυνδα, πόλις Καρίας. τὸ ἐξνικὸν Καλυνδεύς. Confer, si lubet, auctores, quos ibi laudarunt interpretes, qui qui- dem Polybii hunc locum silentio præterierunt.

CAPVT XVIII.

Cap. XVIII.

Versf. 1. μετὰ τὸ μερίσαι τοὺς Πτολεμαίους τὴν βασι- *Versf. 1.* λείαν. De Ptolemæis fratribus conf. XXIX. 8, 1. & ibi notata. Partitio ista regni inter Ptolemæos fratres anno superiori erat facta, postquam major fratrum, a juniore regno pulsus, Romam supplex venerat, & a Romanis per legatos adjutus est, & in regnum restitutus; ut ex Dio- dori Exc. de Virt. & Vitiis T. II. ed. Wessel. p. 583. & Valerio Max. V. 1, 1. collata Epit. Livii XLVI. & Pro- logo lib. XXXIV. Trogi Pompeji intelligitur. Qua de re consulendus Freinfhemius in Supplem. Liv. XLVI. 21 sq. Legati tunc cum Ptolemæo majori Alexandriam missi, videntur fuisse *Canulejus* ille & *Quintus*, qui hoc cap. *versf. 4.* nominantur. Ea occasione acciderat id, quod mox eodem *versf. 4.* memoratur.

Versf. 4. τῶν δὲ περὶ Κανουλήιον καὶ Κόιντον. Vide *Versf. 4.* modo notata ad *versf. 1.* *Quintus* vero hic quisnam fuerit, difficile dictu. *Ibid.* Μένυλλον. VRSINVS, Μενίθυλ- λον edens, in Notis ait: „Ita emendavimus, cum in manuscripto esset Μένυλλον corrupte.“ — Cur vero cor- ruptam

Vers. 4

ruptam judicaret hanc scripturam Vrsinus, nulla alia causa erat, nisi quod Ecloga sequenti cap. 20, 8. bis Μενίθυλον darent libri. At quum non solum hoc loco, sed & deinde c. 21, 7. & c. 22, 8 & 12 & 13. in nomen Μένυλος consentiant mssti; potiori jure hæc scriptura pro vera, altera pro mendosa erat habenda.

Ibid. διότι καὶ τὴν Κυρήνην ὁ νεώτερος καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοὺς ἔχοι. Casaubonus: *non solum Cyrenen, sed et ipsam vitam sua opera retinere.* Recte. Hinc REISKIUS, aut καὶ Κυρήνην, aut μετὰ Κυρήνης scribendum monuit. Ad verba τὸ πνεῦμα idem commode notavit: „Pepercerat enim major frater minori, quem in potestate habebat. vid. Diodor. Sic. T. II. p. 588. & Nostri p. 1486, 11.“ [XL. 12, 5.]

Vers. 5.

Vers. 5. ἀσμένως δέξασθαι. Sic parum commode correxit Casaubonus, quum mendose δέξαι esset in ed. I. & msstis, e quo δέξαίτο debebat effici; quoniam sicut præcessit verbum ἔχοι in optativo modo, sic sequuntur λάβοι & δοίη. Itaque *rescriptum in contextu δέξαίτο velim; in scholio autem sub contextu sic positum: „δέξαίτο. Sic correxi. Mendose δέξαι Vrsin. cum msstis, quod in δέξασθαι sua auctoritate mutavit Casaub.“*

Vers. 6.

Vers. 6. τὸν μερισμὸν * γεγονότα τελέως. — „Videtur deesse οὐ particula, ut legatur οὐ γεγονότα τελέως.“ VRSINVS. — Atque ita editum est in contextu Vrsini, idque tenere posteriores editores: inde Casaubonus vertit, *partim quod partitionem non plane peractam animadvertet.* Mendosam esse atque defectam codicum scripturam, facile adparet; quid vero potissimum desit, difficile fuerit dictu. REISKIUS: „οὐ debetur Vrsino, ait, in cujus codice non fuit. Vnde apparet, τελέως esse h. l. idem atque *plane*, non autem *perfecte* & *plene*, adeoque desiderare aliquod prædicatum ad μερισμὸν. Et quia sequitur, Romanos voluisse partitionem instituire *πραγματικῶς, prudenter, sapienter*, ex eo colligitur, priorem partitionem *plane stultam & ridiculam fuisse.* Ergone scripsit
autor,

autor, μερισμὸν ἄτοπον γεγονότα τελέως, vel ἄλογον, vel ἄδικον, vel simile quid? vid. p. 1309, 8. [c. 19, 8.] — Possis, si conjecturæ valeant, etiam ἄνισον γεγονότα τελέως suspicari.

Verf. 6.

Ibid. διελεῖν τὴν βασιλείαν πραγματικῶς. Possis cum Casaubono & Reiskio πραγματικῶς nunc, ut sæpe aliàs, certo consilio, prudenter, interpretari: magis tamen h. l. placuit Ernesti expositio, apte ad suas utilitates; ac fortasse satis fuerat, efficaciter, id est, ita, ut divisio regni effectum atque vim haberent eam, quæ ex usu esset Romanorum, nempe ut vires frangerentur utriusque partis.

Verf. 7. αὖξουσι καὶ κατασνευάζονται τὴν ἰδίαν ἀρχήν, Verf. 7. πραγματικῶς ἅμα χειριζόμενοι, καὶ δοκοῦντες εὐεργετεῖν τοὺς ἁμαρτάνοντας. Casaubonus: ita solerter se gerentes, ut videantur eo tempore *Esc.* cujus versionem ad verbum tenuimus. Nunc vero relegentes græca verba, mendum haud dubie eis inesse intelleximus. Nusquam enim verbum χειρίζεσθαι in passivo vel medio genere usurpatum legimus ista notione gerere se: semper in activo, adjecto accusativo casu, v. c. τὰ πράγματα, τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν, usurpatur illud verbum: & omnino non satis expedita est, neque commode fluit oratio, qualis vulgo legitur. Corrige χαριζόμενοι, & plana atque recta erunt omnia, si sic orationem distinxeris: αὖξουσι καὶ κατασνευάζονται τὴν ἰδίαν ἀρχήν πραγματικῶς, ἅμα χαριζόμενοι καὶ δοκοῦντες εὐεργετεῖν τοὺς ἁμαρτάνοντας. Per aliorum imprudentiam suam augent *Esc.* efficaciter (vel, si mavis, prudenter) adstruunt firmantque imperium eodem tempore, quo illis, qui sua imprudentia peccant, indulgent (vel gratificantur) *Esc.* beneficium in eos conferre videntur.

Verf. 9. Μερόλαν. Μερόλῶν h. l. Bav. non male: sed Verf. 9. Μερόλαν idem cap. 25, 8. & Μερόλας cap. 27, 1. Pro vocali u brevi Latinorum, non potest græca diphtongus ou adhiberi, quam sua auctoritate posuisse Vrsinus videtur; sed ejus loco vel u vocalem, vel o breve ponere Græci solent.

CAP V T XIX.

Cap. XIX.

Vers. 1.

Vers. 1. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. Sic scripsimus cum Bav. Vulgo περὶ τὸν καιρ. τοῦτον, nescimus casu ne, an ex Vrsini codice. *Ibid.* τῆς περὶ τὸν Γνάϊον περιπετείας. conf. ad c. 15, 3. Ceterum, quod REISKIUS ait: „Fragmentum hoc egregium e libro XXXIII Polybii esse sumtum, docet fragmentum p. 1495. ex Athenæo relatum:“ — ad cap. 12, 1. jam monuimus, ex illo apud Athenæum fragmento (quod lib. XXXIII. c. 14. exhibemus) nullo modo consequi id, quod Vrsinus Reiskiusque inde colligi posse putarunt. Nam quod in hac Ecloga, (ubi de Demetrio juvene agitur, Romæ etiam tum agente) συμποτικὸν Φυσικῶς Demetrium dicit Polybius cap. 21, 8. id est, *computationum amantem*; id non impedit, quo minus deinde in rebus ejusdem Demetrii, postquam regnum occupasset, idem Polybius rursus alia occasione denuo dicere potuerit, πολυπότην eum fuisse, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας μεθύσκεσθαι, id est, *potui deditum fuisse & per plurimam diei partem ebrium*. Quare quoniam aliunde constat, res his temporis gestas, in quibus nunc versatur historia, *Libro XXXI.* expositas fuisse a Scriptore nostro; nequiquam turbare nos debet, quod altera ista verba, quæ modo retulimus, ex *Libro XXXIII.* citavit Athenæus.

Vers. 3.

Vers. 3. παρέπεμπε τοὺς πρεσβευτάς. conf. ad XXX, 17. 17.

Vers. 4.

Vers. 4. εἰ δεῖ. Sic poscebat constans Polybii usus, & hoc ipsum debuit Bav. in quo est εἰ δ' εἰ; eodemque modo fuit in Vrsini codice, quem in hac regione prorsus mendosum fuisse ait editor. Perperam vero idem Vrsinus & in contextu & in Notis εἰ δεῖ scripsit, quod tenuere sequentes editores. Ferremus εἰ δέοι, sed nil opus est.

Vers. 5.

Vers. 5. μὴ δὲ correxit Vrsinus. Mendose μηδεῖς mssti. *Ibid.* πρὸς τὸν αὐτόν. Adjecimus τὸν, quod aberrat ab edd. & msstis. Monuerat etiam Reiskius. conf.

c. 20. 1. & Suid. in *πταίνειν*. *Ibid.* *τολμᾶν τι* recte Bav. ut edidit Vrsinus, in cuius codice *τολμῶντι* fuerat.

Vers. 7. *ἐπεὶ*. Mendose *ἐπὶ τῆς βας*. Sic rursus *vers.* 9. *Vers.* 7. *ἐπὶ τὴν βας*. idem, pro *ἐπεὶ*. *Vers.* 11. *τὸν Δημήτριον*. *τὸν Δημητρίου* Bav. *Vers.* 12. *τὴν τῆς συγλήτου*. *τῆς* adjecimus ex Bav. cum prætermisus esset vulgo iste articulus.

CAPVT XX.

Cap. XX.

Vers. 1. *ἐξέσας τὸ κύνειον*. VRSINVS, *ἐξηχῆσας* *Vers.* 1. edens: „Superiorem, inquit, lectionem sequuti, ita emendavimus, cum in msto corrupte *ἐξανίσας* scriptum esset.“ — Superiorem locum intellexit XXX. 4. 7. ubi confer quæ de isto proverbio notavimus. Sed nimis longe *ἐξηχῆσας* a vestigiis scripturæ codicum recedit, quæ haud dubie veram scripturam *ἐξέσας* produnt; quod verbum cum in vetustis codicibus sic scriptum esset ΕΞΑΙΣΑC, in *ἐξανίσας* corruptum est. Idem verbum de cygnorum cantu Plato usurpavit Phædon. c. 35. ed. Forsteri: *οἱ ἄνθρωποι τῶν κύνων καταψεύδονται, καὶ φασίν, αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον, ὑπὸ λύπῃς ἐξάδειν*. Pro *κύνειον* temere h. l. *κύνιον* editum est in contextu Vrsini, contra msstorum fidem.

Vers. 4. *διὰ τὸν Γναίου Φόνον*. — „Sic edidi, & *Vers.* 4. hanc lectionem interpretatus est Casaubonus; [*propter Cnæi cadem;*] in cuius tamen, ut etiam Fulvii, legitur *Φόβον*.“ GRONOV. in *Notis editis*. *Ibid.* *διαπιστούντων*. Sic corrigendum monuit idem Gronov. in *Notis* msstis ad oram sui libri: recte; nam *διαπιστεῖν* est *diffidere*, quod verbum h. l. requirebatur. *διαπιστεύειν* contra est *alterius fidei aliquid committere*: sic quidem & Polybius usurpat V 40, 8. & alii; veluti Aeschines p. 54, 39. cuius verba H. Steph. in *Thef.* citavit; & Plutarch. in *T. Flamin.* p. 371. E. edit. Wechel.

Vers. 5. *τὴν δὲ σύγλητον*. Mendose *τῆς δὲ συγλήτου*. *Vers.* 5. *Ibid.* *συνεπισχύειν* recepimus ex Bav. Sed si verum

est βοηθήσαν, quod præcessit, commodius fuerit συν-
επισχύσειν, quod cum Vrsino habebant ceteræ edi-
tiones: quare teneri hoc debebat.

Vers. 6. *Vers. 6.* Λοιπὸν εἶναι, τὸ λαθεῖν ἐν τῇς Πρώτης ἀπελ-
θόντας. — „Ita placet ut legatur, pro eo quod est in
exemplari τὸ λαληθέν, ut videtur, corrupte.“ **VRFINVS.**
— Bavaricus codex nihil ab emendato Vrsini contextu
recedit. ἀπελθόντας haud incommode poterit ferri, in-
telligendo Demetrium cum ipso Diodoro aliisque comiti-
bus. cf. c. 21, 1. & 22, 11. *Ibid.* ἐπιβολῆς. Mendose
ἐπιβουλῆς Bav.

Vers. 8. *Vers. 8.* Μένυλλον. Vide ad cap. 18, 4. *Ibid.* παρὰ
τοῦ πρεσβυτέρου βασιλέως Πτολεμαίου. **VRFINVS** in
Notis, suo e codice παρὰ τοῦ πρεσβύτου citans, (quod
pariter habet Bav.) breviter monuit: „Placeret πρεσβυ-
τέρου.“ — Cui monito præpropere obsequens is, qui in
Plantiniana officina editionem Eclogarum de Legationibus
curavit, πρεσβυτέρου in contextum recepit, quod tenuere
ceteri editores; præter rationem. conf. XXVIII. 19. &
Adnot. ad IX. 22, 2. ubi docuimus, restituendam esse Po-
lybio suam scripturam τοῦ πρεσβύτου. *Ibid.* χάριν τοῦ
συγκαταστῆναι &c. — Quo congregaretur in certamen
vel disceptationem cum Ptolemæo juniore, qui, ut fra-
gmentum 113 docet, [cap. 18.] ipse Romam venerat;
ubi etiam hæc ipsa συγκατάστασις, seu conflictus Menippi
cum Ptolemæo enarratur.“ **REISKIUS.** — Quod *Menip-
pum* Reiskius vocat pro *Menyllo*, id sua auctoritate fecit,
levissima conjectura ductus, quod inauditum nomen *Me-
nyllus* esset.

Vers. 9. *Vers. 9.* μετὰ μεγάλης σπουδῆς. Sic recte Bav. in
contextu, ut ex ora sui codicis edidit Vrsinus, in cujus
contextu mendose fuerat μετὰ μεγ. τιμῆς. *Vers. 11.* ἐναυ-
λώσατο, & *vers. 12.* ἐναυλοῦτο recte emendavit Vrsinus,
cum esset in mssis ἐναλώσατο & ἐναλοῦτο.

Vers. 12. *Vers. 12.* συμβαίνει δὲ &c. De honore, metropolibus
a suis coloniis haberi solitis, vide Adnot. Valesii ad Po-
lyb.

lyb. XII. 10, 3. *Ibid.* ἐν τῆς Καρχηδόνης. ἐν τῆς Καρχηδόνων Bav.

Vers. 13. τὴν τε τῶν ἐπιμηνίων παρασκευὴν. τὰ ἐπιμήνια, ut docent grammatici, Harpocratio, Hesychius, Suidas, sunt τὰ κατ' ἑκάστον μῆνα θύμενα, ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα. Quam notionem quum non esse hujus loci intelligeret Casaubonus, *commeatus* interpretatus est: eamdemque inusitatam quidem aliàs græcis scriptoribus notionem utique & hic locus & c. 22, 12. utique poscere videtur. Ceterum apud Romanos, veluti Livium XLIV. 2. *menstruum* pro *menstruo frumento* usurpari, fatis notum est.

Vers. 13.

CAPUT XXI.

Cap. XXI.

Vers. 1. καὶ λείπὸν ἔδει. Copulam καὶ, qua caret ed. Vrsini cum msstis, ex ingenio inferuit Casaubonus; recte, ut videtur. *Ibid.* τὸν τροφέα. Etiam articulus τὸν, qui facile excidere potuit post αὐτὸν, ejusdem Casauboni ingenio diligentiaque debetur.

Vers. 1.

Vers. 3. ἔχοντος. σχόντος scriptum voluerat Reiskius, propter sequens μεταστάντας. Sed nil opus, nec in his nimium anxius solet esse Polybius.

Vers. 3.

Vers. 4. ἔδει γενέσθαι, futurum erat. *Ibid.* ὑποδοχὴν πρὸς τὴν ἔξοδον, convivium valedicendi causa institutum.

Vers. 4.

Vers. 6. εἰς Ἀναγνείας. Sic Vrsin. & seqq. nescimus an consentiente codice. Bav. quidem mendose h. l. εἰς ἀγνείας. Videri autem poterat Ἀναγνείαν in sing. numero fuisse scribendum: certe non solum latini scriptores in sing. usurpant nomen hujus urbis Hernicorum, sed & Strabo lib. V. p. 238. Ἀναγνεία, πόλις ἀξιόλογος. Sed c. 22, vers. 2 & 5. in τὰς Ἀναγνείας cum edd. consentit codex uterque. Adde cap. 23, 2 sq.

Vers. 6.

Vers. 8. τοῦ Δημητρίου συμποτικοῦ Φυσικῶς καὶ νεωτέρου ὑπάρχοντος. συμποτικοῦ correxit Vrsinus. Mendose συμποσινοῦ mssti. — „Hunc autem locum indicari putō (ait VRSINVS) ab Athenæo lib. X. Δειπνοσοφ. cum De metriū

Vers. 8.

Vers. 8.

metrium πολυπότην a Polybio in lib. XXXIII, appellatum fuisse scribit.“ — Pariter REISKIUS: „Videtur hunc locum expressisse Athenæus in fragmentis p. 1495.“ [XXXIII. 14.] — Quorum rationem parum firmo fundamento niti monuimus ad c. 19, 1. & ad c. 12, 1. *Ibid.* ἀπόρημά τι γένηται. Mendose ἀπόρημα τι μένη τὰ Bav.

Vers. 9.

Vers. 9. πιττάκιον. — „πινάκιον, ut opinor, scribendum cum hic, tum infra duobus locis.“ Vide mox eodem vers. 9. tum vers. 11. ubi constanter in πιττάκιον consentiunt mss; probum nomen, quod nullo modo sollicitari debuerat, nedum e contextu extrudi. *Ibid.* συσκοτάζοντος ἄρτι τοῦ Θεοῦ. Si solem intelligamus τὸν Θεόν, qua notione id nomen cum Herodoto, Aeschilo, Euripide (in Suppl. vers. 469.) usurpavit Appianus in Prooem. cap. 9. & alibi; valebit συσκοτάζοντος τοῦ Θεοῦ idem ac δυομένου τοῦ Θεοῦ apud Appian. l. c. aut κλίνοντος ἐς δέλην ἐσπέραν ἤδη τοῦ Θεοῦ apud eundem de Bell. Civil. lib. IV. c. 85. Quod si contra συσκοτάζειν *vesperascere, tenebre-scere* interpretemur, fuerit ὁ Θεός cum Ernesto *cælum* intelligendum. Conf. ad cap. 22, 13.

Ibid. μηδὲν εἰπόντα. μηδενὶ εἰπόντα Bav.

Vers. 11sq.

Vers. 11sq. Ὁ δρῶν &c. Vulgo ita hæc erant scripta:

Ὁ δρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος, οἷχεται Φέρων

Εἰς ὃ Φέρει νύξ· τοῖς δὲ πολμῶσι τι, πλέον.

Quæ sic interpretatus erat Casaubonus:

*Cunctaris? illuc nempe tendis, o miser,
ubi atra nox. Fortuna forteis adjuvat.*

Perspecte vero monuit REISKIUS: „Versiculi hi sic sunt interpungendi: Ὁ δρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος οἷχεται Φέρων. Hæc est una gnome, Menandri forsitan, aut Euripidis. *Audens & operi manum admovens abit cum fructibus iis quibus caret cunctator.* Aut: *Vir strenuus fructus laborum præripit segni.* Tum sequitur altera gnome, Euripidis e Phœnissis, vers. 733. id quod etiam cl. Valkenaer ad illum locum observavit: Ἴσον Φέρει νύξ, τοῖς δὲ πολμῶσι πλέον. Quo in versu est magna obscuritas & vitiosa brevi-

brevitas: sed sunt hæc Euripidis acumina. Ἰσον (scil. κίνδυνον) Φέρει νύξ, subaudi τοῖς τολμῶσι καὶ τοῖς μή. *Verf. 11. sq.*
Tantumdem periculi affert nox Ἐξ αudentibus Ἐξ timidis.
 τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον, scil. γέρας Φέρει τῶν μὴ τολμώντων.
Sed audentibus affert ea majus emolumentum, quam timi-
dis. Tertia sententia, Τόλμα τι - - πρόου, nescio cujus
 fit. Postrema denique est nota illa Epicharmi, Νᾶφε,
 καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν, quæ jam supra fuit allata p. 1070.
 — Vide XVIII. 23, 4. Ceterum Φέρει νύξ *versf. 12.* recte
 jam ediderat Vrsinus; cum mendose Φέρει ἔξ darent mssti,
 certe Bavaricus noster.

CAPUT XXII.

Cap. XXII.

Verf. 1. συννοήσας. συνστήσας Bav. *Verf. 2.* εἰς τὰς *Verf. 1.*
 Ἀναγνείας. Sic edd. cum msstis. cf. c. 21, 6. *Ibid.*
 ἀπαντῶν correxit Vrsin. Mendose ἀπάντων mssti.

Verf. 2. εἰς τὰς Ἀναγνείας. Vide ad c. 21, 6. *Ibid.* *Verf. 2.*
 εἰς τὸ Κίρκαιον, scil. ὄρος. Strabo lib. V. p. 232. τὸ Κίρ-
 καῖον ὄρος, νησιάζον θαλάττῃ τε καὶ ἔλεσι. id est, *Circæus*
mons, quem mare atque paludes, velut insulam, cingunt.
 Paludes, quas dicit, *Pomptina* sunt, hodieque in vulgus
 notæ.

Verf. 3. κυνηγετεῖν τὸν ὕν. — „τὸ πρὶν emendavimus, *Verf. 3.*
 cum τὸν υἱὸν scriptum esset.“ *VRSINVS.* — „τὸ πρὶν ἰδε-
 betur Vrsino, cujus in codice erat τὸν υἱόν, in quo latere
 videtur μετὰ τῶν Φίλων.“ *REISKIVS.* — Mireris vero vi-
 ros doctos & perspicaces, in longinquo frustra querentes,
 quod in proximo erat. Montem paludibus frequentem
 consentaneum est abundare apris. Percommode vero, &
 ex venatorum usu, singularis numerus, τὸν ὕν, pro plu-
 rali ponitur. Sic Xenoph. de Venat. p. m. 782. πρὸς δὲ
 τὸν ὕν τὸν ἄγριον κεντησθαι κύνας Ἰνδικὰς &c. *Ibid.* ἐξ οὗ
 καὶ τῆς πρὸς τὸν Πολύβιον &c. Conf. XXXII. 15, 8.

Verf. 5. προάγειν. Mendose προσάγειν Bav.

Verf. 5.

Verf. 6. αὐτοὺς δὲ λαβόντας ἐσθῆτας τὰς ὁδοιπορι- *Verf. 6.*
 κας. — „Ita omnino legendum, non αὐτοὺς δὲ λαβὼν τοὺς
 ἐσθῆτας,

Verf. 6. ἐσθῆτας, ut est in exemplari. **VRFINVS.** — In eodem errore cum Vrsini cod. versatur Bav. Recte vero omnino priora verba emendavit Vrsinus: sed superest etiam nunc in posterioribus erratum: nam aut τὰς ἐσθῆτας τὰς ὁδοιπορικὰς scribendum, repetito articulo; aut, quod malimus, ἐσθῆτας ὁδοιπορικὰς, absque articulo, qui perperam ex postrema syllaba vocabuli ἐσθῆτας adhæsit. *Ibid.* εἰπόντας τοῖς οἰκέταις. — „In exemplari erat εἰκόταν τοῖς οἰκέταις, corrupte.“ **VRFINVS.** — In Bav. est εἰπόντα, propius ad verum. *Ibid.* ἐπὶ τὸν προειρημένον τόπον. Mendose Bav. ἐπὶ τὴν προειρημένην τόπον.

Verf. 7. *Verf. 7.* δὲ πάντων. ἢ πάντων idem Bav. perperam.

Verf. 8. *Verf. 8.* ἐκονολογεῖτο. ἐκονολόγει idem Bav. *Ibid.* αὐτὸν μὲν μένειν. αὐτὸν μὲν μόνον idem, & caret μένειν. *Ibid.* τοὺς πιστοτάτους. — „τοὺς εὐπιστοτάτους Vt. fino debetur, cujus in codice erat τοὺς δυσπιστοτάτους. [sic & in Bav.] Videtur legendum τοὺς πιστοτάτους. Non enim dicitur εὖπιστος, neque δύσπιστος; sed πιστός & ἄπιστός; & εὖπιστος atque δύσπιστος, quod longe aliam habet significationem.“ **VRFINVS.**

Ibid. αὐτῷ προσπεπτηκέναι παρὰ τοῦ βασιλέως, διὸ δέον ἐστὶν &c. Ad verbum προσπεπτηκέναι haud incommode intelligi posse pronomen τι putavit Gronovius, in Ad not. ad I. 42, 9. ad quod deinde referatur διὸ vel δι' οὗ.

Verf. 9. *Verf. 9.* περὶ μέσας νύκτας. Sic Vrsinus, nescimus an consentiente msto; recte vero, ut I. 19, 12. & sæpe aliàs. περὶ μέσης νυκτός Bav. *Verf. 10.* κατηρτιότων. κατηρτηκότων Bav. *Verf. 12.* ἐπέβησαν. ἀπέβησαν Bav.

Verf. 13. *Verf. 13.* διαφώσκοντος. — „διαφώσκοντος aut διαφάσκοντος (nam in cod. Vrsi. erat διαφάσκοντος) scil. τοῦ Θεοῦ, ut paulo ante [c. 21, 9.] συσκοτάζοντος τοῦ Θεοῦ, ἡλίου puta.“ **REISKIUS.**

Cap. XXIII.

CAPVT XXIII.

Verf. 2. *Verf. 2.* οἱ μὲν γὰρ αὐτοῦ μένοντες. Sic recte Bav. quemadmodum correxit Vrsinus, in cujus cod. corrupte lege-

legebatur αὐτοῦ προάγοντες. *Ibid.* ἀπῆντων. ἀπεώτων Bav.
Mox idem in contextu τρόπον habet, sed in ora γρ. τόπον.

Versf. 3. διό. διότι Bav. sed syllaba τι lineola subducta *Versf. 3.*
notatur ut spuria. *Ibid.* ἀπαντῶν correxit Vrsin. ἀπάντων
mssti. — REISKIUS: „Forte μεμαστιγωμένος ὑπό του
τῶν ἐν ταῖς Ἀναγνείαις ἀπαντῶντων ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον.
*Donec puer aliquis, flagris caesus ab aliquo eorum qui ad
condictum Anagniae convenerant.*“

Versf. 4. κατὰ πορείαν. καταπορίαν Bav. *Versf. 5.* κα- *Versf. 4.*
ταλελειμμένοις recte edd. καταλελυμένοις Bav.

Versf. 7. τῇ δὲ πέμπτῃ. Sic Casaub. & seqq. consen- *Versf. 7.*
tiente Vrsino, qui τῇ δὲ εἰ. edidit. Perperam vero Bav.
τῇ δὲ β'. *Ibid.* ἡ σύγκλητος. Adjiciendum esse articulum
monuerat Reiskius. *Ibid.* ἐν τῷ ἤδη τοῦ πορθμοῦ. —
Ad vulgatam lectionem hæc notaverat REISKIUS: „ἐπὶ
Vrsino debetur: & satis græcum non est ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ
εἶναι, circa fretum esse, aut, ut Casaubonus reddidit, ad
fretum pervenisse. Sed aut περὶ τὸν πορθμὸν dicitur, aut
ἐγὼς vel ἀγχοῦ τοῦ πορθμοῦ. In codice Vrsini ἐπὶ deerat.
Videtur auctor dedisse ἤδη πέραν τοῦ πορθμοῦ, jam fretum
superasse, & in mare Ionium penetrasse.“ — Ergo vox
ἐκτῶος scrupulum non iniecerat acutissimo viro. At repu-
gnat ista manifeste superioribus. Sane, qui non nisi ante
quinque dies Roma profectus erat, non potuit is sexto die
jam ad fretum esse, aut fretum superasse.

Versf. 8. Φορὸν ἔνεμον. Sic correxit Ernestus, moni- *Versf. 8.*
tus a REISKIO, cum Φόρον antea vulgo esset editum. —
„Φόρος, ait, est substantivum, significans *vestigal* vel *tri-
butum*. Φορὸς autem adjectivum, significans *secundum
ventum*.“

Versf. 9. Γράνχον. Sic recte Bav. Mendose vulgo *Versf. 9.*
Γράνκον edd. ex Vrsini codice, quamquam monuerat VR-
SINUS: „Γράνχον poscit usitata scribendi ratio. In veteri-
bus tamen ex argento denariis TI. SEMPRONIUS GRAC-
CVS sine aspirationis nota inscriptum est.“

Versf.

Verf. 10. *Verf. 10.* ὁθεν ἐπιβάλλοντες. ὁθεν recte dedit Bay. Mendose εἶθεν cod. Vrsin. quod in ἐνθεν mutavit Vrsinus, idque tenuere sequentes editores.

Verf. 11. *Verf. 11.* Διὸ τὸν Τιβέριον κατεστήσαντο πάντων αὐτόπτην γεγονέναι. Itaque Tiberium constituerunt &c. Sed cur Tiberium? & quæ est causa, ad quam refertur illa particula διὸ, itaque? Nulla adparet. Putamus, eam causam adjectam fuisse a Polybio, sed neglectam ab epitomatore, aut obscuratam a librariis. Nempe, quoniam idem *Tib. Gracchus* jam ante ad easdem lustrandas regiones, de quibus hic agitur, fuerat legatus. vide cap. 5, 1. & loca ibi citata. Et ipsum verbum γεγονέναι, in præterito perfecto positum, satis etiam indicare videtur, eam, quam exposui sententiam, fuisse olim a Polybio expressam. Oportebat enim alias γίνεσθαι vel γενέσθαι. Sed ex ipso verbo γεγονέναι suspicamur, tali quodam modo scripsisse auctorem: Διὸ τὸν Τιβέριον κατεστήσαντο πρεσβευτὴν, διὰ τὸ κατὰ τὴν προτέραν ἤδη πρεσβείαν πάντων αὐτόπτην γεγονέναι.

Verf. 13. *Verf. 13.* Ὁ δὲ Δημήτριος, προσανέχων &c. Verba ista citavit Suidas in Προσανέχων, unde jam ab Vrsino in Polybii Fragmentis sunt relata. Pertinere autem nobis visa sunt ad eandem narrationem, quæ superiori ecloga continetur. Probabile est, Diodorum, qui in Syriam præmissus erat, ad populi sensus explorandos, locum condixisse Demetrio, ubi expectaret nuncium, qui eum de statu rerum certiore faceret. Illum nuncium fortasse in Lycia expectavit Demetrius, qua ex regione etiam primas ad senatum Romanorum literas dedit, ut ex Zonar. IX. 25. docuit Freinshem. in Supplem. Liv. XLVI. 39.

Cap. XXIV.

CAPVT XXIV.

Verf. 1. *Verf. 1.* Κάτων, ὡς Πολύβιος ἱστορεῖ &c. Mox a Persico bello potissimum lascivia atque luxuria grassari maxime apud Romanos coepit, ut docet Polybius noster XXXII. 11, 5 sq. Hinc M. Valerio, C. Fannio Coss. id est

est A. V. 593. lata *lex Fannia* est, & ab ipso Consule per-
lata, quæ istud malum reprimeret; *cum respublica*, (ut
ex Sammonico Sereno Macrobius refert Saturnal. III. 17.)
ex luxuria conviviorum majora quam credi potest detrimen-
ta pateretur. Siquidem eo res redierat, ut gula illecti
plerique ingenui pueri pudicitiam & libertatem suam vendi-
tarent; plerique ex plebe Romana vino madidi in Comitium
venirent, & ebrui de reipublicæ salute consulerent. Itaque
fragmentum hoc, quo de eodem agitur argumento, ad
eundem annum 593. relaturi eramus, nisi Eclogæ Legat.
116. & 117. quæ ad eum annum pertinent, e libro XXXII.
depromptæ mihi visæ essent, (vide ad XXXII. 1, 1.) cum
tamen hoc fragm. e libro XXXI. diserte citaverit Athe-
næus. Quare illud in annum 592, qui præcessit Fannii
consulatum & Fanniam legem, coniecimus. Scilicet
provocata fortasse Lex Fannia est quærimoniis vociferatio-
nibusque Catonis, qui jam pridem etiam, priusquam ad
id fastigium pervenisset luxuria lasciviaque apud Roma-
nos, de perditis eorum hac in parte moribus erat conque-
stus, ut eodem loco, quem modo citavimus, Macro-
bius docet.

Vers. 1.

CAPUT XXV.

Cap. XXV.

Vers. 1. Προλεμαῖος ὁ νεώτερος, &c. Conf. supra cap. 18. Vers. 1.

Vers. 2. ἐν τῷ Φανῶ. — „ἐν τῷ Φανῶ. conf. Thu- Vers. 2.
cyd. p. 285, 52. & Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 579.“
REISKIUS. — At Φάνος vel Φανός, Macedoniæ fuit op-
pidum, quod Polybius h. l. & Diodorus l. c. commemo-
rat; Phacium vero, cujus Thucydides, Livius & Step ha-
nus Byz. meminerunt, Thessaliæ erat. Quare nil temere
mutandum. VRSINVS ad h. l. hæc notaverat: „Vox
Φανῶ mihi quidem obscurum est quid significet hoc loco;
vereor autem, ne corrupta sit, & pro ea σηκῶ, quod est
templi adytum, reponere debeamus: nam περὶ τοῦ Φα-
νείου, quod est Thessaliæ oppidum, non videtur intelli-
gendum esse.

Polybii Histor. T. VIII.

C

Vers.

Verf. 4. *Verf. 4.* Οἱ δέ. Mendose εἰ δὲ Bav. *Ibid.* χωρὶς πο-
λέμου. Vide c. 18, 10. *Verf. 5.* προσαγαγόντες. Ad
προσαγαγόντα, quod vulgo erat editum, adnotavit REIS-
KIVS: „Malim προσαγαγόντα. quamquam sæpe πρὸ & πρὸς
in compositis inter se alternant.“ — *Ibid.* ἀποστῆναι.
Corrupte ἀπορῆναι Bav.

Verf. 6. *Verf. 6.* Αὐτοὶ δέ. δὲ caret Bav. *Ibid.* ἔχοντες καὶ κεί-
νον. Sic recte editum ex VRSINI emendatione, qui, cum
κακείνους daret codex ipse, quemadmodum & Bavaricus
noster. — „Opinor legendum κακείνον, inquit, ut de
altero Ptolemæo [scil. majore fratrum] intelligamus.“ —

Verf. 8. *Verf. 8.* Γνάϊον Μερόλαν. Sic recte Bav. Vide ad
cap. 18, 9. Vrsinus, in suo codice γενναῖον Μερόλαν
fuisse ait: e quo ille Γνάϊον Μερούλαν fecit. *Ibid.* Λιβύην.
Mireris quid sit quod & nunc Λιβύην, & cap. sq. verf. 9
& 11. pertinaciter Λίβυνας & Λιβύνων dent inssti. Sed
talis est librariorum levitas. Casaubonus tamen, veluti
nil dubitans de veritate vulgatæ lectionis, *Libynam venit*,
in versione latina scripsit. Rursusque deinde, *angustias a*
Libynis occupatas, & *Libynæ metu perculsi*. *Ibid.* ἐπὶ
τὸν Ἄπιν. Vide Strabon. lib. XVII. p. 799.

Cap. XXVI.

CAPVT XXVI.

Verf. 1. *Verf. 1.* Οἱ δὲ περὶ τὸν Τορκουάτον. Verba, quæ his
adsuta erant, τὸν καὶ Τίτον, Reiskius interpretatus est,
Torquatum, qui aliàs etiam *Titus a nobis usurpatur*. At
quisquis sit, cui debetur istud adsummentum, certe Poly-
bius non est, quippe qui non ita loqui solet. Vtique Τί-
τος Τορκουάτος fuit illi legato nomen, cf. c. 18, 9. eum-
dem mox nude Τορκουάτον, mox rursus Τίτον vocat scri-
ptor noster, ut c. 27, 3. Casaubonus: *Torquatus interim*
& Titus, Alexandriam delati. *Ibid.* Duodecim verba,
διαλύεσθαι usque τοῦ δὲ Πτολεμαίου desiderantur in Bav.

Verf. 3. *Verf. 3.* ἐπὶ τῷ μηδὲν διασαφῆσθαι. Aut διασαφῆσθαι
vel διασαφηθῆναι videtur legendum in passivo, aut ἐπὶ τῷ
μηδέν α μηδὲν διασαφῆσθαι vel διασαφῆσαι. *Ibid.* καὶ
τῶν

τῶν περὶ τὸν Τοριουάτον ἐπιγενομένων. Nescimus quid animo agitans VRSINVS, *asteriscum* post hæc verba posuit, Vers. 3. monuitque in Notis: „Omnino hic aliquid deest, licet sensus sit apertus. Itaque locum stellula notavimus.“ — Recte *asteriscum* delevit Casaubonus. Est autem ἐπιγενομένων idem ac ἐπιγενησομένων, ni ex hoc corruptum. Quod vero etiam τοῖς bene habiturum diximus, si modo & participium in accusativo casu foret positum, de ea constructione vide XI. 14, 7. & ibi notata. Ad ἐπιγενομένων subaudiendum esse ἂν, opportune monuit REISKIVS. Quod vero addit: „Si bene habet vulgata, necesse est ut ἐπιγινεσθαι significet *accedere ad alicujus partes, alicui conciliari*:“ — id nobis quidem secus videtur; satis est, ut intelligamus *supervenire, advenire*.

Vers. 4. Συνεξομοιωθέντος δὲ τούτου τοῖς πρότερον. — Vers. 4. „Forte τοῖς προειρημένοις; si nempe τούτου ad *Merulam* referimus: *sed* Ἐξ hoc ad *sententiam prædictorum* (Ptolemæi majoris, & Torquati) *suam conformante*. Sin autem τούτου ad *Torquatium* redit, potest τοῖς πρότερον servari, scil. ἐγνωσμένοις: quamquam eo posito non satis bene conveniet *συνεξομοιωθέντος*, sed potius *ἐμμένοντος*.“ REISKIVS. — τούτου haud dubie ad *Merulam* referendum. Συνεξομοιωθέντος autem intelligendum ex vers. 5. ἐξιδιδάχθέντος τῷ πρεσβυτέρῳ Πτολεμαίῳ ὁμοίως τοῖς πρότερον. Denique ad τοῖς πρότερον intelligendum ἐξαπεσταλμένοις (e vers. 3.) vel διακομιθεῖσι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, & sunt illi οἱ περὶ τὸν Τοριουάτον, quos dixerat vers. 1. Ceterum silentio non est prætereundum, verba ista τούτου τοῖς πρότερον ex Vrsini esse emendatione, in cujus codice, quemadmodum & in Bavarico, mendose scriptum erat *συνεξωμ.* δὲ τούτοις πρότερον.

Vers. 5. πᾶν γένος ἀρεσκείας προσφερόμενος. Ad vul- Vers. 5.
gatum παραγενόμενος acute REISKIVS monuerat: „Aut παραγενομένοις legendum, aut πᾶν γένος, *omne genus officiorum*.“ — *Ibid.* παρακατέσχε τὸ πλεῖον. Sic scribendum

bendum idem docuerat vir doctissimus, pro παρακατέσχετο πλείον, quod vulgatum erat.

Verf. 6. Verf. 6. καὶ τὰς πόλεις. — „Forte τὰς δ'. aut τὰς τέσσαρας πόλεις, quod contracte scriptum fuit τὰς τρας πόλεις.“ GRONOV. in Notis msstis. — Quasnam vero quatuor urbes intellexerit Gronovius, non declaravit. An illas, quas Plinius recenset V. 5', 5. *Berenicen*, *Arfinoën*, *Ptolemaidem*, *Apolloniam*, quæ, ut ait idem scriptor, simul cum ipsa *Cyrene* efficiant *Cyrenaicam* eandemque *Pentapolitanam* dictam *regionem*? Poteris vero pariter τὰς πόλεις, ceteras, quæ sunt præter ipsam *Cyrenen*, *Cyrenaicas* urbes intelligere, aut omnino *civitates totius regionis*. Sed de hoc viderint doctiores.

Ibid. συμφρονεῖν αὐτοῖς. συμφρονεῖν ex Vrsini emendatione est; συμφέρειν erat in msstis. *Ibid.* κοινοῶν ἡμεῖς δὲ περὶ τῆς ἀποστ. Præpositio περὶ delenda visa erat Reiskio: ac sane constanter aliàs cum nudo genitivo rei construere Polybius verbum κοινοῶν solet,

Ibid. Πτολεμαῖον τὸν Συμπετήσιν. Sic Bav. τὸν συμπετήσιν ed. Vrsini in contextu, cum duplici accentu; in Notis vero sic scripsit VRSINVS: „Cognomen quod sequitur Ptolemæi, συμπετήσιν, omnino corruptum videtur, & fortasse pro eo συμπότην. vel aliquid tale reponendum; quod tamen ex historia eruendum erit.“ — Ipsum vero hoc συμπότην ad oram contextus adpositum est in eadem Vrsini editione. Casaubonus Πτολεμαῖον τὸν * συμπέτησιν edidit; in versione vero cognomen prorsus prætermisit, ejusque loco puncta nonnulla posuit. Suspicati nos quidem eramus, non in ησιν, sed in ησιον exire debuisse nomen, quæ est satis nota gentilium nominum terminatio. Sed quinam fuerit locus, a quo nomen traxit is homo, aliis dispiciendum relinquamus, mihi haudquaquam liquet.

Verf. 7. Verf. 7. καὶ ὃν καιρὸν ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν εἰς τὴν Πρώμην. Vide Adnot. ad c. 18, 1. Verf. 8. ἀπολέσῃ recte dedit Bav. Perperam vulgo ἀπολέσῃ edd. Verf. 9. εἰς τὸν Μέγαν καλούμενον Καταβαθμόν. Vide Cellar. Orb. Antiq.

Antiq. lib. IV. c. 2. p. 101. *Ibid.* τοὺς Λίβυας. Vide Adn. ad c. 26, 8. *Libyes* nunc *Marmaridas* intelligit, qui Cyrenaicam inter & Aegyptum sedes habebant; de quibus consule eundem Cellarium *ibid.* p. 99.

Verf. 10. καὶ κατανοεῖν τοῦ τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι. *Verf. 10.* νεοθαι. Corrupta hæc esse facile patet. VRSINO, emendationem nescimus quam proponere volenti, non paruerunt operæ typographicæ; nam eandem mendam sic repetierunt: „Vide num melius sit, τοῦ τοῖς πολεμίοις.“ — Videtur vero ποῦ, pro τοῦ, suspicatus esse Vrsinus, sicut Reiskius. Sed nec hoc facit satis. Relegentibus nobis mendosa verba, certissima medicina se obtulit. Scribe καὶ κατὰ νότον τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι, a tergo adparere hostibus iussit. Vide III. 19, 7. III. 90, 2. τῷ κατὰ νότου opponitur mox κατὰ στόμα.

Verf. 11. λειπόντων. λιπόντων Bav. *Ibid.* τῆς ὑποκειμένης Τετραπυργίας. *Verf. 11.* In eadem regione Strabo lib. XVII. p. 838. notavit locum, cuius nomen Τετραπύργιον vulgo edunt, in ora vero monuit Casaubonus, scriptos libros Τετραπύργια habere: fortasse Τετραπυργία debebant, in singulari numero primæ declin. quemadmodum usurpavit Polybius. Idem nomen urbi est, quam in Cappadocia Ptolemæus recenset.

Verf. 13. καὶ τῶν ἐπὶ Μοχυρίνου. Casaubonus: qui *Verf. 13.* Mochyrini erant. REISKIUS: „Forte τῶν περὶ Μοχυρίνον. Videtur Mochyrinus nomen viri esse, præfecti classi Ptolemæi.“ — quam classem præternavigare angustias jufferat. Possis etiam ὑπὸ Μοχυρίνον suspicari, qui sub Mochirini imperio erant.

Verf. 14. ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν πεπραγμένων. *Verf. 14.* Sic a se emendatum ait Vrsinus; quid autem fuerit in msto, non declarat. Nempe putamus, desiderabatur præpositio κατὰ, quemadmodum in Bav. *Ibid.* τυραννικὴν οὔσαν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. ἀρχὴν correxit Vrsinus, cum ἀρχαίαν darent msti. Ejusdem Ptolemæi crudelitatem & cædes atque libidines notavit Diodorus in Excerpt. de

Virt. & Vitiis, T. II. p. 597. ubi simul docet, ob deformem corporis habitum Φύσκωνα fuisse adpellatum.

Verf. 15. *Verf. 15.* ἐθέλοντήν. ἐθέλοντες Bav. *Ibid.* ἀντερχόμενοι. ἀντερχόμενοι idem.

C. XXVII.

CAPVT XXVII.

Verf. 1. *Verf. 1.* Γνάιος. Mendose Γάιος Bav. Vide c. 18, 9. & c. 25, 8. *Ibid.* ὁ Μερόλας recepinus ex Bav. Vulgo ὁ Μερούλας. cf. loca modo citata. *Ibid.* εἰς οὐδέν. Sic correxit Ernestus, ut sæpe aliàs, præter necessitatem. Rescribe εἰς οὐθέν, ut habent superiores editiones consentientibus msstis. *Ibid.* δὲν μένει recte Casaub. δὲ μένει Vrsin. cum msstis. *Ibid.* διωμολογουμένοις correxit Ernestus. Mendose superiores διωμολογουμ. quod ex διωμολογημένοις potest esse corruptum.

Verf. 2. *Verf. 2.* Κομανός. Memoratus est Comanus supra, lib. XXVIII. 16, 1.

Verf. 3. *Verf. 3.* Ἀπέλυσε. Nihil de hoc loco in Notis monuit Vrsinus; sed non dubitamus, mutatum ab illo verbum esse in ἀπέλυσαν, ut conveniret cum mendosa scriptura, οἱ πρεσβυτάι πορευόμενοι, quam paulo post dabant mssti & tenuerunt editores. REISKIUS, cum nesciret, msstos codices ἀπέλυσε dare, sic corrigendum acute suspicatus erat: „Fuit, inquit, cum suspicarer legendum esse ἀπέλυσε δὲ - - ἀπράκτους ὁ πρεσβύτερος Πτολεμαῖος. Si bene habet (inquit) vulgata, necesse est ut hæc sit sententia: Legati in Syriam missi, præter Alexandriam trans-euntes, obiter absolverunt Torquatum munere legationis. Sed obstant hæc: primum, illi legati, (p. 1314.) [XXXI. 23, 9 sqq.] Tib. Gracchus, L. Lentulus & Servilius Glaucia, per Græciam & Asiam tendebant in Syriam; nisi dicemus, hoc factum esse ab ipsis e Syria domum redeuntibus: deinde, qui poterant legati ipsi alterum legatum, dignitate parem, munere legationis absolvere?“ — *Ibid.* τοὺς περὶ Τίτον. conf. 26, 1. & ibi notata.

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXII.

L. XXXII.

RELIQVIA S.

CAPVT I.

Cap. I.

Vers. I. Κατὰ τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς &c. Excer- *Vers. I.*
 ptam esse hanc eclogam ex rebus anni pro-
 xime sequentis eum, in quo defuit superior ecloga, intel-
 ligitur ex ipso argumento; quandoquidem hac ecloga, in
Rebus in Italia gestis, (vers. 6.) narratur, *Romæ in sena-*
tum introductos esse eos legatos, (vers. 1.) qui sub finem
 superioris anni Romam erant missi. (XXXI. 27, 2.) Vt
 autem e novo Libro ductam eandem statueremus eclo-
 gam, induxerunt nos ipsa verba, a quibus incipit, Κατὰ
 τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς, id est, *hoc tempore, in quo nunc*
versatur historia, & de quo modo disseruimus; tum verba
 his similia cap. 2, 2. οὐ πολλοῖς ἀνώτερον χρόνοις τοῖς λεγο-
 μένοις, id est, *non multo ante hæc tempora de quibus di-*
ximus. Quæ verba indicio esse nobis visa erant, hac re-
 gione e professo *de ratione temporis*, in quo versatur nar-
 ratio, disseruisse Scriptorem; quod ab eo factum consen-
 taneum est sive in novæ Olympiadis initio, sive in novi
 Libri exordio. Atqui nova hoc anno Olympias non cepit
 initium; nam in media Olymp. CLIV. versatur narratio.
 Quare, ab hujus anni rebus, novi Libri factum esse ini-
 tium, probabile nobis visum erat; qui *Liber ordine tricesi-*
mus secundus est. Ceterum a nemine, quod sciamus, di-
 ferte citatur secundus hic et tricesimus Polybii liber, nisi

Verf. 1. ab Athenæo lib. X. c. 11. ubi ex hoc Libro verba quædam citat Polybii, quæ suo loco cap. 20. inseruimus & Eclogæ CXXVI. de Legationibus subjecimus. Sed Libri tertii & tricesimi initium discimus ex titulo oræ codicis Vrsini & Bavarici ad Eclogam de Legat. CXXIX adscripto; unde colligitur, res *secundo & tricesimo Libro* a Polybio expofitas excurriffe ufque ad finem Olympiadis CLV. id est ufque in annum ab V. C. 598.

Ibid. οἱ περὶ τὸν Κομανόν. Vide XXXI. 27, 2.

Verf. 2. *Verf. 2.* Μένυλλον. — „Admonendos lectores putamus, duobus locis in hoc Fragmento Μένυλλον Ptolemæi legatum appellari, pro Μενίδυλλον, ut nos restituimus.“
VR SINVS. — Conf. XXXI. 18, 4. ibique notata, & 20, 8. *Ibid.* τὸν περὶ Τίτον καὶ Γνάϊον. conf. XXXI. 26, 1. & 27, 1.

Verf. 3. *Verf. 3.* τὴν συμμαχίαν ἀναίρειν. Sic diferte expreffum est in Vrsini editione, quemadmodum in fequentibus; quamquam in Notis ita citantur ifta, quali in contextu expreffum efflet αἰρεῖν, quo de verbo deinde fic monuit **VR SINVS**: αἰρεῖν ad oram libri in ἀναίρειν mutatum est. Ego vero non video, cur receptam in contextum lectionem mutare opus fit.“ — Vnde merito, cum **REISKIO**, — „miseris inconstantiam & repugnantiam hominis, quid ipse aut voluerit aut noluerit, aut fecerit & suaserit, aut omiserit & vetuerit, dubium relinquentis.“ — Ac magis sane miseris, si cum his, quæ ad Polybium notavit Vrsinus, contuleris ea, quæ ad Diodori Eclog. de Legat. XXIII. T. II. p. 606. (ubi idem tractatur argumentum) idem primus editor harum Eclogarum adnotavit, contuleris. Nam, cum apud Diodorum legatur, καὶ τὴν συμμαχίαν ἀνελεῖν, fic monuit ibi ille: „Polybius habet αἰρεῖν, ex quo nos ἀναίρειν fecimus.“ — At sane, percommode quidem dictum fuerit τὴν συμμαχίαν ἀναίρειν, tollere, dissolvere societatem; quemadmodum ἀναίρειν τὰ πρὸ τοῦ καλὰ XV. 7, 6. est *pristina præclare facta tollere, evertere, irrita reddere;* &

& ἀναρῆν τὸν πόλεμον IX. 11, 2. *tollere, delere bellum, finem facere belli.* Et potuerunt h. l. facile, ob terminationem præcedentis vocis, duæ literæ *αν* initio sequentis verbi intercidere. Sed potuerat pari jure levioꝛe mutatione, (quemadmodum perspeçte REISKIUS monuit) ex αἶρῆν, quod erat in Vrsini codice, & quod unice agnoscit Bavaricus, αἴρειν effici. Valet enim αἶρειν idem ac ἀναρῆν. Sic αἶρειν τὸν πόλεμον XI. 5, 6. idem est ac ἀναρῆν τὸν πόλεμον IX. 11, 2. Quum vero in Diodori Siculi mentionem inciderimus, lubet nonnulla, quæ mendose vulgo apud eum prædicto loco leguntur, e codice nostro Bavarico emendare. Nempe is initio statim eclogæ, pro τοῦ νέου Πτολεμαίου, τοῦ νεωτέρου Πτολ. habet: sed id quidem parum refert. Deinde vero, pro κατὰ μέρος, utique cum codice nostro τὰ κατὰ μέρος fuerit legendum. Denique pro τὴν ἔννοιαν, sub finem fragmenti, τὴν ἔννοιαν cum eodem haud dubie reponendum.

Vers. 3.

Vers. 4. Πόπλιος Ἀπούστιος. — „Ita emendavimus, cum in exemplari sit Πόπλιος Ἀστούβιος. [Sic & in Bav.] *Apuſtia* vero gens nota, cum ex Livii lib. XXXI. tum ex monumentis magistratuum Capitolinis.“ VRSINVS.

CAPVT II.

Cap. II.

Vers. 1. Κατὰ τὴν Λιβύην Μασσανάσσης &c. Μασσανάσσης Bav. De argumento hujus fragmenti conf. Appiani Punic. c. 67. sub fin. & quæ ibi notavimus ex Freinsheimii Supplem. Liv. XLVII. 19 sq. *Ibid.* Ἐμπόρια bene edd. ἐμπορία Bav. ἐμπορεῖα debuerat, quod perinde est. Conf. I. 82, 6. & ibi notata. Adde Liv. XXXIV. 62.

Vers. 1.

Ibid. καὶ πάλαγ τὸ πλῆθος - - - ὀφθαλμιῶν. — „Mallem καὶ περὶ τὸ πλῆθος; ut II. 17, [3.] οἷς ἐπιμινύμενοι - - καὶ περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιῶσαντες.“ GRONOVIVS in *Notis editis.* καὶ πάλαγ περὶ vel πρὸς τὸ πλῆθος legere jussit Reiskius, & præter locum, a Gronovio citatum, provocavit ad I. 7, 2. Aliam ejusdem verbi

constructionem, ὀφθαλμίων ἐπὶ τινι habemus in fragmen-
to nescimus cuius scriptoris apud Suidam in ὀφθαλμιάσας.

Verf. 2. *Verf. 2.* τῶν λεγομένων. Mendose τῶν ἀλεγομένων Bav.

Verf. 3. *Verf. 3.* ἐντεθελύνθας. Hanc verbi formam (quam cum Reiskio unice probandam censuit Ernestus in Lexic. Polyb.) poscere utique visa est derivatio a nomine θῆλος. Eodem verbo & alii utuntur scriptores, & Noster rursus XXXVII. 2, 2. Altera forma, ἐκθελαίνειν, nemini, quod sciamus, usurpata.

Verf. 7. *Verf. 7.* Ἐπεὶ τοῖς χρόνοις οὐ πολλοῖς ἀνώτερον. Ma-
limus ἐπεὶ καὶ χρόνοις &c. Certe opportune hic staret
particula καὶ, nullam contra vim habet & prorsus etiam
incommodus h. l. videtur articulus τοῖς. *Ibid.* διώων τὸν
Ἀφθίρατον ἀποστάτην. — „Nomen Ἀφθίρατον mihi
quidem suspectum est: neque vero, nisi ex historia, si
quæ extat, corrigi potest.“ VRSINVS. — Exstat histo-
ria apud Livium XXXIV. 62. ubi *Aphirem* vulgo scri-
bunt nomen illius hominis, unus codex Moguntinus *An-
thirem*.

Verf. 8. *Verf. 8.* εἰς τοῦτο συνεκλήθησαν. Bene sic Vrsinus
& sequentes; solet enim id verbum frequentare Polybius
hac notione, eo redacti sunt, ad hoc coacti sunt. εἰς τοῦτο
συνέβησαν habet Bav. in contextu; in ora vero, γὰρ. συνε-
κλήθησαν. *Ibid.* διὰ τῶν ἀποφάσεων. Haud fatis integra
hæc verba putamus; adjectum oportuit τῆς συγκλήτου, vel
τῶν Ῥωμαίων aut πρεσβευτῶν, per senatus, vel per Roma-
norum, per legatorum Romanorum responsa. *Ibid.* ὥστε
μὴ μόνον τὰς πόλεις καὶ τὴν χώραν ἀποβαλεῖν &c. — „De
hac re ita scribit Livius in Epitoma libri XLVII. *Missi a
Senatu legati, qui inter Masinissam & Carthaginienses de
agro judicarent* &c. In exemplari græco male ἀποβαλεῖν
legebatur, [sic & in Bav.] pro ἀποβαλεῖν. Et pro καρ-
πίας, opinor ἐπικαρπίας scribendum esse.“ VRSINVS. —
Ibid. τῆς καρπίας τῶν χρόνων. — „Forte τῆς (id est, ἀντὶ
τῆς, vel ὀνόματι τῆς) ἐπικαρπίας τῶν χωρίων. Vidit ex
parte Vrsinus.“ REISKIUS. — Verbum καρπεύειν τὴν
χώραν,

χώραν, *fructum agri percipere*, habemus X. 28, 3. Neque nomen simplex καρπία (vel καρπέα, ut scribit Henr. Stephanus in Thesauro) temere aspernandum. Certe Pollux VII. 149. disertè ait: τὸ μὲν καρποῦσθαι, κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπίαν. & sect. 152. idem ex Aristophane citavit ἡ πρώτη καρπία, pro ὁ πρώϊμος καρπός. Quod vero χωρίων pro χρόνων Reiskius maluit, speciem quidem habet, neque tamen vulgatum temere damnaverimus, quod commodissime sane locum suum tuetur, *fructuum perceptionem omnium temporum, ex quo tempore &c.* Ceterum de divitibus illius regionis redditibus judicari ex iis potest, quæ Livius scribit XXXIV. 62. *Emporia vocant eam regionem. Ora est minoris Syrtis, & agri uberis: una civitas ejus Leptis; ea singula in dies talenta vectigal Carthaginensibus dedit.*

Vers. 8.

CAPVT III.

Cap. III.

Vers. 2. αὐτὸς δὲ πάλιν τὸν ἀδελφὸν Ἀτταλον. Post hæc verba reponendum videtur verbum ἐξαπέστειλε, quod in ἐξαποστείλας corruptum est, & alieno loco vers. 3. insertum. Deinde, retenta copula τε, vers. 3. ita distinguenda oratio: Ἀριαράθης δὲ τῇ τε Πρώμῃ στέφανον ἀπὸ χρυσίων μυρίων ἔπεμψε, καὶ πρεσβευτὰς, deleto cominate post μυρίων. Ibid. τὰς διαβολὰς correxit Vrsinus. τὰς ἐπιβολὰς msti. , διαβολὰς (ut recte monuit VRSINVS) refertur ad superiora illa, τοὺς κατηγορήσοντας Εὐμένους.

Vers. 2.

Vers. 3. τὴν πρὸς τὸν Τιβ. Poterat utcumque teneri particula τε, quamquam non fatis commode. De Tiberio Graccho in Asiam missio conf. XXXI. 23, 9 sqq. Ibid. Quatuor verba, καὶ καθόλου παρακαλέσοντας διασαφεῖν, desiderantur in Vrsini editione, nescimus codicisne msti, an Vrsini operarumve culpa. Adiecit Casaubonus, ex Andreæ Schotti putamus codice; & habet eadem verba codex noster Bav. Ibid. ὑπὲρ ὧν ἂν δέωνται. Sic recte Vrsinus. δέονται Bav. Ibid. διότι πᾶν ποιήσειν. Corrupte διότι πᾶν ποιήσειν Bav.

Vers. 3.

CAPVT

CAPVT IV.

Cap. IV.

Vers. 1.

Vers. 1. Τοῦ Μηνοχάρους. *Menochares*, Demetrii, qui Roma profugus Syriæ regnum occupaverat, amicus, & ab eo ad Gracchum aliosque Romanos legatos, qui in Asia erant, missus, ut voluntatem Romanorum exploraret. Idem deinde ab eodem Demetrio Romam missus, cap. 6, 1. ubi tamen Μηνόχαριν vulgo scribunt, tamquam a primo casu Μηνόχαρις, quum Μηνοχάρην oporteret, a nominativo ὁ Μηνοχάρης, τοῦ Μηνοχάρους.

Vers. 3.

Vers. 3. εἰς Ῥόδον correxit Vrsinus. Corrupte εἰς Πάδον mssti; & præterea in ora codicis Bav. notatur Πάδος. *Ibid.* εἰς ἐξεργάσατο. Sic recte codex Vrsini & Bav. quod temere in ἐξεργάσατο mutavit Vrsinus, mendosum verbum, quod eodem modo & in contextu & in Notis Vrsini repetitur. Id deinde sua auctoritate in ἐξεργάσαντο mutavit Casaubonus, quod tenuere posteriores editores. Sed nil opus: bene habet ἐξεργάσατο, ut monuit Reiskius. *Non destitit Demetrius, donec perfecit, ut* (intellige, Graccho & collegis suam pro eo operam suaque officia interponentibus) *Rex a Romanis adpellaretur.*

Vers. 4.

Vers. 4. συνεβάλλετο. Nescimus consilio ne an casu hoc in contextum Vrsini sit receptum, unde propagatum in ceteras editiones. Teneri poterat συνεβάλλετο, quod non solum Bav. habet, sed & Vrsini codex, ut e Notis editoris intelligitur. — *Ibid.* ἐκτέλεσαι τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῶ. Tenuimus hoc ex Casauboni editione. Mendose αὐτῶν erat in msstis, quod in αὐτὸν mutavit VRSINVS, hac adjecta adnotatione: „τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτόν. Ita videtur legendum, cum in exemplari corrupte sit αὐτῶν, pro quo αὐτῶ possumus etiam emendare, ut ad verbum συνεβάλλετο referatur.“

Vers. 5.

Vers. 5. τὸν κριτικὸν Ἰσοκράτην. — „*Criticos* appellabant veteres, cum omnium antiquorum auctorum, tum Homeri maxime, interpretes & ludimagistros.“ REISKIUS. — Conf. Sextum Empir. adv. Grammat. lib. I. sect.

sect. 79. & auctores quos ibi laudavit doctissimus editor. De *Isostrate*, quem memorat, confer mox cap. 6. ubi γραμματικὸς vocatur homo, quod perinde est.

CAPUT V.

Cap. V.

Vers. 1. παρ' Ἀριαράθου πρέσβεις. Vide c. 3, 3. Idem *Vers. 1.* argumentum persecutus est Diodorus, Eclog. Legat. 24. ubi rursus mendose εὐνοίαν vulgo edunt, pro εὐνοίαν, quod recte habet Bav. Conf. supra ad c. 1, 3.

Vers. 2. καὶ τούτων μάρτυρας ἐπέμποντο. Bene Ca- *Vers. 2.* faubonus, *cujus rei testem citabant*: sed, quod mendosum verbum judicaret, asteriscum ante illud interfecit. Perspecte vero Gronovius ad oram sui exempli calamo notavit: „Forte ἐποιοῦντο.“ Eamdemque emendationem Reiskius proposuit: atque eam in contextum receptam velimus.

Vers. 3. χάριτος. μετὰ μεγάλης χαρᾶς Bav. in con- *Vers. 3.* textu, minus recte: sed idem in ora γρ'. χάριτος. *Ibid.* τὸν τε σκηπίωνα, *scipionem*, nempe *sceptrum eburneum*, regis insigne. σκηπίωνα Casaubono debetur, sic vero & scriptum in Bav. σκήπωνα Vrsin. ne id quidem male, an fortasse rectius. Suidas: σκήπων· ῥόπαλον. Nisi σκήπωνα malimus. Hesychius: σκίπων· βακτηρία, ῥάβδος. σκίπωνι· τῇ βακτηρίᾳ. Suidas: σκίπωνος· τῆς ῥάβδου. *Ibid.* καὶ τὸν ἐλεφάντινον δίσκρον. — „Hinc exstant hodieque nummi, Ariobarzanem in sella curruli sedentem exhibentes, cum epigraphe, Βασιλέως Ἀριοβαρζάν. Φιλορωμαίου.“ SPANHEMIVS de *Usu & Præstantia Numism.* T. I. p. 475.

Vers. 4. ἔτι πρὸ τοῦ χειμῶνος. Non in superioris anni, *Vers. 4.* sed in novi anni rebus hæc exposuisse Polybium, intelligitur non solum ex more ejus, a rebus Romæ gestis incipiendi historiam rerum quoque anno gestarum, sed & ex eo quod mox sequitur, ἤδη τῶν ὑπάρχων τὰς ἀρχαίας εἰληφόντων. Iam sæpe monuimus, quæ hyemæ gesta sunt, ea in sequentis anni rebus narrari a scriptore nostro.

Vers.

Verf. 6. *Verf. 6. ἀπέσταλκε.* Forte ἀπεστάλκει. De re conf. c. 3, 1. *Ibid. καὶ πλείονων.* Conjunctionem καί, quæ abest a msstis, ex ingenio adiecit Vrsinus.

Verf. 7. Verf. 7. ἐφιλοποιεῖτο. — „ἐφιλοφρονεῖτο emendavimus, cum in exemplari scriptum esset ἐφιλοπονεῖτο.“ VRSINVS. — „Percommoda utique ista emendatio: sed quum perspicue ἐφιλοποιεῖτο dederit Bavaricus noster, nolimus Polybio subripere verbum, quo & aliàs usus est; vide III. 42, 2. *Ibid. συνηύξε τὸν Ἀττάλον.* Aut sic, aut συνηύξαντε, pro vulgato συνηύξετο legendum recte monuit Reiskius.

Cap. VI.

CAPVT VI.

Verf. 1. Verf. 1. οἱ περὶ τὸν Μηνόχαριν. Vide notata ad c. 4, 1. De re confer Appiani Syriac. c. 47. *Ibid. ἅμα δὲ καὶ &c.* Inde ab his verbis, usque ἐν ταῖς συγγραφαῖς, desiderantur omnia in cod. Bav.

Verf. 4. Verf. 4. τὸν Ἰσοκράτην. Vide c. 3, 5.

Verf. 5. Verf. 5. τῶν τὰς ἀγοράσεων ποιουμένων. — „Vide Valesii libell. de Critica p. 149. Mihi satis probatur Casauboni interpretatio hujus loci.“ REISKIUS. — Casauboni versionem & nos tenuimus: *ex eorum numero qui recitationes publicas habere solent.* *Ibid. καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀλκῆον.* — „Videtur hic Alcæus esse ille Philosophus Epicureus, qui una cum aliis suæ sectæ Roma pulsus est A. V. 581. auctore Athenæo [lib. XII.] p. 547. & Aelian. Var. Hist. IX. 12.“ REISKIUS.

Ibid. ἐν ταῖς συγγραφαῖς. Si vera hæc est scriptura, recte eam interpretatus fuerit Casaub. *in commissionibus*, id est, *in disputationibus*. Sed speciem utique habet REISKII conjectura. — „Forte ἐν ταῖς συγγραφαῖς, inquit: *congressibus, conventibus fortuitis*, quum ambo in se inciderent, Athenis puta, ubi ambo una versabantur, antequam Alcæus Romam, Isocrates in Syriam abiret.“ —

Verf.

Versf. 6. καταφρονήσας τῶν ἀνθρώπων. — „Habens eos pro simplicioribus atque hebetioribus, quam ut ab ipsis ad se damnum proficisci posset; sed, quidquid inter eos ageret, diceretve, id sibi tutum & inultum fore: nam & tardiores eos esse, quam qui seditiose dicta & inimice in Romanos animadverterent; & honestiores atque meliores, quam qui a se contumeliose in Romanos dicta & facta ad eos referrent. Sed in utroque multum fallabatur. Si qui mortalium astuti, nequam, veteratores & improbi, perfidi, perjuri sunt, certe Syri fuerunt omnium maxime, in quo testimonium omnis vetustatis consentit.“
REISKIUS. —

Versf. 6.

Versf. 7. δίκαια πεποιημένα. — „Ita omnino scribendum; non, ut in exemplari legebatur, πεποιημένα, quæ lectio nullo pacto ferri potest.“ VRSINVS. — *Ibid.* καταληφθῆναι correxit Vrsin. καταληφθῆναι mssti. *Ibid.* τῆς ἀναίδου ἐξουσίας. ἀναίδου debetur Vrsini ingenio, in cujus codice ἀναίδης fuit; sic & in Bav. in quo tamen (ut sæpe aliàs) litera δ ita similis literæ σ est, ut ἀναίδης scriptum videri possit. Potueras etiam suspicari, ἀναίδης ex ἀναίδειν esse corruptum, quod ipsum (minus quidem recte) pro ἀνέδην ponere solent nostri librarii. Sic X, 26, 5, χρώμενος τῇ ἐξουσίᾳ ἀνείδην vel potius ἀνέδην.

Versf. 7.

CAPUT VII.

Cap. VII.

Versf. 2. ἐν τῇ Λαοδικείᾳ. — „Laodiceæ enim cædes illa erat perpetrata.“ REISKIUS. — Appian. Syriac. c. 46. Cicero Orat. Philippic. IX. 2. *Ibid.* δίκαια πεποιημένα τὸν Γνάιον. — „πεποιημένα est ab Vrsino, in cujus codice fuit πεποιημένα, quod facile possit locum tueri. ποιῆν τινα τὰ δίκαια idem est atque πρὸς τινα, meritis et æquis modis aliquem accipere.“ REISKIUS. Sicut dicimus εἶ ποιῆν τινα, & κακῶς ποιῆν τινα, sic etiam ποιῆν τινα τὰ δίκαια dici poterit. At quemadmodum codex Bav. ignorat h. l. verba τὸν Γνάιον, sic putamus & ab Vrsini codice abfuisse, aut certe per librarii incogitantiam e superiori-

Versf. 2.

bus

bus temere repetita. In Vrsini Notis ad h. l. nihil prorsus adnotatum est: videtur hypotheta adnotationem ad cap. 6, 7. temere ad hunc pariter locum retulisse.

Ibid. πεπραχέναι. Mendose πεπραχθέναι Bav.

Verf. 3. *Versf.* 3. τὸν Γναίου Φόνον. — „Ita videtur legendum, pro Φόβον, ut est in libro msto.“ VRSINVS. — Bav. in contextu Φόνον habet, & Φόβον inter lineas. *Ibid.* Λαοδικέων. Casaubono hoc debetur. Λαοδικαίων Vr. fin. cum msstis.

Verf. 4. *Versf.* 4. πορεύεσθαι. πορεύεσθαι Bav.

Verf. 6. *Versf.* 6. Ἰσωνράτης. Perperam h. l. Σωνράτης dabant mssti. — *Ibid.* παρεξέστη τῇ διανοίᾳ. — „Fuisse videtur in aliis libris παρέστη, in aliis ἐξέστη. Ita factum, ut ex ambabus una coalesceret lectio vitiosa: nam alterutra est optanda, aut παρέστη, aut ἐξέστη.“ REISKIUS. — Habemus quidem παρεστηώς (& παρεστώς) τῇ διανοίᾳ vel ταῖς διανοαῖς, XIV. 5, 7. XXXI. 10, 5. & ψυχῇ ἐξεστηνυῖα τῶν λογισμῶν, XXXII. 25, 8. & ἐξέστη τῶν φρενῶν XV. 29, 7. At id non impedit, quo minus verbo dupliciter composito, quod genus inprimis amat scriptor noster, pariter eadem notione uti potuerit. Quare vulgata scriptura, in quam consentiunt codices, sollicitari neutiquam debuit; praesertim quum idem ipsum verbum inveniamus apud Suidam in Fragmento veteris scriptoris, quem haud sane improbabiliter eundem Polybium nostrum esse censuerat Vrsinus, atque adeo fragmentum illud in Polybii Fragmentis retulerat, quod nescimus qua de causa ex eorum numero rejecit Casaubonus. Sunt autem verba hujusmodi, relata a Suida in Παρεκστήναι & in Ἀκληρούντων. Ὡστε καὶ τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι, καὶ παρεκστήναι ταῖς διανοαῖς, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ.

Verf. 9. *Versf.* 9. ἐν τῇς τῶν ὁμμάτων ἐμφάσεως. Articulum τῇς, cum abesset ab Vrsini ed. & msstis, adjecit Casaubonus.

Verf. 12. *Versf.* 12. * μικροῦ δᾶν. — „Possit asteriscus videri non sine causa adscriptus. Verba enim μικροῦ δᾶν non satis

fatis huc conveniunt; certe necessaria non esse videntur, &, quod magis est, p. 1323, 2. [c. 6, 3.] repugnant, Quomodocunque interpreteris, *pæne non admittebat*, h. e. *parum aberat, ut ne ipsis quidem urbis mœnibus eos reciperet.* REISKIUS.

Verf. 13. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐξουσίαν. — „ἐξουσίαν suspectum. Non enim convenit loco, & Casaubonus quoque in latinis præteriiit. Sententia postulat ὑπόσχασιν, aut συνθήκην. Possit quoque legi σύστασιν, ut p. 1382, 22. [IX. 22, 6.] Formula, τὸ ἰκανὸν ποιῇ exprimit latinum *satisfecerit.* REISKIUS. —

Verf. 14. Ἦκον δὲ καὶ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν &c. Continuis lineis vulgo hæc superioribus adnexa legebantur. In cod. Bav. a nova linea initium fit hujus Eclogæ, & in ora adscriptus est titulus, Ἀχαιοί. — *Ibid. Στρατίου.* cf. XXVIII. 6, 2.

Verf. 15. καταναλῶκει. Tenuimus hoc, ut editum invenimus, & passim alias absque augmento usurpari id verbum monuerunt grammatici. Receptam tamen vellemus codicis Bav. scripturam *κατηναλῶκει.*

CAPUT VIII.

Cap. VIII.

Verf. 1. Τὸ μέγιστον καὶ κέλαιστον σημεῖον &c. — „Fragmentum hoc pertinet ad locum, quo commemoravit Polybius obitum L. Aemilii Pauli, qui de Macedonia & Perseo triumphavit: & eo dato loco exposuit rationem suæ cum ejus filio Scipione Africano minore familiaritatis celeberrimæ & admirabilis. Videtur L. Aemilius Paulus obiisse intra illud biennium, quo Antiochus Eupator in Syria regnavit, quia collocatum invenitur hoc fragmentum inter commemorationem mortis Antiochi, A. V. 591. [aut A. V. 590. vide lib. XXXI. 11.] & L. Anicii consulatum, A. V. 593. vid. p. 1465, 22.“ REISKIUS. — De L. Anicii consulatu, qui in A. V. 594. incidit, non agitur quidem eo loco, quem Reiskius designat, scil. XXXII. 21, 6. quemadmodum ibi monebimus, attamen, obiisse L. Aemilium eodem L. Anicio & M. Cornelio Cethego *Polybii Histor. T. VIII.* D Con-

Vers. 1.

Consulibus, intelligitur ex titulo Fabulæ Terentianæ, quæ Adelphi inscribitur. Certe eo anno acti sunt Ludi Funebres L. Aemilii; unde colligitur, vel eodem ipso anno, vel sub finem anni superioris vivis excessisse. De ludis istis conf. c. 14, 5 sq. De ejusdem obitu hæc supersunt in Epitome Livii lib. XLVI. *L. Aemilio Paulo, qui Persen vicerat, mortuo, tanta ejus abstinentia fuit, ut, quum ex Hispania & ex Macedonia immensas opes retulisset, vix ex auctione ejus redactum sit, unde uxori ejus dos solveretur.* Totam vero Polybii disputationem de *Aemilio Paulo & de Polybii cum Scipione Aemiliano familiaritate*, ex Polybio, ut pleraque alia ad horum temporum historiam pertinentia, mutuatus est Diodorus Siculus in Eclogis de Virt. & Vitiis T. II. edit. Wessél. p. 585 sqq. & sæpe ita ad verbum repetiit, ut passim ex Diodoro nonnulla, quæ apud Polybium peccata a librariis sunt, corrigi possint. Priorem partem ejusdem fragmenti in lexicon suum retulit Suidas, voc. *Λεύκιος Αἰμίλιος*.

Vers. 3.

Vers. 3. πλείστον μὲν τῶν κατ' αὐτὸν ἐξ Ἰβηρίας χρυσὸν μετενηνοχῶς. κατενηνοχῶς Suid. De re, quæ hic agitur, hoc monuit VALESIVS: „Hinc manifestò (inquit) colligitur, L. Aemilium ex Hispania triumphasse. Accedit & Prologus T. Livii lib. XLVI. in quo legitur: *L. Aemilius Paulus - - cum ex Hispania & Macedonia maximas opes retulisset.* Vellejus quoque lib. I. [c. 9.] L. Aemilium, priusquam Perseum vicisset, bis triumphasse scribit, & prætorem & consulem. At illius triumphi nec Livius, nec Capitolini Fasti, nec Plutarchus meminere, Vide Fastos Sigonii ad annum urbis 564.“ —

Vers. 4.

Vers. 4. τοσούτον ἀπέλιπε τὸν ἴδιον βίον, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν Φέρην τῇ γυναικὶ διαλύσαι πᾶσαν. — „μὴ δύνασθαι. Quis non poterat? Aemilius? mortuus? Vtique: nam cujus creditoribus satisfit ex ejus bonis relictis, ille solvere dicitur, non minus mortuus, quam vivus. Sed nil opus est eo confugere: subaudiri potest τὸν βίον, *non poterant ejus facultates solvere dotem & præstare totam uxori.*

uxori. Potest quoque τοὺς παῖδας excidisse.“ REISKIUS. — Possis vero & dictionem, in qua hæsit vir doctus, ex communi illa lege explicare, de qua cum sæpe aliàs diximus, tum præsertim in Adnot. ad I. 4, 1. T. V. p. 136 sq. ubi frequentem scriptoris nostri morem notavimus *infinitivum verbi activi pro passivo vel impersonaliter*, ut ajunt grammatici, usurpandi.

Vers. 5. περὶ τοῦτο τὸ μέρος. Vide Adnot. ad c. 10, 4. *Vers. 5.*

Vers. 8. εἰ δ' ἀπίστω τὸ λεγόμενον δόξει εἰσπέναι τισίν. *Vers. 8.*

Sic scribendum recte Reiskius monuit, ut XVIII. 18, 7. Monuerat etiam GRONOVIVS in *Notis editis* ad h. l. „Corrige ἀπίστω, vel ἄπιστον εἶναι.“ — Alia est ratio constructionis apud Diodor. loc. cit. p. 585. εἰ δὲ ἄπιστόν τι φάνεταί τὸ λεγόμενον.

Vers. 9. τὸν ψευδολόγον. Sic correximus cum Reiskio. Mendose ψευδογολὸν dederat codex Peiresc. quod in ψευδολογούμενον mutavit Valesius.

Vers. 10. ἔδωκεν αὐτόν. Tenuimus hoc, quod in edit. Ernest. expressum erat, & usui conveniens est Polybii. αὐτόν Vales.

CAPUT IX.

Cap. IX.

Vers. 1. τῶν καιρῶν ἐφεστηκότων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ταύτην. De præterito verbi ἵστημι & compositorum, contra constantem præne scriptorum græcorum usum, *activa notione* nonnumquam a Polybio usurpari solito, diximus ad III. 9, 4. & ad X. 24, 2. De notione verbi ἐφίστημι confer præterea notata ad III. 118, 11. & ad IV. 40, 1.

Vers. 5. τῶν ἀνακεκλημένων ἐκπεμπομένων ἐπὶ τὰς πόλεις. Per Hetruriæ oppida distributos esse Achæorum exules, docet Pausanias VII. 10. p. 549. *Ibid.* διέπεσαν ἔπρὸς τὸν στρατηγὸν, μῆναι τὸν Πολύβιον ἐν τῇ Πύρῃ. — „Forte διέπραξαν, perfecerunt, impetrarunt precibus & gratia, πρὸς τῶν στρατηγῶν, a consilibus.“ REISKIUS. — Vt nunc quidem stat sententia, præferenda mihi videtur Valesii conjectura διέσπευσαν, contendebant apud præ-

torem; cum quod proxime hoc abest a librorum scriptura, tum quod eo verbo eadem notione usus est Noster IV. 33, 9. Posset ipsum διέπεσεν teneri, hoc sensu *festinarunt ad prætorem*, nisi sequeretur infinitivus μῆναι.

Verf. 7. *Verf. 7. κατὰ ταυτό.* — κατ' αὐτὸ vulgare est, pro quo scriptores terfiores κατὰ ταὐτὸ usurpant. Sed Polybius haud curat elegantiam. REISKIUS. — Mihi non elegantia, sed ipsa sermonis græci ratio, ταὐτὸ requirere visa est: neque memini aliàs a Polybio κατ' αὐτὸ aut aliquid simile pro κατὰ ταὐτὸ usurpatum. *Ibid. ἐπὶ θάτερα, in alteram partem.* Sic scribendum recte monuit Reiskius, & ante eum Gronovius: „Melius forte (ait) ἐπὶ θάτερα.“ Vulgo ἐπὶ θατέρᾳ, quod notat *in altera parte, ab altera parte.*

Verf. 9. *Verf. 9. δύο τρώγομεν ἀδελφοί.* Nescimus an proverbialis quodammodo hæc sit locutio, *duo una alimur fratres.* Frigida utique est Reiskii conjectura.

Verf. 10. *Verf. 10. ἢ δῆλον.* Recte sic Ernestus, *sane manifestum est. ἢ δῆλον Valef.*

Verf. 11. *Verf. 11. καὶ πράξεις.* — „πράξις hic loci est industria, solertia, diligentia, assiduitas. vide p. 1467, ult. & 1468, 7.“ [c. 23, 4 & 6.] REISKIUS. —

Cap. X.

CAP V T X.

Verf. 1. *Verf. 1. οὐ γὰρ εἶχε πλέον ἐτῶν οὐτωκαίδεκα τότε.* Non post L. Aemilii mortem annum decimum octavum agebat Scipio, quemadmodum accepisse ex hoc Polybii loco videtur Diodorus Siculus, sed annum tunc agebat quintum ac vicesimum. Loquitur vero nunc Polybius de re, quæ superiori tempore gesta est, haud multo post devictum ab Aemilio Perseum. Vide Valefii Notam ad Diodor. T. II. p. 585 sq.

Verf. 3. *Verf. 3. Post καταγνώσκων* adjicienda verba τοῦτο σοῦ putavit Reiskius; quibus, si quid nos videmus, facile possumus carere.

Verf.

Vers. 4. γε μὴν. In ora hoc posuerat Valesius: in contextu e codice Peiresc. mendose editum τε μὴν. *Ibid.* ὅτι δοκεῖ σοι * τὸ πρᾶντερον εἶναι &c. Asteriscum interposuit Valesius, & ad oram adnotavit: „Deest ὄνειδος.“ — Nobis fecus videtur. Scribe ὅτι δοκεῖς σὺ πρᾶντερος εἶναι, quod tu videris mitioris esse ingenii: nisi magis placet, ὅτι δοκεῖς σὺ σοὶ πρᾶντερος εἶναι, quod tu tibi videris &c. Sic *vers. 10.* δόξω γὰρ αὐτόθεν εὐθέως ἐμαυτῷ &c. Quod in Scholio sub contextu adjecimus: *An* δοκεῖ σοι λυπεῖν τὸ πρᾶντερον εἶναι? volueramus δοκεῖ σε λυπεῖν scribere. cf. c. 9, 11. & c. 10, 8.

Vers. 8. καθὼς Φῆς. Vulgo καὶ καθὼς Φῆς. Delevimus importunam particulam, monitus etiam a Reiskio, *Vers. 8.*

CAPUT XI.

Cap. XI.

Vers. 3. ὀυσεφικτός. Sic quidem ediderunt omnes: sed grammatica ratio οὐσέφικτος poscit, retracto accentu, quemadmodum & Ernestus in Lexico Polyb. exprimi curavit: atque ita rescriptum velimus. *Ibid.* εὐδήρατος ἦν κατ' ἐνείκον τὸν καιρὸν ἐν τῇ Πώμῃ. Ab horum verborum sententia mirum quantum aberravit doctissimus Valesius, vertens: *tum vero maxime in urbe insidiis appetebatur.* Perspecte Ernestus in Lexic. Polyb. εὐδήρατος στέφανος, laus facile comparanda.

Vers. 4. τὴν τῶν Ἑλλήνων εἰς τοῦτο τὸ μέρος εὐχέρειαν. — „In msto erat ἐν τοῦτο, corrupte. Diodorus Sicul. p. 329. hujus edit. [nempe edit. Valesii Eclogarum de Virt. & Vitiis; T. II. p. 586. ed. Wesiel.] habet περὶ τοῦτο.“ VALESIVS. — Scilicet sic Diodorus: ταχέως ἐξήλωσαν τῶν Ἑλλήνων τὴν περὶ τοῦτο τὸ μέρος εὐχέρειαν. Non male sane; sed & per se rectissime, & propius ad scripturæ codicum vestigia, Valesius εἰς τοῦτο scripsit: poterat & ἐς τοῦτο sufficere. Ceterum istam Valesii Adnotationem, contra ejus mentem voluntatemque, ad illa verba cap. 8, 5. θαυμαζομένων παρὰ τοῖς Ἑλλήσι περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἀνδρῶν retulerunt Gronovius Ernestusque: & posset quidem

quidem ibi pariter percommode ἐς τοῦτο τὸ μέρος scribi;
sed ibi codex περὶ dabat, quemadmodum editum est.

Verf. 5.

Verf. 5. ὥστε πολλοὺς μὲν ἐρώμενον ἡγορακέναι ταλάν-
του. — „Huc pertinet objurgatio illa M. Catonis, qui af-
sidue querebatur, *peregrinas delicias in urbem intromitti,*
ac Ponticorum fassamentorum vas trecentis drachmis, pue-
ros formosos agrorum pretio aestimari, ut Polybius scri-
pserat lib. XXXI. teste Athenæo: Κάτων δὲ ἐκείνος, ὡς
Πολύβιος ἱστορεῖ &c. [Vide Reliq. libri XXXI. c. 24.] Qui
locus Polybii post ea verba, quæ hic attuli, positus mihi
fuisse videtur.“ VALESIVS. — At nulla necessitas cogit,
ut illa Polybii verba, quæ sunt ab Athenæo citata, hoc
potissimum loco a Polybio inserta fuisse putemus: immo
ne satis commode quidem, quamquam eadem de re agunt,
locum hic invenerint. Ceterum confer notata ad XXXI. 24.

Verf. 7.

Verf. 7. περὶ τε τοῦ κατ' ἰδίαν βίου. Particulam τε,
quæ & aliàs, & ex usu potissimum Polybii, hic deside-
rari videbatur, cum abesset vulgo, recepimus ex Suida in
Ἐπίφασις. Ibid. τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μετακομιστεῖσιν
εἰς τὴν Ῥώμην χορηγιῶν. Dedit hoc, ut in brevi scho-
lio diximus, idem Suidas ibidem. Et monuerat GRONO-
VIVS: „Aut repone χορηγίων, aut μετακομιθαισῶν χορη-
γιῶν, ut apud Suidam legitur in Ἐπίφασις.“ — Cum ve-
ro τὰ χορήγια, τῶν χορηγίων, Polybianum sit vocabulum,
de quo diximus ad I. 17, 5. probabilior fuerit utique,
quemadmodum & simplicior, illa emendandi ratio, ut
servato participio neutrius generis μετακομισθέντων,
quod codex Peiresc. dabat, χορηγίων scribamus.

Verf. 8.

Verf. 8. ἐν ἴσῳ πέντε τοῖς πρώτοις ἔτεσι. — „Quin-
quennium intellige, quod est a tyrocinio ac sumta virili
toga ad annum usque vicesimum. Eo enim temporis spa-
tio maxima custodia adolescentes indigent. Romæ certe
ex fama illius ætatis iudicium de reliqua omni vita fere-
batur, ut docet Cicero in Oratione pro M. Cœlio, his
verbis: *Qua in ætate nisi qui se ipse sua gravitate & ca-*
stimoniam, & cum disciplina domestica, tum etiam naturali
quodam

quodam bono defenderat; quoquo modo a suis custoditus esset, tamen infamiam veram effugere non poterat. Sed qui prima illa initia ætatis integra atque inviolata præstisset; de ejus fama ac pudicitia, cum is jam se corroboravisset, ac vir inter viros esset, nemo loquebatur. Idem ait Polybius lib. VI. ἡ δὲ ἐφηβεία καὶ τῶν ἑρθεῖν βίου καὶ ὑγιῶς. VALESIVS. — Quid spectarit, quidve passus vir doctissimus, quod hujus dicti, ἡ ἐφηβεία &c. auctorem Polybium citavit, nescimus nos quidem; fane nihil tale apud scriptorem hunc nos legere meminimus. Ex Artemidori Onirocrit. I. p. 30. post Budæum hæc verba citavit Henr. Stephanus in Thesaurο Gr. Ling. ad voc. Ἐφηβία· σχεδὸν γὰρ ἡ ἐφηβία καὶ τῶν ἑρθεῖν βίου τινὸς καὶ ὑγιῶς. Nempe ex mera conjectura, & nimis fane confidenter, Valesius totum illud fragmentum, quod Suidas ad vocab. Ἐφηβος exhibet, quod in ista verba exit, ἡ δὲ ἐφηβεία καὶ τῶν ἑρθεῖν βίου καὶ ὑγιῶς, ad Polybium auctorem retulerat, & in Fragmentis Polybii e libro VI ductis posuerat, cum tamen totum Artemidori sit.

Ibid. τὴν ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ δόξαν. VALESIVS, ἐπ' αὐτοεξίᾳ edens, hæc adnotavit: „Sic correximus, cum in exemplari esset αὐτὸ ἀξία nullo sensu. Est autem αὐτοεξία proprie continentia. Græci enim eleganter dicunt παρ' αὐτῷ ἔχειν, quod est continere. Sic Isocrates olim Sophocli agebat, οὐ μόνον δὲ, Σοφόνικας, τὰς χεῖρας ἔχειν παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, teste Plutarcho in Isocrate, & Stobæo in cap. de Continentia. Demosthenes in Orat. in Midiam: ὑβριστὴς γὰρ εἶ, ὃ Μειδία, καὶ οὐκ ἐθέλεις ἔχειν παρὰ στυγῶ τῷ χεῖρε. Diodorus Siculus in hoc loco Polybii legisse videtur ἐπ' εὐταξίᾳ, ut videre est in ejus Excerptis p. 329. editionis nostræ: [T. II. p. 586. lin. 65. ed. Wessell.] eaque vera mihi lectio videtur: nam illud αὐτοεξία, quod mihi initio placuerat, vereor ut græcum non sit.“ — Posteriores hanc Valesii sententiam merito probavit Wesseling. ad Diodor. I. c. (ubi quidem Adnotatio, quæ ad p. 586, lin. 65. referri

Vers. 8.

debebat, per typosetæ errorem ad p. 587. lin. 31. relata est.) Neque sane ulla probabilis causa erat, cur ἐπ' αὐταρχείᾳ maluerit REISKIUS, cujus sententiæ nullam aliam rationem adfert vir doctus, nisi quod ait: „Natus error videtur e compendio librariorum ξ, de quo monui ad p. 573, 16.“ (Adnotationem suam dicit ad V. 68, 1.) Est autem εὐταξία h. l. *morum modestia*. Sic Hesychius: Εὐταξία· εὐνομία. Ad præpositionem κατὰ idem Reiskius, cum importune vulgo positam sic videret, ἐποίησατο κατὰ τὴν ἐπ' &c. nec tamen deletam vellet, excidisse aliquid suspicatus est, veluti κατὰ Ῥώμην, aut κατὰ Ῥώμης, aut κατὰ τῶν Ῥωμαίων, quorum nobis quidem nullum facere satis visum erat.

Vers. 10.

Vers. 10. καλὴν μὲν ὑποδοχὴν. „Aut καλὸν μὲν ὑπόδειγμα, aut καλὴν μὲν διδασχὴν.“ REISKIUS. — ERNESTVS, vulgatum tenens, ὑποδοχὴν interpretatus est, *adjuumentum*, quasi *perfugium*, unde petere scilicet poterat monita, præcepta, exempla, consilia.

Cap. XII.

CAPVT XII.

Vers. 1.

Vers. 1. πατὴρὸς μήτηρ. Sic ed. Gronov. & Ernest. πατέρος μήτηρ ed. Valesii, a quo non necesse erat ut discederetur. Ibid. Σιπλιανὸς τοῦ Μεγάλου προσαγορευθέντος. conf. ad XVIII. 18, 9.

Vers. 3.

Vers. 3. Συνέβαινε δὲ τὴν Αἰμιλίαν &c. Hæc de *Æmilia* omnia, usque ad vers. 8. καὶ μεγαλοψυχίαν, Lexico suo inseruit Suidas, in Αἰμιλία. Ibid. μεγαλομερῇ τὴν περίστασιν, *adparatum magnificum*; idem quod mox περιποίην vers. 6. Conf. c. 14, 9. Eadem vero notione videtur accipiendum illud vocab. III. 98, 2. τὴν τοῦ βίου περίστασιν, *opum adparatum, vitæ splendorem*. Vtrumque locum citavit Suidas in Περὶστάσις. Pro μεγαλομερῇ Suidas, in Αἰμιλία quidem, μεγαλοπρεπῇ habet, sed idem sub vocab. Περὶστάσις in vulgatum consentit.

Vers. 4.

Vers. 4. τὰ κανῶ. Sic recte Suidas in Αἰμιλία & in Ἀπῆνῃ, quemadmodum poscebat sermonis usus. Vulgo
τὰ

τὰ κανὰ edd. *Ibid.* τὰλλα τὰ πρὸς τὴν θυσίαν Articulum τὰ, quo carebant vulgo editi, adjecimus cum eodem Suida, in Αἰμιλία, & in Ἀπήνη.

Vers. 6. ταύτην δὴ τὴν περικοπὴν &c. Habet hæc Suidas in Περικοπῇ, usque ad verba τῇ μητρὶ. *Ibid.* ἐδωρήσατο τῇ μητρὶ. — „De hac liberalitate Scipionis Cicero in Lælio [cap. 3.] *Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem, liberalitate in sorores, bonitate in suos?*“ VALESIVS. *Ibid.* χρόνοις πολλοῖς. πολλοῖς χρόνοις Suidas in Αἰμιλία. *Ibid.* In ἐλλειπестέρων consentit Suidas cum editis. Perinde & ἐλλιπὲς dicunt Græci, (vide ad VI. 49, 6.) & ἐλλειπής, sed hæc posterior vocabuli forma Polybio usitatio.

Vers. 7. καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις. Particulam καὶ, quæ aberat vulgo, dedit Suidas in Αἰμιλία. *Ibid.* τῆς ἀπήνης τῆς αὐτῆς. Articulum τῆς, ante αὐτῆς repetitum, ex eodem Suida recepimus, cum abesset a Polybii editionibus.

Vers. 10. κατακόρου. ἀπλήστου interpretatur Suidas, hunc ipsum Polybii locum citans in Ἀκόρου.

CAPVT XIII.

Cap. XIII.

Vers. 1. λαβόντος. Quam in partem hoc verbum acceperit Valesius, nescimus. In latina quidem versione prorsus non expressit: nec tamen in Notis ullam de eo dubitationem significavit. Plutarchi verba, quæ in Scholio sub contextu retulimus, leguntur in vita Ti. & C. Gracchi, p. 825. edit. Wechel. Confer Adnot. ad vers. 7.

Vers. 2. ἐνατέρᾳ τῶν θυγατέρων ὡς τάλαντα δώσειν. Quum μ. τάλαντα, præeunte codice Peiresciano, edidisset VALESIVS, hæc ad hunc locum adnotavit: „Legendum esse apparet πεντήκοντα, quod verba sequentia prorsus evincunt. [vide vers. 6 & seq. rursusque vers. 10.] Error ex notis numeralibus ortus est; quippe ν, quod 50 significat, in msstis libris fere ut μ exprimi solet. Quinquaginta autem talenta duodecies sestertiū efficiunt more Romano: quam pecuniam dotis nomine Scipionis filiabus

datam esse scribit Polybius. Ex quo apparet, errare eos, qui decies sestertium legitimam ac certam inter senatores Romanos dotem fuisse existimant.“ VALESIVS.

Verf. 5. *Verf. 5.* Κατὰ δὲ τοὺς Ῥωμαίους νόμους δεόν ἐν τρισὶν ἔτεσιν &c. — „Hujus legis alibi, quod sciam, mentio nulla extat. Idem autem valuisse existimo, & si extraneus dotem promississet, ut annua, bima, trima die solvenda esset, nisi nominatim aliud convenisset: poterat enim ex pacto dies prorogari; leg. XIX. D. de Pactis Dotalibus. Quod si nulla conditio opposita fuisset, annua, bima, trima die numerabatur ex lege XII tabularum, ut opinor. At supellex intra decem menses a contracto matrimonio præstari debebat ex iisdem legibus, teste Polybio. Cujus legis ratio hæc videtur fuisse, quod ob necessarios familiæ usus supellectilis præstatio differri non debuit. Ex his intelligendus iocus Deilli apud Senecam in Suasoriis, [Suasor. I.] qui, cum Athenienses tempus ab Antonio peterent ad pecuniam conferendam, quæ ipsis imperata erat dotis nomine, neque impetrarent, dixit: *Et tamen scito, illos tibi annua, bima, trima die debere.*“ —

Verf. 6. *Verf. 6.* τῶν ἢ καὶ ἐταλάντων ἐκατέρᾳ ποιήσασθαι τὴν ἀνταπόδοσιν. — „Non erat sat gravis causa Valesio, cur ἐκατέρᾳ, lectionem sui codicis, mutaret: *utramque solutionem, seu utriusque debiti præstationem.*“ REISKIVS. — Vide tamen verf. 1 sq. & verf. 12.

Verf. 7. *Verf. 7.* Τοῦ δὲ Τιβερίου. — „Hic est Tib. Gracchus, pater Gracchorum, qui, cum L. Scipio in vincula duceretur, auxilio tribunitiæ potestatis intercessit, tametsi inimicitias cum Scipionibus exerceret. Quam ob gratiam P. Scipio Africanus, rogante senatu, filiam minorem ei despondit, ut narrat Livius lib. XXXVIII. [c. 57.] Valerius lib. IV. cap. 2. Nupsit autem Tiberio post mortem Africani, ut inter omnes convenire Livius scribit: [ibid.] sed illud parum constat, utrum post mortem Africani & desponsa sit & nupsit. Plutarchus quidem in vita Ti. Gracchi, [p. 825.] ait: *Polybium scripsisse, post obitum Africani pro-*

propinquos ipsius prælato omnibus Tiberio Corneliam collocasse, ut quæ a parente nulli collocata aut desponsa esset. At hic certe Polybii locus manifesto arguit, utramque a patre saltem desponsam esse. Ait enim hic Polybius, *Africanum quinquaginta talenta utrique filiarum dotis nomine promississe.* Itaque, de Plutarcho quid dicam, non habeo. Nisi forte utrumque simul verum est, & a patre desponsam Tiberio Corneliam esse, & post obitum patris rursus eidem desponsam de novo, quasi antea desponsa non fuisset, vel potius ratam esse habitam patris sponsonem: atque ita tollitur omnis difficultas. — VALESIVS. —

Ibid. Νασικᾶ Σιπλίωνος. — „*Νασικᾶ Σιπλίωνος.* Sic in exemplari perscriptum erat pro *Νασικᾶ*, quod tamen retinendum esse duxi. Hic *P. Scipio Nasica* Corculum dictus est, filius Nasicæ, qui vir optimus a Senatu judicatus est. Hic autem vir optimus Nasica cognatus erat Africanus, ut docet Livius lib. XXXVIII. [c. 58.] filius Cn. Scipionis, qui in Hispania cum fratre est occisus. — VALESIVS. — Græcorum librariorum monstrum, *Νασικᾶ*, non opus putavimus, ut Polybio obtrusum maneret,

Ibid. ποιῶντος τὴν διαγραφὴν ἐκατέρω τῶν εἴκοσι ταλάντων. — „Verti, *pecuniam e mensa numeraret.* Ea enim vis est græci vocabuli, ut testis Harpocration in *Διαγράφαντος*, & Suidas. [*Διαγράφαντος· καταβαλόντος, καταθέντος, διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος.* id est, *per mensarium solventis*, ut post Salmasium monuit Küsterus ad Suidam.] quia scilicet argentarii pecuniam omnem, quam solverant, studiose in codicem referebant. At Latinis *perscripta pecunia* longe a *numerata* differt, ut apud Suetonium in Iulio cap. 42. *Perscripta* enim pecunia dicitur ea, quæ, cum debeatur, nec adhuc numerata sit, in tabulas relata est. Cicero pro Roscio Comœdo, [cap. 1.] & lib. IV. epist. ult. ad Atticum. — VALESIVS. — De eodem verbo hæc adnotavit REISKIUS: „Græci dicunt *ποιεῖν τὴν διαγραφὴν* de numulario pecuniam debitam numerante & exhibente: nam quando id factum est, tum *διαγράφει*, *li-*
tura

Vers. 7.

tura inducit scriptum nomen, seu debitum expungit. Quamdiu solutio pecuniæ nondum facta est, ipse debet: ea autem præstita, non amplius debet; ergo inducit in suis tabulis illud suum nomen. Hoc sensu usurpavit Dionysius Halic. Ant. Rom. p. 287, 2. [lib. V. c. 28. διαριθμῶν τοὺς στρατιώτας, καὶ διαγράφων αὐτοῖς τοὺς ὀψωνιασμούς.] ubi finistre accepit interpretes. Ita Latini *rescribere*, pro *solvere debitum*. Horat. Serm. II. 3, 75. *distantis, quod tu nunquam rescribere possis*, h. e. jubentis syngrapham edere, cujus summam promissam & sponsam tu nunquam solvere possis. διαγράφειν est aliàs *describere, definire, distribuere, assignare*. Diodor. Sic. T. II. p. 295, 21. διαγράφειν στρατείας. Hinc διάγραμμα idem quod πρόγραμμα, *declaratio publica, edictum*; Diodor. II. 299, 23 & 44. 300, 73. Plutarch. Opusc. 1501, 23. Hinc notio *prædicandi, verbis depingendi*, Plutarch. 1119, 14. Porphyry. de Abstin. p. 113. Euseb. Hist. Eccl. p. 219, 24. Est etiam *seorsim unumquodque suo loco scribere*. Hinc, *nomina vel debita alia aliis locis velut areis cuique propriis inscribere*; vid. Plutarch. 1348, 6. Harpocrat. voc. ἐπιγράφεις, aut *definire* quantum cuique solvendum sit. Inde, *lineam transversam per aliquid ducere, aliquid expungere, delere, de medio tollere*. vide Demosth. p. 652, ult. Lyfiam p. 315, 2. Philostrat. p. 625, 25. 735, 3. Plutarch. Opusc. 615, 23. Porphyry. de Abstin. p. 101, 9. Aristid. I. 176, 3. — Idem Reiskius in Adnotatis ad Dionysii Halic. locum paulo ante citatum, provocans ad hæc, quæ ad Polybium monuerat, διαγράφειν, inquit, est *expendere, persolvere, dinumerare alicui æra debita, militibus dispensare stipendia*.

Vers. 11.

Vers. 11. ἀριβεια περὶ τὸ διάφορον, diligentia in re pecuniaria. Tacite hoc correxit Gronov. in sua editione; merito vero. Perperam περὶ τὸ διαφέρον Valef. Sed recte mox idem cum ceteris, τοῖς διαφόροις.

Vers.

Vers. 13. ἱκανὸν ἔτι χρόνον. Sic corrigendum monuit *Vers. 13.*
Gronovius in Notis editis ad h. l. *Vers. 14.* καὶ γενναίως.
Particulam καὶ, qua carebat codex, ex ingenio adjecit
Valesius.

CAPUT XIV.

Cap. XIV.

Vers. 2. αὐτοῦ καὶ τοῦ γένους. Aut αὐτοῦ utique *Vers. 2.*
adjiciendum fuit, ut fecit Valesius, aut delenda copu-
la καί.

Vers. 3. οὔσης τῆς ὅλης τιμῆσεως ὑπὲρ ἐξήκοντα τάλαν- *Vers. 3.*
τα. — „At, qui potuit pars Scipionis de hæreditate pa-
terna sexaginta talentorum esse, & fratris par, si pater
non reliquit unde uxori dos redderetur?“ REISKIUS. —
At non partem Scipionis, sed totam hæreditatem, sexa-
ginta talentis æstimatam Polybius ait: porro, nullibi dicit
Polybius, non reliquisse L. Aemilium unde uxori dos red-
deretur, sed hoc ait, (c. 18, 3 sq. & XVIII. 18, 6.) ut
dos viduæ reddi posset, opus fuisse, ut prædia nonnulla,
quæ L. Aemilii fuerant, venderentur.

Vers. 5. μονομαχίας ἐπὶ τῷ πατρὶ ποιεῖν. Conf. Adnot. *Vers. 5.*
ad c. 8, 1.

Vers. 7. * Φήμης περὶ αὐτοῦ δεδομένης. De lacuna nil *Vers. 7.*
monuit Valesius, sed perspicte REISKIUS, μεγάλης δὲ
legendum ait, aut λαμπρᾶς δὲ, aut τοιαύτης δὲ Φήμης περὶ
αὐτοῦ διαδομένης.

Vers. 8. περὶ ᾧν ἀρτίως εἶπον. Vide cap. 8, 6. *Ibid.* *Vers. 8.*
ἥς οὐδὲν αὐταῖς προσῆκε κατὰ τοὺς νόμους. — „Lege enim
Voconia vetitum erat, ne quis mulierum hæredem insti-
tueret. Tulerat eam C. Voconius Saxa tribunus plebis
C. Claudio Pulchro & Tib. Graccho Coss. anno urbis 576.
[577.] ut, qui post censuram Postumii Albini & Fulvii
Flacci census esset, ne hæredem virginem neve mulierem
faceret, ut docet Livius lib. XLI. c. 34. & Cicero in Ver-
rem. Itaque hæc lex ad eos, qui censi non erant, mini-
me pertinebat. Censi autem intelligebantur, more vete-
rum, qui centum millia in professione detulissent, ut notat
Asco-

Asconius in Verrinas. qui & *classici* dicebantur: cæteri, qui infra classem erant, ea lege non tenebantur, ut docet M. Cato in Oratione qua legem Voconiam suavit apud Gelium lib. VII. cap. 13. —

Verf. 11. *Verf. 11. τὸ προκείμενον.* Conf. ad XXIV. 8, 11.

Cap. XV.

C A P V T X V.

Verf. 3. *Verf. 3. Τῶν μὲν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλικῶν.* — „Non improbo βασιλικῶν. Potest accipi de *regibus eorumque liberis*. Puto tamen Polybium dedisse βεβασιλευκότων.“ REISKIUS.

Verf. 4. *Verf. 4. τῶν τεττάρων.* — „Non erat causa, cur Valefius διὰ adderet, quod aberat ab ejus codice msto.“ REISKIUS. Vide Adnot. ad III. 85, 9.

Verf. 6. *Verf. 6. κατεγίνετο.* Sic scripsimus, pro more quem plerumque servant libri Polybiani. κατεγίνετο edidit Valefius & alii. In ora vero idem adnotavit VALESIVS: „f. κατεσίνετο.“ — REISKIUS vero: „κατεγίνετο, ait, est emendatio Valefii, merito in textum admiffa. In cod. msto fuit κατεσίνετο: sed typographus, errore ductus, compendia f. (id est forte) & ms. (seu manuscriptum) permutavit. Nam κατεσίνετο, quod nullius rei est, a tanto viro profectum esse, credibile non est.“ —

Verf. 7. *Verf. 7. ὥστε, κατὰ τὴν ἡλικίαν &c.* Si verum est ὥστε, referetur ad hanc conjunctionem verbum συνέβη, & tunc sequentia verba διὸ καὶ &c. cum superioribus, veluti apodosis cum protasi connectenda fuerint, particula δὲ eo modo accepta, de quo jam sæpius diximus. Fortasse vero pro ὥστε fuerit ἄτε scribendum, hac sententia, *constanter Scipio venationi operam dedit, utpote qui & in ætatis erat vigore, & præterea amabat id genus exercitationis.*

Verf. 8. *Verf. 8. τοὺς χαιρετισμούς.* — „Salutationes verti: deductum enim ἀπὸ τοῦ χᾶρις id vocabulum esse existimaui. *Prehensationes* etiam interpretari possis.“ VALESIVS. — Vocabulo χαιρετισμὸς notionem istam, *salutatio,*

tio, salutandi officium, quam addubitans nonnihil ei tribuerat Valefius, cum e Platone, tum e veteribus grammaticis vindicavit Hemsterhus. ad Aristoph. Plutum vf. 752.

Verf. 9. ἐπὶ ταῖς κυνηγεσίαις ἀναστρεφόμενος. — „Fuit Scipio venationi addictior; quod docet Polybius in fragmento apud Suidam: διὰ γὰρ τὴν ὑπερβάλλουσιν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιθυμίαν ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ διάληψις, ὥς οὐδὲν προυργιότερον ποιούμενου κατὰ τὸν βίον τοῦ κυνηγετεῖν. Quæ de Scipione dici equidem non dubito. Eumque ad hoc studium ipse Polybius plurimum incitabat, qui suum circa venationem studium tum hoc loco, tum in cap. 114. legationum, [XXXI. 22, 3.] ingenue fatetur.“ — Fragmentum, ad quod provocat Valefius, quod apud Suidam in Διάληψις & in Προυργιότερον legitur, non ad Scipionem referri, sed ad Philemenum Tarentinum, & ex Polyb. VIII. 27, 6. esse excerptum, monuit Gronovius in Notis ad Polybii Fragmenta ab Vrfino & Casaubono collecta.

Verf. 9.

Verf. 12. ἐν Φιλοξενίᾳ. In contextu e codice msto posuit hoc Valefius; in ora vero „f. Φιλοδοξίᾳ.“ Cujus tenuimus interpretationem, quum non magis, quam ille, videremus, quid huc faceret Φιλοξενίᾳ.

Verf. 12.

CAPVT XVI.

Cap. XVI.

Verf. 2. μετὰ ταῦτα. — „γὰρ nihil melius est quam δὲ, quapropter utrumque est delendum.“ REISKIUS.

Verf. 2.

CAPVT XVII.

Cap. XVII.

Conjectando eclogam hanc ad A. V. 595. retulimus, cum nulla alia superesset ecloga, quæ ad illum annum referretur. Post annum 594 ponendam fuisse, suaserat ecloga de Legat. 122. cap. 7. hujus libri, ubi alia legatio Achæorum memoratur, quæ anno 594 Romam est missa.

Verf. 1. οἱ περὶ Θεαρίδαν καὶ Στέφανον. Stephanus videtur esse legati Atheniensium nomen; Thearidas, cui nomini dorica forma est, legati Achæorum. cf. XXXVIII.

Verf. 1.

Vers. 1.

2, 1. *Ibid.* ὑπὲρ τῶν ῥυσίων. Commodissimum quidem per se videri poterat Δηλίων, quod ex ingenio posuit Vrsinus, sed nimis remotum a librorum scriptura. ῥοδίων, quod in suo codice fuisse Vrsinus ait, proxime abest a ῥυσίων, quod habet Bäv. Nam ο litera, si nonnihil aperta est superne, similis fit literæ υ; δ vero & σ in Vrsini codice, quemadmodum & in Bavarico nostro, jam aliàs monuimus ita similes inter se esse, ut sæpe, utrum ponere voluerit librarius, vix discernas. Sumsit autem hoc vocabulum compiler harum eclogarum, qui introitum eclogæ pro more ipse concinnavit, ex vers. 4.

Vers. 2.

Vers. 2. μετὰ τὸ συγχωρηθῆναι τὴν Δῆλον τοῖς Ἀθηναίοις. Vide XXX. 18, 11. *Ibid.* αὐτοῖς μὲν ἐκχωρεῖν. Omnino legendum videtur ἐξεῖναι αὐτοῖς μὲν ἐκχωρεῖν.

Vers. 3.

Vers. 3. τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν, *jus repetere.* conf. Polybii Fragm. Gramm. num. XXXIX. T.V. p. 84. — *Ibid.* κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον. — „Vide Vales. ad Harpocrat. [p. 133.] ubi locum hunc exponit. Subauditur ad hoc vocabulum τῶν Δηλίων.“ REISKIUS. — Immo vero σύμβολον dicit τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, *pañum quod de repetendo jure convenerat Atheniensibus cum Achæis.* Ceterum conf. Adnot. ad XXIV. 1, 2.

Vers. 4.

Vers. 4. μηδὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς τῆς δικαιοδοσίας ταύτης. δικαιοδοσία est ratio ac modus juris repetendi ex συμβόλῳ, id est, ex *pañto*, quod inter duos populos convenerat. Vide Adnotationem modo citatam, ad XXIV. 1, 2. *Ibid.* ἡτοῦντο ῥύσια τοὺς Ἀχαιοὺς. conf. Adn. ad IV. 53, 2.

Cap. XVIII.

CAPUT XVIII.

Vers. 1.

Vers. 1. τῶν Ἰσσιών. — „Pro Νισσιών [quod erat in mstis] non est dubium, quin Λισσιών sit legendum. Est enim Λίσσος, πόλις Ἰλυρίας, ut scribit Stephanus; cujus in superioribus fragmentis mentio facta est, de ea ita scribente Livio: *rex Lissi Gentius erat.*“ VRSINUS. — Vide Liv. XLIII. 20. coll. cum Polyb. XXVIII. 8, 4. Adde Polyb. II. 12, 2. III. 16, 3. IV. 16, 6. Liv. XLIV. 30.

In

In contextu Vrsini, operarum culpa, *Λισίων* mendose prorsus est editum; pro *Νισσίων*, quod codex msstus dederat; in ora vero scribitur *Λισσίων*, quod a Casaub. & seqq. editoribus in contextum receptum est. Nos vero admonitioni IO. LVCH obtemperandum censuimus, *lib. I. de Regno Dalmatiæ & Croatiæ, cap. 1. p. 10.* ita scribentis: „*Ισσίων* reponi debere ex ipsius Polybiani fragmenti serieprehenditur: cum non *Lissios*, longe a finibus Dalmatorum tunc tempore dissitos, de eisdem conquestos appareat, sed *Issenses*, qui *Tragurium* & *Gretium*, [immo *Epetium*] ipsorum urbes, a proximis Dalmatis infestatas referebant. Has autem Issenses colonias fuisse Strabo confirmat, [lib. VII. p. 315.] qui *Tragurium* ab *Issensibus* conditum testatur.“

Ibid. καὶ τῶν Δαορσῶν, Quum mox *vers. 2.* diserte memoretur *ὁμοίως δὲ καὶ τῶν Δαορσῶν ἐγκαλοῦντων*, imperite eadem verba *καὶ τῶν Δαορσῶν* ad *τῶν Ἰσσίων* initio adjecta sunt a compilatore. De nomine adnotavit REISKIUS: Alii *Daorifos* & *Daorizos* appellant. vide Strabon. p. 485. [lib. VII. p. 315. edit. Casaub.] Plin. III. 26. Vellej. Patere. II. 115. — *Daorsi* vocantur apud Livium XLV. 26, 14. ubi vide quæ notarunt Sigonius & Drakenborch. Adde Holsten. ad Steph. Byz. in *Δάρσιοι*, quem laudavimus in Adnot. ad Appiani Illyr. c. 2. Apud Polybium nostrum utroque loco (*vers. 1 sq.*) Casaubonus *Δαορσῶν* correxit. Contextui editionis Vrsini (quemadmodum sæpe aliàs) non convenit cum Notis editoris. Nam in Notis sic VRSINVS monuit: „Pro *Δαορσῶν*, aut *Δαουρσίων* legendum, quod *Ἰλλυρία* ἔθνος dicitur a Ptolemæo, aut *Δασσαριτῶν*, quod & ipsum *Ἰλλυρία* ἔθνος ἐστὶ, docente Stephano ex auctoritate Polybii in libro VIII. [VIII. 38, 4.] Nos [sic pergit VRSINVS] manuscriptam lectionem non mutavimus, quod fortasse ex multis Illyricis gentibus una sit hæc, cujus nomen sit prætermisum a Ptolemæo.“

— Sic ille: at in ejus contextu *vers. 1.* scribitur *καὶ τῶν*
Polybii Histor. T. VIII. E *Δατ.*

Vers. 1.

Δασσαριτῶν; *versu* 2. vero, ὁμοίως δὲ καὶ τῶν Δαοσσῶν, & ibi dein in ora Δασσαριτῶν.

Rursus *vers.* 1. πεπρεσβευνότων εἰς τὴν Πάμην. Ad vulgatam lect. παραπρεσβευσάντων monuit REISKIUS: „Aut πρεσβευσάντων aut διαπρεσβευσ. legendum: nam παραπρεσβεύειν est *legatione sua perfide fungi, falsa renuntiare, in fraudem legantis omnia comparare*, ut constat ex actione Demosthenis in Aeschinem.“ — Fieri tamen potest, ut Polybius, amans verbis compositis pro simplicibus uti, verbum παραπρεσβεύειν pro simplici πρεσβεύειν vel pro διαπρεσβεύειν usurpaverit. Quod si ita est, fuerit παραπεπρεσβευνότων legendum.

Ibid. ὅτι Δελματεῖς τὴν χώραν ἀδικοῦσι, &c. — „De hac re ita scribit Livius in Epitoma libri XLVII. C. Marcius Cos. adversum Delmatas parum prospere primum, postea feliciter pugnavit: cum quibus bello confli- gendi causa fuit, quod Illyrios, populi Romani socios, va- flaverant.“ VRSINVS. — Bellum indictum Dalmatis me- morat Polyb. ecloga seq. cap. 19, 4. Ipsius belli historia, A. V. 598 a C. Marcio Figulo Cos. gesti, intercidit apud Polybium, sed superest apud Appianum in libello de re- bus Romanorum Illyricis cap. 11. Scriptura Δελματεῖς cum s in prima syllaba, constanter utitur Vrsinus & in hac ecloga & in proxime sequenti, ex sui codicis putamus præscripto. Bavaricus *vers.* 3. quidem Δαλματεῖς ha- bet, sed hoc *vers.* 1. in Δελματεῖς consentit; de qua scri- ptura vide auctores quos laudavit Drakenb. ad Livii Epit. libri XLII. & in his Cellarium Orb. Antiq. lib. II. c. 8. p. m. 614. Adde quæ notavimus ad Appiani Illyr. c. 11.

Vers. 2.

Vers. 2. Ἐπέτιον καὶ Τραγύριον. — „Ἐπέτιον inter Illyricas urbes numeratur a Ptolemæo. Pro Τραγύριον vero suspicor legendum esse Τραγύριον, unius tantum li- teræ mutatione, si modo Plinii codex est emendatus, a quo [III. 22, 26.] *Tragurium* Delmatiae adjacens oppi- dum nominatur.“ VRSINVS. — Vrsini emendationem Strabonis etiam auctoritate firmatam paulo ante vidimus.

Sæpe

Sæpe a librariis græcis literas ρ & λ inter se permutari, monuit ad hunc locum Reiskius; qua de permutatione diximus ad XXII. 23, 1.

Vers. 3. τοὺς περὶ Γάϊον Φάννιον. Consul fuerat C. Fannius anno ab V. C. 593. Iam sæpius vero in horum temporum historia legatos ad exteras gentes vidimus missos eos viros, qui nonnullis ante annis consulatum gesserant. Ceteroquin anni notam, ad quem referenda sit hæc ecloga, in ipso argumento nullam invenimus. Proxime vero sequente ecloga (cap. 19.) memoratur renunciatio legationis Fannii, & senatusconsultum ea occasione factum; quod & factum & commemoratum pro more a Polybio videtur in *rebus Romæ gestis* initio anni sequentis post eam rem, de qua hac ecloga agitur: annus autem, ad quem pertinet proxima ecloga, est duodecimus a fine belli Persici (cap. 19, 7.) Victus autem & debellatus est Perseus A. V. 586. a quo duodecimus annus est A. V. 597. Cum quo calculo convenit mentio consulatus *Sexti Iulii* cap. 20, 2. qui in eundem incidit annum 597. Quare hanc, in qua nunc versamur, eclogam ad annum 596. referendam putavimus.

Vers. 4. μέχρι μὲν ἔζη Πλεύρατος. *Pleuratus*, Scerdilædi filius, pater *Gentii*. conf. Adnot. ad II. 5, 6. T. V. p. 356 sq. Ceterum corruptum fuisse in exemplari hunc Polybii locum, ait Vrsinus; nec tamen, quid in codice fuerit, depromit. Putamus eodem modo ibi scriptum fuisse ut in Bav. qui habet μέχρι μὲν ἔξει Πλεύρατος, ὑπὸν ἐκείνῳ. Quæ utique recte emendavit Vrsinus; nam quod ἔζη cum in contextu ejus expressum est, tum in Notis repetitum, operarum id culpa factum videtur. ἔζη, quod non dubitamus voluisse Vrsinum, restituit Casaubonus.

Vers. 5. ἐπὶ τούτοις ἐξώρμησαν. Bene hoc habet, ad hæc, harum rerum causa, super his rebus, id est, hac in mandatis habens, profectus est Fannius: non ἐπὶ τούτοις, adversus hos; non enim cum exercitu est profectus, sed missus est ad res inspicendas.

CAPVT XIX.

Cap. XIX.

Vers. 1.

Vers. 1. Τῶν περὶ τὸν Φάννιον. Vide notata ad c. 18,

3. *Ibid.* ἀδικεῖσθαι συνεχῶς. — „Ita legendum. In exemplari autem scriptum est συνεχῆς, mendose, sine adverbio ὥστε, quod nos addidimus, ad sententiam necessarium.“ VRSINVS.

Vers. 2.

Vers. 2. μὴ κατάλυμα δοθῆναι σφίσι, μήτε παροχήν. — „Hinc intelligere possumus, male eos fecisse, qui apud Ciceronem *parochiis* emendarunt, pro *parochis*, quæ lectio reperitur in veteribus libris. Locus est ex epistola secunda libro XIII. ad Atticum, in qua ita scriptum est: *Ariarathes, Ariobarzanis filius, Romam venit. - - Omni-no eum Sextus noster parochis publicis occupavit; quod facile patior. Verumtamen, quod mihi summo beneficio meo magna cum fratribus illius necessitudo est, invito eum per literas, ut apud me diversetur &c.* Parochi autem dicebantur, qui legatis salem & ligna & similia præbebant: de quibus Horatius meminit lib. I. Serm. Satyr. V.

Proxima Campano ponti, quæ villula, tectum

præbuit: & parochi, quæ debent ligna salemque.

Porphyrio in hos versus ita scribit: *Parochi, Copiarii dicuntur, ἀπὸ τοῦ παρέχεσθαι, id est, ab exhibere: hodieque a copiariis præstantur hæc iis, qui reip. causa iter faciunt.*“

VRSINVS. — Confer Polyb. XXV. 6, 6.

Vers. 4.

Vers. 4. τὸ δὲ πλεῖστον ὑπέλαβε, τὸν καιρὸν &c. Incommoda ratio distinguendi orationem ex Ernestina editione in nostram irrepsit. Dele comma post ὑπέλαβε, & proxime post πλεῖστον repone, quemadmodum habent editiones superiores: τὸ δὲ πλεῖστον, ὑπέλαβε τὸν καιρὸν &c.

Vers. 5.

Vers. 5. πρὸς τὸν Ἀδρίαν. Sic merito correxit Casaub. Perperam πρὸς τὴν Ἀδρίαν Vrsin. nescimus codicilne, an ipsius operarumve culpa. ὁ Ἀδρίας, scil. νότος, sinus Adriaticus, mare Adriaticum: sic quidem constanter græci dicunt scriptores, nec aliter noster I. 2, 4. II. 14, 6.

Vers.

Vers. 6. ἀπόλλυθαι. — „ἀπόλλυθαι potest quodammodo defendi, si accipitur pro *corrumpi*. Erat tamen convenientius ἀποθνήσκειν, *effœminari*., ut p. 1319, 18.“
[XXXII. 2, 3.] REISKIUS. — Quemadmodum Latini dicunt *otio corrumpi*, sic haud incommode sane græco illo verbo uti Polybius potuit.

Verf. 6.

Verf. 9. Αὐταὶ μὲν ἦσαν αἱ αὐταί. Sic scripsimus ju- Verf. 9.
bente Reiskio, cum ignorarent articulum superiores edi-
tiones. Ac potuit utique persfacile ante αὐταί excidere αἱ.
Poterat tamen utcumque etiam vulgata lectio ferri. *Ibid.*
τοῖς γε μὴν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἀναδεικνύειν. Launam dis-
simulaverat Vrsinus; asteriscum adjecit Casaubonus. —
„Deesse videtur, ait REISKIUS, aliquid ad hanc fere sen-
tentiam: τοῖς γε μὴν ἐπὶ τούτων οὐκ ἔκριναν τὸν πόλεμον
ἀναδεικνύειν. *Ceteris autem populis* (præter Dalmatas)
bellum indicere vel inferre, non judicabant Romani; quia
decreverant hoc bello tantum contumeliam ulcisci suis legatis
factam.“ — Quæ nobis plurimum abesse a mente scri-
ptoris visa sunt, quam mentem perspecte Casaub. in ver-
sione his verbis expressit: *ipsi tamen apud externos hanc*
afferebant causam, quod &c. ἀναδεικνύειν τὸν πόλεμον
veremur ne nusquam legatur pro indicere bellum. ἀνα-
δεικνύειν est ostendere, in publicum edere, demonstrare, de-
signare. οἱ ἐπὶ τὸν πόλεμον, qui foris sunt, scilicet, qui
concilio non intersunt, qui consilii non sunt participes, vul-
gus, vide II. 47, 10. VIII. 14, 3. IX. 23, 4. Fragm.
hist. LVI. Itaque aut hoc modo scripsisse Polybium pute-
mus: τοῖς γε μὴν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἀνεδεί-
κνυν; aut nude τοῖς γε μὴν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἀνεδεί-
κνυν, ὡς &c. *in vulgus bellum ita designarunt, ita osten-*
derunt, ita proposuerunt; quod sigillatim fortasse accipien-
dum fuerit de specie quam bello huic prætenderunt, cum de
eo ad populum referrent.

Verf. 9.

CAPVT XX.

Cap. XX.

Vers. 1.

Vers. 1. Ἀριαράθης. *Ariarathes*, Philopator cognomine, de quo confer lib. XXXI. c. 14 sq. & præcipue, quem ibi laudavimus, Diodor. Sicul. Ecl. 3. ex lib. XXXI. Adde quæ cum ex Diodoro & Polybio, tum ex aliis scriptoribus, congestit Freinfhem. in Suppl. lib. XLVII. Livii, cap. 14. sqq. De hujus vero eclogæ argumento conferendus Diodorus in Eclogis de Virt. & Vitiis, T. II. p. 588. ed. Wessell. *Ibid.* ἐν θερείας οὔσης. Mendose θερείας Vrsin. cum msstis. Ante exitum anni 596. Roman advenerat Ariarathes: sed, quoniam de rebus exterarum gentium, nisi quid urgeret, nonnisi sub novis consulibus ad senatum referebatur, quo tempore etiam senatus dabatur legatis; expectandum fuit Ariarathi, (*Vers. 2.*) donec novi consules, *Sextus Iulius Cæsar* & *L. Aurelius*, magistratum iniissent. Ad hoc tempus refertur illud τότε δὲ, quod in latina versione ad verbum ita exprimi debebat: *tunc vero, postquam magistratum inierat Sextus Iulius.*

Ibid. παρειληφότων τὰς ἀρχάς. τότε δὲ τούτων παρειλητὰς ἀρχάς dabant mssti. τούτων sua auctoritate delevit Vrsinus. Fortasse aliud quid peccaverant aut omiserant librarii. *Ibid.* τὸν Σέξτον idem recte emendavit Vrsinus. Mendose τὸν Ἐξτον erat in msstis.

Ibid. τῆς ὑποκειμένης ὑποστάσεως, calamitate in qua versabatur. Regno pulsus erat *Ariarathes* ab *Oroferne*, qui pro fratre ejus se gerebat, quia eum mater Ariarathis, Antiochis, liberis carens, priusquam natus esset Ariarathes, gravidam se simulans, pro filio suo & Ariarathis, patris hujus Ariarathis, supposuerat. Ad pellendum regno Ariarathem, adjuverat Orofernem *Demetrius*, Syriæ rex, odio Ariarathis, qui Romanis gratificaturus, societatem cum Syriæ regno aboleverat, & forori Demetrii nuncium miserat. Conf. Justin. XXXV. 1.

Vers. 3.

Vers. 3. καὶ γὰρ περὶ Ἀριαράθου ἀπολογεῖσθαι. — „Forte καὶ γὰρ πρὸς Ἀριαράθην ἀπολογεῖσθαι.“ REISKIUS. — Nobis neutiquam sollicitanda vulgata visa est.

Vers.

Vers. 4. Ὁροφέρης. De scriptura hujus nominis vide notata ad III. 5, 2. *Ibid.* συγκαταστησομένους τῷ Ἀριαράθῃ. — τῷ Ἀριαράθει legendum ex iis quæ supra habentur. In exemplari vero τὸν ἀριθμὸν, pro τῷ Ἀριαράθει, corrupte prorsus scriptum est. *VRFINVS.* — Nec tamen Ἀριαράθει, sed Ἀριαράθῃ in contextu Vrsini receptum est, quod merito tenuere reliqui editores. Ceterum in eodem errore cum Vrsini codice versatur noster Bavaricus.

Vers. 4.

Vers. 5. μέζω φαντασίαν ἔλκειν. — „Si bene habet ἔλκειν, accipi debet pro παρῆχον. Fuit tamen cum suspicarer legendum esse ἔχον.“ *REISKIUS.* — φαντασίαν ἔχειν habemus XVIII. 29, 2. Nec vero idcirco sollicitanda phrasis φαντασίαν ἔλκειν, quæ idem valet ac φαντασίαν ἐφέλκεσθαι.

Vers. 5.

Ibid. πρὸς ἐπτακόντα. Recte hæc separavit Casaubonus, cum juncta essent apud Vrsinum, προσεπτακόντα.

Vers. 6. περὶ τὴν τῶν πραγμάτων ἐξήγησιν. — „Aut παρὰ aut κατὰ legendum esse videtur pro περὶ.“ *REISKIUS.* — Nos quidem in vulgata adquiescendum putavimus.

Vers. 6.

Vers. 7. καὶ πρὸς παντοῖα. — „Forte καὶ πρὸς πάντα, quia πᾶν præcessit. Aliàs in vulgata inest eadem sententia, ut latine quoque dicitur *adversus omne genus criminationum.*“ *REISKIUS.* — *Ibid.* ἀνυπεύθυνον. Sic a se emendatum ait Vrsinus, cum ὑπεύθυνον fuisset in exemplari. Verum habet Bav. & confirmat Vrsini emendationem.

Vers. 7.

Vers. 8. ἀκουεῖ correximus cum Reiskio. Vulgo omnes ἀκουεῖ, ut sæpius aliàs. *Ibid.* ἐδόνει σφίσι τὰ πράγματα κατὰ γνώμην χωρεῖν. *Visi sunt, quod volebant efficere.* Nec tamen prorsus ex sententia res cecidit Oroferni: nam dividere hic iussus est regnum cum Ariarathe, ut docet Appianus Syriac. c. 47. atque ita intelligenda verba, quæ leguntur in Epit. Livii lib. XLVII. *Ariarathes, Cappadociæ rex, consilio Demetrii, regis Syriæ, & viribus pulsus regno, a senatu restitutus est.* Mox vero,

Vers. 8.

adjutus ab Attalo, pulso Oloferne, totum regnum Ariarathes recuperavit; ut docet Polyb. XXXI. 23, 8. coll. cum III. 5, 2. & XXXIII. 12, 2.

Verf. 9. *Verf. 9. Ὁροφέρνην.* Athenæus X. II. p. 440. *Ibid.* τὴν ἰαυὴν καὶ τεχνητικὴν ἀσωτίαν. Ejusdem in bibendo intemperantiam notavit Aelian. Var. Hist. II. 41. avaritiam & crudelitatem Diodorus in Exc. de Virt. & Vitiis.

Cap. XXI.

CAPVT XXI.

Chronologia & argumentum.

In Excerptis Valefianis media interferta est hæc Ecloga, quam hoc cap. & seq. complexi sumus, inter illam de obitu L. Aemilii Pauli, quæ a cap. 8 — 16 excurrit, & inter illam de Eumenis obitu, cap. 23. Eandem vero Eclogam ita cohærere cum Legat. CXXVII. (quam cap. 24. posuimus) putaverat Valefius, ut illa Legatio huic Eclogæ cap. 22, 7. inferenda esset: quod quidem secus esse, in Adnot. ad eum locum (c. 22, 7.) videbimus. Suspiciari quidem licebat, Polybium occasione ejus legationis, quæ cap. 24. exponitur, repetiisse superiorem Epiri statum, eaque occasione de Charopis sævitia, tum de ejus itinere Romam suscepto, denique de ejus obitu, verba fecisse. Sed quum legatio CXXVII pertineat ad annum 598, quo consul C. Marcius fuit, post eclogam vero hanc nostram in Excerptis de Virtutibus & Vitiis sequatur illa de Eumenis morte, quæ in annum incidit superiorem, ad eundem annum superiorem 597 hanc eclogam retulimus. Ac fortasse ante caput nostrum 20. reponi hæc ecloga debuerat; quemadmodum apud Diodorum Siculum (qui in horum temporum historia, ut jam sæpe monuimus, pressio pede Polybium secutus est) in Excerptis de Virt. & Vit. T. II. p. 587, prius de Charopis nequitia agitur, quam de Ariarathe ab Oroferne regno expulso. (conf. Adnot. ad c. 23, 1.) Ceterum de Charopis morte hoc loco verba fecerat Polybius (vid. c. 21, 4.) eaque occasione nonnulla de superioribus ejus factis repetiit.

Verf.

Verf. 1. τῆς ἐμφυλίου στάσεως. — „Hujus intestini inter Aetolos belli meminit Livius lib. XLV. [cap. 28.] ubi 550 principes Aetolorum ab Lycisco & Tisippo auxilio Romanorum militum captos & interfectos esse ait.“ VALESIVS. — *Ibid.* τὸν Λυλίσκου θάνατον. De Lycisco & aliis hominibus, quos hic commemorat Polybius, conf. XXX. 10, 3 sq. & quæ ibi notavimus.

Verf. 2. Μνασίππου τοῦ Κορωναίου. — „In exemplari erat Κυρωναίου, quod emendavimus. Hujus Mnasiippi Bæoti & Chrematæ Acarnanis, qui præcipui partium Rom. fautores erant, meminit Polybius cap. XCIV. Legat. [XXX. 10.] ubi Χρέμης scribitur pro Χρειάτας, minus recte, ut puto. Sane in cap. LXXV Legat. [lib. XXVIII. 5, 1.] Χρειάτας dicitur in msto, teste Fulvio Vrsino.“ VALESIVS. — Vide Adnot. ad XXVIII. 5, 1. Bæotum hominem fuisse Mnasiippum, diserte Polybius loco citato docuit: est autem Κορώνεια Bæotiæ urbs, cujus gentile cum codices mssti Stephani Byzantini perinde Κορωναῖος & Κορωνεύς perhibeant, præpropere priorem formam damnavit editor Berkelius, quam eandem Polybii auctoritate firmatam videmus.

Verf. 4. τὸν Ἡπειρώτην Χάρωπα. De hoc homine conf. XXX. 10, 4. & XXX. 14, 7 sq. & XXXI. 8, 12. De ejusdem hominis morte vero uberius, quam sit in hoc excerpto, verba hoc loco fecisse videtur Polybius, atque ea occasione, ut solet, repetiisse nonnulla de ingenio hominis & superioribus ejus factis, ut paulo ante monuimus.

Verf. 6. Μετὰ γὰρ τὸ κατακτεῖναι Λεύκιον Ἀνίκιον. Ad vulgatam scripturam, „Ὅτι μετὰ τὸ κατακτεῖναι, quæ Compilatoris imperitiæ debetur, hæc adnotavit VALESIVS: „Id caput cum superiori jungi debet, ut satis clarum est. Prima verba mendo non carent, quæ restituere non opis est nostræ. Intelligitur autem L. Anicius, qui Gentium regem Illyrici vicerat, qui confecta provincia Epirum usque processit, [A. V. 587.] eamque turbatam composuit ante adventum Pauli Aemilii, ut scribit Zonaras.“ —

- Verf. 6.** Confer Adnot. ad XXXII. 8, 1. *Lucio* autem *Anicio* jun-
gi debuit *L. Aemilii* mentio, cujus nomen fortasse compila-
toris culpa intercudit. Is enim, a Persico bello per Epi-
rum rediens, septuaginta Epiri oppida, evocatis prius e
quaque decem principibus viris, diripienda militibus con-
cessit. Liv. XLV. 34. Polyb. XXX. 15, 5 sq. Plutarch.
in Aemilio Paulo p. 271. *Ibid.* καὶ τοὺς μὲν * τῶν ἐπιφρα-
νῶν ἀνδρῶν. — „Forte καὶ τοὺς μὲν αὐτοῦ vel παραχρη-
μα κολάσαι, vel ἀνελεῖν, vel θανατῶσαι τῶν ἐπιφρανῶν.“
REISKIUS. —
- Verf. 9.** *Verf. 9.* σύστασιν πρὸς τοὺς προειρημένους. Vulgo
omnes, σύστασιν καὶ πρὸς τοὺς προειρ. Delevimus con-
junctionem, quæ iniquo loco posita videbatur.
- Verf. 11.** *Verf. 11.* τῶν τεθνεώτων ἐξηνδραποδίσατο τοὺς βίους.
— „Mirifica dictio, & haud scio quam proba, ἐξανδρα-
ποδίσασθαι τινος βίον, pro sibi alicujus facultates arrogare,
Et potestatis suæ facere, quasi mancipii loco habere.“ REIS-
KIVS. — Sulpicati sumus τοὺς υἱοὺς, filios in servitu-
tem redegit: præsertim quum litera β sæpe ea figura effe-
ratur a librariis, quæ non differt ab υ, nisi quod illa cum
sequenti litera connecti soleat, quum υ soleat per se pingi
nec cum sequenti litera uno nexu conjungi. Possis etiam
suspiciari sic scriptum a Polybio ἐξηνδραποδίσαντο τοὺς
παῖδας, καὶ ἐνοσφίσατο τοὺς βίους.
- Verf. 12.** *Verf. 12.* Προέγραφε correxit Valesius. προσέγραφε
mendose dabat codex mstus.
- Verf. 13.** *Verf. 13.* ἀναταθῆς δὲ τὸν φόβον τοῦτον. — „ἀνατα-
θῆς idem valet atque ἀναπεινόμενος, cum intentaſſet hunc
metum; ut βουληθῆς, δυνηθῆς, & similia.“ REISKIVS.
— Sic & ἀναταθῆναι V. 55, 1. & προαναταθῆναι V. 87,
4. & Fraggm. Gramm. CVIII. Reliquam dictionem ἀνατεί-
νεσθαι τὸν φόβον habes II. 52, 1. XXVI. 3, 13. *Ibid.* διὰ
τῆς μητρὸς Φιλότιδος. διὰ τῆς μητρὸς Φιλότας legitur apud
Diodorum T. II. p. 538. minus recte.
- Verf. 14.** *Verf. 14.* πάνυ γὰρ εὐφρὺς ἐγένετο κατὰ τοῦτο τὸ πρόσ-
ωπον. Quum εὐφρὺς correxerimus ex Diodoro, quod

non poenitet fecisse, pro vulgato εὐφυής, utique cum eodem Diodoro καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον corrigere debuimus, *admodum idonea etiam hæc persona erat*, scilicet *ad pecunias injecto terrore exigendas*. Persæpe καὶ & κατὰ inter se librariorum culpa permutata vidimus. Vocabulum πρόσωπον eodem modo hic accipitur atque V. 107, 3, ubi bene de eo præcepit Reiskius, & XXVII. 6, 4. Minus placet, quod ad hunc locum idem REISKIUS adnotavit: „Bene habet vulgata, inquit; [nempe εὐφυής ἐγένετο κατὰ τοῦτο τὸ πρόσωπον.] πρόσωπον hic loci non est caput unum aliquod humanum, vir aut mulier singularis, sed genus aliquod morum, habitus quidam animi, significationem sui per mores & instituta edens, persona quædam moralis, vulgo *caractere*, aut *personage*: elle étoit bien propre à jouer le rôle d'un tel personnage, aut, à représenter un tel caractère. Pag. 1468, 35. [XXXII. 25, 6.] appellat διάθεσιν.“ — Eam rationem ut teneret Reiskius, mox δυνάμενον in δυναμένην mutandum statuit.

Vers. 14.

CAPUT XXII.

Cap. XXII.

Vers. 1. ἐξαργυρίσαντο. — „De verbo ἐξαργυρίζεσθαι vide Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 562.“ REISKIUS.

Vers. 1.

Vers. 2. ἐν τῇ Φοινίᾳ. Phœnice, Epiri urbs, in Chæonia, maxime septentrionali Epiri parte. Oppida Epiri, ab Aemilio Paulo direpta, Molossorum maxime fuisse Polybius ait loco supra citato.

Vers. 24

Vers. 3. ὅτε Χάροψ ὤρμησεν εἰς τὴν Πώμην, quo tempore Charops &c. At, si capitis damnati erant, (ut ait vers. 2.) non tum demum profugerunt, quum Charops Romanam profectus est; sed statim profugisse eos oportet, cum se denunciatos aut etiamnum denunciandos intellexissent. Itaque ὅτε scribendum putamus, divisim vocibus, aut, quod malimus, ὁ δὲ, ut δὲ referatur ad præcedens μέν.

Vers. 3.

Vers. 4. τοῖς ἀνακεκλημένοις. — „Confecto bello Macedonico, quotquot Persei partibus fuisse suspecti delatique erant, ex omni Græcia partim literis Pauli imperatoris,

Vers. 4.

ris,

Vers. 4.

ris, partim edicto decem legatorum citatis nominibus sunt evocati, qui Romam ad causam dicendam sequerentur, Aelio Pæto & Iulio Penno Coss. ut scribit Livius lib. XLV. [c. 31.] Sed & si qui eorum apud reges esse dicebantur, literis accersiti sunt, teste ibidem Livio. Hos ἀνακεκλημένους vocat Polybius hic & supra.“ VALESIVS. — Vide XXXI. 8, 10. XXXII. 9, 5. Adde XXXI. 8, 3 & 11.

Vers. 5.

Vers. 5. Μάρκος, ἀρχιερεὺς ὢν. — „Id est M. Aemilius Lepidus, qui tunc Pontifex maximus erat, & princeps senatus sex continuis lustris a censoribus lectus est, ut legitur in Prologo libri XLVII & XLVIII Titi Livii: vir omnibus honoribus in toga functus, nam & iterum consul & censor fuit cum Fulvio. Ejus pontificatum memorat etiam Polybius c. 37. Legat. [lib. XXIII. 1, 2.] & Valerius Max. lib. IV.“ [c. 2, 1.] VALESIVS.

Ibid. καὶ πρῶτος τῆς συγκλήτου γραφόμενος. — „Id est, princeps Senatus. Revera enim princeps senatus is erat, quem is censor, cui lectio senatus forte evenerat, primum in recitando senatu nominabat, & cujus nomen in albo senatorio primum perscribebat, ut docet Livius lib. XXIX. [voluit putamus lib. XXVII. 11.] Dio, & Zonaras ex Dione, πρόκριτον τῆς γερουσίας appellant, eo quod a censoribus legeretur; est enim προκρίνειν, eligere ac præferre. Porro hic honos perpetuus non erat semper. Ceterum is, qui princeps lectus erat, quamdiu in eo honore erat, dignitate ceteros anteibat, non potestate, ut docet Zonaras Tom. II. p. 29. ex Dione. Plutarchus in Tib. Graccho sic describit hanc dignitatem, προγεγραμμένος κατ' ἀξίωμα τῆς Ρωμαίων βουλῆς.“ VALESIVS.

Vers. 7.

Vers. 7. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ Χάρουτος εἰσελθόντος εἰς τὴν σύγκλητον. — „Hic inferere caput 127. legationum.“ VALESIVS. — Mirum vero, quo pacto illam Eclogam 127. de Legat. (quam vide libro hoc XXXII. c. 24.) hic inferendam putarit vir doctus. Hic agitur de itinere Romam suscepto a Charope, vivo etiam tunc L. Aemilio, (vid.

(vid. vers. 5.) qui A. V. 594 diem obiit supremum. Illa vero Legatio post mortem Charopis (quæ mors eadem hac ecloga memoratur, cap. 21, 4.) missa Romam est, quo tempore C. Marcius Consul in expeditionem Illyricam est profectus, id est A. V. 598. Neque turbare nos debet, quod responsum a senatu datum cap. 24, 2. simile est huic, quod hic commemoratur. Potuit enim senatus, præsertim cum nihil definire vellet, ut diserte hoc loco Polybius ait, idem responsum rursus novis legatis dare. Hoc autem responsum, de quo nunc agitur, (vers. 8.) non, ut ibi, & exsulibus Epicrotis, & aliis Epirotarum legatis datum est: sic enim non reticere id responsum, & aliud illius loco confingere Charops potuisset, quod ab eo factum ait scriptor noster vers. 9.

Ibid. οὐ συνεκάθετο τοῖς ἀξιουμένοις, οὐδ' ἐβουλήθη δοῦναι ῥητὴν ἀπόκρισιν. Postquam mira ratione hæc sic interpretatus erat Valesius: *haudquaquam inter honoratos sedere est iussus* (Charopus,) *neque ullum a senatu responsum certum accepit*; ad ista verba sic commentatus est GRONOVIVS in Notis editis ad h. l. „De interpretatione, quæ prius membrum ad Charopum, alterum ad senatum transfert, & sic græca damnum passa ostendit, nihil dico. Tu mecum verte: *Postmodum ingresso in senatum Charopo desiderii ejus non subscripsit, neque ullum responsum certum dedit*, nempe senatus, in quem ingressus erat. Hoc Polybio est συγκαταθέσθαι. XV. 5, [10.] ὁ δὲ Πόπλιος, ἀκούσας ταῦτα τοῦ κήρυκος, συγκατετίθετο τοῖς παρακαλουμένοις. III. 98, [11.] πλείω πρὸς τὸν αὐτὸν τρόπον διαλεχθεὶς, ἔπεισε τὸν Βώστορα, συγκαταθέσθαι τοῖς λεγομένοις. II. 5, [4.] συγκαταθεμένων σφίσι τῶν προειρημένων.“ — Perspecte hæc quidem: at sic utique συγκατέθετο fuerat corrigendum; quod sane probabilius est, quam quod REISKIVS voluit: „συνέθετο aut συνεκαθήσει; nam καθίσταει (inquit) in activo usurpatur in eo sensu, cum significatur assensio, condescensio, demissio ad sententiam alterius.“

Vers.

Vers. 9.

Vers. 9. Ὁ δὲ Χάροψ ἀνάχωρήσας &c. Post hæc oportet alia occasione in Italiam redierit Charops, ubi *Brun- dusii* mortuus est, quemadmodum supra obiter dixit Polyb. cap. 21, 4.

Cap. XXIII.

CAP V T XXIII.

Vers. 1.

Vers. 1. Εὐμένης ὁ βασιλεὺς &c. — „Pertinet hoc fragmentum cum sequente ad illum locum, ubi Polybius de morte *Eumenis* exposuit, quæ evenit A. V. 595. Habet etiam Suidas voc. Εὐμένης.“ REISKIUS. — Eumenis mortem in annum V. C. 596. M. Aemilio Lepido, C. Popillio Lænate Coss. posuit Simsonus in Chron. Univ. Atque in eundem annum rectius fortasse a nobis posita hæc ecloga fuisset una cum ecloga præcedenti. (conf. quæ monuimus ad init. cap. 21.) Certe, si 36 annos regnavit Eumenes, quemadmodum utique cum Simsono legendum apud Strabonem (lib. XIII. p. 624.) videtur, obitus ejus, quoniam regnare coepit A. V. 557, incidit in A. V. 596. Quod si vero primum annum regni Eumenis numeraveris 558, incidet obitus in A. V. 597.

Ibid. προσαντέχειν. — „προσανέχειν νοῦν, προσαντέχειν ignoro. vid. p. 1535. n. 15. [Fragm. Histor. III. T. V. p. 54.] Dicitur proprie ἀνέχειν (subaudimus ἑαυτὸν) de illis, qui corpus super undis tenent, enituntur ex undis, neque patiuntur ab iis se demergi. πρὸς in ea compositione significat contentionem adversus adversarium. Contendunt inter se corporis infirmitates, animum demergere & obruere studentes; contra eluctatur mens. ἀνέχει ἑαυτὸν ὁ νοῦς ὑπεράνω τοῦ κλύδωνος τοῦ ἀπὸ τῶν τοῦ σώματος ἀρρώστημάτων, Φιλονεϊκῶν πρὸς αὐτά.“ REISKIUS. [Immo differt προσανέχειν a προσαντέχειν. Illud est expectare, manere; hoc resistere, sustinere, veluti impetum hostium, & h. l. infirmitatem corporis virtute animi, ut bene interpretatus est Ernestus in Lexic. Polyb. Conf. Adnot. ad XVI. 30, 5. Ψυχῆς λαμπρότης est ingenii vigor. vide Lexicon nostrum Polyb. in hoc voc. & in λαμπρός.

Vers.

Versf. 4. ἔτι δὲ πράξεως. ἔτι δὲ καὶ πράξεως Suidas in *Versf. 4.*
Περιπέτεια.

Versf. 6. ἀδελφούς ἔχων τρεῖς καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ *Versf. 6.*
πρᾶξιν. — „Deesse videtur ἀκμάζοντας, aut quid simile,
Suidas, in Εὐμένης, nihil ab editis differt. Sunt autem
hi tres *Eumenis fratres*, *Attalus* cognomine *Philadelphus*,
ac *Philetærus*, & *Athenæus*, teste Strabone [lib. XIII.
p. 624.] & Plutarcho, *περὶ Φιλαδελφίας*.“ [p. 480.] VA-
LESIVS. — „REISKIVS contra: „Nihil hic deest, in-
quit, quod existimavit Valesius. Nam ἀδελφούς positum
est in ambiguo & bivio quasi, ut & *fratres genere atque*
natu & moribus similes, *geminos germanos* significet.“ —
Nos quidem, quo pacto ἀδελφοὶ κατὰ τὴν πρᾶξιν dici pos-
sint intelligimus, *fratres industria ad res gerendas sibi si-*
miles: sed ἀδελφοὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν quam ratione satis
commode dici possit, nondum videmus, nisi sint *fratres*
ætate fere pares; quæ tamen insit ne vis græcæ dictioni,
dubitare licebit. Verbum ἀκμάζοντας probavit Küsterus
& in contextum apud Suidam recepit, uncis tamen inclusum.
Ceterum de Eumenis fratribus diximus ad XXIII. 18, 3.

Versf. 8. Ἀτταλος ὁ ἀδελφὸς Εὐμένους. — „Suidas *Versf. 8.*
voc. Ἀτταλος habet hunc locum, ubi tamen majori Attalo
per errorem tribuit quæ minoris sunt.“ REISKIVS. —
Ibid. τὴν Ἀριαράθου καταγωγὴν. Fuit Ariarathes uxoris
frater Attali, ut intelligitur ex Strabone lib. XIII. p. 624.
De re confer supra notata ad cap. 20, 8.

CAPVT XXIV.

Cap. XXIV.

Versf. 1. πρεσβευτῶν ἐξ Ἡπείρου. De hac Ecloga con- *Versf. 1.*
fer, quæ notavimus ad init. cap. 21. & ad c. 22, 7. *Ibid.*
ποιησάμενων λόγους κατὰ πρόσωπον. — „Duæ hic erant
partes, suam quæque causam agentes: altera, Phœni-
ciam [immo Phœnicen] tenentium legati; altera, expulsi
ex ea urbe, & ipsi pro se dicentes, per se, non per lega-
tos, ut illi. κατὰ πρόσωπον τοὺς λόγους ποιῆσθαι est *dicere*
pro semet ore suo. vid. ad p. 1103.“ [XVIII. 25, 7.] REIS-
KIVS

Verf. 1. KIVS. — Immo vero dictio illa, κατὰ πρόσωπον, non ad eum referri videtur, qui verba facit, sed ad eum coram quo, quo praesente, in cujus os, ut sic dicamus, hic verba facit; ut κατὰ πρόσωπον τοὺς λόγους ποιῆσθαι idem valeat ac συγκαθίστασθαι XXXII. 20, 4. ἐξ ἀντιπαταστάσεως verba facere IV. 47, 4.

Verf. 2. *Vers. 2.* μετὰ Γαίου Μαρκίου. Livius Epit. lib. XLVII. C. Marcius Consul [A. V. 598.] adversus Dalmatas &c. Vide Adnot. ad cap. 18, 1. Cum hoc C. Marcio, in Illyriam Dalmatiamque egrediente, missi sunt legati, qui res Epirotarum inspicerent, & causas, de quibus disceptabatur, cognoscerent. Μαρκίου correxit Vrsinus, cum mendose Γαίου Μάρκου esset in msstis. Ibidem paule ante ὅτι δῶσι dabant, pro ὅτι δώσει, quod idem correxit editor.

Cap. XXV.

CAPUT XXV.

Verf. 1. *Vers. 1.* Προυσίας μετὰ τὸ νικῆσαι τὸν Ἀτταλον. — „Pertinet hoc Fragmentum post illud Legationum CXXVIII. [Nos ante illud ponendum duximus.] De Prusia in Attalum injuriis vide Diodor. Sic. T. II. p. 588. Habet hoc fragmentum Suidas quoque in Προυσίας.“ REISKIVS. — De eodem argumento confer Appian. Mithridat. c. 3. De anno, ad quem referendum fuit hoc fragmentum, vide notata ad cap. 26, 1. & ad XXXIII. 1, 1. Ibid. καὶ τὸ παρελθεῖν. Forsan καὶ μετὰ τὸ παρελθεῖν. Sed parum refert. A compilatore hæc contracta sunt. Perperam vero μετὰ τὸ παρελθεῖν εἰς τὸ Πέργαμον Valefius interpretatus erat, Pergamum ingressus. Sane non ingressus est Pergamum Prusias; nam irritus fuit ejus in oppugnanda urbe conatus, ut ex verf. 9. & ex Diodori verbis l. c. fatis intelligitur. Neque vero aliud quidquam dicunt græca verba, παρελθεῖν πρὸς τὸ Πέργαμον, quam ad Pergamum accedere.

Verf. 3. *Vers. 3.* ἐπὶ τὸ Νικηφόριον. Sic recte editio Mediol. Suidæ cum editionibus Polybii. Perperam ἐπὶ τὴν Νικηφόριον Suidas Küsteri. Conf. XVI. 1, 6. & XVII. 2, 2.

Vers.

Versf. 4. ὑπὸ Φυλομάχου. — „Malim Φυρομάχου, ut *Versf. 4.*
in Eclogis Diodori nostri legitur. Sane Plinius lib. XXXIV.
c. 8. *Phyromachum* appellat nobilem statuarium, qui At-
tali & Eumenis adversus Gallos praelia fecit. Floruit
Olymp. CXX.“ **VALESIVS.** — Adde Wesseling. ad
Diodor. l. c.

Versf. 6. ἐρημά που. Vide lib. V. c. II. & XVI. I. *Ibid.* *Versf. 6.*
μανιός. Hanc vocem, quæ una cum duabus sequenti-
bus, Τὸ γὰρ, omissa erat in Valesii editione, (sive id co-
dicis culpa accidit, sive operarum typographicarum er-
rore,) ex Suida adjecit Gronovius. In latina versione
eandem recte expresserat Valesius.

Versf. 7. Τὸ γὰρ ἄμα &c. Repetiit hæc Suidas in Ἐξ- *Versf. 7.*
ἄλλως, usque λογισμῶν *versf. 8.*

Versf. 8. πῶς οὐκ ἂν εἴποι τις. Recte hæc eodem mo- *Versf. 8.*
do Suidas repetit l. c. ut edidit Valesius. Nescimus vero,
Reiskius quid spectarit, cum ἂ πῶς οὐκ ἂν scribere jussit.

Versf. 9. ἀνδρὸς μὲν γὰρ ἔργον οὐδέν. Fuerint fortasse, *Versf. 9.*
qui haud incommode abesse potuissent vocabulum ἔργον con-
tendunt, quibus nos quidem non pertinacius refragabi-
mur. *Ibid.* πρὸς Ἐλαίαν. *Elaea*, Pergamenorum navale,
Strab. lib. XIII. p. 615.

Versf. 10. ἀπῆρεν ἐπὶ Θυατείρων. Valesius: *Thyatira* *Versf. 10*
navibus contendit: perperam, ut monuit Ernestus in Le-
xic. Polyb. cum sermo sit de itinere pedestri. Satis erat
ad Thyatira contendit; & deletam velimus vocem *navi-*
bus. Nam & simpliciter pro *proficisci*, sive terra, sive
mari, & præcipue pro *domum redire*, usurpari verbum
ἀπαίρειν, jam olim & Hesychio & Suida monuit Henr.
Stephanus.

Versf. 12. τὸ τοῦ Κυνίου Ἀπόλλωνος τέμενος. — „Cy- *Versf. 12.*
ninus Apollo cognominatus est eo, quod, cum Latona re-
cens natum cum forore humi posuisset, a canibus raptus
est. Alii alias causas memorant, quas videsis apud Sui-
dam in *Κυνήτειος*, ex Socrate Argivo & Cratere grammati-
co. Cultus est hoc nomine Athenis, eique gens Cynida-
Polybii Histor. T. VIII. F rum

Verf. 12. rum dicatu erat, ex qua sacerdotes Cynii Apollinis constituebantur, ut testatur Hesychius,“ [in *Κυννίδα*.] **VALESIVS.**

Ibid. τοῦ περὶ Τῆμων. Ad vulgatum Τεμνὸν hæc monuit idem **VALESIVS**: „Rectius erit Τῆμων, quæ urbs sita est in Aeolide, ut tradit Strabo & Stephanus, juxta quam fuit Apollinis Cynii fanum, teste hic Polybio. Colebatur & Aesculapius Temni, ut docet nummus Mamææ Augustæ, in quo Aesculapius sculptus est cum hac inscriptione: ΕΠ. ΑΤΡ. ΕΡΜΕΙΟΥ. ΘΗΜΝΕΙΤΩΝ. Latini *Temnios* dicunt, ut est apud Tacitum lib. II. Annalium: tamen Cicero, pro Flacco, *Temnitas* nuncupat.“ — Confer Polyb. V. 77, 4. & ibi notata.

Verf. 13. *Verf. 13.* εἰς τὴν οἰκίαν. Tenuimus hoc, correctum ab Ernesto, monente Reiskio. εἰς τὴν οἰκίαν ed. Vales. & Gron.

Verf. 14. *Verf. 14.* ἐν θεοπέμπτου. Θεόπτῃς est qui Deum videt; quare, quænam vis inesse possint inusitatæ aliâs dictioni ἐν θεόπτου, quæ vulgo hic legebatur, haud adparet. Primus merito eam suspectam fecit **REISKIUS**, ἐν θεῶν τοῦ jubens corrigere, id est, *a deorum aliquo*; cujus rationem probavit Ernestus in Lexic. Polyb. Eodem modo (ut monuit Toupius in Curis Noviss. in Suidam ad Vocab. Ὀμόγνια, p. m. 264.) locutus est Aristides Vol. I. p. 529. ἀντίπε μὲν ὁ κῆρυξ Σπαρτιάτης, ὥσπερ ἐκ θεῶν του καταπεμφθεὶς, ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα μεγάλων τοῖς Ἕλλησιν κακῶν ἄρξει. Sed ita facilis atque expedita est ea dictio ἐν θεῶν τοῦ, ut ægre intelligatur, qua ratione inauditum ἐν θεόπτου fuerit corrupta. Quare sicut doctior perspicaciorque, sic & ceteroquin probabilior visa est ejusdem **TOUPII** conjectura, e scripturæ compendio ortam vulgatam lectionem ἐν θεόπτου contententis, cum ἐν θεοπέμπτου Polybius scripsisset, id est *missu divino*. Sic „Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. III. 10. καὶ ταῦτα, μὴ πολέμου κατεληφέντος ἡμᾶς, μηδ' ἄλλης θεοπέμπτου συμφορᾶς μηδεμιᾶς. Dicitur autem ἐν θεοπέμπτου, ut ἐξ ἀναγκαιῶν, ἐξ ἐκουσίῳ, atque alia ejusdem notæ sexcenta.“

CAPUT XXVI.

Cap XXVI.

Vers. 1.

Vers. 1. μετὰ τῶν περὶ τὸν Πόπλιον Λέντλον. No-
men Λέντλον abest a Bav. & absuit etiam ab VRSINI co-
dice, ut ex Notis ejus intelligimus, ubi repetit verba
μετὰ τῶν περὶ τὸν Πόπλιον, monetque: „P. Lentulum in-
telligit, de quo in sequenti fragmento facit mentionem.“
— Vide lib. XXXIII. 1, 1. Ceterum hanc eclogam,
una cum superiori, recte a nobis ad annum ab V. C. 598.
relatam esse, patebit ex eis, quæ ad XXXIII. 1, 1. adno-
tabimus.

Vers. 2. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ. Si ita scripsit Polybius, *Vers. 2.*
alia apud eum præcesserunt, cum quibus hæc recte cohæ-
rebant. In excerpto fragmento incommoda est δὲ con-
junctio. Oportebat οἱ μὲν γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ, ut vertit
Cafaubonus, *Romani enim* &c. *Ibid.* τοῦ μὲν Ἀνδρονίκου.
Hunc statim ab Attalo Romam fuisse missum intelligitur.
Eundem annis aliquot post rursus ab eodem Romam mis-
sum docet Appianus Mithrid. c. 4.

Vers. 3. βουλόμενον αὐτόν. — „Ita legendum, cum *Vers. 3.*
in exemplari sit βουλομένων αὐτῶν, omnino male.“ VRSI-
NVS. — In eodem errore versatur cod. Bav. in quo &
mox τῶν προυσίων monstrose scriptum, pro τῷ Προυσίᾳ,
quod pariter ab Vrsino correctum videtur.

Vers. 4. τοῦ τε Νικομήδους. Prusæ filius hic erat Ni- *Vers. 4.*
comedes, quem, sibi ob gratiam apud subditos suspectum,
Romam, ut ibi degeret, miserat pater, quemadmodum
discimus ex Appiani Mithrid. c. 4. Quare etiam hic eum
a legatis, nunc insuper a Prussia missis, diserte distinguit Po-
lybius, τοῦ τε Νικομήδους, καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀντίφιλον &c.

Vers. 5. Μετὰ δέ τινα χρόνον. Post aliquod tempus: *Vers. 5.*
sed ante P. Lentuli & Athenæi adventum, de quo agi-
tur ecloga sequenti, lib. XXXI. 1. *Ibid.* ἀμφιδοξήσα-
σα. — „In exemplari [sic & in Bav.] corrupte legebatur
συμφιδοξήσασα, pro quo nos reposuimus ἀμφιδοξήσασα,
hoc est, cum anceps esset & hæreret senatus.“ VRSINVS.

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXIII.

LIBRI XXXIII.

RELIVIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Verf. I. *Versf. I.* Ἡ σύγκλητος, ἔτι κατὰ χειμῶνα διακούσασα τῶν περὶ Πόπλιον Λέντλον &c. Confer Eclogam proxime præcedentem, lib. XXXII. 26. Ibi, in rebus Asiæ, superiori anno gestis, dictum est de Publio (Lentulo) legato ex Asia Romam redeunte, & missio cum illo Athenæo a fratre Attalo. Nunc, in rebus anno sequente Romæ & in Italia gestis, de eorum adventu Romæ agit Polybius, aitque, initio hujus anni, ἔτι κατὰ χειμῶνος, ante hyemis exitum, (conf. ad XXXII. 5, 4. & c. 20, 1.) legationem Asiaticam renunciassæ P. Lentulum, & senatum datum Athenæo, fratri Attali. Habet autem hæc Ecloga Legat. CXXIX. in codice Bavarico præfixum inter lineas titulum, rubro colore scriptum, Λόγος ΑΓ'. id est, LIBER XXXIII. Monuitque vrsinus: „Est autem hoc Fragmentum ex libro XXXIII Polybii, ut ad oram libri manuscripti notatum est.“ — Quæ causa fuit, cur libri XXXIII Reliquias ab hac Ecloga inciperimus. Cum quo etiam convenit, quod cum anno ab V. C. 599, ad quem pertinebat hæc Ecloga, nova incipit Olympias, quæ est numero centesima quinquagesima prima. Pertinere autem hanc Eclogam ad A. V. 599, cum ex reliqua temporum ratione intelligitur, quam adhuc vidimus secutique sumus, tum vero inde maxime fit perspicuum, quod

quod mentio fit in eadem hac Ecloga (vers. 5.) *Auli Po-*
stumii, prætoris urbani; quem prætorem urbanum fuisse
P. Scipione & M. Marcello Coss. id est A. V. 599, disci-
mus ex Ciceronis Acad. Quæst. IV. 45. Præterea vero
liber XXXIII Polybii nusquam nominatim citatur, nisi
apud Athenæum, qui ex hoc libro fragmentum illud de-
promsit, quod posuimus XXXIII. 14. quod præter ratio-
nem existimarunt viri doctissimi decerptum esse ex illa
parte historiæ Polybii, quam in Reliquiis libri XXXI.
c. 21. exhibuimus. Vide Adnot. ad XXXI. 21, 8. & ad
c. 12, 1. & ad c. 19, 1. Adde quæ notabimus ad XXXIII.
14. Ceterum, quatenus suspicari licet ex laceris eisque
paucissimis numero membris, quæ de integro olim cor-
pore Historiarum Polybii nostra ætate supersunt, ab hoc
fere Libro XXXIII. incepisse videtur Scriptor noster illam
universi sui operis Partem, quæ *Vberioris pleniorisque Hi-*
storiæ, (cujus initium, præmissis Præparationis causâ duo-
bus prioribus libris, a Libro III. fecit) fuerat *Pars Poste-*
rior, de qua diximus in Adnotatione de Argumento uni-
versæ Historiæ Polybianæ, Tom. V. p. 107 sq. quam par-
tem, absoluto opere, quod primum animo destinaverat,
novo deinde initio sumto, a se superioribus libris adje-
ctam esse ait ipse auctor lib. III. cap. 5. (Confer quæ de
duorum superiorum librorum XXXI & XXXII. argumen-
to monuimus in Adnot. ad lib. XXX. c. 20.) Illam tamen
dubitationem nolumus silentio premere, quod eodem lo-
co, quem modo citavimus, III. 5, 2. in numero *novo-*
rum motuum, quorum *historiam posteriori hac Parte se*
persecutum ait Polybius, nominatim retulerit *bellum Pru-*
sæ cum Attalo, & Ariarathis regno Cappadoçiæ pulsi in
idem regnum restitutionem, quarum rerum mentio fit in
Excerptis ad annos 597 & 598 pertinentibus. (Vide Reli-
quias libri XXXII. c. 23, 8. & c. 25 sq.) Cui rationi con-
sentaneum videri poterat, ut Reliquias libri XXXII in re-
bus anni 596 finiremus, & Reliquias libri XXXIII a rebus
anno 597 gestis inciperemus. Quod etiam facturi era-
mus,

Verf. 1.

mus, nisi & Athenæus rem ad annum 597 pertinentem nominatim ex libro XXXII Polybii citasset, (vide XXXII. 20, 9.) & nisi codices manuscripti Excerpta Legationum continentes, cum a Legatione CXXIX initium libri XXXIII diserte faciant, eo ipso docerent, initium belli Prusiæ cum Attalo (de quo agit Legatio CXXVIII & cum ea conjunctum Excerptum Valesianum) libro superiori XXXII fuisse a Polybio expositum.

Ibid. διὰ τὸ νεώστí. Mendose διὰ τῶν νεώστí Bav.

Verf. 2.

Verf. 2. Ὀρτήσιον. Ὀρτήσιον Vrsin. cum mss. *Ibid.* Αὐρουγκουλήιον tenuimus editum ab Ernesto. Αὐρουγκουλήιον ed. Vrs. Casaub. & Gronov. Αὐρουκολεύιον Bav.

Verf. 3.

Verf. 3. Τηλευλέα τὸν Αἰγεάτην. — „Legerem Τεγεάτην, pro Αἰγεάτην, nisi in sequenti fragmento [c. 2, 2.] Τηλευλέα τὸν Μεγαλοπολίτην scriptum esset. Vtraque tamen Arcadiæ urbs, & Tegea, & Megalopolis.“ VRSINVS. — Conjectura ista Vrsini, Τεγεάτην, non a Casaubono demum adoptata est, sed in ipsius etiam Vrsini contextum jam erat recepta. Quare in Scholio nostro, sub contextu, ita fuerat ponendum: „τὸν Αἰγεάτην ex mssis revocavi, cum Τεγεάτην ex Vrsini conjectura fuisset editum.“ *Telecles*, Achæus, cum eodem *Xenone*, jam olim A. V. 594 Romam fuerat legatus. XXXII. 7, 4. Sed ibi patriam urbem non adjecit Polybius. Quod si certum esset, eundem esse hominem, qui hoc libro cap. seq. memoratur, Μεγαλοπολίτην fuisset h. l. corrigendum: sed nil impedit, quo minus alium *Teleclem* cap. 2, 2: alium hoc cap. intelligamus, quemadmodum nec *Xenonem* ibi remissum videmus, sed alium ejus loco. Possis etiam, cap. 2, 2. eundem intelligere *Teleclem*, & suspicari, τὸν Μεγαλοπολίτην ad sequens nomen trahendum, καὶ τὸν Μεγαλοπολίτην Ἀναξίδαμον, præsertim quum ibi conjunctionem καί, quam vulgo ante Ἀναξίδαμον ponunt, ignorat codex Bav. Sed in re incerta nil temere fuit mutandum. Multa fuerunt oppida, quibus *Agæ*, *Αἰγὰ*, nomen; in his unum Achaïæ, cujus post Homerum Strabo meminit lib.

lib. VIII. p. 385. d. & p. 386. a. & Pausan. VII. 25. p. 500 sq. & gentile ab Αἰγᾶ non modo Αἰγαῖος, sed & Αἰγαῖης formari docere videtur Stephanus Byzantinus. Quamquam & de hac forma nominis gentilis non satis in liquido res est, & ipsum oppidum quod attinet, ita obscurum illud & ignobile hoc tempore fuit, ut dubitare utique liceat, an hinc oriendum illum legatum scripserit Polybius. Sed rursus, si conjecturis indulgendum, possis pariter τὸν Αἰγείρατην suspicari. Ceterum, pro Τηλεκλέα, mendose & contra librorum fidem Τελεκλέα habet contextus Vrsini.

Vers. 4. παρ' ὀλίγον ἦλθον ἀπολύσαι. Oportebat putamus ἦλθον τοῦ ἀπολύσαι, ut II. 55, 4. & mox XXXIII. 2, 1. & alibi constanter, si bene meminimus.

Vers. 5. Αἶλος Ποστούμιος, στρατηγὸς ὧν ἐξαπέλευς. De prætura Auli Postumii Albini, quæ cadit in annum ab V. C. 599, paulo ante dictum est ad vers. 1.

Vers. 6. πλείστων δὲ ὄντων τῶν ἀφιεμένων. Sic recte Bav. quemadmodum correxit Vrsinus, in cuius codice mendose erat ἐφιεμένων. τῶν ἀφιέντων maluerat Reiskius, sicut vers. 8. & vers. 7. οἷς δοκεῖν τοὺς ἀνακεκλ. ἀφιέναι, in activo. Nescimus tamen, an haud incommode media verbi forma ἀφίεσθαι usurpata sit pro eo quod est paulo ante (eodem hoc versu) κελεύειν ἀφιέναι.

Vers. 8. προσέβησαν πρὸς τοὺς μὴ Φάσκοντας δεῖν ἀπολύν. — „In exemplari προσένησαν scriptum est, ex quo unius literæ mutatione fecimus προσέβησαν. Respexit enim ad antiquam formulam in Senatusconsultis faciendis, de qua ita Festus: *Qui hoc censetis, illuc transite; qui alia omnia, in hanc partem.* Hinc dixit Cicero in Epist. ad Plancum libro X. *eum senatus reliquit, & in alia omnia discessit.* Et Hirtius lib. VIII. de Bello Gallico, *Discessionem*, inquit, *faciente Marcello, senatus frequens in alia omnia transiit.* Erit igitur προσέβησαν, in sententiam ierunt, vel, ut dixit Livius lib. IX. *pedibus in sententiam ierunt.* Id quid sit, clarius patebit, si Ciceronis verba

Verf. 8. ex epist. 2. libri I. ad Lentulum adscripserimus. *Perspiciebat enim*, inquit, *in Hortensii sententiam multis partibus plures ituros*. Multum autem ad antiquum hunc morem intelligendum confert Polybii locus, purgatis præsertim mendis, quæ hærebant in verbis ταύτη, & ἀφιεμένων, pro quibus in exemplari ταύτης & ἀφιεμένων mendose scriptum erat. VRSINVS.

In rerum serie, quæ in Italia hoc anno gesta sunt, exposuerat porro Polybius *Legationem illam trium Philosophorum, Romam ab Atheniensibus missorum*, de qua vide *Spicilegium nostrum Reliquiarum ex Polybii libro XXXIII.* Tom. V. hujus edit. p. 45.

Cap. II.

CAPVT II.

Verf. 1. *Verf. 1.* Τῶν ἐκ τῆς Ρώμης πρεσβευτῶν. Conf. c. 1, 3 sqq.

Verf. 2. *Verf. 2.* εὐέλπιδες. — „In exemplari male scriptum est ἀνέλπιδες, quod contrarium est verbo μεταωριζέντες.“ VRSINVS. — Recte εὐέλπιδες habet Bav. Τηλεκλέα τὸν Μεγαλοπολίτην &c. Vide notata ad cap. 1, 3.

Cap. III.

CAPVT III.

Verf. 1. *Verf. 1.* προτείνειν αὐτῷ &c. Fragmentum hoc a Suida, tacito auctoris nomine, citatum, in Polybianis jam retulerat Casaubonus; pertinere autem ad Archiam, de quo agit Ecloga Valesiana, monuit Valesius.

Verf. 2. *Verf. 2.* Ἀρχίας. — „Archias hic videtur idem esse cum illo, quem Diodorus Sicul. T. II. p. 584, 51. habet.“ REISKIUS. — Scilicet comes olim Ptolemæi Philometoris in itinere illo Romam suscepto, de quo diximus in Adnot. ad XXXI. 18, 1. deinde Ptolemæi nomine præfectus Cypro. De re, quæ hic agitur, vide Freinshem. in Supplem. Liv. lib. XLVII. c. 32. & Prideaux in Connexione Historiæ Veteris & Novi Testamenti Part. II. lib. IV. ad annum ante C. N. 155. quorum ex ratione Fragmentum hoc poni debebat post illud, quod cap. 5. posuimus.

Ante

Ante hanc *de Cypro* eclogam, in serie Eclogarum Valefianarum ponitur vulgo illa de *Aristocrate*, belli duce Rhodiorum, quam cap. 9. posuimus; quæ tamen (ut ibi monemus) fortasse haud incommode suo loco relinqui poterat & in Reliquiis ex libro XXXIII. proxime ante hoc caput poni.

Vers. 2.

CAPUT IV.

Cap. IV.

Vers. 1. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν &c. — „Locus erat in exemplari mutilus & corruptus, quem nos emendavimus additis vocibus πρεσβευτῶν, & οἶ, quæ deerant, [πρεσβευτῶν quidem abesse poterat,] & ἐξαπέστειλε [quod & Bav. habet,] in ἐξαπέστειλαν mutato. De hac re ita scribit Livius in Epitoma lib. XLVII. Q. Opimius Consul Transalpinos Ligures, qui Massiliensium oppida Antipoliū & Nicæam vastabant, subegit.“ VRSINVS. — Vide cap. 5, 1.

Vers. 1.

Vers. 3. γενησομένους correxit Casaubonus. γενομένους ed. Vrsin. cum msstis.

Vers. 3.

CAPUT V.

Cap. V.

Vers. 1. Ὀπίμιον. — „Ita legendum, cum in exemplari corrupte Ἰππόνιον scriptum sit, [sic & in Bav.] pro Ὀπίμιον. De quo videndus Livii locus in superiore fragmento adductus ex Epitoma libri XLVII.“ VRSINVS. — Adde cap. 7, 8. *Ibid.* τῶν Ὀξυβίων. *Oxybios* Ligusticum fuisse populum intelligitur ex hoc loco, cum cap. 4, 2. & cum verbis ex epitome Liviana citatis collato. Adde infra c. 7 seq. & ibi Adnot. ad c. 7, 8.

Vers. 1.

Vers. 5. οὐδ' ἀνέχεσθαι. Sic Reiskius scribendum monuit, id est, ne tolerare quidem. οὐδ' ἀντέχεσθαι (non οὐδ' ἀνέχεσθαι) notaverat Gronov. in ora sui libri. *Ibid.* ἀπανάγειν. Sic recte mssti, quod sibi non placere ait Vrsinus, idque in ἀπανάγειν mutavit; quod, inauditum licet Græcis verbum, tenuere posteriores editores. Restitutum Polybio verbum ἐπανάγειν recte monuit Reiskius.

Vers. 5.

Ibid. προσέταξεν, monente eodem Reiskio, correximus, pro eo quod mendose vulgo legebatur προέταξεν.

Verf. 6. *Verf.* 6. τῷ δὲ νεωτέρῳ πέντε πρεσβευτᾶς &c. — „De hac Ptolemæi in Cyprum reductione videndus Livius in epitoma libri XLVI.“ **VRSINVS.** — At ibi apud Livium de majoris Ptolemæi restitutione in Aegypti regnum agitur; hic apud Polybium de minoris fratris reductione in regnum Cypri: & rerum series apud Livium satis docet, diversis temporibus hæc esse gesta. Cum ea re, de qua hic Polybius egerat, conjunctum esse debuit id, quod in epitome libri XLVII Liviani his verbis legitur: *Inter Ptolemæos fratres, qui dissidebant, foedus idtum, ut alter in Aegypto, alter Cyrenis regnaret:* quod etiam planius intelligitur ex ecloga Valesiana Diodori Siculi T. II. p. 588. ed. Wessiel. cum qua conferendus Polybius XL. 12, 6. Fragmenta ista historiæ horum Ptolemæorum apte, quoad fieri potuit, inter se connexa vide apud Freinshem. in Suppl. Liv. XLVII. 32. & Prideaux loco supra ad cap. 3, 2. laudato.

CAP V T VI.

Cap. VI.

Verf. 1. *Verf.* 1. Ὀρτήσιον καὶ Αὐρουγν. Vide cap. I, 2.

Verf. 3. *Verf.* 3. Λεύκιον Ἀνίκιον. — „Pro Ἀνίκιον, in exemplari, corrupte, ut videtur, scriptum erat ναύκιον. Nos in Ἀνίκιον mutavimus, scripturæ similitudinem secuti: nam hujus legationis mentio apud Livium non extat. Anicia vero gens in veteribus monumentis nota.“ **VRSINVS.** — Nulla emendatio simplicior, λεύκιον ἀνίκιον pro λεύκιον ναύκιον. *L. Anicius Gallus*, is qui prætor A. V. 587. de Illyriis iriumpnaverat, & consul fuerat A. V. 594, nunc princeps legationis nominatur in Asiam missæ.

CAP V T VII.

Cap. VII.

Verf. 1. *Verf.* 1. τῶν Μασσαλιητῶν &c. Conf. c. 4. & c. 5, 1. *Ibid.* Ποτ διαπρεσβευσάμενων πρὸς Ῥωμαίους excidisse putamus verba καὶ διασαφούντων, aut in eandem sententiam alia.

Ibid.

Ibid. κατέστησαν Φλαμίνιον, καὶ Ποπίλλιον Λαινά-
τον, καὶ Λεύκιον Πόπιον πρεσβευτάς. In Vrsini contextu
sic legitur: Φλαμίνιον, καὶ Πόπλιον Λαινάτον, καὶ Λεύ-
κιον Ποπίλλιον: ad Πόπλιον vero, quod est ante Λαινά-
τον, in ora notatur Ποπίλλιον. Tum vero in Notis sic mo-
nuit VRSINVS: „Vereor ne fatis [*ne non satis*, voluerat
scribere] emendata sint hæc Legatorum nomina; in qui-
bus duo fuerunt Popillii, P. & L. Lænates, si veterem
lectionem sequamur. Suspicio autem, prænomen Λεύ-
κιον post verbum κατέστησαν reponendum, & nomen Πο-
πίλλιον post prænomen Πόπιον, ut duo tantum fuerint
legati, *L. Flamininus*, & *P. Popillius Lænas*. Pro Πο-
πίλλιον in exemplari Πόπιον scriptum erat.“ — Quibus
ex verbis intelligi videtur, in Vrsini codice nomen Ποπίλ-
λιον nusquam comparuisse, sed utroque loco Vrsini deberi
ingenio, cum priori loco Πόπιον Λαινάτον dedisset co-
dex, posteriori Λεύκιον Πόπιον. Casaubonus, priori loco,
Ποπίλλιον ex ora Vrsini in contextum recepit, posteriori
Πόπιον ex msto revocavit, cujus rationem & ceteri edi-
tores tenuerunt, & nos tenendam duximus. Statim enim,
Λεύκιον Πόπιον quod adtinet, id est *L. Pupium*, nil mo-
rari nos debuit neque Vrsini scrupulus, neque REISKII,
sic scribentis ad hunc locum: „Multa possunt iniri emen-
dandi rationes; Λόλλιον, aut Όπιον, aut Πόντιον, aut
Πόρτιον. Mitto alia: viderint hac de re historiæ Romanæ
peritiores.“ — Græcum Πόπιος est Romanum nomen
Pupius, quod cur suspectum Vrsino fuerit, nulla idonea
erat causa. Quamquam non nobilissima, tamen haud ob-
scura inter Romanos *Pupia* gens: & *L. Pupium* ædilem
primo, deinde prætorem Livius commemorat XXXIX. 39.
& 45. Potuerat vero fortasse etiam Πόπλιον Λαινάτον,
si modo ita codex dederat, teneri, ut intelligeretur *Pu-
blius* (Popillius) *Lænas*. Sed quandoquidem facillime fie-
ri potuit, ut a Ποπίλλιος in Πόπλιος aberraret librarius,
noluimus loco movere id quod haud improbabili ratione
editum invenimus. Poterit autem sic intelligi siue *M. Pa-
pillius*

Verf. 1. *pillius Lænas*, idem qui consul A. V. 581, & deinde pro-
 consul, bellum cum Liguribus gesserat, Liguresque vice-
 rat, & tunc quidem, ob contumaciam adversus senatus
 voluntatem accusatus, damnationem ægre evaserat, (Liv.
 XLII. 7 sq. & c. 22.) sed deinde recuperata boni civis fa-
 ma ad censuram etiam erat evectus A. V. 595. (vide Pi-
 glii Annal. Roman. T. II. p. 415.) Sive *Cajum Popillum*
 intelligere maluerimus, Marci fratrem, qui A. V. 582.
 primum, iterumque anno 596. consulatum gesserat. De-
 nique vero, quod ad *Φλαμίνιον* spectat, videtur utique
 hoc nomen more græcorum sive auctorum sive librario-
 rum haud satis recte scriptum, pro *Φλαμινίων*; intelli-
 gendusque fuerit *T. Quintius Flamininus*, ejus, qui Phi-
 lippum debellavit, filius, qui ad consulatum deinde pro-
 motus est A. V. 604.

Verf. 2. *Verf. 2. προσέσχον τῆς Ὀξυβίων χώρας κατὰ πόλιν*
Ἀγίτιναν. Sic recte non solum in Casauboni contextu,
 sed in Vrsini etiam editione legitur, quamquam aliud pro-
 fiteatur editor in Notis. Ibi enim *VRSINVS*, verba hujus
 loci ita citans, *προσέσχον τῆς Ὀξυβίων χώρας κατὰ πόλιν*
αἰγιαλόν, hæc monuit: „Vel hic *Ἀγίτιναν* reponendum,
 vel infra [c. 8, 3. ubi *Ἀγίτιναν* dabat codex] scribendum est
Αἰγιαλόν. Nos, quia urbis hujus, ut videtur maritimæ,
 nomen nusquam invenimus, unde, utra scriptura emenda-
 tior sit, appareat, nihil mutandum putavimus.“ — Nos
 tenuimus id quod editum invenimus, ceterum de *Aegitna*
 urbe nil amplius, quam Vrsinus, compertum habemus.
 In codice Bav. tota hæc Ecloga, ut in scholio ad c. 6, 4.
 significavimus, desideratur. De *Oxybiis* confer mox Ad-
 not. ad verf. 8.

Verf. 3. *Verf. 3. προσκηνοότες.* — „Placet ut ita legatur, cum
προσκηνοότες sit in exemplari“ *VRSINVS*. — Forte *προσ-*
ακηνοότες fuerat in exemplari; sed, quidquid fuerit, bene
 correxit editor.

Verf. 8. *Verf. 8. τοῖς Ὀξυβίοις καὶ Δεκίταις.* — „Hunc Po-
 lybii locum de *Oxybiis* & *Deceatibus* citat Strabo in lib. IV.

[p. 202. ed. Casaub.] Τῶν οὖν Λιγύων τῶν μὲν ὄντων Ἰγγαύων, τῶν δὲ Ἰντεμελίων, εἰκότως τὰς ἀποικίας αὐτῶν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Ἀλβιον Ἰντεμέλιον, ὅσον Ἀλπιον· τὴν δὲ ἐπιτετρημένως μᾶλλον, Ἀλβιγγαῦνον. Πολύβιος δὲ προστίθῃσι τοῖς δυσὶ Φύλοις τῶν Λιγύων τοῖς λεχθεῖσι τό τε τῶν Ὀξυβίων καὶ τὸ τῶν Δεκιήτων. [Mendose Δεκιήτων scribitur in edit. Casaub. pro Δεκιήτων, quod voluerat editor, ut ex Commentario ejus intelligitur.] Sed, præter Polybium, Ptolemæus *Deceates* inter Transalpinos Ligures numerat, licet Δεκιάτιοι, pro Δεκιήται, in vulgaris editionibus scriptum sit. Plinius etiam non modo *Deceates*, sed & *Oxybios*, trans Alpes Ligures nominat lib. III. c. 5. & Pomponius Mela. — **VRFINVS.** — In nominibus, τοῖς Ὀξυβίοις καὶ Δεκιήταις nescimus quid corruptum h. l. fuerat in Vrsini codicis, quod e Strabonis loco a se correctum ait editor. De Ὀξυβίοις nullum esse dubium potest. De Δεκιήταις, scripturam, quam secutus est Vrsinus, confirmat Stephanus Byzant. Δεκιήτον, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικόν, Δεκιήται, ὡς Ἀρτεμίδωρος.

Vers. 8.

CAPVT VIII.

Cap. VIII.

Vers. 2. παρὰ τὸν Ἀπρωνα ποταμόν. — „Fluvii nomen alibi non extat, quod sciam; nisi forte sit is, qui Οὐάρος a Ptolemæo dicitur.“ **VRFINVS.** — „Num Πάρωνα, literis transpositis, *Varum*. Similis est F. Vrsini sententia.“ **REISKIUS.** Satis notus in ea regione *Varus* fluvius; Οὐάρος Straboni dictus. Nec tamen Casaubonus, ne in versione quidem latina, mutare quidpiam ausus est, sed *Apronem fluvium* tenuit, quamvis inauditum aliàs nomen.

Vers. 2.

Vers. 5. λαβόντες ὁρμὴν παραστατικὴν. Sic merito & perspicte correxit Casaubonus, pro λαβόντες ὁρμὴν παραστασιν, quod temere ediderat Vrsinus; qui ita a se emendatum ait, cum in exemplari fuisset ὁρμὴν παραστατικὴν. Vide I. 67, 6.

Vers. 5.

Ibid.

Vers. 5.

Ibid. περὶ τετρακισχιλίου ἀθροισθέντες. Sic sua auctoritate Casaubonus edidit, quum περὶ τετρακισχιλίων ἀθροισθέντων haberet Vrsinus, quod nunc demum animadvertimus, ac veremur ne verum sit, nec temere sollicitandum. Namque verba ista ad Oxybios referenda censuerat Casaubonus: & quoniam non erat consentaneum, Consulem Romanum, qui Romano præesset exercitui, adspectu furiosorum quidem hostium, sed non amplius quater mille, *territum* statim fuisse, quod vers. 6. dicere Polybius videtur; verbum κατεπλάγη non *territus*, sed *miratus*, interpretatus est. At nihil impedire videtur, quo minus de *Deciatis* verba ista intelligamus, (collatis præsertim eis, quæ leguntur vers. 9.) & interpretemur: *priusquam eis sese junxissent Deciatis, quamquam illi jam congregati essent ad quatuor millia numero.* Sic τετρακισχιλίων (scil. Δεκιητῶν) ἀθροισθέντων erunt genitivi absolute positi, ut ajunt grammatici; particula vero περὶ, *circiter*, non ut præpositio erit accipienda, sed ut adverbium, casum nullum regens, sicut Latinorum particula *ad*, cum idem atque *circiter* valet, de qua confer Io. Frid. Gronov. ad Liv. X. 17, 8.

Vers. 13.

Vers. 13. παροπλίσας correxit Casaub. Perperam παροπλίσας Vrsin. *Ibid.* καὶ διελὼν τὴν δύναμιν ἐπὶ τὰς πόλεις. VRSINVS, διελὼν τὴν δυν. κατὰ τὰς πόλεις edens, in Notis ad h. l. ait: „In exemplari corrupte scriptum erat, καὶ ἐλὼν τὴν δύναμιν ἐπὶ τὰς πόλεις.“ — Ad quæ bene REISKIUS monuit: „κατὰ τὰς πόλεις Vrsino debetur, in cujus codice recte erat ἐπὶ τὰς πόλεις. Si κατὰ voluisset auctor hoc loco usurpare, saltim κατὰ πόλεις dixisset, sine τὰς.“ —

Cap. IX.

CAPVT IX.

Vers. 1.

Vers. 1. Ἀριστοκράτης &c. Legitur hoc Fragma. etiam apud Suidam in Ἀριστοκρ. Mentionem hujus prætoris Rhodiorum factam suspicati sumus occasione belli Rhodiorum cum Cretensibus; cujus belli meminit scriptor noster Legat.

Legat. 136. cap. 11, 2. & Legat. 138. c. 14, 3. Quare in rebus ejusdem anni ab V. C. 600. in quibus prima mentio illius belli (cap. 12, 2.) injecta est, brevem hanc eclogam Valesianam rejecimus. Sed, ut dicamus, quod res est, quoniam in ferie eclogarum de Virtutibus & Vitiis proxime hæc præcedit illam de *Archia*, (cap. 3, 8 sqq.) quæ pertinere visa est ad res anni 599; potuerat debueratque hæc, de qua nunc agitur, illi præmitti, & post cap. 2. hujus libri in rebus anni 599. poni. Nil enim magnopere vetat, quo minus credamus, idem bellum Rhodiorum cum Cretenfibus, de quo agitur cap. 11. in rebus anni 600, & rursus cap. 14, 3. in rebus anni 601, jam anno 599 viguisse aut initium cepisse.

Verf. 1.

CAPVT X.

Cap. X.

Verf. 1. τῶν περὶ Ἀριαράθην καὶ τὸν Μιθριδάτην. — „Ἀριαράθην, τὸν καὶ Μιθριδάτην, transpositis vocabulis: nam idem est Mithridates, qui Ariarathes.“ REISKIUS. — Nempe *Ariarathi* huic primum *Mithridatis* nomen fuerat a parentibus impositum, quoniam alter ex duobus majoribus fratribus, quos mater ejus patri pro suis filiis subjecerat, *Ariarathes* vocabatur: deinde vero, postquam parenti fraudem professæ est mater, *Ariarathes* ipse erat nominatus; ut docet Diodorus in Excerpt. ex lib. XXXI. T. II. p. 518. Eo respexit Reiskius, τὸν καὶ, pro καὶ τὸν, scribere jubens. Sed (ut taceamus, istam loquendi formulam τὸν καὶ, ea notione, quam voluit Reiskius, a Polybiano stylo prorsus alienam videri) quum jam sæpius ante de eodem Ariarathe verba fecerit scriptor noster, non nunc demum locus erat, alterius illius nominis, quod nonnisi puer olim gesserat, mentionem faciendi. Immo vero intelligi debet (cum Freinshemio in Suppl. Liv. XLVII. 41. aliisque viris doctis) Ponti rex *Mithridates*, Evergetes cognominatus, Pharnacis filius, Mithridatis Magni pater, Romanorum amicus, qui deinde etiam naves nonnullas cum copiis auxiliariis misit Romanis ad Puni-

Verf. 1.

Punicum bellum. De quo vide Appian. Mithrid. c. 10. & ex variis scriptoribus collegit Vaillant in Achæmenidarum imperio, five regum Ponti historia p. 55 seqq.

Verf. 2. *Verf. 2.* περὶ Κάδους. — „Ita legendum, cum in exemplari scriptum sit περὶ Κάδοις. Κάδοι autem Stephanio Μυσίας πόλις.“ VRSINVS.

Verf. 3. *Verf. 3.* τὰ παρὰ τῆς συγλήτου. — „In exemplari est περὶ, male.“ VRSIN. *Ibid.* μετὰ πολλῆς ἐπιστάσεως. Si vera est hæc scriptura, significabit *diligenter, sedulo, accurate*. Ceterum vide Adnot. ad X. 27, 8.

Verf. 5. *Verf. 5.* ἀπέπαντο. — „In exemplari est ἀπέποντο, pro eo quod nos emendavimus ἀπέπαντο.“ VRSIN.

Verf. 7. *Verf. 7.* παρασπενύζειν correxit idem Vrsin. παρασπενύζειν erat in msto. *Verf. 8.* Ἰωνίας correximus. Superiores omnes editiones mendose Ἰονίας.

Cap. XI.

CAPVT XI.

Verf. 1. *Verf. 1.* Ἀθήναιος correxit Vrsinus. Ἀθήναιος dabat codex mstus. *Ibid.* κατέπλευσε. — „scilicet in ditio- nem Prusæ ex Ionia.“ REISKIUS. — Nisi forte ἀπέπλευσε scripsit Polybius. Vide ad XXX. 5, 11.

Verf. 2. *Verf. 2.* εἰς τὸν Κρητικὸν πόλεμον. Vide c. 14, 3 sq. & Adnot. ad c. 9, 1. Κρητικὸν correxit Vrsinus: corrupte Κλητικὸν cod. ms. *Ibid.* ἐπτά δὲ ἐπὶ ταῖς εἰκοσι. ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς εἰσι. erat in ed. Vrsini. Otiosam particulam καὶ deleuit Casaub.

Verf. 4. *Verf. 4.* διακούσασα τῶν παρὰ τοῦ Προυσίου πρεσβευτῶν ἀνακχωρηκότων, ἐξαυτῆς τρεῖς ἄλλους ἀπέστειλεν. — „Comma tollendum: nam ἀνακχωρηκότων cohæret cum ἐξαυτῆς. *Senatus Romanus, cum audivisset Prusæ legatos, statim, ut hi Roma discesserant, ipsis e vestigio sub- mittebat legatos suos.* Idem est ἀνακχωρηκότων ἐξαυτῆς dictum, ac si dixisset εὐθέως μετὰ τὸ ἀνακχωρημέναι αὐτούς.“ REISKIUS. — Ista cum scriberet vir doctus, animum non advertit ad id, quod cap. superiore ad verf. 8. dixit Polybius, *nonnullos ex legatis Romanis propere Ro-*

mam

nam ex Asia rediisse, qui senatui renunciarent Prusiae pertinaciam. Hi enim sunt, quos nunc senatus postquam audivit, alios continuo legatos in Asiam misit.

Vers. 5. εἰς τὰς τοιαύτας συνθήκας ἐπαναγόμενοι τοὺς βασιλ. ἀμφ. — „ἐπαναγόμενοι scribendum. Nam ἐπανάγεσθαι longe aliud est, ab h. l. alienum. ἐπάγεσθαι, unde ἐπάγωγος, & paulo ante εὐεπάγωγος, [XXXI. 13, 5.] est conciliare.“ REISKIUS. — ἐπάγειν est adducere; ἐπανάγειν reducere, ac sæpe etiam non amplius valet quam adducere: quare non fatis videmus, cur omnino alienum esse ab h. l. istud verbum judicemus.

Vers. 6. πεντακῶσια δὲ τάλαντα κατενεγνῆεν ἐν ἔτεσιν ἑκοσι. — „Forte πεντακισχίλια: nam 500 talenta in vicenas pensiones est summa nimis minuta, quum tota possit facile una pensione corrogari & dependi.“ REISKIUS.

Vers. 8. τῆς τε Μηθυμναίων καὶ τῶν Αἰγ. — „τῆς τῶν τε Μηθ. aut τῆς τε τῶν Μηθ.“ REISK. Ibid. Αἰγαίων. — „E canone Stephani scribendum esset Αἰγαίων. v. Αἶγα, τῆς Αἰολίδος ἄκρα.“ REISK. — Vide notata ad V. 77, 4.

Vers. 9. ἐπὶ τούτοις, in hanc formulam. Ejusdem Reiskii hæc erat conjectura; quæ certissima mihi visa est. *Ibid. τὰς πεζικὰς καὶ τὰς ναυτικὰς.* Sic edidit Casaub. (casu ne, nescimus, an consilio;) idque tenuere sequentes. Inverso ordine τὰς ναυτικὰς καὶ τὰς πεζικὰς habet Vrsinus; a quo cur discessum sit, quum nullam videamus causam, restitutum hunc verborum ordinem velimus.

Vers. 10. ὅ τε κατὰ μέρος χειρισμός. — „τοιούτος τότε κατὰ μέρος χειρισμός. Ita scribendum, cum manuscriptus habeat ο, τε, pro τότε.“ VRSINUS. — „τότε est Vrsini inventum, in cujus codice erat ὅ τε. Recte vero. Videtur auctor dedisse sic: καὶ τῆς, (vel τῇ, nam perinde est) μὲν Ἀττάλου καὶ Προυσίου διαφορᾶς (vel διαφορᾶ) τοιούτος ὅ τε κατὰ μερ. χειρ. ἐγεν. τῶν πράξ. καὶ τὸ τέλος. Discidii, quod inter Attalum & Prusiam intercessit, talis fuit Polybii Histor. T. VIII.

Ἔς rerum quarumque singularium administratio, Ἔς finis.
REISKIUS. — Commodius fortasse verba ista, καὶ τὸ τέ-
λος, in medio post χειρισμὸς posita fuerint.

Cap. XII.

CAPVT XII.

- Verf. 1. *Verf. 1.* Πριηνεῖς. Stephanus: Πριήνη, πόλις Ἰωνίας.
τὸ ἐθνικὸν Πριηνεῖς. De argumento hujus Eclogæ conf.
Diodor. Sic. T. II. p. 588.
- Verf. 2. *Verf. 2.* παρ' Ὀροφέρου. De nominis scriptura vide
ad III. 5, 2. Videtur quidem utraque scriptura, per ρ &
per λ, (quæ literæ sæpius inter se alternant) in usu fuisse:
sed apud Polybium optimos quoque codices & vetustissi-
mos consentire in ρ vidimus l. c. *Ibid.* ὅτ' ἐκράτησε τῆς
ἀρχῆς confer XXXII. 20. *Ibid.* ὅτε μετέλαβε τῆς ἀρχῆς.
cf. XXXII. 23, 8. & Adnot. ad XXXII. 20, 8.
- Verf. 3. *Verf. 3.* ὁρθῶς ἴσταντο. — „*Recte stabant*, h. e. recto
talo stabat ipsis sua causa; causam suam æquissimo & opti-
mo modo defendebant; stabant in judicio cum causa, non
cadebant, sed eam æquis omnibus approbabant. vid. ad
p. 1293. dicta.“ REISKIUS. — Immo vide quæ ad eum-
dem locum a Reiskio citatum XXXI. 7, 2. notavimus.
Ibid. προήσθα. Sic omnino oportuit, ἀπροέμα. προέ-
σθα, ἀπροείδομα, non erat hujus loci.
- Verf. 8. *Verf. 8.* Ὁ δὲ οὐ προσεῖχε &c. Ad Ariarathem hæc
retulit Valestinus, vertens, *Sed Ariarathes cuncta, quæ di-
cerentur, parvi faciebat.* Quæ si vera est interpretatio,
recte monuit REISKIUS, scribens: Ante ὁ δὲ deest sen-
tentia. Forte καὶ οἱ μὲν aut καὶ οἱ τοὶ μὲν ὑπὲρ ἐνείνων ἐδέ-
οντο παρ' Ἀριαράθῃ. *Et hi quidem (Rhodii & Romani)
pro iis (Prienenfibus) intercedebant apud Ariarathem. Ille
autem nil curabat.* — Quod si οἱ δὲ οὐ προσεῖχον
legeretur, (scil. Ῥόδιοι καὶ Ῥωμαῖοι) nil amplius desidera-
turi eramus.

- Verf. 10. *Verf. 10.* Πῶς οὖν ἀν' εὐνότῳ &c. — „Deesse hic
nonnulla satis apparet. Hæc enim ad *Prienenfes* pertinere
non possunt: itaque asterisco locum notavi. Porro hic
Anti-

Antiphanes Bergæus incredibilia quædam scripserat & ridicula, a quo deinde omnes futes ac fatui *Bergæi* sunt dicti, teste Stephano Byzant. in Βέργη. [παροιμία· Βεργαίειν, ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀληθὲς λέγειν.] Quem tamen falli existimo, cum hunc *Antiphanem* cum Antiphane comico confundit: nam præterquam quod Antiphanes comicus non fuit oriundus Berga oppido, sed Cio, aut, ut quidam ajunt, Rhodo, certe non ejusmodi poëta fuit, ut in exemplum insignis stultitiæ sumeretur: quæ enim supersunt illius fragmenta apud Athenæum, longe aliud testantur. — VALESIVS. — Confer quæ de utroque habet Fabricius in Bibl. Græc. lib. I. c. 22, 4. & lib. II. c. 22. T. I. p. 742 sqq. — „Nihil hic deest, ait REISKIUS, quod existimavit Valesius. Stultitiam, quam hic exagitat Polybius, Prienenses in eo testatam fecerant, quod primum parvi lucri spe magna damna emerant; deinde quod pecuniam creditam Oropherni reddiderant, videntes ejus fortunam jacentem.“ — Nobis verior visa est Valesii, quam Reiskii, ratio; arbitramurque, nihil ista verba ad Prienenses pertinere. Immo vero, quo pertineant, Strabo docet lib. II. p. 104. Nempe decerpta sunt ex Polybii libro XXXIV. ubi de Evemero historico verba fecit Polybius, dixitque *Eratosthenem illum Bergæum*, id est fabulatorem, adpellare. Vide Reliq. lib. XXXIV. 5, 10. quem si inspexeris, intelliges, tollendum hinc & eo reponendum fuisse breve hoc fragmentum.

Ibid. ὑπερβεβλημένον. — „Possit ὑπερβεβλημένον conjici: sed vulgata satis se tuetur.“ REISKIUS. *Ibid. ἀπολεληγμένον.* — „ἀπολεληγμένον malim: commutasse cum anili fabula; convertisse in fabulam nugatoriam; cui nemo attenderit; fecisse, ut, quæ incredibilia de illius stultitia narrantur, ea tamen præ sua (Prienensium) stultitia videantur sapientia esse.“ IDEM. — *Ibid. ἀπόνοιας.* — „ἀπόνοιας, stultitiæ. Nam ἀπόνοια est temeritas, audacia furiosa.“ IDEM.

Cap. XIII.

CAPVT XIII.

Ad CAP. XIII. conf. XXXIII. 1, 3 seqq. & c. 2. tum lib. XXXV. c. 6.

Cap. XIV.

CAPVT XIV.

Vers. 1.

Vers. 1. Δημήτριον &c. Vide notata ad XXXI. 12, 1. & 19, 1. Fragmentum hoc, quod diserte ex libro XXXIII. Polybii citat Athenæus, pertinet ad posteriora regni Demetrii tempora, quibus is per inertiam suam, luxuriamque & superbiam exosum se subditis suis reddidit; quum (ut Iosephus narrat lib. XIII. cap. 2. aliis 3. sect. 1.) in arcem quamdam quatuor turribus munitam se conclusisset, quam haud procul Antiochia extruxerat, ubi neminem admittebat, sed otio luxuriæque indulgebat. Quare ei cum ab intestinis inimicis, tum ab externis hostibus oppositus est *Alexander* ille, cujus mentio mox fit ecloga 138 de Legat. cui hoc fragmentum præmisimus.

Vers. 2.

Vers. 2. Ὁ Ἡρακλείδης. Magna cum veri specie Prideaux in Connex. Vet. & Novi Test. Part. II. lib. IV. ad ann. ante C. N. 154. hunc *Heraclidem* eundem esse censuit, qui, cum ab Antiocho Epiphane ærario fuisset præfectus, a Demetrio regnum adepto in exilium est pulsus, ut docet Appianus Syriac. c. 45 & 47. *Ibid. Σερείας* corripuit Vrsinus. Corrupte *Σεραπέας* mssti.

Ibid. ἔγων τὴν Λαοδίκην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον. — „De *Laodice* & *Alexandro* videndus Appianus in Syriacis.“
VRSINVS. De *Alexandro* isto, *Bala* cognominato, alios ut taceamus auctores, vide Iosephum l. c. Iustin. XXXV. 1. & Appian. Syriac. cap. 67 sq. Erat is homo ignotus & incertæ stirpis, ut ait auctor Epit. Liv. lib. LII. sed pro Antiochi Epiphanis filio sese gerebat. *Laodices*, quæ & hic & c. 16. a Polybio memoratur, nulla nec apud Appianum, nec apud alium, quod sciamus, scriptorem fit mentio: sed ex eis, quæ Polybius noster c. 16. scribit, recte collegisse Prideaux l. c. videtur, fuisse hanc revera Antiochi Epiphanis filiam.

Vers.

Vers. 3. καὶ Ἀστυμήδης. Mendose καὶ στυμήδης Bav. putamus & Vrsini codex; nam non satis emendatum in eo fuisse hunc locum, ait ipse in Notis. *Ibid.* πρεσβευτῆς ἄμα καὶ ναύαρχος. καὶ πρεσβευτῆς ἄμα καὶ ναύαρχος Bav. recte: nam signate hoc dicit, *simul* ἔξ *legatum*, ἔξ *classi præfectum fuisse*. Vide XXX. 5, 4 sq. *Ibid.* περὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Κρηταίῃς. Ex hoc loco intelligi, ait Vrsinus, recte a se emendatum Κρητινὸν cap. 11. conf. notata ad c. 9, 1.

Vers. 3.

Vers. 4. τοὺς περὶ Κόιντον. — „Significat Q. Opimium, qui bellum adversus Liguras aut hoc ipso anno, aut anno ante, gessit consul.“ REISKIVS. — Q. Opimius Consul A. 600. bellum gessit cum Liguribus, (vide supra, c. 7 sq.) & in eis regionibus hiberna egit, (c. 8, 13.) adeoque anno 601. demum Romam redire potuit: quo eodem anno Rhodum statim a senatu fuisse missum, non est probabile; præsertim cum legatis Rhodiorum, pro more, initio anni datum senatum fuisse consentaneum sit, atque adeo legati Romani a senatu eo tempore nominati sint, quo Romam nondum redierat Opimius. Itaque alius *Quintus* fuerit quærendus.

Vers. 4:

CAPUT XV.

Cap. XV.

Vers. 1. Τοὺς περὶ Ἀντιφάτην. Sic contextus Vrsini & aliæ omnes editiones. In Notis vero ista verba sic repetiit VRSINVS, τοὺς περὶ Ἀντιφάταν, monuitque: „ita legendum ex loco inferiore.“ — Nempe mox *vers. 4.* in contextu Vrsini, consentientibus mssis, scribitur: Εἰς ἃ βλέπων Ἀντιφάτας, recte, dorica dialecto, qua utebantur Cretenses. Casaubonus, cum ex inferiore isto loco, & ex Notis Vrsini, initio fragmenti Ἀντιφάτων corrigere debuisset pro Ἀντιφάτην, hoc ibi reliquit, & *vers. 4.* Ἀντιφάτης scripsit: quod nos imprudentes ita tenuimus. Nunc rescriptum velimus *vers. 1.* Ἀντιφάταν, & *vers. 4.* Ἀντιφάτας. In cod. Bav. (ac putamus etiam in Vrsini libro) *vers. 1.* erat Ἀντίφατον. Præterea

Vers. 1.

Verf. 1. in utroque codice desiderabantur duæ voces τοὺς περι, quæ ex ingenio adjecit Vrsinus, quia præcessit πρεσβευτὰς, non πρεσβευτήν, & quoniam pariter mox ait τοὺς περι Θεοφάνην. Ibid. Τηλεμνάστου. De hoc vide XXIX. 3, 8. sed præcipue mox verf. 6.

Verf. 4. *Verf. 4. Ἀντιφάτης.* Vide modo notata ad verf. 1.

Verf. 5. *Verf. 5. πεφευγώς τὴν Κρητικὴν ἀναγωγὴν.* — „ἀναγωγὴν. De levitate & nequitia Cretenfium nota & protrita sunt omnia.“ REISKIUS. — ἀναγωγὴν cum Vrsino & msstis tenens Casaubonus, *perversam institutionem* interpretatus est. Fortasse in mente habuerat vocabulum ἀναγωγία, quod Polybio restituiimus VII. 10, 5. Sed ἀναγωγὴ idem valet ac simplex nomen ἀγωγή, *institutio*, ut adparet ex exemplis a Guil. Budæo & Henr. Stephano in Thesauro gr. Ling. prolatis.

Verf. 6. *Verf. 6. διὰ τὸ τὸν πατέρα &c.* — „Locus erat mutilus in exemplari.“ VRSINVS. — Nempe, sicut in Bav. (putamus) desiderabatur articulus τὸ, ex ingenio ab Vrsino recte adjectus, qui refertur ad sequens verbum συμπεπολεμημένας.

Cap. XVI.

CAPVT XVI.

Verf. 1. *Verf. 1. τὸν Εὐμένους τοῦ βασιλέως υἱὸν Ἀτταλον.* Conf. notata ad XXX. 2, 6.

Verf. 2. *Verf. 2. τῇ τε συγλήτῳ. τε caret Bav. Ibid. Φιλανθρωπίας. Φιλίας* Bav. non male, & nescimus an rectius.

Verf. 3. *Verf. 3. ἃς ἐβούλετο. ἃς caret Bav.*

Verf. 5. *Verf. 5. ἦκε δὲ καὶ Δημήτριος.* — „Demetrius, Ariarathis filius designatur, de quo supra mentio facta est.“ VRSINVS. — Vide cap. 10, 1. Multo probabilior est hæc Vrsini sententia, Ariarathis filium intelligentis, quam Casauboni, qui ad Demetrii, Syriæ regis, filium hoc retulit,

lit, titulum huic capiti præfigens huiusmodi: *Attali, Eumenis filii, itemque Demetrii, Demetrii filii, in Urbem adventus*. Habuit quidem Demetrius, Syriæ rex, filium, qui ei post interfectum Balam Alexandrum etiam in regnum successit, Nicator cognominatus: sed is hoc tempore, undecimo anno, ex quo Roma profugerat juvenis Demetrius regnumque Syriæ primum occupaverat, non ea fuit ætate, ut Romam legatus mitti posset, & multum adhuc a pubertate tunc aberat. Conf. Iustin. XXXV. 2. *Ibid.* τυχὼν μετρίως ἀποδοχῆς, ὥς πᾶς, modico paratu, ut puer, exceptus. At non minuendæ rei inservit vocab. μέτριος, sed idem valet ac ἱκανός, sufficiens, idoneus, conveniens, consentaneus, probabilis; de qua notione dictum est ad I. 13, 12. Verte igitur: *satis pro ætate (adolescens adhuc erat) exceptus*. Probabili ætate jam fuisse opus est, qui copiis auxiliaribus præfuerat, Attalo a patre & ab Ariarathe missis. c. 10, 1.

Vers. 5.

Vers. 6. Ἡρακλείδης πεχροῦνως ἐν τῇ Ῥώμῃ. Vid. *Vers. 6.* c. 14, 2. *Vers. 7.* μάλιστα δὲ συγκατασκευάζειν. & *vers. 9.* τοῦ βασιλέως ἐγγόνοις. & *vers. 10.* τὴν κατασκευὴν τοῦ δράματος ἐνενοῦν. — „Corrupte legebantur hæc in exemplari.“ VRSINVS. — In Bav. recte ista omnia leguntur, nisi quod ἐγγόνους perperam scribitur pro ἐγγόνοις.

Vers. 11. τεθεραπευμένοι τῇ Ἡρακλείδου γοητείᾳ. — *Vers. 11.* Quum διὰ τῆς Ἡρακλ. γοητείας ex Vrsini ingenio vulgo ederetur, hæc monuit REISKIUS: „διὰ deest codici Vrsini. Quare legendum est τεθεραπευμένοι τῷ Ἡρακλείδου γοητείᾳ.“ — Facile patimur: sed sæpius vidimus, jota in fine vocum extrema vocali subjiendum per librariorum errorem in literam σ fuisse mutatum: quare satis esse putavimus, si τῇ γοητεία corrigeremus.

Vers. 12. λόγους ἐποίησαντο. — „Non video, quæ *Vers. 12.* sit sat gravis causa, cur existimetur hic aliquid deesse. Fac

Verf. 12. enim, in illo decreto declaratum esse argumentum orationis ab Alexandro ad senatum Rom. habitæ, necesse tamen nil erat Polybio, ut idem h. l. recitaret, cum facile possit a lectore quoque e superiori narratione suppleri atque intelligi. Et ex ipsis insequentibus quoque [nempe ex verbis verf. 13. ἐπὶ τὴν πατρώαν ἀρχὴν &c.] satis de ea re constat. REISKIUS.

Verf. 14. *Verf. 14.* — „Omnino aliquid deest post verba ἐπιφανῶν ἀνδρῶν.“ VRSINVS. — „ὅσους ἠδύνατο videtur deesse.“ REISKIUS.

Verf. 15. *Verf. 15.* ἐγένετο recepimus ex Bav. ἐγένετο edd. *Ibid.* περὶ τὴν παρασκευὴν. περὶ correxit Vrsin. παρὰ mss. mendose.

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXIV.

L. XXXIV.

RELIIQVIAS.

CAPVT I.

Cap. I.

Polybius noster lib. III. c. 57. diserte professus est, se descriptioni terrarum orbis, rerumque expositioni in quavis regione sive terra sive mari maxime memorabilium, separatum in Historia sua locum destinasse, quo, quæ essent ejus generis, una continua serie complecti & oculis subjicere lectorum constituisset; ne, mediæ rerum gestarum narrationi quavis occasione res ejus generis miscendo, filum historiæ sæpius abrumpere cogeretur. Cum qua scriptoris ipsius professione consentit id, quod Strabo eis verbis docet, quæ cap. 1. in Reliquiis hujus Libri posuimus. Istud vero consilium *Libro quarto & tricesimo* maxime exsecutum esse Scriptorem nostrum, probabile mihi fecerunt quatuor Fragmenta, partim ab Athenæo, partim a Byzantino Stephano, ex hoc Polybii libro XXXIV. nominatim citata, quæ cuncta hoc inter se commune habent, ut de rebus ad id genus pertinentibus in eis agatur. Vide XXXIV. 8, 1 seq. & eod. cap. 8. vers. 4 seqq. tum cap. 10, 1 - 4. & c. 11, 4. Videtur autem istam disputationem hoc maxime loco, absoluta principali operis sui parte, (de qua conf. Adnot. nostras, Tom. V. p. 107 sq.) ea occasione suscepisse Polybius, cum historia belli gravis ac diuturni, varia fortuna in variis Hispaniæ partibus anno ab V. C. 601 & seqq. gesti, (de quo vide III. 5, 1. &

Argumentum.

Argumen-
tum.

XXXV. i seqq. maxime vero Appian, Hispan. cap. 44 seqq.) admonuisset eum illius promissi, quod lectoribus suis si-
millima occasione fecerat, ubi de Hispania agebatur, quæ
suo situ prima est regio Orbis terrarum veteribus cogniti.
Ea igitur ratione permotus, reliqua omnia *Geographica
Polybii Fragmenta*, in quibus certus Liber, e quo essent
decerpta, non erat nominatim citatus, in *Reliquiis* hujus
Libri XXXIV complexi sumus. Cui rationi consentaneum
est, quod in Excerptis Valesianis Eclogæ illi, quæ extrema
est earum, quæ e libro XXXIII Polybii deceptæ sunt, quam
in Reliquiis libri XXXIII. cap. 12. posuimus, proxime subje-
ctum fuerit in codice msto minutum aliud fragmentum, quod
cum illa Ecloga minime conjunctum esse satis adparet, sed
haud dubie deceptum est ex libro eo, quo de Geographi-
cis rebus ex professo disputaverat Polybius, quemadmo-
dum intelligitur ex eis verbis, quæ e Polybio Strabo retu-
lit lib. II. p. 104. quæ exhibemus in Reliquiis libri XXXIV.
c. 5, 10. Collegimus autem hoc loco nonnisi ea geogra-
phica fragmenta, quæ græce exstabant, a græco aliquo
scriptore, a Strabone maxime, & Athenæo, e Polybio
prolata. Quæ de eodem argumento ex eodem Polybio
Plinius passim suo sermone latine protulit, ea in *Spicilegio
Reliquiarum libri XXXIV Polybii*, Tom. V. hujus editio-
nis, p. 45 seqq. collecta dedimus. Ejusdem nostri Polybii
libellus, quem Geminus laudat in Elementis Astronomiæ,
cui titulum fuisse ait, Περὶ τῆς περὶ τὸν Ἰσημερινὸν οἰκί-
σεως, id est, de *Habitatione circa Circulum Aequinoctia-
lem*, & circa *Aequatorem*, videtur ille quidem, ut jam
aliàs monuimus, (Tom. V. p. 25. not. f.) non nisi pars
fuisse Libri hujus XXXIV Historiarum, in quo res ad Geo-
graphiam pertinentes ex professo tractavit scriptor noster:
sed quoniam de eo libello veluti de singulari Polybii scri-
pto loquitur Geminus, nos quoque seorsim de illo dixi-
mus in *Testimoniis Veterum de Scriptis Polybii*, Tom. V.
hujus edit. p. 25. 28. ibique, quæ ad id argumentum per-
tinent Fragmenta nostri Scriptoris, collecta exhibuimus.

Iam vero in Adnotationibus ad ea, quæ nunc hoc Libro complexi sumus, breves admodum parcique erimus, ad Casauboni nostri Commentarios in Strabonem Athenæumque, qui nobis conservarunt hæc Fragmenta, remittentes studiosum lectorem, neque futuris etiam eorundem Scriptorum Editoribus ullam partem laudis temere præerturi. Ceterum in latina versione subinde, ubi vel sententiæ ratio vel perspicuitas id requirere videbatur, discedere a Casauboni interpretatione non dubitavimus.

CAPUT II.

Cap. II.

Vers. 5. Τὸν γὰρ Ἀχολον. conf. cap. II, 19 sq.

Vers. 5.

Vers. 14. ἐπειδὴν ἐμπέσωσι. — „ἐμπέσωσι. *efferantur* e suo quasi septo, in quo tuti vagantur, & auferantur a torrente maris in loca importuosa & in stationes male fidas, in æstus undarum intolerabiles.“ REISKIVS.

Vers. 14.

CAPUT III.

Cap. III.

Vers. 1. De *Xiphia venatione* vide Append. Adnotation. ad hujus libri Reliquias. *Vers. 2.* δύο. — „Imo vero *δυσί*. Redit enim ad ὑφορμοῦσιν, *subsefforibus*.“ REISKIVS: — Nisi absolute dici potest δύο, pro ἀνὰ δύο. *Vers. 9. in fine.* Post Συμβαλῶ, pro majori puncto, minorem pone distinctionem: cohærent enim sequentia verba καὶ ἐκ τῶν, cum præcedentibus ἐκ τε δὲ τῶν τοιούτων. *Vers. 11.* ἱστορικὸν (ἀμάρτημα.) — „Deceptum a suis auctoribus poetam, falsa pro veris, quæ opinaretur, tradidisse.“ REISKIVS.

Vers. 1.

CAPUT IV.

Cap. IV.

Vers. 1. μεταβολὰς αἰτιᾶσθαι δεῖν. — „*Mutatas esse rerum & locorum rationes, & hominum mores*, tanto interjecto tempore.“ REISKIVS. *Ibid.* ἄγνοϊαν. — „*luscitiam*, five poetæ, five legentium & reprehendentium in eo ea, quæ, quamquam ipsi, rerum ignari, falsa putant, reapse tamen vera sunt. *Vers. 3.* ἐν ἀργείαν. Sic cum

Vers. 1.

cum

Vers. 1.

cum Xylandro legere iussit Casaub. in ora, rursusque in Commentario. Et persæpe quidem permutari inter se ista vocabula a librariis, cum aliàs passim monuimus, tum statim ad I. 1, 2. sed hoc tamen loco nescimus an temere auctori suum eripuerimus, & reddendum ei sit ἐν ἐργασίαν, efficaciam, id est, amplificationem & exornationem, quæ vim narrationi addat, & rem ad vivum depingat, & ipsam veluti actionem oculis legentium subjiciat, conf. notata ad XV. 36, 2. adde XVI. 23, 5. Vers. 5. Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ &c. Odyss. IX. 82. Ibid. ἐν βραχέϊ διαστήματι. — ἐπὶ maluerat Reiskius. At ἐπὶ præpositio, ea notione quæ hic locum habet, cum genitivo casu, non cum dativo, solet construi.

Cap. V.

CAPUT V.

Vers. 2.

Vers. 2. ὅσον ἐμβατόν. Hanc emendationem, eamque quam vers. 14. adoptavimus, proposuerat vir doctissimus, cujus præmaturum obitum etiamnunc Græcæ lugent Musæ, THOMAS TYRWHITT, in brevi libello Londini 1783 impresso, cui titulus *Conjecturæ in Strabonem*: quo ex libello sperandum est multum pristini nitoris accessurum Strabonis operi in nova Editione, quam jamdiu ex Oxoniensi officina expectamus. — „Restituenda est, credo, (sic ad h. l. TYRWHITTUS monuit) vox una, quæ intercidit; ut plenum sententiæ membrum sit, ὅσον ἐμβατόν ἢ, quantum pervium esset.“ —

Vers. 3.

Vers. 3. κατ' αὐτόν, ut quidem ait ille. Ceterum de hac Pythææ narratione vide quæ tam docte, quam acute, disputavit Hermannus noster in Appendice Adnotat. ad hujus libri XXXIV reliquias. Ibid. πλεύμονι θαλαττίῳ ἐοικός. Quem pulmonem marinum vel halipneumonem veteres vocant, Aristoteles in Hist. Anim. V. 15. Plin. IX. 47, 71. XXXII. 11, 53. alique, animal marinum est ex eo genere, quæ Medusæ a recentioribus naturalis Historiæ scriptoribus vocantur: de quo genere ex professo egit doctus Italus Saveris Macri, in *Nuove Osservazioni intorno*
la

la Storia naturale del Pulmone marino degli Antighi. Napoli 1779.

Vers. 9. τῷ Μεσσηνίῳ. Euemerum intelligendum di- *Vers. 9.*
scimus ex *vers. seq.* Fuisse autem Euemerum, historia-
rum scriptorem, *Messenium*, scil. Messena Siciliæ oriun-
dum, Plutarchi & Lactantii auctoritate docuit Vossius de
Hisor. Græc. lib. I. c. 11. p. m. 70. quorum testimoniis
hoc Polybii & Strabonis testimonium poterat adjici. *Ibid.*
τὴν Πανχαιάν. *Panchæa*, Arabiæ Felicis pars, aut in-
sula ei adjecta; de qua multa mira narraverat Euemerus.
Vide Cellar. Orb. Ant. lib. III. c. 14. &, quos ille citat,
Strabon. lib. VII. p. 299. & Euseb. de Præpar. Evang.
lib. II. c. 2. p. 60.

Vers. 10. τὸν μὲν Εὐήμερον Βεργαῖον καλεῖν. In unum *Vers. 10.*
verbum contraxit Strabo Eratosthenis de Eumero judi-
cium, quod paulo pluribus verbis Polybius ipse, e quo
hæc citat Strabo, retulerat. Vide Reliquias lib. XXXIII.
12, 10. Vix enim dubitari potest, breve istud Fragmentum,
quod in Valesianis superest Eclogis, & perperam
cum præcedenti Ecloga conjungebatur in codice Peire-
sciano, decerptum esse ex eodem Polybii loco, quem hic
ob oculos Strabo habuerat. Debebat igitur illud fragmen-
tum hoc potius loco a nobis reponi, quam in Fragmentis
ex libro XXXIII decerptis referri.

Vers. 14. λαοδογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις. Ad *Vers. 14.*
vulgatam lectionem, ὁ ὅλας δογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις,
hæc, tam docte, quam acute, monuit TYRWHITTUS,
loco paulo ante laudato: — „Casaubono vox ὅλα suspecta
est; & merito. Pro ὅλας δογματικὰς scribendum est, opi-
nor, λαοδογματικὰς, ex opinione vulgi. Phrasi hac,
utcumque insolenti, usum fuisse Polybium, & quidem cum
de Eratosthene loqueretur, patet ex alio loco Strabonis
lib. VII. p. 488. [p. 317. edit. Casaub.] Τοιαῦτα δὲ καὶ τοῦ
Ερατοσθένους ἐνία παρανοήσµατά ἐστι λαοδογματικῶς, καθ-
άπερ Πολύβιος φησί. Vbi malim λαοδογματικά.“ — Pro
vulgato in Strabonis editionibus παρανοήσµατα, quod &
ipse

Vers. 14.

ipse Tyrwhittus tenuit, non dubitavimus nos quidem παραφροσύματα scribere, id est, *errores, errata, sive fraudes* malis; a verbo παραφροέσθαι, *decipi*, quo usum Polybium paulo ante vidimus, c. 5, 2. itemque XXIV. 3, 3. Verbum παραφροέν longe aliud significat, de quo aliàs diximus. Quod si in posteriore Strabonis loco servatum cupias adverbium λαοδογματικῶς, statuendum erit intercidisse participium aliquod, veluti λεγόμενα, aut in eam sententiam aliud.

Cap. VI.

CAPUT VI.

Vers. 3.

Vers. 3. βεβηκυία. Corrige in latina versione *insistenti*, pro eo quod per errorem scriptum est *insistendi*. Vers. 6. τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, - - κατὰ τὸ Σαρδώνιον. *Tyrrhenum* vel *Tuscum mare*, idem quod *Inferum*, inter Siciliam Italiamque ab una parte, & Sardiniam Corsicamque ab altera. Id quidem satis notum. Sed *Sardoum mare* paulo latiori notione nunc dictum videtur, quam ex Eratosthene Plinius exposuit III. 5, 10. *Eratosthenes inter ostium oceani & Sardiniam quidquid est, Sardoum (mare appellat:) inde ad Siciliam Tyrrhenum.*

Vers. 7.

Vers. 7. προειλήφθω δ' ἐπὶ τούτοις &c. Casaubonus: *adjiciantur duo alia millia, profunditas sinus apud Narbonem &c.* Quæ interpretatio sicut scriptura repugnat, quam in græco contextu ipse tenuit interpres, sic sententiæ auctoris prorsus e diametro adversatæ. Hoc dicit Polybius: Qui recta via a freto Siculo ad Herculeum fretum navigant, ii a sinistra Africam habent, a dextra amplissimum sinum, cujus intimus recessus ad Narbonem est. Ita fit ad dextram veluti triangulum, cujus basis fit linea recta, quæ a freto Siculo ad Herculeum excurrit; vertex, angulus obtusus ad Narbonem; reliquorum duorum laterum, alterum, via oram legens a freto Siculo usque Narbonem, stadiorum amplius 11200; alterum latus, via secundum oram a Narbone ad Fretum Herculeum, stadiorum paulo minus 8000. Ab illo vertice ad Narbonem
linea

linea perpendicularis in basin demissa, & ad Africæ usque
 oram producta, habet longitudinem 3000 stadiorum. De
 illis 3000 stadiis, pars ea lineæ, quæ est a vertice usque ad
 basin prædicti trianguli, capit stadia 2000. Vers. 7.

Vers. 8. Δήλον οὖν, Φησί, ἐν τῆς παιδικῆς μετρήσεως. Vers. 8.
 Suspectum CASAVBONO fuerat vocabulum παιδικῆς. —
 „Fortasse (inquit) ἐν τῇδε τῆς μετρήσεως. Nam quid est
 παιδική μέτρησις?“ — Quid sit, quod παιδικὴν μέτρησιν dicit
 Polybius, nisi per se facile intelligeretur, disci poterat ex
 eodem nostro scriptore, IX. 21, 4. nempe τὰ ἐν τοῖς παι-
 δικοῖς μαθήμασι παραδιδόμενα ἡμῖν διὰ τῆς γεωμετρίας, id
 est, *vulgaria Geometria præcepta, quæ pueris in scholis*
traduntur. Scilicet, ad solvendum illud problema, de
 quo hic agitur, nil opus est rationibus istis paulo abstru-
 sioribus, quas Trigonometria docet; sed ex *primis Geo-*
metriæ elementis, quæ vel pueris nota sunt, confici res pot-
 est. Sit triangulum obtusangulum abc . Sit b , angu-
 lus obtusus in vertice, ad Narbonem: sit c , fretum Sicu-
 lum; a , fretum Herculeum. Nota est mensura lineæ
 $ab = 8000$ stad. & mensura lineæ $bc = 11200$. Quæ-
 ritur mensura lineæ ac . Demittatur ex vertice b in basin
 ac linea perpendicularis bd , cujus mensura pariter nota
 est $= 2000$.

Oriuntur duo triangula, abd & bdc . In quorum utro-
 que cum nota sint duo latera; facili ratione, per nudam
 applicationem theorematis Pythagorici cognoscitur men-
 sura duorum reliquorum laterum, ad & dc . Atqui lon-
 gitudino $ad + dc$ est ipsa mensura lineæ ac , quæ quære-
 batur. At vero, quod proxime sequentibus verbis legitur,
 ὅτι ἡ σύμπερα παλία ἢ ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ ἐπὶ στήλας ἔγγι-

Vers. 8.

στα - - πεντακοσίοις σταδίοις, id est, tota maritima ora, a freto Siculo usque ad fretum Herculeum, quingentis fere stadiis expedit lineam rectam per pelagus ductam; huic quidem calculo, si quid videmus, non satis constat ratio. Nam ex præscripta lege invenietur, ni fallimur, linea $ac = 18765$. Est autem summa $ab + bc$ (id est, $8000 + 11200 = 19200$; quorum duorum numerorum differentia est 435, non 500. Itaque videndum, error ne in-
it in numeris supra positis, an hoc loco non πεντακοσίοις scripserit Polybius, sed τετρακισχιλίοις, ut hoc dixerit, iter secundum oram excedere cursum linea recta institutum paulo amplius (ἐγγιστά) quadringentis stadiis, τετρακοσίοις σταδίοις. (Quod nonnisi quingentis fere in latina versio-
ne scripsimus; vocabulum nonnisi non est in græco, & de-
letum velimus.) Ceterum dissimulari non potest, miro modo & fane non admodum digno gravitate scriptoris argutatum hic esse Polybium: nam cursus quidem per me-
dium mare a freto Siculo ad Herculeum recta linea con-
fici aut mente saltem cogitari potest; at iter secundum oram, a freto Siculo Narbonem, & inde rursus usque ad Herculeum fretum, multis modis & mirum quantum a li-
nea recta discedit.

Vers. 9.

Vers. 9. πλείους ἢ διπλάσιοι ὢν Δικαίαρχος εἶπε. sum-
ma stadiorum amplius altero tanto major quam illa sum-
ma, quæ est a Dicæarcho posita. Si ad 18765 adjeceris
3000, habebis 21765, viam recte a Peloponneso ad fre-
tum Herculeum; quam viam Dicæarchus (supra vers. 1.)
dixerat esse decem millium stadiorum.

Cap. VII.

CAPUT VII.

Vers. 3.

Vers. 3. αὐτὸς λέγει χεῖρον πλείους ἢ ἐννακισχιλίους &c.
Confer lib. III. c. 39. & ibi notata. Vers. 9. τὸ μὲν στόμα
τὸ κατὰ στήλας &c. Conf. III. 37, 5.

Cap. VIII.

CAPUT VIII.

Vers. 3.

Vers. 3. Λέγει δ' ὁ Πολύβιος - - καὶ ἡ πλησιόχωρος ταύ-
τη. Poterant ex eodem Strabonis loco plura etiam, quæ
ibi

ibi sequuntur, verba adjici, pariter e Polybio desumta, quæ etiam Athenæus ob oculos habuerat eo loco, quem vers. 1. sq. hujus cap. repræsentavimus. Post præscripta verba sic pergit Strabo, Polybii verbis: Καὶ οἱ θύννοι δ' ὅσῳ πλεον συνεγγίζουσι ταῖς στήλαις ἔξωθεν φερόμενοι, τοσῷδ' ἰσχυαίνονται πλέον, τῆς τροφῆς ἐπιλιπούσης. Ἐνὰ τε ἄρ' (scil. ait Polybius. vid. vers. 2.) θαλάττιον ἐν τῷ ζῶον τοῦτο· ἥδεσθαι γὰρ τῇ βαλάνῳ καὶ πιαίνεσθαι διαφερόντως ὑπ' αὐτῆς· Φορᾶς τε τῆς βαλάνου γενομένης, Φορὰν καὶ τῶν θύννων εἶναι. Quercuum illud genus, quod istas fert glandes, ibidem paulo ante his verbis Strabo describit: Τρέφεται δὲ (ὁ θύννος) βαλάνῳ δρυΐνῃ, Φυομένη κατὰ τῆς θαλάττης χαμαιζήλῳ τινὶ παντάπασι δρυϊ, ἀδρότατον δ' ἐκφερούση καρπὸν· ἥπερ καὶ ἐν τῇ γῇ πολλὴ φύεται κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, ῥίζας μὲν ἔχουσα μεγάλας ὡς ἐν τελείᾳς δρυός, ἐξαυρουμένη δὲ ἐν θάμνῳ ταπεινῆς ἦττον· τοσοῦτον δ' ἐκφέρει καρπὸν, ὥστε μετὰ τὴν αἰμὴν πλήρη τὴν παραλίαν εἶναι, τὴν τε ἐντὸς, καὶ τὴν ἐκτὸς στηλῶν, ἣν ἐκβάλλουσιν αἱ πλήμας· ἥ δ' ἐντὸς στηλῶν, ἐλάττων αἰ καὶ μᾶλλον εὐρίσκειται. Λέγει δ' ὁ Πολύβιος, καὶ μέχρ' οὗ τῆς Λατίνης (τῆς πλήμας) ἐκπέμπειν τὴν βάλανον ταύτην &c.

Vers. 3.

Vers. 4. καὶ τὰ ζῶα πολύγωνα καὶ ἄνθρωποι. καὶ οἱ ἄνθρωποι scribendum monuit Reiskius. Vers. 6. Τὸ δὲ θαλάττιον ὄψον &c. Vide Appendicem Adnotation. ad hunc librum.

Vers. 4.

Vers. 14. τὴν τῶν Φαιάκων τροφὴν. Confer Perizonium ad Aeliani Var. Hist. lib. VII. 2, 1.

Vers. 14.

CAPUT X.

Cap. X.

Vers. 1. ἕως τοῦ Νάρβανος ποταμοῦ. Conf. III. 37, 8. & ibi notata.

Vers. 1.

Vers. 3. ἐπὶ δύο pro vulgato ὑπὸ δύο scribendum monuerat etiam Reiskius. Vers. 4. ἰχθύες - - ὑποτρέχοντες ὑπὸ τὴν γῆν. Vide Append. Adnotat. ad hunc librum.

Vers. 3.

Vers. 9. πυρῆνα ἴσχειν ὅσον σπιθαμιαῖον. Hæc est caruncula gutturalis, quam in characteribus alcis posuit Lin-

Vers. 9.

Polybii Histor. T. VIII.

H

næus

Vers. 9. næus in Naturæ Systemate. *Pilorum* rigiditatem ejusdem animantis notavit Buffon in Hist. Nat. Ceterum non magnopere mirari debemus, Polybii ætate hoc animantis genus in Alpibus fuisse inventum, quod licet hodie nonnisi in regionibus magis borealibus reperiatur, Cæsaris tamen ætate in Germania etiam tum superfuit. De tota vero ista *descriptione Alcis*, quam Polybio debemus, vide quæ suo more, id vero est, tam perspecte, quam docte, disputavit HERMANNVS noster, in Adnotationibus, post hæc jam perscripta benevole nobiscum communicatis, quas Adnotationibus nostris in hunc librum, Appendicis loco, subjecimus.

Vers. 10. *Vers. 10.* ἐν τοῖς Ταυρίοις τοῖς Νωρμίοις. Conf. Adnot. ad II. 15, 8.

Vers. 11. *Vers. 11.* τὸ δ' ὄρυγμα δὲ μὴ πλείωνον ὑπάρχειν &c. Ad hunc locum vide quæ idem, quem modo laudavimus, Hermannus ex Bornii epistolis monuit, in Appendice Adnotationum nostrarum ad hunc Polybii librum XXXIV.

Vers. 15. *Vers. 15.* Ταύγετον. Corrige Ταύγετον, quemadmodum recte habent Strabonis editiones: & in versione latina *Taygetum* scribe.

Vers. 18. *Vers. 18.* εἶτα διὰ Ταυρίων, ἣν Ἀντίβας διήλθεν. *deinde per Taurinos, qua Hannibal transit.* Præter rationem Cluverus in Ital. Antiq. lib. I. cap. 33. p. 375. accusat Strabonem, quod alienam Polybio sententiam obtruserit, cum eum ait scripsisse, *per Taurinos Annibalem superatis Alpibus in Italiam transisse.* Atqui, quod Livius XXI. 38. ait, inter omnes constare, proximam Hannibali gentem, in Italiam degresso, Taurinos fuisse; id ipsum satis diserte Polybius pariter lib. III. c. 60. docuit, nihil dissentiens ab eo quod nunc dicentem eundem Strabo inducit.

Cap. XI.

C A P V T X I.

Vers. 3. *Vers. 8.* Σίλαν. Σπίναν suspicati sumus: de qua Strabo lib. V. p. 214. Σπίνα, ait, νῦν μὲν κώμιον, πάλαι δὲ Ἑλληνικὴ πόλις ἐνδοξος.

Vers.

Vers. 19. Τῆς γοῦν ἐν Λιπάραις γενομένης ἀπνοίας, Vers. 19
 προειπεῖν τινὰς τὸν σεισμόν. Veram esse nostram emen-
 dationem vix dubitabit quisquis contulerit Aristotelis Me-
 teorologic. lib. II. c. 8. ubi idem prorsus argumentum, quod
 Polybius hic tetigit, fusc & ex professo tractatur. Pro
 vocab. ἀπνοια, quo Polybius usus est, νηνεύσαν ibi dixit
 philosophus.

Vers. 20. ἀνιξαμένου ferri debet: non opus est, ut Vers. 20
 casus respondeat præcedenti τῷ ποιητῇ, cum interjectum
 sit aliud participium absolute positum λεχθέν. Et sæpe
 duo participia absolute posita sese excipiunt, alterum in
 nominativo positum, alterum in genitivo.

CAPVT XII.

Cap. XII.

Vers. 5. ὡς δὲ Πολύβιος &c. Confer III. 39, 8. & ibi Vers. 5.
 notata.

Vers. 11. συμβάλει. Fortasse ex συμβάλει εἶναι Vers. 11.
 corruptum συμβάλειν erat; atque ita correctum malimus.

CAPVT XIV.

Cap. XIV.

Hanc de triplici genere incolarum Alexandriae disputa-
 tionem alia fortasse occasione & in alia historiarum suarum
 parte instituerat Polybius, non in Libro XXXIV, in
 quo non tam politicam, quam nos vocamus, geographiam
 tractavit, quam de naturali orbis terrarum descriptione,
 de situ intervalloque locorum, denique de naturæ proven-
 tibus in quaque regione notabilioribus, disputavit. Sed
 quum certum alium locum, quo commode referremus hoc
 fragmentum, non haberemus, huc reposuimus. Quod si
 quis subjiendum illud statuerit ei fragmento, quod de
 morte agit Ptolemæi Philometoris, cui successit Phylscōn,
 qui Evergetes II. est cognominatus, lib. XL. 12. coll. hoc
 cap. vers. 6.) non habebit nos magnopere repugnantes.

Vers. 6. ἐπὶ τοῦ Εὐεργέτου τοῦ Φύσκωνος. Confer quæ Vers. 6.
 de ista Polybii peregrinatione in Aegyptum suscepta dixi-
 mus in Testimoniis Veterum de Vita Polybii, Tom. V.
 hujus edit. p. 14 sq.

A P P E N D I X

ADNOTATIONVM

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRVM XXXIV.

AB AVCTORE

Iohan. Her-
manni Ad-
not.

IOHANNE HERMANNO,

REI MEDICAE ET HISTORIAE NATVRALIS

IN VNIVERSITATE ARGENTORA-

TENSII PROFESSORE

C V M E D I T O R E

COMMVNICATARVM.

de Xiphiae
venatione.

Ad CAP. III. de Xiphiae venatione.

Hæc *Xiphiam* piscem lancea ferendi ratio, hodiernum usitata, describitur a Dorvillio in *Siculis*, Amstelod. 1764. P. I. p. 272. a Placido Reina in *Notit. Urbis Messinæ*, p. 30. *Lettres écrites de la Suisse, d'Italie &c.* Amstel. 1780. T. VI. *Voyage pittoresque de la Sicile &c. XIII Cahier*; & fuse in Sestini *Epistolis ex Sicilia scriptis*, Part. V.

de Pulmone
marino.

Ad CAP. V. 3 sq. de Pulmone Marino.

οὐτε γὰρ κατ' αὐτὸν ὑπῆρχεν ἔτι &c. *Neque terram ibi porro esse, neque mare, neque aërem, sed quidpiam ex his concretum, Pulmonis marini simile.* — Si, quaecunque apud Veteres occurrunt absurda nobis visa, adeo facilem expli-

explicationem admitterent, quam hæc Pythææ relatio, in vado essent omnia. *Pulmo marinus*, ex Medusarum, quod hodie naturalium rerum auctoribus dicitur, genere, cum aliis ejusmodi mollibus, gelatinosis, lubricis, &, dum contrahuntur, informibus animalibus ex Vermium classe, pro maris ejectamento habebatur. Solent ejusmodi corpora ab æstu relinqui humilibus in litoribus copiosa, & præcipue post tempestates passim accumulatur. Simili modo *Zostera marina*, quæ brevium litorum planta est, uti in mediterraneo mari reperitur, sic potissimum septentrionalis oceani litora immensa copia replet, longosque tractus & campos ad trium, imo sex pedum usque altitudinem occupat, humilesque regiones contra marinos fluctus defendit, uti fuscè narrat cl. Martinet in Act. Harlem. P. XX. num. 2. Lubrico tantum solo crescit quod ab ipsa planta diuturna putrilagine efformatur. Quod idem etiam per Italiam usu venit. Nam in Adriatici maris litore a Manfredonia Barium usque valde frequens, & semiputrida folia (prouti & in Sicilia) stercorationi agrorum inserviunt, docente Cyrillo in Fundam. Botan. edit. 3. P. II. p. cxxxiv. Sed Pythæas sine dubio istis in regionibus non observaverat. Itaque unctuosam illam lubricamque massam, in qua incertus gradus figitur, Pulmoni marino similem dixit. Iam quum ad istud boreæ finitimum latus venit, quod nebulae malusque Jupiter urget, recte quodammodo asserere potuit, *neque mare ibi esse, neque aërem, neque terram porro*, (saltem se aliud non vidisse;) *sed illud modo marino pulmoni simile corpus*, quod pedibus calcabat, oceani quippe ætherisque prospectu nebularum densitate ex oculis sublato.

Iohan. Hermannii Ad-
nor. de Pul-
mone mari-
no.

Ad CAP. VIII. 6. de Piscibus marinis.

Τὸ δὲ θαλάττιον ὄψον &c. *Obsonium marinum (in Lusitania) bonitate superare illud, quod in nostro gignitur mari.* — Sic, Oceani pisces multo delicatesiores esse illis maris mediterranei, lego etiam referri a Piganiol de la

de Piscibus
marinis.

Iohan. Her- Force in *Description de la France*. T. IV. p. 420. Quod
 ni Ador. de non de omni oceano valet: nam marinos pisces Insulæ
 Piscib. ma- Franciæ Europæis minus sapidos esse docet St. Pierre, in
 rinis. *Voyage à l'Isle de France*, Lettre X. p. m. 100. At hoc
 quidem generis magis diversitate fieri crediderim, quam
 maris & nutrimenti natura.

de Piscibus
 fossilibus.

Ad CAP. X. 4. de Piscibus fossilibus.

Ἰχθύες κατὰ τὰς παρεχούσας ὑποτρέχοντες ὑπὸ τῇ
 γῇ. cum illa aqua, ubi diffunditur, sinui sub terram pe-
 netrant pisces. — Ea res passim non veteribus modo ob-
 servata, sed & recentioribus. De Gallico agro tanquam
 portentosa res, quæ expiatione egeret, relata Livio lib.
 XLII. cap. 2. De Caria, Seneca Nat. Quæst. lib. III. cap.
 17 & 19. De Heraclea Pontica, de Rhegio, itemque de
 Paphlagoniæ Aristotelis Auscult. Mirab. cap. 74 sq. ubi
 similes allegatas a doctissimo Beckmanno observationes
 plusculas vide. Quibus addere liceat M. A. Severini adver-
 sus Aristotelicos Commentarium in Theophrastum Eresium,
 de Piscibus in sicco viventibus. Amstelod. 1661. fol. quem
 scriptorem excutere jam non vacat. De gobiis Aristote-
 les Hist. Animal. VI. 15. eas in terra se defodere narrat.
 Quod de siluro callichty, Dalbergii testimonio, refert
 Linnæus, eum piscinas perforare; illud Cyprinum car-
 pionem quoque in terra limosa fecisse Duhamelius fidem
 facit. De cobitide fossili autem, quam inepte riserat Klei-
 nius, copiose per æstatem sub terra magnis agminibus
 eam reperiri in insula *Notre Dame du Mont* inferioris Pi-
 ctaviæ, habet *de la Faille* in libro, nescio cur omnibus
 fere scriptoribus prætervifo, *Memoires de l'Académie de*
Rochelle T. VIII. p. 68. Sic & anguillas in fundo argil-
 loso ac humente piscinæ, per tres continuos annos vacuæ,
 repertas esse legitur in *Topographie d'Olivet, Orléans*
 1784. p. 76.

Ad CAP. X. de Alce.

Iohan. Her-
manni Ad-
not. de Alce.

De Alce Polybius vera aut veritati proxima scripsit. Nam *cervi* est *specie*, *excepto collo*, quod icones utique omnes, quotquot extant, breve exprimunt. *Pilis aprum imitari* dicit. Sic & Wigandus Episcopus de Succino Borussico & Alce Borussica, Ienæ 1590. fol. 40. a. auctor autopta, pilos digiti fere longitudine, crassitudine setam porcinam æquantes facit: quod alii quoque, uti Severinus Gœbelius, in historia seu brevi descriptione animalis Alcis, Venet. 1595. fol. 4. b. ex illo repetierunt. Longitudine ac densitate pilorum ab equo multum differre, habet Heinſius in Differt. de Alce. Ienæ 1696. p. 29. & dum irascitur animal, pilum erigi horridamque esse faciem legitur in *Bayträge zur Naturgeschichte des Elendthiers*, in *Stralsund. Magazin*, IV. Stück. p. 382. Etiam *nucleus infra mentum enatus* adeo non est fabulosus, ut ne quidem nimia longitudo illi tribuatur. Licet enim neque Peraltus neque Buffonius gutturalem hanc carunculam reppererint, tamen Wigandus modo laudatus, princeps auctor, ex quo plurimi alii sua hauserunt, l. c. fol. 40. b. habere etiam *mares quosdam* ex collo mox post mandibulas dependentem barbam, interdum dodrantalem, figura coniacuminati, docet. Heinſius supra dictus, licet alia plurima ex aliis desumeret, tamen p. 29. se autopsia edoctum, vel nullis vel non omnibus Alcibus ejusmodi frustra carnis, qualia ex Strabone Aldrovandus tribuit, & Münsteri ac Gesneri figura exprimit, sub mento pendentis, recte tribui, persuasum sibi habere refert. *Gutturalem carunculam* in characterem specificum recepit Linnæus. Erxleben in System. Regni Animal. p. 300. carunculam sub gula magnitudine pollicis, tectam barba nigra, (aliis, in femina saltem, non visam) adscribit: quæ quonam ex scriptore hauserit, non attigi. Sed recentioribus temporibus maxime Pennant, in *Archical Zoology*, parvum conum de gutture pendere, rigidorum nigrorum pilorum fasciculo oblitum, docet p. 20. versionis german. Zim-

Iohan. Her-
manni Ad-
nor. de Alce.

mermannianæ; quem icon quoque tab. VIII. exprimit: e contrario dimidii animalis figura titulo libri ejusdem insculpta, cujus quidem explicationem nullibi reperio, prælongam illam partem & Polybiana mensura sane non inferiorem offert, basi angustatam, apice latiore. Oestri venerei tempore ita produci crediderim in maribus: neque res illa sine exemplo est, pubertatem cupidinemque veneream in laryngis partibus variorum animalium mutationem aliquam producere. Ex quo, cur non semper neque in omnibus reperiatur, facillimum est explicatu.

de Aurifodinis.

Ad CAP. X. II. de Aurifodinis.

τὸ δ' ὄρυγμα μὴ πλείονων ὑπάρχειν ἢ πεντεκάδεκα πο-
δῶν. fossam autem quindecim pedes non excessisse. — Venit hic in mentem simile quid a b. m. Bornio, metallicarum rerum, si quis alius, peritissimo observatum. Ille, Transsylvaniæ montem Kirnik undique cuniculis quam plurimis perforatum esse, refert, ex quibus auri gleba effoditur; neque illas plus quam paucarum hexapodarum spatio penetrare in interiora montis, tum vero venæ cujusque meatum ad latus deflectere, simulque, cum hucusque ad perpendiculum pependisset, magis magisque in obliquum deprimi, tandemque horizonti fieri parallelum; quæ mutatio ubi incipit, metallifossor, experientia edoctus vacuam jam auro prorsus futuram venam, eam relinquit. Idque singulare esse, docet Bornius, nec ullibi aliàs observatum venæ metallicæ ingenium. in Epist. ex Itinere Hungarico ad Ferberum scriptis, epist. XII. p. 114.

A D N O T A T I O

A D

LIB. XII. CAP. II.

D E

L O T O A R B O R E.

AVCTORE EODEM

IOHANNE HERMANNO.

Iohan. Her-
manni Ad-
not. de Loto
arbore.

Lotus veterum, quænam sit arbor, hucusque dubium videtur. Linnæus Amœnit. Acad. T. VI. p. 355. Rhamnum Lotum esse vult: & Poirer in *Histoire Naturelle de Numidie*, hujus fructum veterum Lotophagorum cibum fuisse, a vero propius abesse credit. Non ultra fruticis magnitudinem excrescere ait, uti Polybius *arborem non proceram* dixit; & *aculeis utique exasperata* est. Fructus etiam jujubarum baccis rotundior, ut respondeat comparatio cum *rotundis olivis*, quam instituit Polybius. Addit quidem Poirer illud, licet Loti fructus sapore gratus sit dulcisque, vix tamen ad deferendam temperationis cœli patriam, quæ majori fructuum varietate abundet, invitare posse. Hæc utcumque se habeant, potiore utique jure Rhamnus hic, donec alia arbor loco pellat, pro Loto veterum habebitur, quam Diospyros Lotus Linn. a Matthiolo pro Loto proposita, aut Celtis australis Linn. quam Manetti in *Giornale d'Italia* T. X. pro Lotophagorum deliciis dedit, & recentius Scopoli in *Deliciis Insularibus* multis argumentis vindicare allaboravit. Is liber jam ad manus non est; sed parvæ pulpæ magnique officuli fructus non respondet *nucleo admodum pusillo*, quem loto Polybius tribuit: & recte jam Rajus in *Hist. Plant.* lib. XXVI. cap. 9. quærit, quænam gratia esse potuerit tam ficci & exsucco pomi: nonnisi plebeculæ Siculæ celtidis fructum sapere refert Sestini in *Epist. ex Sicilia scriptis*, T. III.

H 5

ADNO.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXV.

LIBRI XXXV.

RELIIQVIAS.

Argumen-
tum sex po-
sterior. li-
brorum.

Post librum XXXIV, e ceteris sex historiarum Polybii libris, qui complectebantur res ab V. C. 603 usque 609 gestas, nullus amplius liber nominatim citatus usquam reperitur, nisi liber XXXVII & XXXVIII. *Liber XXXVII* citatur apud Stephanum Byzant. in Μουσείον, ubi agebatur de bello Macedonico III. contra Pseudophilippum, anno ab V. C. 606. (Vide Reliq. libri XXXVII. c. 1.) *Ex libro XXXVIII* ductam esse eclogam XLIII de Legationibus, quæ ad annum 604 pertinet, notatum erat in ora codicis Vrsini. Quod vero Legationem CXLII ex libro XXXIII ductam in eodem suo codice perhiberi Vrsinus ait, id siue librarii siue ipsius Vrsini errore factum esse ostendemus in Adnot. ad Reliquias lib. XXXVI. 1, 1. & probabile faciemus, in Vrsini libro ibi librum XXXVI notatum fuisse, aut notari certe a librario debuisse. His positis, Reliquias omnes sex posteriorum Polybii librorum ita distribuimus, ut statuerimus, *Libro XXXV* comprehensas fuisse res A. V. 503 sq. gestas, & in his præcipue *Bellum Celtibericum*, & res a Scipione illo, qui Polybio præceptore comiteque usus est, in Hispania gestas; *Libro XXXVI* res anni 605, in his *belli Punici tertii primordia*; *Libro XXXVII* res anni 606, in his *historiam belli Macedonici tertii contra Pseudophilippum*; *Libro XXXVIII* res anni 607, in his *semina belli Achaici*; *Libro XXXIX* res anni 608, & in his *potissimum historiam exitus belli Punici*

Punici tertii & Carthaginis everfionem; quam rem, longe omnium in tota Romanorum historia memorabiliffimam eo fufius expofitam fuiffe a Polybio probabile eft, quod & ipfe ei interfuit, & gefta res eft auspiciis Scipionis ejufdem, quo familiariffime ille ufus eft, & cujus in rebus illuftrandis præcipue exercere voluiffe ftilum fuum videri debet. Denique in *Librum XL* conjecimus fragmenta, quæ de *bello Achaico & Corinthi excidio* fuperfunt, ad eundem annum 508 pertinentia, quibus nonnulla ad annum 509 pertinentia fubjecimus.

Argum. fex
pofterior. li-
brorum.

CAPUT I.

Cap. I.

De *Celtiberico bello*, quod longum & grave & varia fortuna his temporibus geftum eft, præter ea quæ ex Polybiana historia fuperfunt in Legatione CXLI, conferendus præcipue Appianus in rebus Romanorum Hispanienfibus cap. 44 feqq. quemadmodum in Adnotatione ad argumentum libri XXXIV jam monuimus. De argumento hujus Fragmenti, quod cap. I. poſuimus, confer cap. 4, 2.

Vers. 6. πύρινον πόλεμον. igneum bellum. Proverbialem quodammodo fuiſſe hanc diſtinctionem, ex connexione orationis h. l. intelligitur. Duci autem potuit ea locutio cum ab acri vehementique vi ignis, tum ab eo, quod, ubi ſemel incrementum cepit, latius latiusque ſemper ſerpit graſſaturque, & ægerrime reſtinguitur; ita quidem, ut, ſi vel maxime ſopitum putes, repente mox & de improviſo rurfus in flammam erumpat.

CAPUT II.

Cap. II.

Vers. 1. ἀνοχὰς ποιησάμενοι πρὸς Μάρκον Κλαύδιον. — *Vers. 1.* „Significat *M. Claudium Marcellum*, III. Coſ. A. V. 601. [602.] qui cum Celtiberis inducias fecit. vid. Diodor. Ecl. 26. p. 626.“ REISKIUS. — De rebus a Marcello in Hispania geſtis utique conſulendus Appianus Hiſpan. cap. 48. ſqq. Prior quidem pars hujus Eclogæ breviter tangit res anno ab V. C. 602. geſtas, ſed tota Ecloga ducta eſt ex hiſto-

Vers. 1.

historia rerum A. V. 603. gestarum: auditæ enim (ut mos erat) istæ Hispanorum legationes Romæ sunt, postquam consules anni 603, Aulus Postumius & L. Lucullus, magistratum inierant. vid cap. 3, 7. *Ibid.* τὴν ἡσυχίαν ἦγον. Articulum, quo & aliàs in ea phrasi utitur Polybius, adjecimus ex Bav. cum abesset vulgo. Sic III. 112, 2. XXXVIII. 2, 7. &c.

Vers. 2.

Vers. 2. Μάρκος δὲ, στρατεύσας εἰς τοὺς Λυσιτανούς. Huc pertinere utique videtur fragmentum illud, a Suida in Κωμάσαι & in Ἀνδρωνίτις, tacito quidem auctoris nomine, prolatum, quod in Fragmentis Polybii Historicis num. XXVII. retulimus, T. V. p. 62 sq. Quo in fragmento recte, ut nunc quidem sentimus, Küsterus post verba ἀπολυθεὶς comma interseruit, & sequentia verba πρὸς Λυσιτανούς μεταβαλεῖν τὸ πόλεμον inter se conjunxit. Nam quod in fine adjicitur, διὰ τὸ δοκεῖν τὸν στρατηγὸν βραχὺν χρόνον πρότερον ὑπὸ τῶν Λυσιτανῶν ἡλαττώσασθαι, adversari id quidem huic rationi videtur; sed id vel per epitomatoris culpam, e cujus eclogis hæc descripsit Suidas fieri potuerat, vel ipsius lexicographi errore, imperite contrahentis ea quæ a Polybio erant scripta. conf. c. 3, 4. & c. 4, 3. Nescimus an ex ejusdem Celtiberici belli historiâ decerpta sint alia duo fragmenta, quæ in Historicis Polybii Fragmentis num. XIII sq. posuimus, alterum de *Equitibus Celtibericis*, alterum de *gladiis* quibus usi sunt Celtiberi.

Ibid. τὴν Νερνόβρινα πόλιν. De ea urbe vide quæ ad Appianum notavimus, Hispan. c. 48. T. III. p. 260. In alia omnia discessit VRSINVS, ad vulgatam scripturam, τὴν Ἐρνόβρινα, hæc notans: „Ptolemæus appellat Ἐργαοῦνα. Sed scripturæ veritas ex Augusti æreo numismate petenda, in quo inscriptum est MVN. ERCAVICA.“

Ibid. Ad Fragmentum quod in *Scholio contextui subiecto* protulimus, hæc adnotavit CASANBONVS in Polybii Fragmentis: „Vrsini codices hunc locum Polybio attribuant. Suspicio, auctoris esse recentioris Polybio, qui descripsisset res gestas in Hispania a Claudio Marcello, qui
Nobi-

Nobiliori successit. Nam scribendum est, εἰς δὲ πόλιν Νορτόβριγα. Intelligitur urbs Bæticæ, quo Ptolemæo Νορτόβριγα dicitur, Appiano Νορτόβριγες in Hispanicis, cujus verba huc fortasse referenda: Νοργόβριγες μὲν Ἀρουάκιων (scribe Ἀρεουάκιων) πεντακισχίλιοι κατέλαβον. — Quod ait, Vrsini codices Polybio fragmentum attribuere, falsus est vir doctissimus: non suis e codicibus, sed ex sua conjectura fragmentum illud Polybio tribuerat Vrsinus in Excerpt. de Legat. p. 266. Ceterum cur auctoris esse Polybio recentioris credamus potius, quam ipsius Polybii, causam nullam nos quidem videmus.

Vers. 2.

Vers. 3. Βελῶν καὶ Τίτῳ. Verba hæc eodem modo in Notis ad h. [l. referens VRSINVS, sic monuit: „Scribe Τίτῳ, ex loco inferiore & Ptolemæo. Appianus tamen in Hibericio habet Τίτθους. Σεγήθῃ, inquit, πόλις ἐστὶ Κελτιβήρων &c.“ — Vide Appiani Hispan. c. 44. & adde c. 63 & 64. Ceterum de vero hujus populi nomine satis diximus in Adnot. ad Appian. loc. cit. c. 44. T. III. p. 255. Vrsini typographus conjecturam editoris, Τίτῳ, præpropere in contextum recepit, unde in reliquis editiones transiit illa scriptura.

Vers. 3.

Vers. 4. Ἀραυανῶν. Confer varietatem scripturæ apud Appianum in Hispan. c. 45. & Adnotationem nostram ad eundem locum. Quamcumque scripturam prætuleris, pessima omnium ea videri debet, quæ vulgo hic obtinuerat.

Vers. 4.

Vers. 7. εἰ μὴ συστήσουται. — „Celtiberi puta cum Romanis: nisi ambo mutuo consentiant, & pro uno viro causam communem propugnent.“ REISKIUS. — Casaubonus: nisi res in tuto collocarent Romani. Nobis non satis emendata græca scriptura videtur. Hariolando interpretati sumus, nisi in ordinem cogerentur, scil. οἱ πεπολεμηότες. Ibid. προσιδήσουσι. — „Aut προσιδήσουσι legendum, aut ἐπιδήσουσι, separatim quodque, non autem conjuncte. Conflata est ea lectio e duplici, quæ alia aliis in libris olim fuit.“ REISKIUS. — At ita amans est Polybius

Vers. 7.

lybius verborum non solum compositorum, sed dupliciter compositorum, ut minime sollicitanda nobis videatur vulgata scriptura.

Verf. 8. *Verf. 8. διαφεύγωσιν.* Vulgo διαφύγωσιν, non male, sed ex Vrsini ingenio. διαφάγωσιν dabant mssti, quod ex διαφεύγωσιν corruptum est, confusa vocali α cum illo scripturæ nexu, quo diphthongus ευ efferri solet a librariis. Quam similitudinem respicientes, putamus, REISKIUS præcise ait: „Non διαφάγωσιν fuit in libro Vrsini, sed διαφεύγωσιν.

Verf. 10. *Verf. 10. ἡ βουλομένους.* Mendose δ βουλομένους Bav. Nescimus an & Vrsini codex.

Verf. 12. *Verf. 12. Ἐπὶ δὲ τούτοις.* Sic recte omnino Vrsinus. Conf. verf. 5.

Verf. 13. *Verf. 13. ὑποπεπτωκότως* correxit Vrsinus. ὑποπεπτωκότες mssti. *Ibid. οὐκ εἰκούσῃ τοῖς λόγοις.* Casaubonus: *animos præ se ferentes verbis nequaquam similes*; derivans scilicet εἰκούσῃ ab εἶπω, *similis sum*, quod verbum tamen nonnisi rarissime in præsentī tempore ea notione usurpatum occurrit, & apud Polybium quidem nusquam aliàs. Sententia ista requirerebat, putamus, εἰκνύῃ, non εἰκούσῃ. Nos quidem suspicamur, duo verba τοῖς λόγοις vel per oscitantiam librarii e superioribus temere hic repetita esse, vel ab imperito homine adjecta, qui verbum εἰκούσῃ idem ac εἰκνύῃ valere putaverat. Lege simpliciter, προαιρέσει, ὡς διέφαινον, οὐδ' εἰκούσῃ, οὐδ' ἡττωμένη, & verba mentemque (nī fallimur) Polybii habebit, *animos præ se ferebant non cedentes & invictos*: nisi, pro τοῖς λόγοις, τοῖς ὅλοις scripsit, οὐδ' εἰκούσῃ τοῖς ὅλοις, *animo nequaquam cedente*. His jam scriptis, animadvertimus ad eadem verba in eandem fere nobiscum sententiam commentatum REISKIUM: „Aut delendum est τοῖς λόγοις, aut legendum εἰκνύῃ τοῖς λόγοις, *simili verbis*.“ — Nec vero prætereundum est, non εἰκούσῃ esse in Bav. sed εἰκούσῃ, corrupte omnino.

Verf.

Vers. 15. Τέλος δ' ἦν. Eodem modo & aliàs passim ἦν & εἶναι confunduntur, velut in cod. Bav. III. 10, 2. *Vers. 15.*
Ibid. ἀγνοίας. Mendose ἀγνείας Bav. *Ibid.* ἐπὶ τὰς κατὰ Τιβέριον ὁμολογίας. &c. — „Videndus Appianus in *Hispanico*.” VRSINVS. — „*Fœdus* significat cum *Tib. Sempronio Graccho* initum a Celtiberis; qui Gracchus prætor A. V. 574. [577.] citeriorem Hispaniam nactus provinciam, composuit. Vide Nostri p. 1503. & Appian. p. 278.” REISKIVS. — Polyb. XXVI. 4. Appian. Hispan. c. 43.

CAPVT III.

Cap. III.

Vers. 4. τοὺς δὲ Ἀραυάνας ἀμὴν μεγαλοφρονεῖν. Si ἀμὴν dedit Vrsini codex, nemo sollicitare debet; si ex Vrsini est ingenio, docte & acute emendatum nolimus negare: sed quod si ἐνδιμνεῖν fuit in codice, quemadmodum est in Bavarico, ex ἐνδιήλωσ id corruptum putemus. *Vers. 4.*

Vers. 7. Αὔλος Ποστούμιος καὶ Λεύκιος Λικίνιος Λεῦκολλος. — „Livius in epitoma libri XLVIII. *L. Licinius Lucullus, Aulus Postumius Albinus Consules, cum deletum severe agerent* &c.” VRSINVS. *Vers. 7.*

Vers. 9. καταδαρρήσειν. — „Locum, ut apparet, mutilum asterisco notavimus.” VRSINVS. — Lacunam opportune supplevit codex Bav. *Vers. 9.*

CAPVT IV.

Cap. IV.

Vers. 2. Τοῦ μὲν γὰρ Κοίντου. — „*Quintus ille est Fulvius Nobilior, qui A. V. 600. [601.] consul bellum Celtibericum inchoavit.*” REISKIVS. — Appian. Hispan. c. 45 sqq. *Vers. 2.*

Ibid. τῶν ἐν παραταξ. Mendose αὐτῶν ἐν παραταξ. Bav.

Vers. 3. πτοῖα. Sic recte Bav. & edit. Casaub. & seqq. Vrsinus vero minus recte πτοῖα habet, & in Notis ait: „Ita videtur legendum: in exemplari autem vox πτοῖα prorsus corrupta.” — *Ibid.* οἶαν. Mendose οἶον Bav. *Vers. 3.*

Vers.

Vers. 4.

Vers. 4. Εἰς γὰρ τοῦτο προὔβη τὰ τῆς ἀποδείλας &c. — „Florus in epitoma libri XLVIII Polybii locum hunc, a Livio totidem fortasse verbis expressum, ita concidit: *Hispaniense, inquit, bellum, cum parum prospere aliquoties gestum ita confudisset civitatem Romanam, ut ne ii quidem invenirentur, qui aut tribunatum exciperent, aut legati ire vellent; P. Cornelius Aemilianus processit, & excepturum militia genus quodcunque imperatum esset, professus est. Quo exemplo ad militandi studium omnes incitavit.*“ VRSINVS.

Ibid. προσπορεύεσθαι. Sic utrimque sua auctoritate edidit Casaubonus; non male id quidem, sed præter necessitatem a librorum scriptura recedens, qui utrobique cum Vrsino προσπορεύεσθαι dant, quod est ipsum verbum *procedere*, quo in eadem re Livius usus est. In fine tamen hujus cap. vi. 14. in προσεπορεύοντο consentiunt codices. Ceterum de hoc verbo vide quæ notavimus ad I. 69, 10.

Ibid. πρὸς τὴν ἀρχήν. — „ταύτην puta; τὴν χιλιαρχίαν.“ REISKIUS. *Ibid.* ὅλλ' ἐλλείπειν τὰς χώρας. — *stationes, munera tribunorum militarium vacare, nemine petente.*“ IDEM. — Interpretationem istorum verborum in Casauboni versione, quam hoc loco tenuimus, omissam esse, nunc demum animadvertimus, moniti a GRONOVIO, adjicere jubente hæc verba, *sed vacua relinquerentur loca.* — „Quas enim Polybius (inquit) hoc loco χώρας, eas Livius *locæ* vocat, cujus exempla videre potes congesta a patre ad librum ejus IV. cap. 16.“ — Igitur adjectis in latina versione eis, quæ diximus, verbis, sic erit pergendum: *cum prius solerent multo plures &c.*

Vers. 6.

Vers. 6. ἐπιτέμνειν. præcidere. — „In verbo ἐπιτέμνειν suspicor inesse mendum, & ἐπιτίθειν emendandum esse.“ VRSINVS. — „Forte εὐθύθειν, id est ζημιῶν.“ REISKIUS. De verbo ἐπιτέμνειν, quod ex conjectura restituere Polybio non dubitavimus, diximus ad V. 58, 3. Valebit autem illud hoc loco id quod vulgo dicere soleamus a limine ablegare, nullo instituto examine rejicere.

Ibid.

Ibid. δ' ἀδύνατον. Corrupte δυνατὸν Bav. omiffa etiam conjunctione δέ. Quo de errore nullam suo ex codice mentionem fecit Vrsinus.

Vers. 7. ἐν ἀμυχανίαις recepinus ex Bav. ἐν ἀμυχα. *Vers.* 7. νίη Vrsin.

Vers. 8. Πόπλιος Κορνήλιος Ἀφρικανός. *Africanum* *Vers.* 8. per anticipationem appellat; nisi fortasse a compilatore Eclogarum adjecta est hæc vox, aut ab eodem omiffa sunt alia nonnulla verba, quæ Polybius adjecerat, veluti ὁ Ἀφρικανὸς μετὰ ταῦτα προσαγορευόμενος, vel in eam sententiam alia. *Ibid.* δόξαν ὁμολογουμένην πεποιήμενος. — „De verbo ποιῆσθαι, pro περιποιῆσθαι, sibi acquirere, comparare, vide Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 435. 57. Sic *ibid.* p. 619, 19. πεποιῆσθαι τυραννίδα est in cod. Coisl. ubi vulgo περιπεποιῆσθαι legitur, & T. II. p. 23, 85. δόξαν ἐπ' ἀρετῇ μεγάλην πεποιήμενον, qui virtute [virtutis malimus] magnam sibi gloriam peperit; & II. 513, 85. & 568, 53. ubi male πεπονημένος legitur. Attigi jam hunc usum verbi ad Nostri p. 206.“ REISKIUS. — Scilicet ad verba ista Polybii II. 62, 12. τὸ πᾶν λάφυρον ἐποίησαν - - τάλαντα τριακόσια, hanc Adnotationem REISKIUS adjecit, quam, quoniam ibi imprudentes prætermisimus, hic ex parte saltem inferuisse juvabit. — „ἐποίησαν, inquit, effecerunt, coëgerunt, redegerunt, h. e. compararunt, acquisiverunt vendentibus tot talenta. Dicuntur hic venditi vendentibus fecisse vel acquisivisse talenta aliquam multa, pro, ex iis effecta, collecta, redacta, coacta esse talenta. Aliàs dicitur merx venditori pretium aliquod εὐρίσκειν vel ἄλφειν. ποιεῖν ἀργύριον est conficere argentum vel pecuniam alteri; ποιῆσθαι, sibi conficere seu acquirere. &c.“

Vers. 10. ἀμα μὲν ἀσφαλεστέραν εἶναι. In latina ver- *Vers.* 10. sione, non verba cum ad securitatem uncis includi debuerunt, sed illa tum ad utilitatem, quæ a Casaubono exemplendæ lacunæ causâ adjecta sunt.

Vers. 11. *Vers. 11.* τοὺς Μακεδόνας ἐπ' ὀνόματος καλεῖν τὸν Σκιπίωνα. Innotuerat Macedonibus Scipio Aemilianus ex eo tempore, quo cum patre Aemilio Paulo erat versatus. conf. XXXII. 15.

Vers. 13. *Vers. 13.* διὰ τὴν ἄλλην εὐλάβειαν. Ad hunc locum, ubi vulgo consentientibus manuscriptis διὰ τὴν ἄλλων εὐλάβ. editum erat, hæc est REISKII adnotatio: „ἄλλην bene habet: *Et propter prudentiam Et circumspeditionem, qua Scipio aliis utentem se conspiciendum dederat.*“ — Adparet, voluisse eum dicere, ἄλλην scribendum esse pro vulgato ἄλλων. Et verissima ea mihi visa est conjectura, cum quod ἄλλων per se absque articulo ferri non poterat, tum quod vocabulum εὐλάβεια, ad alios juvenes relatum, parum respondet rei. Illorum enim animos occupaverat πτοία & ἀποδειλία, pavor terrorque & putidus timor; (vers. 3. sq.) εὐλάβεια autem est cautio, circumspectio, prudens cunctatio; III. 105, 8. & aliàs. Quodsi timiditatem interpretari velis, erit honesta quædam ac decens timiditas, quæ e modestia existit, & in laude ponitur; quale & fuit natura & cognitum civibus erat Scipionis ingenium, ut docet Polybius XXXII. 9, 11. & cap. 10 sqq. *Ibid.* Σκιπίωνος. Σκιπίωνος rescribe, ut est in Vrsini edit. consentientibus msstis.

Vers. 14. *Vers. 14.* ἐντροπόμενοι τὸν ἐν παραθέσει εἰλεγον. — „Nisi scripserit ἐντροπόμενοι.“ GRONOVIVS.

Cap. V.

C A P V T V.

Vers. 1. *Vers. 1.* Ἐνέπεσε δέ τις ὁρμή &c. Ad Polybium auctorem diserte & hoc fragmentum, & id quod huic subjecimus, retulit Suidas. Et prius quidem fragmentum hæud dubie ad hunc nostrum Scipionem pertinet, & ad certamen illud singulare, quo provocatorem barbarum interemit; ejus rei brevis mentio superest in Epit. Livii lib. XLVIII. tum apud Vellej. Paterc. I. 12. & Valer. Max. III. 2, 6. paulo vero uberior apud Appian. in Hispan. c. 53.

Vers. 2. Alterum vero Fragmentum, (*vers. 2.*) quod ab aliis ad aliam

aliam rem est relatum, ad eandem historiam spectare probabile fecit Drakenborch. ad Liv. XXXVII. 35, 5. Ex equo tum pugnasse Scipionem inde intelligitur, quod provocatorem pariter equo vectum Appianus refert. *Ibid.* ὁρῶς ἀπέπεσεν. Sicut ἐκπίπτειν non solum excidere significat, sed & proripere sese, evadere: sic ἀποπίπτειν ἀπὸ τοῦ ἵππου putavimus non solum prolabi ex equo significare posse, sed & sese dejicere.

Vers. 2.

CAPUT VI.

Cap. VI.

Vers. 1. Ἐντευχθεῖς ὁ Κάτων διὰ Πολύβιον, ὑπὸ Σκιπίωνος. Decimo septimo anno, ex quo Romam evocati erant principes Achæorum, restitutos eos a Romanis in patriam esse, rediisseque trecentos fere, qui superstites tunc erant, Pausanias docet VII. 10 extr. p. 549. Ab anno 587, vel potius 588, quo Romam sunt deportati, (XXX. 10, 11.) annus decimus septimus, est annus ab V. C. 503 vel 504. Cum igitur *intercedente Scipione* reditus Achæis a Catone sit effectus, neque alius facile is Scipio, quam Aemilianus, intelligi possit, oportet factum hoc esse anno 504, quia anno 503. Luculli legatus in Hispania fuerat Scipio. Illius expeditionis laude clarus cum Romam rediisset, Catonem adiit, & ab eo impetravit, ut Achæis reditum perficeret. Diserte Plutarchus in Apophthegm. p. 199. scribit παρακληθεῖς ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ. *Ibid.* διὰ Πολύβιον recte Xylander *Polybii causa* interpretatus est, quæ verba reposita in latina versione velimus loco illorum rogatu Polybii.

Vers. 1.

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXVI.

LIBRI XXXVI.

RELIQVIA S.

Cap. I.

CAPVT I.

Vers. 1. Τῶν Καρχηδονίων πόλει &c. — „Hoc fragmentum ex *Libro XXXIII.* descriptum esse, ex annotatione ad oram libri didicimus.“ VRSINVS. — Ex Appiani narratione de rebus Romanorum Punicis cap. 74 & sqq. cum argumento hujus eclogæ collata fatis adparet, pertinere hanc eclogam ad Coss. L. Marcium Censorium & Manium Manilium, adeoque ad A. V. 605. Sed quoniam ecloga CXXIX. de Legationibus, quæ ad A. V. 599. pertinet, haud dubie ex libro XXXIII. ducta est, ut in Adnot. ad initium ejus libri docuimus; nullo modo fit probabile, scriptorem nostrum in hac posteriore historiarum suarum parte, ubi paucorum annorum res gestas sex libris est complexus, uno libro XXXIII. septem annorum historiam comprehensisse: & eo minus nobis persuaderi poterit, veram esse illam notam numeralem, quæ libro XXXIII. attribuit hanc eclogam ex rebus anni 605. ductam, quoniam ecloga proxime sequens CXLIII, quæ ad annum 607. pertinet, ex libro XXXVIII. ducta est. Itaque pro eo, quod in Vrsini codice Λόγος ΑΓ (id est *liber XXXIII*) vel scriptum erat vel scriptum putavit Vrsinus; suspicari utique par est, sic vel scriptum fuisse vel scribi debuisse ΑΔ, id est *liber XXXVI*. Interdum enim istæ figuræ Γ & Δ ita similes sunt, ut, utram scribere voluerit librarius, vix

vix discernas. Multo vero longius a vero Bavaricus noster codex recedit, qui ante hanc eandem eclogam inter lineas rubro colore Λόγος λ'α. scriptum habet, id est *Liber XXXI*. Casaubonus ante hanc eclogam nihil notavit, sed in fine hæc adjecit verba, 'Εν τοῦ ΔΓ'. λόγου, *Ex Historia XXXIII*. nescimus, unum ne Vrsini codicem secutus, an Andreæ Schotti quoque librum præeuntem habens.

Vers. 1.

Ibid. πῶς ἀπαντῆσαι δεῖ πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀπόκρισιν. Sic editum in contextu Vrsini & seqq. In Notis vero verba ista ita repetuntur, ut loco verborum δεῖ πρὸς asteriscus ponatur, monetque VRSINVS: „Videtur deesse verbum δεῖ, & adverbium πρὸς, vel tale aliquid, post verbum ἀπαντῆσαι; itaque locum stellula notavimus.“ — Vrsini conjecturam in contextum recepit typographus. Eadem verba desunt Bavarico codici. — „Poterat quoque legi, (inquit REISKIUS) ἀπαντῆσαι ἐν τῇ ἀποκρίσει. sed acquiesco in vulgata.“ — Nos vero Reiskianam prætulerimus emendationem: certe πῶς ἀπαντῆσαι magis placeat, quam ἀπαντῆσαι δεῖ.

Ibid. τῶν Ἰτυνείων &c. — „Livius in epitoma lib. XLIX. *Vticensis legati Romam venerunt, se suaque omnia dedentes. Ea legatio, velut maximum belli omen, grata patribus, acerba Carthaginensibus fuit.*“ VRSINVS. Conf. Appian. Punic. c. 75.

Ibid. τοῖς Ῥωμαίοις τὴν ἑαυτῶν προδιδόντων πόλιν. — „Forte παραδιδόντων. Nam παραδιδόναι honestum est, προδιδόναι infame.“ REISKIUS. — At factum Vticensium, urbem suam Romanis tradentium, revera erat proditio, respectu Carthaginensium. Præterea vero & aliàs verbum προδιδόναι absque ulla infamiæ nota usurpatur; veluti XXXII. 13, 5.

Vers. 3. καταπολεμηθέντας. Vera videtur scriptura Bav. καταπολεμηθέντες in nominativo casu, quem & aliàs sæpe cum infinitivo constructum vidimus. Vide Adnot. ad V. 100, 10. & loca ibi citata.

Vers. 3.

- Verf. 5.** *Verf. 5.* οὐδὲ παράδοξον. — „ὡς δὲ παράδοξον erat in exemplari, sed male.“ **VRSINVS.** — Pariter Bav.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* πράττειν τὸ δοκοῦν συμφέρειν τῇ πατρίδι. — „In exemplari deerat verbum συμφέρειν, quod ad sensum necessario requiritur.“ **VRSINVS.** — Appianus Pun. c. 76. πρέσβεις οὖν ἑτέρους ἐς Ῥώμην ἔπεμπον αὐτοκρατορας, ὅπη δύναντο, τὰ παρόντα διαδέσθαι.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* Ἦσαν δ' οἱ πρεσβεύοντες, Γίσκων, Στρυτάνος ἐπιμαλούμενος &c. — „Vereor, ne legatorum nomina [non] satis emendata sint.“ **VRSINVS.** — Appianus nomina non edidit; nisi quod in eorum numero videtur ponere illum, quem *Hannonem* vel *Bannonem* dicit c. 82 extr. cognomine *Gillam* vel *Tigillam*: qui fortasse idem est quem *Γιλλίαν* vel *Γιλλίμαν* nominant libri nostri Polybiani. Στρυτάνος quid sit nescimus. An ὁ στρουθὸς ἐπιμαλ. ? Apud Appian. c. 68. alia occasione Hannibal aliquis moratur, ὁ ψάρ ἐπιμαλούμενος. *Ibid.* Μάγων. conf. c. 3, 1.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* Ἦνον δέ. Sic correxit Casaub. Ἦνον τὲ Vrsinus cum msstis. *Ibid.* τοὺς στρατηγούς. *Consules*, Manium Manilium & L. Marcium Censorinum, ut supra diximus.

Cap. II.

CAPVT II.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* εἰρηται μὲν ἡμῖν καὶ πρότερον. Vide XX. 9, 10 sqq.
- Verf. 2.** *Verf. 2.* διδόντες αὐτούς. Sic sua auctoritate Ernestus edidit. Poterat αὐτούς teneri, quod habent superiores editiones cum msstis.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* Post verba ὡς ἐν κακῶν αἰρέσει comma pone, ut ista verba in parenthesi posita intelligantur. conf. c. 1, 6.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* ποῖά ποτε. Vrsinus, in Notis, πρότερα legendum censuerat: in contextu vero ποῖα editum est. ὅποια ἂν ποτε, aut τίνα ἂν ποτε maluerat Reiskius. Nos quidem, quid huc faciat particula ἂν, non satis perspicimus.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* τοῖς πολλοῖς. — „Debetur hoc Vrsino, cujus in codice fuit τοῖς πολεμιστοῖς, [sic & in Bav.] Videtur in

in hac corrupta lectione latere aut τοῖς πολιτευομένοις, aut τῆς ἀποκρίσεως. Interea, donec meliora & certiora proferantur, in vulgata acquiescamus. REISKIUS. — πολεμισταῖς in contextu tenuerat Vrsinus, adjecto asterisco: in margine autem πολίταις adscripserat, quod in contextum recepit Casaubonus. Ibid. Ad vulgatam scripturam, περὶ δὲ πόλεων, monuit REISKIUS: „περὶ δὲ τῶν πόλεων scribendum, & sic mox iterum. [cap. 3, 3.] Nisi (inquit) malumus cum Diodoro Siculo Tom. II. p. 627. ubi totum hunc locum expreffit, πόλεως legere & de Carthagine accipere.“ — Haud incommoda utique per se videri debuit librorum nostrorum scriptura, πόλεων, intelligentes *urbes ditioni Carthaginensium adhuc subiectas*. Sed haud dubie Diodorus in suo codice Polybiano, cujus apud nos potior auctoritas, quam nostrorum, esse debet, πόλεως in singulari numero scriptum invenerat. Etenim cum manifeste ille in omni horum temporum historia Polybium pressō pede secutus sit, sic disertē in Eclog. Legat. XXVII. (eodem loco, quem Reiskius citavit) scribit: Ἡ δὲ σύγκλητος, δεξαμένη τὴν παράδοσιν τῆς χώρας, ἔδωκεν ἀπόκρισιν· ἐπεὶ καλῶς βουλευόνται Καρχηδόνοι, δίδωσιν αὐτοῖς ἡ σύγκλητος νόμους, χώραν, ἱερὰ, τάφους, ἐλευθερίαν, ὑπαρξίν, οὐδαμοῦ προστιθεῖσα πόλιν τὴν Καρχηδόνα &c. Dissimulari vero non debet, ipsius verbis disertam mentionem apud Appianum fieri, senatus responsum his verbis referentem, Punic. c. 76. εἰάν τοις ὑπάτοις - - τοὺς ἐνδοξοτάτους σφῶν παῖδας ἐς ὀμηρείαν παράσχωσι, καὶ τὰλλα κατακούσωσιν αὐτῶν, ἔξειν Καρχηδόνα ἐλευθέραν τε καὶ αὐτόνομον, καὶ γῆν ὅσῃν ἔχουσιν ἐν Λιβύῃ. Lectioni vero, quam Diodorus secutus est, verisimilitudo inde accedit, quod paulo post consules ex auctoritate Patrum Poenos in alium locum, decem millia passuum, non minus, a mari remotum, urbem sedesque suas transferre.

CAPUT III.

Cap. III.

Vers. 1.

Vers. 1. Μάγωνα τὸν Βρέττιον. Nescimus an idem hic sit, qui est cap. 1, 8. memoratus. Βρέττιον, id est *Bruttium*, scribendum esse pro vulgato Βρέτιον, REISKIUS monuit: „quia (inquit) legatus Hannibalis in Bruttia fuit.“ — A *Bruttiis* cognomen habuisse hunc Magonem adfensi sumus viro docto: sed legatum eundem fuisse Hannibalis, persuadere nobis non potuimus. Vide Adnot. ad IX. 25, 1. ad quem locum provocavit Reiskius. Ἀμάγωνα, pro Μάγωνα h. l. habet Bav. putamus & cod. Vrsini, nam corruptum fuisse hunc locum ait editor in Notis.

Vers. 2.

Vers. 2. Δύο γὰρ correxit Casaub. Δὲ γὰρ Vrsin. cum msstis. *Ibid.* παρῆσθαι eidem Casaubono debetur. παρῆσθαι Vrsin.

Vers. 3.

Vers. 3. μὰ Δία νῦν διαπορεῖν. Ex Vrsini hoc est emendatione, qui locum hunc corruptum ait fuisse in exemplari, nec tamen, quid ibi fuerit, depromsit. μὰ Δίαν αὖ διαπορῆσαι Bav. *Ibid.* περὶ πόλεως. Vide ad cap. 2, 8.

Vers. 4.

Vers. 4. ἐπιδεκτέον. — „Ita emendavimus pro ἐπιλεπτέον, ut est in libro manuscripto.“ VRSINVS. — Eadem menda est in Bav. ἀποδεκτέον, *acceptandum*, malle se ait Reiskius. Nobis in Vrsini emendatione nil desiderari visum erat.

Vers. 7.

Vers. 7. τῶν γυναικῶν ἐνκαίουσῶν τὴν τοιαύτην διάθεσιν. Non satis integra emendataque ista verba videntur: nec enim facit satis, quod Ernestus in Lexic. Polyb. dictionem illam ἐνκαίειν τὴν διάθεσιν interpretatur *augere miseriam, miserabiliorem facere*. Si genuina est oratio, erit ἐνκαίειν *excitare*, τὴν διάθεσιν vero intelligere debemus τὴν οἰμωγὴν καὶ τὰ δάκρυα. Mulierum istarum desperationem graphice depinxit Appianus Pun. c. 77,

Vers. 9.

Vers. 9. εἰς τὸ τῆς ἐνκαίδεσῆρος νεώριον. Ad vulgatam lectionem ἐνκαίδεσῆτος monuit VRSINVS: „Opinor legendum esse εἰς τὸ ἐνκαίδεσῆτον νεώριον. Cum enim plura essent Romæ navalia, ut ex Livio & aliis colligitur, verisimile est, numeris ea distincta fuisse, & unum, *primum*

num navale, alterum, secundum, & deinceps, ex incisis notis, significari solita esse. — At, quid intererat lectorum Polybii, scire, primo ne, an in sexto decimo navali conclusi fuerint isti obsides, nisi id navale alio quodam nomine notabile fuit? Dubitationis significandæ causâ, asterisco vocabulum istud notavit Casaubonus; & in latina versione, *in unum e navalibus*, scripsit. Emendationem, quam adoptavimus, prævit Gronovius, in ora sui codicis notans ἐνκαίδενήρους. Intelligitur scilicet illa *navis sedecim remorum versibus agitata*, quæ, cum regum Macedoniæ fuisset, victo Perseo Romam erat deducta; de qua vide Polyb. XVIII. 27, 6. & Liv. XLV. 35. & loca ibi ab interpretibus citata.

Vers. 9.

CAPUT IV.

Cap. IV.

Vers. 2. προσπεπρωκότων. Pro verbo hoc Polybiano, *προσαγγελθέντων* substituit Suidas in Ὁρῳ, ubi hunc locum repetiit.

Vers. 2.

Vers. 3. πευσομένους. Perperam *παυσομένους* Bav. *Vers. 3.*

Vers. 5. Ὁ δὲ πρεσβύτερος τῶν ὑπᾶτων. Is *Manius* *Vers. 5.* *Manilius* erat, teste Diodoro, loco supra laudato, Eclog. de Legat. XXVII. Appianus paulo post, cum ad Vticam legati Pœnorum ad consules essent missi, Censorinum verba facientem inducens, hanc causam, cur is legatis responderit, adjicit, (Punic. c. 80 extr.) *quod esset suo collega facundior*; quo ipso significatur, ceteroquin alterius Consulis Manilii, ut ætate majoris, partes fuisse verba facere.

Vers. 6. ἐκεῖνοι δὲ λαβόντες ἀποπλεύσωσιν. — „Ita *Vers. 6.* videtur legendum, cum in exemplari *μὴ ἀπλεύσωσιν* corrupte scriptum sit.“ *VR SINVS.* — Bavaricus *μὴ ἀπολεύσωσιν* habet. Ad rem pertinet, quod Appianus loc. cit. in hanc sententiam scribit: *Ad hæc legati responderunt: Velle quidem se & in hoc parere; sed nescire, quomodo contra Asdrubalem, damnatum capitis, qui jam, collectis virorum viginti millibus, prope Carthaginem castra posuisset, defendere urbem possent.*

Vers. 7. *Vers. 7.* Δῆλον ἐγένετο &c. Probabilis nobis visa est Küsteri conjectura, ad Polybium auctorem referentis hoc fragmentum. Poterit autem vocabulum βάσταγμα vel de opibus intelligi, quas cognatae significationis voce βάρος sæpe designat Polybius, vel recta de onere rerum ex urbe advectarum, & de plaustrorum jumentorumque multitudine, quibus opus fuerat ad eas res devehendas: de quibus Appianus ibid. sic scribit: *quæ quum adferrentur, magnificum & mirum erat spectaculum tot plaustrorum, quibus ipsi hostes res suas advehebant.*

Ibid. καταπέλτας β. id est δισχιλίας, bis mille. Sic corrigere perspete Küsterus jussit, pro καταπέλτας δύο, quod vulgo apud Suidam editur. Conf. Appian. ibid.

CAPUT V.

Cap. V.
Vers. 1 sq. *Vers. 1 sq.* Agitur de Pœnis, anxie expectantibus reditum legatorum ad tradenda Romanis arma Vticam missorum; qui, cum redirent, tristi vultu & obstinato silentio satis significabant, novum se idque durissimum mandatum adferre, nempe illud de urbe in alium locum transferenda. Qua de re consulendus omnino Appianus Punic. c. 92 sq.

Vers. 4. *Vers. 4.* οὐκέτι συνέβαινε γίνεσθαι τὴν ἀλογίαν. Defecta utique videri debet oratio, nisi ἀλογία h. l. idem sit ac ἀφώνια, silentium, tacitus stupor, quemadmodum ἀλόγως apud Sophoclem in Oedip. Colon. vers. 131. idem fere ac ἀφώνως sonat. De re confer Appian. ibid.

CAPUT VI.

Cap. VI.
Vers. 1 sq. *Vers. 1 sq.* Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμέας &c. — Casaubonus, hoc fragmentum, cum Vrsino, in Polybianis referens, titulum ei inscripsit: *Phameas, sive Phæneas, dux contra Scipionem.* Inde porro REISKIUS: „Fragmentum, inquit, de *Phænea* (sic enim legendum) pertinet ad bellum Aetolicum cum L. & P. Scipionibus gestum, pergentibus in Asiam ad bellum Antiochicum. vid. Liv. XXXVII initio. *Phæneas* ille erat celebris Aetolorum dux.“ — At non de Aetolo Phænea, sed de Hi-

mil-

milcone, cognomento Phamea vel Phamea, equitum praefecto Carthaginiensium, hic agi, multum incommodare solito Romanorum stationes, unum vero Scipionem adgredi numquam auso, perspicue intelligitur ex Appiani Punic. c. 97 & 100.

Vers. 1 sq.

Vers. 2. Καὶ ποτε συνεγγίσας &c. Nescimus an hoc pertineat ad id quod loc. cit. cap. 107. narrat Appianus, de Phamææ cum Scipione colloquio.

Vers. 2.

Vers. 3. Αἱ δὲ σημῶσαι τῶν Ῥωμαίων &c. Fragmento huic Casaubonus titulum fecit hujusmodi: *Consilium Scipionis: cavendi, quam nocendi hosti, potior cura esse debet.* Rem, qua de hoc loco egerat Polybius, narrat Appianus Pun. c. 103 sq.

Vers. 3.

Vers. 5. Nil utique mirum, si res a Scipione suo gestas, quarum majori parti ipse etiam interfuit, præ ceteris rebus diligenter & enucleate (id est enim, μετὰ διαστολῆς) exposuit. Fortasse vero verba hæc scripserat Polybius, ubi dictum illud Scipionis retulit, cujus ex Polybio Appianus meminit Punic. c. 132. Vide Reliq. libri XXXIX. c. 3, 5 sq.

Vers. 5.

Vers. 6. Ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ Μάρκον Πόρκιον &c. Diferte ex Polybio hæc citavit Suidas. Eadem Plutarchus habet in Apophthegm. p. 200. & Livius in Epit. lib. XLIX. *Virtutem Scipionis, inquit, & Cato, vir promptioris ad vituperandum linguæ, in senatu sic prosecutus est, ut diceret, reliquos, qui in Africa militarent, umbras militare, Scipionem vigere.* Ibid. Οἷος πέπνυται &c. Homer. Odyss. K'. 495. In verbis πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκείνον, quæ apud Suidam vulgo inferuntur, latet fortasse hæc sententia, Catonem ista poëtæ verba ad illum (sc. Scipionem) retulisse; ut duæ voces πάλιν ἄλλον ex aliquo participio nescimus cujus verbi corruptæ sint. Suidas in Κάτων, nescimus ex quo auctore eandem rem ita refert: Λέγεται, Κάτωνα τὸν πρεσβύτερον, ἐρομένου τινος, ἣν ἔχει γνώμην περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πραγμάτων καὶ περὶ τοῦ Σκιπίωνος, εἰπεῖν· Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σιωπῇ ἀίσσουσι.

Vers. 6.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXVII.

LIBRI XXXVII.

RELICVIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Μουσείον, τόπος περὶ τὸν Ὀλυμπόν τὸν ἐν Μακεδονίᾳ.
 Πολύβιος τριακοστῇ ἐβδόμῃ. Liber XXXVI. com-
 plectebatur res A. V. 605 gestas, & liber XXXVIII. per-
 tinet ad A. V. 607, ut docuimus ad init. lib. XXXVI. Re-
 stat igitur, ut intelligamus, libro XXXVII. persecutum
 esse Polybium res A. V. 606 gestas. Eo anno cum aliæ
 res gestæ sunt, tum *bellum Macedonicum III. contra An-
 driscum Pseudophilippum*, cujus mentio fit in epitome libri
 quinquagesimi Livii, his verbis: *Thassalia, quum & illam
 invadere armis atque occupare Pseudophilippus vellet, per
 legatos Romanorum auxiliis Achæorum defensa est.* In il-
 lius igitur belli historia mentionem fecit Polybius, *Musei,
 loci ad Olympum qui in Macedonia est.* Cujus *Musei* nulla
 quidem apud alium auctorem, præter Stephanum Byzan-
 tinum, diserta mentio superest: attamen ex eis, quæ Pau-
 sanias prodidit lib. IX. c. 30. p. 769, collatis cum Strab. lib.
 IX. p. 410. intelligitur, fuisse haud longe ab Olympo, qua
 is in Macedoniam se demittit, Orphei monumentum, Mu-
 sarum amici, aliaque loca Musis sacrata, ejusdem nominis
 cum illis, quæ in Helicone, Bœotix monte, celebra-
 ta erant,

CAPVT

CAPVT II.

Cap. II.
Vers. 1.

Vers. 1. Προσίας ὁ βασιλεὺς &c. — „Fragmentum hoc pertinet ad narrationem de morte Prusiae. Confer Diodor. Sic. T. II. p. 523.“ REISKIVS. — Adde eundem Diodor. T. II. p. 591. in Eclogis de Virt. & Vitiis. De eodem Prusia in epitome Livii lib. L. post ea verba, quæ modo ad cap. præcedens citavimus, hæc leguntur: Prusias, rex Bithyniæ, omnium humillimorum vitiorum, a Nicomede filio, adjuvante Attalo rege Pergami, occisus est. Copiose eam rem persecutus est Appianus in Mithridat. c. 4 - 7. De eodem Prusia est HENRICI VALESII ad hunc locum proluxa Adnotatio, quam pro nostro instituto huc transcribere non gravabimur: „Hic est Prusias, inquit, cognomento Κυνηγός, qui devicto Perseo, cujus so- rorem in matrimonio habebat, Romam venit, ac se liber- tum populi Romani professus est, [Polyb. XXX. 16.] tan- demque a Nicomede filio interfectus est. Fuit autem, ut opinor, Prusiae filius, Ziælæ nepos. Neque enim assen- tior Carolo Sigonio viro doctissimo, qui in lib. I. de anti- quo Iure Provinc. cap. 13. eum cum altero confundit Pru- sia, Ziælæ filio, qui Phrygia cedere Attalicis regibus ius- sus est a Romanis, ut tradit Livius & Strabo lib. XII. Sed hunc ab illo distingui debere, his argumentis vincam. Et- enim noster hic Prusias Κυνηγός cognominatus est, teste Appiano in Mithridatico; [cap. 2.] at alter ille dictus est Χωλός, ut tradit Memnon lib. XV. Et hic quidem deces- sisse dicitur ex vulnere, quod in obsidione Heracleæ acce- perat, teste ibidem Memnone. Noster, ut dixi, a Nico- mede filio est occisus, ut est apud Diodorum, Iustinum, Appianum & Zonaram. Et Prusias quidem ὁ Χωλός fortis- simus vir fuit ac bellicosissimus, ut testatur Memnon, & Polybius in fine libri V. [c. 111.] Noster vero Κυνηγός ef- feminatus & imbellis proditur ac regio nomine indignus a Polybio in Leg. 97. [XXX. 16.] & Livio. [XLV. 44.] Priori Philippus Persei pater, filiam copulavit, teste Poly- bio lib. XV. [c. 22, 1. coll. cum cap. 23, 10. & XVII. 4, 7.]

Poste-

Verf. 1.

Posteriori postulanti Perſes ſororem dedit, ut præter Ap-
 pianum in Mithridat. refert Livius lib. XLII. [Appian. Mi-
 thrid. c. 2. Liv. XLII. 12. Dubitationem tamen nonnullam
 injicere id ipſum poteſt, quod adeo & pater Pruſias, &
 filius, uterque filiam ejuſdem Philippi in matrimonio ha-
 buiſſe perhibeatur. Quæ res & nobis fraudi fuit, ut in
 Adnotatione ad XV. 22, 1. priorem Pruſiam, de quo ibi
 agitur, cum filio, de quo agitur apud Livium & Appia-
 num locis modo citatis, confunderemus. Videndum ve-
 ro, an XV. 22, 1. *κηδεστής* intelligendus forteſſe ſit *adfi-
 nis*, id eſt *ſororis maritus*, ut Pruſias pater matrimonio
 junctus fuerit cum Philippi ſore.] Poſtremo, prior ille
 Pruſias ante Olymp. CXL. regnare cœpit, ut intelligitur
 ex Polybii libro IV. [c. 47 ſeqq. Et jam multo quidem
 ante Olymp. CXL. id eſt ante annum ab V. C. 534. re-
 gnare cœpiſſe illum Pruſiam intelligitur ex Polyb. IV. 49,
 1.] Poſterior vero L. Marcio & Manilio Coſſ. eſt occiſus,
 ut ponit etiam Sigonius in Faſtis ex Livii epitome, id eſt
 anno 3. Olymp. CLVII. [Rectius ex ejuſdem Livii præ-
 ſcripto ad inſequentis anni conſules, qui eſt annus ab V. C.
 606, eadem Pruſiæ retulit Freinſhem. in Supplem. Livii
 lib. LI. cap. 3 ſqq.] Quod ſi hic annus idemque eſt ac
 prior, ſequitur ut plus quam 60 annos regnaverit. Regno
 autem tam diuturno quomodo convenire poſſunt ea, quæ
 de Pruſia hic Polybius dicit, *tantopere alienatos ab eo at-
 que inſenſos fuiſſe ſubditos?* Ceterum illud etiam obiter
 moneo, male apud Strabonem loc. cit. [lib. XII. p. 563.]
 legi *Προυσία τῷ Ζήλᾳ*. Scribendum enim eſt *Ζήλᾳ*, ex
 Arriano in Bithynicis apud Euſtathium in lib. III. Iliad. &
 Tzetzem Chil. III. hiſt. 115. & ex Stephano in *Ζήλᾳ* &
Προῦσα, ac Suida. Hic Zielas a Gallis in convivio inter-
 fectus eſt, quos ad convivium invitarat, cum iis inſidiare-
 tur, ut ſcribit Phylarchus apud Athenæum lib. II. [p. 58.]
 ubi male *Ζηλᾷ* ſcribitur. Ex quibus emendandus eſt pro-
 logus libri XXVII Trogi Pompeji, in quo ſic habetur:
*utque Galli Pergamo viſti ab Atoloxiæ Lambitunum occi-
 derint*

derint. Lego: victi ab Attalo Zieiam Bithynum occiderint. In fragmentis Memnonis semper Ζηλᾶς exaratur. “
— Vaillantius in Achæmenidarum Imperio Tom. II. p. 321. ex Memnone probabile fecit, Prusiam patrem ob-
iisse filioque Prusiæ τῷ Κυνηγῶ reliquisse regnum circa an-
num ab V. C. 564, quo anno Antiochus Magnus a Ro-
manis est devictus.

Vers. 1.

Ibid. καίπερ ἐν συλλογισμοῦ οὐ βελτίων ὑπάρχων. Ad-
jiciendam *particulam negantem* adnotaverat Salmasius ad
oram sui exempli Excerptorum Valesianorum; quam Sal-
masii conjecturam, cum aliis nonnullis ad eadem Excer-
pta ab eodem viro adnotatis, communicavit nobiscum
Ruhnkenius vir clarissimus. Intelligimus vero, satis futu-
rum fuisse, si in scholio eam conjecturam adnotassemus;
ac veremur, ne præpropere in contextum receperimus.
Suidas, qui totam hanc Eclogam in Lexicon suum (vo-
cab. Προυσίας) transtulit, nihil hic discedit a codicis Pei-
resciani lectione.

Ibid. ἡμῖς ἀνὴρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν. Valesius: *cor-
poris specie dimidiato homini similis.* Suidas: “Ἡμῖς in-
terpretatur ὁ βραχὺς, eundem Polybii locum respiciens.

Vers. 2. πρὸς τὰς κακοπαθείας ἄλλότριος. Suidas in *Vers. 2.*
Προυσίας nil mutat; sed in vocab. Ἀλλοπρόσαλλος (quod
exponit per εὐμετάβλητος, id est, *mutabilis, inconstans,*
& ὁ ποτὲ μὲν ἐτέρῳ, ποτὲ δὲ ἄλλῳ προσκείμενος, *qui nunc
hujus, nunc alterius partibus se adjungit.*) verba ista Po-
lybiana sic citavit, πρὸς τὰς κακοπαθείας ἄλλοπρόσαλ-
λος. Mendose quidem utique; sed ita, ut suspicari quis
possit, intercidisse nonnulla verba, & ab ἄλλότριος, quod
recte cum πρὸς τὰς κακοπαθείας construatur, oculis aber-
rasse librarium ad ἄλλοπρόσαλλος, cujus vocabuli vis &
notio pariter in Prusiæ ingenium atque mores optime con-
venire videtur.

Vers.

Vers. 6.

Vers. 6. Σαρδαναπάλου cum Suida scripsimus. Vulgo Σαρδαναπάλλου erat editum. *Vers. 7.* Τοιγαροῦν. Emendationem istam prævit Reiskius. *Ibid.* ἀμετάκλητον ὁρμὴν &c. Rursus citavit ista verba Suidas in Ἀμετάκλητος.

Cap. III.

CAP V T III.

Vers. 1.

Vers. 1. Μασανάσσης &c. — „Ad locum de *Masinissa* vide Diodorum Sic. *ibid.* [T. II. p. 523. Eclog. 3. ex lib. XXXII.] & Plutarchi Opusc. p. 1417. qui locum hunc integriorem profert.“ REISKIUS. — Est *Masinissæ encomium*, occasione obitus hujus regis a Polybio, pro more celebratum. conf. vers. 9. Plutarchi locus exstat in libello, An Seni sit gerenda Respublica, p. 791 sq. ed. Wechelii, ubi etiam diserte Polybium citat auctorem. Quod vero integriorem proferri a Plutarcho hunc Polybii locum Reiskius ait, eatenus verum est, quod verba nonnulla Plutarchus habet, quæ prætermissa sunt a compilatore eclogarum de Virtutibus & Vitiis: ceterum brevissimus apud eundem Plutarchum locus est, sed librariorum culpa defectus, & subito abruptus. Exhibuimus eum hoc ipso cap. vers. 11. De argumento vero hujus eclogæ Polybianæ inprimis consulendus Appianus in Punic. c. 105 sq. Adde epitomen Livii lib. L.

Vers. 3.

Vers. 3. ἐγένετο δέ. ἐγένετο δὲ Suidas, apud quem exstat tota hæc ecloga in Μασανάσσης. Particulam δέ, quam agnoscunt veteres Suidæ editiones cum codice Peiresciano, perperam apud Suidam omisit Küsterus. *Ibid.* ὅτε μὲν στήναι δέοι. In vulgatum ὅτε μεταστῆναι cum cod. Peiresc. consentit Suidas. Reiskius corrigendum censuit ὅτε μὴ μεταστῆναι; & particula δὲ post καθεζόμενος, quam & Suidas ignorat, haud incommode abesse posse putavit.

Vers. 5.

Vers. 5. Στέμβανον. — „*Methymnatum* appellat Valerius Maximus VIII. 13. ubi locum hunc pæne verbotenus vertit.“ REISKIUS. — *Ibid.* υἱοὺς πέτταρας. — „Tres tantum Masinissæ filios in historiis patri supersites repe-

reperio, Micipsam, Guluffam, Mastanabalem: sic enim apud Salustium in Iugurthino habent mssti codices, non Manastabalem; & Appianus in Libyco [Pun. c. 106 & 111.] *Μαναστάβαν* eum appellat: Zonaras *Μαναστάμαν*; ita enim edidit Wolfius, mendose, ut opinor, ob affinitatem inter *μ* & *υ*, quomodo in msstis codicibus τὸ βῆτα scribi solet. Invenio & Masgabam & Misagenem, Masinissæ filios, apud Livium: sed ii aut nothi fuere, aut certe ante patrem mortui. Mirum tamen, in Eclogis libri XXXII Diodori, *παῖδες δένα* poni Masinissæ superstites, in Eutropio quadraginta quatuor." VALESIVS.

Verf. 5.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXVIII.

RELIGVIA S.

CAPVT I.

Cap. I.

Verf. 1. *Παραγενομένων ἐν Πελοπονν. &c.* — „Hoc Fragmentum ex Libro Polybii XXXVIII. descriptum est, ut ad oram libri manuscripti notatum animadvertimus.“ VRSINVS. — Confer quæ notauimus ad initium Libri XXXV. & ad XXXVI. 1, 1. *Ibid.* τῶν περὶ τὸν Αὐρήλιον πρεσβευτῶν. — „Est idem *Aurelius Orestes*, qui p. 1300. [XXXI. 12, 9.] una cum Cn. Octavio in Syriam missus esse dicitur. vid. Pausan. [lib. VII. c. 14.] p. 556.“ REISKIUS.

Ibid. διασαφούντων τὰ συμβεβηκότα περὶ αὐτούς. — „Livius in epitoma libri LI. ita de hac re: *Belii Achaici semina referuntur hæc, quod legati populi Romani ab Achaicis pulsati sunt.*“ VRSINVS. — Quod pulsatos esse legatos scribitur apud Livium, id eo pertinet quod mox Polybius ait, λεγόντων μετ' αὐξήσεως, verbis rem auxisse legatos. Non enim ipsi violati fuerant ab Achæis, sed Lacedæmonii, qui in eorum diverforium confugerant, ut docet Pausanias loco modo citato; quo loco levem errorem, qui vulgo ibi orationem turbat, facile sic corriget diligens lector: τοὺς δὲ αὐτῶν (scil. Λακεδαιμονίων) καὶ καταφυγεῖν ἔνθα Ὀρέστης ἦκει φθάνοντας, ὅμως καὶ ἐντεῦθεν ἐβιάζοντο ἔλκειν.

Verf.

Versf. 2. ἐπὶ τῷ παραδειγματίζειν αὐτούς. — „τῷ est in texto editionis Plantinianæ. τὸ in Notis Vrsini. Potest utrumque defendi; sed hoc malim.“ REISKIUS. — Si ἐπὶ τὸ prætuleris, quod & nobis satis placet, fuerit *comma delendum post Ἀχαιῶν*, ut cohæreant verba ἐρμηκότων ἐπὶ τὸ παραδειγματίζειν.

Versf. 2.

Versf. 3. ἡ σύγκλητος ἡγανάντησεν. Tacite hoc correxit Casaubonus. ἡγανάντησαν Vrsini. in plurali numero, qui, quamquam quoad sensum referri ad nomen collectivum ἡ σύγκλητος poterat, tamen in tam arcta vicinia vix ferri potuisse videtur. Sed paulo post, nonnullis interjectis verbis, haud male apud eundem Vrsinum πρεσβεύτας κατεστήσαντο scribitur, quod teneri debuisse arbitramur, licet ἡγανάντησεν in sing. præcesserit. Casaubonus utrobique singularem numerum requiri putavit.

Versf. 3.

Ibid. τοῦ περὶ τὸν Ἰούλιον. — „Significatur *Sex. Iulius Cæsar*, qui cum eodem L. Aurelio Oreste A. V. 596. [597] consul fuit.“ REISKIUS. —

Versf. 4. διεμπесόντας. Cur in διεμπесόντας mutatum hoc voluerit Reiskius, nullam satis gravem causam nos quidem perspicimus. *Versf. 5.* ἀπειρασμένους correxit Vrsinus, cum mendose ἀπειρασμένους daret instus liber. *Versf. 6.* οὐ διασπᾶσαι βουλομένη. — „οὐ particula deest in exemplari, quæ tamen necessaria videtur.“ VRSINVS. — Invitis nobis διασπᾶσαι irrepsit, pro διασπᾶσαι. — *Versf. 7.* καὶ ὑπόκρισιν τοὺς Ῥωμαίους. — „Videtur deesse τοῦτο ποιῆν, vel tale aliquid.“ VRSINVS. — „ταῦτα ποιῆσαι, vel simile quid videtur deesse.“ REISKIUS. — „Forte ταῦθ' ὑποκρίναι τοὺς Ῥωμαίους, sine defectu.“ GRONOVIVS. *Versf. 8.* ἀνασοβῆσαι μὲν ἔριναν correxit Casaubonus. Corrupte ἀνασοβήσαντες ἔριναν ex codice suo ediderat VRSINVS, interferto asterisco, & adjecta annotatione huiusmodi: „Hic quoque videtur deesse verbum κατὰ-πλήττειν, vel aliquid tale, quod sensum expleat.“

Versf. 4 sqq.

CAPVT II.

Cap. II.

Vers. 1.

Vers. 1. Οἱ δὲ περὶ τὸν Σέξτον &c. Vide cap. præced. vers. 3. Satis arcte hæc cum præcedentibus cohærere facile intelligitur. Sed compiler eclogarum ab istis verbis novam veluti Eclogam incipiens, usitatam suam particulam Ὅτι præposuit. Quare duarum sequentium vocum ordinem invertere coactus, sic scripsit: Ὅτι δὲ οἱ περὶ τὸν Σέξτον. Nos, deleta, pro more nostro, illa particula, nihil ad Polybium pertinente, naturalem verborum seriem, Οἱ δὲ περὶ τὸν, restituimus. *Ibid.* Θεαρίδαν. Sic rursus infra vers. 11. Conf. XXXII. 17, 1. Apud Pausaniam vero p. 556. vulgo Θερίδαν edunt hujus hominis nomen. Monuit ad initium hujus capitis VRSINVS: „Totus hic locus, de Achaici belli feminibus, ex Polyblo, ut opinor, a Pausania sumtus, peti potest ex libro rerum Achaicarum.“ — Totam rem a prima origine exposuit prædictus scriptor lib. VII. c. 12 seqq.

Vers. 2.

Vers. 2. παραστησόμενοι καὶ διδάζοντες τὴν σύγκλητον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς περὶ τὸν Αὐρ. γενομ. ἀσεληγημάτων. — „Corrupte ἀλγημάτων in exemplari scriptum erat. ἀσεληγήματα enim, hoc est, *piacula* commissa ab Achaicis sunt, cum populi Romani legatos pulsarunt.“ VRSINVS. — Verbum παραστησόμενοι, si bene habet, & integra si est oratio, eandem fere vim habere videtur ac διδάζοντες. Sicut παρίσταναι τινὶ γνώμην aut παράληψιν, est adferre alicui sententiam vel notionem, adducere aliquem in alicujus rei notitiam; & παρίστατά μοι, scil. ἡ γνώμη, hæc mihi stat opinio, ita sentio: (vide V. 65, 9. & Adnot. ad V. 9, 6.) sic παρίστασθαι τινά (scil. πρὸς τὴν ἀληθῆ γνώμην vel διὰληψιν) usurpari potuit pro in veram sententiam adducere, edocere aliquem, aut in nostram sententiam perducere, intelligendo πρὸς τὴν ἡμετέραν γνώμην.

Vers. 5.

Vers. 5. καὶ σχεδὸν οὐδὲ προσδεομένων δναιολογίας. προσδεομένων sua auctoritate Casaubonus edidit. προσδέμενον habet Vrsinus; unde malimus, καὶ τὸ περὶ τοὺς πρεσβυτάς ἐγγλημα παραπεμπόντων, ὡς σχεδὸν (vel ὡς καὶ σχεδόν)

σχεδόν) οὐδὲ προσδεόμενον δικαιολογίας, ut προσδεόμενον referatur ad ἐγκλημα, & hæc sit sententia: *Et crimen obiectum de violatis legatis silentio prætereuntes, tamquam fere non indigens excusatione.* Quæ ratio magis etiam convenire videtur cum vi & usu verbi προσδίδωαι.

Verf. 5.

Verf. 8. Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαυον καὶ Κριτόλαον. — „Ita legendum, cum ex Pausania [loc. cit. p. 556 extr.] tum ex Livio, cujus verba sunt hæc in epitoma libri LII. *Dux eorum Critolaus sibi mortem conscivit; in cujus locum Diaeus, Achaici motus primus auctor, ab Achæis dux creatus, &c.* Orofius lib. V. cap. 3. Polybii locum designat, cum inquit: *Valerius Antias in Achaia pugnatum, & viginti millia Achæorum cum duce suo Diaxo, cecidisse confirmat. Polybius Achivus, quamvis tunc in Africa cum Scipione fuerit, tamen quia &c.*“ VRSINVS. — Nec Livii, nec Orofii verba, ab Vrsino citata, in hoc tempus & ad hunc locum pertinent; nisi quatenus valebant ad corrigenda duorum virorum nomina, quæ in Vrsini codice corrupta fuisse videntur. Orofii verba suo loco protulimus, in Spicilegio Reliquiarum ex Polybii libro XL. Tom. V. hujus edit. p. 50. Ad præscripta verba, Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαυον, REISKII adnotatio hæc est: „Aut deest aliquid, aut expungendum est δὲ, & sic distinguendum, διεφθαρμένον, οἱ περὶ τὸν Δίαυον.“ — Nempe, ut οἱ περὶ τὸν Δίαυον καὶ Κριτόλαον &c. sint illud ipsum πλῆθος, quod paulo ante dixit. Quod si ita statueris, possis οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαυον &c. suspicari. At non est verisimile, plebis vel multitudinis nomine designare Polybium voluisse *Diaum* & *Critolaum*, qui ducebant quidem suis artibus multitudinem, sed ipsi erant prætorii viri & principes per id tempus Achæorum. Quod si in fine versus legeris καὶ λοιμῶν ἄλλιοι τῷ ἔθνει, respondebit deinde nominativis illis, Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαυον καὶ Κριτόλαον, verbum ἐδέχοντο verf. 9. & satis commode cohærebit oratio; licet ne sic quidem difficultas omnis levata sit. Lacunæ signum post λοιμῶν ἄλλιοι inseruit Casaubonus. Ac sane, nisi emendationem

Verf. 8.

Vers. 8.

istam nostram probaveris, hiulca atque pendens manebit oratio, cui vel sustentandæ vel explendæ non satis fuerit, si pro λοιμῶν αἴτιοι cum eodem Reiskio legendum suspicemur καὶ λοιμοί, καὶ πάντων τῶν κακῶν αἴτιοι, quamquam ceteroquin per se non displicet hæc conjectura.

Vers. 9.

Vers. 9. καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐστίν. VRSINVS in Notis, postquam verba ista ex msto codice sic citavit, καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐφη, — „Locus, inquit, ut videtur, mendosus, potest corrigi, si ita legatur, καθάπερ ἡ παροιμία ἐφη.“ — Eaque conjectura & in Vrsini contextum recepta est, & a posterioribus editoribus servata. Sed eandem improbens REISKIUS quærit: „Cur ἐφη, & non potius φησί? Videtur (inquit) ita legendum esse, καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐφθυμοῦμεν, τὰ διδόμενα &c.“ — Nobis simpliciori ratione res confici posse visa est, scribendo καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐστίν. Eodem prorsus modo latine dicere consuevimus, *ut est in proverbio.*

Ibid. οὐ μόνον τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ παρὰ Ῥωμαίων ἐδέχοντο τῇ λαίᾳ χειρί. In Vrsini codice τῇ δὲ μιᾷ χειρὶ erat; quod & ille in contextu sic edidit, sed ad oram, pro μιᾷ, λαίᾳ adscripsit, & in Notis sic utique corrigendum monuit; paulo vero ante, pro μόνον, ad marginem μέντοι posuit; denique verbum ἐδέχοντο ad præcedentia verba retulit, οὐ - - τῇ δεξιᾷ παρὰ Ῥωμαίων ἐδέχοντο, & interposito commate a sequentibus separavit. In totum autem locum sic commentatus est idem VRSINVS: „Proverbium extat apud Ciceronem in Epist. 5. lib. VI. & in Epist. 17. lib. XV. ad Atticum, sed mutilum & mancum. Omnino apud Polybium adverbium μόνον expungendum suspicor, & pro eo μὲν, facili lapsu in μένον a librario mutatum, reponendum; quod sequenti adverbio δὲ respondeat; ut proverbii sententia sit: *dextra manu solere accipi, quæ dentur sine fūco & fallaciis; læva, quæ contra.* Achæos igitur, quibus persuasum esset, Romanos non vere & ex animo, sed metu Carthaginienſis belli, quod imminabat, & Hispanienſis, quod nondum confectum erat, simulate fecum

secum agere, accepisse quæ dabantur, non dextra, ut dicitur, manu, sed sinistra; in quo falsam eos de Romanis opinionem habuisse queritur Polybius, cum inquit κατόλου δὲ συλλήβδην &c. — CASAVBONVS, λαῖα in contextum recipiens, οὐ μόνον tenuit, ad quod refertur deinde κατόλου δὲ, sed particulam δὲ ante λαῖα deleuit; insigni cum veri specie, immo certa ratione, ut nobis videtur, integritati suæ restituens locum. Quo fit, ut proverbium tale sit, τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ παρὰ τινος, τῇ λαῖᾳ χειρὶ δέχεσθαι, quæ ab aliquo dantur dextra manu, sinistra accipere; id est, quæ ingenuo animo & bona fide offeruntur danturque, ea non eodem animo accipere, sed suspecta habere, ac nonnisi cunctanter & nulla cum gratia accipere. Sic τῇ λαῖᾳ δέχεσθαι poterit vel ita dictum videri, ut latine dicimus *in sinistram partem accipere*; vel ita, ut, quemadmodum, qui eximia cum lætitia atque gratia accipit oblatum, *ambabus manibus illud accipere* dicitur, sic, qui libenter & cum gratia accipit, *dextra manu accipere*; qui vero suspectum habet oblatum, adeoque cunctanter, invitatus, & nulla cum gratia id accipit, *is læva manu accipere* dicatur. Ceterum, idem proverbium in animo habuisse Ciceronem eis in locis, quæ sunt ab Vrsino citata, ubi nonnisi hæc verba leguntur, τὰ μὲν διδόμενα; id quidem, in brevitate illa & obscuritate styli, quo de industria ibi usus Tullius est, veremur ne non certo confirmari possit. De græca vero apud Polybium scriptura possit etiamnum dubitatio cuiquam oboriri, satisne causæ Casaubonus habuerit, quod Vrsini conjecturam λαῖα, pro μιᾷ, recta in contextum adoptavit; quandoquidem τῇ μιᾷ idem valeat ac τῇ ἑτέρᾳ, adeoque, quoniam opponitur τῇ δεξιᾷ, nil differat a τῇ λαῖᾳ. At, qui consideraverit, quam facile vocem ΛΑΙΑ cum ΜΙΑ commutare potuerit librarius, is lubens in recepta emendatione, quæ & reliqua commoditate commendatur, adquiescet.

- Vers. 9.** *Ibid.* παρέπαιον perspecte correxit Casaubonus, παρὰ πᾶσι Vrsinus, cum in contextu, tum in notis; corrupte haud dubie.
- Vers. 11.** *Vers. 11.* ἵνα γένηται τις. — „Ante ἵνα deesse videtur ἐπιμελήσεσθαι, aut προνοηθήσεσθαι, aut simile quid,“ REISKIUS. — *Ibid.* — „περὶ videtur delendum, & post πολέμου nil deesse.“ IDEM.
- Vers. 13.** *Vers. 13.* διὰ ἀπειρίαν. Oportebat, opinamur, διὰ τὴν ἀπειρίαν.

Cap. III.

CAPVT III.

- Vers. 2.** *Vers. 2.* πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς. — „In exemplari erat Καρχηδονίους, pro τοὺς Ἀχαιοὺς, corrupte prorsus. Quis enim hic Carthaginienſibus est locus?“ VRSINVS. *Ibid.* καὶ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον ἐποχὴν. — „Post κατὰ τὸν πόλεμον excidit vocab. ἐποχὴν ex omnibus editionibus, e Notis Fulvii Vrsini restituendum.“ REISKIUS. — Scilicet verba ista in Notis sic citans Vrsinus, ut nos edidimus, καὶ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον ἐποχὴν, de vocabulo ἐποχὴν nihil prorsus monuit, sed „Copula καὶ, ait, deerat in exemplari post vocem δικαιοδοσίαν.“ Ex quo adparet, particulam καὶ ex editoris emendatione in contextu esse adjectam, vocem ἐποχὴν vero typographi errore omiſſam. Quem errorem mireris non observatum a Casaubono, cujus versio latina huius loci sic habet: *ut pactum aliquod cum Achæis inirent super satisfactione, tum pro ceteris injuriis, tum pro iis quas bello acceperant.* Oportuerat sic saltem in græco καὶ τῶν κατὰ τὸν πολ. pro καὶ τὴν. De re, quæ hic agitur, conferre Vrsinus jussit Pausaniæ verba, (loc. cit. p. 556 sq.) quæ sic habent: καὶ (ἔτυχον γὰρ τότε ἦδη οἱ παρὰ Ῥωμαίων ἦγοντες τὰ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀχαιῶν δικάσαι) ἀφίκετο μὲν ἐν Τεγέᾳ τῇ Ἀργιάδων τοῖς ἀνδράσιν ἐς λόγους ὁ Κριτόλαος &c. Vbi bene Vrsinus ἔτυχον γὰρ τότε legit, pro ἔτυχον γὰρ ποτε, quod Kuhnii quidem habet editio. *Ibid.* ἐπισκεψομένους correxit Casaub., ἐπισκεψαμένους Vrsinus.

Vers.

Vers. 3. ἔκριναν, πλείστους μὲν ἄλλους. ἔκριναν τοὺς μὲν ἄλλους corrigere jussit Reiskius. Potueras & πλείστους μὲν τοὺς ἄλλους suspicari. De re sic Pausanias, citante Vrsino: ἰδίᾳ δὲ τοῖς συνέδροις ἐπέστελλεν εἰς τὰς πόλεις ἀπολείπεσθαι σφῶς τοῦ συλλόγου &c.

Vers. 3.

Vers. 5. ἐπανοίσειν δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς τὴν ἐξῆς, ἔφη, σύνοδον, ἥτις ἔμελλε γενέσθαι μετὰ μῆνας ἕξ. — „Ita hunc locum emendavimus ex Pausania, cum in exemplari corrupte prorsus scriptum esset, ἐφ' ἣ σύνοδον αὐτῇ γενέσθαι &c. Pausaniæ verba sunt hæc: ὃς ἄλλην ἐκέλευεν ἀναμένειν αὐτοὺς Ἀχαιῶν σύνοδον, εἰς μῆνα ἐσομένην ἔκτον· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἰδίᾳ διαλέξασθαι σφίσιν ἄνευ τοῦ νοικοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἔφασκε. Καὶ οἱ μὲν ἐπεὶ ἀπατῶμενοι συνῆσαν, ἀπηλλάσσοντο εἰς Ῥώμην, Κριτόλαος δὲ &c.“ VRSINVS.

Vers. 7. καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ Τεγέᾳ. — „Aut verba καὶ πρὸς delenda sunt, aut legendum πρὸς τοὺς Λακεδαιμόνιους παρὰ τῶν ἐν τῇ Τεγέᾳ, scilicet παραγενομένων παρὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ῥωμαίων.“ REISKIUS. — At, licet ceteri Achæorum legati abfuissent, quos expectaverant legati Romani, tamen consentaneum est, alios ex Achæis, præter Critolaum, colloquio illi interfuisse.

Vers. 7.

Vers. 10. τοὺς ἀπαγομένους εἰς Φυλακὴν πρὸς τὰ χρέα. Vide Adnot. ad V. 27, 4. *Ibid.* καὶ τοὺς ἐράνους ἐπιμόνους ποιεῖν. Conjunctionem καὶ, quam ignorat Vrsinus, sua auctoritate Casaubonus adjecit. Poterat pariter τοὺς δ' ἐράνους, vel τοὺς τε ἐράνους scribere. Poterat etiam prorsus omittere copulam, quandoquidem haud raro asyndeto utitur Polybius. Græca verba his latinis expressit doctus interpres, *debitorum solutione dilata*; quam & nos versionem tenuimus, cum certior ratio non esset in promptu. Eodem modo Ernestus in Lexic. Polyb. ἐράνους ἐπιμόνους ποιεῖν interpretatus est *debitorum solutionem differre*, scil. *necessitatem solvendi*. De usu vocabuli ἔρανος conferenda inprimis loca e Demosthepe a Reiskio nostro in Indice græcitatibus Demosthenicæ congesta. Est scilicet ἔρανος pecunia absque fœnore mutuo data pauperibus & ob-

Vers. 10.

aratis e fisco ex collationibus ditiorum congesto. Quare ἐπιμόνους ποιεῖν τοὺς ἐράνους est prorogare usum gratuitum illius pecuniæ, & repetitionem ejus differre.

Verf. II. *Verf. II. παρ' αὐτά. — Ad vulgatam scripturam παρ' αὐτοῦ sic monuerat REISKIUS: „Imo vero παρ' αὐτά, vel παραυτά uno vocabulo, confestim.“*

Cap. IV.

CAPVT IV.

Verf. I. *Verf. I. Ὁ δὲ Κόιντος ὁ Καίλιος ἐν τῇ Μακεδονίᾳ τάδε συνθανόμενος, καὶ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ &c. — „Ita legendum; & videndus Livius in epitoma lib. LII.“ VRSI. NVS. — Nil huc facit epitoma Livii lib. LII. nisi quod Cæcili Metelli nomen ibi occurrit, quod corrupte videtur scriptum fuisse in Vrsini codice. Cæcilius Metellus per id tempus bellum in Macedonia victo Andrisco composuit, de quo Livius lib. L. egit. Vox τάδε, in contextu Vrsini, errore typographi, ut videtur, prætermissa, ex Notis Vrsini in contextum recepta a Casaubono est.*

*Ibid. καὶ τὸν νεώτερον * *. — „καὶ τὸν νεώτερον Σκιπίωνα Ἀφρικανόν. Ita emendavimus ex corruptis verbis ἀλιωνα μαῖνον, quæ sunt in exemplari; in quo παραχῆς, pro πρεσβευτᾶς, scriptum erat paulo supra.“ VRSINVS. — „Dubito de Scipione Africano. Nomen hoc non fuit in codice Vrsini, ejus ea conjectura est. In msto fuit ἀλιωνα μαῖνον. Quidquid in illa lectione latet, Scipio Africanus tum in Græcia non erat, sed in Celtiberis.“ REISKIUS. — Non quidem in Celtiberis, ut Reiskius ait, at sane non in Græcia, sed vel in Africa tunc versabatur Scipio, bello Punico intentus, vel Romæ, ubi, ædilitatem petens, Consul est a populo creatus, & ad conficiendum bellum Punicum missus. Vide XXXVII. 3. XXXIX. 2sq. & Appianum in Punicis. Quare utique alienum prorsus videri debet illud Vrsini inventum, precario prorsus sumtum, & mirum quantum a codicis scriptura discedens, de Scipione Africano, Metelli legato, Macedoniæ proprætoris: quamquam & Casaubonus cum in græcis, tum in latina*

tina versione, Vrsinum est secutus; & doctus editor Historiæ Universalis ex Anglico sermone in Germanicum conversæ, Sigism. Iacob. Baumgarten Tom. V. Adnotat. 104. speciem aliquam veri, sed admodum illam debilem, & temporum rationi repugnantem, conciliare eidem conjecturæ studuit. (Confer Valefii Adnot. ad Polyb. XL. 10, 2. & Testimonia Veterum de Vita Polybii, a nobis collecta, Tom. V. hujus edit. pag. 11. num. VI. 3. & p. 12. num. VII. 2.) Iam Freinshemii ratio, qui in Livii Supplementis lib. LI. cap. 60 & 65. (conf. Polyb. hoc libro cap. 5, 9.) pro *Scipione Africano*, Vrsini auctoritate invento, *Aelium Lamiam juniorem* nominat; aliquantulo quidem propius abit illa a vestigiis manuscripti codicis; sed ceteroquin nihil habet, quo commendetur. Neque enim usquam alibi in horum temporum historia *Aelii* alicujus *Lamiæ*, nedum duorum mentio occurrit, quorum alter *major*, *minor* alter fuisset appellatus; & omnino docuit Pighius in Annalib. Roman. T. III. p. 104. ante annum fere ab V. C. 535. *Lamiarum* cognomen atque familiam in *Aelia* gente nusquam memorari. Quare quidnam fani lateat sub illo monstro, ex incitia & socordia librariorum prognato, adhuc disceptandum viris doctis relinquitur. Nobis quidem, studiose omnia dispicientibus, nihil non modo certum, sed ne probabile quidem occurrit: ac veremur, ne desperandum sit de medicina sædo ulcere inveniendâ, nisi ex meliore codice, si quis alicubi ad hunc diem superest, lux aliqua adfulserit.

Vers. 1.

Vers. 2. λόγους παραπλησίους τοῖς τῶν περὶ τὸν Σέξτον. Vers. 2.
Sic in contextu Vrsini est editum, idque tenere posteriores editores. In Notis vero locum istum ita citat VRSINVS, quasi editum esset τοῖς παρὰ τοῦ Σέξτου, monetque: „Ita legendum; vel, si τὸν Σέξτον retineamus, quod est in exemplari, τοῖς τῶν περὶ τὸν Σέξτον legendum erit.“ — Si τῶν, ut videtur, non fuit in exemplari; possis, omisso illo articulo sic legere, παραπλησίως τοῖς περὶ τὸν Σέξτον; quæ nobis verissima lectio videtur. Terminatio-

nes

Vers. 2.

nes ως & ους sæpe a librariis, sæpe etiam ab editoribus, ad scripturæ compendia non satis advertentibus animum, inter se commutatas vidimus. Accedit, quod ipse Vrsinus h. l. sibi non constat in ejusdem vocis terminatione: in contextu παραπλησίους scripsit, in Notis παραπλησίους.

Vers. 5.

Vers. 5. ἐργαστηριακῶν. Potest quidem haud illegitime formatum videri vocabulum ἐργαστηριακός ab ὁ ἐργαστήρ, operarius, vel τὸ ἐργαστήριον, officina. Sed inusitatum ceteroquin est. ἐργαστικούς dicit Noster X. 16, 1. *Ibid.* καὶ πᾶσαι μὲν ἐκέρυζον αἱ πόλεις.. — „ἐκέρυζων. a verbo κερύζαν, quod est, temere, sine causa, rusticorum more, stolide superbire, ferocire, insollescere. Deinde malim πᾶσαι μὲν οὖν aut καὶ πᾶσαι μὲν ἐκέρυζων.“ REISKIUS. — Commodius fortasse fuerit πᾶσαι μὲν γάρ. Scriptura vero ἐκέρυζον ne præcise damnetur, vetat (quemadmodum ad Luciani Dialogos Select. p. 27 sq. monuit Hemsterhusius) illud Hesychii Κορύζει· μωραίνει. & Κορύζων· μεμωραμένος. cum quo consentit Suidæ vetus editio Mediolanensis, quæ sic habet: Κόρυζα· καὶ κορύζων, μεμωραμένος ἢ μυξάζων. καὶ κορυζῶντα. Pro quibus in Küsteri quidem editione nihil aliud legitur, nisi Κόρυζα· καὶ κωρυζῶν, μεμωραμένος, ἢ μυξάζων. De notione verbo isti subiecta copiose differuit Hemsterhus. l. c.

Vers. 7.

Vers. 7. ὑπόθεσεως ἐπειλημμένος. Posterius verbum correxit Ernestus, monitus a Reiskio, cum mendose ἐπιλημμένος ante esset editum. ὑπόθεσιν Casaubonus occasionem est interpretatus; non male: commode vero REISKIUS adnotavit: „ὑπόθεσις est argumentum fabulæ agendæ ab histrionibus: recte ergo de theatro subijcit.“

Vers. 8.

Vers. 8. Φάσκων, βούλεσθαι μὲν Πρωμάτους Φίλους ὑπάρχειν, δεσπότας δ' οὐκ ἂν εὐδοκῆσαι κτησάμενος. Tenuimus id quod inde ab Vrsino editum invenimus. Est autem ad illa verba, hæc VRSINI adnotatio: „In exemplari erat Πρωμίων. Omnino aliquid mendii hæret huic loco; &, pro κτησάμενος, κτησαμένους fortasse legendum.“ — Perspecte vero REISKIUS: „Πρωμάτους, ait, est

est ab Urfino, cujus in codice fuit Ῥωμαίων, recte. Lege ergo βούλεσθαι μὲν Ῥωμαίων φίλος ὑπάρχειν. Ita legendum esse, φίλος, non φίλους, patet ex insequente κτησόμενος. — Vellemus viro docto obtemperassemus: velle se, ait Critolaus, amicus Romanorum, dominos nolle habere.

Vers. 9.

Vers. 9. Καθόλου δὲ παρήνει. — „καθόλου δ' ἐπαρῶναι λέγων.“ REISKIUS. — Speciosa utique, & tam docta, quam sagax emendatio. Nam & nimis debile h. l. verbum παρήνει videri debet, & per se solum in ista con- nexione vix stare potest. Pereommoda vero ἐπαρῶναι de isto homine dixerit Polybius, id est, *bacchatus est*; veluti *temulentus*, *proterva*, *injuriosa*, *contumeliosa verba ja- ctavit*. Cum aliis scriptoribus, tum Demostheni & Plutar- cho frequentatum ista notione verbum. Recte vero ἐπαρῶναι attica forma, cum duplici augmento, Reiskius scrip- sit; non παρῶναι, quemadmodum in scholio nostro sub contextu expressum est. Quod si παρήνει scripsit Polybius, non dubitamus verba nonnulla hic intercidisse.

Vers. 9.

Ibid. εἰς δ' ἀνδρῶν. Particulam adversativam sua auctoritate adjecit Casaubonus, cum abesset ab Urfini edi- tione, ac fortasse non magnopere desideraretur.

Vers. 10. πολλὰ δὲ τὰ πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμ- πορεύων καὶ μεθοδεύμενος. — „Forte ἐμπειρέων, simili traducto a medicis, quorum alii erant empirici, alii me- thodici. Sententia hæc est: prolatis argumentis diversi generis, quorum alia ex usu vitæ (τῇ ἐμπειρίᾳ) petita, alia ex arte topica vel logica, subtiliter excogitata, ἐκ τῆς μεθόδου vel τέχνης, scil. ῥητορικῆς, quæ inprimis sic nude solebat τέχνη appellari.“ REISKIUS. — At hæc quidem interpretatio nimis frigida: ut taceamus, nusquam in græ- co sermone verbum ἐμπειρεύειν inveniri. Neque vero omnino caussa subest satis idonea, cur vulgata scriptura folicitetur. Licet enim ipsum etiam verbum ἐμπορεύειν activa ista forma vix usquam alibi occurrat; nihil tamen impedit, quo minus credamus, dictionem hanc πολλὰ

Vers. 10.

Vers. 10. *τινα ἐμπορεύειν* usurpasse Polybium tali quadam notione, *multa proprii lucri causa jactare*, ut interpretatus est Casaubonus, vel *multa fraudulenter dicere ad consequendum propositum*, ut Ernestus: nempe ut *mercatores* solent, qui, merces suas venum exponentes, multis & fraudulentis verbis eas commendant, aut qui, e peregrinationibus domum redeuntes, multa vana gloriantur, multaque mendacia effutunt. Quam in sententiam in passiva sive media forma accipitur idem verbum in II. Epist. Petri Apostoli, cap. 2, 3. *πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται*, *fictitiis verbis vos decipient*. Eodem pertinent *ἐμπορικὰ διηγήματα* apud Polybium nostrum IV. 39, 11.

Vers. 11. *Vers. 11. τῶν πολιτευμάτων. πολιτευομένων* si servatum cupis, intelliges eos qui *rebus publicis præsunt*. Sed magis placet *πολιτευμάτων*, cum quo & convenit *ἐνια*, quod erat in codice.

Cap. V.

CAPVT V.

Vers. 1. *Vers. 1. περισπασάμενος τοὺς στρατιώτας.* — „*περισπασάμενος* bene habet: *cum jussisset milites*, quorum manu septus erat, *a se discedere*, ut, quicumque vellet, ad se libere accedere posset: aut, *cum subito, violenter, disjecisset, distraxisset globum militum*, qui prætorem verba facientem honoris & præsidii ergo circumstabant, & ex eo repente velut furiosus prorupisset, exfiliisset. Casaubonus ita vertit, ac si *περισπασάμενος* legisset, cui non assentior.“ REISKIUS. — Nempe Casaub. interpretatus erat, *manu militari succindus*, cui adensus est Ernestus in Lexic. Polyb. & in eandem sententiam Freinsheim. in Supplem. Livii lib. LI. c. 64. *armatis advocatis*. Sed *avocare, abstrahere, nudare, non advocare, adsciscere*, significat verbum *περισπᾶν*: itaque *περισπᾶσαι* est *a se avocare, a se abstrahere, sese nudare*. Quare Reiskii interpretationem illam probavimus, quam priori loco posuit, quam & res ipsa requirere videbatur. Posterior Reiskii ratio
non

non convenit, quoniam prætor eo tempore ipse erat Critolaus, ut docet Pausanias p. 536 sq. Conf. ad vers. 7.

Vers. 3. συνεργούντας τοῖς ἐχθροῖς. — „Ita videtur *Vers. 3.*
legendum ex emendatione ad oram exemplaris notata,
cum in contextu τοῖς αὐτοῖς scriptum sit.“ *VRSIIVS.* —
Ad quæ *REISKIVS*, non satis quidem accurate: „τοῖς
ἐχθροῖς, inquit, est ab *Vrsino*, cujus in codice fuit τοῖς
αὐτοῖς, quod rectum est, si articulus omittitur.“

Vers. 4. Αἰγία correxit *Vrsinus*, cum Αἰγία esset in *Vers. 4.*
exemplari. *Ibid.* τὸν Τριτταῖα Στρατήγιον. Et
hæc scriptura *Vrsino* debetur, cujus codex habebat τὸν
τριταῖον στρατήγιον, ad quæ verba monuit *VRSIIVS*:
„Opinor legendum τὸν Τριτταῖα Στρατήγιον. Τριταῖα
enim πόλις Ἀχαιῶν *Stephano*, a qua ὁ πολίτης Τριταεύς.“
— Sæpius illud gentile cum apud *Polybium*, tum apud
alios scriptores occurrit, ubi recte per simplex τ in medio
scribitur, quemadmodum in *Notis* h. l. etiam scripsit *Vrsi-*
nius: eademque ratione in contextu correctum velimus,
Τριτταῖα. Pariter tamen *XXXVIII. 6, 2.* Τριτταεύς
duplici ττ, sed nonnisi ex uno *Vrsini* codice, (si modo in
codice ita fuit) editum est. Quem vero Στρατήγιον
hic nominavit *Vrsini* codex, idem utique videtur esse, qui
aliàs cum in eisdem his *Eclogis* de *Legationibus*, tum in
illis de *Virtutibus & Vitiis* Στράτιος nominatur, *Tri-*
tæensis, unus ex principibus *Achæorum* *Romam* evoca-
tis, cum quibus ad extremum senex in patriam est rever-
sus. vide *XXXVIII. 6, 2 & 6. XXXII. 7, 14. XL. 4, 4.*

Ibid. τοῖς περὶ τὸν Γνάϊον. — „*Cnæus* ille est *Papi-*
rius, de quo p. 1356 & 1359.“ *REISKIVS.* — Vide cap.
4, 1. & c. 5, 9.

Vers. 6. ἀνηγγελέναι δὲ ὀρκιζόμενος μηδέν. *Casaubo-* *Vers. 6.*
nus: sed renunciaſſe quicquam jurejurando negante. Quæ
ſi eſſet ſententia, debebat (ut recte *Reiſkivs* monuit) *Pol-*
lybius

Vers. 6. lybius dicere, ἀγγελλέναι δ' ὀμνύντος vel ὀμνύοντος μηδέν. Quod vero suspectum idcirco verbum ὀρκιζόμενος habuerit idem Reiskius, nulla idonea causa fuit. Plana & commoda est sententia: dicente Stratio, se, juratus cum esset, nihil Romanis renūciasse.

Vers. 7. *Vers. 7. προσεμέτρησεν* correxit Casaub. *προσεμέτρησεν* Vrsin. mendose. *Ibid. ὥστε κυρίους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους, οὓς ἂν ἐπὶ στρατηγία αἰρήσωνται.* — „Forte ὥστε πάντων κυρίους εἶναι τοὺς ἀνδρ. οὓς ἂν ἐπὶ στρατηγία αἰρήσ. *omnium rerum arbitros & dominos in hoc bello fore, quicunque ejus essent imperatores deligendi: aut, imperatores hujus belli futuros, quicunque illi deligerentur, habituros summam rerum omnium potestatem, neque necesse ipsis fore, ut ulla de re ad senatum & populum Achaicum referrent.*“
REISKIUS. — Nobis satis esse visum erat, si ad κυρίους intelligeremus, ex præcedentibus, verba τοῦ πολέμου, dominos belli futuros, id est; supremam potestatem belli pro suo arbitrio administrandi habituros. Illam vero ejusdem viri emendationem, ἐπὶ στρατηγία, pro ἐπὶ στρατοπεδείᾳ, tam necessariam, quam perspicacem, judicavimus; sed nimirum ea sententia, quam in versione expressimus, quæ & planissima & unice vera nobis visa est, ut quæ sola convenit cum eo quod sequitur, δι' αὐτὸν τρόπον &c. Scilicet: decretum confici curavit, ut belli ejus supremam & absolutam potestatem haberent ii viri, quoscunque ad præturam elegerent. Quare (quoniam nunc ipse Critolaus prætor erat, ut monitum est ad vers. 1.) per id decretum monarchicam aliquam potestatem (in reliquum suæ præturæ tempus) nactus est. Casaubonus, quum intelligeret, in vulgata scriptura οὓς ἂν ἐπὶ στρατοπεδείᾳ αἰρήσωνται non inesse eam sententiam, quam in versione expressit, asteriscum ante verba οὓς ἂν posuit. Gronovius in ora sui exempli, pro οὓς ἂν, forte ὧν ἂν legendum adnotavit. Sed, ne id quidem satis esse, facile adparet. Cæterum ipsa Casauboni sententia, si quid videmus, a mente

mente Polybii, quæ ex reliqua orationis connexionem fati-
tis intelligitur, prorsus aliena est.

Vers. 8. πραγματοποιεῖν. — „Ita legendum, cum in *Vers. 8.*
exemplari corruptum sit hoc verbum.“ VRSINVS.

Vers. 9. ὁ δ' Ἀῦλος εἰς Ναύπακτον. Casaubonus, *Vr. Vers. 9.*
fini lectionem, ὁ δ' ἄλλος, expressit: *alius Naupactum ab-*
iiit. Perspecte vero REISKIUS: „Immo vero Ἀῦλος, in-
quit. Quis enim dicit ὁ δὲ ἄλλος? Dicit solet ἄλλος δὲ
fine ὁ. Et quam hoc infinitum, ὁ ἄλλος? Significatur
Aulus Gabinius. vid. p. 1356.“ — Nempe cap. 4, 1.
Mendum ineffe vulgatæ scripturæ jam olim intelligens
Freinfhemius in *Supplem. Liv. LI. 65.* Ἀῖλιον legendum
censuit, eundem *Aelium Lamiam* dicens, quem supra
cap. 4, 1. nominatum a Polybio statuerat.

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXIX.

L. XXXIX.

RELIQVIA S.

Confer Adnotata ad initium Libri XXXV.

CAPVT I.

Cap. I.

Vers. I.

Vers. I. Ἀσδρούβας ὁ στρατηγὸς Καρχηδονίων. De hoc homine consulendus omnino Appianus in Punicis, eis locis quæ sunt a nobis in Indice rerum apud Appianum occurrentium indicata, ad vocem Asdrubal Boëtharchus. Descriptionem hanc ingenii morumque Asdrubalis subiecisse Polybius videtur narrationi fœdi finis, quem fecit suæ iactantiæ ac feritatis vanissimus idemque nequissimus homo; quæ res tangitur in brevi illo fragmento, quod infra posuimus, cap. 3, 1. & uberius exponitur ab Appiano Punicorum cap. 130 seq. Partem hujus eclogæ habet Suidas in Ἀσδρούβας, a vers. 1-5. tum cap. 2, 7 & 10.

Vers. 2.

Vers. 2. Γολοσσῆ. Guluſſæ, Masinissæ filio, qui cum auxiliis aderat Romanis. vide Appian. c. 106 sq. & 111. *Ibid.* πορφύρεα θαλαττίαν. Valesius, *chlamydem ex purpura Tyria*: ad quæ verba SALMASIVS in ora sui libri notavit: „non est purpura Tyria, sed marina.“ Contra REISKIUS θαλαττίαν, cœruleam, violaceam, interpretatur, qualis est color undarum maris e longinquo spectati.

Vers. 4.

Vers. 4. ἀφελῶς ἔχων Νομαδικῶ τινι τρόπῳ. Valesius: *ut erat simplici ingenio, more gentis Numidarum*; veremur, ne non satis accurate. Rescribe, *simplici cultu, Numidarum*

midarum more. Non enim de ingenio nunc agitur, sed de
exteriore cultu habituque. Hasdrubal purpurea chlamyde
indutus, & lorica reliquisque armis tectus progressus
est: Gulussa, simplici cultu, & vel sine armis vel levis-
sime armatus.

Ibid. ἤρετο ex Suida recepimus. Minus recte vulgo
ἔρετο.

Verf. 5. οὐκ ἂν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολοσσῆς, ἔδωκας σαυτὸν *Verf. 5.*
εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχων ἀνάγκην. — „Hasdrubal
enim prius militaribus copiis extra urbem profectus fue-
rat, cum alter Hasdrubal, Gulussæ consobrinus, [immo,
Gulussæ ex sorore, Masinissæ ex filia nepos, Appian. Pu-
nic. c. 93 & 111.] urbanis copiis præesset. Postea prior
Hasdrubal cum in prælio adversus Manilium superior fuisset,
victoria elatus, etiam urbanum exercitum sibi adjun-
gere conatus est. Itaque urbem ingressus, alterum Han-
nibalem calumniari cœpit, quo abdicato ipse universis co-
piis solus præfuit. Est autem hujus loci sensus ambiguus.
Dubium est enim, an id velit dicere Gulussa, *si Romanos
metuisses*, an illud potius, *nisi Romanos metuisses*.” VA-
LESIVS. — In versione idem Valesius sic posuit: *si ita
esset, inquit Gulussa, nunquam te in urbem inclusisses,
nulla præsertim necessitate impulsus*. — REISKIUS: „Vi-
detur hæc, ait, sententia esse: *si tu vere, quod ais, time-
res Romanos, nunquam te urbe conclusisses, quam certo
nostri ab iis brevi post capiendam*.” — Nobis vero græca
iterum relegendibus, hæc videtur haud dubia sententia:
Asdrubal cum, *Romanos se metuere*, dixisset; respondit
Gulussa: *sane non in urbem te conjecisses, nisi necessitas te
eo compulisset*. Id est: hoc quidem recte ais, & id tibi
facile credo, recteque etiam facis, quod Romanos me-
tuisti: sane, si illi tibi non metuendi essent, si tu neces-
sitate non fuisses coactus, non relictis castris, quæ extra
urbem erant, in urbem te conjecisses, & muris te inclu-
sisses. At nimirum nunc quidem in hoc congressu non est,
cur Romanos timeas, & idcirco armatus & fossa valloque-

munitus mecum colloqui velis, cum ego solus & nudus prodeam, neque Romanis militibus sim cinctus.

Verf. 6. *Verf. 6.* πᾶν ἀναδέχεσθαι, διότι ποιήσομεν τὸ προστα-
τόμενον. *omnia recipere*, id est, quæcunque proponatur
conditio, spondere ac polliceri pro nobis, *imperata nos*
facturos. De phrasi πᾶν ἀναδέχεσθαι diximus ad XIII. 5,
3. sed veremur, ne hoc loco non satis integra vel emen-
data sit oratio.

Ibid. μόνον ἀπόσχεσθε. Sic esse in codice monuit Va-
lesius in ora. Hinc REISKIUS: „Nil erat causæ, ait,
cur ἀπόσχεσθε mutaretur. Alloquitur Asdrubal Gulaßam,
&, *Vos*, ait, *Numidæ atque Romani, qui estis amici &*
socii, & causam communem contra nos geritis, abstinete
vos ab hac misera urbe.“

Verf. 8. *Verf. 8.* σχεδὸν ἅπαξ &c. Per se quidem minime dis-
plicet ἅπαξ, sed ad τὰς ἐλπίδας utique vox ἅπασας re-
quiri videtur.

Verf. 9. *Verf. 9.* Μαυρουσίου. — „Valesius in erratorum in-
dice annotavit, in codice suo Μαύρους legi, pro Μαυρου-
σίου, quod itaque ei debetur.“ REISKIUS. — Quod
Strabo observavit lib. XVII. p. 825. quos *Mauros* Romani
& indigenæ vocant, eos *Maurusios* fuisse a Græcis adpel-
latos, eum morem constanter aliàs Polybius tenuit; qua-
re & nunc tenuisse probabile est, quum præsertim facile
Μαυρουσίου vel compiler eclogarum, vel librarius ali-
quis, neglecta terminatione, quæ superne adscripta erat,
in Μαύρους mutare potuerit, quod nomen illi fuit familia-
rius. Ceterum quod de *Mauris* & de *copis Pœnorum*,
quæ in castris erant, hoc loco Polybius ait, pertinet haud
dubie ad id, quod Appianus cap. 126. ait, *ineunte hyeme*
Scipionem statuisse, Carthaginienſium copias & auxilia,
quæ foris habebant, primum tollere, a quibus commeatus
in urbem submittebatur; quo loco deinde ingentem ista-
rum copiarum cladem exponit. Ibi licet *Mauvorum* non
diserta fiat mentio, facile credi potest, fuisse illos in auxi-
liis Pœnorum.

Ibid.

Ibid. καὶ τὰ περὶ τῶν ὑπαίθρων δυνάμεων. Aut im-
 pte adjecta fuisse verba ὅτι σώζονται, aut intercidisse non-
 nihil in eam sententiam, quam in scholio significavimus,
 cum ex tota orationis connexione adparet, tum ex Ap-
 pianī loco modo citato. Valeſius nonniſi priora verba οὐ
 γὰρ τὰ περὶ τοὺς Μαυρ. ἡκηόει tamquam in parentheſi po-
 ſita intellexit, & verba ὅτι σώζονται ad præcedens ἔφη re-
 tulit, ut ſic procedat oratio: καὶ γὰρ ἔφη - - καλὰς ἐλπί-
 δας ἔχειν, καὶ τὰ περὶ - - ὅτι σώζονται, &c. Ex quo
 eadem ſere ſententia, quam nos expreſſimus, enaſcitur:
Hasdrubal falli eum (hæc Valeſii eſt huius loci verſio) *re-*
ſpondit: nam Eſ foris ſociorum auxiliis plurimum ſe confi-
dere, (quippe nondum audierat ea, quæ in Mauritania
 evenerant) *Eſ copias ſuas, quæ regioni præſiderent, adhuc*
ſalvas eſſe: neque porro ſe ipſos de rebus ſuis deſperare.
 Atque hæc unica ratio eſt, qua defendi utcumque ſervari-
 que illa verba ὅτι σώζονται poſſint. Cui rationi illud qui-
 dem non repugnat, quod ab oratione infinita, καλὰς ἐλ-
 πίδας ἔχειν, in eadem ſermonis confeſtione tranſit ad
 finitam, καὶ ὅτι σώζονται; neque enim infrequens, apud
 Polybium præſertim, iſtud genus tranſitionis ab una con-
 ſtructionis forma ad aliam: ſed parum convenire videtur,
 quod continuo rurfus ad infinitivum recurrit, καὶ οὖν ἀπ-
 ἐλπίζειν. Vtcumque tamen id ſit, ſi quis tenendam fuiſſe
 editori eam rationem contendat, nec temere abjicienda
 duo verba, quæ codex habet, non pertinacius nos quidem
 repugnabimus: dicemusque, ne a nobis quidem prorsus
 deleta eſſe illa verba, ſed ad oram infra contextum adno-
 tata. In contextum ſi quis reſtituta cupiat, facile patia-
 mur, ſed ita, quemadmodum Valeſius & Gronovius fece-
 runt, ut uno tenore currant verba καὶ τὰ περὶ τῶν ὑπαί-
 θρων δυνάμεων ὅτι σώζονται, non quemadmodum Erneſtus,
 qui, comma interſerens poſt δυνάμεων, prorsus turbavit
 connexionem orationis, & ſententiam plane contrariam
 effecit, quaſi hoc dixiſſet Polybius, *Eſ de copiis caſtrenſi-*
bus nondum audiverat Aſdrubal, ſalvas eas eſſe.

Verf. 10. *Verf. 10.* οὐ γὰρ περιόψεσθαι σφᾶς προφανῶς παρασπον-
δουμένους. Scilicet, quod, datis obsidibus, non solum
arma omnia Romanis tradere, verum etiam urbem suam
& lares atque penates in alium locum jussi sunt transferre.

CAPVT II.

Cap. II.

Verf. 1. *Verf. 1.* τοιαύτην καὶ τηλικαύτην ἀσέβειαν &c. — „Si-
gnificat trucidatos in mœnibus Carthaginis & oculis Ro-
manorum captivos Romanos. vide Appian. p. 72.“ REIS-
KIVS. — Appian. Pun. c. 118.

Ibid. τὰς ἐλπίδας ἔχεις. — „ἔχειν potest fervari. In-
finitivus adhiberi solet in interrogationibus cum admira-
tione indignabunda; & subauditur ἄξιον ἦν, vel ἐρχῆν
vel simile quid; ut ad Theophrasti Charact. exemplis te-
statum feci, ad illud εἶτα ἀπολουθεῖν τῷ ἀργύριον οὐν ἔχοντι.
Sed probo tamen h. l. Valesii correctionem.“ REISKIVS.

Ibid. τοὺς θεῶν. Videri fortasse potiore jure pot-
erat, τοὺς τῶν θεῶν scriptum reliquisse Polybium; a
quibus verbis in sequentia aberravit librarius.

Verf. 2. *Verf. 2.* διότι δὲ συντέλειαν ἐπιτίθεσθαι. — „Forte,
διότι συμφέρει τέλος ἐπιτιθέναι, ejus interesse, quamprimum bello finem imponere.“ REISKIVS. — Vocabulum
συντέλεια pro τέλος usurpare amat Polybius. συντελεῖ Va-
lesius interpretatus erat, utile esse ejus rationibus: quam
interpretationem etiam si usus comprobaret, vel sic tamen
defecta foret oratio, nisi vocem τέλος adjiceret.

Verf. 4. *Verf. 4.* τῶν οἰκετῶν ἐξ ἀνάγκης. — „Legendum pu-
to ἐξ, absque ἀνάγκης, idque in versione latina sum secu-
tus.“ VALESIVS. — At, quoniam οἰκέται, quemadmo-
dum cum Aristophanis Scholiasta Suidas observavit, vo-
cantur οὐ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατὰ
τὴν οἰκίαν, non solum famuli, sed etiam omnes domestici,
percommode οἰκέτας ἐξ ἀνάγκης servos dixerit Polybius.
De differentia, quæ fit lib. XL. 2, 5. inter τοὺς παρατρό-
φους & τοὺς ἄλλους οἰκέτας hoc quidem loco cogitari non
debet.

Verf.

Vers. 6. ὥστε καὶ τοὺς ἐν ταῖς τραγωδίαις τυράννους πολὺ τι ὀφείλειν. — „Sententia est: ut ab ejus affeclatione majestatis multum abessent illi tragici reges, quamvis fastuosissime & vultuosissime incederent. Integre sic esset dictum: ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγωδίαις τυράννους πολὺ τι προσοφείλειν ἐπιδιδόναι πρὸς τὸ ὁμοίως αὐτῷ σεμνῶς καὶ σιβαρῶς προΐεναι.“ REISKIUS.

Vers. 6.

Vers. 7. τότε δὲ καὶ κοιλίαν εἰλήφει. — „In cod. *Vers. 7.* msto erat καὶ λείαν, id est, καὶ λίαν, (nam librarii λείαν & λίαν promiscue habent) quæ est vera lectio. Subauditur τὴν σάρκα, tum etiam carnem vehementer auxerat in molem ingentem. ἀναλαμβάνειν vel sic nude ita usurpatur, & de rebus omnibus quæ accumulatur & coacervantur & exstruuntur magnam in molem: sed & hic potest τὴν σάρκα latere in proxima superiori σάρκινος.“ REISKIUS. — Non λείαν, ut ait Reiskius, sed hoc ipsum λίαν habuit codex Peiresc. teste Valesio in ora suæ editionis: quum vero κοιλίαν offerrent Suidæ codices, rectissime haud dubie fecit Valesius, quod horum auctoritatem est secutus. καὶ κοιλίαν, adjecta conjunctione, legendum monuit Toupus, locum hunc citans in Notis ad Longin. de Sublim. sect. 43. ubi σιτευτοὺς βοῦς (quæ dictio mox sequitur) docet idem esse ac πικνομένους. *Ibid.* τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπιμελουμένος ἦν. — „colore præter naturam (scu solitum) ardente, florido, rubicundo.“ REISKIUS.

Vers. 10. ὅτε μὲν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ τις βλέψει. *Vers. 10.* ὅταν requirebat conjunctivum modum; ὅτε potentialem vel optativum, quem vocant grammatici, amat; & mox in ὅτε δὲ cum Suidæ codicibus consentiebat Peirescianus. Deinde αὐτοῦ τι mendose quidem habet Suidas Küsteri; sed recte αὐτοῦ τις editio Mediolanensis cum codice Peiresc.

Vers. 13. καὶ ἐν δυστυχηνίᾳ πατρίδι. — „Aut loco *Vers. 13.* καὶ legendum est ἐν, aut καὶ οὐ. Tenuit auctoritatem in patria calamitosa, quam tyrannus vix teneat in civitate prosperis rebus utente.“ REISKIUS. — In voce δυστυχηνίᾳ desideratur argumentum, & δεδυστυχηνίᾳ videtur

legendum: certe, licet etiam careant interdum augmento verba composita, a verbo *δυστυχέω* prolatum in lexicis aoristum *ἐδυστύχησε* videmus, & præteritum *δεδυστυχηκώς*.

Vers. 14. *Vers. 14.* τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τότε - - ὑπαρξάντων. Cum *ὑπάρξαντας* vulgo legeretur, malle se *ὑπαρξάντων* ait Reiskius. Nos, necessariam istam emendationem ducentes, in contextum recipere non dubitavimus.

Vers. 15. *Vers. 15.* τὸν ὑπὲρ ἐκείνων ποιησώμεθα λόγον. ὑπὲρ *re-* vocavimus ex manuscripto, cum in marginem esset relegatum a Valesio, qui *περὶ* sua auctoritate in contextu posuit. Quod in edit. Gronov. & Ernest. refertur, in codice Peiresciano scriptum fuisse *ὑπὲρ ἐμποιώμεθα*, ex perperam accepta nota marginali Valesii ortum est: nihil aliud dicere voluerat Valesius, nisi in msto fuisse *ὑπὲρ ἐκείνων ποιώμεθα*, & compendiose *ἐκ.* scripserat, pro *ἐκείνων*.

Cap. III.

CAP V T III.

Vers. 1. *Vers. 1.* Vide Appiani Punic. c. 31. *Ibid.* συνέπεσε. Sic editiones omnes Suidæ, cum sub voc. Σεμνός, tum sub voc. Συνέπεσε, ubi disertè ait: συνέπεσε τῷ στρατηγῷ πρὸς τὰ γόνατα, ἀντὶ τοῦ προσέπεσε. Sua ex conjectura προσέπεσε edidit Valesius in Polybii Fragmentis.

Vers. 2. *Vers. 2.* Φιλανθρωπηδεῖς. Polybicum verbum est Φιλανθρωπεῖν τινα, *humaniter, benigne excipere aliquem*, I. 81, 8. & alibi.

Vers. 7. *Vers. 7.* τάδε μὲν Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συγγράφει. Confer XXXVI. 6, 5.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XL.

Lib. XL.

RELICVIAS.

CAPVT I.

Cap. I.

Vers. 1. Πυθέας. — „Hic *Pytheas* Bœotarches The- *Vers. 1.*
bis fuit, altera post Critolaum fax Achaici
belli, teste Pausania in Achaicis, [lib. VII. c. 14. p. 557.]
ubi bellum Achaicum elegantissime & gravissime refert
Hujus etiam meminit Polybius infra. [cap. 3, 10.] Occi-
sus est a Q. Cæcilio Metello, ut refert Pausanias.“ [ibid.
c. 15. p. 560.] VALESIVS.

Ibid. δοῦν' ἑαυτῷ παρακεχωρήθαι τὴν πρώτην ἡλικίαν.
— „Aut ἑαυτοῦ aut ἐνάστω, quod malim.“ REISKIVS.
— Recte, si quid videmus. Certe, Valesii interpretatio,
primam illam ætatem sibi condonatam esse existimabat, nec
per se satis apta est connexioni orationis, nec in græci
sermonis usu habet præsidium. Hoc dixit haud dubie Po-
lybius, *famam de illo homine obtinuisse, cuius prostituisse*
olim eum suam juventutem. Sed in hanc sententiam vide-
tur παρακεχωρηέναι scribendum fuisse.

Vers. 2. δι' Εὐμένους καὶ Φιλεταίου σωματοποιησάμε- *Vers. 2.*
νος τὰς προειρημένους αἰτίας. Valesius: *quæ vitia Eumenis*
& Philetæri favore & gratia aluit. Sed αἰτίας non tam
sunt vitia, quam culpæ vel inculpationes. Quare σωματο-
ποιησάμενος τὰς αἰτίας significare utcumque posset *confir-*
mavit vel auxit culpam; sed sic non adparet, quænam sit
h. l. vis verborum δι' Εὐμένους καὶ Φιλεταίου. Ernestus

Vers. 2.

in Lexico Polyb. *σωματοποιεῖσθαι τὰς αἰτίας* interpretatus est *alere & augere causas*: quod quid hoc loco valeat, non videmus. Veremur ne nec emendata satis, nec integra sint verba: suspicamurque, sic scripisse Polybium, *σεσωματοποιημένος vel σωματοποιηθεὶς διὰ τὰς προειρημένους αἰτίας*, per *Eumenem & Philetærum* opibus & auctoritate auctus propter prædictas causas.

Cap. II.

CAP V T II.

Vers. 1.

Vers. 1. Τοῦ Κριτολάου - - μετῆλλαχότος. Vide Pausaniam loc. cit. cap. 15. ubi docet, post pugnam prope Thermopylas, qua victi cæsiq; a Metello sunt Achæi, duce Critolao, nusquam amplius comparuisse Critolaum, & de morte ejus incertam fuisse famam, variamque opinionem. Veneno sibi mortem conscivisse Livius tradidit lib. LII. Quod vero Orosius IV. 3. (cujus verba retulimus in Spicileg. Reliquiar. ex Polybii libro XL. Tom. V. p. 50.) scribit, *adseruisse Polybium, in Achaia pugnatum esse Critolao duce*; id quale sit, non satis liquet. Certe, de clade ad Thermopylas Critolao duce accepta, Livius cum Pausania consentit. Contra, quod ex Polybio Orosius refert, id confirmare Florus videtur, II. 16. his verbis: *Critolai manum Metellus (consul) per patentes Elidis campos toto cecidit Alpheo*: quod tamen eo magis mirum atque etiam incredibile videri debet, quoniam in Peloponnesum descendere Romanus exercitus non potuerat, nisi capta Corintho; captam autem Corinthum demum a Mumio Consule esse, postquam imperio decessit Metellus, consentiunt omnes. Quare, quod Elidis campos & Alpheum fluvium huc traxit Florus, id quidem prorsus alienum est: Orosius vero *Achaïam* generaliori significato pro universa *Hellade* vel *Græcia* accepisse videtur, ex usu qui apud Romanos post confectum Macedonicum bellum Achaicumque obtinuit. Ceterum extremum tempus præturæ Critolai, (quod tempus complevit Diæus, Critolao suffectus,) incidit in initium anni consularis Romani 608.

Cn.

Cn. Cornelio Lentulo, L. Mummio Coff. qui consules pro more, inde ab A. V. 601. recepto, (vide Interpretes Livii ad Epit. libri XLVII.) Kalendis Ianuariis magistratum inierunt. De successione prætorum Achæorum his postremis temporibus, vide quæ mox notabimus ad cap. 4, 1.

Ibid. ἕως ἂν ἡ κατήκουσα σύνοδος. Necessario adjiciendus visus est articulus ἡ, qui aberat vulgo. Vide IV. 14, 1. & cap. 26, 7. Legitimum tempus comitiorum eligendo prætori Achæorum erat post æquinoctium vernum. Conf. ad c. 4, 1.

Vers. 3. ἐπέμψας εἰς τὰ Μέγαρα. — „Dixit præsidium militum Megara misit, qui urbem custodirent, & Metellum cum legionibus, si ulterius progredi vellet, arcerent, ut ait Pausanias.“ VALESIVS.

Ibid. τῶν οἰογενῶν καὶ παρατρόφων. — „Παρατρόφους alumnos verti. Sunt enim παράτροφοι, οἱ παρὰ τοῖς τῶν εὐπόρων υἱοῖς τρεφόμενοι. Tales erant apud Spartanos ii, qui *Mothaces* dicebantur, seu *Mothones*, quos παρατρεφόμενους τοῖς ἐλευθέροις exponit Harpocration & Hefychius; Phylarchus lib. XXV. hist. apud Athenæum συντρόφους, quod idem est. Glossæ veteres: *Alumnus*, οἰοτραφής, τρώφιος, τρεπτός. Item σύντροφος, *collatitanus*.“ VALESIVS. — „παράτροφοι sunt servi, emti quidem illi, neque domi nati, sed admodum pueri emti, & domi una cum filiis familias educati atque adulti.“ REISKIVS.

Vers. 9. προκατεκλείοντο πάντες. — „προκατέκλειον, prius deplorabant quam perierant; ante fata eos lugebant.“ REISKIVS. — Nobis percommode teneri posse vulgata visa est, hac sententia, omnes inter se collacrimabantur.

Vers. 10. τὴν δὲ τῶν οἰστών ἀνάστασιν καὶ τὸν ἐπισυρμόν. — „Si ἀνάστασιν bene habet, ἐπισυρμόν debet ita accipi, ut Valesius accepit, scil. de abductione. Sed videtur ἐπισυρμός, hic loci dici *supinatas*, neglectus præceptorum herilium, socordia in obeundis muniis domesticis, pertinax detrectatio parendi, quæ magna solet esse in tur-

Vers. 1.

Vers. 3.

Vers. 9.

Vers. 10.

bis

Verf. 10. bis reipublicæ. Quæ significatio si obtinet, legendum est ἀνάτασιν, *ferociam, minacitatem, audaciam heris obloquendi & minitandi.* REISKIUS. — At ἀνάτασις sæpius quidem apud Polybium pro *comminatione* vel *minis accipitur*, certo quodam & definito loco ac tempore prolatis, ut IV. 4, 7. XXX. 4, 2. sed pro *minacitate* nusquam quod sciamus. Nec satis idonea adest causa, cur vulgatam damnemus. Potest autem duplici ratione vocab. ἀνάστασις intelligi. Nobis visum erat, ἀνάστασιν idem esse ac στάσιν & ἐπανάστασιν, *motum, turbas, seditionem, insurrectionem.* In aliam partem interpretatus Toupius est in Epist. Crit. p. 17. *promotionem*, vel *exaltationem* intelligens, scilicet ipsam *manumissionem servorum*, & receptionem vel elevationem in numerum militum reipublicæ adeoque in civium numerum. ἐπισυρμόν idem Toupius ibidem, sicut Reiskius, de *socordia in domesticis muniis* accepit: de quo vocab. diximus ad IV. 49, 1. Valesius in latina versione utrumque vocabulum, τὴν ἀνάστασιν καὶ τὸν ἐπισυρμόν, uno verbo *abductionem* interpretatus erat.

Cap. III.

CAPVT III.

Verf. 3. *Verf. 3.* προσδοκῶντες τὸν ἀπὸ τοῦ στόλου κίνδυνον. — „Interpretatio hujus loci habetur p. 1481, 25. [c. 5, 10.] Significatur enim classis Romana, cujus adventus ex Africa a Græcis Peloponnesi formidabatur.“ REISKIUS. —

Verf. 4. *Verf. 4.* Πατρεῖς δὲ καὶ τὸ μετὰ τούτων συντελιμὸν ἐπταίνει κατὰ τὴν Φαιδίαν. Achæos Boeotiosque primo apud Thermopylas, iterum in Phocæis devictos a Metello Orosius scribit loc. cit. Illos vero Achæos, qui in Phocide internecione deleti a Metello sunt, selectos mille Arcades fuisse Pausanias scribit, Patrensi nullam faciens mentionem. conf. Polyb. XL. 6, 11. *Ibid.* καὶ ἦν τὸ συμβαῖνον πολλῷ τῶν κατὰ Πελοπόννησον ἐλσεινότερον. Nescimus an abundet articulus τῶν & deleri debeat, ut sententia sit: *quamvis lucrosa fuerit clades, quam in Phocide passi*

passi sunt Patrenses & qui eis erant contributi, multo tamen miserabiliora fuerunt ea quæ in Peloponneso acciderunt.

Verf. 7. ἀρχομένης Φαρμακείας. Non satis integra h.l. *Verf. 7.* videtur esse oratio; quamquam nil mutat Suidas in Φαρμακείας & in Περιπέτεια, ubi eundem locum protulit. *Ibid.* Pro τῆς Ἑλλάδος apud Suidam, in Περιπέτεια, τοῦ ἀνθρώπου legitur perperam.

Verf. 8. ὑπὸ πραγμάτων. Immo ὑπὲρ πραγμάτων, *Verf. 8. de republica dissentientes.* Sic cap. 4, 8. ὑπὲρ τῶν πραγμάτων παθεῖν τι, *pro republica aliquid pati.*

CAPVT IV.

Cap. IV.

Verf. 1. Cum Ecloga hæc vulgo, pro more, ab his *Verf. 1.* *verbis inciperetur, "Ὅτι τοῦ Διόλου, Salmasius ad oram sui exempli editionis Valefianæ adnotavit, "Ὅτι ἄρτι τοῦ Διόλου, nescimus qua conjectura ductus, vel quodnam indicium fecutus.*

Ibid. Τοῦ Διόλου - - καθεσταμένου στρατηγοῦ διὰ τῶν πολλῶν. *Diaus* prius suffectus ex lege fuerat (cap. 2, 1.) mortuo Critolao; nunc legitimo comitiorum tempore (nempe τῇ καθηκούσῃ συνόδῳ, vide *ibid.* cap. 2, 1.) a populo (ὑπὸ τῶν πολλῶν) denuo prætor est creatus, vere anni 608. Nam circa Pleiadum ortum, id est primo vere, legitimum fuisse tempus docet Polyb. IV. 37, 2. & V. 1, 1. si modo ibi particula τότε ita accipienda est, ut *jam tum*, (Arati ætate) istud obtinuerit institutum, cum olim alio tempore comitia prætoria egissent Achæi; non, ut hoc dixerit Polybius, Arati quidem ætate id obtinuisset, posterioribus vero temporibus esse mutatum. Ceterum iuvabit hoc loco notasse *seriem atque consecutionem prætorum Achæorum*, qualem his posterioribus temporibus fuisse reperimus. Scilicet *Menalcidas*, Spartanus, prætor fuit Achæorum A. V. 604. teste Pausania p. 551 sq. Huic successit *Diaus* A. V. 605. Pausan. 552 sq. *Diaum* excepit *Damocritus*, eodem anno, ut diserte Pausanias p. 554. docet, quo Metellus in Macedoniam prætor est missus,

id

Verf. 1. id est A. V. 606. Conf. Liv. Epit. libri L. Damocrito, in ipsa prætura proditiōis damnato, successit rursus *Diaus*, teste Pausan. p. 555. quod factum intelligi debet ex eadem lege, quam Polyb. XL. 2, 1. commemoravit. Electus deinde in insequentem annum 607 *Critolaus*, Pausan. p. 556. cui in magistratu mortuo rursus suffectus est *Diaus*. Polyb. XL. 2, 1 sq. Denique vernis comitiis A. V. 608. denuo a populo prætor creatus est idem *Diaus*, cujus sub prætura Corinthus est excisa, & eversum Achaicum fœdus.

Ibid. οἱ περὶ τὸν Ἀνδρωνίδα. *Andronidas*, Callicratis socius, Achæus, jam olim cum Romanis fœderat, & proditor Achæorum habebatur. Missus autem hic nunc ad Metellum fuerat, ad deprecandam iram. conf. c. 5, 2.

Verf. 2. *Verf. 2.* παρέβαλε τοὺς ἀνθρώπους. Citat hæc Suidas in Παρέβαλε, ubi perperam ἀναδεχθῆναι legitur, pro ἀναχθῆναι.

Verf. 4. *Verf. 4.* Σπράτιος. Conf. ad XXXVIII. 5, 4. Vulgo Σπράτιος duplici ττ h. l. erat scriptum hoc nomen: delimus alterum τ cum ex aliorum locorum præscripto, tum ex derivationis ratione.

Verf. 5 sq. *Verf. 5 sq.* τοῖς μὲν ὑπὸ Φίλωνος. Non satis adparet, ubinam sit particula adversativa, quæ isti particulæ μὲν respondeat. Deinde *vers. 6.* dubitare possis, utrum illud σφέτερον συμφέρον, *privatum commodum Philonis*, an *Diazi*, sit intelligendum. REISKII ad hunc versum sunt breves adnotatiunculæ hæ: „Potest διὰ ferri, sed malim plane abesse.“ — Tum simpliciter, nulla adjecta observatione, τιθεμένους legendum pro τιθεμένων, & ante πρὸς τοῦτον adjiciendam copulam καί. Denique: „εἰ, ait, satis bene potest locum tueri, *quamquam*; tametsi *Valefi* ἦ, *quapropter*, etiam non est inconveniens.“

Verf. 9. *Verf. 9.* Δίαιος καὶ Δαμόκριτος, ἄρτι τῆς καθόδου τετευχότες. *Diaus* & *Damocritus*, nuper ab exilio revocati. Quonam ab exilio? An Romano? At in numero eorum, qui Romam evocati erant, hos nusquam memoratos meminimus.

mus. Præterea non *nuper* demum, sed quinto abhinc anno, domum remissi ex Italia erant Achaici exsules. vide XXXV. 6. Nec vero facile intelligitur, quo pacto omnino *nuper*, atque etiam *nuperrime* (id enim valet vox ἄρτι) ab exsilio revocatus dici *Diæus* potuerit, qui tribus proximis annis continuus prætor fuerat Achæorum, ut modo ostendimus ad vers. 1. Sed *Damocritus*, hæud multo ante in ipsa prætura proditiōis damnatus, Peloponneso profugerat, ut docet Pausan. p. 555. Ex illo igitur exsilio *nuperrime revocatum Damocritum* ait Polybius; quare corrigendum τετευχῶς, pro τετευχότες.

Vers. 9.

Ibid. Ἀλυσμένης. Is copiis illis præerat, quæ ad tenenda Megara oppidum a Diæo erant missæ. c. 2, 2. Pausan. p. 559.

CAPUT V.

Cap. V.

Vers. 2. Ἀάγιον. Suspiciati eramus Στράτιον, ex cap. *Vers. 2.* 3, 4. coll. cum 3, 2. Certe nusquam aliàs *Lagium* commemoratum meminimus. Sed mox rursus Ἀάγιον nominatum videmus vers. 4. Quare nil temere novandum. *Ibid.* ὑποστρατηγόν. Corrige ὑποστράτηγον, retracto accentu. *Ibid.* ἐπενέγκαντες correximus, moniti etiam a Reiskio. Mendose vulgo ἐπηνέγκαντες.

Vers. 4. ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν Σωσιπράτη παρανομίας. — *Vers. 4.* „διὰ τὴν delendum. Fuit in aliis libris διὰ τὴν εἰς τὸν Σ. παρανομίαν, in aliis ὑπὲρ τῆς - - παρανομίας. Hinc conflata illa vulgata. Si quis servare διὰ velit, suaserimus δι' αὐτοῦ legi: *plebe per semet, sponte sua deveniente ad cogitationem.*“ REISKIUS.

Vers. 5. ἐπὶ τοῦ σιάμματος ὦν. Valesius: in ipso stadio *Vers. 5.* positus. Rectius fortasse fuerit, ad ipsum sulcum stans, id est, in limine certaminis, quo de vita erat pugnandum. Est certe aliud ἐπὶ τοῦ σιάμματος, aliud ἐντὸς τοῦ σιάμματος. Est autem σιάμμα sulcus, vel fossa, circa illud spatium ducta, intra quod pugnant athletæ. Vide auctores laudatos ad Hesychium in Σιάμματᾶ, quod exponitur ἀγῶνες,

ἀγῶνες, στάδια. Adde Guil. Budæum & Henr. Steph. hac voce.

Verf. 6. *Verf. 6.* ὅτι διαπέμπεται πρὸς Μεναλκίδα. Valefius, ex codice Peiresciano πρὸς μὲν Χαλκίδα edens, notaverat in margine, fortasse πρὸς τὴν Χαλκίδα esse legendum, idque in verf. latina est interpretatus, *quod Chalcidem clam nuntios mitteret.* Perspecte vero REISKIUS: „Forte πρὸς Μεναλκίδα. Et videtur ille *Menalcidas* significari, qui p. 1285. [XXX. 11.] commemoratur, ut amicus Romanorum, & homo Spartanus. Vtrumque autem id criminofum erat penes Achæos tum temporis.“ — De illo homine, qui etiam prætor ante aliquot annos fuerat Achæorum, plura vide apud Pausan. VII. 11. 13. p. 551 seqq. nec dubitabis de veritate emendationis a nobis adoptatæ. Conf. Adnot. nostram ad cap. 4, 1. Eo minus vero huc conveniebat vulgata scriptura Χαλκίδα, quia Chalcis eo bello non cum Romanis, sed cum Achæis fecit, ut intelligitur ex c. 11, 5. coll. Liv. epit. lib. LII.

Verf. 8. *Verf. 8.* διότι δοκεῖ μοι. Teneri utique nullo pacto potuit vulgatum διό, decurtatum per librarii errorem ex διότι, qua particula nihil apud Polybium frequentius, pro simplici ὅτι posita.

Ibid. ἀντερῖσαι. — „ἀντερῖσαι bona est lectio & immerito damnata: *contendisse, certasse, pugnasse.*“ REISKIUS. — Quamquam ferri utcumque, si opus foret, ἀντερῖσαι posset, sollicitam tamen nolimus commodissimam Valefii emendationem, quæ nobis quidem certissima visa est. ἀντερῖσαι, [*contra niti, obniti, contra moliri.* Similiter alia composita verbi ἐρείδειν passim a librariis corrupta vidimus. V. 84, 2. & Fragm. grammat. num. LXXXIV. Tom. V. p. 92.

Verf. 9. *Verf. 9.* τὸ ταχέως σφῆλαι &c. Huc pertinet, quod III. 5, 6. dixit, ἅμα τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος ἔσχε τοὺς ποινὸν ἀτύχημα πάσης τῆς Ἑλλάδος. Confer notanda ad cap. 10, 3. — „καὶ ante ῥαδίως addidit Valefius de suo. Præstabat meo

meo iudicio, ῥαδίως ἡττήσαι plane deleri, ut scholion verbi σφῆλαι. REISKIUS.

Vers. 12. Εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν. *Vers. 12.*
— „Hujus dicti auctor fuit Themistocles; vide Plutarchum in ejus vita. Zonaras quoque testis est, Græcos post excidium Corinthi, cum in majori felicitate quam antea essent, id dicere solitos, ὅτι εἰ μὴ θάπτον ἐαλώκεισαν, οὐκ ἂν ἐσώσαντο.“ VALESIVS. — Themistoclis dictum habes apud Plutarch. p. 126. edit. Wechel. ἀπολώμεθα ἂν, εἰ μὴ ἀπωλόμεθα. *Perieramus, ni periissemus.* Polybii verba repetiit Suidas in Εἰ μὴ, ubi, quid sibi velint verba in fine adfuta οἱ κρημνιζόμενοι, non magis mihi, quam doctissimo Kusterō, liquet.

CAPUT VI.

Cap. VI.

Vers. 1. Αὐλὸς Ποστούμιος. Vulgo Ποστόμιος & apud *Vers. 1.*
Polybium h. l. edebatur, & apud Suidam in Αὐλὸς Ποστ. ubi totum fere hoc caput insertum legitur. Non præcise quidem damnatam velimus istam scripturam, sed tenendam eam duximus, quæ alibi & in ejusdem viri nomine, XXXIII. 1, 5. & c. II, 4. & XXXV. 3, 7. & in aliorum ejusdem familiæ, II. II, 1. &c. consentientibus mssis edita erat. — „De hoc *Aulo Postumio* extat Ciceronis iudicium in libro, qui Lucullus inscribitur: [Acad. Quæst. IV. 45.] *Legi apud Clitomachum, cum Carneades & Stoicus Diogenes ad senatum in Capitolio starent, A. Albinum, qui tum P. Scipione & M. Marcello Coss. prætor esset, eum, qui cum avo tuo, Luculle, consul fuit, sane doctum hominem, ut indicat ipsius historia scripta græce, jocantem dixisse Carneadi &c.* Ejusdem meminit in lib. de claris Oratoribus, [Brut. c. 21.] & Plutarchus in M. Catone, [p. 343.] ac Gellius lib. XI. [c. 8.] VALESIVS. — Adde Macrobi. in Procem. Saturnal.

Vers. 4. εἰ ἂν, Πρωταῖος ἂν, μὴ δύναται &c. Sic vulgo *Vers. 4.*
editum, perperam. Particula εἰ ἂν subjunctivum postulabat δύνηται, sicut mox vers. 5. Sed alia ratione hic succurrit

Polybii Histor. T. VIII.

M

currit

currit Suidas, εἰ Ῥωμῆος ὦν scribens, quod Polybio re-
stitui debuerat, & restitutum velimus.

Verf. 5. *Vers. 5. ἀπνητηκέμεν δοκεῖ.* Verte, *respondisse fertur;*
non, *videtur.* Conf. Adnot. ad IX. 25, 1. Verba Cato-
nis latino sermone exhibet Cornelius Nepos apud Aulum
Gellium l. c.

Verf. 7. *Vers. 7. ἐθελοντήν ἀπογράψασθαι.* — „ἀπογράφεσθαι
est edere & profiteri atque deferre nomen suum inter con-
sortes alicujus studii, quorum nomina indice quodam consi-
gnantur; ut e. c. qui ultro se offerunt ad contribuendum
necessitatibus reip. aut ad contendendum de palma ali-
cujus certaminis. Hic loci est, ultro sese ingerere conten-
tioni laudis e conscribenda græco sermone historia rerum
gestarum.“ REISKIUS. — Conf. verf. 8.

Verf. 8. *Vers. 8. καὶ παραπλήσιον, ὥς ἂν εἴ τις.* Sic edidit
Valesius, ut est apud Suidam in Ἀῦλος Ποστόμιος. Quod
si vero ἄχρηστον accipi potest pro *vanum, leve, ine-*
ptum; (quemadmodum apud Hesychium in Ἀχρηεῖς pro
synonymis ponuntur μάταιος, ἐλαφρὸς, ἄχρηστος) utique
verba ista, quæ Peirescianus codex hic habuit, παραπλή-
σιον ὥς ἄχρηστον, per imperitiam librarii ex his corrupta
videri debebunt παραπλησίως ἄχρηστον, id est,
perinde vanum, leve, futile, ineptum. Literas ὥς, quæ
super terminatione ον in παραπλήσιον superscriptæ erant,
& veram indicabant scripturam, pro particula ὥς accepe-
rat librarius. *Ibid. παραιτοῖτο* in contextum recepimus,
quod Valesius ex Suida in Ἀῦλος & in Παραιτοῖτο ad oram
notaverat. Perperam vulgo παραιτῆτο ex cod. Peiresc.
Ibid. μήτε τὸν πόνον. τοὺς πόρους Suidas, & caret μήτε.

Verf. 9. *Vers. 9. ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος.* — „Aut
πλέον τοῦ καλῶς ἔχοντος legendum, *ne plus auderent quam*
par esset, aut τοῦ μὴ καλῶς ἔχοντος, *ne aggredierentur ali-*
quid indecorum.“ REISKIUS. — Immo vero, optime
habet vulgata. κατατολμᾶν τοῦ καλῶς ἔχοντος idem
valet

valet ac τολμᾶν κατὰ τοῦ καλῶς ἔχοντος vel παρὰ τὸ καλῶς ἔχον, id est, *temere audere*, ut interpretatus est Ernestus in Lexic. Polyb.

Vers. 9.

CAPUT VII.

Cap. VII.

Vers. 2. Φησὶ γὰρ ἰδεῖν παρὼν &c. *Ait enim, se præ-*
sentem vidisse &c. Vide Valefii Adnotationem ad cap. 10,
2. Adde Testimonia Veterum de Vita Polybii, a nobis
collecta Tom. V. hujus edit. p. 12. num. VII. 2.

Vers. 2.

CAPUT VIII.

Cap. VIII.

Vers. 4. Ἐπεβάλετο (γὰρ ὁ Πολύβιος) διδάσκειν &c. *Vers. 4.*
Vulgo ex codice Peiresc. omiſſis eis verbis, quæ uncis in-
clusa adjecimus, ita edebatur: Ἐπεβάλετο διδάσκειν διὰ
πλείονων &c. Et monuit præterea VALESIVS: „In isto
exemplari hæc cum præcedentibus cohærebant; [nempe
cum illis verbis μετεσχηγῶς αὐτὸς τῶν ἀγώνων, cap. 6, 12.]
quæ nos merito distinximus. Pertinent enim ad ipsum
Polybium, qui, cum post expugnationem & excidium
Corinthei quidam ex Romanis Philopœmenem accusavisset
eorum Mummio ac decem legatis, quod semper adversa-
tus esset causæ populi Romani, contra Polybius pro Phi-
lopœmene peroravit, utque ejus memoria servaretur ob-
tinuit, ut narrat Plutarchus in Philopœmene ad finem.“ —
Nos, quoniam Plutarchi verba, ex Polybio haud dubie
decerpta, proxime ante exhibuimus, cum illis nunc hanc
Valeſianam eclogam infertis verbis γὰρ ὁ Πολύβιος con-
jungi commodissime posse putavimus. Reiskius ante vul-
gatam scripturam ἐπεβάλετο διδάσκειν intercidisse per li-
brarii culpam suspicatus erat verba Ὅτι Πολύβιος, a qui-
bus hanc Eclogam fortasse inchoaverat compiler.

Ibid. τοῖς ἐν ἀρχαῖς εἰρημένοις περὶ τὰνδρός. — „Lo-
cus, ad quem hic ablegat, est p. 1439.“ [nobis XXV. 9.]
REISKIVS.

Vers. 5. In Scholio sub contextu corrige operarum er-
rorem, & scribe *vulgato εἰνός*, loco *vulgo εἰνός*. *Vers. 5.*

Vers. 8.

Vers. 8. Ad vulgatum μετασχόντα δὲ adnotavit idem REISKIUS: „Hæc non intelligo. Videtur sententia postulare αἰτίον ὄντα. Sunt etiam alia in hoc fragmento minus expedita.“ *Ibid.* Ad vulgatum τετραμμένω notaverat VALESIVS: „Legendum videtur τετραμήνω.“ — id est, quarto mense ante. Præstare nobis utique visa est Reiskii emendatio. Facillimus librarii lapsus, ex T in T aberantis.

Vers. 10.

Vers. 10. τὴν Ἀχαιοῦ. — „Achæum hic intelligo; principem atque auctorem generis Achæorum, qui fuit Xuthi filius, Hellenis nepos, de quo vide Pausaniam, ἐν περιγῆσει τῆς Ἑλλάδος.“ VALESIVS. — Pausanias initio libri VII.

Cap. IX.

Vers. 1.

CAPVT IX.

Vers. 1. τῶν δέκα. — „Sic Polybius & Dio ac Zonaras vocare solent decem legatos, qui, confecta a consule aut prætore provincia, mittebantur a senatu, ut consul prætorve ex eorum sententia provinciam ordinaret, legesque daret; quorum acta postea a senatu confirmabantur, ut docet Cicero Philippica XII. Qui autem fuerint decem legati tum a senatu missi ad res Græciæ componendas, ignotum est. Vnus quidem ex iis fuit L. Mummius, pater L. Mummi qui Corinthum ceperat, ut docet Zonaras ex Dione, πεμφθέντος δὲ οἱ πατὴρ καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ καταστάσει τῶν ἀλόντων. ubi notandum est, patrem in decem legatis fuisse. Neque enim solebant veteres Romani legare in decem, qui essent imperatorum necessarii, ut ait Cicero in Epist. 6. lib. XIII. ad Atticum his verbis, quæ, quoniam ad hunc locum maxime faciunt, apponere non parcam. Mummius fuisse ad Corinthum pro certo habeo: sed non dubito quin fratri fuerit legatus, non in decem. Atque id etiam accepi, non solitos majores nostros legare in decem, qui essent Imperatorum necessarii; ut nos, ignari pulcherrimorum institutorum, aut negligentes potius, M. Lucillum & L. Murenam & ceteros conjunctissimos

mos ad L. Lucillum misimus. Idem in Epist. 30. *Sicunde potes, erues qui decem legati Mummio fuerunt; Polybius non nominat. Ego memini Albinum consularem, & Sp. Mummium.* VALESIVS. — Decem illos legatos, quorum de sententia (ut Livius ait XLV. 17.) imperatores componerent res, percommode τοὺς συμβούλους vocare solet Appianus, de Rebus Hispan. c. 78 sq. & Punic. cap. 32. ἡ βουλὴ συμβούλους ἔπεμψε τῷ Σκιπίωνι, μεθ' ὧν ἔμελλε κρινεῖν τε καὶ πράξειν ὅ τι δοιμάσεις συνοίσειν. & de Rebus Macedon. Eclog. VII. c. 2. T. I. p. 514. nostræ edit. συμβούλους δ' ἔπεμπον, καθάτερ εἰώθησαν ἐπὶ τοῖς Ἀφροῦσι πολέμοις, δέκα ἄνδρας, μεθ' ὧν αὐτὸν (τὸν Φλαμινίον) ἔδεε τὰ εἰλημμένα καθίστασθαι. Apud Pausaniam in ipsa rerum a Mummio gestarum historia, VII. 16. p. 562. ἔμβουλοι vocantur iidem decem legati, nisi ibi συμβούλους pro vulgato ἐμβούλους legendum, quæ & Sylburgii fuerat conjectura.

Ibid. καὶ δόντα δωρεάν. Ad olim vulgatum δωρεὰ perspecte Reiskius, cui obtemperavit Ernestus, monuerat, aut δωρεάν scribendum, aut ἐν δωρεᾷ.

CAPVT X.

Cap. X.

Vers. 2. Ἐνετείλαντο δὲ τῷ Πολυβίῳ. — „Polybium cum Scipione Africano ad Carthaginem fuisse constat, excidioque urbis interfuisse; ut testantur Appianus in Libyco, Ammianus Marcellinus lib. XXIV. & Orosius lib. V. [Vide Reliquias lib. XXXIX. Polyb. c. 3, 6 sq. & Spicileg. Reliquiar. ex lib. XXXIX. n. 1. Tom. V. p. 48 sq. & Spicileg. Reliq. ex lib. XL. Tom. V. pag. 50.] Diruta est autem Carthago Cornelio Lentulo & L. Mummio Coss. eodemque anno Corinthus excisa est, ut scribit Vellejus Paternulus lib. I. [c. 13.] Itaque non video, qui fieri possit, ut eodem anno ac tempore Polybius in Achaia & in Africa simul fuerit. Vnico Strabonis loco id confici Casaubonus [in Synopsi chronologica Historiæ Polybianæ] existimavit, qui sic habet in lib. VIII. Πολύβιος δὲ τὰ συμβάντα &c. [vide Reliq. lib. XL.

Vers. 2.

Vers. 2.

Polyb. c. 7.] Sed ex his verbis nego id consequi, Polybium expugnationi interfuisse, sed tantum post expugnationem supervenisse. Neque enim credibile est, milites Romanos inter urbis captæ excidium alea luisse, quo tempore militaris disciplina arctius custodiri debet. Deinde, quis credat, Polybium, ea sapientia hominem, eaque in patriam caritate, spectatorem expugnationis esse voluisse? stabat enim a parte populi Romani. Verius est igitur quod dixi, Polybium scilicet post Corinthi excidium celeriter ex Africa advolasse, ut opem aliquam ruenti patriæ afferret. Audeo enim de Polybii auctoritate id affirmare, si ante expugnationem adfuisset, non in tantam calamitatem Corinthum venturam fuisse. Accedit & Orosius lib. V. [c. 3.] qui diserte scribit ex T. Livio, ut solet, Polybium tum ad Carthaginem fuisse, cum Dixus a Metello est devictus. Est & alius error in Chronologia Casauboni, qui Corinthi excidium confert in consulatum Q. Fabii & Hostilii Mancini: quæ sententia licet Plinio auctore firmetur, magis tamen placet Velleji & Orosii opinio, ob mirabilem concursum excidii duarum maximarum urbium. Accedit quod & Plinius hanc nostram sententiam tuetur: [XXXIV. 2, 3.] nam Corinthum ait captam esse Urbis anno 608. in quem annum ex supputatione Varronis, quam sequitur ubique Plinius cadit consulatus Lentuli & Mummii. VALESIVS. — A Mummio Consule excisam esse Corinthum, auctores consentiunt omnes. At id non factum est sub initium ejus anni, quo consulatum Mummius gessit, qui erat annus ab V. C. 608: nam ex quo cognoverat Metellus, Macedoniæ prætor, Mummio consuli Achaicum bellum esse decretum, continuo ipse initio ejus anni finem imponere bello properavit; moxque victo prope Thermopylas Critolao, & reliquis Achæorum copiis in Phocide cæsis, tum captis Thebis Megarisque, ad Ithimum contendit. Vide Pausan. VII. cap. 14 extr. & seq. Ibi tum demum Mummius Consul supervenit; qui, ut quidem Pausanias VII. 16. refert, (cum quo consentit Liv.

Epit.

Epit. lib. LII.) amandato in Macedoniam Metello, Diæum prætorem Achæorum ad Isthmum prælio fudit, inde Corinthum captam diruit; sed, ut Orosius ex Polybio retulit, post victoriam demum de Diæo & Achæis ad Isthmum ab eodem Metello reportatam in castra venit, moxque, dimisso Metello, Corinthum expugnavit. Eodem vero ipso anno, quo consul fuit Mummius, non insequente demum anno captam esse Corinthum, non tam ex eo colligemus, quod tum non amplius Consul, sed Proconsul dicendus fuisset Mummius; (etenim in ea denominatione non nimis adcurati solent esse scriptores;) quam ex eo, quod celeriter atque raptim tunc omnia esse gesta satis significat Polybius noster XL. 5, 8 sq. & III. 5, 6. & quod decem legati, quorum ex sententia res Achaïæ Mummius ordinavit, qui mox post excisam Corinthum in Græciam advenerunt, (Pausan. p. 562.) exacto sex mensium spatio, vere insequentis anni, (ut docet Polyb. hoc cap. vers. 1. coll. c. 9, 1.) Romam redierunt. Quibus ex rebus colligi posse videtur, post medium anni 608 captam esse dirutamque Corinthum. Iam Carthaginem quod adtinet, captam eam excisamque esse vere ejusdem anni 608, ex Appiani Punic. c. 127 seqq. discimus. Atque ita factum intelligi debebit, ut Polybius, quum statim post captam Carthaginem in Græciam esset profectus, periclitanti patriæ succursurus, & cum gratia apud Romanos, tum auctoritate apud populares, extremam ab his perniciem amoliri cupiens, sero quidem & capta jam fortasse dirutaque Corinthe advenerit, sed satis adhuc in tempore, ut apud Mummium decemque legatos pro popularibus suis deprecari, & majorem ab eis calamitatem avertere posset.

Ibid. συνήθειαν ἔχουσι τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς νόμοις. Cogitaveramus τῆς πολιτείας καὶ τῶν νόμων. Quod si scripsisset συνήθεις ὄντι, aptus utique fuisset dativus casus, veluti III. 54, 6. V. 64, 5.

Vers. 4. ταῖς μεγίσταις τιμαῖς ἐτίμησαν αὐτόν. Vide *Vers. 4.* Testimonia Veterum de Vita Polybii Tom. V. hujus edit.

Vers. 4.

p. 13 seq. *Ibid.* καὶ ζῶντα καὶ μεταλλάζοντα, — „Ex his verbis dubium oriri potest, an hæc a Polybio scripta sint, an vero ab aliquo fortasse, qui opus annalium Polybii continuavit. Nam & ipse Polybius in principio libri III. [c. 5.] orat, ut, si quid forte humanitus sibi acciderit, adeo ut susceptum opus detexere non potuerit, sint qui illud ad exitum perducere studeant.“ VALESIVS. — Pariter REISKIVS jam ad initium hujus versus notavit: „Totus hic locus Polybii non est, sed aut excerptoris, aut alicujus amici, vel lectoris, Polybiani nominis studiosi; ut videatur ex iis, quæ Polybius de se modeste scripserat, adumbratus & in majus auctus.“ — Nobis satis visum erat, si pauca illa verba ab aliena manu esse statueremus, quæ unciis a nobis inclusa sunt.

Vers. 5.

Vers. 5. γράψαντος τοὺς περὶ τῆς κοινῆς δικαιοδοσίας νόμους. Conf. ad XXIV. 1, 2. — „Idem de Polybio testatur Pausanias in Arcadicis: [VIII. 30.] Ἑλλήνων δὲ ὁπόσαι πόλεις εἰς τὸ Ἀχαικὸν συνετέλουν, παρὰ Ῥωμαίων εὐραντο αὐτὰν Πολύβιον σφίσι πολιτείας τε καταστήσασθαι καὶ νόμους θεῖναι. quæ non postrema Polybii laus est.“ VALKSIVS. — Pausaniæ verba exhibuimus in Testim. Vet. de Vita Polyb. p. 13.

Cap. XI.

CAPVT XI.

Vers. 1.

Vers. 1. τὸν ἐν Ἰσθμῷ τόπον. — „Templum Neptunî hic intelligi existimavi cum luco & stadio, in quo Isthmia olim Corinthii celebrabant, teste Strabone; [lib. VIII. p. 380.] quæ omnia ab exercitu Romano vastata fuisse credibile est post victoriam de Achæis ad Isthmon partam.“ VALESIVS. — *Ibid.* ἐπεπορεύετο correximus. Mendose vulgo ἐπεπόρευτο.

Vers. 3.

Vers. 3. καὶ γὰρ ἐγγρατῶς &c. — „Idem scribitur in Epitome libri LII. Titi Livii: Ipse L. Mummius se abstinentissimum virum egit; nec quidquam ex iis opibus ornamento-

mentisque, quæ prædives Corinthus habuit, in domum ejus pervenit. Adde Aurelium Victorem in libro de Viris illustribus, & Frontinum [IV. 3, 15.]“ VALESIVS.

Vers. 5. ἐν τοῖς κατὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππεύσιν. Scabra *Vers. 5.* omnino oratio: in eis quæ fecit in equitibus contra Chalcidenses. Melius utique conveniret ἐν τοῖς τῶν Χαλκιδέων ἱππεύσιν, deleta præpos. κατὰ, ut Reiskius voluit; vel ἐν τοῖς κατὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππέων scil. πεπραγμένοις. Certo vero statui nil potest, quoniam de re ipsa nihil amplius compertum habemus, quam id quod ad hunc locum VALESIVS adnotavit: „Thebæ & Chalcis, quia auxilio Achæis fuerat, dirutæ sunt ex consilio decem legatorum, ut ait Livius lib. LII.“

CAPVT XII.

Cap. XII.

Vers. 1. Πτολεμαῖος, ὁ τῆς Συρίας [καὶ Αἰγύπτου] βασιλεύς. — „Ptolemæus Philometor, Aegypti rex, in prælio adversus Alexandrum Balam [in caput graviter] vulneratus, [inter curationem] dum ossa medici terebrare contendunt, expiravit, ut ait Livius lib. LII. Syriae rex hic dicitur, quia ab Antiochenis rex Syriae erat salutatus, coactusque geminum diadema accipere, ut narrat Iosephus lib. XIII. cap. 8. [Adde 1 Maccab. 11, 13.] Decessit Olymp. CLVIII. anno 3. [vel anno 2, juxta Simsonum in Chronic. Vniv.] quo anno Polybius historiam suam terminaverat.“ VALESIVS. — Hoc fortasse loco scripserat Polybius ea, quæ ex hoc scriptore Strabo refert lib. XVII. p. 797 sq. quæ nos in Reliquiis libri XXXIV. cap. 14. posuimus, ubi vide notata.

Vers. 5. δόξας ἐκπεσεῖν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τὰδελφοῦ *Vers. 5.* &c. Conf. XXXI. 18. & ibi notata. Adde XXXIII. 5.

Vers. 6. ἐπιβουλεύσαντος τῇ Κύπρῳ. — „Vide græca excerpta ex Chronico Georgii Syncelli, quæ pro Euse-

Vers. 6.

bianis edidit Scaliger p. 54." VALESIVS. — *Ibid.* ἐν
 Λαπήθῳ. — „De amne Cypri *Lapitha* est locus Agath.
 angeli Callistratidæ apud Allatium de Georgiis, in vita
 Georgii Lapithæ, T. X. Biblioth. Græcæ Fabric. p. 667,
 6." REISKIVS. — At oppidum hoc loco, non fluvium,
 dici, fatis adparet; de quo oppido consuli potest Cellar.
 ius in Geogr. Antiq. lib. III. c. 7. p. 268. &, quem ille
 landat, Stephanus Byz. in Λάπηθος, ejusque Interpretes.

FINIS ADNOTATIONVM IN REL-
 QVIAS HISTORIARVM PO-
 LYBII.

SOLI DEO GLORIA!

INDEX HISTORICVS

ET GEOGRAPHICVS

RERVM PERSONARVM LOCORVMQVE

QVAE IN RELIQVIIS

HISTORIARVM POLYBII

COMMEMORANTVR.

НБ ОНУ імені І. Мечникова

INDEX HISTORICVS ET GEOGRAPHICVS.

(*Primus numerus, Romano more scriptus, Librum indicat; alter coput; tertius versum. Adjecta possim litera n. vel litera Not. aut Adn. significant, sive in brevibus scholiis sub contextu, sive potissimum in uberioribus Adnotationibus Tom. V. seqq. de ea re, de qua agitur, amplius nonnihil disputari*)

A

Abba, ἡ Ἀββα, urbs Africae, haud procul Carthagine; in quam se recepit Syphax castris amissis. XIV. 6, 12. 7, 5.

Abia, ἡ Ἀβια, rectius Ἀβία, urbs Messeniae; a Messeniis avulsa, separatim in fœdus Achaicum recipitur. XXV. 1, 2. n.

Abila, τὰ Ἀβίλα, urbs Galatidis, capta ab Antiocho Magno. V. 71, 2. n. victo Scopa, recepta ab eodem. XVI. 39, 3.

Abilyx, Ἀβίλυξ, (*Livio Abelux vel Abelox*) nobilis Hispanus, obsides Hispanorum Sagunti custoditos, decepto Bostare, Scipionibus fratribus tradit. III. 98 sq.

Abstinentiæ exempla apud Romanos frequentia, rariora apud Græcos. XVIII. 17 extr. et seq. XXXII. 8.

Abydus, ἡ Ἀβυδος, ἡ τῶν Ἀβυδῶν πόλις, ad fauces Propontidis. IV. 44, 6. situs ejus, et portus. XVI. 29.

Arisben, oppidum agri Aby-

deni, infestant Galli Ægofagos, mox deleti a Prussia. V. 111, 5.

Abydum a terra et mari oppugnat Philippus. XVI. 30. desperatissima consilia capiunt Abydeni, & fortissime pugnant; sed quum propellere hostem non possent, perire omnes maluerunt, quam ei se tradere. 31-35.

Abydum M. Aemilius, legatus Romanorum, venit ad Philippum, & cum eo expostulat frustra. XVI. 34. Abydo excedere jubetur Philippus. XVII. 2, 4. XVIII. 27, 4.

Academia. Atticam, usque ad Academiam, populatur Nican-der, dux Philippi. XVI. 27, 1. ex Academia Philosophus Carneades, Romam legatus. *Spicil. ex libr. XXXIII. T. V. p. 43.*

Acarnanes, οἱ Ἀκαρνανεὶς et Ἀκαρνανεῖς. vide Not. ad IV. 5, 10. item Ἀκαρνανεῖς. IV. 30, 2. n. Acarnania, ἡ Ἀκαρνανία. Acarnaniam ab Epiro separat sinus Ambracicus. IV. 63, 6.

Acar-

Acarnanes & Epirotæ fœdus faciunt cum Illyriis, & ab illo tempore aduersantur Ætolis et Achæis. II. 6, 9 *sq.* Illyriis septem naves auxilio mittunt adv. Ætolos & Achæos, Corcyræis opem ferentes. II. 10.

de dividendis Acarnanum oppidis societatem cum Alexandro, Epiri rege, fecerunt Ætoli. II. 45, 1. IX. 34, 7, 38, 9.

Acarnanes fœdere Antigoni cum Achæis comprehensi. IV. 9, 4. *n.* 15, 1 *sq.* 25, 3. invitati ad bellum Sociale adv. Ætolos, generose bellum suscipiunt; candidus inprimis & ingenuus honestissimusque, si quis alius, populus Græciæ. IV. 30, 1 *sqq.*

Acarnanes classem jungere cum Philippo iubentur ad Cephalleniam. V. 3, 3. prætor eorum Aristomachus copias suas iungit Philippo, Ætoliam invadenti. V. 6, 1 *sq.*

Acarnaniam incurfat & populatur Agetas, prætor Ætolorum. V. 96, 1. Acarnanes, in Strati agrum incursionem facientes, panico territi, re infecta redeunt. V. 96, 3.

Acarnanis Lysisci oratio ad Lacedæmonios, pro Macedonibus adv. Ætolos et Romanos. IX. 32 *sqq.*

Acarnanum desperata conjuratio. IX. 40, 4 *sqq.* XVI. 32, 1 et 3.

adversus Ætolos, Romanos & Illyrios, opem Philippi implorant Acarnanes. X. 41, 3.

Oeniadæ urbs, Acarnanibus ademta ab Ætolis, (IX. 39, 2.) eisdem restituitur ex pacis lege Ætolorum cum Romanis. XXII. 15, 14.

ad Acarnanes legatus mittitur, belli Persici causa, C. Popillius. XXVIII. 5. concilium gentis Thurii actum. *ibid.* *vs.* 1.

Acatides, stadiodromus, frater Pythææ. XL. 1, 1.

Acatium, genus navigii minoris. I. 73, 2.

Accusationi fides non prius habenda quam omnia diligenter inquisieris. IV. 85, 4 *sqq.*

Acerræ, αἱ Ἀχέρραι, oppidum Infubrium, obsessum & captum a Romanis. II. 34.

Acesimbrotus, Rhodiorum navarchus & legatus ad colloquium inter T. Flaminium & Philippum. XVII. 1, 4. 2, 3 *sqq.*

Acetabulum: in sola Sicilia, velut in acetabulo, gloriam quaesivit Timoleon. XII. 23, 7.

Acetum ex loti baccis. XII. 2, 8.

Achæi, οἱ Ἀχαιοί. Achaia, ἡ Ἀχαια.

Achæi succurrunt Epirotis adv. Illyrios. II. 6. contra eosdem Achæos, Epirotæ & Acarnanes fœdus faciunt cum Illyriis. II. 6, 9 *sq.* Achæi cum Ætolis decem navibus auxilio veniunt Corcyræis adv. Illyrios, sed ab his navali pugna ad Paxos vincuntur. II. 9 *seq.* Achæis & Ætolis Romani res a se adv. Illyrios gestas per legatos renunciant. II. 12, 4.

Achæi, sociali fœdere jun-

sti, eisdem legibus, ponderibus &c. eodemque magistratu utuntur. II. 37, 9 *sqq.* ACHÆORVM nomen cunctis Peloponnesiis commune factum, cum Achæi per se non fuissent maximus Peloponnesi populus. II. 38. Nusquam obtinuit status magis popularis, major juris æquabilitas & libertas, quam apud Achæos. II. 38, 6. Achæorum instituta & leges adsciscunt civitates Magnæ Græciæ. II. 39.

Achæorum primus rex Tisamenus, postremus Ogygus. II. 41, 4 *sq.* IV. 1, 5.

Primum Fœdus Achaicum, democratia XII urbibus constans; II. 41, 5 *sqq.* oppidatim dirimitur a regibus Macedonia; II. 40, 5. 41, 9 *sq.* IV. 1, 5. instauratur; II. 41, 1 & 11 *sq.* ad totam paullatim Peloponnesum extenditur, auctoribus praesertim Arato, Philipœmene & Lycorta. II. 40, 1 *sq.* Confer Aratus, Philopœmen, Lycortas.

Achæi, instaurato fœdere, scribam communem habuerunt, & duos Prætores; dein nonnisi unum Prætozem, quorum primus Marcus Cerynensis. II. 43. paulo post, Aratus. *ibid.*

a Romanis, pro præstita eis opera, nihil umquam aliud, nisi libertatem civitatum Peloponnesi, petierunt. II. 43. 5 *sqq.*

cum Ætolis fœdus jungunt, eisque in bello adversus Demetrium strenuam operam navant. II. 44, 1. 46, 1.

Achæorum fœderi accedunt Megalopolitani, Argivi, Hermionenses, Phliaii. II. 44, 5 *sqq.*

Achæi Cleomenem & Lacedæmonios hostes declarant; hinc Bellum Cleomenicum. II. 46 *extr.* & *sqq.* Eorum amicus Prolemæus *Evergetes*; II. 47, 2. sed is dein, spretis Achæis, Cleomenem juvat. II. 51, 2. Achæi vincuntur a Cleomene ad Lycæum montem, ad Ladocea, & ad Hecatom bæum. II. 51, 3. 55, 2.

Achæorum σύνοδος vel ἐκκλησία, conventus s. concilium, Ægii agitur. II. 54, 3 & 13. IV. 7, 1. 26, 7 *sq.* 82, 7. XVI. 27, 4. XXVIII. 3, 7 & 10. ex lege, Ægii agi debuit; V. 1, 6 *sq.* sed & sæpe aliis in locis est actum; velut Clitore, XXIII. 5, 1. Corinthi, XXIX. 8, 8. XXXIII. 15, 2. XXXVIII. 4, 2. Megalopoli, XXIII. 7, 2. XXIV. 12, 12. Sicyone, V. 1, 9. XXV. 1, 5. XXVIII. 11, 9. XXIX. 9, 6. Semel concilium vel conventum Achæorum non σύνοδον aut ἐκκλησίαν vocat Polybius, sed σύγκλητον, XXIX. 9, 6. in quam non modo τὴν βουλὴν (id est magistratus) ait solere convenire, sed & omnes cives, annis triginta majores. *Videri quidem potest* IV. 26, 7 *sq.* & XXVIII. 3, 10. coll. *v.* 7. idem esse βουλὴν, atque σύνοδος vel ἐκκλησία; sed poterit ibi βουλὴ intelligi confessus magistratum separatim habitus per

per eosdem dies, quibus simul totius gentis conventus agebatur. Conventus Prætori creando, s. comitia prætorialia, τὰς ἀρχαίρας, agebant Achæi circa Pleiadum ortum, id est æstatis initio. IV. 37, 2 sq. V. 1, 1. 30, 7. adde IV. 82, 7. coll. vs. 1. Eodem pertinere videtur ἡ κατ'ἡμετέραν σύνοδος IV. 7, 1 sq. coll. vs. 6 & 10. Quo tempore acta fuerit ἡ κατ'ἡμετέραν σύνοδος de qua IV. 26, 7. agitur, non peræque liquet. Illos conventus, qui II. 54, 3. & ibid. vs. 13. commemorantur, intelligitur ad eos esse sub hiemis initium.

Achæi Mantinenses, qui ab ipsis defecerant, vi recipiunt & perhumaniter tractant. II. 57.

Prætor Achæorum Timoxenus. IV. 6 sq. conf. Timoxenus. Achæi post Cleome-nicum bellum exercitia militaria neglexerunt. IV. 7, 6 sq. Mefsenius auxilium decernunt adv. Ætolos. IV. 7. infeliciter cum his pugnant ad Caphyam. IV. 12.

decreta Achæorum de Bello Sociali adv. Ætolos. IV. 15. & 25. avita amicitiae jura renovant Achæi cum Philippo. IV. 26, 7 sq.

Achæi & Philippus societatem ineunt cum Polyrrheniis Cretenfibus; auxilio his mittuntur 200 milites Achæi. IV. 55, 2.

in commune Achæorum nihil amplius contribuere decreverunt Dymæi, Pharæenses &

Tritæenses, cum auxilium a prætore Achæorum adv. Ætolos nullum acciperent. IV. 66, 4 sqq.

Achæos in servitutem redigere conatur Apelles. IV. 76, 82, 2 sqq.

Prætor Achæorum Eperatus. IV. 82, 8. V. 1.

decretum de stipendio solvendo militibus Philippi. V. 1, 11 sq.

Prætor Achæorum Aratus. V. 30, 7. 91 seqq.

Pacem cum Ætolis faciunt Achæi & Philippus, & Bello Sociali finem imponunt. V. 105.

Prætor rursus creatur Timoxenus. V. 106, 1.

Prætor Euryleo; præfectus equitum Philopæmen. X. 24, 1. 25, 6.

Achæi adv. Ætolos (qui cum Romanis & Attalo societatem contraxerant,) & adversus Lacedæmonios opem implorant Philippi. X. 41, 2.

equites Achæorum exercet Philopæmen, præfectus equitum, prætore Euryleonte. X. 24 seq. & cap. 21 seq. conf. Adn. imperitiam ducum castigat, & disciplinam omnem militarem apud Achæos restituit idem Philopæmen, prætor. XI. 8-10. eodem duce, Achæi Machanidam & Lacedæmonios acie vincunt, Tegeam capiunt, & Laconicam impune prædantur. XI. 11-18.

Achæorum omnis juvenus in unum diem Tegam a Philopæmene convocata, incursio-

nem

nem facit in Laconicam. XVI. 36 *seq.*

Achæis edicunt legati Romanorum, populum Rom. bellum indixisse Philippo, ni ab injuria in Graecos abstineret. XVI. 27, 4.

Achæos Philippus concitat ad bellum cum Romanis; XVI. 38. sed illi, decreto facto, a Macedonum partibus ad Romanos transeunt. XVII. 6, 7.

Achæi, in colloquio Philippi cum T. Quintio, Corinthum et Argos a Philippo repetunt. XVII. 2, 5, 6, 8. post bellum Philippicum, Romæ per legatos societatem petunt Romanorum; sed litem eis movent Eleorum, Messeniorum & Ætolorum legati. XVIII. 25, 6.

adversus Achæos & Romanos Antiochum advocant irati Ætoli. III. 3, 3.

Eumeni auxilia mittunt Achæi adv. Antiochum. XXI. 7, 1 *sq.*

M. Æmilius Lepidus consul, literis ad commune Achæorum scriptis, increpat eos ob res Lacedæmone prave administratas. XXIII. 1, 1 *sq. conf. cap. 7, 5 sq.*

Romam legatos mittunt Achæi, prætore Philopœmene. XXIII. 1, 4, 7, 1. & ad Ptolemæum Epiphanem. XXIII. 1, 6, 7, 1. Achæis Philopœmen prætor facultatem dat, res a Bœotis per vim repetendi; unde belli initium. XXIII. 2, 10 *sqq.* Achæorum prætor Aristæus; & concilium gentis

Polybii Histor. T. VIII.

Megalopoli actum, quo conveniunt legati Roma & Alexandria redeuntes, tum legati regum Eumenis & Seleuci, dona pollicentes, & Cæcilius legatus Romanor. XXIII. 7-10. *conf. cap. 4, 5 sq.* Achæorum magistratus, Argis congregati, Q. Cæcilio negant conventum gentis, eo quod scriptum Senatus mandatum non haberet. XXIII. 10, 10 *sqq.* 12, 5 *sqq.* Sic Tito Quintio. XXIV. 5, 16 *sq.*

Achæos Romæ in senatu accusat Q. Marcius; legatis eorum, auxilia adv. Messenios petentium, responsum dari curat, e quo patebat, non impedituros Romanos, si qui populi a societate Achæorum vellent discedere; legati ipsi Romæ retinentur. XXIV. 10, 1 & 8 *sqq. conf. XXV. 1, 3.*

Achæis Ptolemæus Epiphanes decem naves dono offert, ad quas accipiendas nominantur legati, Lycortas, Polybius, Aratus junior; sed morte regis præpeditur legatio. XXV. 7.

Prætor Achæorum Hyperbatus. XXVI. 1, 1.

exsulum Lacedæmoniorum causa legati Achæorum Romam mittuntur; in his Callicrates, adulator Romanorum, proditor suæ gentis & auctor malorum. XXVI. 1-3.

Prætor Achæorum Callicrates: XXVI. 3, 14. Archo: XXVII. 2, 11. rursus Archo: XXVIII. 6, 9, 7, 6.

Achæi, prætore Archone, per Polybium consuli Romano
N auxilia

auxilia offerunt adv. Perseum, quæ ille non accipit. XXVIII. 10 *seq.*

auxilia ab Achæis petunt Ptolemæi fratres, & duces Lycortam & Polybium; sed illi legatos mittunt ad pacem inter Ptolemæos & Antiochum Epiphanem conciliandam. XXIX. 8 - 10.

Achæi, absque suo incommodo, 30 aut 40 millia militum armare possunt. XXIX. 9, 8.

Achæi per legatos Romæ pro exulibus suis (qui ob belli Perfici culpam Romam erant evocati, & per Italiæ municipia distributi; XXX. 10, 6 *seqq.* *Et ibi Adnot.* XXXII. 9, 5.) frustra deprecantur. XXXI. 8. rursus, præcipue pro Polybio & Stratio; XXXII. 7, 14 *seqq.* rursus; XXXIII. 1, 3 *seqq.* *Et cap.* 2. rursus; XXXIII. 13. ad extremum liberantur Exules Achæorum, intercedente Catone. XXXV. 6.

Delios, qui imperium Atheniensium fugientes in Achaïam commigraverant, civitate donant Achæi. XXXII. 17.

ab Achæis & Rhodii & Cretenses auxilia petunt ad bellum quod inter se gesserunt: auctore Callicrate, neutri populo auxilia mittuntur. XXXIII. 15. Concilium Achæorum Corinthi habitum. *ibid.* vs. 3.

Belli Romanorum Achaici femina. XXXVIII. 1 - 5. Achæi controversias et bellum habent cum Lacedæmoniis. *cap.* 2, 11. 3, 2 *seqq.* XL. 2, 6. Fortuna,

cum servatos Achæos vellet, fecit ut nullo negotio vincerentur, et celeriter subigerentur. XL. 5, 8 *seqq.* *vincuntur* Achæi a Mummio pugna ad Isthmum commissâ. III. 32, 3. Ex mandato decem legatorum, Polybius res Achaïæ ordinat. XL. 10.

Achæorum *nescio quis*, ad præturam (puto) nominatus, deprecatur honorem. *Fragm. histor.* 1.

Achæi Phthiotæ, οἱ Ἀχαιοί, οἱ Φθιώται, liberi renunciatur ex Scto Romanorum. XVIII. 29, 5. & Thessalis eos adtribuit T. Quintius cum decem legatis. 30, 7. *quibus ex locis intelligitur*, Phthiotas omnes nomine Achæorum *indigitari a Polybio.*

Gente Achæus dicitur Phaxidas V. 65, 3. *qui idem Melitænsis perhibetur* V. 63, 11. *nempe ex Melitæa. Phthiotidis oppido. vide Adn. ad h.l.* Achæus, princeps *Et auctor gentis Achæorum.* Imaginem Achæi, e Peloponneſo in Acarnaniam a Romanis jam deportatam, a Mummio repetiit et obtinuit Polybius. XL. 8, 10. n.

Achæus, filius Andromachi, fratris Laodices, quæ uxor fuit Seleuci Callinici, patris Antiochi Magni. IV. 51, 4. VIII. 22, 11. ejus uxor Laodice, V. 74, 5. VIII. 21, 7. Mithridatis filia, regis Ponti, VIII. 22, 11. foror Laodices, uxoris Antiochi Magni. V. 43, 1 *seqq.*

Achæus,

Achæus, Seleucum *Ceraunum*, Callinici filium, trans Taurum comitatus, eadem Seleuci ulciscitur; & sub Antiocho, Seleuci successore, Asiæ cis Taurum præfectus, Attalo quas ille sibi subjecerat Asiæ regiones eripit: mox diadema & regium nomen ipse sibi adsciscit. IV. 2, 6. IV. 48. V. 40, 7. 57, 5. expeditionem adv. Antiochum in Syriam molitur, sed eam ob seditionem in exercitu ortam omittit, & Pisidiam populatus domum reddit. V. 57. Sardibus in Lydia sedes habet. V. 57, 4. *conf.* Sardes.

ab Achæo auxilia contra Rhodios petunt Byzantii. IV. 48, 1 & 13. pater Achæi, Andromachus, Alexandria captivus, precibus Rhodiorum condonatur. IV. 51.

fictam Achæi epistolam Hermæas Antiocho offert, qua significatur Ptolemæum cum Achæo facere. V. 42, 7 *sq.* nuncios ad Achæum mittit Antiochus, accusans eum, & fidem ejus obtestans. V. 57, 1 *sq.* Haud dubie cum Ptolemæo *Philopatore* consilia communicat Achæus, V. 66, 3. intercedentibus Nicomacho & Melancoma Rhodiis. VIII. 17, 9 *sq.* Achæum fœdere cum Antiocho comprehensum vult Ptolemæus. V. 68, 12.

Achæus Pedlenissensibus, Pisidiam incolentibus, Garfyridem cum exercitu auxilio mittit adv. Selgeneses. V. 72 *sq.*

deinde ipse Selgam venit, prodicione Logbafis capturus urbem, sed spe frustratus pacem cum Selgensibus facit. 74-76, interim Milyadem & majorem Pamphylia partem sibi subji- cit. 77, 1. dum ad Selgas hæret Achæus, Attalus ei Æolidem & Mysiam eripit. 77, 2 *sqq.*

ab Achæo timet Antiochus post pugnam ad Raphiam. V. 87, 2. Sardibus eum obsidet Antiochus et urbem capit. VII. 15 *seqq.* arcem Achæus tenet. V. 17, 4. per Bolidem, a Sosibio ad se liberandum missum, proditur Antiocho; VI. 17 *sqq.* & præter opinionem captus, c. 22. supplicio ab eo adscitur. c. 23.

Achaia, occupatur a Tifameno. II. 41, 4. Achaia civitates XII. primum fœderatæ. II. 41, 6. *Confer* Achæi.

Ἀχαΐας quod IV. 77, 8. erat in *edd.* & *msstis*, in *Ἀφραδίας* mutavi cum *Palmerio*.

Achelous amnis, ὁ Ἀχελῷος, *Acaranianam* ab *Ætolia* determinat. *Adnot.* ad IV. 63, 7. Stratum urbem præterfluit. IV. 63, 11. *coll.* 64, 1. V. 13, 10. *De eodem vide* V. 6, 6. V. 7, 3 & 6.

Achradinam, τὴν Ἀχραδινὴν, partem urbis Syracusarum, classe oppugnat Marcellus. VIII. 6, 1.

Achriana, Ἀχριανή, Hyrcaniae urbs. X. 31, 14.

Acies. acies navalis M. Atilii & L. Manlii, quatuor classibus

constans, triquetra, rostri figura. I. 26. acies ad forcipis figuram, ἐν ἐπιναμπίῳ. I. 27, 4. n. V. 82, 9. XII. 21, 6. n. acies bifrons Gallorum ad Telamonem. II. 28 *seq.* acies Hannibalis et Romanorum ad Trebiam. III. 72. acies lunata, μηνσείδης. III. 113, 8. *Confer* Pugna.

equitum acies qua altitudine instruat ad pugnam. XXII. 18, 3. quot equites in acie capiat stadium; XII. 19, 9. quot pedites. XII. 20 *seq.*

aciei instruendæ ratio usitata apud Romanos, paululum immutata a Scipione in pugna cum Hannibale. XV. 9, 7 *seqq.*

aciei Romanæ comparatio cum Phalange Macedonica. XVIII. 11 *seqq.*

Acilius. Manius **Acilius Glabrio** consul, capta Heraclea, Ætolos in fidem recipit, non intelligentes quid hoc esset, fidei Romanor. se permittere. XX. 9 *seq.* vincit Antiochum ad Thermopylas. *Spicileg. Reliquiar. ex lib. XX.* Amphisum obsidet, ubi successor ei venit L. Scipio. XXI. 2. provincia decedit. XXI. 3, 13.

Acræ, Ἀκραι, Ætoliae oppidum. V. 13, 8.

Acriæ, Ἀκραι, oppidum Laconiae. V. 19, 8.

Acrocorinthus, ὁ Ἀκροκόρινθος, cum præsidio Antigoni Gonatæ teneretur, proditione capitur ab Arato. II. 43, 4. 45, 3. IV. 8, 4. Antigono *Dofoni* in pignus societatis & amicitiae offertur ab eodem Arato, & ab

illo accipitur. II. 51, 6 *Et cap.* 52. spatium inter Acrocorinthus & Oneos montes fossa & vallo munit Cleomenes. II. 52, 5. Acrocorinthus & Ithomatham fervare suadet Philippo Demetrius Pharius. VII. 11, 3. Acrocorinthus post bellum Philippicum præsidio tenent Romani. XVIII. 28, 12. *Confer* Corinthus.

Acte vel Acta, ἡ Ἀκτὴ, orientalis ora Peloponnesi. V. 91, 8. n.

Actium, fanum Acarnanum, τὸ τῶν Ἀκαρνάνων ἱερὸν καλούμενον Ἀκτιον, id est ad verbum, locus qui Templum Litorale Acarnanum vocatur; ibi angustissimus est sinus Ambracicus. IV. 63, 4.

Acusilochus, Asiæ dynasta, fœdere Eumenis cum Pharnace comprehensus. XXVI. 6, 12.

Adæus, præfectus Bubasti urbis. XV. 27, 6.

Adæus, Berœensis Macedo, Persei legatus ad Genthium. XXVIII. 8.

Addua. *Vide* Adua.

Adherbal, Ἀτάρβας, dux Carthaginienfium, præfectus urbis Drepanorum. I. 46, 1. 49, 4. pugna navali ad Drepana vincit P. Claudium, & classem ejus disperdit. I. 49-52. Adherbalis trierarchus et præcipuus amicus Hannibal, Amilcaris filius. I. 44, 1. n. ejusdem Adherbalis collega Carthalo, qui tamen sub ejus fuit imperio. I. 53, 1.

Adiganes, Ἀδειγάνες, (*temere vulgo* Diganes, Δειγάνες,) magistratum nomen apud Seleu-

- leucientes ad Tigrim. V. 54, 10. n.
- Adimantus, ephorus Lacedæmon. Philippo favens adv. Ætoles, per seditionem occiditur. IV. 22. deinde falso accusatur apud Philippum ut auctor tumultus. 23, 5 & 8.
- Adis *vel* Adin, Adys *vel* Adyn, urbs non pœnitenda Africæ, capta a Regulo. I. 30, 5. *sic* πόλιν Ἀδιν, alii *codd.* Ἀδύν.
- Admetus, a Philippo necatus. XXIV. 8, 9.
- Adrene *vel* Adrane, Ἀδρήνη, oppidum Thraciæ. XIII. 10, 6.
- Adrianus ager. *vide* Hadrianus.
- Adriaticum mare, Adriaticus sinus, Adrias, ὁ Ἀδρίας, I. 2, 4. II. 17, 5. III. 86, 8 *sq.* 87, 1. 88, 1. ὁ Ἀδρίας κόλπος, II. 14, 11. ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος, II. 14, 4. οἱ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλποι, II. 16, 7. ἡ κατὰ τὸν Ἀδρίαν θάλαττα, II. 16, 4.
- intimus Adriatici sinus recessus, ὁ τοῦ παντός Ἀδρίου (*vel* Ἀδρία) μυχός, II. 14, 6. III. 47, 4. ὁ Ἀδριατικός μυχός, II. 16, 7. XXXIV. 6, 10.
- ad introitum sinus Adriatici (*scil. e Ionio mari navigantibus*) ad dextram est Oricus, oppidum Epiri. VII. 19, 2.
- Adrumetum, urbs Africae, (*metropolis Byzacenæ*), ὁ Ἀδρύμης, τοῦ Ἀδρύμητος, τὸν Ἀδρύμητα. XV. 5, 3. Adrumeti castra habet Hannibal, ex Italia reversus. *ibid.* eodem post pugnam ad Zamam fuga se recipit. XV. 15, 3.
- Adua, (*vel* Addua), ὁ Ἀδῶας *vel* Ἀδούας, fluv. superioris Italiae, s. Galliae Cisalpinæ; exit e lacu Lario. XXXIV. 10, 21. (*Ibi Ἀδούαν scribe, pro Ἀδουαν.*) qua Adua in Padum influit, consules intrarunt in Insubrium fines. II. 32, 2.
- Æacidæ bello gaudent veluti epulis, juxta Hesiodum. V. 2, 6.
- Æcæ, Αἴκαι, oppidum Italiae, in Apuliæ & Samnii confinibus. III. 88, 9. n. Olim τὰς Αἴγας erat editum, minus recte; nisi Γ pro Romanorum C scripsit Polybius, quemadmodum usus obtinuit in Γάιος, Γνάιος, aliisque nonnullis.
- Ædilis, in Ædilium ærario Romæ servantur tabulæ æneæ fœderum, in Iovis Capitolini templo. III. 26, 1.
- ædilis creatur Scipio Africanus major simul cum fratre. X. 4 *seq.* Ædilitas maximus honos qui juveni patricio Romæ confertur. X. 4, 1.
- Ædui (Ἀἴδυες) fortasse legendum pro Ἀρδυες III. 47, 3.
- Ægæ. *Vide* Æcæ.
- Ægæ, oppidum Æolidis; cuius cives, Ægæenses, οἱ Αἰγαιεῖς, cum prius Achæo se tradidissent, tradunt se Attalo. V. 77, 4. n. damna eis inlata sarcire tenetur Prusias. XXXIII. 11, 8. *Ibi in lat. vers. pro Ægiensium rectius scribetur Ægæensium.*
- Ægæum mare, τὸ Ἀιγαῖον. XVI. 34, 1.
- Ægates; *vide* Ægusa.
- Ægeaten, Αἰγέατην, mendose (*ut videtur*) msssti vocant Telectem,

lechem, quod in Τεγεάτην
mutarunt editores. XXXIII.

1, 3. n.

Ægesta, ἡ Αἰγέση, opp. Siciliæ;
obsidione liberatur a C. Dui-
lio. I. 24, 2. *Cives* Ægesta-
stani, οἱ Αἰγεσεῖς. *ibid.*

Ægienes; *vide* Ægium.

Æginetæ, Αἰγινῆται, a P. Sulpi-
cio in servitutem redacti sunt,
& ab Ætolis Attalo venditi,
pretio 30 talentorum. XXIII.
8, 9 *sqq.* XI. 6, 8. Ægineta
Casander. XXIII. 8, 9.

Ægira, ἡ Αἰγίρα, ἡ τῶν Αἰγεί-
ρατῶν πόλις, urbs Achaïæ,
ex XII. primis fœderatis. II.
41, 8. sita ad sinum Corin-
thiacum, inter Ægium & Si-
cyonem. IV. 57, 5 *sq.* per
proditionem capta ab Ætolis,
servatur virtute civium, & plu-
rima pars Ætolorum occidi-
tur. IV. 57 *seq.*

Ægiticus ager. Sic mendose
olim edebatur. II. 54, 3. pro
Ægypticus. *Vide* Ægys.

Ægitta, ἡ Αἰγίττα, oppidum ad
mare in finibus Oxybiorum Li-
gurum, XXXIII. 7, 2. vi ca-
pitur a Romanis. 8, 2.

Ægium, τὸ Αἰγιον, urbs Achaïæ,
ex XII. primis olim fœderatis.
II. 41, 8. Ægienes, οἱ Αἰ-
γιεῖς, mox eis civitatibus se
adjunxerunt quæ fœdus instau-
rarunt, ejecto præsidio Mace-
donico. II. 42, 13 *sq.*

Ægii conventum agunt
Achæi appetente hieme, eodem
venit Antigonus Doson. II.
54, 3. & rursus anno sequen-
ti. *ibid.* vs. 13. rursus Ægii
legitimo tempore, lagitur, con-

ventus Achæorum. IV. 7, 1.
26, 7 *sq.* 82, 7. *adde* XVI.
27, 4. & XXVIII. 3, 10. *conf.*
Achæi. Ex lege semper Ægii
agi conventus Achæorum de-
buit; sed Aratorum causa Si-
cyonem transtulit eum Philip-
pus. V. 1, 6 *sqq.*

Ægium tridui itinere abest
a Megalopoli. II. 55, 1. inter
Ægium & Sicyonem est Ægira.
IV. 57, 5. Naves suas Ægium
mittit Philippus; V. 101, 4.
& ipse eo cum exercitu venit.
102, 5.

Ægones, Αἰγῶνες. Mendose sic
vulgo legebatur, pro Αἰγῶ-
νες, quod *vide*.

Ægos flumen, Αἰγὸς ποταμός;
pugna navalis ibi facta. I. 6,
1. n.

Ægosages vel Ægosagæ, Αἰσογά-
γαι. sic vulgo legebatur V.
77, 2. & 78, 6. ubi Αἰσογά-
γας ex Casauboni conjectura
in Τεντοσάγας mutavi, ve-
reor ne præpopere. *vide* Ad-
not. Fortasse etiam V. 53, 3.
pro Πρυόσαγας, quod dabant
libri, Αἰγόσαγας erat scri-
bendum.

in Asiam invitati ab Attalo,
cum eo Æolidem & Mysiam
Achæo eripiunt; dein eis fe-
des assignantur ad Helleston-
tum. V. 77 *seq.* effuse depo-
pulantur urbes ad Helleston-
tum; hinc Troade ejecti ab
Alexandrensibus, Abydenorum
fines infestantes, deleti sunt
a Prusia. V. 111.

Ægothenense vinum dulce, τὸ
Αἰγοσθένιον. VI. 2, 4. n. Sed,
Stephano Byzant. teste, gen-
tile

tile Polybius ὁ Αἰγυσιγενὴς usurpavit. vide Fragm. histor. 2.

Ægusa vel Ægussa insula, ante Lilybæum sita, una ex Ægatibus; ἡ Αἴγουσα vel Αἴγουσσα. I. 60, 4. n. ad eam pugna committitur navalis inter C. Lutatium & Hannonem, qua 50 naves Punicæ demersæ sunt, 70 captæ. I. 60 seq.

Ægusæ vel Ægussæ insulæ, inter Lilybæum & Africam sitæ, αἱ καλούμεναι Αἴγουσαι vel Αἴγουσσαι, eadem quæ *Ægates*. I. 44, 2. n.

Ægyptus; Ἔ Ægyptii. *Vide* Ptolemæi, Ægypti reges.

Ægyptiacas res ante Olymp. CXL. gestas multi scripsere; quare nil opus fuit ut altius eas repeteret Polybius. II. 37, 6. res Ægyptiacas plurimum annorum simul uno libro XIV. complexus est Polybius. XIV. 12.

Ægypti turbæ sub finem regni Ptolemæi Philopatoris. III. 2, 8. *conf.* XIV. 12. optimates rebelles domiti sub Ptolemæo Epiph. XXIII. 16. Ægypto manus injicit Philip. III. 2, 8. *si ibi vera vulgaris scriptura.*

Ægypti reges, præter Ægyptum, tenuerant Cælesyriam & Cyprum, tum & opportunissima loca per omnem Asiæ oram a Pamphylia ad Hellespontum, item Lyfimachiam, Ænum & Maroneam, aliasque Thraciæ urbes. V. 34, 7 *sq.* & Ptolemæus etiamnum Philopator multas Sami naves ha-

buit, & magnum militum numerum aluit Ephesi. V. 35, 11.

Ægyptii, victoria ad Raphiam inflati, arma capiunt contra Ptolemæum Philopat. V. 107, 1 *sqq.* III. 2, 4. XIV. 12, 4. n.

ex Ægypto Romani frumentum petunt in annonæ inopia bello Hanniblico. IX. 44.

Ægypto, excepta Alexandria, potitur Antiochus Epiphanes. XXVIII. 16. 1. XXIX. 1, 1. Ægyptum Ptolemæis fervant Romani, exire jussu per Popillium Antiocho Epiphane. XXIX. 11, 11.

Ægyptii, dum fervet ira, mirum in modum crudeles. XV. 33, 10.

Ægys, Αἴγυς, oppidum Laconiæ, in Arcadiæ confinibus. Hinc Ægypticus ager, ἡ Αἴγυτις χώρα, II. 54, 3. n.

Æmilia, soror L. Æmilii, patris naturalis Scipionis minoris, uxor Africani majoris, avi adoptivi Scipionis minoris. XXXII. 12. ejus hæres Scipio minor pretiosum adparatum, quem moriens illa ei reliquerat, donat matri suæ, repudiata a L. Æmilio. *ibid.*

Æmilius, Αἰμίλιος. *Minus recte vulgo nonnumquam Αἰμύλιος vel Αἰμύλιος erat scriptum. vide I. 36, 10. n. XVI. 34, 1.*

L. Æmilius *Papus*, Cos. Ariminum mittitur ad prohibendos Gallos. II. 23, 5. Arimino in Etruriam properat ad succurrendum Romanis, qui a Gallis ibi premebantur. II. 26. duplici acie cædit Gallos, cum

collega e Sardinia redeunte.
27-31.

L. *Æmilius Paullus*, Cos. mit-
titur in Illyricum, adv. Deme-
trium Pharium rebellem. III.
16, 7. IV. 37, 4. bellum ibi
fortiter gerit. III. 107, 8. Di-
malum et Pharum urbes vi ca-
pit, & victo fugatoque Deme-
trio, Illyricum omne, quod
sub Demetrio fuerat, recipit.
III. 18 *seq.* IV. 66, 8. ex Il-
lyrico triumphat. III. 19, 12
sq. IV. 66, 8.

consul iterum cum C. Te-
rentio, III. 106, 1. V. 108,
10. omnium animos & spem
in se convertit. III. 107, 8.
108, 1. hortatur milites. 108
seq. pugnandi consilium non
probat, nec tamen impedire
potest. 110. alternis diebus
cum C. Terentio imperium
habet. 110, 4. pugnam ob-
latam ab Hannibale detrectat.
112. dextrum cornu tenet in
Pugna Cannensi. 114, 6. for-
tissime pugnans cadit, optimus
civis. 116,

L. *Æmilius Paullus, superioris
filius*, Consul Perseum acie
vincit. XXIX. 6. XVIII. 18, 4.
stupet Macedonicam phalan-
gem. XXIX. 6, 11 *sq.* hiber-
nat in Macedonia XXIX. 8, 11.
ad Cibratas scribit de Polya-
rato Romam mittendo. XXX.
9, 18. civitates Græciæ obit.
XXX. 15. & *Spicileg. Reli-
quiar. ex lib. XXX. T. V. p.*
44 *sq.* ludos celebrat in Ma-
cedonia XXXI. 3, 1. septua-
ginta oppida Epiri evertit.
XXX. 15, 5 *sq.*

Charopem Epirotam Romæ
domo sua prohibet. XXXII. 22,
5. vir abstinentissimus. XVIII.
18, 4 *sqq.* XXXII. 8. mori-
tur. XXXII. 8, 1. 14, 1.

ejus duo filii naturales, Fa-
bius & Scipio XVIII. 18, 6.
XXXII. 14.

Lucius *Æmilius Regillus*, classis
Romanæ præfectus bello An-
tiochico. XXI. 6, 1. n. 8, 3
sqq. pugna navali ad *Myon-
nesum* vincit Antiochum, 9,
13. 10, 1. n. XXII. 7, 16.
triumphans Romam redit.
XXII. 7, 17.

M. *Æmilius Paullus*, Cos. cum
Ser. Fulvio, capit CIX naves
Pœnorum, I. 36. classem
Rom. infando naufragio amit-
tit. 37.

M. *Æmilius Lepidus*. Eo con-
sule, Romani agrum Picenum,
Gallis Senonibus ademptum, di-
vidunt colonis. II. 21, 7.

M. *Æmilius Lepidus*, minimus
natu e legatis ad reges Antio-
chum & Ptolemæum missis, ad
Abydum urbem expostulat
cum Philippo, & ab eo ut ju-
venis ridetur. XVI. 34.

consul, deinde Pontifex Ma-
ximus, XXIII. 1, 2. idemque
princeps senatus. XXXII. 22, 5.

ejus consilia sequitur lega-
tus Ptolemæi. XXVIII. 1, 8.
Charopem Epirotam Romæ
domo sua prohibet. XXXII.
22, 5.

Æmulatio imperita magnorum
virovum. XI. 8, 4-7.

Æmus sive Hæmus, ὁ Αἴμος sive
Αἴμος, (vide *Cellar.* II. 15.
p. 1296.) mons Thraciæ; ma-
gnitu-

gnitudine et altitudine inferior Alpius. XXXIV. 10, 15. ex eo utrumque mare, Adriaticum et Pontum Euxinum, conspici posse, ait Polybius, negat Strabo. XXXIV. 12, 1 sq.

Ænæ (sive Anææ) fanum, τῆς Ἀλνῆς (s. Ἀναλῆς) ναός, Ecbatanæ, auro & argento abundans. X. 27, 12 sq. n.

Æneas Taciticus, scripsit Commentarios περὶ τῶν Στρατηγικῶν, id est, de Officio Imperatoris. X. 44, 1. n. ejus ratio signa dandi per Faces, emendata a Polybio. X. 44 sq.

Æneis vasis indagant Ambraciotæ cuniculos Romanorum. XXII. 11, 10 sqq.

Ænian (s. Ænianum) finus, ὁ Ἀλνιᾶν s. Ἀλνειαὶν κόλπος, aut ὁ Ἀλνιᾶνων vel Ἀλνειαίωνων κόλπος, idem qui Maliacus, inter Locros Epicnemidios et Thesaliam. X. 42, 5. n.

Ænus, Ἄνως, urbs maritima Thraciæ. conf. Maronea. Ora Thraciæ, ubi sunt Ænus & Maronea urbes, in regum Ægypti erat potestate. V. 34, 8. conf. Lyfimachia.

Æni, οἱ Ἄνιοι, inter se disident, alii ad Eumenem, alii ad Macedonas inclinantes. *Fragm. histor.* 4. § XXIII. 6, 7. ubi jam insertum est idem Fragmentum. Adde XXIII. 13, 9. exules Æni & Maroneæ apud senatum Rom. queruntur de Philippo. XXIII. 11, 2. Æno & Maronea præsidia deducere jubetur Philippus. XXIII. 11, 4. Ænum & Maroneam a senatu Rom.

dono sibi petit Attalus. XXX. 3, 3. promittit senatus; 3, 5. sed mox revocato promisso liberas eas urbes declarat. 3, 7. Æolia, Æolis, ἡ Αἰολίς. Æoliae urbes Achæo eripit Attalus. V. 77, 2. easdem dein occupavit Antiochus Magnus. XXI. 10, 4.

Æoliae insulæ; vide Liparææ. I. 25, 4. n.

Æolus, cur ventorum promus condus rexque ventorum fictus sit ab Homero. XXXIV. 2, 4 sqq. § cap. 11, 15 - 20.

Æpium s. Æpius, Αἰπιὼν s. Αἰπιός, oppidum Triphyliae. IV. 77, 9. n. ubi minus recte vulgo Αἰπυόν. In deditionem accipitur a Philippo. IV. 80, 13. n. ubi perperam vulgo Ἐπειόν.

Æqualitas possessionum a Lycurgo instituta. VI. 48, 3 sqq.

æquabilitatem juris oderunt tyranni. XXII. 5, 8. Conf. Libertas.

Æquator. de Habitatione sub Æquatore libellum scripsit Polybius. vide Tom. V. p. 25 sqq.

Æris influxus in hominum naturam. IV. 21, 1 sq.

Ærarium Rom. in potestate est Senatus. VI. 13, 1.

in ædiliū ærario, in Iovis Capitolini templo, conservantur æneæ tabulæ fœderum. III. 26, 1.

Ærenosii, Αἰρηνόσιοι, populus Hispaniæ citerioris, subacti ab Hannibale. III. 35, 2.

Æschrion, Αἰσχρίων, Acarnan, Romanis favens. XXVIII. 5, 1.

Æsculapii fanum, Ἀσκληπιεῖον, prope

prope Agrigentum. I. 18, 2.
Ambracia. XXII. 10, 2. Carthagine Nova. X. 10, 8. Pergami. XXXII. 25, 1.

Æsculapii statua, Phyromachi opus, rapta a Prusia. XXXII. 25, 4.

Æthale, *Αἰθάλη*, insula Etruscorum. XXXIV. 11, 4.

Æthalea, *Αἰθάλεια*. Sic vocatur Lemnus insula. *ibid.*

Æthiopia; Æthiopes. Circa Æthiopiam sese contingunt Asia & Africa. III. 38, 1. utrum a meridie Æthiopiæ continens sit terra, an mari ea ambiatur, nemo adfirmare potest. *ibid.*

Æthiopes Daratitæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 7. Æthiopes Perorfi. *ibid.*

Ætna. Post Ætnam, maximus Siciliæ mons Eryx est. I. 55, 7.

Ætoli, *Αἰτωλοί*. Ætolia, *Αἰτωλία*.

Ætoli Medionem urbem Illyridis oppugnant, et jam de titulo manubiarum inter se litigant. II. 2. ab Agrone, rege Illyriorum, magna clade adfiuntur. II. 3 *seq.*

gens superbia ferox. II. 3, 3. 4, 6. cui innata est improbitas & prava cupiditas. II. 45, 1. 49, 3. neque pacis neque belli jura norunt Ætoli. IV. 67, 4. nil turpe putant, dummodo quæstus adsit. II. 46, 3. IX. 38, 6. adfueti ex rapto vivere, & ferinam quamdam agere vitam. IV. 3, 1. eorumdem avaritiam odit T. Quintius. XVIII. 17, 1.

Ætoli succurrunt Epirotis adv. Illyrios. II. 6. eis adversantur Acarnanes & Epirotæ, fœ-

dere isto cum Illyriis. 6, 9 *sq.* Ætoli & Achæi suppetias veniunt Corcyræis, obfessis ab Illyriis. II. 9 *seq.*

Ætolis & Achæis Romani per legatos renunciant victoriam suam de Illyriis, & pacem eis datam. II. 12, 4 *sq.*

Ætolorum cupiditati se opponit Aratus. II. 43, 9. cum Ætolis fœdus jungunt Achæi, eosque juvant in bello adv. Demetrium, Philippi patrem. II. 44, 1. 46, 1. Ætoli, invidia accessionum tacti, quibus creverat respub. Achæorum, cum Antigono Philippi tutore & cum Cleomene societatem contrahere adv. Achæos student; sed consilia eorum pervertit Aratus. II. 45 *seq.*

iiidem antea cum Alexandro, Epiri rege, pactum fecerant de dividenda Acarnania; II. 45, 1. n. IX. 34, 7. & cum Antigono Gonata, de dissolvenda repub. Achæorum. II. 45, 1. IX. 34, 6. 38, 9.

Ætoli, cum Antigoni Dosonis metu quieti fuissent, spreta Philippi pueritia prætextum quæsiwere rebus Peloponnesi se immiscendi. IV. 2. *Hinc* Bellum Ætolorum & Lacedæmoniorum cum Achæis et Philippo; Bellum Sociale. III. 2, 3. IV. 3-37. 57-*fin.* & V. 1-30. 91-105.

Ætolici impetus & avaritiæ plenus juvenis Dorimachus. IV. 3, 5. Ætoli piratæ, e Messenia prædam agentes, Phigaliæ morantur, quæ socia erat & in potestate Ætolorum. IV. 3, 8.

79, 6 *sq.* Ætolorum prætor Ariston; *vide* Ariston. Ætolos ad bellum Messeniis inferendum hortatur Dorimachus. IV. 5.

Ætolorum focii & amici Elei. IV. 5, 4. Ætoli, duce Scopa, Messeniam incurfant. IV. 6. Ætoli magis habiles ad viritum pugnandum extra aciem, quam in acie. IV. 8, 10. ad Caphyas prælio vincunt Achæos. IV. 12. astutum & absurdum decretum faciunt adversus Achæos. IV. 15, 8 *sqq.* insolenter rident hos qui de eorum injuriis queruntur. 16, 4. cum Ætolis clam societatem ineunt Lacedæmonii. 16, 5.

denuo, cum Illyriis, in Achaiam irrumpunt Ætoli, IV. 16, 11. & Cynatham proditione capiunt, IV. 18. & comburunt. 19, 6. Dianæ fanum Lusis spoliunt. 18, 9 *sqq.* 19, 4. inde per Rhium domum abeunt, frustra eos persequente Demetrio Phario. 19, 6 *sqq.*

Querelæ Sociorum de Ætolorum injuriis. IV. 25. Fit decretum de Bello inferendo Ætolis. *ibid.* Ætoli potestatem templi Delphici, Amphistyonibus ademtam, sibi solis vindicaverant. 25, 8. Laconicam etiam populati erant, ducibus Charixeno & Timæo. IV. 34, 9. *conf.* IX, 34, 9.

Ætolorum prætor Scopas; IV. 27. creatus pro more comitiis autumnalibus. IV. 37, 2.

Ætoli, ex fœderis lege, mille milites auxilio mittunt Cnossii Cretensibus. IV. 53, 8.

vicissim mille Cretenses accipiunt a Cnossiiis. 55, 4.

per Epirum in Ætoliam intrat Philippus, & plura oppida capit. IV. 61 *seqq.* interim Ætoli, duce Scopa, Macedoniam devastant, et Diu diuunt cremantque. 62. dein, prætor Dorimacho, Epirum devastant, & templum Dodonæum cremant. 67. socios non minus quam hostes spoliunt. 79, 3.

in Ætoliam denuo expeditionem fuscipit Philippus, & Thermum devastat, ubi conventum agere Ætoli consueverant. V. 6 *seqq.* Ætoli, per Rhodiorum & Chiorum legatos, Philippum sociosque Rhium ad colloquium invitant, sed ipsi ad diem non adsunt. V. 28 *seq.* Agetas, prætor Ætolorum, Acarnaniam & Epirum incurfat *Ec.* V. 91, 1. *cap.* 96. Naupactum congregati Ætoli, pacem faciunt cum Philippo sociisque, et finis imponitur Bello Sociali. V. 103 - 105.

in Ætoliam profugit Lycurgus rex Spartan. V. 29, 8 *sq.*

Ætolis intercedentibus, Ptolemæus Philopator Antiochum legationibus differt. V. 63, 5. 91, 1.

Ætoli Lacedæmonios ad suas & Romanorum partes trahere student contra Philippum. IX. 28 *seqq.* Soli olim Ætoli contra Antipatrum oculos ad tollere ausi erant; soli restiterant Brenno. IX. 30, 3.

Ætoli, Romani & Attalus
arma

arma sociant contra Philippum & Achæos. IX. 30, 7 *sqq.* X. 41, 1. ejus societatis conditiones: IX. 39, 3. XI. 6, 2 *sqq.* XVIII. 21, 7. in ea societate Ætoli se primos periculis objici queruntur, Romanos in subsidiis stare. X. 23. Ætolos legatus Rhodiorum, in plurium legatorum congressu, (*forſan in Achæorum conventu*) gravi oratione hortatur; ut bello adv. Philippum & Græcos abſiſtant, & Romanorum ſocietati renuncient. XI. 5-7.

Ætoli, adſiduitate belli & luxu obæratī, pace facta cum Philippo & Achæis, Dorimæthum & Scopam nominant ad novas leges & novas tabulas conficiendas. XIII. 1. *Fragm. hiſtor.* 68. De pace cum Philippo facta *vide ibid. not. &* XV. 23, 8. XVII. 1, 14. *u.* XVIII. 21, 8.

Ætolorum ſocios, Lyſimacheniſes, Calchedonios, Cianos, Philippus, poſtquam ipſe pacem cum Ætolis fecerat, ab Ætolorum ſocietate abſtraxit & ſibi adjunxit, Cianos etiam in ſervitutem redegit. XV. 23, 7 *sqq.* XVII. 3, 11 *sq.* 4, 7. *Priori loco* (XV. 23, 8 *sq.*) *in græco contextu mutanda eſt orationis diſtinctio, ſcil. delendum comma poſt Αἰτωλῶν, et punctum delendum poſt πρότερον. Tum latina verſio ſic reſtingenda:* quum amicis & ſociis uterentur Ætoli Lyſimachenſibus, Calchedoniis ac Cianiſ; paulo ante

hoc tempus primo civitatem Lyſimachenſium &c.

cum Ætolis Naupaſti de bello adv. Philippum redintegrando agunt legati Romanorum. XVI. 27, 4. Ætolorum prætor Phæneas intereſt colloquio Philippi cum T. Quintio. XVII. 1, 4. 3, 1. Ætolicam & theatralem orationem ibi habet Alexander Ilius Ætolus. XVII. 4, 1. Ætolorum mos lege ſancitus, ſpolium de ſpolio capiendi; qui Ætoliam prius ex Ætolia erant ſublaturi, quam illam legem abrogaturi. XVII. 4, 8. 5, 1 *sq.* Ætolorum pleroſque non eſſe Græcos, contendit Philippus. XVII. 5, 8.

Ætoli, viſto Philippo, non exſpectatis Romanis, caſtra Philippi ſpoliant. XVIII. 10, 4. Ætolorum avaritiam, dominandi libidinem, & jaſtantiam odit T. Quintius; Ætoli Quintium a Philippo corruptum ſuſpiciantur. XVIII. 17. Philippum prorſus regno ejectum volunt Ætoli; & oppida ſibi petunt, quæ eis negat Quintius. XVIII. 19, 5 *sqq.* 20, 11 *sqq.* inde ſemina Belli Romanorum Ætolici & Antiochici. 22, 1 *sq.* Ætolorum prætor Alexamenus. XVIII. 26, 11. Ætoli carpunt ſenatuſconſultum de pace Philippo data. XVIII. 28. in conventu Thermico cum Ætolis agit Cn. Cornelius, unus e decem legatis T. Quintio adjunctis. XVIII. 31, 5 *sqq.*

Iræ suæ indulgentes Ætoli, Antiochum advocant adv. Romanos & Achæos. III. 3, 3. per Apocletos suos deliberant cum Antiocho. XX. 1, 1. *conf.* Apocleti.

Bellum Ætolorum cum Romanis, infelix Ætolis. III. 3, 6. capta a M^p Acilio Heraclea, fidei Romanorum se permittunt; XX. 9. *sed*, consule durius cum eis agente, bellum continuant. IO. legatos Romam mittunt, quibus anceps responsum dat senatus. XXI. 1, 3 *sqq.* pro Ætolis apud Scipiones intercedunt Athenienses, & inducias sex mensium impetrant. XXI. 2 *seq.* & 6, 2. cum non convenisset pax, mittitur adv. Ætolos M. Fulvius consul; interim illi Amphilochiam, Ape- rantiam & Dolopiam recipiunt, a Philippo præreptas. XXII. 8. capta Ambracia urbe, Pacem Ætolis dat Fulvius; XXII. 9-13. quæ, intercedentibus Atheniensibus, Romæ confirmatur. 14. formula Fœderis. 15.

ad Ætolos legati mittuntur, belli Persici causa, C. Popilius & Cn. Octavius. XXVIII. 3, 2, 4, 1 *sqq.*

in Ætolia, post bellum Persicum, civilium cædium omnia plena. XXX. 14. tranquillitas restituitur, mortuo Lycisco, XXXII. 21, 1.

Afri, Ἀφρῆες; pro quo mendose, ut puto, Ἀφρῆες vulgo legebatur XXXI. 26, 9 & 11.

Afri & Numidæ, semel victi, bidui aut tridui viam so-

lent recedere. I. 74, 7. Afros Romano more armat Hannibal. III. 87, 3. 114, 1. Afri Macedonico more armati, in exercitu Ptolemæi Philopat. V. 65, 8.

Africa, ἡ Λιβύη. (*Confer* Libyna, Λιβύνη.)

in Africam primum traji- ciunt Romani, Regulo & Manlio Coss. I. 29. primi eorum in Africa successus, tum clades. 29-34.

Africæ populi, Pœnis subje- cti, ab eisdem deficiunt, et cum rebellibus mercenariis faciunt. I. 70. 9. durissime tra- ctati a Pœnis tempore belli Si- culi. I. 72.

ex Africa in Hispaniam, ex Hispania in Africam milites mutui præsidii causa trajecit Hannibal. III. 33, 8 *sqq.*

res Africæ & Italiæ rebus Græcorum misceri cœptæ. V. 104, 4.

Africa, una e tribus terræ partibus, inter Nilum & Columnas Herculis. III. 37, 2 & 5. in Æthiopia contingunt se Asia & Africa. III. 38, 1. longitudo ditionis Pœnorum in Africa. III. 39, 2 *sq.* Africae fertile solum. XII. 3, 1 *sq.* omnem Africam arenosam, ficcam et sterilem putaverat Timæus. *ibid.* animantium cum domesticarum, tum ferarum copia. XII. 3, 3 *sqq.* Africæ totius longitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 6. *Alia de* Africa geographia, *ibid.* num. 7.

Afri-

Africanus *junior*. XXXV. 4, 7.
vide Cornelius Scipio.

Africum Bellum, *Λιβυκὸς πό-*
λεμος. I. 70, 7. *vide* Mercenari-
norum bellum cum Pœnis.

Africus ventus, *ἀνεμος Λιβ.* X.
10, 1.

Agathagetus, Rhodius, suadet ci-
vibus, ut jam inde ab initio
belli Perfici Romanis se adjun-
gant. XXVII. 6, 3. XXVIII.
2, 3.

Agatharchus, unus e filiis Agathoc-
clis, Syracusarum regis, inter-
fectus (ut ferebatur) ab avo
Hippocratis & Epicydis. VII.
2, 4.

Agatharchus, legatus Hieronymi
regis, Carthaginem missus. VII.
4, 1.

Agathoclea, meretrix, in potesta-
te habuit Ptolemaum Philo-
patorem. XIV. 11, 5. *conf.*
Adn. ad c. 12, 3. soror Aga-
thoclis, exosa Alexandrinis post
mortem Philopatoris. XV. 25.
8. & 26, 1-3. Macedoni-
bus frustra ubera exferit, qui-
bus puerum regem aluisse se
ait. 31, 13. ad supplicium
quæritur. 32, 11. nuda cum
sororibus & cognatis adducitur,
& a populo discerpitur. 33,
7 *sqq.*

Agathocleæ nomen Aristomenes
filix suæ dedit. XV. 31, 9.

Agathocles, e figulo rex Syracu-
sarum. XII. 15, 6. XV. 35, 2.
ejus mercenarii, origine Cam-
pani, vi potiuntur Messana ur-
be. I. 7. Africæ partem sibi
subjicere est conatus. XV. 35,
5. ejus temporibus in fide
Pœnorum manserat Utica. I.

82, 8. acerba maledicentia
eum persequitur Timæus, con-
tra cujus calumnias eundem
defendit Polybius. VIII. 12,
12. XII. 15.

Siciliæ tyrannus, initio re-
gni sævisimus, dein clementis-
simus. IX. 23, 2. judice Sci-
pione, in administratione re-
rum solertissimus, & cum ju-
dicio audacissimus. XV. 35, 6.
ejus filius Agatharchus. *vide*
suo loco.

Agathocles, Oenantes filius, ami-
cus Ptolemæi Philopatoris.
XIV. 11, 1. cum Sosibio præ-
est administrationi rerum. V.
63, 1. XV. 34, 5 *sq.* ejus
consilio Antiochus M. in Cœ-
lesyria legationibus differtur
interim dum bellum parant
Ægyptii. V. 63, 2 *sqq.*

falsi nominis tutor Ptolemæi
Epiphanis, crapula, lascivia,
& insolentia, odium in se &
seditionem concitat Ægyptio-
rum. XV. 25. frustra Mace-
donum opem implorat. 26-32.
in vincula abductus, confoditur
ab amicis, ne ab inimicis cru-
ciaretur. 33. nulla virtute fue-
rat conspicuus. 34.

Agathynus, Corinthius, Leucade
cum navi in portu stans juxta
Illyriorum naves, violata fide
ab eis capitur. V. 95, 3.

Agathyrna, *Ἀγάθυρνα*, Siciliæ
oppidum. IX. 27, 10 *sq. n.*

Agelaus, Naupactius. Per eum
Scerdilædas Illyrius societatem
facit cum Ætolis. IV. 16, 10.
Dorimachus prætor Agelaum
& Scopam Eleis suppetias mit-
tit. V, 3, 1.

gravem

- gravem orationem de Pace habet Agelaus; V. 103 *extr.* & *seq.* quæ oratio commovit Philippum & socios. 105, 1 *sq.* 107, 5. Prætor creatur Ætolorum, mox vero ab eisdem reprehenditur ob pacem factam. 107, 5 *sq.*
- Agema Macedonicum, distinguitur a cetratis in exercitu Philippi. V. 25, 1. a cetratis pariter & a phalange diferte distinguitur in exercitu Ptolemæi Philopatoris, ubi Agema e tribus fere millibus constabat. V. 65, 1 *sqq.* 84, 4. validissimum habebatur equitum corpus. XXXI. 3, 8.
- Agepolis, (*perperam vulgo aliquoties* Agefipolis) Rhodiorum legatus ad Q. Marcium *Philippum* cos. & ad C. Marcium *Figulum*, classis præfectum. XXVIII. 14, 6. 15, 1 *sqq.* Romam legatus. XXIX. 4, 4. & *cap.* 7. & XXX. 4, 2.
- Ager. Flamini lex de dividendis agris. II. 21, 7 *sq.*
- ager apud Lacedæmonios æquali modo inter cives distributus. VI. 45, 3. 48, 3. non item apud Cretenses. 46, 1.
- Agefander, s. Agefarchus, Megalopolitanus, pater Ptolemæi, præfecti Ægypti. XVIII. 38, 8. *n.*
- Agefias, Achæorum legatus in Macedoniam ad gratulandam ducibus Romanis victoriam de Perseo. XXX. 10, 3.
- Agefilaus, rex Lacedæmoniorum; ejus in Asiam transitus patefecit ignaviam Persarum. III. 6, 11. commode Spartæ auxilio venit, cum in eo esset ut caperetur ab Epaminonda. IX. 8, 6. quæcumque ab Agesilaogesta sunt, contraria erant foederali Græcorum rationi. IX. 23, 7 *sq.*
- Agesilaus *alius junior*; filius Eudamidæ, pater Hippomedontis. IV. 35, 13.
- Agesilochus *sive* Hegesilochus, Ἀγесίλοχος, Ἀγησίλοχος & Ἡγησίλοχος, Rhodiorum prytanis, monet cives suos, ut cum Romanis spes suas jungant bello Persico. XXVII. 3, 3 *sqq.* *n.* Romam legatus. XXVIII. 2, 1. 14, 5 & 8. *n.* legatus in Macedoniam ad L. Æmilium cos. & ad Perseum. XXIX. 4, 4.
- Agefipolis, Ἀγησίπολις, Agefipolidis filius, Cleombroti nepos, puer admodum, rex creatur Spartæ post mortem Cleomenis; ei tutor datur Cleomenes, Cleombroti filius, patruus pueri. IV. 35, 10 *sqq.* Romam legatus missus, capitur a piratis & occiditur. XXIV. 11, 1 *sq.*
- Agefipolis, pater superioris. *ibid.*
- Agefipolis, Dymæus, bello captus ab Eleis. V. 17, 4.
- Agefipolis (Rhodius) *temere vulgo & invitis libris scribebatur* XXVIII. 14 *sq.* & XXIX. 4, 4. *pro* Agepolis, *quod vide.*
- Agetas, prætor Ætolorum. V. 91, 1. Acarnaniam & Epirum incurfat. V. 96, 1 *sq.* Phanotensium urbem prodicione capturus, suis artibus luditur. 96, 6.

Agminis Romani ratio. VI. 40.
agminis coactores, *οὐραγοί*.
VI. 24, 2.

Agones, *Ἀγῶνες*, populus Gal-
licus Cisalpinus. II. 15, 8. *n.*
nisi mendosa scriptura, legen-
dumque Εὐγανείς vel Lingo-
nes, *Λίγγωνες*. Conf. Æ-
gones.

Agrai vel Agræi; *Ἀγραῖ*, *Ἀ-*
γραῖοι; populus Ætolicus, non
græcus. XVII. 5, 8. *n.* Conf.
Agrianes, *Ἔ* Agrii.

Agria. Mendosa olim lectio
Ἀγρίαν XXIX. 11, 8. pro
Συρίαν.

Agrianes, *Ἀργιᾶνες vel Ἀργιᾶ-*
νες; (*videm qui Agrai vel*
Agræi. not. ad XVII. 5, 8.)
in exercitu Antigoni Dosonis.
II. 65, 2. in Philippi exer-
tu Antiochi adv. Ptolemæum.
V. 79, 6.

Agrigentum, *ὁ Ἀκράγας, ἡ τῶν*
Ἀκραγαντίων πόλις, urbs
Siciliæ; arx et horreum belli
Pœnorum. I. 17. obsidetur a
Romanis. *ibid.* *Ἔ* *seqq.* ur-
bem obsidentes Romani, obsi-
dentur ipsi ab Hannone. I. 18
sq. capitur Agrig. a Roma-
nis. 19.

Pœni urbem quidem præsi-
dio tenuerant, sed cives liber-
tate & legibus suis passi erant
frui. II. 7, 7. *coll.* I. 43, 8.
tunc Galli mercenarii Pœno-
rum, qui eam custodiebant, di-
ripere urbem conati erant, sed
eam servavit Alexo. *ibid.* *Ἔ*
II. 7, 8.

Agrigentum receptum a Pœ-
nis bello Punico tertio, prodi-
tur Romanis: *ea occasione si-*

tum urbis & præstantiam *de-*
scribit Polybius IX. 27. co-
lonia erat Rhodiorum. *ibid. vs.*
8. Nominis origo. *Spicileg.*
Fragm. ex lib. IX. num. 2.

Phalaridis taurum numquam
Agrigenti exstitisse contendit
Timæus. XII. 25.

Agrigentus fluvius, *ὁ Ἀκράγας*.
IX. 27, 5. et *Spicileg. ex lib.*
IX. num. 2.

Agrii, *Ἀγριοί*; *videm qui Agrai*
vel Agræi, si vera lectio XXVI.
7, 1. ubi *Σάρδους vel Σαρ-*
δῶους fortasse ex Livio *scri-*
bendum pro vulgato Ἀγρίους.

Agrinium, *Ἀγρίνιον*, oppidum
Acarnaniæ. V. 7, 7.

Agron, rex Illyriorum, Pleurati
fil. II. 2, 4. pacta cum De-
metrio, Philippi patre, mer-
cede, Medionios ab Ætolis ob-
fessos adjuvat, & magna clade
adfcit Ætolos. II. 2 *seq.* inde
lætitia elatus, potui et comissa-
tioni indulget; unde in pleu-
ritidem incidit, qua brevi tem-
pore abripitur. II. 4.

mortuo Agroni, in regnum
succedit vidua Teuta. II. 4, 7.
Αἰγόσαγες; *vide* Ægofages. *Ἔ*
sic reliqua omnia nomina ab
Αἰ in græco incipientia, vide
in Æ.

Ala. Alæ fociorum in exercitu
Romano. VI. 26, 9. ala *vel*
cohors regia Philippi, *ἡ βα-*
σιλική. X. 42, 6. *conf. Ad-*
not. ad X. 2, 5. amicorum
ala; *vide* Hetæri.

Alabandenfes, *Ἀλαβανδεῖς*, ci-
ves urbis *Alabandæ* in Ca-
ria, commeatus præbent Phi-
lippo. XVI. 24, 6. tamen eo-
rum

- rum agrum diripit Philippus. *ibid.* vs. 8. Orthosiam invadentes, acie vincuntur a Rhodiis. XXX. 5, 15.
- Alabandenſis Menedemus. V. 79, 6.
- Albam usque penetrant Galli cum exercitu. II. 18, 6.
- Albinus.* vide Postumius.
- Alcæus scite ridere consueverat Isocratem grammaticum. XXXII. 6, 5.
- Alcámenes, Lacedæmonius, occisus a factione Ætolica. IV. 22, 11.
- Alcámenes, Diæi fodalis, prætoris Achæorum. XL. 4, 9.
- Alces in Alpibus. XXXIV. 10, 8 *sq.*
- Alceas, Bæotorum prætor. XXIII. 2, 13.
- Alcibiadis consilio, Athenienses, Chrysepolim tenentes, portoria exegerunt a navigantibus in Pontum. IV. 44, 4.
- Alcibiades Spartanus, e veterum exsulum numero, Roman legatus, ingratus adv. Achæos. XXIII. 4, 8. 11, 7 *sq.* 12, 2 *sq.* XXIV. 4, 3.
- Alcithus, Xenophontis filius, legatus Achæorum ad Ptolemæum Philometorem. XXVIII. 10, 9. n. 16, 3.
- Aleator; veluti bonus aleator, Amilcar interceptit hostem. I. 84, 7.
- Aletes, metallorum argenti in Hispania inventor, ut heros ab incolis colitur. X. 10, 11. tumultus prope Novam Carthag. ab eo denominatus. *ibid.*
- Alexamenus, Ætolorum prætor. XVIII. 26, 11 *sq.* n.
- Polybii Histor. T. VIII.*
- Alexander, Philippi filius, rex Maced.
- usque ad Alexandri & Philippi regnum (*forte* 'Αλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου *legendum*, pro 'Αλεξ. καὶ Φιλ.) substitit fœdus pristinum Achæorum. II. 41, 6 & 9. primi successores Alexandri, Seleucus, Ptolemæus & Lyſimachus, circa unum idemque tempus omnes e vivis exceſſerunt. II. 71, 5. *cf.* 41, 2.
- Alexandri trajectio in Asiam non erat causa, sed initium belli contra Persas. III. 6, 14. ejus imperium in Asia remotissimas & parum cognitās olim regiones patefecit itineratoribus. III. 59, 3.
- ejus severitatem in Thebanos exercitam (*cf.* V. 10, 6.) non imitatus est Philippus in Lacedæmonios. IV. 23, 8. & *cap.* 24. Alexander, cum a Thebanis & Persis pœnas sumeret, a templis tamen & locis Diis sacratis abstinuit. V. 10, 6. Alexandri meritā in Græcos. IX. 34, 1 *sqq.*
- ut de Alexandri genere prognatus videretur, solícite laboravit Philippus, Demetrii filius. V. 10, 10.
- ab Alexandro neglecta fuerat Artabazanis dynastia. V. 55, 9. magna pars gloriæ Alexandri comitibus ejus ac ministris debetur. VIII. 12, 7 *sqq.* ejus pugnam cum Dario in Cilicia pugnatam imperite descripsit Callisthenes. XII. 17-22. Alexander cum Dario in aperto potissimum campo bellum

lum gessit, urbes raro exscidit aut perdidit. XVII. 3, 5.

Alexander, Acmeti filius, dux copiarum Antigoni in pugna adv. Cleomenem, Macedonibus chalcaspidibus præfectus. II. 66, 5.

Alexander *alius*, in eadem Antigoni acie equitatu præfectus, II. 66, 7. minus perite rem gerit quam juvenis Philopœmen, 68, 1 *sqq.*

hic idem videtur esse atque ille Alexander, quem satellitio & custodiæ corporis præpositum Philippo reliquit idem Antigonus, Philippi tutor. IV. 87, 8 *sq. n.* quem apud Philippum calumniatus est Apelles. 87, 5. idem a Philippo Thebas mittitur ad persequendum Megaleam. V. 28, 6 *sq.* ejus studium & benevolentia in Philippum laudatur VII. 12, 6. *n.*

Alexander, Ætolus, per proditorem in Ægiram urbem irrupit. IV. 57. in certamine occiditur. 58.

Alexander, Ætolus; *vide* Alexander Isius, & Alex. Trichoniensis.

Alexander, Antigoni pater, legati Persei ad Bœotos. XXVII. 5, 1.

Alexander, Attali legatus Romam. XVII. 10, 11.

Alexander *Balas*, qui Antiochi Epiphanis filius perhibebatur, Romam adducitur ab Heraclide. XXXIII. 14, 1. quamvis manifesta fuerit fraus, impetrat tamen a senatu, ut in Syriæ regnum restitatur; *sic*

*enim intelligenda est ἡ νῦν δο-
δος XXXIII. 16, 9. non (ut
est in vers. lat.) de solo reditu
in patriam. conf. ibid. vs. 13.*

Alexander, Epiri rex. Cum eo societatem jungunt Ætoli, de subigenda & dividenda Acarnania. II. 45, 1. *n.* IX. 34, 7.

Alexander, Isius cognomine, gente Ætolus, cum Phænea interest colloquio T. Quintii cum Philippo, & investivam habet in Philippum, XVII. 3. quam ille Ætolicam et theatralem dicit. 4, 1. ab Ætolis legatus mittitur Romam. XVII. 10, 9.

rursus cum Phænea interest colloquio Titi cum sociis de pace Philippo danda. XVIII. 19, 5 *sqq. coll.* 20, 11. 21, 3. rursus Romam mittitur legatus cum Phænea, XXII. 8, 11. fenex; 9, 14. sed interceptus ab Epirotis, quum pretium redemptionis, ditissimus licet,olvere nollet, in custodia servatus est, mox vero Romanorum jussu absque pretio liberatus. XXII. 9.

Alexander, Molonis frater, Persidi præfectus sub Antiocho Magno. V. 40, 7. cum fratre, Mediæ satrapa, deficit ab Antiocho. V. 41, 1. 43, 5 *sq.* victo Molone ab Antiocho, se ipse jugulat. V. 54, 5.

Alexander *Pheræus*, Thessaliæ tyrannus, in vincula conjicit Pelopidam Thebanum. VIII. 1.

Alexander, Phocidi præfectus a Philippo, decipit Ætolos, Phænotensium arcem se eis traditurum pollicens. V. 69, 4 *sqq.*
Alex

Alexander Trichoniensis, dux Ætolorum, carpit extremum agmen Philippi, Thermo regredientis. V. 13, 3.

Alexandri Turris, ὁ Ἀλεξάνδρου πύργος, in Thessalia. XVIII. 10, 2.

Alexandria Ægypti, ἡ Ἀλεξάνδρεια.

Alexandriam fugit, ibique perit Cleomenes. *vide* Cleomenes. Alexandriam Ptolemæus Philopator contrahit milites mercenarios, quos extra Ægyptum aluerat. V. 63, 8 & 10. Alexandria & Carthagine in publicis tumultibus non minus pueruli quam viri tumultuantur. XV. 30, 10.

Alexandria pæne potitur Antiochus Epiphanes. XXVIII. 18, 1. XXIX. 1, 1. Alexandria tria genera degunt hominum. XXXIV. 14.

Alexandria Troas, ἡ Τρωὰς Ἀλεξάνδρεια. V. 111, 3. n. cives ejus urbis liberant Ilienses ab obsidione Gallorum, & Gallos uniuersa Troade ejiciunt. *ibid.* Alexandrenses, Ἀλεξανδρεῖς, benigne compellantur ab Attalo, ob seruata fidem. V. 78, 6.

Alexandria (Troade) se cefurum pollicetur Antiochus Scipionibus. XXI. 10, 3. 11, 2.

Alexis, arcis Apameæ custos; ejus opera utitur Hermeas ad perdendum Epigenem. V. 50, 10 *sqq.*

Alexo, ὁ Ἀλέξων, gente Achæus, militans apud Pænos, sua fide impedit prodicionem mercenariorum Agrigenti, & Lilybæi. I. 43, 8 *sqq. coll.* II, 7, 7.

Aliena pro suis obtrudere, turpissimum in Scriptore. IX. 2, 2.

Alinda, Ἀλινδῆ, pro urbis Asiaticæ nomine vulgo legebatur XXII. 17, 11. ex *Vrsini conjectura, temere in contextum recepta. Vide* Temenopolis.

Aliphera, ἡ Ἀλφείρα, ἡ Ἀλφειράων πόλις, urbs olim Arcadiæ & Megalopoli contributa, a Lydiada tyranno Eleis permutando concessa. IV. 77, 10. n. 78, 1 *sqq.* eam oppugnat capitque Philippus. IV. 78, 6 *sqq.*

Alipherenses, Ἀλφειρεῖς, IV. 78, 8. & Ἀλφειραῖοι *cap.* 77, 10. nisi ibi Ἀλφειρέων pro Ἀλφειράων scribendum. quod tamen nil urget ut statuamus.

Alipta pro legato vel nuncio ad Rhodios utitur C. Lucretius. XXVII, 6, 1.

Alliadas, mendosa olim scriptura IV. 77, 10. *vide* Lydiadas.

Alliorum capita. XII. 6, 5.

Allobroges, Ἀλλόβριγες, Gallia populus inter Rhodanum & Alpes. III. 49, 13. instant Hannibalem, Alpes conscendentem. III. 50 *seq.*

Alorus, Ἀλωρος, urbs Macedonia. Alorita Cnopias, Ἀλωρίτης. V. 63, 12. 65, 7.

Alpes, αἱ Ἀλπεις. II. 14, 6 & 9. 15, 8. & τὰ Ἀλπεινὰ ὄρη. II. 14, 8.

Alpium juga (ἡ τῶν Ἀλπεων παρόρεια) incipiunt a Massilia & locis Sardoo mari superjectis, pertinentque usque ad ultimum Adriatici sinus recessum, II. 14, 6. per 2200

stadia. II. 14, 9. XXXIV. 10, 17. Alpes & Apenninus mons coincidunt supra Massiliam, haud procul a Sardoo mari. II. 14, 8.

Hannibalis transitus per Alpes. III. 47-56. ante Hannibalem Galli plus semel cum magnis exercitibus Alpes erant transgressi. III. 48, 6. nono die ad summa Alpium juga pervenit Hannibal. III. 53, 9. Alpium cacumina perpetuis nivibus tecta. 55, 1 & 9. Alpes veluti arx sunt universæ Italiæ. 54, 2.

Alpium magnitudo & memorabilia. XXXIV. 10, 8 *sqq.* quatuor per Alpes transitus. *ibid.* *vs.* 18.

Alpheus, ὁ Ἀλφειὸς, fluvius Peloponnesi, Hercæam urbem adluit. IV. 78, 2. pontem in Alpheo ad Hercæam instaurat Philippus. IV. 77, 5. per decem stadia sub terra occultatur. XVI. 17, 5 *sqq.* ubi & alia de ejus cursu.

Althæa, Ἀλθαία, urbs princeps Olcadum in Hisp. expugnata ab Hannibale. III. 13, 5 *sq.*

Altitudo turris æstimata ex numero ordinum lapidum. *Spicileg. ex lib.* VIII. *Tom.* V. p. 32 *sq.*

Alypus Ambracienfis, legatus Romam; *mendosa vulgo lectio* XXII. 8, 11.

Amæocritus, prætor Bæotorum. XX. 4, 2.

Amanicæ Pylæ, αἱ Ἀμανίδες Πύλαι. XII. 17, 2. *n.*

Ambitio civium, origo & principium ruinæ reipublicæ. VI. 57, 5 *sq.*

Ambracia, urbs & regio; *vide* *mox* Ambracus.

Ambracus, ὁ Ἀμβρακος, IV. 61, 7. & Ambracia, ἡ Ἀμβρακία, XVII. 10, 10. *n.* (ubi *quidem* Ἀμπρακία per π *literam habent codices*;) XXII. 9, 2 & 5. 13, 9. urbs bene munita Ætolorum, olim Pyrrhi regia. XXII. 13, 9. ejus situs. IV. 61, 7.

ad eam obsidendam Philippum hortantur Epirotæ, qui potiunda Ambraciæ, (τῆς Ἀμβρακίας) id est ditionis Ambraciotarum (τῆς τῶν Ἀμβρακιωτῶν χώρας) avidi erant. IV. 61. urbem capit Philippus, & Epirotis tradit. 63.

eandem oppugnat Fulvius consul. XXII. 9, 1-6. *et cap.* 10 *seq.* intercedente Amynandro, Ambraciotæ urbem Romanis tradunt. XXII. 12. statuas & tabulas pictas ex urbe avehi curat Fulvius. 13, 9.

Ambraciæ exsulant Thurio profugi. XVII. 10, 10. *n.*

Ambracius vel Ambracicus sinus, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος. Ejus descriptio. IV. 63, 4 *sqq.* V. 6, 13. per eum ex Epiro in Acarnaniam trajicit Philippus. IV. 63, 4. per eundem redit. 66, 4. in eundem rursus anno sequente invehitur, ex Cephallenia & Leucade veniens, & Limnæam portum petens. V. 5, 12 & 14.

Ambraciota Lamius; *vide* *suo loco.* Ambraciota *nescio quis*, *cujus nomen corruptum*, ab Ætolis Romam missus. XXII. 8, 11.

Ambry-

Ambryfus, "Αμβρυσιος, urbs Phocidis, ab Ætolis tentata. IV. 25, 2.

Amentia est cum malitia conjuncta, putare, si tu oculos claudas, ne alios quidem cernere. IV. 27, 7.

Amicitia. Regum inconstantia in amicitia. *Fragm. gramm.* 81. reges amicitiam nonnisi utilitate metiuntur. II. 47, 5.

Amicorum delectus in regum adulescentia quantum valeat. VII. 14, 6.

amicorum ala; *vide* Hææri. τὸ τῶν Φίλων σύνταγμα. XXXI. 3, 7.

Amilcar *senior*, dux copiarum pedestrium Pœnorum in Sicilia, cædit auxiliares Romanorum, dissidentes a Romanis. I. 24. *idem*, dux classis, ad Tyndaridem minus prospere pugnat. I. 25. *coll. cum* 27, 6. *tum* in pugna navali cum Regulo cornu sinistro præfectus, vincitur fugaturque. I. 27 *seq.* revocatur ex Sicilia in Africam adv. Regulum. I. 30. ejus filius Hannibal, *diversus a Barcae filio*, I. 44, 1.

Amilcar, cognomine Barca, Ἀμλκας ὁ Βάρκας ἐπικαλούμενος I. 56, 1. pater Hannibalis. I. 64, 6. II. 1, 6. dux classis Pœnorum, agrum Locrorum Bruttiorumque in Italia populatus; inde ad Ercten, inter Erycem montem & Panormum, castra posuit, Romanis imminens, Panormum tenentibus. I. 56. multis ad Panormum certaminibus cum Romanis per tres annos continuos

singulari fortitudine & mira industria defunctus est. 57. Erycem urbem in medio monte sitam occupat, ubi rursus per biennium certavit. 58.

Barcam, cujus audacia nil fuit terribilius, Eryce in classem recepturus erat Hanno, ad pugnam navalem cum Lutatio. I. 60, 3 & 8. Hannone, priusquam ad Erycem adpellere posset, victo, summa rerum Amilcari traditur; qui pacem petit a Romanis, prudentis ducis officio functus. 62.

dux consilio & virtute omnium suæ ætatis præstantissimus, I. 64, 6. isto fœdere cum Lutatio & Romanis, reliquiis copiarum Eryce Lilybæum deductis, (unde in Africam erant deducendæ) imperium deponit. 66.

ei infensi sunt mercenarii rebelles in Africa, quod ab eo se neglectos putarent. I. 68, 12. bello cum mercenariis præficitur, idque bellum probabili cum successu gerit. 75-78. humanitatem ejus, qua in captivos utitur, suspectam faciunt rebelles. 79, 8. ei collegam Hannonem dant Pæni, orantque ut graviter bellum persequatur. 81. copias jungit cum Hannone; sed, ob ducum discordiam, nil recte geritur. 82. Hannibalem collegam nanciscitur, & cum eo bene rem gerit, juvante Navara Numida. 82, 12 *sq.* 84 *seq.* Hannibale ab hostibus victo & in crucem acto, cum Hannone in gratiam redit Amilcar,

car, 87. & junctis cum eo viribus finem bello Pœnorum Africo imponit. 88.

in Hispaniam missus Amilcar, multis ibi populis imperio Pœnorum subiectis, nono anno fortiter pugnans occumbit. II. 1. Ejus in Romanos ira, præcipua causa fuit secundi belli Punici; III. 9, 6 *sqq.* 10, 7. 12, 2 *sq.* quum filium Hannibalem perpetuum odium Romanorum jurare fecisset. III. 12.

Amilcar *alius*, classi Asdrubalis præfectus in Hispania. III. 95, 2. (*pro quo Livius Himilconem nominat.*) Adde VIII. 3, 8.

Amilcar *alius*, legatus Pœnorum Romam missus initio tertii belli Punici. XXXVI. 3, 8.

Amisus, urbs Ponti. εἰς Ἀμισὸν temere ex *Vrsini* conject. editum erat XXV. 4, 8. *pro* εἰς Παργασσὸν; *et* mox *ibid.* vs. 9. Ἀμισέων, *pro* Μωκισσέων. vide *Adnot.*

Ammonius, Barcæus, dux partis copiarum Ptolemei Philopat. V. 65, 8.

Amorgus, Ἀμοργός, insula maris Agæi. *Fragn. hist.* 7.

Amphaxitis, ἡ Ἀμφαξιτίς, Macedonia regio. V. 97, 4. n.

Amphietyonibus Ætoli potestatem templi Delphici ademerunt; Amphietyonas in subji-ciendo potestati eorum templo & in legum instauratione se adjuturos recipiunt Achæi eorumque loci. IV. 25, 8.

si Amphietyonum concilium jussisset Albinum historiam

græce conscribere, excusatio ejus locum erat habitura. XL. 6, 6.

Amphidamus, (*aliis* Amphidas) dux Eleorum, a Philippo captus cum suis. IV. 75, 6. Olympiam captivus ductus, sine pretio a Philippo Elidem dimittitur, pollicitus se Eleos ad Philippi partes traducturum. IV. 84, 2-8. cum destinata perficere non potuisset, Elide elabatur & ad Philippum se confert, ubi Aratos contra Apellis calumnias defendit. 86.

Amphilochi, τὸ τῶν Ἀμφιλόχων ἔθνος, populus Ætolicus, non Graecus. XVII. 5, 8.

regio Amphilochia, ἡ Ἀμφιλοχία, recipitur ab Ætolis. XXII. 8, 3 *sqq.*

Argos Amphilochicum; vide *suo loco.*

Amycæ campus, τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίου, prope Antiochiam; eum perfluit Orontes. V. 59, 10. n.

Amyclæ, αἱ Ἀμύκλαι, oppidulum prope Spartam. V. 18, 3. ejus situs & memorabilia. 19, 1 *sq.* castra ibi habet Philip-pus. V. 20, 12. 23, 7.

Amynas, Ἀμύνας, (*rectius for-tasse* Ἀμυνᾶς, *ut sit nomen decurtatum ex* Ἀμύνανδρος, *et idem sit vir qui Amynander alias* Ἐῖ *a Polybio* Ἐῖ *a Livio vocatur.* *conf. Adnot. ad* XX. 10, 5.) rex Athamanum, gener Scerdilædæ Illyrii. IV. 16, 9.

Amynander, Ἀμύνανδρος, (*idem qui* Ἀμυνᾶς *modo dictus est*) rex Athamanum. Ei per legatos

gatos significant Romani, se Philippum bello petitu-
ros, ni Græcia abstineat. XVI. 27, 4.
cum T. Quintio interest colloquio cum Philippo. XVII. 1, 3. ingenio est flexili; Romam legatus mittitur a T. Quintio. XVII. 10, 7. rursus interest colloquio Quintii cum Philippo, victo ad Cynosceph. XVIII. 19, 3 sq. Quintius & decem legati, victo Philippo, Amynandro tenere permiserunt castella, quæ ille belli tempore ademerat Philippo. XVIII. 30, 13.

Amynandrum dedi sibi ab Ætolis postulat M^o Acilius, cum a Romanis ille defecisset. XX. 10, 5. Amynander, cum Antiocho se junxisset, & a Philippo Athamania esset pulsus, restitutus in regnum per Ætolos, legatos Romam mittit & ad Scipiones in Asiam, culpam deprecans, & Philippum accusans. XXII. 8, 1 sq. Conf. Liv. XXXVIII. 1-3.

hortatu Amynandri, Ambra-
cienses urbem suam tradunt Romanis. XXII. 12.

Amyntas, Philippi pater. II. 48, 2.

Amyricus campus, τὸ Ἀμυρινὸν πεδῖον, in Thessalia. V. 99, 5. n.

Anacleteria, ἀνακλητήρια, proclamatio & inauguratio solennis Regis, qui hactenus pupillus sub tutoribus fuerat. Anacleteria Ptolemæi Epiphanis, filii Philopat. XVIII. 38, 3. Ptolemæi Philomet. XXVIII. 10, 8. ni ibi minor Ptolemæus (Phyſcon) intel-

legendus. Vide Ptolemæus Philometor, & Ptolemæus Phyſcon.

Anææ fanum Ecbatanæ, τῆς Ἀναλαῆς. Sic legendum videtur X. 27, 12. pro Ænæ.

Anagnia, αἱ Ἀνάγνεια, oppidum Latii, prope viam qua Roma itur ad Circæum montem: eo servulos præmittit Demetrius. XXXI. 21, 6. 22, 2. 23, 2 sq.

Anamares, Ἀνάμαρες, populus Gallicus, Galliæ Cispadanæ, inter Boios & Insubres, haud procul Massilia, ut mendose vulgo legitur pro Placentia, ut videtur. II. 32, 1. n. Conf. Ananes.

Ananes, Ἀνάνας, Ἀνάνας cod. Aug. Ἀνάνης cod. recentiss. Reg. B. (unde Anianes Casaub.) populus Gallicus Cispadanus, Boiis ab ortu. II. 17, 7. n. Idem qui Ἀνάμαρες dicuntur II. 32, 1. n. & Ἀνάδες II. 34, 5. n. in eorum finibus erat Clastidium oppidum. II. 34, 5.

Anariacæ. Vide Aniaracæ.

Anas, ὁ Ἄνας, Hispaniæ fluvius. XXXIV. 9, 12. Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.

Anaxidamus, Achæus, in exercitu Philopœmenis adv. Machanidam. XI. 18, 1.

Anaxidamus alius, (si vera scriptura) amicus Machanidæ. XI. 18, 3. n. & vs. 5. nisi fortasse Archidamus ibi legendum.

Anaxidamus, legatus Achæorum, Romam missus ad deprecandum pro exsulis. XXXI. 6, 1.

- coll. cap. 8.* rursus eodem mittitur. XXXIII. 2. *Vide-tur* Megalopolitanus *fuisse.* XXXIII. 2, 2. n.
- Ancara, Ἀγκάρα, oppidum Italiae; civis Ἀγκάρτης. VIII. 38, 3.
- Ancyra, ἡ Ἀγύρρα, urbs Galatiae. XXII. 22, 1.
- Ancyra, oppidum Illyrici. XXVIII. 8, 11. ubi rectius ἐπ' Ἀγύρραν scribetur, quam (ut vulgo) ἐπ' Ἀγύραν.
- Anda, Africae oppidum. XIV. 6, 2. *Et ibi Adnot.*
- Andania, ἡ Ἀνδανία, oppidum Messeniae. V. 92, 6. ubi, pro mendoso ἔνδεϊαν, utique Ἀνδανίαν legendum.
- Ἀνδοβάλης. vide Indibilis.
- Andosini, Ἀνδοσῖνοι, si vera lectio, populus Hispan. cis Iberum. III. 35, 2. n.
- Andranodorus suadet Hieronymo regi Syracusarum, ut, relictis Romanis, Hannibalis partibus se adjungat. VII. 2. *Et* 5.
- Andreas, archiater Ptolemæi Philopatoris, in tentorio regis pro rege occisus. V. 81, 6.
- Andres vel Andri, (ἡ τῶν Ἀνδρῶν χώρα) mendosa scriptura, pro Anamares vel Ananes. II. 34, 5. n.
- Androlochus, Eleus, captus a Lyco, propretore Achæorum. V. 94, 6. *Ibi in lat. vers. temere prætermisum est istud nomen.*
- Andromachus, Achæi pater, frater Laodices, uxoris Seleuci Callinici, matris Antiochi magni; captivus Alexandriae, liberatur deprecantibus Rhodiis. IV. 51. VIII. 22, 11.
- Andromachus, Aspendius, hortatur milites Ptolemæi Philopator. V. 64, 4. 83, 3. in pugna ad Raphiam fortiter se gerit. V. 85, 9. prætor Cælesyriæ & Phœniciae relinquatur a Ptolemæo. 87, 6.
- Andromachus, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. XXXIII. 5, 4.
- Andronicus, Attali legatus Romam. XXXII. 26, 2.
- Andronidas, cum Callicrate nititur, ne Ptolemæis auxilia mittantur ab Achæis. XXIX. 10, 1. exosus Achæis sicut Callicrates. XXX. 20. a Metello ad Diæum missus bello Achæico, pacis conditiones Achæis offert, frustra. XL. 4, 1 *sqq.* vincens abducitur, & nonnisi foluto pretio dimittitur. *ibid.* *Et cap. 5.*
- Androstheneus, Cyzicenus, Antiocho M. gazam ex India devehit. XI. 34, 12.
- Aneroëstus, vel Aneroëstes, rex Gæiatorum Gallorum. II. 22, 2. cum præda domum redeundum cenfet. II. 26, 5 *sqq.* prælio victus a Romanis, sibi & necessariis suis manus infert. II. 31, 2.
- Anianes; vide Ananes.
- Aniarcæ, Ἀνιαράναι, populus a septemtrione Mediæ incolens. V. 44, 9. *Mendose vulgo Ἀνιαράναι. Rectius fortasse Ἀναρίαναι, Anariacæ.*
- L. Anicius, debellatis Illyriis, Gentium in triumpho ducens, ridiculos ludos edit. XXX. 13. in

in Epiro nobilissimos viros condemnauerat. XXXII. 21, 6. *n.* legatus mittitur in Asiam, ad vindicandam injuriam Attalo a Prusia illatam. XXXIII. 6.

Anien *s.* Anio fluuius, ὁ Ἀννίου ποταμός; per eum copias trajicit Hannibal, Romam petens. IX. 5, 9. pontibus rescissis consules hostem per alveum fluvii regredi cogunt. IX. 7, 4.

Animantia, hominibus cautiora. XV. 21, 5 *sqq.* XVII. 15 *extr.* inter animantia, ducum munere funguntur fortissima. VI. 5, 8. animalis ἰδιομόρφου (*Alcis*) in Alpibus descriptio. XXXIV. 10, 8.

Animi moderatio res magna & præclara. VIII. 14, 6.

animi pugnantium, magnum ad exitum pugnae momentum habent in utramque partem. *Fragm. gramm.* 91.

Annales in domorum parietibus descripti. V. 33, 5.

Annonæ omnis vile pretium in Gallia Cisalpina. II. 15. in Lusitania. XXXIV. 8, 4 *sqq.*

annonæ inopia & caritas Romæ. IX. 44.

Annus. *vide* Olympias.

annorum 53 res gestas persequitur principalis pars historiae Polybii. I. 1, 5. III. 1, 9. 4, 2.

annus legitimus capeßendi rempubl. apud Achæos, tricesimus. XXIX. 9, 6. *conf.* XXV. 7, 4. & *Valesii Adnot. ad XXIV.* 9, 3.

Antalcidas. Antalcidæ pax, pax Antalcidica, ἡ ἐπὶ Ἀνταλκίδου γενομένη (*vel* λεγομένη) εἰρήνη. I. 6, 2. *n.* post illam

Lacedæmonii edixerunt, se liberas dimittere Græcas civitates, nec tamen Harmostas revocarunt. IV. 27. 5. ea pace urbes Græcas (Asiæ) Persis tradiderunt, pro quarum libertate dimicantes vicerant Persas. VI. 49, 5.

Antanor, Eleus, bello captus a Lyco, propratore Achæorum. V. 94, 6.

Antenor, Persei legatus Rhodum. XXVII. 4 & 11.

Antias populus Latii, ὁ Ἀντιάτων δῆμος, primo fœdere Romanorum cum Pœnis comprehensus. III. 22, 11. rursus secundo fœdere. III. 24, 16.

Anticyra, ἡ Ἀντίκυρα, oppidum maritimum Phocidis, ad sinum Corinthiacum: inde T. Quintius, Elatea Phocidis veniens, Corinthum transiit. XVIII. 28, 7. *ubi verba κατὰρας εἰς τὴν Ἀντίκυραν non verti debuerant*, quum Anticyram trajecisset; *sed*, quum Anticyram descendisset, *aut*, quum Anticyram perrexisset, mox inde Corinthum trajecit. *Vide Lexic. Polyb.* in κατὰρειν.

Anticyram ex Epiro navigat A. Hostilius, Thessaliam inde petens. XXVII. 14, 6.

Antigonea, ἡ Ἀντιγόνεια, urbs Epiri. Per fauces ad Antigoneam in Epirum intrat Scerdilædas Illyricus. II. 5, 6. 6, 6. διὰ τῶν παρὰ τὴν Ἀντιγόνειαν στενῶν.

Antigonia solennia, τὰ Ἀντιγόνεια. XXVIII. 16, 3. *n.* celebrantur Sicione. XXX. 20, 3.

Antigonus, Alexandri filius, legatus Persei ad Bœotos. XXVII. 5.

Antigonus Cocles, ὁ Μονόφθαλμος, primus Syriam & Cœlesyriam obtinuit; quæ, eo devicto, Seleuco cesserunt. V. 67. XXVIII. 17, 7. cuncti successores Alexandri bellum adv. eum gesserunt. XVII. 3, 5.

Antigonus *Dofon*, tutor Philippi, Demetrii filii, nomine ejus administrat regnum Macedoniæ II. 45, 2. XX. 5, 7. Antigonus novissimus. IX. 29, 7. ejus amicitiam quærunt Ætoli, ob invidiam adv. Achæos. II. 45. professus Achæorum inimicus est, ob interceptam ab Arato Acrocorinthum. II. 45, 3.

cum eodem clam societatem molitur Aratus ad bellum Cleomenicum, & legatos ad eum mittit duos Megalopolitanos. II. 47-49. societatem Arato promittit Antigonus. 50. in Peloponnesum advocatur ab Achæis, eique traditur Acrocorinthus in fidei pignus. 51 seq. in Achæorum conventu dux Sociorum nominatur adv. Cleomenem. 54, 3 seq. ejus auspiciis jurejurando sancitur societas inter Achæos, Epirotas, Phocenses, Macedonas, Bœotos, Acarnanes & Thessalos. IV. 9, 4.

multas Cleomeni urbes eripit. II. 54, 6 seqq. de ejus crudelitate in Mantinenfes immerito queritur Phylarchus. II. 56. Macedonibus domum in hiberna dimissis, Argis quiescit Antigonus, Cleomene interim in Megalopolitanos faviente, &

agrum Argivum populante, & querentibus de Antigono Achæis. II. 54 extr. 55. & 64.

æstatis initio in Laconicam ducit exercitum, & prælio ad Sellasiam ad Olympum & Evam colles vincit Cleomenem. II. 65-69. V. 24, 8 seq. repentina invasione Sparta potitur, Spartanos humaniter tractat, & pristinam remp. eis restituit. (V. 9. 8 seqq. IX. 36.) honoribusque ab Achæis cumularus domum rediit. II. 70. communi pace omnibus Græcis præbita. IV. 3, 8.

Illyrios, qui Macedoniam invaserant, prælio vincit: in eo prælio nimia vocis contentione usus, moritur ex rejectione sanguinis, & regnum juveni Philippo relinquit. II. 70.

vivus sapienter & regnum & pupillum Philippum rexerat; moriens, testamento rebus in posterum prudenter providit. IV. 87. industrius, prudens, fidem colens. II. 47, 5. 70, 7. rei castrensis magnum usum habuit. II. 66. V. 35, 9. in prælio ad Sellasiam Megalopolitanos æneis clypeis armavit. IV. 69, 5.

dona mittit Rhodiis, terræ motu adflctis. V. 89, 6. uxor ejus, Chryseis. V. 89, 7. Antigonus Megalopolitanis Prytanin legumlatorem misit. V. 93, 8.

ejus res adv. Lacedæmonios gestas Lacedæmoniis in memoriam revocat Chlæneas Ætolus, ut eos a Macedonum amicitia ad Ætolos traheret; IX.

29, 7 *sqq.* viciffim humanitatem Antigoni eisdem in memoriam revocat Lycifeus Acarnan. IX. 36.

Antigonus in Afiam profecturus, ad Larymnam cum navibus in ficco hæfit; ubi cum ab hostibus opprimi poffet, fervatus est benevolentia Neonis Bæoti. XX. 5.

Antigonus Gonatas, Ἀντιγ. ὁ Γονατᾶς, Demetrii *Poliorcētis* filius. IX. 34, 6. ab Ætolis incitatus, Achæorum concilia diffolvit. II. 43, 9. 45, 2. IX. 34, 6. civitatibus Achæorum partim præfidia imponit, partim tyrannos præficit. II. 41. 43. 44, 1. IX. 29, 5 *sq.* ejus conatibus se opponit Aratus. II. 43, 9.

Antilibanus. Ἀντιλίβανος. Inter Libani & Antilibani radices, est Marfyas campus. V. 45, 9. in Libani & Antilibani confinibus oritur Orontes fluv. V. 59, 10.

Antinous, Epirota Moloffus, (XXX. 7, 2.) per Charopis calumnias bello Perfico cogitur ad Perfeum confugere, ne Romam infons abduceretur. XXVII. 13. Molofforum gentem ad Perfeum abstraxit; ad extremum fortiter occubuit. XXX. 7, 2 *sq.* (*Videtur sibi ipfe mortem consciviffe. cf. vs. 8. & cap. 8, 3.*)

Antiochia, Ἀντιόχεια, ad Orontem. V. 59, 10. princeps urbs Syriæ, ex quo Seleucia in Prolemæorum venerat potestatem. V. 58, 4 *sqq.* fedes Antiochi M. qui ibi Laodicen salu-

tari reginam jubet, & ad bellum se comparat. V. 43, 4. fedes item Demetrii *Soteris*. XXXII. 4, 1. Antiochiam ex clade ad Raphiam accepta reddit Antiochus Magnus. V. 87, 1.

Antiochenfes, Ἀντιοχεῖς; eorum agro imminet Coryphæus mons. V. 59, 5.

Antiochia Mygdoniæ, Ἀντιόχεια ἡ ἐν Μυγδονίᾳ. V. 51, 1. n.

Antiochicum bellum. III. 32, 7.

Antiochica tempora. XXV. 9, 3. *Vide* Antiochus Magnus.

Antiochis, foror Antiochi Magni, Xerxi regi Armosatorum copulata. VIII. 25, 5.

Ἀντιοχισταί, Antiochi factio Phocææ in Æolide. XXI. 4, 2.

Antiochus Epiphanes; *vide post* Antiochus Magnus.

Antiochus Magnus, frater Seleuci *Cerauni*, filius natu minor Seleuci Callinici; fratri Seleuco fuccedit in regnum Olymp. CXXXIX. lib. II. c. 70, 4 & 6. IV. 2, 7. 48, 10. V. 40, 5 *sqq.* regnante fratre, ipse in superiori Asia vitam egerat. V. 40, 5.

adversus Molonem, Mediæ satrapam rebellem, Xenonem & Theodotum Hemiolium mittit. V. 41 *sq.* nuptias celebrat cum Laodice, Mithridatis filia; V. 43, 1 *sqq.* quæ filium ei parit. 55, 4. propter ætatem totus est in potestate Hermæ. 45, 7.

Cœlefyriam invadit, cum Prolemæo Philopatore de ea contendens. V. 45, 8 *sqq.* 46, 1 *sqq.* I. 3, 1. II. 71, 9. III. 1, 1. 2, 4. V.

V. 1, 5, sed ad nuncium victoriarum Molonis recedit. V. 46, 5. & ad bellum cum Molone per se gerendum sese comparat. V. 49.

Molonem prælio vincit, & omnem rebellionem sopit. V. 53 *seq.* Seleucienses, læviente in eos Hermea, humaniter tractat. 54, 9 *sqq.* expeditionem suscipit adv. Artabazanem. 55. monente Apolophane medico, Hermeam occidi curat. 56. ab expeditione adv. Molonem suscepta domum redit. 56, 14. nuncios ad Achæum mittit, defectionem ejus accusans, & fidem ejus obtestans. 57, 1 *sqq.* 58, 1.

Bellum Cœlesyriacum adv. Ptolemæum Philopatorem instaurat; Seleuciam ad mare oppugnat, & in deditionem accipit. V. 58-61. fauces ad Gerra & Brochos, tum ad Berytum occupat; & Tyrum ac Ptolemaidem, a Theodoto traditas, accipit. V. 61 *sq.* IV. 37, 5. legationibus Ægyptiorum, dum illi bellum parant, differri se patitur. V. 63 *seqq.* & induciis factis cum Ptolemæo, exercitum in hiberna reducit. 66. per hiemem legationibus agere cum Ptolemæo pergit. *ibid.* & *cap. seq.*

anno insequenti, terra marique bellum inchoat, Nicolaum ex angustiis ad Platanum & Porphyreonem depellit; Philoteriam, Scythopolin, Atabyrium, Abila, Gadara, Rabbatamana capit, & majori parte Cœlesyriæ in potestatem reda-

cta, Ptolemaidem hibernatum concedit. V. 68-71. *coll. cap.* 29, 8.

insequente anno, Pugna ad Raphiam victus, pacem a Ptolemæo petit & accipit, tota rursus Cœlesyria & Phœnicia Ptolemæo decedens. V. 79-87.

Antiochus ad bellum adv. Achæum rebellem se accingit, facta cum Attalo societate. V. 87, 8. 107, 4. Achæum Sardibus oppugnat; VII. 15. & urbe potitur, Lagoræ audacia. 18. Achæum dolo capit & supplicio adficit, arceque Sardiū potitur. VIII. 22 *sq.*

Xerxem, Armosatæ regulum in Mesopotamia, confirmat in regno, & sororem suam ei in matrimonium dat. VIII. 25. per Mediam adv. Arsacem in Parthiam ducit exercitum; & inde, superato Labo monte, in Hyrcaniam. X. 27-31. ex Hyrcania Bactrianam petit, Euthydemum regem acie vincit, & pacem ei dat. X. 48 *sq.* XI. 34. in pugna cum Bactrianis inprimis fortiter se gessit. X. 49, 9-14. inde Indorum fines ingressus, amicitia cum Sophagafeno rege renovata, per Arachosiam, Drangianam, Carmaniam, victor domum redit. XI. 34, 11 *sqq.*

expeditionem suscipit in Arabiam Felicem, & Gerræis libertatem confirmat; inde Seleuciam redit. XIII. 9. *u.*

regnante in Ægypto pupillo Ptolemæo Epiphane, Antiochus cum Philippo conjurat de partiendo Ægypti regno. XV.

21. III. 2, 8. ex fœderis lege, commeatus Philippo suppeditare tenetur Antiochus. XVI. 1, 8.

Scopa, Ptolemæi duce, ad Panium victo, potitur Antiochus Palæstina & Hierosolymis. XVI. 18 seq. 39, 3 sqq. Gazam obsidet, XVI. 18, 2. & devastat. XVI. 40, 1. Duos Antiochi M. filios, utrumque Antiochum nomine, interfuisse pugnae ad Panium statuit Zeno historicus, cum unus tantum fuerit; XVI. 18 seq. *(scil. minor filiorum, qui Epiphanes cognominatus est: major fuit Seleucus, cognomine Philopator; quorum statim hic, dein ille patri in regnum successit.*

Bellum Romanorum Antiochicum, ὁ Ἀντιοχικὸς πόλεμος, III. 32, 7. ὁ κατ' Ἀντιόχον καὶ Ῥωμαίους, III. 7, 1. idem Asiaticum, ὁ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἀχαιοῦς καὶ Ῥωμαίων ἐκκαυσθεὶς πόλεμος, III. 3, 2. Antiochica tempora, οἱ Ἀντιοχικοὶ καιροί. XXV. 9, 3. Ejus belli causa, prætextus, & initium. III. 7, 1-3. occasionem ei dedit bellum Philippicum & Ætolicum. III. 32, 7. XVIII. 22, 2.

Antiochus cum exercitu Syria egressus, versus Europam tendere videbatur, & suspectus erat Romanis. XVIII. 22, 3. 26, 2. 28, 10 sq. ejus classem præternavigare se non passuros declarant Rhodii. 24, 11. n. Antiochi legatis, qui Corinthum venerant, mandata dat

T. Quintius cum collegis. XVIII. 30, 1-4. Epheso urbi inhiat Antiochus. 32, 1 sq. eamque occupat, & inde Ætolis opem pollicetur. XX. 11, 2. coll. c. 10, 16. aliasque Æolidis & Ioniae urbes occupat. XXI. 10, 4, 11, 2. in Thraciam abit, & Lysimachiae postulata legatorum Romanorum audit, jus suum in Chersonnesum & Thraciae oram defendit; & cum Ptolemæo non solum amicitiam sed & adfinitatem se contracturum, ait. XVIII. 32, 3 sq. & cap. 33 seq.

ab Ætolis accitus Antiochus adv. Achæos & Romanos, trajicit in Europam; sed e Græcia ejectus, & acie victus, cedit omni Asia eis Taurum. III. 3, 3 sq. Demetriadem cum classe adpellit. III. 6, 4. 7, 3. consultat cum Ætolis. XX. 1. legatos mittit ad Bæotos. XX. 2. Chalcide legationes excipit Epirotarum & Eleorum. 3. Thebis eum non recipiunt Bæoti. 7, 5. Chalcide nuptias celebrat. XX. 8. ad Thermopylas vincitur a M^o Acilio. Spicileg. Reliq. ex lib. XX. Antiochi classis ad Chium vincitur, a C. Livio. XXI. 1, 1. n.

Antiochus agrum Pergamenum incurSAT, mox vero de Pace agere conatur cum L. Æmilio, classis præfecto; qui eum non audit, monente Eumene. XXI. 8. agrum Elæensem & Thebes campum vastat. 8, 10 sqq. Prusiam frustra ad partes suas trahere studet. 9. pugna navali ad Myonnesum vincitur

citur a Lucio *Æmilio Regillo*. 9, 13. & 10, 1. n. XXII. 7, 16. inde tardior factus, ad Scipiones de Pace legatos mittit, quæ tamen non convenit. XXI. 10-12. acie victus a Scipionibus, (XXII. 8, 8.) pacem petit, quæ ei datur. XXI. 13. Pacis leges. XXI. 14. confirmatæ a senatu populoque Rom. XXII. 7. formula Fœderis. XXII. 26.

Antiochus, cum initio ad res maximas suscipiendas idoneus visus esset, (XI. 34, 14 *sqq.*) processu temporis se ipso & hominum expectatione inferior adparuit. XV. 37.

Antiochi M. filia Cleopatra, uxor Ptolemæi Epiphanis, mater Ptolemæi Philomet. & Physconis. XXVIII. 17, 9.

Antiochus Epiphanes, Antiochi M. filius, frater minor Seleuci Philopatoris, rex Syriæ. XXXI. 12, 1 *sq.* ob male sanum ingenium *Ἐπιμανὲς* potius quam *Ἐπιφανὴς* cognominandus. XXVI. 10.

cum Ptolemæus Philometor ad Cœlesyriam ei eripiendam (*cf.* XXVIII. 1, 2 *sq.*) se compararet, prævenit eum, & Ægyptum invasit. XXVII. 17, 1 *sq. n.* ad Pelusium callido dolo usus est. 17, 3. n. legatos Romanam mittit de eo bello. XXVIII. 1. Ægyptum occupat. XXVIII. 16, 1. legationibus Græcarum civitatum respondet, pro Ptolemæis fratribus apud ipsum deprecantibus. XXVIII. 16 *seq.* Memphi Naucratis, inde Alexandriam

petit; XXVIII. 17, 11. eamque oppugnat & propemodum capit. 18, 1. XXIX. 1, 1. Romanam rursus legatos mittit. XXVIII. 18.

ad belli societatem adv. Romanos invitatur a Perseo. XXIX. 3, 8 *seq.* liberalis in Græcos. XXIX. 9, 13. XXVIII. 18, 3.

magnificam Pompam ducit & ludos celebrat ad Daphnen in Syria; XXXI. 3 *seq.* ex eis opibus, quas Ptolemæo Philometori puero abstraxerat. 4, 9.

Ti. Gracchum legatum Rom. magna dexteritate excipit. XXXI. 5. Antiocho & Eumeni diffidit senatus Romanus. XXXI. 6, 5. 9, 6 *sqq.*

Dianæ templum in Elymaide spoliare frustra conatus Antiochus Epiphanes, moritur Tabis. XXXI. 11. regnum ejus, cum Demetrio Seleuci filio deberetur, puero Antiochi firmandum censet senatus Rom. XXXI. 12, 6.

Antiochus *Eupator*, Epiphanis filius, puer; cui regnum post patris obitum firmant Romani, cum tamen ad Demetrium potius pertineret. XXXI. 12, 7 *sq.* regnum ei administrat Lyfias. XXXI. 19, 2.

Antipater, amicus Philippi Amyntæ filii; per eum Philippus ossa Atheniensium, in pugna Chæronensi occisorum, Athenas mittenda curavit. V. 10, 4.

prælio victis ad Lamiam Græcis, pessime accepit Athenienses aliosque Græcos. IX. 29, 2. soli Ætoli oculos contra eum

eum adrollere ausi sunt. IX. 29, 4. 30, 3.

in Antipatrum regem multa contumeliose in sua historia scripsit Demochares. XII. 13, 8.

Antipater, Antiochi Magni fratris filius, equitum præfectus Antiochi. V. 79, 12. 82, 9. legatus de pace mittitur ad Ptolem. Philopat. post pugnam ad Raphiam. V. 87, 1 & 4. equitibus Tarentinis præest in pugna ad Panium. XVI. 18, 7. legatus de pace mittitur ad Scipiones. XXI. 13, 4. 14, 9. Romanam. XXII. 7, 1 *sqq.* & *vs.* 14.

Antipatria, ἡ Ἀντιπάρτρια, oppidum Phæbatidis? in Dassaretia, in extremitate Macedoniae. Eam sibi adjunxerat Scerdilædas, eandemque recepit Philippus. V. 108, 2 & 8.

Antiphanes, Bergæus, scriptor rerum incredibilium. XXXIII. 12, 10. sed istud Fragmentum referri debuerat ad XXXIV. 5, 10. Conf. Berga.

Antiphates, Telemnæsti filius, Gortynius, legatus Cretensium ad Achæos, auxilia petens ad bellum cum Rhodiis. XXXIII. 15.

Antiphilus, Prusiæ legatus Romanam. XXXII. 26, 4.

Antipolis, Ἀντίπολις, Massiliensium urbs & colonia, obsessa a Liguribus. XXXIII. 4, 2.

Antisthenes Rhodius, particularis Historiæ Scriptor probatus, in quo tamen nonnihil reprehendit Polybius. XVI. 14, 2 *sqq.* 15, 8.

Antitalces, Gortynius Cretensis,

pater Cydæ cosmi. XXIII. 15, 1.

Antium, oppidum maritimum Latii. III. 24, 16. vide Antias populus.

Antonius, tribunus plebis, legatos Rhodiorum in senatum introducit, postquam prætorem, de bello Rhodiis inferendo legem ad populum ferentem, de rostris detraxerat. XXX. 4, 6.

Aous, Ἀῶς, (mendoſe vulgo omnes Ἀῶς) Illyriæ amnis, prope Apolloniam in Ionium mare se exonerans. V. 110, 1. n. ad Aoum fluvium Molossi, ponte intercepto, progredi in Thessaliam prohibent A. Hostilium cos. XXVII. 14, 3.

Apamea, Ἀπάμεια, urbs Syriæ. Ibi coguntur copiæ Antiochi Magni. V. 45, 7. rursus. V. 50, 1.

Apameam ab exercitu, postulante Hermea, remittitur Epigenes. V. 50, 6. Sic nempe ibi, εἰς Ἀπάμειαν, ex uno recentissimo cod. edidit Casaub. pro εἰς ἱμάτιον, quod ex εἰς χειμᾶδιον corruptum videri potest; nisi fortasse bene habet ἀναχωρησάντος εἰς ἱμάτιον, cum ad pallium rediisset, id est, quum bello excessisset; quemadmodum Romani dicebant, ad togam redire.

custos arcis Apameæ, Alexis. V. 50, 10. Apameæ mulieres uxorem Hermæ, pueri filios ejus, occidunt. V. 56, 15.

Apamea Phrygiæ. XXII. 24, 9 & 12. n. 25, 6 & 9. 26, 8.

27, 1. elephantēs Apameæ?
XXII. 26, 11. n. *An intelligenda* Apamea Syria?

Apasiacæ. *Vide* Aspasiacæ.

Apaturius, Gallus, occidit Seleucum, Callinici filium, in Asia cis Taurum. IV. 48, 9.

Apeaurus; mendosa vulgo lectio, ut putavi. Vide Apeaurus.

Apega, Nabidis tyranni uxor. XIII. 7, 6. XVII. 17.

Apelaurus, τὸ Ἀπέλαυρον, mons imminens Stymphalo, Arcadiæ oppido. IV. 69, 1. *mendose vulgo* Apeaurus.

Apelles, unus e tutoribus Philippo ab Antigono *Dofone* relictis, IV. 87, 8. præcipua gratia apud Philippum valens, Achæos in servitutem redigere conatur, renitente Philippo & Arato. IV. 76. olim in Antigoni castris cum Achæis versatus erat. 76, 7. Aratos deprimere apud Philippum studet, & malitiose eos calumniatur. IV. 82. & 85.

calumniarum convictum, suspectum habere cœpit Philippus, licet connivere ei in multis coactus. IV. 86, 8. Taurionem apud Philippum calumniatur, non obtrectando, sed laudando. 87, 1 *sqq.* in potestate sua habet Leontium & Megaleam, & omnem prorsus potestatem ad se rapere studet. 87, 9 *sqq.*

conjurat cum Leontio & Megalea de impediendis regis consiliis; ipse Chalcidem se confert. V. 2, 8. 16, 9. ibi subvectionem commeatumum

prohibere conatur, V. 2, 8. 28, 4. & omnia pro auctoritate agit. V. 26, 3 *sqq.*

Chalcide a Leontio advocatur Corinthum. V. 26, 2. ubi magna cum pompa urbem intrat, sed ad regem non familiariter admittitur. 26, 7 *sqq.* studiose observatur a rege, qui eum sequi se in Phocidem jubet. 26, 16. Corinthum in custodiam mittitur, ubi mox vitam finivit. V. 28, 5 *sqq.*

Apelles *alius*, (*fortasse filius superioris*) amicus Philippi, filium Philippi Demetrium Romanam comitatur. XXIII. 14, 7. XXIV. 1, 5.

Apenninus mons, ὁ Ἀπέννινος. II. 16, 1. n. III. 110, 9. n. τὰ Ἀπέννινα ὄρη. II. 14, 8. Apenninus & Alpes sese contingunt supra Massiliam, II. 14, 8. 16, 1. mediam Italiam in longitudinem fecit Apenninus, & ad fretum usque Siculum pertinet. II. 16, 4. Apenninum superans Hannibal, ex Apulia in Samnium transit. III. 90, 7.

Aper. Aprum ferens, Tarentum Hannibali prodit Philemenus. VIII. 31. apri venationem adamavit Polybius. XXXI. 22, 3.

Aperantia, Ἀπεράντεια vel Ἀπεραντία, urbs & regio Thessaliæ; quam, cum Ætolorum esset, recepit Philippus. XX. 11, 12. n. eandem Philippo rursus eripiunt Ætoli. XXII. 8, 3 & 5.

Aphtheratus, a Masanissa deficit. XXXII. 2, 7.

- Apia. Apia campus, τὸ Ἀπία πεδίου, in Myſia vel Phrygia. V. 77, 9. n.
- Apis, ὁ Ἄπις, portus Ægypti. XXXI. 25, 8. 26, 3.
- Apocleti, οἱ Ἀπόκλητοι, sanctius concilium Ætolorum. IV. 5, 9. n. XX. 10, 13. cum triginta Apocletis consultat Antiochus. XX. 1, 1. iidem οἱ ἄρχοντες vocantur XXI. 2, 7. coll. 3, 2.
- Apodoti, Ἀποδοτοί, populus Ætolicus, non Græcus. XVII. 5, 8. n.
- Apollinis templum; (conf. Pæanium.) Amyclis. V. 19, 3.
- Apollinis Carnei templum. V. 19, 4. n. Cynii Apollinis delubrum Temni. XXXII. 25, 12.
- Delphici Apoll. templum. XL. 11, 1. Thermi templum Apollinis a Philippo vastatum. XI. 4, 1.
- coram Apolline iſtum fœdus Philippi & Hannibalis. VII. 9, 2.
- Apollinis Hyacinthi tumultus Tarenti. VIII. 30, 2.
- ſacrum Apollinis agrum Sicyoniis redimit Attalus. XVII. 16, 1.
- Apollodorus, Suſianæ præſicitur ab Antiocho poſt Diogenem. V. 54, 12.
- Apollodorus, tyrannus Caſſandreæ, Macedoniæ urbis, quæ olim Potidæa; paſſim a Scrip-
 toribus cum Phalaride collatus. VII. 7, 2. Diodor. Sicul. Excerpt. Vales. p. 354. Seneca de Ira II. 5. de Benefic. VII. 19. Adde quos laudavit Heinſius ad Ovid. Lib. II. ex Ponto, Epiſt. 9. vs. 43. Polybii Hiſtor. T. VIII.
- Apollodorus, ſcriba Philippi regis, adest ei in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. 8, 7.
- Apollodorus, Bæotorum legatus ad Achæos. XXIV. 12, 5.
- Apollonia, ἡ Ἀπολλωνία, ἡ τῶν Ἀπολλωνιατῶν πόλις, urbs Illyriæ græcæ ad mare Adriaticum, prope oſtia Aoi fluvii. V. 110, 1. XXXIV. 12, 6.
- Apolloniæ auxilium adv. Illyrios petunt ab Ætolis & Achæis. II. 9, 8. Romanis ſe tradunt. II. 11. ad Apolloniam Panicus terror invadit claſſem Philippi, ad nuncium claſſis Romanæ Apolloniam tendentis. V. 109, 6. 110, 1 ſqq.
- in fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Apolloniam tenere ſinerentur. VII. 9, 13.
- Apollonia, Aſſyriæ urbs, in Apolloniæ regione. Eo pervenit cum exercitu Antiochus M. in expeditione adv. Molonem. V. 52, 3 & 7. Conf. Apolloniatis.
- Apollonia Cretæ. Sæva Cydoniarum perfidia in Apolloniaras, fœderatos & amicos. XXVII. 16.
- Apollonias vel Apollonis, uxor Attali, Cyzicena, honorata a quatuor filiis. XXIII. 18. n.
- Apolloniatis regio, ἡ Ἀπολλωνιατῆς χώρα, in Aſſyria, a meridie Mediæ; (nomen habens a principe urbe, Apollonia, de qua ſupra.) V. 44, 6. Conf. Adnot. ad V. 54, 7. ea potitur Molo, qui ab Antiochi imperio defecit. V.

- 43, 8. 51, 8. in eâ Antiochus prælio vincit Molonem. 52 seqq.
- Apollonidas *vel* Apollonides, Sicyonius, dona Eumenis aliorumque regum generose reſpuenda cenſet. XXIII. 8, 1. *n. (ubi mendose vulgo Apollonius legebatur.)* legatus Romanam mittitur ad rationem reddendam eorum quæ Spartæ geſta erant ab Achæis & Philopœmene. XXIII. 11, 6, 12, 1. ejus ſententia moderata intuitu Romanorum, bello Perſico. XXVIII. 6, 2 & 6.
- Apollonides, quæſtor Lacedæmon. nefarie occiſus a Chærone. XXV. 8, 6.
- Apollonides & Apollonius, Clazomeniorum legati in Ægyptum. XXVIII. 16, 5.
- Apollonius mendose vulgo legebatur* XXIII. 3, 1. *pro* Apollonides.
- Apollonius, Clazomeniorum legatus in Ægyptum. XXVIII. 16, 5.
- Apollonius, familiaris Demetrii, Seleuci filii, Romæ obſidis; XXXI. 19, 6. 21, 2. filius Apollonii ejus, qui plurimum gratia valuerat apud Seleucum. 21, 3.
- Apollophanes, Antiochi M. medicus, Seleucienſis, (V. 58, 3.) monet Antiochum de occidendo Hermea. V. 56. hortatur eundem, ut, priuſquam Cœleſyriam invadat, Seleuciam, imperii ſedem, Ptolemæo eripiat. V. 58, 3 *ſqq.*
- Appius. *vide* Claudius.
- Apron, "Απρων, fluvius Liguriæ. XXXIII. 8, 2. *niſi pro* "Απρων. *va legendum* Οὐάρον, Varum. *vide* Adnot.
- Apteræi, "Απτεραι, Cretenſes. Eos Cnoſſiorum ſocietati renunciare coegerunt Polyrrhenii & Lampæi. IV. 55, 4.
- L. Apuleius, legatus Romanor. in Aſiam, ad inſpiciendas res Attali & Prufiæ. XXXII. 26, 5.
- Apulia; Apuli. ἡ Ἰαπυγία; εἰ Ἰαπυγες.
- Apuli (Ἰαπυγες) & Meſſapii, in ſociis Romanor. bello Gallico Ciſalp. II. 24, 24, 11. Apulia (ἡ Ἰαπυγία) in tria nomina (*id eſt*, in tres partes) diſtincta, in Dauniam, Meſſapiam (& *Peuceſtiam*: *niſi forte tertia pars intelligenda eſt* Apulia proprie ſic dicta; *quod inde colligi poſſe videtur*, quod II. 24, 11. diſtinguuntur Ἰαπυγες & Μεſſάπιοι.) III. 88, 3 *ſq. n.*
- Apulos *vel* Appulos in lat. verſ. ſcripſerat Caſaub. III. 91, 5. ubi græca exempla mendose (ut videtur) Δαυνοὶ habent, fortasſe pro Καυδῖνοι.
- Apuliam in verſ. lat. cum Caſaub. ſcripſimus V. 108, 9. & Apuliam Dauniam cum eodem IX. 7, 10. ubi græcum exemplar nonniſi Δαυνίαν habet.
- Apuliam latine reddidi græcum Ἰαπυγίαν XXXIV. 11, 2 & 8. cum debuifſem ibi Iapygium ponere, ſcil. Iapygium promontorium. *Intelligitur enim ἡ Ἰαπυγία ἄνρα.* *Vide* Iapygium.

P. Apustius, Romanorum legatus
ad juniorem Ptolemæum.
XXXII. 1, 4.

Aquæ inopia capitur ab Antiocho
M. urbs Rabbatamana. V. 71,
9 sq.

aquam qui derivasset in ter-
ram incultam, eum per quin-
que generationes immunem
eam terram colere siverunt Per-
farum reges. X. 28, 3.

aqua intercute laborantibus
similes sunt avari. XIII. 12, 6.

Aquilegia, ἡ Ἀκυληία. divites
in ejus vicinia venæ auri.
XXXIV. 10, 10 sqq. distan-
tia urbis a Iapygio promonto-
rio. cap. 11, 8.

Arabia, Ἀραβία. Arabiæ (de-
sertæ & Petrææ) populi par-
tim sponte se adjungunt An-
tiocho M. partim vi ab eo subi-
guntur. V. 71.

Arabes, in acie Antiochi ad
Raphiam. V. 79, 8. 82, 12.
85, 4.

in eam Arabiæ Felicis par-
tem, quæ sinui Persico adja-
cet, expeditionem suscipit An-
tiochus Magnus. XIII. 9. n.
Populi ejusdem regionis, Chat-
teni, Gerræi &c. *ibid.*

Arachosia, ἡ Ἀραχωσία, Asiæ
regio, inter Drangianam &
Indiam. Per eam, ex India
veniens, proficiscitur Antio-
chus. XI. 34, 13.

Arachus, Ἀραχῶς, Epiri flu-
vius, Ambraciæ muros præter-
fluens. XXII. 9, 4. n. Men-
dose Ἀρατὸς codd. nostri.
τὸν Ἀπέδοντα ex Livio erat
editum.

Aradii, Ἀράδιοι, partim urbem

insulamque habitantes, partim
oppositam continentem in Phœ-
nicia; eos in societatem acci-
pit Antiochus Magnus. V. 68,
7. in eorundem ditioe est
Marathus oppidum. *ibid.* n.

Aranacæ, Ἀραναίαι. Sic olim
ex msstis editum erat XXXV.
2, 4 & sqq. pro Ἀραναίαι,
Aravacæ, quod vide.

Ἀραρός, Arar. Sic ex conject.
ediderat Casaubonus III. 49, 6.
pro Ἰσάρας.

Aratus, Sicyonius, senior:

ejus Commentarii historici
ubi desinunt, inde historiam
incipit Polybius. I. 3, 2. IV.
2, 1 sq. Sunt illi commen-
tarii inprimis veri & dilucidi.
II. 40, 5.

virtutes & vitia ingenii &
indolis Arati. IV. 8.

Aratus dux & auctor instau-
rati fœderis Achaici & concor-
diæ Peloponnesiorum. II. 40,
2. vicesimo ætatis anno Si-
cyonem a tyranno Nicone li-
beravit, (IV. 8, 4. X. 25, 3.)
& fœderi Achaico adtribuit;
prætor iterum, Aerocorinthum
cepit, & Corinthios moxque
etiam Megarenses fœderi Achai-
co adjunxit; tyrannis Pelopon-
nesi, & Antigoni Gonatæ do-
minationi, Ætolorumque cu-
piditati fortiter se opposuit.
II. 43.

Arati prudentia omnibus
mederi novit difficultatibus, &
consilia hostium in contrarium
vertere. II. 45, 5 sq. 46. IV.
8, 1 sqq. idem Aratus ad bel-
lum aperte gerendum parum
idoneus. IV. 8, 5 sqq. πολί-
τικῶ-

τιμώτερος ἢ στατηγινώτερος. IV. 19, 11.

molitur societatem cum Antigono, Philippi tutore. II. 47 *seqq.* multa simulare & dissimulare cogitur, neque omnia in Commentariis suis referre potuit. 47, 10 *sq.*

Argos capit, quod Cleomeni se tradiderat. II. 53. *coll.* 59, 8. Aratum defendit Polybius contra Pylarchi calumnias de crudelitate ejus adv. Mantinenses & Aristomachum Argivum. II. 56 *seqq.*

Aratus, prætor designatus post Timoxenum, IV. 6, 7. quinto die ante legitimum tempus init præturam, Messeniis contra Ætolos opem laturus. IV. 7, 8 *sqq.* ad Caphyas sua imprudentia infelicer pugnat cum Ætolis. IV. 10-12. accusatus apud Achæos, culpam deprecatur, & liberaliter absolvitur. 14.

Philippo moderationem suadet in Lacedæmonios; IV. 24, 3. et alias semper meliora eidem suavit. V. 12, 5 *sqq.* VII. 11. & 13 *seq.* IX. 23, 9. cum Philippo, iterum in Peloponnesum veniente, deliberat Corinthi. IV. 67, 8.

Apelli, Achæos jugo subdere conanti, resistit Aratus. IV. 76, 8 *sq.* Aratum apud Philippum, merito maxime eum facientem, de statu dejicere Apelles conatur. 82, 2 *sqq.* Aratos apud Philippum denuo calumniatur Apelles, sed illorum innocentiam patefacit Amphidamus Eleus. 85 *sq.*

præcipuam Aratorum rationem habet Philippus, cognito Apellis & Leontii delicto. V. 1, 8. Aratus resistit Leontio, successum expeditionis Thermicæ impedire conantem. V. 7, 4. post reditum Limnæe lapidibus petitur a Leontio & Megalea, & mox eos criminum admissorum convincit in confes-
su amicorum Philippi. V. 15 *sq.* apud Aratum Sicyone diver-
sit Philippus. V. 27, 3. prætor rursus creatur Aratus post Eperatum. 30, 7. 91 *seqq.* militiam instaurat. 91. protegit Achæos adv. Lacedæmonior. Eleor. & Ætolorum incursiones. 92. dissidia Megalopolitanorum componit. 93. cum Ætolis agit de pace. V. 103.

Philippo rectum dat consilium de Ithomata arce Messeniis reddenda. VII. 11. lento veneno necatur a Philippo, Taurionis opera. VIII. 14. post mortem, ut heros, cultus ab Achæis. *ibid.* vs. 7. Honores ejus apud Romanos, post Corinthi excidium, vindicat Polybius. XL. 8, 10.

— Cynætham urbem prodicione capturus, ausu exciderat, quod diei horam non observaverat. IX. 17.

Aratus junior, Arati filius.

a patre mittitur ad Antig-
num *Dosonem*, firmandæ so-
cietatis causa. II. 51, 5. Præ-
tor creatur Achæorum. IV. 37,
1. cunctator & segnis ad bel-
lum. IV. 60. copias conjun-
git cum Philippo. IV. 70, 2.
prætura abijt. V. 1, 1 *sq.*
legatus

- legatus Achæorum nominatur ad Ptolem. Epiph. cum Lycorta & Polybio. XXV. 7. Romam legatus mittitur cum Callicrate, in causa exfulum Spartanorum. XXVI. 1, 8.
- Aravacæ, Ἀραυάκαι (*rectius* Ἀραουάκαι) populus Celtibericus; bello gesto cum Romanis legatos Romam mittunt. XXXV. 2 *seq.* *Vide Not. ad cap. 2, 4.*
- Araxus, ὁ Ἀραξος, Elidis promontorium. IV. 59, 4. 65, 10.
- Arbitrio Romanorum se permittere. *vide Fides.*
- Arbo, ὁ Ἀρβων, urbs Illyrici. II. 11, 15. *nisi Narbona vel potius Narona legendum. vide Not.*
- Arbucala, ἡ Ἀρβουκάλη, urbs magna Vaccæorum in Hispania, vi capitur ab Hannibale. III. 14, 1.
- Arbuticum vinum Capuæ. XXXIV. 11, 1.
- Arcades, οἱ Ἀρκάδες, Cretæ civitas, cum aliis desciscit a Cnossiorum societate ad Lycetios. IV. 53, 6.
- Arcadia, Ἀρκάδα. II. 54, 2. Arcades, Ἀρκάδες. (Ἀρκάδας cum Palmerio posui IV. 77, 8. *pro* Ἀρχαίτας, *quod* dabant *edd. & mssti*;) ab occasu hiberno Arcadiæ, est Triphylia. IV. 77, 8.
- Arcades, major per se populus quam Achæi stricte sic dicti. II. 38, 3. Arcades & Lacedæmonii, duo maximi populi Peloponnesi. IV. 32, 3. virtutis fama fruuntur Arcades, cum ob humanitatem, tum ob pietatem in Deos. IV. 20, 1 *sq.* ab eorum institutis desciverunt Cynathenses, & efferrati sunt. 20, 2 *sq.* 21, 5 *sqq.* Musicæ & saltationis studium, ad molliendam morum austeritatem Arcadibus necessarium. IV, 20, 3 *sqq.* & 21. Arcadibus auctor fuerat Epaminondas condendæ Megalopoleos, & sinceræ societatis perpetuæ cum Messeniis colendæ. 32, 10. *n.* pariter Arcadas & Messenios ad concordiam hortatur Polybius. *ibid.* & 33, 10 *sqq.*
- inscriptio in honorem Arcadum in columna ad aram Iovis Lycæi Messenæ. IV. 33, 2 *sq.* *n.* Arcadia, velut altera patria Messeniorum, ob fidem Arcadum in Messenios, a Lacedæmoniis inique habitos. 33, 4 *sqq.*
- Arcadica fabula, Ἀρκადιῶς μῦθος, de hominibus in lupos versis. VII. 13, 7.
- Arcas; ejus filius Triphylus. IV. 77, 8.
- Arcefilas Philosophus. X. 25, 2.
- Arcefilaus, legatus exfulum Spartanorum Romam, a piratis captus & occisus. XXIV. 11, 1 *sq.*
- Arcefilaus, Megalopolitanus, bello Persico tempori serviendum censet intuitu Romanorum. XXVIII. 6, 2. *n.* & vs. 8.
- legatus Achæorum ad conciliandos inter se reges Antiochum Epiph. & Ptolemæos. XXIX. 10, 6.
- Arcefine, ὁ Ἀρκεστίνης. *Fragm. hist.* 7. & *ibi not.*

Archedamus, Ætolus, præfectus equitum in exercitu T. Quintii. XVIII. 4, 5. bello Æcolico ad M^o Acilium mittitur cum Pantaleonte, inducias petiturus. XX. 9, 1. ejus & Pantaleontis fidem Romanis suspectam facit Lyciscus. XXVIII. 4, 8. *ubi perperam (ut videtur) 'Αρχιδάμου vulgo legitur pro 'Αρχεδάμου, in quam scripturam consentiunt superioribus locis libri. Verumtamen memoratur* &

Archidamus Ætolus, Pantaleontis filius, IV. 57, 7. *& is quidem ab hoc utique diversus, at hujus fortasse avus, aut certe ex eadem familia. Ceterum parum inter utramque scripturam interesse videtur, & idem nomen utroque modo potuit efferri.*

Archedicus, Comicus, perstringit Democharem historicum, XII. 13, 6.

Archias, Cypri præfectus Ptolemæorum nomine, insulam Demetrio vult prodere; sed deprehensus, suspendio vitam finit. XXXIII. 3.

Archicrates, sodalis Diæi, Achæorum prætoris qui patriam perdidit. XL. 4, 9.

Archidamus, Eudemidæ filius, rex Spartæ, duos reliquit filios ex Hippomedontis filia, qui a Spartanis post mortem Cleomenis regis præteriti sunt, quamquam ad eos jus regni pertinebat. IV. 35, 13 *sq.* idem metq. Cleomenis, Sparta aufugerat, & Messenæ exsulaverat; deinde, ficta Cleomenis recon-

ciliatione confusus, cum Spartam repeteret, a Cleomene occisus est. V. 37, 1 *sqq.* VIII. 1, 3 *sqq.*

Archidamus, Pantaleontis filius, Ætolus, (*vide supra in fine artic.* Archedamus.) cum Dorimacho & Alexandro in Ægiram, Achææ oppidum, per prodicionem irrumpit. IV. 57, 7. mox cum sociis urbe rursus expulsus, perit. IV. 58, 9. n.

Archidamus alius, si vera scriptura XXVIII. 7, 8. pariter Ætolus. *vide* Archedamus.

Archidamus fortasse legendum XI. 18, 3 & 5. pro vulgato ibi Anaxidamus. *vide* Adn.

Archimedis ingenium, quavis multitudine manuum efficacius. VIII. 5, 3 *sqq.* 9, 7. ejus machine. VIII. 7-9.

Archippus, Achæus, in carcerem conjectus a Diæo prætore, dimittitur ab eodem solutis 40 minis. XL. 5, 4. *cf. cap.* 4, 1.

Archo, (Ægirates, XXIX. 10, 6.) eorum Cæcilio Metello defendit res Spartæ gestas ab Achæis prætore Philopæmene. XXIII. 10, 8.

Ardaxanus fluvius, 'Αρδάξανος, prope Lissum in Illyrico. VIII. 15, 2.

Ardeates, δῆμος 'Αρδεατῶν, civitas maritima Latii, antiquissimis fœderibus Romanor. cum Pœnis comprehensa. III. 22, 11. 24, 16.

Ardiæi, aliis Ardyæi, populus Illyricus, a Romanis obiter subactus, dum a Dyrrhachio interior-

- interiora Illyrici petunt. II. 11, 10. n. 12, 2.
- Ardyes Galli, Ἀρδυες Κελτοί, a septentrione convallis per quem decurrit Rhodanus fluvius. *Fortasse Αἰδυες*, Ædues. III. 47, 3. n.
- Ardys, vir fortis, equitibus hastatis præfectus in acie Antiochi adv. Molonem. V. 53, 2. cum Diogneto navarcho eximiam operam præstat in oppugnatione Seleuciæ Pieriæ. 60, 4. *sq.*
- Ἀρειον πεδῖον, id est, Martius campus, inculta Thraciæ regio. XIII. 10, 7.
- Arethon invitis libris ex Livio editum erat, pro Arachthus, quod vide.*
- Aretium. *vide* Arretium.
- Arcus & Alcibiades, Spartani, exules veteres a Philopœmene in patriam restituti, ingrati legationem Romam obeunt adv. Achæos. XXIII. 11, 7. *sq.* 12, 2. *sq.* XXIV. 4, 3.
- Argennum promontorium, τὸ Ἀργεννον, ad fretum quod est inter Chium & Asiam. XVI. 17, 2. n.
- Argenti metalla ad Carthaginem Novam. XXXIV. 9, 8. *sq.* eorum inventor Aletes. X. 10, 11.
- argenti excoctio e glebis amne devectis in Hispania. XXXIV. 9, 10. *sq.* argentum æstimatur decima pars auri ejusdem ponderis. XXII. 15, 8. argentum optimum Atticum. *ibid.* & *cap.* 26, 19. *cf.* Talentum.
- argenteæ laminæ, Iovis aræ Thebis detractæ. XXIII. 2, 7. *conf.* Aurum, & Aureus.
- Argolicus sinus, ὁ Ἀργολικὸς κόλπος. V. 91, 8, juxta cum protenditur Aëte, ἡ Ἀκτὴ. *ibid.* n.
- Argos, Ἀργος, gen. Ἀργεος, dat. Ἀργεῖ. Sic V. 16, 6. cum Reiskio correxi ἐν Ἀργεῖ, pro mendofo ἐναργῇ. Rursus II. 54, 1. perperam veteres libri εἰς ἔργον δabant, pro εἰς Ἀργος. Argivi, Ἀργεῖοι; inde ipsa urbs ἡ τῶν Ἀργείων πόλις. II. 53, 5.
- Argivis oppida nonnulla Laconica adtribuerat Philippus, Amyntæ filius. IX. 28, 7. XVII. 14, 7.
- Argivorum tyrannus Aristomachus tyrannidem abdicat, & Argos adtribuit Achæis. II. 44, 6. mox vero rursus ab eis se separat, & cum Cleomene facit. II. 60, 6. *conf.* 52, 2. Argos recipiunt Achæi, Aristotelis Argivi opera. II. 53. Argos se confert Antigonus, Peloponnesum intrans. II. 54, 1. rursus, domum rediens. 70, 4.
- Argivorum fines (τὴν Ἀργεῖαν) incurſat Lycurgus, & oppida nonnulla capit. IV. 36, 4. *sq.* Argis hiemat Philippus. IV. 82, 1. 87, 13. Argis cædem patrauerat Leontius, post Antigoni discessum. V. 16, 6. n. Messenii per Argivorum fines Laconicam petunt. V. 20, 3. Argivorum finibus imminet Machanidas Lacedæmonius. X. 41, 2.
- Argos a Philippo repetunt Achæi

- Achæi in colloquio ejus cum T. Quintio. XVII. 2, 5. 6, 8. 8, 9. Argis conveniunt magistratus Achæorum. XXIII. 10, 2. XXVII. 2, 11. *Sic & pro Ἀργίων, quod est XXVIII. 3, 10. apud Livium est Argos, ubi pariter de Achaicorum magistratuum conventu agitur.*
- Argis celebrantur Nemeorum solennia. *vide* Nemea. Iunonis sacerdotes apud Argivos cum Olympiorum victoribus comparavit Timæus in sua Historia. XII. 12, 1. *Argiæ sacerdotis filii*, Cleobis & Biton. XXIII. 18, 7. *n.* Argivorum colonia, Iassus; XVI. 12, 2. item Rhodus & Soli Ciliciæ. XXII. 7, 11. urbis Argivorum opes miratur L. Æmilius Paullus. XXX. 15, 1.
- Argos Amphiloichicum, τὸ καλούμενον Ἀργος Ἀμφιλοχικόν, XXIII M. P. distans ab Ambracia. XXII. 13, 12.
- Argyraspides, argenteis clypeis insignes, in exercitu Antiochi. V. 79, 4.
- Ἀργύριππα, *vide* Arpi.
- Arianus, amicus Bolidis Cretensis, cujus opera utitur Bolis ad decipiendum prodendumque Achæum. VIII. 18 *seqq.*
- Ariaracæ. *Vide* Aniaracæ.
- Ariarathes circa Olymp. CXL. suscipit regnum Cappadociæ. IV. 2, 8. per legatos deprecatur apud Manlium, quod cum Antiocho fecisset; & sexcenta talenta pendit Romanis. XXII. 24, 4 & 7. *Conf. Spicileg. T. V. p. 41 sq.*
- cum socio Eumene adv. Pharnacem bellum gerit. III. 3, 6. XXV. 4 *seq. cf. c. 2, 6.* XXVI. 6, 3 & 15. *Fragm. hist.* 6. pacem facit cum Pharnace. XXVI. 6. controversias cum Gallogræcis disceptat coram M. Iunio legato Romanorum. XXXI. 13. *cf. c. 12, 13.*
- Ariarathes, Ariarathis filius, rex Cappadociæ, patri succedit in regnum. XXXI. 14. amicitiam cum Romanis renovat, & diis sacra facit ob Romanorum in se benevolentiam. XXXI. 14 *seq.* ad Lyfiam in Syriam mittit, sororis & matris ossa repetens. XXXI. 15. insigne donum Romam mittit, & scipione & fella eburnea a senatu donatur. XXXII. 3, 3. 5, 1 *seqq.*
- ab Oroferne, ope Demetrii, pellitur regno. III. 5, 2. & Romam venit. XXXII. 20. in regnum restituitur, Attali opera. III. 5, 2. XXXII. 23. depositum Orofernis repetit a Priensibus. XXXIII. 12.
- Aribazus, Sardium præfectus. VII. 17, 9. 18, 7. VIII. 23, 9. *n.* *ubi vulgo* Ariobazus.
- Aridices, Rhodiorum legatus ad Byzantium. IV. 52, 2.
- Aries. In arietes libramenta plumbi & saxa & stipites e muris deiciebantur. XXII. 10, 4.
- Ariminum, Ἀρίμινον; *sed superiores editiones ante Ernestum Ἀρίμινον cum codd. nostris, excepto Aug. qui Ἀρίμινον dat II. 21, 5. & 23, 5. sed ex emend. ab antiqua tamen manu.* Ἀρίμινον habet *cod. Vat.* & ejus socii III. 86,

86, 1. *'Αρσιμωv corrigere jusserrat Vrsinus, cui obtemperavit Ernestus; eodemque modo habet Steph. Byz.*

urbs ad Adriaticum mare, in confinibus Galliæ Cisalpinæ & reliquæ Italiæ, haud procul a Padi ostio. III. 61, 11. 86, 1 *sq.* ad Ariminum usque progrediuntur Galli Transalpini, a Boiorum regibus conducti. II. 21, 5. L. Æmilius Cof. cum legionibus Ariminum mittitur. II. 23, 5. Ariminum conveniunt legiones Ti. Sempronii ex Sicilia dimissæ. III. 61, 10. 68, 13 *sq.* eodem mittitur Cn. Servilius Cof. ad prohibendum Hannibalem. III. 77, 2. 86, 1 *sq.* Arimino exercitum in Dauniam ducit idem ad Fabium dictatorem. III. 88, 8.

Ariobazus. VIII. 23, 9. *n. Vide* Aribazus.

Arisba, *'Αρσιβη*, oppidum agri Abydeni, a Gallis Ægofagis occupatur. V. 111, 5.

Aristænetus Dymæus, *'Αριστænetος*, equitatu præfectus sub Philopœmene, in pugna ad Mantineam. XI. 11, 7.

Aristænus, *'Αριστæνος*, Megalopolitanus, *nonnumquam etiam Aristænetus vocatus in libris Polybianis, 'Αριστænetος; (vide Adnot. ad XVII. 1, 4.)* legatus Achæorum ad colloquium Philippi cum T. Quintio. XVII. 1, 4. 7, 2. immérito pro proditore habitus a nonnullis, quod Achæos ab Ætolis ad partes Romanorum traduxisset. XVII. 13, 7 *sqq.* prætor Achæorum, XXIII.

7, 2. arguit levitatem quam commiserant Philopœmenes & Lycortas in renovatione fœderis cum Ptolemæo. XXIII. 9, 5 *sqq.*

Q. Cæcilio, objurganti Achæos & Philopœmenem, tacens adsentitur; XXIII. 10, 3. inde suspectus Achæis. 10, 14 *sq.*

Aristæni & Philopœmenis comparatio. XXV. 9.

Aristarchus, Phocæensium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium. XXI. 4, 4.

Aristides & Pericles quamdiu reipublicæ Atheniensium præfuerunt, plurima Athenienses benigne & graviter fecerunt. IX. 23, 6. ejus abstinentiæ laudem superavit L. Æmilius Paulus. XXXII. 8, 6.

Aristides, legatus Antiochi Epi-phanis ad Ptolemæum (*minorem, ut videtur.*) XXVIII. 17, 12.

Aristides, pictor, qui Bacchum pinxit. XL. 7, 3.

Aristo. *vide* Ariston.

Aristocrates, rex Arcadum, a suis occisus ob perfidiam in Messenios admissam. IV. 32, 6. *n.*

Aristocrates, prætor Rhodiorum. XXXIII. 9.

Aristocratia, una e tribus reip. formis. VI. 3, 5. quænam sit vera Aristocratia. VI. 4, 3. quomodo nascatur, 4, 8. 8, 1 *sqq.* mutatur in Oligarchiam. 8, 4 *sqq.* a qua multum differt. 3, 11.

Aristodamus, Achæorum legatus ad gratulandam Romanis duci-
bus

- bus victoriam de Perseo. XXX.
10, 3.
- Aristodemus, tyrannus Megalopolitanorum. X. 25, 2. *n.*
- Aristogiton, Eleus, bello captus a Lyco, præatore Achæorum. V. 94, 6.
- Aristomachus, Argivorum tyrannus, (tyrannis prognatus; II. 59, 1.) mortuo Demetrio, Philippi patre, tyrannidem abdicavit. II. 44, 3 & 6. 60, 4. mox vero ab Achæis se rursus separavit, & Cleomeni se adjunxit. II. 60, 6. Cum Aratus recipere Argos & ad Achæos reducere frustra tentasset, 80 primores cives, ut cum Achæis facientes, tortos jugulavit. II. 59, 7 *sqq.* deinde captus ab Antigono & Achæis, Cenchreis mari demersus est. 60, 9. *n.* de quo supplicio temere multas mendaces tragedias fecit Phylarchus. 59.
- Aristomachus, Corinthius, Hieronymum Syracusium monet, ut in societate Romanorum maneat. VII. 5, 3.
- Aristomenes, rex Messeniorum, quo regnante gestum est bellum cum Lacedæmoniis, Aristomenicum dictum. IV. 33, 2. *n.* & *vs.* 5.
- Aristomenes, Acarnan, putidus Agathoclis adulator; pro eo orans Macedonas, male accipitur. XV. 31, 6 *sqq.* dein regni administrator factus. *ibid.* *vs.* 17. Scopam & Dicæarchum occidi curavit. XVIII. 36 *sq.*
- Ariston, Ætolorum prætor, corpore infirmus, belli curam Scopæ & Dorimacho permittit. IV. 5, 1. 9, 9. nullum esse cum Achæis bellum stulte contendit, quo tempore in Peloponnesum irruperant Ætolii. IV. 17, 1 *sqq.*
- Ariston, Megapolitanus, temporibus cedendum putat intuitu Romanorum, bello Persico. XXXVIII. 6, 2 & 8. legatus Achæorum ad conciliandos reges Antiochum Epiph. & Ptolemæos. XXIX. 10, 6.
- Ariston, Rhodiorum legatus ad Q. Marcium Philippum Cos. in Macedoniam. XXVIII. 14, 6.
- Aristonicus, eunuchus Ptolemæi Epiphanis, vir strenuus & bellicosus. XXIII. 17. mercenarios milites e Græciâ adduxerat regi. 16, 6.
- Aristophantus, Acarnanum prætor, copias suas jungit cum Philippo. V. 6, 1.
- Aristoteles Argivus, Clemenis factioni se opponit; & Argos, a Cleomene occupatum, Achæis rursus tradit. II. 53, 2.
- Aristotelis *Philosophi* traditio de Locrorum origine, verior quam Timæi. XII. 5, 5 *sqq.* 6, 1 *sq.* 8, 2 *sqq.* 12, 5.
- Aristotelem temere probris infectatur Timæus. XII. 9. eum defendit Polybius. XII. 8 *sq.* 23, 8.
- Aristoteles, Rhodiorum legatus Romam de societate. XXXI. 1, 2.
- Arius, ὁ Ἀριος, fluvius Bactrianæ, Tapuriæ & Ariæ. X. 49, 1. *n.* juxta quem Bactrianos acie vicit Antiochus Magnus. 49, 4 *sqq.*
- Arma, *vide* Gladius, Scutum, Hasta &c.

- armis Romanis Afros instruit Hannibal. III. 87, 3. 114, 1. arma peditum Romanor. VI. 23. equitum Rom. arma, olim parum commoda, dein ad morem Græcorum in melius mutata. VI. 25. armatura Macedonum & Romanorum inter se collatæ. XVIII. 11 *sqq.*
- armorum, non vestium, cultum & elegantiam curare vir fortis debet. XI. 9.
- Armenas, Nabidis filius, Romæ obfes moritur. XX. 13, 4.
- Armofata, Ἀρμόσατα, urbs Armeniæ, inter Euphratem & Tigrim, in Pulcro qui dicitur Campo. VIII. 25, 1.
- Aromata Arabiæ. XIII. 9, 5.
- Arpi, (ἢ Ἀργυρίππῳ) oppidum Dauniæ in Apulia. Ejus agrum, τὴν Ἀργυριππανήν, populatur Hannibal. III. 88, 6. Arpani, οἱ Ἀργυριππανοί, advo- cant Hannibalem. III. 118, 3.
- Arretium, urbs Etruriæ, ἢ τῶν Ἀρρήτινων πόλις. Eam ob- fidere conantur Galli, & ante urbem cædunt Romanos. II. 19, 7 *sq.* ad Arretium cum exercitu confidet C. Flaminius consul. III. 77, 1. 80, 1.
- usque ad Arretinum agrum, τὴν τῶν Ἀρρήτινων χώραν, pertinet Liguria. II. 16, 2. n.
- Ars. Polybii ætate, omnium re- rum in vita utilium Ars quæ- dam inventa erat, certis præ- ceptis constans, & certa ratio- ne nitens. IX. 2, 5. X. 47, 12. *Conf.* Cognitio.
- ars Imperatoria. *vide* Im- perator.
- Arfaces, rex Parthiæ, ad Antio-
- chi M. adventum corrumpit pu- teos, & in Hyrcaniam se rece- pit. X. 28 *sq.*
- Arsinoë, Ptolemæi Philopatoris soror, (eademque uxor, *Ad- not. ad XV.* 25, 2.) cum rege ad Raphiam hortatur milites. V. 83, 3. 84, 1. cum eodem Alexandriam redit. 87, 6. Be- renices erat filia, mater Ptole- mæi Epiphanis, occisa auctore Sosibio, ministro Philammone, XV. 25, 2. 32, 7. 33, 11.
- Arsinoë, Lysimachi Thraciæ re- gis filia, uxor Ptolemæi Phila- delphi, mater Lysimachi, oc- cisi opera Sosibii. V. 25, 2. n.
- Arsinoë, ἢ Ἀρσινόη, urbs Afri- cæ; & urbs Ætolicæ. IX. 45, 1 *sq.* n. (*Conf.* Arsinoia.) Arsi- noënsis, Ἀρσινόεως, civis Arsi- noës Ætolicæ. IX. 45, 2. XVII. 10, 9.
- Arsinoia, Ἀρσινόη, eadem cum Arsinoë Ætolica, Cæde ibi patrata, gustato cruore, effe- rantur Ætolorum animi. XXX. 14, 5. *Conf. Adnot. ad IX.* 45, 1.
- Artabazanes, potentissimus dyna- starum Asiaticorum. V. 55, 2. cum Antiocho, quibus condi- tionibus ille voluit, pacem fe- cit. 55, 10. ejus regnum ubi situm. 55, 6 *sqq.* *Conf. Ad- not. ad V.* 44, 8.
- Artaxerxi regi Persarum in venat- tione occurrens leo, equum re- gis corripuit. *Fragm. hist.* 10. *Tom.* V. p. 56.
- Artaxias, regulus majoris partis Armeniæ, pace comprehensus inter Euménem & Pharnacem confecta. XXVI. 6, 12.
- Arte-

Artemidorus, prætor Syracusanorum cum Hierone. I. 8.

Artemidorus, scriptor, corrigit Polybii errorem. XXXIV. 12, 11. *Conf. c.* 13, 1.

Artemisium, locus Elidis. IV. 73, 4. *Conf. Diana.*

Arx absque muris, Ægiræ. IV. 58, 7. I. 30, 4. *Conf. Liv. XXIV. 3. de arce Crotonis.*

As Romanus, ejusque relatio ad obolum Græcorum. II. 15, 6. *n.* VI. 39, 12. *n.*

Ascondas & Neo, Bæoti, Brachyllæ majores, Macedonibus faventes. XX. 5, 5 */q.*

Asdrubal s. Hasdrubal, Ἀσδρούβας, Hannonis fil. dux Pænorum in Africa adv. Regulum. I. 30. in Siciliam missus, Lilybæi milites exercet. 38. ad Panormum caditur a L. Cæcilio Cos. 40.

Asdrubal, gener Amilcaris Barcæ, & classis ejus præfectus, succedit Barcæ in Hispaniæ imperio. II. 1, 9. III. 12, 3. 13, 3. Hispaniam prudenter administrat; Novam Carthaginem condit. II. 13. prope urbem extruxisse. perhibetur regium palatium, monarchicum adfectans imperium. X. 10, 9.

foedus facit cum Romanis de Ibero amne non transgrediendo. II. 13, 7. 21, 11. III. 27, 9 */q.* 29, 3, non tam armis, quam comitate sua in regulos Hispaniæ, auxit Pænorum imperium. II. 36, 2. interficitur a Gallo, privatas injurias ulciscente. II. 36, 1.

ejus avaritiam & dominandi

cupiditatem, causam fuisse ait Fabius secundi belli Punici. III. 8. eundem, ait idem Fabius, pro lubitu omnia in Hispania gessisse, & monarchicum adfectasse imperium. *ibid.*

Asdrubal, Hannibalis frater senior, *nempe e duobus minoribus.* IX. 22, 2. ei Hispaniæ imperium comittit Hannibal, expeditionem in Italiam suscepturus. III. 33, 6 & 14 */qq.* IX. 22, 2. palantes classarios Romanos cædit. III. 76, 8 */qq.* Carthagine nova hibernat. 76, 11. 95, 2. ad Iberi fluvii ostia, prælio navali vincitur a Cn. Scipione. III. 95, 8. 96. urbem nescio quam in Carpetanis obsidet, quo tempore Carthaginem Novam petit Scipio. X. 7, 5. a Scipione prælio victus ad Bæcula, ad Tagum se recepit, & inde, versus Pyrenæum. X. 38 */q.* 40, 11.

ex Hisp. in Italiam transgressus, prælio vincitur a Livio & Nerone Cos. XI. 1. mors ejus & encomium. 2.

Asdrubal, ministeriis militaribus in exercitu Hannibalis præfectus. III. 66, 6. *n.* 93, 4.

Asdrubal, *nescio an idem cum præcedente*, rem labantem Hannibalis ad Gerunium sustinet. III. 102, 6. lævo cornu præest in Pugna Cannensi. III. 114, 7. in ea pugna prudenter fortiterque rem gerit. 116, 6 */qq.*

Asdrubal, Gesconis *vel* Gisconis filius, dux Pænorum in Hispania; insolenter se gerit; ab Indibili, amico Pænorum, magnam pecuniæ vim & filias obfides

- fides exigit. IX. 11. X. 36, 6
sqq. in Lusitania circa Tagi
 ostium versatur. X. 7, 5. 38, 3.
 pugna ad Ilipam vincitur a Sci-
 pione. XI. 20-24.
 ejus filia *Sophonisba*, uxor
 Syphacis. XIV. 1, 4. *n.* 7, 6.
 ejus castra incendit Scipio, &
 magnam caedem edit. XIV.
 1-5. cum reliquiis exercitus
 Carthaginem profugit. XIV. 6,
 3. *coll. vs.* 13. unde ad no-
 vas contrahendas copias mitti-
 tur. *ibid.* victus acie in Ma-
 gnis Campis, cum reliquiis co-
 piarum Carthaginem redit.
 XIV. 8.
Asdrubal, praefectus classis Pæno-
 rum, ad Uticam insidiantis le-
 gatis Scipionis Carthagine re-
 deuntibus. XV. 2.
Asdrubal, dux Pænorum, Car-
 thagini praefectus tertio bello
 Punico, per Gulussam cum Sci-
 pione agit, multa statim cum
 arrogantia; deinde supplex ad
 victoris genua provolvitur.
 XXXIX. 1-3.
Asia, una e tribus terræ partibus,
 inter Nilum & Tanaum com-
 prehenfa. III. 37, 2 *sqq.* Asiæ
 longitudo. XXXIV. 7, 9.
 Asiæ res gestas ante Ol. CXL.
 multi scripsere, ut non opus
 habuerit Polybius, altius eas
 repetere. II. 37, 6. Asia cis
 Taurum excedit Antiochus. III.
 3, 4. Asia, per Alexandri do-
 minatum, patefacta est itinera-
 toribus. III. 59, 3. Asiæ ora
 maritima, a Pamphilia usque
 Hellepontum, in regum
 Egypti fuit potestate. V. 34, 7.
 Asiæ dynastæ, Lyfaniæ,
 Olympicus, Limnæus. V. 90, 1.
Asina, vel **Asine**, ἡ Ἀσίνη, op-
 pidum munitum Laconicæ. IV.
 19, 5. *n.*
Asine, Ἀσίνη, Messeniæ oppi-
 dum. XVIII. 25, 7. *n.* ubi qui-
 dem **Asium**, Ἀσίον, dabant
 edd. & *mssti.*
Asinus in theatro traducitur Athe-
 nis. XII. 13. 11.
Asium; vide **Asine** Messeniæ.
Aspasiacæ, sive **Apasiacæ**, Ἀσπα-
 σιάωναι s. Ἀπασιάωναι, Noma-
 des, fedes inter Oxum & Ta-
 naim habentes; ubi Oxus flu-
 vius terram subit, sicco pede
 cum equis eum superantes, in
 Hyrcaniam transeunt. X. 48.
Aspasianus, Medus, Medis præ-
 fectus in exercitu Antiochi. V.
 97, 7.
Aspasius, Eleus, bello captus a
 Lyco, proptatore Achæorum.
 V. 94, 6.
Aspendus, (Ἀσπένδος) urbs
 Pamphyliæ.
 Aspendii (Ἀσπένδιοι) co-
 pias jungunt Garfyeridi pro
 Pedlenissensibus adv. Selgenses.
 V. 73, 3 *sq. n.*
 Aspendios ad obsequium re-
 digit Cn. Manlius. XXII. 18, 4.
 Aspendius. Andromachus;
 vide suo loco.
 Ἀσπίς. vide **Clupea**.
Assyriæ imperium eversum.
 XXXIX. 3, 4. Assyriorum re-
 ges quadraginta unus. *Fragm.*
hist. 9.
 Ἀσσυρίωνες vulgo legebatur
 X. 40, 7. pro quo **Συρίωνες** re-
 scripsi.
Astapa. In **Astapæ** urbis in-
 cendio dum tufum aurum &
 argen-

- argentum quærent milites Romani, igne ipsi consumuntur. XI. 24, 11.
- Astrologiæ notitia quædam necessaria imperatori. IX. 14, 5. 20, 5. ejus inscitia damno fuit Niciæ Atheniensi ad Syracusas. IX. 19, 1 *sqq.*
- Astymedes, Rhodius, cum Romanis faciendum censet bello Persico. XXVII. 6, 3. Romanam legatus ad deprecandam Romanorum iram post bellum Persicum. XXX. 4 *seq.* 19, 4 *sq.* ejus orationem improbat Polybius. *cap.* 4, 10 *sqq.*
- iterum Romam legatus, impetrat tandem societatem Romanorum. XXXI. 6, 1. *Et cap.* 7. rursus Romam legatus, de bello Cretico. XXXIII. 14, 3 *sq.*
- Atabyrii Iovis templum Agrigenti, sicut Rhodi. IX. 27, 8.
- Atabyrium, Ἀταβύριον, oppidum in monte Cœlesyriæ, (*Gallileæ*) alias Thabor *Et Itabyricum*; captum ab Antiocho Magno. V. 70, 6 *sqq.* n.
- Atella, Ἀτελλὰ, urbs Opicorum Italiæ, inter Capuam & Neapolim. Atellani, Ἀτελλανοί, Romanis se tradunt. IX. 45, 3.
- Ates. Sic perperam vulgo editum erat, pro Atys vel Atis, quod vide.
- Athamania, Ἀθαμανία, Macedonia finitima. XVIII. 19, 4. eam adeunt legati Romani, cum Amynandro acturi de bello Philippo inferendo. XVI. 27, 4.
- Athamanes, Ἀθαμανες. XVIII. 19, 4. n. eorum rex Amynander. *vide suo loco.* eorum pars cum Amynandro a Romanis ad Ætolos deficit. XX. 10, 5. Athamaniam ab Ætolis sibi ereptam queritur Philippus. XXII. 14, 4. *conf.* XXII. 8, 1. *adde Liv.* XXXVIII. 1-3.
- Athamanes apud Romanos reputantur urbes, a Philippo per bellum Antiochicum ipsis ereptas. XXIII. 6, 3. XXIV. 1, 10.
- Athenæ; Athenienses; Attica. ad Athenienses legationem mittunt Romani post victoriam de Illyriis partam. II. 12, 8.
- Attalum cum Romanis legatis magna pompa Athenienses recipiunt per Dipylum intrantem in urbem, & tribum de nomine ejus nuncupant. XVI. 25. hortantibus Romanis & Attalo Rhodiisque, bellum contra Philippum decernunt. 26. Atticam vastat Nicanor, dux Philippi. 27, 1.
- Athenienses apud Scipiones per legatos intercedunt pro Ætolis. XXI. 2 *seq.* rursus. XXII. 8, 10. *Et cap.* 12, 1 *Et* 9, 13, 7. 14 *toto.* Euclidæ & Micyonis consilio recti, omni cura honesti abjecta, turpiter blandiuntur regibus, & inprimis Ptolemæo Philopatori. V. 106, 7 *sq.* legationem in Ægyptum ad Ptolemæum (*s. Philometorem s. Physconem*) mittunt, de *nescio qua* donatione, & duas sacras legationes. XXVIII. 16, 4. *nescio quem* morem continuo servant. IX.

40, 1. pro Haliartiis cum apud Romanos frustra deprecari censerent, turpi consilio agrum eorum sibi petunt. XXX. 18. Delum & Lemnum petentibus dat fenatus. *ibid.* cf. XXXII. 17, 2. Delii, qui in Achaïam commigrarunt, & ibi civitate donati sunt, res ab Atheniensibus repetunt ex formula juris quod Achæis cum Athen. intercedebat. XXXII. 17.

Cum veteres Athenienses ad bellum adv. Lacedæmonios pecuniam ex censu civium conferendam decrevissent, agrorum & omnium fortunarum totius Atticæ census non complevit sex millia talentorum. II. 62, 6 sq. olim cum Chrysopolin tenerent, ad ostium Bospori Thracici, portorium exigere primum instituerunt a navigantibus in Pontum. IV. 44, 4. Atheniensium cognati Lyttii Cretenses. IV. 54, 6. victi ad Chæroneam Athenienses clementissime habentur a Philippo Amyntæ fil. V. 10, 1 sqq. XVII. 14, 13 sq. nempe ut alios ille alliceret ad imperium ipsius libentius recipiendum. IX. 28, 4.

Atheniensium reipub. forma nihil præcipui habuit. VI. 43, 2 sq. similis fuit navi quæ gubernatore caret; & in ea maxime dominabatur turba hominum. VI. 44. floruerat præcipue Themistoclis virtute: 44, 2. eorumdem reipubl. Aristides & Pericles benigne & graviter, Cleo & Chares acerbè præfuerunt. IX. 23, 6.

Athenienses, prælium Lacedæmoniorum cum Thebanis participare properantes, prohibuerunt Epaminondam, ne Mantineam de improvviso capere posset. IX. 8, 10 sq. Cassandro turpiter imperata faciunt, quapropter in theatro perstricti sunt a Demetrio Phalereo. XII. 13, 11. immodica adv. Philippum Amyntæ fil. contentione, in maximas calamitates delapsi sunt. XVII. 14, 13.

Athenæum, τὸ Ἀθήναιον, in agro Megalopolitano adv. Achæos communit Cleomenes, rex Lacedæm. II. 46, 5. illud (postquam Megalopolitanis ab Antigono esset traditum, II. 54, 3.) obsidet Lycurgus rex Lacedæm. IV. 37, 6. & capit, IV. 60, 3. evertitque. IV. 81, 11. *Conf. Not. ad* II. 54, 3.

Athenæus, frater Eumenis, Romanam ab eo legatus mittitur adv. Philippum. XXIV. 1, 4 & 7. rursus legatus cum Attalo. XXXI. 9. rursus ab Attalo rege mittitur, conquestum de Prussia. XXXII. 26. classi præfectus, oram infestat Prusiæ imperio subjectam. XXXIII. 11.

Athenagoras, præfectus mercenariorum in exercitu Philippi. XVIII. 5, 2.

Athinis, dynasta Ægyptius, cum a Ptolemæo Epiph. defecisset, eique rursus se tradidisset, ab eo ad currum revinctus trahitur necaturque. XXIII. 16, 4 sq.

Athur-

Athurnus, mendosa olim scriptura, pro Vulturnus vel Vulturinus; quod vide.

A. Atinius Calatinus, Cof. cum C. Sulpicio, Panormum frustra tentat, plures Siciliae urbes capit. I. 24. consul iterum cum Cn. Cornelio, capit Panormum. 38.

A. Atilius, legatus Roman. cum Q. Marcio in Graciam & Peloponnesum, initio belli Persici. XXVII. 2, 11. coll. Adnot. ad c. 1, 1.

C. Atilius Regulus Cof. ancipiti pugna navali defungitur ad Tyndaridem. I. 25. consul iterum cum L. Manlio, I. 39, 13. oppugnat Lilybæum. 41-48.

C. Atilius Regulus, M. F. Cof. in Sardiniam profectus; II. 23, 6. inde rediens cum exercitu Pisis exposito, occurrit Gallis ab Etruria devastatone domum redeuntibus. II. 27. occiditur in pugna cum Gallis. 28, 10.

C. Atilius prætor, auxilio mittitur L. Manlio, cum quarta legione a Boiis obfesso. III. 40, 14. n.

M. Atilius Regulus Cof. cum S. Manlio. I. 26. ejus acies navalis triquetra, quadripartito divisa. *ibid.* prælium navale triplex. 27. victoria. 28.

adpellit in Africam; Clupeam capit, & Tunæ, aliasque urbes. I. 29 sq. dura Pœnis imperat. 31. prælio superatur, duce Pœnorum Xanthippo. 33 sq. capitur a Pœnis. 34, 8.

(de Supplicio ac morte Reguli nihil memorat Polybius: qua de re vide quæ ad Appiani Punic. cap. 4. monuit Palmerius, et alii, quos ibi laudavimus.)

M. Atilius Regulus, Consul, fufectus Flaminio, in pugnam ad Trasimenum lacum occiso. III. 106, 2. mediam aciem tenet in pugna Cannensi. III. 114, 6. cadit in pugna. 116, 11.

Atintanes, Ἀτινᾶνες, Epiri populus. II. 5, 8. tradunt se Romanis. II. 11, 11. Atintania, Ἀτιντανία. VII. 9, 13.

Atis sive Atys, Boiorum rex, a suis occisus. II. 21, 5.

Atlanticum mare, τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, Oceanus a nonnullis adpellatum. XVI. 29, 6. ἡ ἐκτὸς θάλαττα, mare externum. III. 37, 9 & 11. XVI. 29, 9.

illud navigavit Polybius III. 59, 7. & de ejus natura & indole ex professo se dicturum promittit. III. 57, 2 & 5. vide *Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.*

Atlas mons, & alia geographica Africae. *Spicileg. lib. XXXIV. num. 7.*

Atrata gens ad Eridanum fluv. II. 16, 3.

Atreus, folis cursum conversioni cœli contrarium docuit, eoque vates & antistes sacrorum nominatus est. XXXIV. 2, 6.

Atropatios probabiliter scripsit Casaub. in vers. lat. V. 44, 8. & 55, 2. pro eis qui ibi οἱ Σατραποιοὶ & αἱ Σατραπείαι

πείραι vulgo dicuntur. Vide
Not. ad V. 44, 8.

Attalica tribus Athenis. XVI.
25, 9.

Attalus, pater Eumenis & Attali,
rex Pergami.

mortuo Seleuco Callinico,
omnem cis Taurum Asiam sibi
subjecerat; quam ei Achæus,
cum Seleuco Cerauno Tau-
rum supergressus, rursus eri-
puit, & intra paterni regni fi-
nes, id est, intra Pergamum
eum conclusit. IV. 48. ludos
celebrat Minervæ, ad quos By-
zantii legatos mittunt. 49, 3.

Attalus cum Achæo conti-
num bellum gerit. V. 77, 1.
eidem Æolidis & Myfiæ urbes
eripit, Gallorum Ægofagarum
opera, quos ex Europa accive-
rat. 77, 2 *sqq.* Pergami se-
dem habet. 78, 6. Qui cum
Attalo controversias habebant
post Olymp. CXL. non amplius
Antiochum & Ptolemæum, sed
occidentem spectabant. V.
105, 7.

cum Attalo societatem adv.
Achæum contrahit Antiochus
Magnus. V. 107, 4.

Attalus socius Romanorum
& Ætolorum adv. Philippum
& Achæos. IX. 30, 7 *sqq.* X.
41, 1. Peparethum insulam
occupat. X. 41, 2. Æginam
ab Ætolis emit triginta talentis.
XXIII. 8, 10. agrum ejus Per-
gamenum & sacra loca vastat
Philippus. XVI. 1. fociis
Rhodiis, pugnam navalem ad
Chium pugnat cum Philippo,
fatis felici eventu; XVI. 2-9.
ipse tamen naves suas in con-
Polybii Histor. T. VIII.

tinentem ejicere coactus, ægre
Erythras evadit. XVI. 6. De
pugna ad Laden vide XVI. 14
seq. Post eas pugnas novos
adparatus belli facit. XVI. 24, 1.

Athenas invitatur, & magna
cum pompa ibi recipitur. XVI.
25 *seq.* Abydenis auxilia mit-
tit adv. Philippum. 30, 7. ipse
Tenedum venit succursurus
eis, frustra. 34, 1. ejus po-
stulata per legatum in collo-
quio Philippi cum T. Quintio.
XVII. 2, 2. 6, 1 *sqq.* 8, 10.
summis honoribus ornatus a Si-
cyoniis ob beneficia in eos col-
lata. XVII. 16.

mors Attali & encomium.
XVIII. 24. *conf. Spicileg. ex
lib. XVIII. T. V. p. 40.* ejus
merita in Romanos commemo-
rat filius Eumenes Romæ apud
senatum. XXII. 3, 2 *sqq.*
mortuus est infirmitate contra-
cta ex contentione, qua Bœo-
tos ad societatem Romanorum
hortatus est. XXII. 3, 5. XVIII.
24, 9. n.

uxor Attali Apollonias vel
Apollonis. XXIII. 18.

Attalus, Attali filius, Eumenis
frater. Cn. Manlius Vulso-
nem Cos. comitatur in expe-
ditione in Galatiam. XXII. 22.
honore matri Apollonidi habi-
to magnam laudem consequi-
tur. XXIII. 18, 4 *sqq.* Roma
legatus redit, & Eumenem co-
mitatur in bellum cum Phar-
nace. XXV. 4, 4 & II. per
Eumenis morbum inducias fa-
cit cum Pharnace, & rursus
legatus Romam abit cum mi-
noribus fratribus. XXV. 6.

Q

operam

operam dat, ut honores Eumene, in Peloponnesi urbibus sublatis, restituantur, eoque amorem suum in fratrem præcipuum testatur. XXVII. 15. XXVIII. 7. idque obtinet. XXVIII. 10, 7.

rursus Romam Attalus legatur post bellum Persicum, ubi ei blandiuntur Romani, & ad dissensionem cum fratre Eumene concitare student. XXXI.

1. a parum sano impetu eum revocat Stratius medicus, ab Eumene submissus. *cap. 2 seq.* rursus cum fratre Athenæo Romam mittitur, ad respondendum querelis Prusæ. XXXI. 9. rursus, XXXII. 3. & benigne accipitur. 5, 5 *seqq.*

mortuo Eumene, regnum administrat pro pupillo filio fratris. XXXII. 23, 8. *conf.* XXX. 2, 6. XXXIII. 16, 1. statimque Ariarathum in regnum Capadociae restituit. *ibid.* *Conf.* III. 5, 2. n. mox a Prussia bello petitur, & acie vincitur. XXXII. 25. 26, 1 *sq.* Athenæum fratrem Romam mittit; 26, 1. simul exercitum cogit, & auxilia ab Ariarathe & Mithridate sociis adsciscit. XXXIII. 10. classem ei administrat Athenæus. 11, 1 *seqq.* mox, intercedentibus Romanis, pax conciliatur inter Attalum & Prusiam. 11, 4 *seqq.*

Attalus, Eumenis filius, (*conf.* XXX. 2, 6.) Romam venit, & benigne accipitur. XXXIII. 16, 1 *seqq.*

Atticum argentum; *vide* Argentum.

Artis & Battacus, antistites templi Deæ Pessinuntiae. XXII. 20, 5.

Avaritia, animi morbus insanabilis, hydropi similis. XIII. 2, 6 *seqq.* avaritiam e republ. tollens Lycurgus, omnium civilium dissensionum fontem sustulisse putatur. VI. 46, 7.

Audacia nimia sæpe in amentiam & in nihilum abit. IV. 34, 2.

Audire semper eadem nemo vult. XV. 36, 6. auditionem ex audicione scribere, parum tutum. IV. 2, 3. auditus & visus, duo instrumenta ad rerum cognitionem a natura data. XII. 27. *Conf.* Aures.

Aves. Ex avibus Lagoras cognoscit partem minus custoditam murorum urbis Sardium. VII. 15,

Aufidus fluvius, ὁ Αὐφιδος, unus ex omnibus Italiae fluviiis, qui Apenninum montem permeat; fontes habet inter Apenninum & mare Etruscum, exit in Adriaticum. III. 110, 8 *sq.* juxta Aufidum committitur pugna Cannensis. III. 110 *seqq.* IV. 1, 2.

Aviditas militum Romanorum punita. XI. 24, 11.

Aulici, similes sunt calculis in abacis; ad regis nutum modo beati, modo miseri. V. 26, 13.

Aulus. *vide* Atilius, Hostilius, Postumius, &c.

Aurea signa bellica Infubrium. II. 32, 6. aureis argenteisque laminis obductæ fuerant trabes, lacunaria, & columnæ in regia Ectabanae. X. 27, 10 *seqq.* *τλβ.*

- ἄλλοι χρυσά. *ibid.* vs. 12.
 quæ videntur esse capita colum-
 narum. *Conf.* Aurum.
 Aurei signati. IV. 56, 3.
 L. Aurelius *Orestes*, legatus Ro-
 man. in Asiam & Syriam.
 XXXI. 12, 9. legatus in
 Achaiam, Romam reversus que-
 ritur, in vitæ periculum se
 esse Achæorum culpa addu-
 ctum. XXXVIII. 1, 1 *sqq.*
cf. 2, 1.
 Aures, testes male fidi. IV.
 40, 3.
 Auroræ imago præfertur in pom-
 pa Antiochi Epiph. XXXI. 3,
 15.
 Aurum amant cumulantque Galli
 Cisalpini. II. 17, 11.
 de auri argentique metallis
 in Hîsp. ex professo se dictu-
 rum *promittit Polybius.* III.
 57, 3. auri metalla prope
 Aquileiam in Tauriscis Nori-
 cis ditissima. XXXIV. 10, 10
sqq.
 aurum & argentum in *Asta-*
pæ urbis incendio fustum.
 dum quærunt milites, igne
 ipsi consumuntur. XI. 24, 11.
 libra una auri æquiparatur
 decem libris argenti. XXII.
 15, 8.
 C. Aurunculeius, legatus ad Pru-
 siam & Attalum. XXXIII.
 1, 2.
 Ausetani, Ἀυσήτιοι. Sic for-
 tasse scribendum III. 35, 2.
 pro Andolini.
 Ausones, Ἀύσωνες, ad sinum
 Neapolitanum incolunt: eos
 ab Opicis discretos facit *Poly-*
bios; eosdem esse statuit *An-*
tiochus. XXXIV. 11, 5-7.
 Aufonium mare, ultra Sici-
 liam ad Salentinos. *Spicileg.*
lib. XXXIV. num. 4.
 Auspicium, ὀρνίθεα, apud Ro-
 manos excusatio legitima est
 eis qui sacramento tenentur
 ad conveniendum in armis. VI.
 26, 4 n.
 Auster, νότος; ei oppositi Etesii,
id est, boreas. IV. 44, 6 &
 10.
 Autaritus, dux Gallorum in exer-
 citu mercenariorum, bello Pœ-
 norum Africo. I. 77, 1 & 4.
 79, 8. seva suadet rebellibus.
 80. in potestatem venit Pœ-
 norum. 85. e cruce suspen-
 ditur. 86, 4.
 Autocheiria, pusilli animi indi-
 cium. XXX. 7, 8.
 Autololes Gætuli, in Africa. *Spic-*
cileg. lib. XXXIV. num. 7.
 Autolycus, gubernator quinque-
 remis Rhodiæ in pugna ad
 Chium. XVI. 5, 1 *sqq.*
 Autonus, Thessalus, salutaria sua-
 det Hieronymo Syracusano.
 VII. 5, 3.
 Auxilia. *vide* Socii, & Legio.
 auxilium tardum, inutile.
 IX. 40, 2 *sq.*
 Azanis, ἡ Ἀζανίς, pars Arca-
 diæ. IV. 70, 3 n. (nomen ha-
 bet ab *Azane*, Arcadis filio,
 cujus meminit *Pausan.* X. 9.
 p. 819.)
 Azorium, Ἀζώριον, urbs Perr-
 hæbiæ. XXVIII. 11, 1 n.
 B.
 Babrantium, Βαβράντιον, locus
 prope Chium. XVI. 41, 3 n.
 Babylonia, ἡ Βαβυλωνία. Ea
 potitur Melo. V. 42, 13. 52, 4.
 Q 2 oi

οἱ περὶ Βαβυλῶνα τόποι. V. 51, 3.

Babyrtas, homo impurus Messenius. IV. 4, 5 *sqq.*

Bacara, & Bacra, ὁ Βακάρας & ὁ Βάκρας. *Sic scripsi pro vulgato Μανάρας vel Μάκας & Μάκρας; quæ scriptura tamen servari fortasse debuerat. Vide Adn. ad l. 75, 5.*

fluvius Africae, in mare exiens prope Carthaginem: pontem ei impositum custodit Matho, & oppidum ibi exstruit; eundem amnem vado prope ostium transit Amilcar. l. 75. *De oppido conf. c. 76, 1 & 9 sq.* ad ejus ostium castra metatur Amilcar. l. 87, 9. usque ad ejus ostium legatos Romanos navibus comitantur Pœni. XV. 2, 8.

Βακκαῖοι fortasse legendum III. 33, 15. *id est* Vaccenses, pro Μανναῖοι vel Μάνιοι.

Bacchus, ab Aristide pictus; a quo ortum proverbium: Nihil ad Bacchum. XL. 7, 3.

Bactriana, ἡ Βακτριανή. Eam perfluit Oxus fluv. X. 48, 4. urbs Bactrianæ, Zariaspa, Ζαρίασπα. 49, 15.

regionis incolæ, Βακτριανοί, & Βάκτροι. X. 49, 8. contra quorum regem Euthydemum expeditionem suscepit Antiochus Magnus. X. 49. XI. 34.

Badiza, Βάδιζα. oppidum Brutiorum. XIII. 10, 1. n. Livio Besidiæ.

L. Bæbius, legatus a Scipione Carthaginem missus. XV. 1 *seq.* *conf. Not. ad cap. 1, 3.* ca-

stris præficitur a Scipione. XV. 4.

M. Bæbius, legatus Romanus in Macedoniam. XXIII. 6, 6.

Bæcula, Βαίκυλα πόλις, urbs Hispaniæ, in Oretanis, haud procul Castulone & Castulonensi saltu. X. 38, 7. n. Ibi Asdrubal, Hannibalis frater, vincitur a Scipione. X. 39. *Adde* XI. 20, 5.

Bætica Hispania, ἡ Βαιτικὴ. XXXIV. 9, 1.

Bætis, ὁ Βαίτις, Hispaniæ fluvius. *Reliq. libri* XIX. XXXIV. 9, 12.

Bagrada; *vide* Bacara, & *Adnot. ad* l. 75, 5.

Balacer vel Balacrus, pater Pantauchi, amici legatique Persei. XXVII. 8, 5.

Balas. *vide* Alexander Balas.

Balauchus, Pantauchi filius, obles datus Genthio a Perseo. XXIX. 3, 6.

Baleares, Βαλιαρεῖς. Nomen proprie Funditores sonat. III. 33, 11.

mercenarii Pœnorum. I. 67, 7. III. 33, 16.

ab Hannibale in Africam missi, securitatis causa. III. 33, 11.

junguntur in pugna cum jaculatoribus. III. 113, 6. & *passim alias.*

Ballistæ (λιθοβόλοις) lapides triginta atque etiam sexaginta librarum jaculantibus usus est Philippus. IX. 41, 8. *Conf. Lexic. Polyb. in Πετροβόλος. Adde* Talentum.

Balneum; in idem balneum post Calli-

- Callicratem nemo Achæus descendit. XXX. 20.
- Bantia, Βαντία, oppidum Illyrici in finibus Calicænorum, captum a Philippo. V. 108, 8.
- Barbara & mixta turba, quid differat hominibus qui legibus & civilibus institutis innutriti sunt. I. 65, 7.
- barbari Græcis sunt Romani. IX. 38, 5 & 7.
- Barias, cognomen Amilcaris, patris Hannibalis. I. 56, 1.
- Barce, mons Africæ, ad oceanum Atlanticum. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.*
- Barce, urbs Cyrenaicæ. Hinc Barcæus, Βαρκαῖος, Ammonius. V. 65, 8.
- Bargusii, Βαργούσιοι, populus Hispaniæ citerioris; subacti ab Hannibale. III. 35, 2 & 4.
- Bargylia, τὰ Βαργύλια, Cariae urbs, capta a Philippo, qui ibi hiemat. XVI. 24, 1 *sq.* petentibus Rhodiis, invito Philippo, liberatur a Romanis. XVII. 2, 3. 8, 9. XVIII. 27, 4. 31, 2. 33, 1.
- ibi erat miraculosum simulacrum. XVI. 12, 3.
- cives, οἱ Βαργυλιῆται. XVI. 12, 3.
- Bargylieticus sinus, ὁ Βαργυλητικὸς κόλπος, idem qui sinus Iassius. XVI. 12, 1.
- Barmocal, Pænus, subscripsit formulæ foederis Hannibalis cum Philippo. VII. 8, 1.
- Barnus, Βαρνοῦς, οὐντος, oppidum Macedoniæ, præter quod transit via Ignatia. XXXIV. 12, 8.
- Bastarni vel Bastarnæ, Βαστάρ-
ναι; de eis Romæ queruntur Dardaniorum legati. XXVI. 9.
- Batanæa, Βαταναια, recepta ab Antiocho Magno. XVI. 38, 3.
- Bathea, βαθεῖα, via in urbe Tarento. VIII. 31, 1. 35, 6.
- Battacus & Attis, antistites templi Deæ Pessinuntiae. XXII. 20, 5.
- Belli & Titti, Βελλοὶ καὶ Τιττοί, populi Celtiberici Romanarum partium, legatos Romanam mittunt. XXXV. 2, 3 *sqq.*
- Bellum, ἄσπονδον, implacabile, Pænorum cum mercenariis rebellibus. I. 65, 6. Bellum nemo prudens eo solo consilio suscipit ut hoste superior discedat, &c. III. 4, 10.
- bellum Antiochico occasionem præbuit Philippicum, Philippico Hannibalicum, Hannibalicum Siculum. III. 32, 7.
- belli iura quid permittant, quid vetent. V. 11, 3 *sq.*
- bella spirantes & nunquam ab armis quieti: dictum Euripidis. V. 106, 4.
- de Bello & Pace deliberat Populus Romanus. VI. 14, 10.
- pauciora sunt in bello quæ aperta vi perficiuntur quam quæ dolo. IX. 12, 1 *sq.*
- belli flamma, sicut ignis, ipsum interdum auctorem incendii consumit. XI. 5, 4 *sq.*
- bellum morbo simile, pax sanitati. XII. 26, 6 *sq.*
- bella olim aperte gerebantur, non dolo; pristini moris vestigia supersunt apud Romanos. XIII. 3.
- ante bella transmarina, in-

- temerata erat omnium imperatorum Romanorum abſtinentiâ. XVIII. 18, 1.
- In bello multa vana; *πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου*. XXIX. 6, 10. bellum igneum XXXV. 1, 1 *ſqq.*
- Bellum Ætolicum, Africum, Antiochicum &c. *Vide quodque* ſuo loco.
- Belminas ager, (*forſan rectius* Belbinas) ἡ Βελμινᾶτις *f.* Βελβινᾶτις) χώρα, in Arcadia. Caſtella ibi a Cleomene exſtructa capit Antigonus, & Megalopolitanis tradit. II. 54, 3. *n.*
- Benacus lacus, ἡ Βήνακος λίμνη, in Alpiſ. XXXIV. 10, 19.
- Beneventum*, colonia Romana in Samnio. III. 90, 8. Beneventanum agrum incurſant Romani. *ibid.*
- Berenice, (*nonnulli codd.* Ber-nice) Ptolemæi Philadelphi filia, Ptolemæi Evergetis ſoror, nupta Antiocho Deo, Syriæ regi. Ei aquam e Nilo bibendam mittere ſolebat pater. *Fragm. hiſt.* 54. ob ejus caſum Seleuco Callinico iratus Ptolemæus Evergetes, Syriam bello petit. V. 58, 10 *ſq. n.*
- Berenice, (*nonnulli codd.* Bero-nice; *de qua ſcriptura conf. Criticos ad Iuſtin.* XXVI. 3, 2. & XXVII. 1, 2.) Magæ filia, & Magæ mater, uxor Ptolemæi Evergetis, mater Ptolemæi Philopatoris, occiditur a Ptolemæo filio, Soſibii opera. V. 36. XV. 25, 2. *n.*
- Berga*, (ἡ Βέργη) Macedonia oppidum; unde Bergæus, Βερ-γαῖος, Antiphanes, ſcriptor *rerum incredibilium*. XXXIII. 12, 10. *n.*
- Evemerum Eratoſthenes Bergæum adpellavit, *id eſt, fabuloſum ſcriptorem*. XXXIV. 5, 12. *n.*
- Beræa*, ἡ Βέροια, urbs Macedonia. Hinc Beroëſis, Βε-ροεύς, Medon. XXVII. 8, 5. *n.* & Βεροαῖος *vel* Βεροιαῖος, Adæus, XXVIII. 8, 1. *n.*
- Berytus, Βηρυτός, Phœnicia s. Cœleſyriæ urbs. Fauces ad Berytum, pulſis Ptolemæi du-cibus, occupat Antiochus. V. 61, 9 *ſq.*
- Arado profeſtus, Theoproſopon promontorium prætergreſſus, Berytum venit Antiochus Magnus, capta in transitu Botry, & crematis Triere & Calamo. V. 68, 8.
- Befidia. vide* Badiza.
- Belli, Βεσσοί, populus Thracicus; quorum fines invaſit Philip-pus. XXIV. 6, 4.
- Bethſan. vide* Scythopolis.
- Βία καὶ χειρουργία; in eam degenerat Democratia. VI. 9, 7.
- Bibliothecarum commoditas. XII. 27, 4.
- Bionidas, Lacedæmonius, occiſus a factione Ætolica. IV. 22. *n.*
- Bippus, Argivus, Roman legatus. XXV. 2, 3. *n.* & 2, 11. & 3, 4.
- Bithynia, Bithyni. *Conf.* Prufias. Bithyniæ regnum ad Tibætem pari jure, ac ad Prufiam, viſum eſt pertinere. IV. 50, 9. quæcumque loca Bithyni Byzantiis in Myſia ademerant, reſtituere eis coguntur ex pacis lege. IV. 52, 9.

Biton & Cleobis, *Argiæ sacerdotis filii*, pietate in matrem insignes. XXIII. 18, 7.

Bodencus, Βόδευκος, ab indigenis nominatur Padus fluuius. II. 16, 12.

Bœarum agrum, τὴν τῶν Βοιωτῶν χώραν, in extrema Laconica, populatur Philippus. V. 19, 8.

Bœi, sive Boii, οἱ Βοιοί, oppidum Illyriæ ad Lychnidium lacum, captum a Philippo. V. 108, 8. *n. nisi Βοιβλοῦς pro vulgato Βοιούς legendum, intelligendique cives oppidi, cui nomen Bæbe, Βοιβή.*

Bœotarcha, Brachyllas. XVIII. 26, 3.

Bœoti, Βοιωτοί.

focii Antigoni & Achæorum bello Cleomenico & Sociali. II. 65, 4. IV. 9, 4. 15, 1 *sq.*

universæ Bœotorum gentis conventum (τὴν τῶν Παμβιωτῶν πανήρυν) perfide violarunt Nicostratus Ætolus, Dorimachi pater, & Lattabus. IV. 3, 5. IX. 34, 11.

Bœoti, adversus Ætolorum, Romanorum & Attali societatem, opem implorant Philippi. X. 41, 3. *cf.* 42, 2. a T. Quintio impetrant, ut eis, qui contra Philippum militaverant, impune redire liceat; cui favori male respondentes, Brachyllam, Macedonibus faventem, Bœotarcham creant. XVIII. 26.

Bœotorum, post Leuëtrica tempora, minuta & perdita gloria. XX. 4 *seqq.* mox cum Achæis faciunt, mox rursus cum Ætolis; inde Macedoni-

bus se tradiderunt; *cap.* 4 *seq.* inde ad convivia & erapulam conversi sunt. 4, 7. *Et cap.* 6, 1 *sqq.* Ab eorum repub. Megarenfes ad Achæos redierunt. 6, 7 *sqq.*

prætor Bœotorum Amæocritus. XX. 4, 2.

Antiochum Thebis recipiunt Bœoti. XX. 7, 5.

novæ Bœotorum turbæ; exules suos Romanis faventes recipere nolunt; Macedonibus favere pergunt; Achæis jus reddere recusant; inde Belli origo. XXIII. 2.

prætor Bœotorum Hippias, dein Alcetas. XXIII. 2, 3.

Commune Bœotorum dissolvitur, & Bœoti abtrahuntur a focierate Persei. XXVII. 1.

mortuo Mnasiippo, tranquillitas Bœotiæ rediit. XXXII. 21, 2.

Boii, Βοῖοι, Βοιοί, Βόιοι. II. 17, 7. *n.* 20, 1. *n.* *Et c.*

Gallicus populus Cispadanus, inter Ananes s. Anamares & inter Lingones habitans. II. 17, 7. 28, 4. conterminus ditioni Romanorum. II. 21, 9. (*Cum his non confundendi Bœi; quos vide.*)

Boii, post Insubres, potentissimi (μέγιστοι) inter Galliæ Cisalpinæ populos. II. 21, 1. *coll. c.* 17, 4. adversus Romanos profecti cum Etruscis, cæduntur ad Vadimonem lacum. II. 20. suos reges Atin & Galatum occidunt, & mutis cædibus in se ipsi grassantur. 21.

Boii & Insabres adv. Romanos

- nos incitant Gæfatas. 22 *seq.*
 In Boiorum ditionem, Romanorum in gratiam, impressio-
 nem facturi erant Veneti &
 Cenomani. II. 24, 8. præ-
 lium committunt (*ad Telamo-
 nem*) cum L. Æmilio & C. Ati-
 lio Coss. II. 28 *seqq.* brac-
 cati pugnant & levisago induti.
 28, 7. cominus fortissime pu-
 gnant, solo genere armorum
 victi. 30, 7. Romanis se tra-
 dunt. 31.
 Boii & Insuæres deficiunt a
 Romanis; Mutinam, Romano-
 rum coloniam, obsident; Ro-
 manorum triumviros agris di-
 videndis perfidiprehendunt;
 Romanam legionem cædunt,
 reliquos includunt. III. 40. ad
 Boiorum fines accedit P. Sci-
 pio, Massilia rediens. 56, 6.
 Boii cum Hannibale amicitiam
 faciunt, eique Romanos trium-
 viros victos tradunt, quos ille
 vero his custodiendos reddit.
 67, 6 *sq.*
 Bolax, Βολαξ, oppidum Triphy-
 liæ. IV. 77, 9. in deditionem
 accipitur a Philippo. 80, 13.
 Bolis, Cretensis, a Sosibio Sardes
 mittitur ad liberandum Achæ-
 um. VIII. 17 *seq.* sed is Cre-
 tica perfidia Achæum Antio-
 cho prodit. VIII. 18 *sqq.*
 Bomilcar, Βομιλκας, rex Car-
 thaginiis, pater Hannonis ejus
 qui in Hannibalis fuit exercitu.
 III. 42, 6. *De eodem cf.* III.
 33, 3.
 Bomilcar, Βομιλκας, classis præ-
 fectus Pænorum, auxilio mit-
 titur Tarentinis adv. Romanos.
Spicileg. Reliq. ex lib. IX.
num. 1. T. V. p. 36. *Et ibi*
Not.
 Boodes, senator Carthag. ab Han-
 nibale *seniore* in Liparam mis-
 sus adv. Gn. Cornelium. I. 21, 6.
 Bos, ὁ Βοῦς, locus in Asia, ad
 Bosporum Thracicum. IV. 43,
 6 *sq.* 44, 3.
 Bos, *pecus.* Qui utrumque cor-
 nu tenet, bovis est compos;
proverbialis locutio. VII. 11,
 3. cornibus boum accensis,
 evadit Hannibal. III. 93.
 Bosporus, Cimmerius, ὁ Κιμμε-
 ρινὸς Βόσπορος, os Paludis
 Mæotidis. IV. 39, 3. XXXIV.
 7, 14.
 Bosporus Thracicus, Βόσπορος
 Θρακίος, IV. 39, 4. ejus de-
 scriptio. 43 *seq.* Bosporum
 ponte junxit Darius. 43, 2.
 Bostar, ὁ Βώστωρ, τοῦ Βώστο-
 ρος, dux Carthag. ab Hasdru-
 bale ad Iberum fluv. missus adv.
 Romanos. III. 98, 5. dece-
 ptus ab Abilyce Hispano, tra-
 dit ei obsides Hispanorum, qui
 Sagunti erant, Romanis pro-
 dendos. 98 *seq.*
 Bostarus, ὁ Βώσταρος, dux Pæ-
 norum in Africa adv. Atilium
 Regulum. I. 30, 1. auxilio-
 rum præfectus in Sardinia, in-
 terficitur a rebellibus mercena-
 riis. 79, 2.
 Botrys, Βότρυς, Phœnicia oppi-
 dum, captum ab Antiocho
 Magno. V. 68, 8. *De ejus*
situ conf. Berytus.
 Botrys, *Siculus*, scriptor obscæ-
 nus. XII. 13, 1. n.
 Bottia, Βοττία, (alias Bottiæa,
 Βοττιαία) Macedonia regio.
 V. 97, 4. n.

Brac-

Braceati Galli. II. 28, 7.

Brachylles, Bæotus, *puto Thebanus*; filius (*ut videtur*) Neonis, nepos Ascondæ, Macedonibus faventium; victo Cleomene Spartæ præfectus est ab Antigono Dosone. XX. 5. comes Philippi in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. victo a Romanis Philippo, cum aliis Bæotis, qui Philippo militaverant, a T. Quintio incolomis remittitur, & Bæotarcha a suis creatur. XVIII. 26, 1-3.

permittente Quintio, occiditur a factione contraria, quæ cum Romanis faciebat. XVIII. 26, 5 *sqq.* XX. 7, 3. XXIII. 2, 7.

Brasidas. *Fragm. hist.* 15.

Brennus. Pars Gallorum, qui cum Brenno patria excefferant, declinavit Delphicam cladem, & in Thracia sedes cepit. IV. 46, 1. Galli cum Brenno, victo Ptolemæo Cerauno, contemptis Macedonibus, in mediam Græciam irruerant. IX. 35, 3. eorum impetui soli Ætoli restiterant. IX. 30, 3.

Britania, ἡ Βρετανική. Eam totam se peragrasse ait Pytheas, & multa mira de ea narravit. XXXIV. 5, 2 & 3. c. 10, 7.

de Britannicis infulis copiose se commodo loco dicturum promittit Polybius. III. 57, 3. XXXIV. 1, 6.

de Britannia nemo mercatorum Massiliensium, nec Narbonensium, nec Corbilonensium, dicere quidquam inquirenti Scipioni potuerat. XXXIV. 10, 7.

Brochi, οἱ Βρόχοι, castellum in faucibus Cœlesyriæ. V. 46, 1. 61, 8. *Confer* Gerra.

Bruma. Circa brumæ tempus commissæ est pugna ad Trebiam. III. 72, 3.

Brundisium, Βρεντέσιον, & Βρεντήσιον, ἡ τῶν Βρεντεσινῶν πόλις. Brundisio Apolloniam cum exercitu adpellit Postumius. II. 11, 7. *n.* priusquam conditum esset Brundisium, Tarentinus portus celeberrimus erat. X. 1, 9. *n.* Brundisium adpellit classis Rom. ex Asia rediens. XXII. 7, 16. Eumenes, ex Asia Romam petens, Brundisium adpellit. XXX. 17, 7.

vir Brundisius Hannibali Clastidium prodidit. III. 69, 1.

Bruta animantia, hominibus cautiora. XV. 21, 5 *sqq.* XVII. 15 *extr.* *Conf.* homo.

Bruttia, ἡ Βερρία; Bruttii, Βερρίοι; in ora inferioris Italiæ. X. 1, 3.

per Dauniam & Bruttiam, Rhegium petit Hannibal. IX. 7, 10. res Brutiæ Hannibali administravit Mago. IX. 25, 1. in Brutiæ angulum conclusus est Hannibal. XI. 7, 1. *n.*

Bruttius ager, ἡ Βερρτιανὴ χώρα, ἡ Βερρτιανή. Eum populatur Amilcar Barca. I. 56, 3. eundem Agathyrnæis populandum dat M. Valerius Lævinus. IX. 27, 11. *coll. Liv. XXXVI.* 40.

Bruttiorum oppida, Badiza & Lampetia. XIII. 10, 1 *sq.*

Bubali pulcerrimi in Africa. XII. 3, 5.

Bubastus, ἡ Βουβαστὸς, urbs
Ægypti; ejus præfectus Adæus.
XV. 27, 6.

Bucaras, fluv. Africæ. *Sic ex
Polyb. citavit Suidas; vide
Bacara, & conf. Adn. ad l.*
75, 5. *T. V. p. 324.*

Buccina signum datur vigiliarum.
VI. 35, 12.

buccina convocantur greges
in Italia. XII. 4, 6 *sqq.*

Buchetum, vel Buchetus; Βουχε-
τὸς vel Βουχετὸν, oppidum
Epiri: εἰς Βουχετὸν, XXII.
9, 8. *ubi perperam vulgo εἰς
Βουλετὸν, Buletum, edebatur.
Straboni Βουχαίτιον.*

Bumilcar. *vide Bomilcar.*

Bura, Βούρα, urbs Achæorum ex
XII primis olim fœderatis. II.
41, 8.

Burii, οἱ Βούριοι, instauratione
dein fœderi mox accedunt,
occiso tyranno. II. 41, 13.

Bylazor, Βυλάζωρ, urbs maxima
Pæoniæ, occupatur a Philippo.
V. 97, 1 *sqq.*

Βυσσάτις. *vide Byzacium.*

Byttacus, Macedo, levi armatu-
ræ præfectus in exercitu An-
tiochi in Cœlesyria. V. 79, 3.
82, 10.

Byzacium, ἡ Βυσσάτις (*sive
Βυσσανίτις*) Africæ regio. III.
23, 2. *n. XII. 1, 5. n.*

Byzantium, Βυζάντιον, ἡ τῶν
Βυζαντίων πόλις. IV. 39, 5.
43, 7. 44, 1.

situs urbis a mari opportu-
nissimus. IV. 38. & 44. in-
commodus a parte continentis,
unde perpetuis bellis Byzantii
premebantur a Thracibus &
Gallis, Tantaleum sæpe sup-

plicium patientes. IV. 45
seq.

Byzantiis gratiam debent
Græci, quibus carendum foret
omni fructu commercii e Pon-
to, si Byzantii eos prohibere
vellent transitu per Bosporum.
IV. 38, 6 & 10. Gallis gra-
vissima tributa pendunt, quare
portoria a navigantibus in Pon-
tum exigere coguntur. 46.

Bellum Byzantiis indicunt
Rhodii. IV. 47. Byzantii au-
xilia petunt ab Attalo & Achæo,
quorum mutuum inter se bel-
lum dirimere iidem statuerunt.
48, 1. 49, 2. eis iratus est
Prusias, quod ad Soteria ipsius
legatos non misissent. 49, 3.
Mysia partem tenent in Asia,
quam eis eripit Prusias, & Hie-
ron castellum, magno ære em-
tum. 50, 2 *sqq.* Tibætem adv.
Prusiam excitant. 50, 1 & 8 *sq.*

Pacem faciunt Byzantii cum
Rhodiis & Prusia, qua nullum
amplius vectigal a navigantibus
in Pontum se exacturos pro-
mittunt. IV. 52, 5.

Byzantiis intercedentibus,
Ptolemæus Philopator legatio-
nibus differt Antiochum Ma-
gnum. V. 63, 5. eisdem, con-
tra Thraciæ regulos, auxilia
promittit Philippus. XXIII.
14, 12.

C.

Cabyla, Καβύλη, urbs Thraciæ.
XIII. 10, 9.

Gentile Cabilenus, Καβυ-
ληνός. *ibid.*

Cadi, Κάδοι, oppidum, Asiæ, in
Phrygiæ, Mysiæ & Lydiæ
con-

confinibus. XXXIII. 10, 2.

Quadi *Casaub.*

Cadmea, *Καδμεία*, per dolum capta a Phæbida Lacedæmonio. IV. 27, 4. *n.*

Caduceus apud Græcos, olivæ ramus apud Gallos aliosque barbaros, pacis signum & amicitiae. III. 52, 3.

Hastam simul & caduceum mittere; *proverbium.* IV. 52, 3.

Cadusii, *Καδούσιοι*, Asiæ populus, a septentrione Mediæ. V. 44, 9. Cadusii in exercitu Antiochi. V. 79, 9.

L. Cæcilius *Metellus*, Cos. cum C. Furio, Thermam & Liparam capit. I. 39. ad Panormum cedit fugatque Asdrubalem. 40.

Lucius *Cæcilius Metellus*, prætor, cadit in pugna cum Gallis ad Arretium oppidum. II. 19, 8.

Q. Cæcilius *Metellus*, legatus Roman. ad judicandas Philippi cum finitimis populis controversias. XXIII. 6, 6. 10, 1. 11, 1 *sqq.* objurgat Achæos ob ea quæ Spartæ egerant prætor Philopœmene. 10, 2 *sqq.* 12, 8. postulat concilium gentis Achæorum, quod ei negant magistratus, quod scriptum fenatus mandatum non haberet. 10, 10 *sqq.* 12, 5 *sqq.* inique ab eo secum actum queritur Philippus. XXIV. 2, 7.

denuo legatus mittitur in Peloponnesum. XXIV. 4, 8.

Q. Cæcilius *Metellus*, prætor Macedoniæ, legatos mittit ad Achæos, sed conditiones ejus

temere respuuntur. XXXVIII. 4, 1 *sqq.* cf. 5, 9. rursus.

XL. 4. Diæum cum exercitu opprimit in Phocide. XL. 6, 11. *Et Spicileg. ex lib.* XL.

Calabri, *Καλαβροί*, in ora inferioris Italiæ. X. 1, 3.

Calamæ, *αἱ Καλάμαι*, Messeniorum castellum, proditione captum a Lycurgo, tyranno Spartanorum. V. 91, 4. *n.*

Calamitatum recordatio incitat ad odium adversus eorum auctores. IX. 10, 10.

Calamus, *Κάλαμος*, Cælesyriæ. s. *Phœnicia* oppidum, crematum ab Antiocho. V. 68, 8. *n.* *De ejus situ conf.* Berytus.

Calamus odoratus, *ὁ μυρεψινὸς κάλαμος*, colligitur e paludibus quæ sunt in Marfya Campo. V. 45, 10.

Calchedon, *Καλχηδών*, ἡ Καλχηδονίων πόλις. Sic scripsi cum codd. nostris, pro vulgato Chalcedon, *Χαλκηδών*. Vide *Adnot. ad* IV. 39, 5. urbs ad ostium Bospori Thracici a parte Propontidis, ex adverso Byzantii. IV. 39. ejus situs multo incommodior, quam situs Byzantii. 43, 8 *sqq.* *Et* 44.

Calchedonios, quum Ætolorum essent focii, Philippus, ipse licet Ætolis nuper reconciliatus, ab Ætolorum societate abstraxit, & sibi adjunxit. XV. 23, 8 *sq.* ubi in Græcis mutanda distinctio orationis, *Et versio latina corrigenda, ut dictum est supra in* Ætoli.

Calculis in abacis similes sunt aulici. V. 26, 13.

Caleta

- Calcula *vel* Calena, Καλήλη *sive* Καλήνη, arx in agro Larinate. III. 101, 3. *n.*
- Caleni, Καληνοί, *cives oppidi* Campaniæ, *cui Calas nomen*, a septentrione Capuæ. III. 91, 5.
- Calicœni, Καλικοίνοι, gens Illyrica, Macedonia vicinæ, cujus oppidum Bantiam præsidio occupavit Philippus. V. 108, 8.
- Callias, Tescpiensium legatus Romanus. XVII. 1, 1.
- Callias, pancratiastes, legatus Atheniensium in Ægyptum. XXVIII. 16, 4.
- Callicrates, Leontesius Achæus, humilis adulator Romanorum, Romam legatus in causâ exsulum Spartanorum, Achæos prodit. XXVI. 1-3.
- prætor creatur Achæorum, commendatus a Romanis. 3, 7 & 14. Ptolemæis auxilia petita non mittenda censet, invidia Lycortæ maxime ductus. XXIX. 8-10. Romanis imperatoribus & X legatis gratulatur victoriam de Perseo relatum, & populares suos calumniatur. XXX. 10, 3 & 9. inde reversus, vulgo exofus omnibus. XXX. 20.
- responsa a senatu legatis Achæorum dato inflatur. XXXI. 8, 8 & 12. contendit, Achæis absque Romanorum voluntate nec bellum cuiquam inferre licere, nec opem ferre. XXXIII. 15, 7.
- Callicritus, legatus Bæotorum Romanus. XXIII. 2, 8.
- Calligiton, Καλλιγέτων, pater Cothonis, hieromnemonis Byzantiorum. IV. 52, 4.
- Callinicus; *vide* Seleucus.
- Calliope, Καλλιόπη, urbs Parthorum. X. 31, 15.
- Callipolis, Καλλιπολις, opp. Ætolia. XX. 11, 11.
- Callisthenes, refert epigramma in columna ad aram Iovis Lycæi Messenæ in honorem Arcadum. IV. 33, 2 *sq.* rempubl. Cretensium similem esse contendit Laconicæ. VI. 45, 1.
- Callisthenis imperitiam in narrandis rebus ad militiam pertinentibus, præcipue in exponenda pugna Alexandri & Darii in Cilicia, *perstringit Polybius*. XII. 17. Alexandrum Callisthenes in Deorum numerum noluit referre. XII. 23, 4 *sq.*
- Callistratus, legatus Eleorum Chalcidem ad Antiochum. XX. 3, 1 & 5.
- Callonitis. Καλλωνίτις. Sic vulgo græce editur V. 54, 7. pro Χαλωνίτις, *vel* pro Χαλωνίτις, quod voluit Wesseling.
- Calpitis s. Calpitum, Κάλπιτος; *vel* Κάλπιτον, si vera scriptura, Galatiæ oppidum. XXV. 4, 8. *n.*
- Calumniandi novum genus, non obtrestando, sed laudando. IV. 87, 3 *sqq.*
- Calycadnus, ὁ Καλύκαδνος, promontorium Ciliciæ; ultra illud belli causâ navigare prohibetur Antiochus. XXII. 26, 14.
- Calydonia, Calydoniorum ager, ἡ Καλυδωνία, in Ætolia; eum populatur Philippus, & oppidum capit cui nomen Elæus. IV. 65, 6 *sq.* eandem Calydoniam

doniam populantur Achæi. V. 95, 11.

Calydonius Damocritus; *vide de suo loco.*

Calynda, ἡ Κάλυνδα, urbs Carizæ; eam a Romanis sibi petunt Rhodii. XXXI. 16, 1 *sq. n.*

Calyndenses, Καλυνδεῖς, Rhodiis se tradunt. XXXI.

17.

Camarina, ἡ Καμαρινάων πόλις, in Sicilia, expugnatur a Romanis. I. 24, 2. prope eam tempestate perit classis Romanorum. I. 37, 1.

Camartes. *vide* Camers.

Cambylus, præfectus Cretensium in exercitu Antiochi ad Sardes. VIII. 17, 4 *sq. n.* cum Bolide Cretensi decipit Achæum, & Antiocho prædit. VIII. 18 *seqq.* utpote Cretensis, natura varius & astutus. 18, 4.

Camers *vel* Camars ager, Camartium *vel* Camertium fines, ἡ τῶν Καμερτίων χώρα. Ibi Galli & Samnites magna clade addiciunt Romanos, *ad Clusium oppidum in Etruria.* II. 19, 5. *n.*

Κάμησον χώραν mendosa scriptura codicis misti XXV. 4, 9. *pro* Μανισσέων χώραν.

Cammani, Καμμανοί, a Ti. Graccho sub imperium Rom. rediguntur. XXXI. 9, 1. *n.*

Campani, Καμπανοί. mercenarii Agathoclis, vi potiuntur Messana urbe Siciliæ. I. 7, 2 *sq. n.* Mamertinos se ipsi appellat. I. 8. *conf.* Mamerini.

Campanorum numerus ad

militiam inscriptorum bello Gallico Cisalpino. II. 24, 14. *n.*

Campanus Decius. *vide* Decius.

Campania, τὰ κατὰ τὴν Καπύην πεδία, ab Hannibale vastata. III. 91 *sq.* ἡ Καμπανία. VII. 1, 1. *Conf.* Capua.

Campi Phlegreæ; *vide* Phlegreæ.

Campi Magni; *vide* Magni.

Campi circumpadani; *vide* Gallia Cisalpina.

Campos Amycæ. Apiaæ campus.

Campus Marfyas, Campus Martius. Campus Pulcer. Thebes campus. *Vide* Amycæ, Apia, Marfyas, Ἀρείων πεδίων, Pulcer, Thebe.

Camus, s. Camum, Καμουῦς *sive* Καμοῦν, (alias Καμῶν) oppidum Cælefyriæ in Decapoli trans Iordanem, captum ab Antiocho. V. 70, 12. *n.*

Candasa, Κάνδασσα, castellum Carizæ. XVI. 41, 6. *Conf.* Adn. ad c. 11, 1.

Candavia, Κανδαυία, mons Illyrici, per quem ducta est via Ignatia. XXXIV. 12, 9.

Canes dicuntur galeotæ vel xiphie pisces. XXXIV. 2, 15.

canes & alia animantia sæpe conciduntur a Romanorum militum furore, in urbibus vi expugnatis. X. 15, 5.

Canis ortus, signum nautis infestum. I. 37, 4. sub canis ortum augetur Padus fluv. II. 16, 9. & Euphrates. IX. 43, 4.

Canna, ἡ Κάννα, τῆς Κάννης, τὴν Κάνναν, oppidum Apuliæ. III. 107, 2. *n.* Romanis in plur. num. Cannæ, & sic in

doniam populantur Achæi. V. 95, 11.

Calydonius Damocritus; *vide suo loco*.

Calynda, ἡ Κάλυνδα, urbs Cariz; eam a Romanis sibi petunt Rhodii. XXXI. 16, 1 *sq. n.*

Calyndenses, Καλυνδεῖς, Rhodiis se tradunt. XXXI. 17.

Camarina, ἡ Καμαριναίων πόλις, in Sicilia, expugnatur a Romanis. I. 24, 2. prope eam tempestate perit classis Romanorum. I. 37, 1.

Camartes. *vide Camers*.

Cambylus, præfectus Cretensium in exercitu Antiochi ad Sardes. VIII. 17, 4 *sq. n.* cum Bolide Cretensi decipit Achæum, & Antiocho prodit. VIII. 18 *seqq.* utpote Cretensis, natura varius & astutus. 18, 4.

Camers *vel* Camars ager, Camartium *vel* Camertium fines, ἡ τῶν Καμερτίων χώρα. Ibi Galli & Samnites magna clade adficiunt Romanos, *ad Clusium oppidum in Etruria*. II. 19, 5. *n.*

Κάμησον χώραν mendosa scriptura codicis misti XXV. 4, 9. *pro Μωνισσέων χώραν.*

Cammani, Καμμανοί, a Ti. Graccho sub imperium Rôm. rediguntur. XXXI. 9, 1. *n.*

Campani, Καμπανοί. mercenarii Agathoclis, vi potiuntur Messana urbe Siciliæ. I. 7, 2 *sq. n.* Mamertinos se ipsi appellunt. I. 8. *conf.* Mamerini.

Campanorum numerus ad

militiam inscriptorum bello Gallico Cisalpino. II. 24, 14. *n.*

Campanus Decius. *vide Decius*.

Campania, τὰ κατὰ τὴν Καπύην πεδία, ab Hannibale vastata. III. 91 *sq.* ἡ Καμπανία. VII. 1, 1. *Conf.* Capua.

Campi Phlegreæ; *vide Phlegreæ*.

Campi Magni; *vide Magni*.

Campi circumpadani; *vide Gallia Cisalpina*.

Campos Amycæ. Apiaæ campus.

Campus Marfyas, Campus Martius. Campus Pulcer. Thebes campus. *Vide Amycæ, Apia, Marfyas, "Αρειον πεδον, Pulcer, Thebe.*

Camus, s. Camum, Καμουῦς *sive* Καμουῦν, (*alias* Καμῶν) oppidum Cælesyriæ in Decapoli trans Iordanem, captum ab Antiocho. V. 70, 12. *n.*

Candasa, Κάνδασα, castellum Cariz. XVI. 41, 6. *Conf. Adn. ad c. 11, 1.*

Candavia, Κανδαυία, mons Illyrici, per quem ducta est via Ignatia. XXXIV. 12, 9.

Canes dicuntur galeotæ vel xiphie pisces. XXXIV. 2, 15.

canes & alia animantia sæpe conciduntur a Romanorum militum furore, in urbibus vi expugnatis. X. 15, 5.

Canis ortus, signum nautis infestum. I. 37, 4. sub canis ortum augetur Padus fluv. II. 16, 9. *Et* Euphrates. IX. 43, 4.

Canna, ἡ Κάννα, τῆς Κάννης, τὴν Κάνναν, oppidum Apuliæ. III. 107, 2. *n.* Romanis in plur. num. Cannæ, *Et* sic in

- in plur.* Κάνναι *apud Polyb.* XV. 7, 3. 11, 8.
- oppido superiori anno diruto, arcem Cannæ, ubi horreum erat Romanorum, motis Gerunio castris, cepit Hannibal. III. 107, 2.
- Pugna Cannensis, ἡ περὶ Κάννην μάχη, III. 117, 1. V. 105, 10. ad oppidum Cannam & Aufidum fluvium pugnata. IV. 1, 2. ejus descriptio. III. 115-117. post eam maxima Italiæ pars ad Pœnos defecit. V. 111, 8. XV. 7, 3. *coll.* III. 118. post eamdem captivos redimere nolunt Romani. VI. 58, 2.
- Canopus, Κάνωβος, urbs Ægypti. V. 39, 1.
- Canulejus, senator Romanus, qui legationem in Ægyptum obiecit. XXXI. 18, 4.
- Canusium, Κανύσιον, oppidum Apuliæ. III. 107, 3.
- Cap blanc*, Argennum promontorium. XVI. 7, 2. *n.*
- Caphyæ, αἱ Καφύαι, oppidum Arcadiæ, a Cleomene occupatur. II. 52, 2. in agro Caphyensium, τῶν Καφυέων, cum Ætolis pugnant Achæi, duce Arato, fuganturque. IV. 11 *seqq.* Caphyas venit Philippus. IV. 68, 6. 70, 1. indeque Ptolemaion. IV. 70, 3-5.
- Capillamenta Hannibalis. III. 78, 2 *seqq.*
- Capilli præparati 300 talenta Sinopensibus mittuntur a Rhodiis. IV. 56, 3.
- Capita aliorum. XII. 6, 4 *sq.*
- Capitis reis Romanis potestas est in exilium spontaneum secedendi. VI. 14, 7.
- Capitolium, Καπιτώλιον, Καπετώλιον. Capitolio excepto, Roma capta a Gallis. I. 6, 2. *n.* II. 18, 2. *n.* Capitolium ornatur signis militaribus & maniacis Gallorum. II. 31, 5. in Capitolio instituitur quotannis delectus militum. VI. 19, 6.
- Capitolinus Iupiter, Ζεὺς Καπιτώλιος *vel* Καπετώλιος. III. 22, 1. *n.*
- Cappadociam invadit Pharnaces. XXV. 4. rex Cappadocum Ariarathes, τῶν Καππαδοκῶν, (a sing. ὁ Καππαδόκης, Cappadox, XXXI. 13, 2. *n.*) XXV. 4, 9.
- Cappadocia, a Tauro monte & Lycaonia usque ad Ponticum mare porrecta. *Fragm. hist.* 10. Nomen est Persicum, *de cujus* vi & origine *vide idem Fragm. hist.* 10. de finibus Cappadociæ ad Taurum montem, *conf.* XXXIV. 13, 4. *ubi verba ἀπὸ τῶν ὁρῶν, τῆς Καππαδοκίας non debuerant verti* a montibus Cappadociæ, *sed* a finibus.
- Cappadocia ad Pontum, Καππαδοκία ἡ περὶ τὸν Εὐξείνου. *Sic vocatur* regnum Mithridatis. V. 43, 1 *sq.*
- Captivi. Captivorum spectaculo milites suos hortatur Hannibal. III. 62 *seq.* captivos Gallos sine pretio dimittit Hannibal; III. 77. pariter captivos Italos, socios Romanorum. III. 85, 3 *sq.*
- captivos ex pugna Cannensi (III. 117, 7 *seqq.*) redimere nolunt

Iunt Romani. VI. 58. captivos Hispanos fideliter curat Scipio; X. 17. & sine pretio dimittit. X. 41, 10.

Capua, Καπύη. Campos circa Capuam olim possederant Etrusci. II. 17, 1. eosdem campos petit Hannibal. III. 90, 10. eorum situs & opulentia. 91.

Capuanorum s. Campanorum pars (Καπυανῶν τινες) Hannibalem advocarunt post pugnam Cannensem. III. 118, 3. *Rursus Καπυανοί*, Capuani IX. 9, 8. *sed Καπυνοί* IX. 5, 6.

Capuani in Campania (Καπυήσιοι οἱ ἐν Καμπανίᾳ) luxu superantes Crotoniatas & Sybaritas, a Romanis ad Hannibalem defecerunt. VII. 1, 1 sq. *Adde Spicileg. reliq. ex lib. VII. T. V. p. 32.*

Capuam obsidet Appius, obfessus ipse ab Hannibale. IX. 3. Appium Hannibal, Romam petens, frustra studet a Capua abstrahere. IX. 4, 8. 7, 7. Capuæ oppugnationem premunt Romani. IX. 9, 8.

vinum arbutivum Capuæ.

XXXIV. 11, 1.

Carchi, Κάρχοι, (an Carduchi? Καρδοῦχοι?) Asiæ populus, Zagrum montem incolens. V. 44, 7. n.

Cardaces, Κάρδακες, militum mercenariorum genus in Asia. mille Cardaces, duce Lysimacho Gallo, in Antiochi acie ad Raphiam. V. 79, 11. n. 82, 11.

Caria, Cares. ἡ Καρία, οἱ Κάρες.

Cariam, cum regibus Ægypti

pareret, invadit Philippus. III. 2, 8. n. (conf. *Not. ad XVII. 2, 3.*) XVI. 11 seq. & ibi hiemant. XVI. 24.

Lycia & Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis post bellum Antiochicum. XXII. 7, 7. 27, 8. XXIII. 3, 7. non pro munere, sed ut amici & socii. XXVI. 7. liberi pronunciantur Lycii & Cares. XXX. 5, 12 & 16. *Conf. XXXI. 7, 4.*

Carico bello magnam olim cladem passi erant Iassenses. XVI. 12, 2.

in Care faciendum periculum; *proverb. ἐν Καρί τὴν πείραν*. X. 32, 1. Sic Carum militum per contemptum meminit Cleomenes V. 36, 5. genere Car fuit Hermeas, princeps minister Antiochi. V. 41, 2.

Carmania, ἡ Καρμανία, Asiæ superioris regio.

ex Arachosia, per Drangianam, in Carmaniam rediit Antiochus, ubi hiemavit. XI. 34, 13.

Carmani, Καρμανοί & Καρμάνιοι, in exercitu Antiochi. V. 79, 3 & 7. n. 82, 12.

Carneades Philosophus Romæ. *Spicileg. ex lib. XXIII. T. V. p. 45.*

Carnium, Κάρνιον, locus Laconiæ, Apollini sacer. V. 19, 4. n.

Carpetani, Καρπηῖοι, populus validissimus Hispaniæ; pæne opprimunt Hannibalem, mox ab eo ipsi oppressi. III. 14. *conf. Adn. ad vs. 1. Καρπηῖανοί*. X. 7, 5.

per eorum fines transit Tagus fluv. III. 14, 5. urbem in Carpetanis obsidet Asdrubal. X. 7, 5.

Carfenses, *Καρσις*, forsan *Καρνησις*, a *Careso*, *Troadis oppido*. Eos terrens, ad obsequium redigit Attalus. V. 77, 7 *sq. n.*

Carfignatus, regulus Galatiæ in Asia, qui cum Pharnace fecerat, frustra legatos de pace mittit ad Eumenem & Attalum. XXV. 4, 6 *sq.*

Carthæa, *Καρθαία*, una e quatuor urbibus Cei insulæ. XVI. 41, 7. *n.*

Carthago, *Καρθηδών*. Carthaginenses, Pœni *Καρθηδόνιοι*. situs urbis, inter Uticam & Tunes. I. 73. ad Bacaram fluvium. 75.

Carthaginensium ditionem in Sicilia carpunt Mamertini. I. 8, 1. ab Carthag. auxilium adversus Syracusanos petit pars Mamertinorum. I. 10. inde prima certamina Pœnorum cum Romanis, ab altera parte advocatis, *ibid. & seqq.* postquam olim fœdera Romanis ac Pœnis intercessissent. III. 22 *seqq.*

ante primum bellum Punicum Pœni jam, præter Siciliæ partem, plurimas etiam partes Hispaniæ & insulas omnes Sardoï & Etrusci maris in potestate habuerant. I. 10, 5.

Pœni ducem suum, arce Messanæ excedentem, cruci adfigunt. I. 11, 4 *sq.* Messanam obsidentes, in fugam vertuntur ab Appio. I. 12.

Belli *Punici primi* initium. I. 16. *Conf.* Sicilia. Siciliæ plurimæ urbes deficiunt a Pœnis ad Romanos. I. 16, 3. capto Agrigento, Pœnos penitus Sicilia ejici posse sperant Romani. I. 19, 2. Pœni maris tenent imperium. 20, 5. 39, 10. re nautica præstant. VI. 52, 1. naves Romanor. cum duce Cn. Cornelio ad Liparas capiunt. I. 21. navali prælio a Duilio vincuntur. 23. classe 350 navium tectarum, ultra 150 millia hominum tenente, in altum evehunt; I. 25, 9. 26, 8. & tamen vincuntur a Romanis navali pugna ad Ecnomum. 27 *seqq.* in Africa rursus vincuntur fuganturque a Regulo. 30. non sua, sed ducum culpa. 32, 2. post variâ belli facta, *quæ capp. sqq. exponuntur*, Pœni Romanis Sicilia cedunt. I. 62. bello Siculo prorsus attriti. 71, 3.

Pœni bellum habent cum mercenariis suis & subditis rebellibus; Bellum Africum. I. 65 *sqq.* 70 *sqq.* duris tributis premebant subditos. I. 72. Sardinia cedunt Romanis. I. 88. III. 10, 3.

Carthaginensium antiqua Fœdera cum Romanis. III. 22 *seqq.*

de *Secundo Punico* bello, *vide* Hannibal, & Hannibalicum bellum. In eo bello equitatu maxime valent Pœni. III. 110, 2. 117, 4. IX. 3, 9.

rex Carthaginis, Bomilcar. III. 41, 6. 33, 3. *n.* VI. 51, 2.

longi-

longitudo ditionis Carthaginiensium in Africa: III. 39, 1 *sq.*

Carthaginienses, victa a Cn. Scipione ad Iberi ostia & magnam partem perdita Punica classe; aliam submiserunt; quæ, cum obiter Pisas adpellere & cum Hannibale communicare vellet, a Cn. Servilio repulsa est; & Africam repetere coacta: III. 96.

sive Romani bello vicissent, sive Pœni, in Græciam arma translaturi erant victores. V. 104, 3.

Respublica Carthaginiensium, collata cum rep. Romana: VI. 51 *seq.* tempore secundi belli Punici jam confescebat Carthago, Roma cum maxime vigeat: VI. 51, 5.

cum Pœnis Hieronymus fœdus facit de dividenda Sicilia: VII. 4. Pœnorum fœdus cum Philippo: VII. 9. Carthaginiensium numen: *ibid.* vs. 2. n.

Seniorum collegium, *γερόντιον*; senatus, *σύγκλητος*. VI. 51, 2. X. 18, 1.

consternatio Carthagine, postquam castra Syphacis & Asdrubalis incendit Scipio. XIV. 6. acie victi Pœni in Magnis Campis, varia consilia capiunt. XIV. 8 *seq.* Postquam supplices pacem petierant, & confirmandarum conditionum pacis causa a Scipione scriptarum Romanam legatos miserant; induciarum tempore comineatum intercipiunt Romanorum, & legatis insidiantur Scipionis.

Polybi Histôr. T. VIII.

XV. 2 *sqq.* cf. 8, 7. Victo Hannibale a Scipione, XV. 9-16. pace Pœnis data a Romanis, finitur Bellum Punicum secundum. 17-19.

Carthaginienses quotannis Tyrum primitias frugum Diis patriis mittunt. XXXI. 20, 12.

Emporiis circa Syrtin minorem cedere Masanissa coguntur iniquo Romanorum iudicio: XXXII. 2.

Tertio bello *Punico*, missis Romam legatis, Romanorum fidei se tradunt Pœni. XXXVI. 1, 9. obsides poscit senatus, quos illi mittunt. c. 2 *seq.* arma omnia tradere iubentur. 4 *seq.* sedes mutare iubentur; dein funditus delentur: III. 5, 5. Carthaginis oppugnatione & excidium. XXXIX. 1-3. & *Spicileg. ex lib.* XXXIX.

Pœnis insita avaritia & dominandi libido. IX. 11, 2.

Carthagine & Alexandriæ in publicis tumultibus pueruli non minus quam viri tumultuari solent. XV. 30, 10.

Carthago Nova, in Hispania, *Νέα Καρχηδών*, *Καινή πόλις*, *ἡ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καρχηδών*. II. 13, 1. III. 13, 7. 39, 6. n. X. 15, 11.

condita ab Asdrubale; Hamileæis genero. II. 13. situs & descriptio urbis. X. 10. a freto Herculeo abest stadia 3000, ab Ibero fluv. stadia 1600. III. 39, 5 *sq.*

ibi hiemare consueverat Hannibal. III. 13, 7. 15, 3.

R

33.

- 33, 5. fuit enim veluti caput & sedes imperii Pœnorum in Hispania. III. 15, 3. X. 10, 9. Ibidem hiemat Asdrubal. III. 76, 11.
- eam oppugnat expugnatque Scipio Africanus Major. X. 6-19. commoditates urbis. X. 8. argenti metalla. X. 10, 11. XXXIV. 9, 8 *sqq.*
- Carthalo, collega Adherbalis, ab eo Drepanis Lilybæum missus, classem Roman. Lilybæum obfidens partim capit, partim cremat. I. 53. insidians classi L. Iunii a Pachyno advenienti, tempestatem, quæ illam perdit, sua providentia effugit. 54.
- Cartheia.** *Adnot. ad III.* 13, 5.
- Carynea; Carynensis.** *Sic mendose olim legebatur* II. 41, 14. *pro* Cerynea, Cerynensis.
- Carystus, Κάρυστος, Eubœæ urbs, liberatur a senatu Rom. post bellum Philippicum. XVIII. 30, 11.
- Casander; *vide* Cassander.
- Casius mons, τὸ Κάσιον, Ægypti, propter eum Ptolemæus exercitum in Cœlesyriam ducit. V. 80, 2.
- Caspiæ Pylæ, Κασπίαί πύλαι, in Media. V. 44, 5.
- Cassander, rex Macedoniæ, uribus Achæorum præsidia imponit. II. 41, 10. IX. 29, 5 *sq.*
- victo Antigono, Cassander, cum Lysimacho & Seleuco deliberans, universam Syriam Seleuco attribuit. V. 67, 8.
- Athenienses, concessa ceteris Græcis omnium rerum honestarum gloria, Cassandro imperata faciunt. XII. 13, 11.
- Cassander, s. Casander (*nam perinde est,*) Ægineta, apud Achæos conqueritur de patria ab Ætolis Attalo vendita, & libertatem Æginæ repetit ab Eumene. XXIII. 8, 9.
- Cassander Corinthius, Leucade cum navi in portu stans prope Illyriorum lembos, violata fide ab Illyricis capitur. V. 95, 3.
- Cassander s. Casander, Philippi minister, regis jussu ingentem cædem Maronæ edit. XXIII. 13, 3 *sqq.* tum in speciem Romanæ missus a Philippo, in via jussu ejusdem e medio tollitur. 14. 1 & 5.
- Κασταλὼν. *vide* Castulo.
- Castorum ædes; *vide* Diofcurium.
- Castra ad Cresiphontem, *ex vulgata olim scriptura.* V. 45, 4. n.
- Castra Pyrrhi; *vide* Pyrrhi castra.
- Castorum metatio & descriptio apud Romanos. VI. 27-32. in itinere. 41. melior ratio apud Romanos, quam apud Græcos. 42.
- castrense sacramentum; ministeria castrensia; vigiliæ, & quæ huc spectant. VI. 33 *seqq.*
- Castulo, *vel* Castulon, Κασταλὼν, urbs & mons Oretaniæ in Hispania. X. 38, 7. n. XI. 20, 5.
- Casus alieni, efficacissimi ad ferendas fortunæ mutationes. I. 1, 2. in bello cogitemus inopinatis casibus esse locum. II. 4, 5. casus adversos, prudentes in suam utilitatem convertere norunt. V. 88, 3. casus fortuiti, non res gestæ, appellanda sunt ea quæ in bello

- sine certo consilio eveniunt.
 IX. 12, 6. *Conf.* Fortuna.
 Catabathmus magnus, ὁ Μέγας Καταβαθμὸς; locus acclivis in aditu Cyrenaicæ, ex Ægypto venienti. XXXI. 26, 9.
 Cataphracti equites. XXXI. 3, 9.
 Catapultæ Vticensium, ante urbem locatæ ab Hannone, in hostium perveniunt potestatem. I. 74, 4 & 12.
 Catarracta ad portam urbis Salapiæ. *Spicileg. lib. X. num. 2. T. V. p. 38.*
 Catarractæ Oxi fluvii. X. 48.
 Catenis onerari M? Acilius jubet Ætolos, qui fidei Romanorum se permiserant. XX. 9.
 Catillones in legendis historiis. III. 57, 7.
 catillonem & heluonem fuisse Aristotelem, ait Timæus. XII. 9, 4.
 Cato. *vide* Porcius.
 Cavarus, rex Gallorum Thraciam incolentium, cui tributum pendebant Byzantii. IV. 46, 3 sq. pacem conciliat inter Byzantios & Prusiam, Bithyniæ regem. IV. 52, 1 sq. VIII. 24, 1 sq. *Conf. Adn. ad IV. 51, 8.*
 Caucasus *Indicus*, Καυκάσιος; ex eo originem ducit Oxis fluvius. X. 48, 4. n. eo superato, Antiochus M. in Indiam venit. XI. 34, 11.
 Caudini, Καυδῖνοι. Sic forte legendum III. 91, 5. pro Daunii, Δαυνιοί.
 Caulon, (ἡ Καυλωνία,) urbs Magnæ Græciæ. Cives Cauloniata, cum vicinis civitatibus Iovi Homorio s. Homario communem ædem ponunt. II. 39, 6.
 Caunus, Καῦνος; urbs Cariæ; in eam confugit Polyaratus. XXX. 9, 12. eam a Ptolemæi ducibus emerant Rhodii. XXXI. 7, 6.
 Caunii, οἱ Καῦνιοι; Rhodiis contributi, XXX. 9, 13. deficiunt a Rhodiis. XXX. 5, 11. ab eis rursus subiguntur *ibid. vs. 13 sq.* Roman legatos mittunt; senatus Rhodios præsidia deducere Cauno jubet. XXX. 19, 3 sqq. XXXI. 1, 2.
 a Cauniis Calyndenses deficiunt ad Rhodios. XXXI. 17.
 Caupones Galliæ Cisalpinæ recipiunt hospites semisse per diem. II. 15, 5 sq.
 Causa. Distinguendum est inter causam, initium, & prætextum rerum gestarum. III. 6 sqq.
 causæ eventuum maximè notandæ. III. 7, 7. 31, 11 sqq. 32, 6.
 Celta, Κελτοί. *vide* Galli & Gallia.
 Celtiberi, Κελτίβηροι. Celtiberia, Κελτιβηρία.
 In Celtiberiæ & Iberiæ confinibus erat urbs Saguntum. III. 17, 2. Celtiberiæ urbes 300 everse perhibentur a Ti. Graccho prætore. XXVI. 4. *eodem* Tiberio prætore Celtiberi Fœdus pepigerunt cum Senatu Romano; quod fœdus illi postea restitui sibi petunt. XXXI. 2, 15. *ubi in lat. vers. loco verborum* consule Tiberio, *scribendum erat* prætore Tiberio.
 R 2 Celti-

Celtiberorum auxilia Carthaginem opportune adveniunt adv. Scipionem; XIV. 7, 5 *sqq.* mox in pugna percunt 8, 9 *sqq.* Celtiberi equites, in pugna ex equis descendunt. *Fragm. hist.* 13. Celtiberorum gladii. *Fragm. hist.* 14.

Celtiberis bellum inferunt Romani. III. 5, 1. XXXV. 1-5. bellum illud, igneum. XXXV. 1. cum Celtiberis inducias paciscitur M. Marcellus. c. 2. continuatur bellum. c. 3 *sqq.* *Conf.* Titti, Belli, & Aravacæ.

Celtici, οἱ Κελτικοί, populus Hispaniæ, vicinus Turdetanorum. XXXIV. 9, 3.

Cenchreæ, Κενχρεαί, Corinthi portus ab ortu. V. 29, 5. 101, 4. ibi cruciatur & mari mergitur Aristomachus, Argivorum tyrannus. II. 59, 1. 60, 7 *sq.* n. Cenchreis lembos suos per Isthmum transvehit Demetrius Pharius. IV. 19, 7 *sqq.* pariter Philippus. V. 101, 4. Attalus Sicyone Cenchreas abit. XVII. 16, 6.

Cenomani, Γονομάνοι, Κενομάνοι, populus Gallicus, juxta Insubres incolens, secundum Padum fluv. II. 17, 4. n.

Cenomani & Veneti Romanorum partibus accedunt. II. 23, 2 *sqq.* 24, 7. 32, 4. inter Insubrium fines & Cenomanorum, interfuit Clusius amnis. 32, 4.

Censores Romæ singulis lustris magnas impensas faciunt in reficienda & exstruenda ædificia publica. VI. 13, 3.

locant opera publica & vetustalia. VI. 17, 3.

Centauri, qui Pelium incolere. VIII. 11, 13.

C. Centenius auxilio mittitur Flaminio ad Tarlimentum lacum cum 4000 equitibus, qui partim interficiuntur, partim vivi capiuntur. III. 86. n.

Centio. *vide* Claudius.

Centronius. *vide* Centenius.

Centum familie Locrensiū. XII. 5, 6 *sqq.*

Centuriones, ordinum duces, Κεντυρίωνες, ταξάρχαι. VI. 24, 1 *sqq.* eorum officium 24, 7 *sqq.* locus in castris. 30, 5. centurio primi manipuli triariorum curam habet, ut signum buccina singulis vigiliis detur. VI. 36, 5. in itinere, centuriones nonnulli cum tribuno præeuntes designant castra. 41, 1 *sq.*

Centuripa, Κεντόριπα, opp. Siciliæ, prope Cyamoforum amnem. I. 9, 4.

Cephalenia insula, ἡ Κεφαλληνία. Ejus situs V. 3, 9 *sq.* incolæ, Cephaleni & Cephalenii, Κεφαλλῆνοι, Κεφαλλήνιοι. III. 3, 6. XXII. 13, 5.

Cephaleniorum navibus

commodato utuntur Ætoli ad

populandas Epiri & Acarnaniæ

oras. IV. 6, 2, & 8. V. 3, 7.

Cephaleniam invadit Phi-

lippus. V. 3 *seq.* oppidum

Pronnos, expugnatum difficile,

omittit. V. 3, 3 *sq.* Palun-

tem oppugnat, sed per Leon-

tii perfidiam oppido non poti-

tur. V. 3, 4 *sqq.* & cap. 4.

per Eresias uno die ex Cephal-

lenia

- Ienia in Messeniam trajici potest. V. 5, 3. ad Cephalleniam cum classe stans Philippus, classem Romanam observans, Panico terretur. V. 109, 5. 110, 1 *sqq.* circa Cephalleniam deprehensi legati Ætolorum, vincti abducuntur ab Epirotis. XXII. 9, 7.
- Cephallenia excipitur a pace Romanor. cum Ætolis. XXII. 13, 5. 15, 12. Cephalleniam cum exercitu petit M. Fulvius Cos. XXII. 13, 13 *sq.* & Samem urbem vi capit. XXII. 23, 1. *n. conf.* III. 3, 6.
- ad Cephallen. cum classe stat C. Lucretius. XXVII. 6, 1.
- Cephalo, familiaris Philippi famulus. VIII. 14, 5.
- Cephalus, Epirota, Molossus, (XXX. 6, 8.) vir prudens & probus, in repub. administranda fidem servans Romanis, nec tamen humiliter eis obsequens; per calumnias Charopis cogitur ad Perseum confugere, ne indicta causa Romam abduceretur. XXVII. 13. Molossorum gentem ad Persei partes abstraxit, ad extremum fortiter occubuit. XXX. 7, 2 *sq.* (*Vide. tur sibi ipse mortem conscivisse. Conf. vs. 8. & c. 8, 3.*)
- Cephisodorus, Atheniensium legatus Romam. XVII. 10, 11.
- Ceræas; *vide* Keræas.
- τὸ Κέρας, Cornu; sinus maris prope Byzantium. IV. 43, 7.
- Ceraunia, Κεράυνεια. Sic mendose olim scribebatur II. 41, 8. pro Cerynea, Κερύνεια, quod vide.
- Ceraunii montes, τὰ Κεράυνια. XXXIV. 6, 12.
- Cerax, Κέραξ, oppidum Illyricum, ad lacum Lychnidium, capitur a Philippo. V. 108, 8.
- Cercidas, Κερκιδᾶς, Megalopolitanus, ab Arato mittitur ad Antigonom, de societate acturus. II. 48, 4 *sqq.* 50, 3. præest mille Megalopolitanis in acie Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 3.
- Cercidas, Arcas, (*fortasse progenitor superioris*) immerito a Demosthene in proditorum numero relatus. XVII. 14, 2. *n. & vs. 12.*
- Cercina, ἡ τῶν Κερκινῶν νῆσος, Africæ insula; (*contra Byzacium.*) Ex ea pecuniam facit Cn. Servilius Cos. classem Punicam persequens. III. 96, 12.
- Cereris templum Alexandriæ. XV. 27, 2. Cereris & Proserpinæ ædes, τὸ Θεμοφωρεῖον, Alexandriæ. XV. 29, 8.
- Ceretæ, (*f. Cereatæ,*) Κερέται (*rectius fortasse Κερεᾶται*) Cretenses, a Cnossiorum societate ad Lyttios transeunt. IV. 53, 6. *n.*
- Cerne, mons Africæ. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.*
- Certaminum singularium usus apud Romanos. *Fragm. gramm.* 27. Certamen singulare Scipionis. XXXV. 5. *conf. Fragg. gramm.* 12.
- Cerynea, Κερύνεια, urbs Achaia ex XII. primis olim fœderatis. II. 41, 8. *n. ubi mendose vulgo Κεράυνεια & Κεραυνία legebatur.*
- Cerynenses, οἱ Κερυνεῖς, cum dominatum posuisset Iteas, Ceryneæ tyrannus, inſtaurato Achæo-

Achæorum foederi se adjunxerunt. II. 41, 14.

Cerynenſis, Marcus, prætor Achæorum, *vide* Marcus.

Cesbedium s. Cesbelium, Κεσβέδιον s. Κεσβέλιον, templum Iovis, prope Selgam Pisidiæ urbem. V. 76, 2 *sqq.* n.

Cestrus, *vel* Cestrosphendone. XXVII. 9.

Cetrati Macedones, πελτασταί, *distinguntur a phalange, & ab equitibus in exercitu Macedonico.* II. 65, 2. IV. 67, 6. 84, 9. X. 31, 13. *& passim alibi. distinguuntur ab Agemate.* V. 25, 1. *Meditiam rationem servant inter levem & gravem armaturam.* V. 22, 9, 23, 3 *sq.* *& vs.* 8.

Ceus insula, Κέως; in qua Carthæa, unum e quatuor oppidis. XVI. 41, 7. n. *conf. cap.* 26, 10. n.

Chæreas, subleſtæ fidei scriptor, III. 20, 5.

Charon, Laco, Romam legatus, causam agit exfulum Spartanorum, capitis damnatorum ab Achæis. XXIV. 4, 5. n. *Perperam ibi vulgo Charon edebatur.*

rursus Romam mittitur. XXV. 2, 4. (*ubi pariter mendose vulgo Charon.*) infimæ fortis juvenis, plebem Spartanam agrorum divisione demeretur, pecuniam publicam dissipat, Apollonidem quæstorem occidit: ad extremum jussu prætoris Achæorum in vincula conjicitur. XXV. 8.

Chæronea, Χαίρωνεια. Athenienses a Philippo ad Chæro-

neam victi. V. 10, 1. XVII. 14, 13 *sq.* n.

Chæronenses, Χαίρωνες, Q. Marcio per legatos urbem suam tradunt. XXVII. 1, 4. *cf. vs.* 1.

Chalcaspidæ Macedonum, II. 66, 5. IV. 67, 6. Megalopolitani. II. 65, 3. IV. 69, 4 *sq.* V. 91, 7.

Chalcea, ἡ Χάλκεια, Ætolia oppidum maritimum. V. 94, 8. n.

Chalcea, τὰ Χάλκεια, in Africa; non urbs, ut Demosthenes *Bithynus* perhibuit, sed æris officina. XII. 1, 4.

Chalcedon, Χαλκηδών. *Sic vulgo invitis mssis edebatur, e quibus nos Καλχηδών, Chalcedon, restituvimus; quod vide, Chalcidicus mons Siciliae, τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος.* I. 11, 8. n.

ἡ Χαλκιοικος, scil. Ἀθηνᾶ. IV. 22, 8. *coll. c.* 35, 2. *Vide Minerva.*

Chalcis, urbs Eubææ, ἡ Χαλκίς. X. 42, 2. 43, 7. Chalcidenses, Χαλκιδεῖς.

Chalcidem se confert Apelles, impediturus subvectionem commeatuum. V. 2, 8 *sq.* inde Corinthum advocatur. 26.

Chalcis, una e Græciæ compedibus a Romanis occupata retinetur. XVII. 11, 5 *seq.* XVIII. 28, 4 *sqq.*

Chalcide hibernat Antiochus XX. 3, 1. & nuptias celebrat cum virgine Chalcidica, Χαλκιδικῇ. XX. 8.

Chalcide Q. Marcius legatus Rom. accipit legatos Bæotorum. XXVII. 1 *sq.*

Chalcidem quinque naves prætori Romano adv. Perseum mittunt Rhodii, XXVII. 6, 14.

Chal-

Chalcidensium equitum cædes, bello Achaico. XL. 11, 5.

Chalcis Ætoliæ, *Χάλκεια vocatur apud Polyb. Vide* Chalcea.

Chaldæi, *Χαλδαῖοι*, in honore apud suos. XXXIV. 2, 7.

Chalefus, Ætolorum legatus ad M^p Acilium, de pace. XX. 9, 2.

Chalonitis, *Χαλωνίτις*, regio *Assyriæ*. Sic scribendum pro vulgato *Καλλωνίτις*. V. 54, 8. n.

Charadra, ἡ *Χαράδρα*, urbs Epiri, juxta sinum Ambracium. IV. 63, 4. n.

eadem Charadrus vel Charadrum. XXII. 9, 7. nisi ibi *eis* *Χαράδραν* pro *Χάραδρον* legendum, ubi vulgo *eis* *Χάραδρον* ediderant.

Chares & Cleo pessime præfunt reip. Atheniensium. IX. 23, 6. n.

Charimortus, homo a gratiis omnibus destitutus, scelorum focus Scopæ in Ægypto. XVIII. 38, 2.

Charixenus, dux Ætolorum Laconicam vastantium. IV. 34, 9.

Charon; vide Chæron.

Charops, Epirotarum legatus, cum Antiocho M. Chalcide ita agit, ut nec regem nec Romanos offendere voluisse intelligatur. XX. 3, 1. vir probus, amicus Romanorum, unus præcipue effecerat, ut Philippus a Flaminio ex Epiri faucibus ejiceretur. XXVII. 13, 2.

nepotem ex Machata filio Charopem Romam mittit, ut & sermonem & literas Romanorum perdisceret. XXVII. 13. 3 sqq.

Charops, Epirota, Machatæ filius, superioris Charopis nepos; (vide paulo ante) Roma do-

mum reverfus, Cephalum & Antinoum ut Perseo faventes criminatur apud Romanos. 13, 6 sqq.

legatus Epirotarum in Macedon. gratulatur ducibus Romanis victoriam de Perseo. XXX. 10, 4. pessimus & fævissimus homo, civilium cædium auctor. XXX. 14, 7 sqq. lætatur severitate Romanorum inexorabili in exules Græcos. XXXI. 8, 12. omnes qui aliena a Romanis sentiebant, condemnari curat; & ipse omne genus fævitæ exercet. XXXII. 21 seq. Romam profectus, domo honestissimorum virorum prohibetur. 22, 3 sqq.

moritur Brundisii XXXII. 21, 4.

Charopem ab Ætolis legatum Romam missum vulgo scribebatur XXII. 8, 11. *ex falsa Ursini conjectura, temere in contextum recepta, cum nullam ibi Charopis mentionem faciant codices.*

Chartas regias, quæ Larissæ custodiebantur, ad hostis adventum cremari jussit Philippus. XVIII. 16, 2 sq.

Charybdis. XXXIV. 3, 10.

Chasmion, Cretensis. XXIII. 15, 3.

Chattenia, *Χαττηνία*, regia Geræorum in felici Arabia. XIII. 9, 1. n.

Chatteni, *Χαττηνοί*. XIII. 9, 4. Chatteniæ urbs, Laba. *ibid. vs. 2.*

Chauonitis, *Χαυωνίτις*. Sic V. 54, 7. legendum putavit Wesseling. pro *Καλλωνίτις* vel *Χαλωνίτις*.

Χειροκρατία, In eam degenerat democratia. VI. 9, 7.

Cherronesita *vel* Cherronesita, *Χερρόνησος*, XXVI. 6, 3. cives urbis Cherronesi in *Cherroneso Taurica, quæ colonia fuit Heracleotarum*; comprehensi fœdere Eumenis cum Pharnace.

Cherronesus Thracica, *ἡ Χερρόνησος ἢ ἐπὶ Θράκης*. eam ad Seleucidæ belli jure pertinere contendit Antiochus. XVIII. 34, 3 *sqq.* XXI. 12, 7. post bellum Antiochicum Eumeni datur. XXII. 5, 14 *sq.* 27, 9. *Conf.* Lyfimachia Thraciæ.

Chefuphus, rebellis Ægyptius. XXIII. 16, 4.

Chilon, Lacedæmonius, indigne ferens Lycurgum pro se regem creatum, res novas molitur, ephoros trucidat, & tamen nil proficit. IV. 81.

Chiomara, uxor Ortiagonis, regis Galatiæ, caput abscindit centurionis libidinosi & avari. XXII. 21, 5 *sqq.* ejus prudentiam miratur Polybius, ipse cum ea Sardibus collocutus. *ibid.*

Chironis villa, *τὸ Χερῶνος (alii Χόρωνος) καλούμενον ἐπαύλιον*, prope urbem Messenen, spoliatur a piratis Ætolicis. IV. 4, 1. *Nisi* Seyronis *legendum*, qui fuit ephorus Messeniorum. *vide Not.*

Chius insula, *Χῖος*, incolæ, *οἱ Χῖοι*. *Chium invadit Philippus, si vera est nostra conjectura*, III. 2, 8. *cum vulgo legatur τοῖς κατ' Αἴγυπτον, non κατὰ Χῖον.*

Chiorum & Rhodiorum legati ad Philippum missi de pace concilianda cum Ætolis; V. 24, 11. a Philippo in Ætoliam ire jussi, redeunt inde, inducias pacti. 28, 1 *sq.* Quum non convenisset pax, V. 29. rursus legatos ad Philippum mittunt Chii. V. 100, 9.

ad Chium Pugna navalis Philippi cum Attalo & Rhodiis. XVI. 2-9. *vide cap.* 5, 9. 6, 13. 8, 1 & 5. XVII. 2, 2. illa pugna cum pugna ad Ladden confertur. XVI. 14, 5 *sqq.*

Chii agro donantur a Romanis post bellum Antiochicum. XXII. 27, 6.

Chlæneas, Ætolorum legatus ad Lacedæmonios contra Philippum. IX. 31, 7. 32, 6 & 10. ejus oratio ad Lacedæmonios. IX. 28-31.

Chrematas, *idem* Chremas, & Chremes, (*vide Adnot. ad* XXVIII. 5, 1.) Acarnan, amicus Romanorum. XXVIII. 5, 1 *sqq.* Romanis ducibus gratulatum ite victoriam de Perseo, & populares suos calumniatur. XXX. 10, 1 *sqq.*

eo mortuo, tranquillitas Acarnaniæ rediit. XXXII. 21, 2 *sq.*

Chryseis, uxor Antigoni *Dassanis*, dona mittit Rhodiis. V. 89, 7.

Chryfogonus, Sagil poetæ pater. V. 9, 4. dux copiarum Philippi in Thessalia. V. 16, 6. in Pæonia. V. 97, 3. singulari studio & benevolentia complexus est Philippum. VII. 12, 6. quoties ejus consilio usus est Philippus, clementissimus rex fuit. IX. 23, 9.

Chry-

- Chryfondion, *Χρυσονδίων*, urbs Phœbatidis? in Dassaretia; eam sibi ad junxerat Scerdilædus, & recepit Philippus. V. 108, 2 & 8.
- Chrysolopolis, *Χρυσόπολις*, ad oram Asiaticam Bospori Thracici, prope Bovem; eam olim tenuerant Athenienses. IV. 44, 3 *sq.*
- Ciani; *vide* Cius.
- Cibyra, ἡ *Κιβύρα*, Phrygiæ urbs, cujus tyrannus Moagetes Cn. Manlio se dedit. XXII. 17.
- Cibyrate, οἱ *Κιβυρᾶται*, Cauniis succurrunt adv. Rhodios. XXX. 5, 14.
- Cibyram confugit Polyarchus Rhodius, sed Romanis eum tradunt Cibyratæ. XXX. 9, 13 *sqq.*
- Cibyrae tyrannus, Pancrætius. XXX. 9, 14.
- Cilicia, *Κιλικία*. Cilices, *Κιλικες*. inter Ciliciam & Phœnicem est urbs Seleucia ad mare. V. 59, 4.
- Cilices expediti milites in exercitu Antiochi. V. 79, 3. 82, 10.
- de pugna Alexandri cum Dario in Cilicia, absurda multa narravit Callisthenes. XII. 17 *sqq.*
- Cilicia Antiochum decedere jubet senatus Romanus; sed id contra fœdus esse evincit legatus Antiochi. XXII. 70, 3.
- Ciliciæ Pylæ, αἱ *Κιλικίαι Πύλαι*, αἱ λεγόμεναι ἐν τῇ *Κιλικίᾳ* Πύλαι. XII. 9, 3. 17, 2.
- Cimmerius Bosporus, *Κιμμερικὸς Βόσπορος*, ostium paludis Mæotidis. IV. 39, 3.
- Cinædos magis quam equos curat Ptolemæus Philopator. V. 37, 10.
- Cindyas Diana; *vide* Diana.
- Cineas, minister Ptolemæi *minoris*, ut videtur. XXVIII. 16, 1.
- Cineas, Thessalus, immerito in proditorum numero relatus a Demosthene. XVII. 14, 4.
- Circæus mons Latii, τὸ *Κίρκαιον*; in eo apros venari consueverat Polybius cum Demetrio Syro, Romæ obside. XXXI. 22, 2 *sq.* 23, 2 *sq.*
- Circeiensis populus *vel* Circæensis, δῆμος *Κίρκαιῶν*, in ora Latii, antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehensus. III. 22, 11. n. 24, 16.
- Circuitio castrorum nocturna. VI. 35, 8 *sqq.* & 36.
- Circumpadani campi. *Vide* Gallia Cisalpina.
- Circus. *Vide* Hippodromus.
- Cirra, ἡ *Κίρρα*, urbs Phocidis cum portu. V. 27, 3.
- Cirta, ἡ *Κίρτα*, urbs Numidiæ, Masinissæ regia. XXXVII. 3, 10.
- Cissa, *Κίσσα*, oppidum Hispaniæ citerioris. III. 76, 5. *Sciſſis vel Sciſsum, apud Livium.*
- Cissii, *Κίσσιοι*, *Asiæ superioris populus, in Susiana.* Cissii, in exercitu Antiochi M. ad Raphiam. V. 79, 7. 82, 12.
- Civitatum origo. VI. 5. civitas fortitudine adv. hostes & consensu civium continetur. VI. 46, 7. civitatum liberarum & regum res contraria. XXIII. 8, 6 *sq.* in liberis civitatibus populus ad dimicandum prom-

tior quam mercenarii; fecus in monarchia. XI. 13, 4 *sqq.*
Conf. Democratia.

Cius, urbs Bithyniæ, ad oram Propontidis (ἡ Κῖος) ἡ Κιανῶν πόλις, urbs Cianorum. XV. 23, 9. *cf. Adnot. ad* XV. 21, 1. democratia olim usa, sed perdita per demagogum Molpagoram. XV. 21, 1 *sq.* tum focia Ætolorum, & prætorem habens Ætolum, XV. 23, 8 *sq.* expugnata & in feruitutem redacta a Philippo, pro genere ejus & focio Prusia. XV. 21-23. XVI. 34, 5. XVII. 3, 12. 4, 7. 5, 4. liberata a Romanis. XVIII. 27, 5.

Cius, Kloc, (si vera scriptura XVI. 26, 10.) *eadem quæ alias vulgatiore nomine* Ceos *insula vocabatur, Ptolemæo vero* Klox. *vide* XVI. 26, 10. *n. & XVI. 41, 7. n.*

Clampetia; *vide* Lampetia.

Clarium, Κλάριον, castellum in agro Megalopolitano, captum ab Ætolis. IV. 6, 3. 25, 4. receptum ab Achæis. IV. 6, 4.

Classis. Classis prima Romanorum bellica, fuit 100 quinqueremium, 20 triremium. I. 20, 9. mox fuit 330 navium longarum testarum. I. 25, 7. Pœnorum vero classis, 350 navium testarum. 25, 9. Romana classis tenuit 140 millia hominum, Punica ultra 150 millia. I. 26. classis Rom. 220 navium, ab ipsis statuminibus intra tres menses ædificatur. I. 38, 5 *sq.* cum 120 navibus longis, onerariis 800 Syracusas venit L. Junius Cos. I. 52, 6. ea clas-

sis naufragio perit. 54. classis Romana ducentarum quinqueremium, privatorum sumptibus parata. 59.

maximis classibus & præsertim quinqueremibus, non triremibus, bellum gesserunt Pœni & Romani. I. 63 *sq.* Romani bello primo Pun. amiserunt ad 700 quinqueremes, Pœni ad 500. c. 63, 6.

classis Punica, Pisas adpulsa, & cum Hannibale communicatura, a Cn. Servilio cogitur in Sardiniam & in Africam redire. III. 96.

Clastidium, Κλαστίδιον, opp. Galliæ Cispadanæ, in ditione Anamarum vel Anamanum, obsidetur ab Insubribus. II. 34, 5. ad Clastidium Insubres acie vincuntur a M. Marcello. II. 34, 6 *sqq.*

Claudius. Appius Claudius *Caudex,* Cos. Messanam in Siciliam auxilio mittitur Mamertinis. I. 11. fugat Hieronem. *ibid.* pellit Pœnos. 12. *Adde* 16, 1. Appius *Claudius Pulcher, prætor,* cum 100 quinqueremibus in Siciliam mittitur. VIII. 3, 7. & Syracusas oppugnat ad Hexapyla. VIII. 5, 1 & 6. sed nihil proficit. *cap.* 9.

Capuam obsidens consul, circumfeditur ipse ab Hannibale. IX. 3. *conf. c.* 7, 1 *sqq.* App. Claudius Nero, trib. mil. XVII. 8, 6. a T. Quintio Romanam missus, de pace Philippo danda. XVII. 10, 8. princeps legationis in Macedoniam & Græciam missæ post Metelli legationem. XXIII. 12, 4. XXIV.

- XXIV. 4, 8. *n.* expostulat cum Philippo ob scelus in Maronitas commissum. XXIII. 13 *seq.*
in Cretam abit, & arbiter est inter Cnossios & Gortynios. XXIII. 15.
- Appii Claudii nomen supple-
dum putavimus XXIV. 4, 8.
ubi vide Adnot.
- App. Claudius Cento, ab Achæis postulat, ut sibi 5000 milites in Epirum mittant: sed, id ne fieret, vetuit Q. Marcius Cos. per Polybium. XXVIII. 11. *Videtur idem esse App. Claudius, quem ab Hostilio Cos. in Illyricum missum Livius scribit, ubi ad Vescana oppidum cæsus fugatusque est ejus exercitus. Liv. XLIII. 9 sq. Vide Vescana.*
- App. Claudius, legatus in Asiam pacis concludendæ causâ inter Attalum & Prusiam. XXXIII. 11, 4. (*Nescio an idem cum superiore.*)
- C. Claudius Cento, legatus in Asiam, qui Prusiam prohiberet, ne cum Attalo bellum gereret, XXXIII. 1, 2.
- C. Claudius Nero Cos. cum Livio collega prælio vincit Asdrubalem, Hannibalis fratrem. XI. 1, 1 & 3.
- C. Claudius Pulcher, Consul, expeditionem adv. Istros fuscipit. XXVI. 7, 1. *n.* ex numero decem legatorum, in Macedoniam post bellum Persicum missorum, mittitur ad gentem Achæorum. XXX. 10, 8.
- M. Claudius Marcellus Cos. Gal-
los Insuabres prælio vincit ad Clastidium. II. 34.
- M. Claudius Marcellus Cos. pedestribus copiis in Sicilia præest. VIII. 3, 7. Syracusas sambucis oppugnat, VIII. 6. inani opera, ob artes machinasque Archimedis. 8. hinc oppugnationem in obsidionem mutat, & reliquam Siciliam infestat. 9. *Conf. Syracusæ.*
- bello Hanniblico incautus intercipitur ab hostibus, necaturque. X. 32. & *Spicileg. ex lib. X. num. 1.*
- M. Claudius Marcellus, filius superioris, fauciatus in prælio. X. 32, 5. consul, frustra impedire conatur pacem Philippo a T. Quintio datam. XVIII. 25.
- M. Claudius Marcellus Cos. in Hispania, bellum metuens, inducias paciscitur cum Celtiberis. XXXV. 2, 1. expeditionem fuscipit adv. Lusitanos, & Nercobrigam capit. c. 2, 2. *Conf. Fragm. hist. 27. & ibi Adnot.*
- P. Claudius Pulcher Cos. ad Drepana pugna navali vincitur ab Adherbale, & 93 naves amittit. I. 49-51. ob temeritatem & imprudentiam Romæ infamis, & graviter multatus. 52.
- Ti. Claudius. *Sic libri Polybiani dabant nomen* unius e legatis Romanorum in Græciam missis, qui de rebus Philippi cognoscerent; XXIII. 6, 6. *ubi ex Livio Vrsinus* Ti. Sempronium substituit.
- Ti. Claudius & A. Postumius mittun-

- mittuntur ad inspiciendas res
insularum & civitatum Asiæ.
XXVII. 3. n.
- Clazomenæ, Κλαζομεναι, urbs
Ioniæ, ex qua legatio adest
Alexandriæ. XXVIII. 16, 5.
- Clazomenii, Κλαζομένιοι,
immunes renunciantur a Ro-
manis. XXII. 27, 5.
- Cleagoras, Rhodiorum legatus Ro-
mam. XXXI. 16, 1.
- Cleander, Mantinensis, educator
& institutor Philopœmenis. X.
25, 1.
- Clearchus, Eleus, a Lyco propræ-
tore Achæorum bello captus.
IV. 94, 6.
- Κλεινώ, puella, pincernæ mu-
nere fungens apud Ptolemæum
Philadelphum: plures ei sta-
tuæ erectæ sunt Alexandriæ.
XIV. 11, 2.
- Cleo & Chares acerbè præfunt
reip. Atheniensium. IX. 23,
6. n.
- Cleobis & Biton, Argiæ sacerdo-
tis filii. XXIII. 18, 7.
- Cleomachus Atheniensis, pater
Xenophanis, legati Philippi ad
Hannibalem. VII. 9, 1.
- Cleombrotus, Spartæ rex, is qui
cum Agefilao regnavit, & pu-
gna Leuctrica cecidit: quæ-
cumque is gessit, cuncta e so-
ciali consilio sunt profecta. IX.
23, 7. *Conf. Fragm. hist.* 15.
- Cleombrotus, pater Agesipolidis,
avus Agesipolidis ejus qui post
Cleomenis mortem puer rex
est creatus; in regnum succes-
sit Leonidæ II. regno expulso.
IV. 35, 11. n.
- Cleombrotus, Rhodiorum legatus,
Romam missus. XXIX. 4, 4.
- Cleomenes, rex Lacedæmonio-
rum; idem & rex optimus, &
tyrannus sævissimus, & in pri-
vata vita vir suavissimus. IX.
23, 3.
- cum eo amicitiam contra-
here parant Ætoli adv. Achæos.
II. 45, 2 *sqq.* Tegeam, Man-
tineam & Orchomenum inter-
cipit Cleomenes, fœderatas
Achæorum Ætolorumque. 46, 2.
Confer Cleomenicum bellum.
formam reip. Læconicæ an-
tiquat, & regnum in tyranni-
dem mutat. II. 47, 3. IV. 81,
14. novas divisiones agrorum
instituit. IV. 81, 2. juvatur
a Ptolemæo Evergeta. II. 51, 2.
- prælio vincit Achæos ad Ly-
cæum montem & ad Ladocea.
II. 51, 3. 55, 2. complures
Peloponnesi urbes, partim vi,
partim voluntate, in deditio-
nem accipit. II. 52, 2 *sqq.* in
Isthmo castra ponit. 52, 5. re-
ceptis Argis ab Achæis, reli-
cto Isthmo Argos petit, inde-
que depulsus domum redit. 53.
- plura oppida Cleomeni eri-
piuntur ab Antigono. II. 54.
Megalopolin Cleomenes prodit-
tione capit, & sævit in cives.
55. tribus ante mensibus, cum
urbem clam esset ingressus, vir-
tute civium ejectus erat. *ibid.*
& IX. 18, 1 *sqq.* agrum Ar-
givum populatur. II. 64. acie
decernit cum Antigono ad Sel-
lasiæ. II. 65 *seqq.* qua vi-
ctus, Alexandriam profugit. 69,
10 *sq.*
- regnante etiamnum Ptole-
mæo Evergete Alexandriam ve-
nit Cleomenes, sperans ejus
ope

ope regnum se recuperaturum. V. 34, 11. 35, 1. mortuo Evergete, Philopator, Cleomenem suspectum habens, Alexandriæ retinuit. V. 35 *seq.* ei per Nicanoram Messenium infidiatur Sosibius minister Ptolemæi, & in custodiam duci curat. 37 *seq.* e custodia elabitur cum suis, sed, cum nemo de populo se ei adjungeret, manus sibi infert. 39.

Elogium Cleomenis. V. 39, 6. IX. 23, 3. 29, 10. XVIII. 36, 2 *sq.* amatus & desideratus admodum est a Spartanis, usque ad mortis nuncium semper sperantibus incolumem eum rediturum. IV. 35, 6 *sqq. conf.* IX. 23, 3.

ficta reconciliatione deceperat interfeceratque Archidamum regem. V. 37, 1 *sqq.* VIII. 1, 3 *sqq.*

Cleomenes, Cleombroti filius, patruus & tutor Agesipolidis illius, qui post Cleomenis regis obitum puer rex est creatus Spartanorum. IV. 35, 12.

Cleomenes, Thebanus, pater Pythæ ejus qui bellum Achæicum ex parte concitavit. XL. 1, 1. n.

Cleomenicum Bellum, ὁ Κλεομενικός πόλεμος. I. 13, 5. II. 46-69. id bellum, præter Aratum, descripsit Phylarchus. II. 56, 4. Cur id bellum Polybius pluribus exposuerit? II. 70, 1. Cleomenico bello sola Messenia immunis populatione hostili manserat. IV. 5, 5. *Confer* Cleomenes.

Cleonæ, Κλεωνάϊ, oppidum Peloponnesi, inter Argos & Corinthum, a Cleomene occupatum. II. 52, 2.

Cleonæus, classi Rhodiorum præficitur a Theophilisco, lethali vulnere fauciato. XVI. 9, 1.

Cleonicus, Naupactius, captus ab Achæis, & sine pretio dimissus. V. 95, 12. a Philippo ad Ætolos mittitur, ut de pace cum eis ageret. V. 102, 4 *sqq.*

Ætolorum legatus ad Lacedæmonios contra Philippum. IX. 37, 4. n. si modo idem vir est cum superiore.

Cleononymus, Phliasiarum tyrannus, abdicat tyrannidem. II. 44, 6.

Cleopatra, uxor Ptolemæi Epiphanis, mater Ptolem. Philomet. & Physconis, filia Antiochi Magni, soror Antiochi Epiphanis. XXVIII. 17, 9. in dotem accepisse dicitur Cælesyriam, quod negat Antiochus Epiph. *ibid.*

Cleptolemus, pater Eubææ, quæ Antiocho nupsit Chalcide. XX. 8, 3.

Cleostratus, Atheniensium legatus Alexandriam, de mysteriis. XXVIII. 16, 4.

Cleoxenus, inventor rationis signandi per faces, correctæ a Polybio. X. 45, 6 *sqq.*

Cletis, (Κλήτις sive Κλησις, sive Κλυσις aut Λυσις,) Diaetorius, Lacedæmoniorum exsul legatus Romam. XXV. 2, 5. n. *Confer* Lysis.

Clientelæ Gallorum. II. 17, 12.

Climax, ἡ Κλίμαξ, mons inter Lyciam & Pisidiam; cujus angustias

gustias occupant Selgenes, transitu prohibitori Garfyridem, Achæi ducem. V. 72, 4. n.

Clitor, ἡ Κλείτωρ, (gen. Κλειτορος, ἡ τῶν Κλειτορίων πόλις, opp. Arcadiæ. Ab urbe Cynætha per agrum Lusiatarum Clitorem pervenitur. IV. 18, 9 sqq.

Clitoriorum ager, ἡ Κλειτορία, IV. 10, 6. 11, 2. Caphyis per Clitoriorum fines Pso-phidem pervenit Aratus. II. 70, 1 sq.

Clitoriorum generosum animum & libertatis amorem unus homo maculavit. II. 55, 9. *Ibi bis Κλειτόριοι mendese, ut puto, scribitur, pro Κλειτόριοι per ei in prima syllaba, & o breve in secunda, ut est constanter alias, cum apud Polybium, tum apud alios scriptores.*

Clitorem frustra obsident oppugnantque Ætoli. IV. 18, 12. 19, 3. 25, 4. & IX. 38, 8. *ubi in vers. lat. pro expugnarunt, quod ex Casaub. versione in nostram temere propagatum est, corrigendum oppugnarunt.*

Clitore cogitur concilium Achæorum, cui interfunt legati Romani. XXIII. 5, 1.

Clupea, ἡ Ἀσπις, urbs Africæ, a Romanis obsessa & capta. I. 29. Clupeam evadunt reliqui ex Reguli clade. I. 34, 11. eam frustra obsident Pœni. 36.

Clusium, Etruriæ oppidum, tridui itinere distans a Roma. II. 65, 2.

Clusinorum agrum in lat. vers. scripserat Casaubonus

II. 19, 5. ubi Polybius τὴν Καμερτίων χώραν dixit.

Clusius fluvius Galliæ Cisalpinæ, ὁ Κλούσιος ποταμός, trans Padum, inter Insubres & Cenomanos. II. 32, 4.

Clysis; vide Cletis, & Lyfis.

Cnæus; notum prænomen Scipionum, quos quære in Cornelius Cnæus XXII. 16-27 ut Cn. Manlius Vulso, quem vide in Manlius.

Cnidus, Cnidii. ἡ Κνιδός, οἱ Κνιδιοί. XXX. 8, 6. a Cnidiiis Calyndenses opem petunt adv. Caunios. XXXI. 17, 1.

Cnopias Alorita, armorum fabricæ & militum delectui in Ægypto præfectus. V. 63, 12. Cretenfes milites exercet V. 65, 7.

Cnossus, Κνωσσός, urbs Cretæ. IV. 54, 2.

Cnossii, οἱ Κνωσσιοί, naves a Rhodiis petunt & obrinent. IV. 53, 1. Cnossii cum Gortyniis dominantur tota Creta, excepto Lytto. IV. 53, 4. Polyrrenii, Lampæi, alique; a Cnossii ad Lyttios deficiunt. 53, 6. Cnossii ab Ætolis pro societate auxilia petunt & impetrant. 53, 8. 55, 1. Gortynam occupant, invitati a senioribus urbis. 53, 9. Lyttum urbem dirunt. 54.

Cnossiorum & Gortyniorum lites componunt legati Romani. XXIII. 15. Cnossii & Gortynii bellum gerunt cum Rauceis, & in eorum exitium conjurant. XXXI. 1, 1.

Cobulatus; vide Colobatus.

Cocles;

Cocles; *vide* Horatius, *Et* Antigonus.

Cocynthus, ὁ Κόκυνθος, (*al.* Κόκινθος, Cocinthus) promontorium inferioris Italiae, distinguens mare Siculum a Ionio. II. 14, 5. n.

Coela (*i. e. loca concava, conval-*
lis) agri Naupactii, τὰ Κοίλα
τῆς Ναυπακτίας. V. 103,
4. n.

Cœlesyria. ἡ Κολλη Συρίας, per
totam Phœniciam & Palæsti-
nam pertinet usque ad Raphiam
& fines Ægypti. V. 80, 3.
Alibi tamen a Cœlesyria di-
serte Phœniciam distinguit
Polybius, ut III. 2, 8. V. 67,
10. XXVIII. 1, 2.

Bellum de Cœlesyria s. Cœ-
lesyriacum Bellum (ὁ περὶ
Κολλῆς Συρίας πόλεμος) An-
tiochi Magni & Ptolemæi Phi-
lopatoris. I. 3, 1. II. 71, 9.
III. 1, 1. 2, 4. Cœlesyria in
regum Ægypti erat potestate.
V. 34, 6. eam adversus pri-
mam Antiochi Magni invasio-
nem defendit Theodotus Æto-
lus. V. 40, 2. c. 45 *extr. Et*
seq. Altera ejusdem Antio-
chi expeditio in Cœlesyriam,
& acre Bellum Cœlesyriacum;
finitum Pugna ad Raphiam,
qua victus a Ptolemæo Philo-
patore Antiochus M. pacem pe-
tiit, & tota Cœlesyria, quam
occupaverat, rursus cessit Pto-
lemæo. V. 58-87. jura sua
in Cœlesyriam Antiochus M.
exponit. V. 67. Cœlesyriæ
multitudo ad venerationem re-
gum Ægypti mire inclinabat.
V. 86, 10 *sq.*

Per infantiam Ptolemæi Epi-
phanis Cœlesyria rursus ab An-
tiocho M. cœpta est occupari.
III. 2, 8. *Et Adnot. ad XVI.*
39, 1. sed a Scopa, Ptolemæi
duce, rursus in potestatem Ægy-
ptiorum redacta. XVI. 39, 1.
Et ibi Adnot. tum victo ad
Panium Scopa, Antiochus M.
Cœlesyriam rursus recepit. XVI.
39, 3 *sqq. Et ibi Adnot.*

Ægyptii sub Ptolemæo Phi-
lometore ad Bellum pro reci-
pienda Cœlesyria se comparant;
quos præveniens Antiochus
Epiphanes, Ægyptum invadit.
XXVII. 17. XXVIII. 1. *Et*
cap. 15, 5 sq. jura sua in
Cœlesyriam exponit Antiochus
Epiphanes; & negat, quod ur-
gebant Ægyptii, Cœlesyriam
dorem datam esse Cleopatraz,
Antiochi M. filiaz, uxori Pto-
lemæi Epiphanis. XXVIII. 17.
Cœli quatuor plagæ. III. 36, 6 *sq.*
cœli influxus in hominum
ingenia & mores. IV. 21, 1 *sqq.*
cœli imago præfertur in pom-
pa Antiochi Epiphanis. XXXI.
3, 15.

Cæranus, Κοράνος, Smyrnæo-
rum legatus Lysimachiam ad
congressum Antiochi cum le-
gatis Romanis. XVIII. 35, 2.

Cognitionis rerum via triplex: ex
proprio usu & experientia, ex
historia & percunctatione alio-
rum, ex arte & justa doctrina.
IX. 14. *cf.* XI. 8, 1 *sq.*

Ex libris absque periculo co-
gnitio hauritur, & commodius
quam proprio usu & experien-
tia. XII. 27, 4 *sqq.*

Colæus, ὁ Κωλαίος, (*ni potius*
Φωλαῖος;

- Φωλεός, *i. e.* lustrum, latibulum) locus sic dictus Megalopoli. II. 55, 5. *n.*
- Colchas, *vel* Colichas, regulus Hispaniæ, copias Scipioni contrahit. XI. 20, 3 & 5. potentia augetur a Romanis. XXI. 9, 7.
- Colchi, Κόλχοι; inde rediens Iafon. IV. 39, 6.
- Collibus superstructæ urbes, non plures domos capiunt quam quæ in plano. IX. 21, 7 *sqq.*
- Colobatus, (*per operarum errorem* Colabatus editum est,) ὁ Κολοβάτος, Asiæ fluvius, in Pamphyliae vicinia. XXII. 18, 1. Cobulatus *vulgo apud Livium vocatur.*
- Coloniæ Romanorum in Galliam Cisalpinam ductæ, Placentia & Cremona. III. 40, 5.
- Colophonii, Κολοφώνιοι, cives Colophonis urbis Ioniæ, per legatos Attalo se urbemque suam tradunt. V. 77, 5.
- Colophonii Notium incolentes, immunes a tributo pronunciantur a Romanis. XXII. 27, 4. *n.*
- Colorum varietas in hominibus, pro cæli varietate sub quo habitant. IV. 21, 2.
- Colossi Rhodii castus. V. 88, 1. ad eum reficiendum Ptolemæus Philopat. architectos Rhodiis & pecuniam mittit. 89, 3.
- colossus decem cubitorum Attalo positus Sicyone. XVII. 16, 2.
- colossus 30 cubitorum in æde Minervæ Rhodi erectus in honorem pop. Rom. XXXI. 16, 4.
- Columnæ Herculis; *vide* Herculis columnæ.
- Achæi columnam isti fœderis cum Messeniis ponunt. XXV. 3, 3. *Idem institutum tenuerunt Achæi, quoties nova civitas Fœderi accessit; solummodo* de quatuor illarum civitatum concordia, quæ primæ omnium inter se fœdus & societatem instaurarunt, nulla columna exstabat. II. 41, 12. & ibi *Adnot. Conf.* XXIV. 4, 14.
- Comanus, minister Ptolemæi minoris, ut videtur, qui Physcon est cognominatus. XXVIII. 16, 1. ab eodem Ptolemæo Romam legatus cum fratre Ptolemæo. XXXI. 27, 20. XXXII. 1, 1.
- Commagene, ἡ Κομμαγενή. In ea urbs Samofata. XXXIV. 13, 3.
- Comontorius, Gallorum dux, qui in Thracia prope Byzantium confederunt. IV. 45, 10. 46, 1 *sqq.* regis titulum adfiscit. 46, 2.
- Compasii (*vel* ad Compasium,) ἐν τῷ Κομπασίῳ, cædes facta Lacedæmoniorum, auctore Philopœmene. XXIII. 1. *n.* 7, 5.
- Compedes Græciæ. XVII. 11, 5. XVIII. 28, 6.
- Concilium Achæorum; Acarnanum, Ætolorum. *vide* Achæi, Acarnanes, Ætoli.
- Concolerus, idem qui Sardanapalus, Assyriæ rex. *Fragm. hist.* 9.
- Concolitanus, rex Gæfatarum Gallorum. II. 22, 2. captus a Romanis in prælio ad Telamonem. II. 31, 1.

Con-

- Conduſſitiorum militum multitu-
do periculofa. *vide* Mercenarii.
- Conii, Cunei, οἱ Κόνιοι, Hispa-
niæ populus, extra Herculis
columnas. X. 7, 5. n.
- Conope, Κωνώπη, oppidum Æto-
liæ. IV. 64, 3 *sq.* V. 6, 6. 7,
7. 13, 8 *sq.*
- Conſcientia cujuſque, accuſator
maxime timendus, & graviffi-
mus teſtis. XVIII. 26, 13.
- Conſilia bellica rarius vi aperta
perſiciuntur quam dolo. IX. 12,
1 *sq.* conſilia ne exitum ha-
beant, minimum ſufficit mo-
mentum neglectum. IX. 12,
8 *sqq.* in conſiliis ineundis
non ſolum præſentis temporis,
ſed & futuri habenda eſt ratio.
I. 72, 7.
- Conſul quid differat a dictatore.
III. 87, 7 *sq.* conſules ambo
copias conjungunt quoties ne-
ceſſitas aliqua urget. III. 72,
12. (ſic factum in pugna ad
Trebiam. *ibid.* coll. c. 68, 13
sq. & ad Cannas. III. 107, 9
sqq.) & tum alternis diebus
imperant. III. 110, 4. duo-
rum conſulum caſtra quo modo
jungantur. VI. 32, 6 *sqq.* n.
- Conſulis poteſtas quodam-
modo monarchica in urbe, ſed
potiſſimum in bello. VI. 12.
conf. c. 13, 2. attamen opus
habet conſul & populi ope &
ſenatus. VI. 15. milites con-
ſcribunt conſules. 19, 5 *sqq.*
Et cap. 26. uterque conſul
duas legiones habet, & auxi-
liorum partem. VI. 26, 3.
Conf. Legio.
duo primi conſules Romano-
rum. III. 22, 1.
- Polybii Hiſtor. T. VIII.*
- Contoporia, ἡ Κοντόπορεια vel
Κοντοπορεία, via qua Corin-
tho Argos ibatur. XVI. 16, 4
sq. n.
- Corax, ὁ Κόραξ, mons Ætolix,
inter Callipolin & Naupaſtum.
XX. 11, 11.
- Corbilo, ἡ Κορβίλων, nobilis
urbs & emporium Gallix ſuper
Ligeri. XXXIV. 10, 6 *sqq.*
- Corbrenæ, (f. Corbieni) Κορβρη-
ναι, f. Κορβιῆνοι, Aſiæ popu-
lus, Zagrum montem incolens.
V. 44, 7. n.
- Corcyra inſula, ἡ Κέρκυρα, ob-
ſidetur ab Illyriis. II. 9. fru-
ſtra auxilio venientibus Achæis
& Ætolis, dedit ſe Illyriis, &
præſidium ab eis præfectumque
Demetrium Pharium recipit.
II. 10. Conſentientes inter ſe
Corcyræi, οἱ Κερκυραῖοι, &
Demetrius Pharius, Romanis
inſulam tradunt. II. 11.
- ſœdere Philippi cum Hanni-
bale cavetur, ne Romani Cor-
cyram tenere ſincerentur. VII.
9, 13.
- Corcyræ reſidet præfectus
Romanus. XXII. 15, 6.
- Corcyræi aſpernantur Phi-
lippum. *Fragm. hiſt.* 42.
- Corduba, ἡ Κορδυβᾶ. Cordu-
bæ hibernat Claudius Marcel-
lus Coſ. ex Luſitania veniens.
XXXV. 2, 2.
- Corinthiacus ſinus, ὁ Κορινθια-
κὸς κόλπος. Ad eum ſita eſt
Ægira, opp. Achæiæ; IV. 57,
5. *item* Cephallenia inſula.
V. 3, 9.
- Corinthus, ὁ ἔῃ ἡ Κόρινθος. *Vide*
Adnot. ad IV. 67, 8. *Confer*
Acrocorinthus, ἔῃ Ithmus.
- Corin-

Corinthii Romanos, qui legationem ad eos miserant post bellum Illyricum, Isthmici ludicri participes faciunt. II. 13, 8.

Corinthios liberat & reip. Achæorum adjungit Aratus. II. 43. Corinthii urbem suam, excedere jussis Achæis, Cleomeni tradunt. II. 52, 2 *sq.* mox Cleomene retrogredi coacto, arx cum urbe ab Achæis Antigono traditur, qui præsidio imposito utramque tenet, neque post discessum ex Peloponneso, confecto bello Cleomenico, restituit Achæis. II. 52, 3 *sqq.* & 54, 1. IV. 12, 4 *sq.*

Corinthum primum cum exercitu venit Philippus. IV. 22, 2. eodem redit, & cum sociis deliberat. 25, 1 *sqq.*

Corinthum a Philippo repetunt Achæi in colloquio T. Quintii cum Philippo. XVII. 2, 5. is deliberaturum se cum Tiro ait. 6, 8. *cf.* 8, 9. & 11, 13. Est una e tribus Græciæ compedibus. XVII. 11, 4 *sq.* XVIII. 28, 5 *sq.*

Corinthii liberi renunciatur ex SC. Romanorum. XVIII. 29, 5.

Corinthi agitur concilium Achæorum. XXIX. 8, 8. rursus. XXXVIII. 4, 2. ibi proterve legatis Romanis insultant Corinthii. *ibid.* vs. 5 *sqq.* Corinthi adest Diæus, & rejicit pacis condiciones, a Metello oblatas. XL. 4, 1 *sqq.*

excidium Corinthi. XL. 7. contemnuntur tabulæ pictæ a

militibus Romanis. *ibid.* Corinthi excidio interfuit Polybius, aut certe mox supervenit. *ibid.* vs. 2. n. *Conf. Testimonia veterum de vita Polyb. T. V. p. 12. VII. 2. Adde Adnot. ad Polyb. XL. 10, 2.*

Cornelius. Κορνέλιος. Cornelios Lentulos *vide* in Lentulus.

Cn. Cornelius Scipio, Asina, Cos. primo bello Punico, cum classe capitur ad Liparam. I. 21. VIII. 1, 9. Consul iterum, Panormum Pœnis eripit. I. 38.

Cn. Cornelius Scipio, Calvus, Cos. cum M. Claudio Marcello, bellum infert Insucribus; Acerras & Mediolanum capit. II. 34.

Cn. Cornelius Scipio, frater Publii, patris Africani majoris; a fratre consule cum legionibus in Hispaniam mittitur ad bellum ibi nomine ipsius gerendum. III. 49, 4. 56, 5. cum classe ad Emporias Hispaniæ adpellit; Hannonem acie victum & Indibilem capit; Hispaniam usque ad Iberum Romanis subjicit. III. 76. Asdrubalem ad Iberi ostia pugnavali superat, & plures e navibus ejus capit. III. 95 *seq.*

ad eum cum supplemento classis advenit frater Publius. III. 97. inde Cnæus pedestribus copiis præfuit, Publius nauticis. VIII. 3, 4. Cnæus vallum & clitellis facere jubet milites. *Spicileg. ex lib. VIII. num. 3.* perit in Hispania. X. 7, 1. 36, 3.

Cn.

Cn. Cornelius, (*nescio qua de familia*) unus ex decem legatis T. Quintio adjunctis, ad Philippum regem mittitur. XVIII. 31, 3. & inde Thermum ad Ætolorum conventum. 31, 5 *sqq.*

L. Cornelius Scipio, frater Publii Africani majoris; ædilitatem impetrat ope fratris. X, 4 *seq.* consul, mittitur ad Bellum Ætolicum & Antiochicum, legato utens fratre Publio; & victo Antiocho bellum componit. XXI. 2 *seq.* & c. 9-14. triumphans Romam redit. XXII. 7, 16 *sq.*

L. Cornelius (*nescio e qua familia; an L. Cornelius Scipio, de quo modo dictum?*) a senatu missus ad pacem inter Antiochum M. & Ptolemæum Epiphanem conciliandam, in Thracia convenit Antiochum una cum nonnullis e decem legatis T. Quintio adjunctis. XVIII. 32, 3 *sq. n.* 33, 5 *sqq.* 35, 1.

P. Cornelius Scipio; pater Africani majoris, Cof. cum Ti. Sempronio. III. 41, 2. IV. 66, 9. ei decernitur Hispania. III. 40, 2. V. 1, 4. exercitus ei decretus, mittitur in Galliam Cisalpinam adv. Boios; ipse novas legiones conscribere jubetur. III. 40, 14.

Pisa cum classe & exercitu profectus versus Hispaniam, Massiliam adpel- lit, & copias ibi exponit, contra Hannibalem ducturus. III. 41. ejus equites præmissi fugant Numidas Hannibalis. 45, 1 *sqq.* Scipio cum exer-

citu versus castra Hannibalis proficiscitur. 45, 4. Iero veniens, redit ad naves, & Galliam Cisalpinam repetit, fratre Cnæo in Hispaniam misso. 48, 1 *sqq.* 56, 5.

accepto in Etruria a prætoribus exercitu, ad Padum properat. III. 56, 6. Padum transgressus, miratur Hannibalem ibidem præsentem. 61. inter Padum & Ticinum superatur ab Hannibale prælio equestri. 65. in eo prælio e præsentis vitæ periculo eripitur a filio. X. 3, 3. faucibus cis Padum regreditur, & ad Placentiam castra ponit. III. 66, 9. monet collegam Sempronium, ne aciei discrimini ad Trebiam rem Romanam committat. 70, 3 *sqq.*

post consulatum; cum supplemento navium mittitur in Hispaniam, cum fratre Cnæo res ibi administraturus. III. 97, 1 *sqq.* & maritimis copiis præfaturus. VIII. 3, 4. Iberum fluv. cum fratre transit, & Saguntum obsidet. III. 98, 5 *sqq.* obsides Hispanorum, qui Sagunti a Pœnis custodiebantur, domum ad suos quemque remittit. III. 99.

perit in Hispania. X. 7, 1. 36, 3.

Publius Cornelius Scipio, Publii filius, Africanus Major. *Apud Polybium pæne constanter nude ὁ Πόπλιος vocatur; passim tamen Σκιπίων, quod nomen interdum librarii pro suo more Σκντίων scripsere, ut XIV. 2, 1 & 6. XVI. 23, 1.*

Integrum vero nomen Πόπλιος Κορνήλιος Σκιπίων exstat XXIV. 9, 7. Africani cognomen de hoc Scipione nusquam apud Nostrum commemoratur; sed ei æquivaleret nota adjecta XV. 35, 6. nempe Πόπλιος Σκιπίων ὁ πρῶτος κατὰ πολεμῆσας Καρχηδονίους; qua nota etiam quodammodo cognomen Majoris s. superioris continetur: alias vero suo sermone Polybius non Majorem, sed Magnum, τὸν Μέγαν, cognominatum ait, nec diversa tamen (ut videtur) sententia XVIII. 18, 9. n. XXXII. 12, 1. 13, 1.

de ejus ingenio & instituto ex professo agit Polybius X. 2 seqq. non felix solum fuit, ut vulgo ferunt, sed & prudens. X. 2, 5-7. liberalis, magnificus, sagax, sobrius. X. 3, 1. comis, blandus, simulque industrius. 5, 5 sqq. 7, 1 sqq. consilia sua, ubi opus erat, tegens. 9, 1. Quod divino spiritu se adflatum simulavit, simile fuit Lycurgi institutum. X. 2, 8 sqq. Et cap. 4 seq. conf. c. 11, 7 sq. 14, 11 sq.

juvenis patrem servavit, & ab eo Servator est salutat. X. 3. ædilis creatur juvenis admodum, simul cum fratre. X. 4 seq.

annos natus XXVII, imperator in Hispaniam missus, Novam Carthaginem oppugnat capitque. X. 6-20. consilium suum in oppugnanda Nova Carth. exposuit in Epistola ad

Philippum regem scripta. X. 9, 3. obsidum Hispanorum, Carthagine captorum, singularem curam habet. X. 18. continentiae egregium specimen edit. 19. nobilissimos captivos per Lælium Romam mittit. 18, 1 sq. 19, 8. varia exercitia militaria instituit. 20, 1 sqq. officinae belli totam urbem similem reddit, Tarraconem hibernatum redit. 20, 4 sqq. 34, 1.

(Exercitia equestria, de quibus X. 21 seq. agitur, non ad Scipionem pertinent, ad quem perperam vulgo referuntur in scriptis libris Polybianis editisque; sed ad Philopœmenem, quemadmodum in Adnotationibus ad eum locum docuimus.)

Edeconem, Mandonium, Indibilem, regulos Hispanorum, in fidem accipit. X. 34-38. Rex ab Hispanis salutat, declinat id nomen; X. 38, 3. 40, 2 sqq. magnitudine animi omnes mortales superans. 40, 6 sqq. Asdrubalem, Hannibalis fratrem, prælio vincit ad Bæcula. X. 39.

Asdrubalem, Gisconis filium, & Magonem & Masinissam prælio vincit ad Ilipam, ubi solertes motus peragit. XI. 20-24. seditionem militum feliciter fedat. 25-30. victo Indibili rebelle, Romam triumphans redit ex Hispania. XI. 31 seqq.

Scipio in Africa, Uticam obfidet. XIV. 1, 2. 7, 1. Syphacem legationibus ludit. XIV. 1, 3 sqq. Et cap. 2. Syphacis & Asdrubalis castra incendit.

dit. 4 *seq.* castra hiberna ad Vricam ab oriente habet in promontorio. 6, 7. Pœnis cum Syphace acie victis in Magnis Campis, plura Africæ oppida capit. 8 *seq.* castra ad Tunetum, fugientibus Pœnis, occupat, sed mox Vricam ad ferendum suis auxilium redit. 10. *Et Spicil. reliq. ex lib. XIV. T. V. p. 39 sq.*

cum Pœnis de comineatu per induciarum tempus intercepto expostulat per legatos, quibus redeuntibus insidiantur Pœni. XV. 1 *seq.* plura Africæ oppida vi subigit; Masinissam, domum profectum, revocat; legatos Pœnorum, Roma redeuntibus in Romana castra, salvos Carthaginem mittit. XV. 4. speculatores Hannibalis e castris suis incolumes dimittit. 5, 4 *sq.* positis ad Naragara castris, 5, 14. colloquio cum Hannibale frustra instituto, c. 6 *sq.* pugna ad Zammam vincit Hannibalem. c. 9-16. *conf. c. 5, 3.*

Pacem dat Pœnis. XV. 18 *seq.* triumphans ex Africa Romam redit Scipio. XVI. 23.

Scipione iudice, solertissimi in rerum administratione viri & cum iudicio audacissimi fuerunt Dionysius & Agathocles Siculi. XV. 35, 6.

Lucio fratri, ad bellum cum Antiocho proficiscenti, legatus datus Publius, Ætolos pacem petentes humaniter excipit, & fratri persuadet ut inducias eis daret. XXI. 2 *seq.* Prusiam per literas in amicitia Romano-

rum confirmat. XXI. 9. Salius cum esset, *Anciliorum* tempore non licebat ei Hellspondum trajicere. 10. Publium privatim conveniunt legati Antiochi. c. 11 *extr. Et seq.* filius ejus initio belli captus fuerat ab Antiocho. 12, 2 *sq.* victo Antiocho, fert condiciones pacis 13 *seq.*

cum dies ei esset dicta, defendit se coram populo. XXIV. 9, 6 *sq.* mortuus est circa idem tempus cum Philopœmene & Hannibale. *ibid. Conf. Adnot. ad c. 9, 1.*

ejus uxor Æmilia; *vide* Æmilia. duæ filiae, altera Ti. Graccho nupta, altera Scipioni Nasicae. XXXII. 13.

ad eundem Africanum Majorem *pertinere videntur Fragmenta historicanum. 58-62. T. V. p. 70 sq.*

P. Cornelius Scipio, Africani majoris filius naturalis, *pater adoptivus Africani minoris*, initio belli Antiochici captus est ab Antiocho, XXI. 12, 2 *sq. n.*

P. Cornelius Scipio Æmilianus, Africanus minor; filius naturalis L. Æmilii Pauli, adolescentulus patrem in Macedoniam comitatur; ubi, confecto Persico bello, venatione sese exercuit. XXXII. 15, 3 *sq.* cum fratre majore, Fabio Æmiliano, impetrat a prætore, ut Polybio Romæ manere liceat, cujus institutione & consuetudine constanter inde usus est. XXXII. 9 *seq.*

modestia, liberalitas, abstinentia,

mentia, & continentia juvenis Scipionis. XXXII. 11 - 14.

ad bellum Celtibericum, cum omnes metu retinerentur, Scipio, juvenis admodum, operam suam obtulit, & *Lucullo consuli legatus* in Hispaniam abiit. XXXV. 4. certamen singulare init cum provocatore Hispano. 5. *Nescio an eodem pertineat Fragm. gramm.* 12.

eo deprecante apud Catonem, reditus conceditur exsulis Achæis. XXXV. 6.

ejus virtus in Africa, initio tertii belli Punici, laudata a Catone. XXXVI. 6.

Cirtæ Scipio res Masaniellæ mortui ordinat. XXXVII. 3, 10.

Carthaginem oppugnans, Gullusæ mandata dat ad Asdrubalem, urbis præfectum, de pace agentem. XXXIX. 2. cf. c. 3, 1. Expugnat Carthaginem. *Spicileg. ex lib. XXXIX. Tom. V. p. 48 - 50.* illacrymatur fortunæ Carthaginis. XXXIX. 3, 3 sqq.

in celeberrima legatione nonnisi quinque servos secum habuit. *Fragm. hist. 63. T. V. p. 72. Confer Testimonia Veterum de vita Polybii, T. V. p. 14 sq. num. 2.*

(*Ad Achæos legatum fuisse missum Scipionem Africanum, vulgo ferebant editiones Polybii XXXVIII. 4, 1. ex parum felici Vrsini conjectura, temere in contextum recepta.*)

P. Cornelius Scipio Nasica, Africani majoris gener, L. Æ-

milio bello Persico egregiam operam navat. XXIX. 6, 2 sqq.

in eum liberalitas Scipionis Æmiliani. XXXII. 13, 7 sqq.

Cornu, τὸ Κέρας, nomen sinus maris prope Byzantium. IV. 43, 7.

Cornu dextrum & sinistrum, s. Alæ Sociorum in exercitu Romano. VI. 26, 9.

Corona dicitur pecunia, muneris & honoris causa, loco coronæ oblata. XXII. 17, 4. n. Sic XXII. 13, 10. (*ubi in lat. vers. temere adjecta est vox aurea, cum in græco non nisi στέφανος sit.*) Rursus XXIV. 1, 7. XXVIII. 17, 3. *Conf. Dukerum ad Liv. XXXVIII. 14, 5. Et Lexic. Polyb. in στέφανος Et στεφανών.*

corona aurea, præmium ejus qui primus murum urbis expugnata conscendit. VI. 39, 5. X. 11, 8. corona civica a cive servato donatur is qui eum in pugna servavit. VI. 39, 6 sq.

Coronea, Κορώνεια, urbs Bæotiæ. Contra eam cum exercitu proficiscitur T. Quintius. XX. 7, 3.

Coronæi vel Coronenses, οἱ Κορωνεῖς, facto Thebas cursu, in Persei societate manendum contendebant. XXVII. 1, 8. amicitiam cum Perseo confirmant. 5, 2 sqq.

Coronæus Olympicus. XXVII. 1, 9.

Corfica insula, ἡ νῆσος ἡ προσαγορευομένη Κύπρος, XII. 3, 7. feræ quæ ibi generantur. XII. 3. greges boum & caprarum. 4.

Cortona,

- Cortona**, τὸ Κυρτώνιον, urbs Etruriæ. III. 82, 9.
- Coruncanius**. C. & L. Coruncanii, legati ad Teutam, Illyriæ reginam. II. 8. eorum alter occiditur. *ibid.*
- Corvus**, machina qua usus est Duilius in pugna navali cum Pænis. I. 22. ejus descriptio & usus. *ibid.* *Et cap.* 27, 12, 28, 11.
- Coryphæus mons**, τὸ Κορυφαῖον ὄρος, in Ciliciæ & Phœnicæ confinibus, prope Seleuciam urbem. V. 59, 4 *sqq.*
- Cos insula**, ἡ Κῶς, τῆς Κῶς, τῇ Κῶ, τὴν Κῶ. XVI. 15, 4. XXX. 7, 9.
(ἐν Κῶ XVI. 41, 7. *perperam ediderat Casaub. in Fragm. Polyb. pro ἐν Κῶ.*)
Civis ὁ Κῶος, Cous. XXX. 7, 10. *Rectius Κῶος cum subscripto jota, ut editum X. 30, 6. Conf. Adnot. ad XVI. 41, 7.*
- Cofenus**, flumen Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 7.
- Cosmopolis** apud Locros, magistratus nomen. XII. 16, 6 *sqq.*
- Cosmus**, magistratus apud Cretenses. XXIII. 15, 1. κοσμεῖν, Cosmi magistratum gerere. *ibid.*
- Cossæi**, Κοσσαῖοι, Asiæ populus, Zagrum montem incolens, V. 44, 7 n.
- Cossyrus**, νῆσος Κόσσυρος, insula inter Siciliam & Carthaginem; quam occupat & oppido ejus præsidium imponit Cn. Servilius. III. 96, 13.
- Cothon**, Calligitonis filius, hieronymemon Byzantium. IV. 52, 4.
- Cotys**, rex Odrysarum Thracum, Persei socius, vir eximius. XXVII. 10. n. legatos Romam deprecatum mittit. XXX. 12.
- Crassus**; vide Licinius.
- Crater**, Κρατήρ, nomen sinus Neapolitani, inter Misenum & Minervæ promontorium. XXXIV. 11, 12 *sq.*
- Credere** prorsus nemini, amittere est facultatem rerum gerendarum. VIII. 2, 2. Nemini temere credendum. *ibid.* *Et* VIII. 23, 9. Quæ vehementer optavimus, ea accidisse ad primum nuncium parum credere solemus. XI. 3, 4.
Sobrius esto; nemini crede; articuli hi prudentiæ. XVIII. 23, 4. XXXI. 21, 14.
- Cremaste Larissa**, Λάρισα ἡ Κρεμαστή, urbs Thessaliæ, quam a Philippo repetunt Ætoli; XVIII. 21, 3. *diversa ab altera celebriori Larissa.*
- Cremona**, Κρεμύνη, colonia Romanorum, trans Padum. III. 40, 5.
- Creonium**, Κρεώνιον, oppidum Dassaretidis in Illyrico, captum a Philippo. V. 108, 8.
- Creta**, ἡ Κρήτη. Cretenses, Κρητες, IV. 8, 11. 20, 6. 53, 5. V. 14, 1 *Et* 4. 53, 3. 79, 10. *Et alibi; præsertim de his qui mercede militant; aut ubi notatur levitas ingenii ei genti insita: alias αἱ Κρηταῖς, IV. 53, 3. 54, 6. VI. 45, 1. n. 46, 1. Et 3. 47, 5. VII. 12, 9. XXXIII. 15, 1. (Cretenses recens ad militiam conducti, sunt Neocretes; quod vocab. vide suo loco.)*

De Rebus Creticis vide IV.
 53-55. XXVII. 16. XXVIII.
 13. XXXIII. 9. *ἔσ.*

Cretenses ad insidias & res
 cum dolo agendas aptissimi;
 minus habiles ad prælum in-
 structa acie committendum. IV.
 8, 11. tibia & rhythmo in
 bello non sine causa utuntur.
 IV. 20, 6.

Cretæ universæ status circa
 Olymp. CXL. & intestinæ dis-
 cordiæ. IV. 53, 3 *sqq.* urbs
 antiquissima, præstantissimorum
 præ cæteris Cretensibus civium
 procreatrix, Lyttus. IV. 54, 6.
 Cretenses Polyrhenii & Lam-
 pæi societatem ineunt cum Phi-
 lippo & Achæis, eisque 500
 Cretenses auxilio mittunt. IV.
 55, 1-5. 61, 2.

Cretensium Respublica lau-
 datur a veteribus. VI. 43, 1.
 similis a nonnullis auctoribus
 perhibetur reip. Spartanorum,
 cum tamen multum differat.
 VI. 45-47.

Cretensium animis insita est
 avaritia; nullum apud eos lu-
 crum turpe ducitur; plurimas
 iidem inter se discordias agi-
 tant & intestinas cædes, levissi-
 mas ob causas. VI. 46, 2 *sq.*
ἔ. vs. 9. IV. 53, 5. neque
 ingenia usquam magis vetera-
 toria facile invenias, neque in-
 cepta iniquiora. IV. 47, 4 *sq.*
Quare Antiphatham Cretensem
 laudaturus Polybius XXXIII.
 15, 4 *sq. ait*, graviori & ho-
 nestiori oratione eum usum esse,
ἢ κατὰ Κρήτας, quam a Cre-
 tense expectasses: erat enim
 homo ingenio haudquaquam

Cretico, οὐδαμῶς Κρητικός,
 & fugerat Creticam (perver-
 sam) disciplinam, παφευγὼς
 τὴν Κρητικὴν ἀναγωγὴν, *sive*
ἀγωγὴν. Eodem pertinet
 Proverbium: Cretissare cum
 Cretense, πρὸς Κρήτα κρη-
 τίσσειν. VIII. 21, 5. Sic porro
 Cretica deliberatio VIII. 18, 5.
est dolosa. Et Bolis, utpote
 Cretensis, Κρής ὑπάρχων,
(ut ait Polyb. VIII. 18, 4.)
 natura varius & astutus erat.

Philippum ad res suas con-
 stituendas elegerunt Cretenses.
 VII. 12, 9. Cretenses ad bel-
 lum adversos Rhodios incitat
 Philippus. XIII. 4, 2. 5, 1.
 Societatem prædationum mari-
 timarum cum Nabide faciunt
 Cretenses. XIII. 8, 2.

Gortyniorum lites cum Cnos-
 siis. *vide* Cnosus, *ἔ.* Gortyna.

Cydoniatarum perfidia in
 Apolloniatas. XXVII. 16.

cum Cretensibus amicitiam
 renovant Rhodii. XXIX. 4, 6 *sq.*

Bellum habent Cretenses
 cum Rhodiis, ad quod compo-
 nendum senatus Romanus ro-
 gatu Rhodiorum legatum mit-
 tit. XXXIII. 9. 14, 3 *sq. conf.*
c. 11. 2. ad idem bellum Cre-
 tenses ab Achæis opem frustra
 petierant. XXXIII. 15.

Cretensis Lagoras. VII. 15,
 2. *ἔ.* Bolis. VIII. 17, 1. *Vtro-*
bique mendose libri ὁ Κρήτης
dederunt, pro ὁ Κρής, in
quod consentiunt omnes VIII.
 22, 2. *vel* pro ὁ Κρήτεύς,
quod habet Steph. Byz. nec
tamen usquam apud Poly-
bium occurrit.

Creti-

- Creticum vinum. VI. 2, 4.
 Creticum Mare, τὸ Κρητικὸν πέ-
 λαγος, inter Cretam & Laco-
 nicam. V. 19, 5.
 Cretopolis, Κρητῶν πόλις, in
 Milyade. V. 72, 5.
 Crinon, focius Megaleæ, Aratum
 lapidibus incescit, & in vincula
 conjicitur a Philippo. V. 15,
 7 *sqq.* 16, 8.
 Criticus & grammaticus, Isocra-
 tes; *vide suo loco.*
 Critolaus, Alexandriæ apud Ma-
 cedones calumniatur Tlepole-
 mum, Agathocli gratificaturus.
 XV. 26, 7.
 Critolaus, Achæus, Diæi focius,
 pestis suæ gentis. XXXVIII.
 2, 8. impedit ne S. Julius Cæ-
 sar legatus controversias Achæo-
 rum cum Lacedæmoniis com-
 ponere posset. 3, 1 *sqq.* &
 Achæos concitat contra Roma-
 nos. 3, 8 *sqq.* & *cap.* 4 *seqq.*
 monarchicam propemodum po-
 testatem inter Achæos obtinet.
 5, 7. obiit prætor Achæorum.
 XL. 2, 1 *sq.*
 Critolaus, Philosophus Peripateti-
 cus Romæ. *Spicileg. ex lib.*
 XXXIII. *Tom.* V. p. 45.
 Crocodili in fluminibus Darat &
 Bamboto in Africa. *Spicileg.*
lib. XXXIV. num. 7.
 Cropsius Nestor, Νέστωρ ὁ Κρῶ-
 πιος, habitat ἐν τοῖς Φανο-
 τεύσιν. Apud eum divertit A.
 Hostilius consul. XXIV. 14, 4.
n. Conf. Phanotenses.
 Croton, Κρότων, græca urbs in-
 ferioris Italiæ. X. 1, 4.
 Crotoniatæ, Κροτωνιάται, cum
 aliis vicinis civitatibus
 Iovi Homorio s. Homario com-
 munem ædem ponunt, &
 Achæorum instituta adsciscunt.
 II. 39, 6.
 Crotoniatas luxu superabant
 Capuani. VII. 1, 1. eorum
 opulentia ex navium statione.
 X, 1, 6.
 Crucis pœna apud Carthaginien-
 ses. I. 24, 6. 79, 4. 86, 4 & 6.
 in crucem tolli cadaver re-
 bellis Molonis sublimi loco ju-
 bet Antiochus. V. 54, 6 *sq.*
 Cryphon, Persei legatus ad Eu-
 menem. XXIX. 3, 8.
 Ctesiphon, ἡ Κτησιφῶν, urbs
 Chalonitidis in Assyria ad
 Tigrim; ibi castra habet Mo-
 lo. V. 44, 4.
 Cultus vestium exquisita cura mu-
 lieres decet, armorum viros.
 XI. 9, 7.
 Cuma, Cyme, ἡ Κύμη, civitas
 Æolica, ab Achæi partibus
 transit ad Attalum. V. 77, 4.
 Cumæi, Cymæi, Κυμαῖοι,
 immunes a tributo renuncian-
 tur a Romanis post bellum cum
 Antiocho. XXII. 27, 4. iidem
 comprehenduntur fœdere At-
 tali cum Prusia. XXXIII.
 11, 8.
 Cumani, Κυμαῖοι, qui Cumas
 habitant, unam e celeberrî-
 mis pulcerrimisque urbibus in
 ora maritima Campaniæ. III.
 91, 3 *sq.* Cumanorum fines
 cum classe Punica populatur
 Amilcar Barca. I. 56, 10,
 Cunei; *vide* Conii.
 Cuniculi & leporis differentia.
 XII. 3, 9 *sq.*
 Cuniculi hostium indagantur su-
 spensis æneis vasis. XXII. 11,
 10 *sqq.* fumo e cuniculis
 S 5 pellun-

- pelluntur Romani. *ibid.* vs. 15
sqq. cuniculi per petrosum
 solum ligneis clavis perfecti.
Fragm. gramm. 129. Cu-
 nicultis actis, muri urbis publi-
 cis inferne fulciuntur. *vide*
 Muri.
- Manius Curius, Μάνιος ὁ Κόριος,
 substituitur L. Cæcilio prætori,
 in pugna cum Gallis cæso. II.
 19, 8.
- Custodia castrorum diurna. VI.
 33, 7 *sqq.* nocturna. 34, 7
sqq. *Et cap.* 35 *seq.*
- Cyamosorus, Κυάμοσωρος, flu-
 vius Siciliæ, ad quem situm
 erat oppidum Centuripa. I.
 9, 4.
- Cyathus, Κύαθος, fluvius ad Ar-
 sinoën, Ætoliæ urbem. IX.
 45, 1.
- Cyclades insulas, τὰς Κυκλάδας
 νήσους, incurfat Demetrius
 Pharius. III. 16, 3. IV. 16, 8.
 19, 7 *sq.* rursus Philippus,
 classis duce Dicæarcho. XVIII.
 37, 8.
- Cycliadas, Achæus, Philippi co-
 mes in colloquio cum T. Quin-
 tio, XVII. 1, 2. a Philippo,
 post cladem ad Cynoscephalas,
 ad Titum legatus mittitur.
 XVIII. 17, 4.
- Cyclopus spelunca apud Home-
 rum, XXXV. 6, 4.
- Cydas, Gortynius, (*vulgo* Cyda-
 tes *vel* Cydatas) Cosmus suæ
 civitatis. XXIII. 15, 1.
- Cydoniata, Κυδωνιάται, cives
 Cydoniæ, urbis Cretæ.
 eos Cnossiorum societati re-
 nunciare cogunt Polyrrhenii
 eorumque focii. IV. 55, 4.
 eorumque lites componunt
- legati Romani. XXIII. 15, 4.
 fœdam perfidiam committunt
 Cydoniata in Apolloniatas.
 XXVII. 16. metuentes sibi
 a Gortyniis, opem petunt ab
 Eumene. XXVIII. 13. anno
 superiori in præsentissimum pe-
 riculum venerant, ne capere-
 tur ipsorum urbs. *ibid.*
- Cygneum cantum edere; *prover-*
bium. XXX. 4, 7. n. XXXI. 20, 1.
- Cyllene, Κυλλήνη, Eleorum na-
 vale. IV. 9, 9. contra Phi-
 lippi invasionem munitur ab
 Eleis. V. 3, 1.
- Cymæi. *vide* Cumæi.
- Cyme. *vide* Cuma.
- Cynætha, ἡ Κύναιθα, ἡ Κυναι-
 θέων πόλις, oppidum Arca-
 diæ; proditione polemarcho-
 rum, qui nuper ab exilio fue-
 rant revocati, capitur ab Æto-
 lis. IV. 16, 11. *Et cap.* 17.
 Ætoli, occisis proditoribus, ur-
 bem diripiunt; 18, 7 *sqq.* re-
 liquos cives in servitutem re-
 digunt; *ibid.* *Et cap.* 29, 6,
 IX. 38, 8. merita pœna. IV.
 19, 3. Inter Cynætham &
 Clitorem est oppidum Lusi &
 Dianæ fanum, IV. 18, 10.
- effecti sunt Cynæthenses,
 quod a musicæ studio & aliis
 salutaribus Arcadum institutis
 desciverant. IV. 20 *sq.* Cy-
 næthensium legati, post patra-
 tam in urbe civium cædem La-
 cedæmonem missi, omnibus
 Arcadicis civitatibus horro-
 fuerunt. IV. 21, 8.
- Aratus, Cynætham prod-
 itione recepturus, horam diei
 non observans, incepto exci-
 dit. IX. 17,

- Cynius Apollo. XXXII. 25, 12.
 Cynoscephalæ, Κυνὸς Κεφαλαί, tumuli Thessaliæ; XVIII. 5, 9. 10, 7. ubi Philippus prælio victus est a T. Quintio. XVIII. 3-10.
 Cynus, Κῶνος, emporium Locrorum Opuntiorum ex aduerso Eubœæ. IV. 67, 7.
 Cyparissenfes, οἱ Κυπαρισσεῖς, cives oppidi Messeniæ, cui nomen Cyparissa, Cyparissia, ἔς Cyparissia; Pyrrhiam & Eleos prohibent aditu in Messeniam. V. 92, 5.
 Cyparissenfis Polyænus. XI. 18. 2.
 Cyphanta, τὰ Κύφαντα, oppidum cum portu ad sinum Argolicum. Laconia accensetur a Plinio, Ptolemæo ἔς Pausania; (vide Cellar. Geogr. Ant. II. 13. p. 1198.) sed ditionis Argivorum fuisse ait Polybius, IV. 36, 4 sq. Argivis vero ademtum a Lycurgo rege Spartanorum. *ibid.* Confer Prasîæ, ἔς Zarax.
 Cyprus insula; in Ægypti regum est potestate. V. 34, 6.
 mare quod est inter Cyprum & Phœniciam, adluit radices Coryphæi montis. V. 59, 4.
 Cyprum Ptolemæo Epiphani administrat Polycrates. XVIII. 37, 1. 38, 6. dein Ptolemæus Megalopolitanus. 38, 6 sqq.
 Cypro exire copias Antiochi Epiphani juber Popillius, & Cyprum Ptolemæis servat. XXIX. 11, 9 sqq. Cypri regnum a senatu Rom. petit Ptolemæus junior. XXXI. 18, 1 sqq. quod ei promittit senatus. *vs.* 9. sed illud omittere cogitur Ptolemæus. *cap.* 25.
 Archias, Cypri præfectus, insulam Demetrio prodere molitur. XXXIII. 3. Pro Demetrio, Seleucus nominatur, qui pater erat Demetrii. *Fragm. hist.* 64. errore puto Grammatici.
 Cypselus vel Cypselum, Κύψελος vel Κύψελον, Thraciæ oppidum ad Hebrum fluvium. XXXIV. 12, 3. Aliis τὰ Κύψελα.
 Cyrene, ἡ Κυρήνη, urbs, XV. 33, 10. & ipsa regio. XXXI. 18, 4 sq.
 Cyrenæorum reip. præfunt & eorum libertatem tuentur Ecdemus & Demophanes Megalopolitani. X. 25, 2 sq.
 Cyrenæ regnum Ptolemæus Philometor Physiconi fratri dat, quo ille non est contentus, XXXI. 18. Cyrenæi ab eodem defciscunt, & acie victum repellunt. XXXI. 26.
 Cyrmasa, τὰ Κύρμασα, Pisidiæ urbs; *Cormasa*, Livio ἔς Ptolemæo.
 Eam cepit Cn. Manlius. XXII. 19, 1. *n.* in ejus vicina lacus est. *ibid.* *vs.* 2.
 Cyrrhestæ, οἱ Κυρρήσταί, Syriæ populus. Eorum sex millia, qui erant in Antiochi M. exercitu, facta seditione defecerunt signa. V. 50, 7 sq. illis adjuvantibus, Achæus regnum Syriæ obtinere se posse sperat. 57, 4.
 Cyrtii, Κύρτιοι, funditores præstantes in exercitu Molonis. V. 52, 5. *n.*

Κυρτώνιον. *vide* Cortona.

Cythera, τὰ Κύθηρα, insula *infra* Laconicam. Prope eam Ætoli piratæ capiunt navim Macedonicam. IV. 6, 1.

Cyzicus, Κύζικος, urbs Mysiæ ad Propontidem, patria Apollonidis, uxoris Attali, quo matrem comitantur filii. XXIII. 18.

ager Cyzicenorum, τῶν Κυζικηνῶν, multum prominet in mare. IV. 44, 7. Cyzicenis intercedentibus, ministri Ptolemæi Philopatoris agunt de pace cum Antiocho. V. 63, 5.

Cyziceni, fœdere inter Eumenem & Pharnacem idto comprehensi. XXVI. 6, 13. viginti naves mittunt Attalo adv. Prusiam. XXXIII. 11, 2. triremis Cyzicena Abydi. XVI. 31, 3.

D.

Dæ, Δᾶαι, *populus Scythicus ad Caspium mare*, in exercitu Antiochi Magni. V. 79, 10.

Dalmatæ, Δελματεῖς, XXXII. 18 *sq.* & Δαλματεῖς. XII. 5, 2. olim Pleurato & Gentio subiecti, a Gentio deficiunt; & finitimis populis Illyricis bellum inferentes, tributa imponunt. XXXII. 18. bellum eis indicunt Romani. 19. ad bellum Dalmaticum quum copias maritimas ex fœdere conferre tenerentur Locri, immunitatem eis impetravit Polybius. XII. 5, 1 *sq.*

Damaspippus, Macedo, Phaci confessores publici concilii occide-

rat, dein a Ptolemæo Physcone adsumitur. XXXI. 25, 2 & 8.

Damippus, Lacedæmonius, Hieronymum Syracusarum regem monet, ut in societate Romanorum maneat. VII. 5, 3.

Damis, Iceliæ fil. Atheniensium legatus, apud senatum Roman. deprecatur pro Ætolis. XXII. 14, 6 *sqq.*

Damiurgi; *vide* Demiurgi, & *Adnot. ad* XXIV. 5, 16.

Damocles, callidus minister (*nescio cuius*), missus ad speculanda consilia Romanorum. XIII. 5, 7.

Damocritus, Calydonius, Ætolorum legatus Romam de pace cum Philippo. XVII. 10, 9. idem deinde Ætolos concitat adv. Romanos. XXII. 14, 13. *n.*

Damocritus, Diæi sodalis, cum eo perdit Achæos. XL. 4, 9.

Damon, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. XXVIII. 1, 1.

Damon, Rhodiorum legatus ad Æmilium Paulum Cos. & ad Perseum. XXIX. 4, 4.

Damoteles, Ætolus, Romam legatus. XXII. 8, 9. *coll.* XXI. 3, 11. rursus. XXII. 9, 18. rursus ad M. Fulvium Cos. XXII. 12. 4. *n. cf. vs.* 10 & *cap.* 13, 7.

Damoxenus, Ægiensis, Achæorum legatus Romam post bellum Philippicum. XVIII. 25, 6.

Damuras, ὁ Δαμοῦρας, fluvius Phœnicæ. V. 68, 9. *n.*

Danaë, socrus Tlepolemi, in carcerem conjecta a Sosibio. XV. 27, 1 *sqq.*

Danaus

- Danaus Argis aquarum réceptacula instituit. XXXIV. 2, 6.
- Daochus, Thessalus, immerito proditor vocatus a Demosthene. XVII. 14, 4.
- Daorsi, *Δαορσοί*, populus Illyricus; apud Romanos queruntur de Dalmatis. XXXII. 18, 2.
- Daphne, *ἡ Δάφνη*, vicus cum luco, *Dianæ & Apollini sacro*, prope Antiochiam Syriæ: pompam & ludos ibi celebrat Antiochus Epiph. XXX. 3 *seq.*
- Darat, flumen Africæ, crocodilos alens. *Spicileg. ex libro XXXIV. num. 7.*
- Daratitæ Æthiopes. *ibid.*
- Dardanii, vel Dardani, *οἱ Δαρδανεῖς, & Δαρδάνιοι*. IV. 66, 1 & 6 *sq.*
- Dardania, *ἡ Δαρδανική*. V. 97, 1.
- pars Illyriorum, qui sub Teuta sunt, deficiunt ad Dardanos. II. 6, 4.
- Dardani, absente Philippo, Macedoniam invadere parant; sed cognito ejus adventu retrocedunt. IV. 66. Byzantia occupata, Pæoniæ urbe, tutus erat Philippus a Dardaniarum incursionibus in Macedoniam. V. 97, 1.
- Dardanii Romæ queruntur de Bastarnis & de Perseo. XXVI. 9, 2 *sqq.* De rebus a Perseo adv. Dardanos gestis *conf.* XXVIII. 8, 2 *sq.*
- Darius *Hystaspes*, Scythas bello petens, Bosporum Thracium ponte junxit prope Hermæum. IV. 43, 2.
- majoribus Mithridatis tribuit dominatum Cappadociæ ad Pontum. V. 43, 2. *Conf. Fragm. hist. 10.*
- Darius Codomanus. Pugna ejus cum Alexandro in Cilicia. XII. 17 *seqq.* cum Dario Alexander in aperto campo potissimum bellum gessit, urbes raro excidit. XVII. 3, 5.
- Dassaretæ, *Δασσαρηται*, (*sic enim scribendum VIII. 38, 4. pro vulgato Δασσαρηται*, Dassaritæ;) populus Illyricus.
- Regio Dassaretis, *ἡ Δασσαρητις*; cujus urbes Scerdilædas sibi adjungit. V. 108, 2. easdem cum aliis sibi subjicit Philippus. 108, 8.
- Daulium, *Δαύλιον*, oppidum Phocidis, ab Ætolis tentatum. IV. 25, 2.
- Daunia, Daunii; *ἡ Δαυνία, οἱ Δαύνιοι*; una e tribus partibus, in quas distinguitur Apulia, *ἡ Ἰαπωνία*. III. 88, 3 *sqq.* Græcum nomen *Δαυνίαν* cum Casaubono Apuliam verti. V. 108, 9. & Apuliam Dauniam. IX. 7, 10.
- Daunii, ad ortum planities circa Capuam. III. 91, 5. *Fortasse Caudini legendum.*
- Dauniorum, *Δαυνίων*, cum Gronovio scripsi X. 1, 3. pro vulgato *Σαυνίων*, ubi agitur de ora maritima inferioris Italiae.
- Deceates; *vide Deciatæ.*
- Decem viri vel decem legati, exacto bello in provincias missi a senatu Rom. ad res simul cum imperatore ordinandas. *οἱ δέκα. οἱ δέκα ἄνδρες*. XL. 9, 1. n. *δέκα. πρεσβευόντες, δέκα*

δέκα πρεσβευταί. XXII. 7, 5 sq. 25, 6.

missi in Siciliam, post primum Punicum bellum. I. 63, 1. in Græciam, post bellum Philippicum. XVIII. 25, 7. 27, 1. 28, 7. in Asiam, post bellum Antiochicum. XXII. 7, 5 sq. & cap. 27. in Græciam, post bellum Persicum. XXX. 10, 6. in Achaïam. post bellum Achaïcum. XL. 9, 1. n. 10, 1.

Deceris Philippi, navis prætoria, in pugna navali ad Chium deprimitur. XVI. 3, 3 sqq.

Deciata, vel Deciates, οἱ Δεκίται, populus Liguriæ. XXXIII. 7, 8. n. & cap. 8, 9.

Decimatio, VI. 38.

Decius Campanus, præfectus legionis Romanæ, quæ, cum Rhegio urbi præsidio esset missa, sibi urbem adseruit & oppressit. I. 7, 7.

Decuriones. VI. 25, 2.

Decursiones militares a Scipione ad Novam Carthag. institutæ. X. 20, 1 sqq.

decursiones equestres Philo-pæmenis. X. 21 seq. quæ duo capita perperam a nobis cum Casaubono ad Scipionem relata sunt.

Dei Facies; vide Theopropoti.

Δεῖγμα Rhodiorum; vide Digma.

Delectus militum apud Romanos. VI. 19 sq.

Delicta castrensia quomodo puniuntur. VI. 37. eadem ubi a pluribus admittuntur, quid fiat. 38.

delicta publica in Italia commissa, pertinent ad cognitio-

nem senatus Romani. VI. 13, 4.

Delphi, Δελφοί. Edictum quo exfules in Macedoniam revocavit Perseus, Delphis publice suspensum est. XXVI. 5, 2.

Delphica Gallorum clades; Galli ad Delphos internecione deleti. I. 6, 5. n. II. 20, 6, 35, 7. IV. 46, 1.

Delta Ægyptiorum; ei similem figuram habet regio Galliæ, cui Insula nomen, Rhodano & Isara fluviis circumfusa. III. 49, 7.

Delus, Δῆλος. Deli in Apollinis templo publice suspensum est Persei edictum, quo exfules Macedones domum revocabantur. XXVI. 5, 2. Statuæ ibi positæ ab Antiocho Epiph. XXVI. 10, 12.

Delus & Lemnus Atheniensibus dantur a senatu Romano. XXX. 18. XXXII. 17, 2. Delii, Δῆλιοι, qui ea occasione in Achaïam migraverant, & ibi civitate erant donati, res repetunt ab Atheniensibus ex formula pacti quod inter Athenienses & Achæos intercedebat. XXXII. 17.

Demaratus, Corinthius, pater L. Tarquinii, regis Romanor. VI. 2, 10.

Demaratus, legatus Atheniensium in Ægyptum. XXVIII. 16, 4. 17, 3.

Demetrias, ἡ Δημητριάς, urbs Magnesiæ in Thessalia. V. 99, 3. Cenchreis profectus per Euripum Philippus, Demetriadem adpellit, per Thessaliam domum hibernatam rediturus. V. 29,

V. 29, 5. in ea moratur Philippus, conatus hostium observans. X. 42, 6. XVII. 1, 1.

una e tribus compedibus Græciæ; XVII. 11. Philippo ademta, Romanis custodienda relinquitur. XVIII. 28, 5 & 10 *sqq.*

Antiochi ad Demetriadem cum classe adpulsio, non est causa belli Antiochici, sed initium. III. 6, 4. 7, 3.

Demetriensium agro, τῆ τῶν Δυμητρίων χώρα, opportune imminent Thebæ Phthioticæ. V. 99, 3.

Demetrius, Ariarathis filius, regis Cappadociæ, dux copiarum Attalo auxilio missarum ab Ariarathe. XXXIII. 10, 1.

Idem (ut videtur) Romam legatus. XXXIII. 16, 5. n. quem Casaubonus Demetrii filium, Syria regis, fecit.

Demetrius, Atheniensis, legatus Ptolemæi Epiphanis ad Achæos, renovandæ societatis causa. XXIII. 1, 5.

Demetrius, Euthydemis filius, Bactrianæ regis, ad Antiochum mittitur a patre de pace; patri regnum confirmat Antiochus, ipsi filiam suam despondet. XI. 34, 8 *sqq.*

Demetrius Phalereus. Ejus dictum, quo acies militaris cum ædificio confertur. X. 22, 7. cum non leviter in sua historia perstrinxit Demochares. XII. 13, 9 *sqq.*

Demetrius Pharius, Corcyræ insulæ a Teuta, Illyrici regina, præficitur. II. 10, 8. Romanis Corcyram prodir, & ad alia

ducem se eis præbet. *cap. 11.* a Romanis præficitur populis Illyricis, quos illi sub potestatem suam redegerant. 11, 17. dux Illyriorum auxilium in exercitu Antigoni Dosonis & Achæorum adv. Cleomenem. II. 65, 4, 66, 5.

Postquam Teuta regno se abdicasset, tutor fuit regii pueri Pinnae. Adnot. ad II. 5. 6.

Deficit a Romanis, regibus Macedoniæ confusus, & oppida Illyrica, quæ in potestate Romanorum erant, diripit subigitque. III. 16, 2 *sq.* cum Scerdilæda Ætolis se jungit, & classem ducit adv. Achæos bello Sociali, Cycladasque populatur. IV. 16. cf. III. 16, 3. persequentes fugiens Rhodios, persuasus a Taurione, Achæis auxilio venit, & Ætolos persequitur lembis per Isthmum transductis, sed frustra. IV. 19, 7 *sq.*

Bello Illyrico victus a L. Emilio, profugit ad Philippum, a quo benigne accipitur. III. 18 *sq.* IV. 37, 5. 66, 4. XXXII. 19, 5.

vir intrepidus & audax, sed nullius judicii. III. 19, 9.

ejus suafu Philippus in bello Ætolico impia facinora patrat. V. 12, 5 *sqq.* VII. 14. hortatus Philippum, ut pace facta cum Ætolis, & firmatis rebus a parte Illyrici, in Italiam trajiciat. V. 101, 6 *sqq.* 105, 1. 108, 4 *sq.*

recuperare studet dominationem, quam in Eharo insula habuerat.

habuerat. V. 108, 6 *sq.* comprehenditur fœdere Philippi cum Hannibale. VII. 9, 14.

De arce Messeniorum & Corinthi suadet Philippo, det operam, ut utrumque cornu teneas, bovis fiat compos. VII.

11. pessima quæque semper fuasit Philippo. V. 12. VII. 13 *sq.* IX. 23, 9.

Perit Messenæ. III. 19, 11. 2.

Demetrius, Philippi pater, Persei avus, Antigoni Gonatæ filius, rex Macedoniæ. I. 3, 1. IV. 25, 6. Agroni Illyriorum regi, mercede pacta, persuadet, ut Medionios juvet adv. Ætolos. II. 2, 5.

in bello adv. Demetrium Ætolos juvant Achæi. II. 44, 1. Demetrius Peloponnesi tyrannos suis opibus & mercede sustentat. II. 44, 3. eo mortuo, reliqui tyranni abdicant tyrannidem. *ibid.* cf. II. 60, 4. Demetrio, cum Ætolis bellum gerenti, tradunt se Bæoti, relicta Ætolorum societate. XX. 5, 3.

decimo regni anno moritur Demetrius, eodem fere tempore quo Romani primum in Illyricum trajecerunt. II. 44, 2. Demetrius, Philippi filius minor, Persei frater; obses datur T. Quintio. XVIII. 22, 5 *sq.* patri a senatu remittitur. XX. 13, 3.

a patre Romam mittitur ad purganda crimina & ad veniam petendam. XXIII. 14. XXIV. 1, 5. benigne habetur a senatu, qui in ejus gratiam ve-

niam dat Philippo. XXIV. 2. hinc favent Demetrio Macedones, sed eidem invident Philippus & Perseus. XXIV. 3 & 7. inde mutua fratrum infidia. XXIV. 8, 12 *sqq.*

Demetrius *Poliorecetes*, *Antigoni I. filius, rex Macedonia post Cassandrum*; urbes Achaicas præfidiis occupat. II. 41, 10. IX. 29, 5 *sq.* ejus filius erat Antigonus Gonatas. IX. 34, 6.

Demetrius, Ptolemæi *Philometoris* amicus; cui Polyaratus Rhodius Rhodum transvehendus traditur. XXX. 9, 3 & *vs.* 10 *sq.*

Demetrius *Soter*, filius Seleuci *Philopatoris*, Syriæ regis.

obses Romæ, juvenis 23 annorum, frustra petit a senatu, ut per pop. Rom. in regnum Syriæ, sibi debitum, restitueretur. XXXI. 12. cum Polybio de fuga deliberat, XXXI. 19 *seqq.* & ejus consilio clam Roma profugit. 22 *seq.* potui indulget. 21, 8. & XXXIII. 14, 1. 2.

ad ejus conatus observandos Roma legati mittuntur. XXXI. 23, 9.

Syriæ regno potitus, & patrocinate Ti. Graccho Rex a senatu adpellatus, insigne donum Romam misit, & interfectorem Cn. Octavii. XXXII. cap. 4. & 6. Accusatus ab Ariarathe, quod ejus opera Orofernes Ariarathem regno expulisset, legationem Romam mittit ad se purgandum. XXXII. 20, 3. III. 5, 2. Cypri regno per prodicionem potiri sperat, sed

- sed deprehenditur proditor Archias. XXXIII. 3.
- Demetrio opponitur Alexander *Balas*. XXXIII. 14, 1 *sq.* 16, 6 *sqq.* postquam 12 annos in Syria regnasset, vitam cum regno amisit, conspirantibus in eum ceteris regibus. III. 5, 3. *conf.* XXXIII. 16, 8 *sqq.*
- Demiurgi *vel* Damiurgi, magistratus Achæorum. XXIV. 5, 16. *n.*
- Demochares, historicus, sororis filius Demosthenis. XII. 13, 1 *sqq.* *n.* eum contra Timæi calumnias defendit Polyb. XII. 13 *seq.*
- Democletus, Δημόκλητος, inventor cum Cleoxeno rationis signorum per faces dandorum, correctæ a Polybio. X. 45, 6.
- Democrates, Philippi classis præfectus, perit in pugna ad Chium. XVI. 3, 6.
- Democratia nusquam verior quam apud Achæos. II. 38, 8. una e tribus summis formis reipub. VI. 3, 5. quænam sit vera Democratia. VI. 4, 4 *sq.* quomodo oriatur. 9, 1 *sqq.* degenerat in ὀχλοκρατίαν & χειροκρατίαν. 4, 6 & 10. 9, 5 *sqq.* democratia apud Mefsenios. VII. 10, 1. *Conf.* Civitates liberæ.
- Demodocus, equitum præfectus Achæorum. V. 95, 7.
- Demophanes & Ecdemus, Megalopolitani, Arcesilai Philosophi sectatores, patriam ab Aristodamo tyranno liberarunt; Arati focii in tollendo Sicyoniorum tyranno; reipublicæ Cyrenensium præclare præfuerunt; horum consuetudine & convictu adolescens usus est Philopœmen. X. 25, 2 *sqq.*
- Demosthenes, *Atheniensis orator*, multos immerito in proditorum numero retulit. XVII. 14 *sq.* ejus sororis filius, Demochares historicus. XII. 13, 4.
- Demosthenes *Bithynus*, qui Κρισεῖς scripsit. XII. 1, 4. *n.*
- Demosthenes, Philippi scriba & comes in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. 8, 7. ab eodem, post pugnam ad Cynoscephalas, mittitur ad Titum. XVIII. 17, 4.
- Dentheleti, Δενθηληῖται, Thracæ; Livio & aliis Dentheletæ, Δενθηληῖται. XXIV. 6, 4.
- Desertores signorum capite plebunt Romani. I. 17, 11. *n.* *conf.* VI. 37, 11. III. 84, 7.
- Desertum, inter Persidem & Parthiam (*f.* Parthiam) interjectum. V. 44, 4. *n.*
- Desperatio Abydenorum. XVI. 31 *sqq.* Acarnanum, Phocentium. 32, 1. *n.*
- Deum ex machina, deos & deorum filios, scriptores nonnulli introduxerunt in historiam trajectionis Hannibalis per Alpes. III. 47, 8. 48, 8.
- dii inter se pugnant de Campis Phlegræis. III. 91, 7.
- erga deos non esse mendacem, fomes est veracitatis adversus homines. VI. 59, 4.
- deorum heroumque generationes. IX. 1, 4.
- Diactorius, Διακτόριος, vocatur Κλήτις *sive* Κλήσις *aut* Κλύσις. XXV. 2, 5. *n.*
- Diaus, pestis gentis Achæorum;

- quæ Romani dextra manu dabant, sinistra accepit. XXXVIII. 2, 8 *sqq.* prætor fuit Achæorum ante Critolaum, & Critolao in prætura mortuo rursus suffectus. XL. 2, 1 *sq.* nuper ab exilio fuerat revocatus. XL. 4, 9. omnes puberes Achæorum cum vernis & alumnis Corinthum convenire jubet, & ingentem pecuniæ summam imperat. XL. 2, 3 *sqq.* *cf.* 4, 1. rejicit pacis condiciones a Metallo oblatas. *cap.* 4 *seq.* bona ejus sub hasta venduntur a Romanis. 9.
- Dianæ fanum asylum cum luco, Lusis in Arcadia, diripitur ab Ætolis. IV. 18, 9 *sqq.* 25, 4. IX. 34, 9. qui sacrum deæ pecus inde abegerunt. IV. 19, 4.
- Dianæ Cindyadis simulacrum Bargyllis in Caria, licet sub dio positum, nec uringitur umquam, nec pluitur. XVI. 12, 3. *n.*
- An Ætριάς Diana intelligenda* XVI. 12, 4? *Vide not.*
- matronas omnes in Dianæ templum congregant Abydeni. XVI. 31, 2.
- Dianæ templum in Elymaide spoliare frustra conatur Antiochus Epiph. XXXI. 11.
- Dianæ templum in Hieracome spoliatur Prusias. XXXII. 25, 11.
- Diatonium, *Διατόνιον*, (*si vera scriptura*) Cretæ oppidum *sive* ager, Cnossii adimitur a Gortyniis, & Lyctiis datur. XXIII. 15, 1. *n.*
- Διατάρχεια*. *Vide* Puteoli.
- Dicæarchus, Philippi classis præfectus, Cycladibus insulis bellum faciens, Impietati & Iniquitati aras ponere consuevit. XVIII. 37, 8 *sqq.* necatur Alexandriæ. *ibid.* *vs.* 7.
- Dicæarchus Trichoniensis, legatus Ætolorum Romam missus post colloquium Philippi cum T. Quintio. XVII. 10, 9. ab Antiocho ex Asia veniens, Ætolos ad bellum adv. Romanos concitat, XXII. 14, 13. *n.* cum ab Ætolis repetit M? Acilius Consul. XX. 10, 5. *n.*
- Dicæarchus, historiarum scriptor. Ejus errores nonnullos in rebus geographicis notat Polybius. XXXIV. 5, 1. *cap.* 6 *toto.* 9, 4.
- Dicetas, legatus Thebanorum & Coronæorum ad Q. Marcium, excusans societatem Persei. XXVII. 1, 10. revera etiam tum Perseo favens, in carcerem conjectus, mortem sibi consciscit. 2.
- Dictator, quid differat a consule. III. 87, 7 *sq.*
- dictator Q. Fabius Maximus. III. 87, 6. res inaudita, duo simul dictatores, qui legiones inter se partiuntur. III. 103. 106, 1.
- Didascalondas, Cretensis, copiis Achæorum præfectus sub Philopœmene. V. 37, 3.
- Didyma-Tiche, *Δίδυμα τέχνη*, castellum prope Cyzicum, Attalo traditur a Themistocle, Achæi præfecto. V. 77, 8. *n.*
- Diei tempora qua ratione investigentur. IX. 15, 6. ea scientia necessaria imperatori. IX. 14, 6 *sqq.* 15, 5 *sq.*

- Diei imago præfertur in Dinocrates & Dionysodorus frapompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 16.
- Difficilia, immo quæ impossibilia videbantur, tempore & usu facilia fiunt. X. 47, 5 & 11.
- Diganes; *vide* Adiganes.
- Digeri, *Διγῆροι*, populus Thracicus. XIII. 10, 8.
- Digma Rhodiorum, τὸ τῶν Ποδίων δεῖγμα. V. 88, 8. n.
- Dignitates apud Carthaginienfes palam largitionibus redimuntur. VI. 56, 4.
- Diligentia quantum ignaviæ præstet. V. 88, 5.
- Diluvia, humano generi interitum inferentia. VI. 5, 5.
- Dimalus, ἡ Διμαλος, & ἡ Διμάλη vel Διμάλλη, Dimale vel Dimalle, munitissima urbs Illyriæ, vi capta a L. Amilio Consule. III. 18, 1 *sqq.* *vide* Adnot. ad vs. 1.
- Videtur esse* in Parthinis. VII. 9, 13. Fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Dimalles domini maneat. *ibid.*
- Dimidium facti, qui bene cœpit, habet. V. 32, 2. n. VI. 59, 3.
- Dino, *Δίνων*, rectius *Δείνων*, (*vide* Not. ad XXVII. 6, 4.)
- Rhodius, cum Polyarato frustra Rhodios ad Persei partes trahere conatur adv. Romanos. XXVII. 6. *cf. c.* 11. 2. XXVIII. 2, 3. 15, 4. XXIX. 5, 2. XXX. 7, 10. per nuncios & arcanas literas cum Perseo egerat; cuius criminis licet convictus, tamen Romam traduci, quam e vita se ipse generose educere, maluit. XXX. 8.
- Dinocrates, Messenius, Romam legatus, Messenios a societate Achæorum abstrahere frustra conatus est, T. Quintii studio in eam rem usus. XXIV. 5. levis ingenii homo. *ibid.* ad Philopœmenis adventum, cedit necessitati. XXIV. 12, 3. se ipsum e vita educere cogitur. *ib. vs.* 13.
- Diocles, Dymæus, bello captus ab Eleis. V. 17, 4. n. *Vulgo olim & in græco contextu, & in Casauboni lat. vers. Megacles legebatur, quod in versione nostra temere servatum est.*
- Diocles, Parapotamiæ præfectus, partem exercitus ducit Antiochi, in ora Phœnicæ. V. 69, 5.
- Diodorus, educator Demetrii, Romæ obsidis. XXXI. 20, 2 *sqq.* a Demetrio Roma profugituro præmittitur in Syriam. 21, 1.
- Diogenes, Acarnan, deprecatur prælidium Romanum, Acarnanibus imponendum. XXVIII. 5.
- Diogenes, Orofernis legatus Romam. XXXII. 20, 4.
- Diogenes Stoicus Romæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIII. T. V. p. 45.
- Diogenes, Susianæ præfectus. V. 46, 7. arcem Susorum contra Molonem defendit. 48, 14. Mediæ præficitur. 54, 12.
- primum agmen ducit Antiochi, per Labum montem ex Parthia in Hyrcaniam proficiscens. X. 29, 5. & bene rem gerit. 30, 6 *sqq.*

- Diognetus, navarchus Antiochi Magni, Laodicen sponsam Antiocho adducit Seleuciam ad Zeugma. V. 43, 1. insignem Antiocho operam præstat in oppugnatione Seleuciæ ad Mare. 59 *seq.* ei traduntur naves Ptolemæi, Tyri & Ptolemaide repertæ. 62, 3. Antiochum, per Phœniciæ oram exercitum ducentem, cum classe a latere comitatur. V. 68, 9. 69, 7. *rursus cap.* 70, 3. *ubi verba πάλιν ἔχοντι τὰς ναῦς ἀποπλεῖν εἰς Τύρον vertenda erant,* cum classe rursus abire & Tyrum proficisci, *vel* cum classe porro Tyrum abire; *non*, redire.
- Diomedon, Cous, cives suos ad Persei partes trahere frustra conatur. XXX. 7, 10.
- Diomedon, Seleuciæ ad Tigrim præfectus, fugit adveniente Molone. V. 48, 12.
- Διονυσιακοῖς αὐληταῖς. IV. 20, 9. *n. Confer* Liberalia.
- Διονυσιακὸν θεάτρον, theatrum ludis scenicis agendis, Alexandriæ. XV. 30, 4.
- Dionysius, præfectus satellitum Antiochi. VII. 16, 2. cum Lagora primus muros Sardium escendit, & urbem occupat. V. 16-18.
- Dionysius, Syracusarum tyrannus, senior; Græcos Italiam incolentes superat ad Elleporum *sive* Elorum fluvium, & Rhegium obsidet. I. 6, 2. cogit Græcos Italiam incolentes valledicere institutis Achæorum. II. 39, 6 *sq.*
- solertissimus in rerum administratione judicatur a Scipione Majore. XV. 35, 6. *Conf. ibid. vs. 1 sqq.* obiter commemoratur a Timæo. XII. 11, 8. lectos diligenter ornavit, & vestium bonitatem studiose inquisivit. XII. 24, 3.
- Dionysius Thrax, dux Thracum & Gallorum in exercitu Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 10.
- Dionysius, amicus Antiochi Epiph. XXXI. 3, 16.
- Dionysodorus, frater Dinocratis, navarchus Attali. XVI. 3, 7 *sqq. c.* 6, 11. legatus Attali ad colloquium T. Quintii cum Philippo. XVII. 1 *sq.*
- Dionysodorus, legatus Ptolemæorum fratrum ad Achæos. XXIX. 8, 5.
- Diophanes Megalopolitanus, copiis auxiliaribus præfectus Eumeni missis. XXI. 7. strenuus bellator adv. Nabidem, sub Philopæmene. *ibid.* infensus Philopæmeni, accusat apud Cæcilium Philopæmenem & Achæos, quod iniquius egissent cum Spartanis & cum Messeniis. XXIII. 3. exfulum omnium Spartanorum patrocini-um suscipit adv. Lycortam. XXV. 1, 12. Ptolemæis auxilia petita non mittenda censet. XXIX. 8, 2.
- Diophanes *alius*, Persei legatus ad Antiochum Epiphanem, pæne captus a Rhodiis. XXVII. 6, 15. 11, 1.
- Diopithes, Διοπίθης, Rhodius, iudex inter Achæos, honores Eumeni ab Achæis decretos evertit. XXVIII. 7, 9. *n.*
- Dioptra. X. 46, 1 *sq. n.*

- Diorystus, ὁ Διόρυκτος, fretum manu perfossum, Leucadem ab Acarnania separans. V. 5, 12. n.
- Dioseurium, τὸ Διοσηοῦριον, (id est Castorum ædes) locus Phthiæ in Peloponneso; ibi castra habet Philippus. IV. 67, 9. 68, 2. 73, 5.
- Dioseurium ad Seleuciam Pieriam. V. 60, 4.
- Dipylum, Δίπυλον, porta Athenarum, qua ex Piræo in urbem adscenditur. XVI. 25, 7. coll. vs. 6 sq.
- Diskendarum rerum via triplex. Vide Cognitiono.
- Disciplina militaris salutis est Romanis. I. 17, 11 sqq.
- eam apud Achæos restituit Philopæmen. Vide Philop. disciplina castrensis Romanor. VI. 33 sqq.
- Dissensio de repub. a Lycurgo sublata. VI. 46, 7.
- dissensio inter duces periculosissima. III. 110. discordia ducum Pænorum bello Africo. I. 82. ducum Punicorum in Hispania. IX. 11.
- Dissipare res. Qui paratas res acceperunt, ad eas dissipandas sunt proniores, quam qui ipsi eas pararunt. VI. 59, 5.
- Dium, τὸ Δῖον, Macedoniae urbs, diruitur & incenditur a Scopae cum Ætolis. IV. 62. V. 9, 2. 11, 2 & 8. IX. 35, 6. id facinus ulciscitur Philippus anno seq. in Ætolia. V. 9. ubi valuit illud. Ὁρᾶς τὸ Δῖον οὐ βέλος διέπτατο.
- ad Dium, Perseus occurrit legatis Gentilii. XXIX. 3, 4.
- Dodona, Δωδώνη, urbs Epiri.
- Dodonæum templum (τὸ περὶ Δωδώνην ἱερὸν) everunt cremantque Ætoli, prætor Dorimacho. IV. 67, 3. V. 9, 2. 11, 2 & 8. IX. 35, 6. id factum dein ulciscitur Philippus in templo Thermico Ætoliae. V. 9. conf. V. 11, 2.
- Doliche, ἡ Δολίχη, oppidum Perrhæbiæ. XXVIII. 11, 1.
- Dolio, tenui pluma referto, fumum in cuniculis Romanorum excitant Ambraciota. XXII. 11, 15 sqq.
- Dolopes, Δόλοπες, Græciæ populus, inter Epirum & Thes-saliam; libertate donati a Romanis post bellum Philippicum. XVIII. 30, 6. tamen sive vi, sive voluntate, in fide Philippi manserunt. XXII. 8, 6.
- Dolopia, ἡ Δολοπία; eam Philippo eripiunt Ætoli. XXII. 8, 5 sq. 14, 4.
- Dolus. Non dolo, sed aperte olim gerebantur bella. XIII. 3.
- dolosi sæpe suis artibus capiuntur. XVIII. 23. quo pertinet illud, πρὸς Κρήτα κριτίζειν. VIII. 21, 5.
- Cn. Domitius Ahenobarbus Cos. cum T. Quintio. XXII. 15, 13.
- unus e clarissimis ex decem legatis post bellum Persicum in Græciam missis, ad gentem mittitur Achæorum. XXX. 10, 8.
- Dora, ἡ καλουμένη πόλις Δω-ρα, urbs Phœniciae munita, frustra obsidetur ab Antiocho. V. 66, 1. n. Minus recte vulgo Dura, Δοῦρα.
- Dorimachus, Δορίμαχος, (semel Δορύ-

Δορύμαχος *stant codd.* XVIII. 37, 4. minus recte, Dorymachus. *Conf. quæ de vocabulis ex δορμ̃ compositis adnotavimus ad Appian. Tom. I. pag. 54. lin. 40.*) Trichonienſis Ætolus, Nicoſtrati filius. IV. 3, 7. XVIII. 37, 4.

Ætolici impetus plenus juvenis, Phigaleam in Peloponnesum miſſus, piratis favet adv. Meſſenios; Scopam, ducem Ætolorum, ad bellum incitat Meſſeniis inferendum. IV. 3 *ſeqq.* cum Scopa Meſſeniam incurſat, & Achæos prælio ad Caphyas fugat. IV. 16, 12. prodicione capit Ægiram 57. ſed turpiter rurfus expellitur, & ægre evadit. 58. *immo* perit, ſi quidem græcos noſtros codices audias, *ibid. vs. 9. ſed id quidem ad Archidamum referendum.*

Prætor creatus Ætolorum, (*conf. V. 1, 2.*) Epirum devaſtat, & Dodonæum templum cremat. IV. 67, 1 *ſqq.* V. 11, 1. auxilia mittit Eleis adv. Philippum. IV. 77, 6. V. 3, 1. in Theſſaliam irrupit. V. 5, 1 & 9. 6, 4. redit, Ætoliaſ ſuccuſſurus, ſed ſero venit. 16, 5 *ſqq.* Echino urbi, oppugnata a Philippo, fruſtra conatur ſuccurrere. IX. 42.

leges novasque tabulas ſcribit Ætolis. XIII. 1.

legatus ab Ætolis in aulam Ægypti pacis conciliandæ cauſſa miſſus, fruſtra excuſare conatur Scopam, capitis reum. XVIII. 37, 4.

Dorymenes Ætolus, jufſu Nico-

lai, ducis Ptolemæi, fauces ad Berytum occupat, qua adven-turus erat Antiochus. V. 61, 9. Dos. Ut ex bonis L. Æmilii Paulli dos reddi poſſet viduæ, vendendi nonnulli erant Æmilii fundi. XVIII. 18, 6. XXXII. 8, 3 *ſq.*

dos apud Romanos ſolvebatur annua bima trima die. XXXII. 13, 5.

Drachma, ſtipendium per ſingulos dies equitis Romani. VI. 39, 12. *n.*

Drangiana, ἡ Δραγγιανή, Aſiæ regio, quam Antiochus M. ingreditur, ex Arachofia veniens, ſuperato Erymantho fluvio; tum inde in Carmaniam tranſit. XI. 34, 13.

Drepana, τὰ Δρέπανα, (*perperam paſſim τὸ Δρέπανον. vide Not. ad l. 46, 1.*) urbs Siciliæ cum portu præſtanti, millia paſſuum XV. a Lilybæo. I. 46, 3. exceptis Drepanis & Lilybæo, totum Siciliam tenent Romani anno decimo quarto belli Siculi. I. 41, 6.

Dromichætes, Odryſarum Thracum rex. *Fragm. gramm.* 14.

Drymuſſa, ἡ Δρύμουσσα, Ioniæ inſula, Clazomeniis data a Romanis. XXII. 27, 5.

Duces belli. *vide Imperatores.*

Ductores ordinum. *vide Ordo.*

Duelli uſus apud Romanos. *Fragm. gramm.* 27.

Duilius. C. Duilii victoria navalis de Pœnis reportata, corvorum ope. I. 22 *ſeq.*

Dunax, Δοῦναξ, mons Thraciæ, magnitudine non conferendus

dus cum Alpibus. XXXIV.
10, 15.

Dura, τὰ Δούρα, urbs *Assyriæ*.
(*conf. Cellar. Geogr. Ant. lib.*
III. c. 17. p. m. 722.) Antiochus ex Mesopotamia veniens, trajecto Tigri, versus Dura pergit, eamque urbem obfisione Molonis liberat. V. 52, 2. (*conf. Dura Mesopot.*)

Dura, τὰ Δούρα, urbs *Mesopotamiæ*. Mesopotamiam usque ad Dura occupat Molo. V. 48, 16. n. *Nisi intelligendum*, usque ad eam Mesopotamiæ partem, cui ab altera Tigridis ripa opposita est urbs Dura Assyriæ.

Dura, urbs munita Phœniciæ. V. 66, 1. n. *rectius* Dora, quod vide.

Dux belli. vide Imperator.

Dyme vel Dyma, ἡ Δύμη, urbs Achaïæ, e XII primis olim fœderatis. II. 41, 8. IV. 83, 5. Dymæi, οἱ Δυμαῖοι, cum Patrensisbus incipiunt instaurationem fœderis Achaici. II. 41, 1 & 12.

Dymæorum agrum populatur Euripidas Ætolus, dux Eleorum. IV. 59 *seq.* castellum Dymæorum, Tichos, occupant Elei. 59, 4. *conf.* 83, 1 *seqq.* nihil amplius in commune Achæorum conferre decernunt Dymæi. 60, 4 *seqq.*

Dymæ validum præsidium relinquit Philippus. V. 3, 2. Dymæorum fines, τὴν Δυμαίαν, rursus incurfant Elei. V. 17, 3. oram ad Dymen navibus custodiunt Achæi. V. 91, 8.

Hecatombæum in Dymæorum agro. II. 51, 3.

Dymæus, Miccus, prætor Achæorum. IV. 59, 2.

Dyrrhachium vel Epidamnus, ἡ τῶν Ἐπιδαρνίων πόλις, ἡ Ἐπιδάμνος, XXXIV. 12, 6. urbs cum porta ad Ionium mare; ab Illyriis per aquationis speciem capta; sed mox Illyrii rursus urbe eieci. II. 9. ab Ætolis & Achæis auxilium adv. Illyrios petunt Dyrrhachini. II. 9, 8. Dyrrhachium rursus obfidentur ab Illyriis. 10, 9. obfidio solvitur a Romanis, quorum fidei se tradunt oppidani. 11, 8 *seqq.*

fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani tenere Dyrrhachium sinerentur. VII. 9, 13.

E.

Ebrietas, perniciofa imperatori. ebrietati deditus Demetrius, Romæ. XXXI. 21, 8. in regno. XXXIII. 14, 1. Genthius. XXIX. 5, 7.

Ἐβρος, Hebrus, fluvius Thraciæ XXXIV. 12, 3.

Eburnea fella, donum regibus singularis honoris causa missum a senatu Romano. XXXII. 5, 3.

Ecbatana, τὰ Ἐκβάτανα, caput & regia olim Mediæ; ejus situs & descriptio. X. 27, 3 *seqq.*

Ἐκκεδανήρης, navis 16 versuum remorum. XXXVI. 5, 3.

Ecdemus, Megalopolitanus, Arcefilai philosophi alumnus, Ἐκ. Ejus consuetudine utitur Philopæmen juvenis. X. 25, 2 *seqq.* *Conf.* Demophanes.

- Echecrates, Thessalus, centurioni militum Alexandriæ præficitur. V. 63, 11. equitibus Græcis & aliis mercenariis præest. 65, 6. pugnat in dextro cornu ad Raphiam. V. 82, 5. 85, 1.
- Echecrates *alius*, cujus auctoritate in disputatione de origine Locrensiu temere usus est Timæus. XII. 11, 7 *sq.*
- Echedemus, legatus Atheniensium ad Scipiones, de pace Ætolis concedenda. XXI. 2 *seq.*
- Echetla, ἡ Ἐχέτλα, (*reclius* *puto* Ἐχετλα, *retractio* *accentu*) Siciliæ oppidum, medium inter ditionem Syracusiorum & Pænorum. I. 15, 10.
- Echinus, Ἐχῖνος, ἡ Ἐχιναιῶν πόλις, urbs Thessaliæ ad sinum Maliacum, in potestate Ætolorum; oppugnata a Philippo, frustra succurrentibus P. Sulpicio procof. & Dorimacho Ætolo, dedit se regi. IX. 41 *seq.* & ab eo in servitute tenetur. XVII. 3, 12. XVIII. 21, 3.
- Echinenses, οἱ Ἐχιναιεῖς, & Ἐχιναιεῖς. IX. 41, 11, 42, 1 & 3.
- Ecnomus, Ἐκνομος, collis Siciliæ, in quo castra habent Pæni. I. 25, 8. *n.* Prope eum committitur pugna navalis inter Regulum & Amilcarem. I. 26 *seqq.*
- Edeco, Hispaniæ regulus, Tarraconem ad Scipionem cum amicis venit, eique se tradit. X. 34. regem eum salutat. 40, 3. benevole eum recipit Scipio, & uxorem liberosque captivos ei reddit. 35.
- Edefa *vel* Edeffa, ἡ Ἐδεσσα *vel* Ἐδεσα, Macedoniæ oppidum; *alias* *Æge* *vel* *Ægæa*. V. 97, 4. *n.* ad viam Ignatiam. XXXIV. 12, 7 *sq.*
- Edetani, *populus Hispaniæ*. *Fortasse* Ἐδητανῶν δυνάστην *legendum* X. 34, 2. *n.* *pro* *δυνατὸν δυνάστην*, de Edecone.
- Ἐγνατία ὁδός, *via* Ignatia. XXXIV. 12, 3 *seqq.*
- Elæa, ἡ Ἐλαία, urbs Æolidis, *navale Pergamenorum regum*. Ad eam politis castris, de pace cum Romanis & Eumene agit Antiochus. XXI. 8. quam ubi non impetravit, agrum populatur Elæensium, τῶν Ἐλαϊτῶν. *ibid.*
- Elæa obsidionem frustra tentat Prusias. XXXIII. 25, 9 *sq.*
- Ἐλαία *haud dubie legendum* *provulgato* Ἐλλα *apud Stephanum Byz. & Polyb.* XVI. 41, 5.
- Elæus, Ἐλαῖος, castellum agri Calydonii in Ætolia, captum a Philippo. IV. 65, 6.
- Elatea, (*Livio* *Elatia*) ἡ Ἐλάτεια, urbs Phocidis. V. 26, 16.
- Elatea hibernat T. Quintius. XVIII. 26, 1 & 7. *nisi ibi intelligenda* Elatea Thessaliæ.
- ibidem* hibernat Attalus. XXVII. 15, 2.
- Elea, (ἡ Ἐλέα) urbs inferioris Italiæ; *cujus cives* Eleatae, οἱ Ἐλεᾶται, Romanis naves commodato præbent initio primi belli Punici. I. 20, 14.
- Eleatae, Ἐλεᾶται, *in Peloponneso*

neso vulgo olim V. 17, 1. commemorabantur ex mendosa scriptura, Ἐλεατῶν, pro Τεγεατῶν, quod ibi reposuimus.

Elea, ἡ Ἥλεα, ἡ τῶν Ἥλεων χώρα, regio Peloponnesi, quæ latine Elis, ἔς græce ἡ Ἥλις alias adpellatur. Fortasse latius patet Ἥλις, quam Ἥλεα; ut hæc sit ager ad Elidem urbem pertinens, illa regio omnis, quæ Elidis nomine vulgo censetur; quod tamen confirmare nolim.) Confer Elis, ἔς Elei.

Ἥλεα sæpe incurfata olim ab Illyriis. II. 5, 1 sq.

Pheias insula τῆς Ἥλεας, Elidis. IV. 9, 9. *mendose vulgo τῆς Ἰδίας.*

Philippum hortantur Achæi, ut Elidem, τὴν Ἥλεαν, bello invadat. IV. 64, 2. eam populatur Philippus. IV. 73. ἔς 77, 6 sq. ἔς 83, 5.

Elea olim sacrosancta, & nulli populationi obnoxia. IV. 73, 10.

Achaïæ partes, in Eleam vergentes, protegit Aratus. V. 92, 10.

Elea, Ἥλεα, apud Polybium est etiam nomen Elidis urbis. IV. 73, 7. n. nisi ibi pro Ἥλεαν legendum Ἥλιν.

Elei, οἱ Ἥλεῖοι, incolæ Elidis, sive Eleæ regionis. (Conf. Elea, ἡ Ἥλεα.)

focii sunt & amici Ætolorum. IV. 5, 4. 6, 11. 9, 10. eis Cynartham urbem, a se captam, tradere volunt Ætoli, sed non accipiunt Elei. IV. 19,

5. ad inferendum Achæis bellum persuadentur a Machata, Ætolorum legato. 36, 6. Duce belli utuntur Euripida Ætolo; 59. a quo turpiter deserti, cum Sicyoniam invadere vellent, partim capiuntur, partim cæduntur, a Macedonibus & Megalopolitanis. 68 seq. tamen rursus eundem ducem ab Ætolis petunt. V. 94, 2.

Vitæ rusticæ amantissimi sunt; ager eorum opulentissimus. IV. 73.

Eleorum propugnaculum & arx belli adv. Achæos, Psophis, capta a Philippo. IV. 71. eorum dux Amphidamus, captus a Philippo. 75. sine pretio dimissus, frustra persuadere conatur Eleis, ut ab Ætolis ad Philippi amicitiam transeant. 84. Eleis Ætoli auxilia mittunt, duce Philida. 77 seqq. Eleorum præsidia excedere coguntur Lepreo, Samico, & aliis Triphylia oppidis. 80.

Eleis Agelaus & Scopas duces mittuntur ab Ætolis. V. 3, 1. in Dymæorum fines incursionem faciunt. V. 17, 3. rursus Dymæorum, Phargensium, Patrensium agrum populantur, duce Pyrrhia Ætolo. 30, 2 sqq. Messeniam eodem duce incurrentes, repelluntur. 91, 3. 92, 5 sq. rursus, Euripida iterum duce, Achaïam populantur. 94, 2 sqq.

Elei Achæis coram senatu Rom. lites movent de Triphylia. XVIII. 25, 7. per legatos Chalcide agunt cum Antiocho.

cho. XX. 3. domi manent initio belli Achaici. XL. 3, 3.

Elephanti; & Eleuthernæi; vide mox, post Elis.

Ἐλία, Laconicæ. V. 19, 7. 20, 12. Vide Helia.

Elis, ἡ Ἥλις, eadem regio quæ alias ἡ Ἥλεία vocatur a Polybio; de qua vide paulo ante in Elea. οἱ ἐν τῇς Ἥλιδος. V. 17, 3. ἐξελθὼν ἐν τῇς Ἥλιδος. V. 92, 5. 95, 7. Potest tamen utrobique & urbs Elis intelligi. Conf. artic. seq.

Elis, Ἥλις, urbs præcipua Elis regionis. Conf. Elea, ἡ Ἥλεία. & Elea, Ἥλεία.

Amphidamum Olympia Elidem (ἐς Ἥλιν) liberum dimisit Philippus. IV. 84, 4. Mox idem Archidamus ex eadem Elide, (ἐν τῇς Ἥλιδος) cum destinata perficere non potuisset, ad Philippum elabatur. 86, 5.

Elephanti: eorum multitudo in Africa. XII. 3, 5. eorundem nullus usus in locis montanis. I. 30. centum elephanti in exercitu Pœnorum adv. Regulum. 32, 9. adversus eos Romani prudenter minus solito in longum, magis in altum aciem instruunt. 33. ab eisdem tamen plurimi Romani conculcati pereunt. 34. fauciatii eleph. sæviunt, & conversi in suos ruunt. 40, 12 sq.

elephantum rectores Indi, in Pœnorum exercitu. I. 40, 15. III. 46, 7 & 11. XI. 1, 12. elephantis Pœnorum aliis occisis, aliis captis, mire gau-

dent Romani. I. 41, 1. centum eleph. habet Hanno in bello Africo. I. 74, 3.

elephantorum trajectio per Rhodanum. III. 46. eorum terror disjicit Gallos, Hannibalem in Alpium trajectione infestantes. III. 53, 8. belluæ fere omnes fame consumptæ in Alpibus. 55, 8. reliquæ omnes, una excepta, imbrium & nivis vi pereunt in Gallia Cisalpina. 74, 11. illa vestus est Hannibal, per paludes Etruriam petens. 79, 12.

elephantorum inter se pugnandi ratio. V. 84. Libyci elephanti timent Indicos. *ibid.* vs. 5 sq.

adversus 70 elephantos Hannibalis quo pacto aciem instruxerit Scipio. XV. 9, 7 sqq. cf. c. 12, 2 sqq.

elephanti curribus juncti in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 11.

elephantum dentes eximia magnitudine. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num.* 10. elephantum θωράκια? *Fragm. hist.* 22.

Elephas, cognomen Nicanoris, ducis Philippi. XVIII. 7, 2.

Eleuthernæi, Ἐλευθερναῖοι, Cretenses, bellum Rhodiis indicunt. IV. 53, 9. eos Polyrrhenii & Lampæi intra mœnia includunt, et renunciare Cnossiorum societati cogunt. IV. 55, 4.

Elia Laconicæ. vide Ælia.

Elinga olim legebatur XI. 20, 1. pro quo Ilipa restitui, quod vide.

Elis. vide supra in Elea, ἡ Ἥλεία; & rursus post Elei.

Elis-

Elisphastorum ager, ἡ τῶν Ἐλισ-
Φασίων χώρα, in Pelopon-
neso prope Mantineam. XI. 11,
6. n. ubi τῶν Ἐλικασίων
suspiciatus est Gronov.

Ἑλλά, mendosa (ut videtur)
scriptura XVI. 41, 5. pro
Ἑλλά.

Elleporus, vel Elorus, Ἑλλέπο-
ρος sive Ἑλωρος, fluvius in-
ferioris Italiae. I. 6, 2. n.

Ellopium, τὸ Ἑλλόπιον, Aeto-
liae oppidum. XI. 4, 3.

Elorus. vide Elleporus.

Elymaei, Ἑλυμαῖοι, populus
Asiae, a septemtrione Mediae.
V. 44, 9.

Elymais regio, ἡ Ἑλυμαίς,
ubi Dianae templum spoliare
conatus est Antiochus Epiph.
XXXI. 11.

Emathia, ἡ Ἡμαθία, olim Paeo-
nia dicta. XXIV. 8, 4.

Emporia vel Emporiae, τὰ Ἐμ-
πορεῖα, τὰ Ἐμπορία, αἱ
Ἐμπορίαι; Africae regio circa
minorem Syrtin, soli ubertate
praestans, Pœnis subiecta, unde
hi praecipue alimenta & com-
meatus capiunt. I. 82, 6. n.
III. 23, 2. ea regione Masa-
nissae cedere coguntur Pœni.
XXXII. 2.

Emporium, τὸ Ἐμπορεῖον, (Ro-
manis Emporiae) in Hispania.
III. 39, 7. ad Emporium Cn.
Scipio cum classe, a Rhodano
veniens adpellit. III. 76, 1.

Enchelanes, Ἐγχελάνες, gens
& urbs Illyrica, subacta a Phi-
lippo. V. 108, 8. n.

Enipeus, ὁ Ἐπινεύς, Thessaliae
fluvius. V. 99, 1. XXIX. 3, 4.

Enna, ἡ Ἐννα, oppidum Cartha-

ginensium in Sicilia, captum
a Romanis. I. 24, 12.

Enneris, in classe Philippi. XVI.
7, 1.

Ensis Gallorum; vide Gladius.

ὁ Ἐνυάλιος, Quirinus, Gradi-
vus pater. Per Martem &
Quirinum (Cassaub. per Mar-
tem & Gradivum patrem) ju-
rarunt Romani in proximo fœ-
dere cum Pœnis ante primum
Punicum bellum. III. 25, 6.

Eordæa, Ἑορδαία, regio Mace-
doniae. XVIII. 6, 3.

Eordi, Ἑορδοί. XXXIV.

12, 8.

Epænetus, Boeotorum legatus ad
Achæos. XXIV. 12, 5.

Epaminondas Messenios & Arca-
des hortatur, ut perpetuo sin-
ceram societatem colant. IV.
32, 10. idem Arcadibus au-
ctor fuerat condendæ Mega-
lopolaeos. Adnot. ad l. c.

victoria pugnae Mantinensis
anceps ob mortem Epaminon-
dæ. IV. 33, 8. Epaminondæ
praefertim & Pelopidæ virtuti
gloriam suam debuit resp. The-
bana. VI. 43. Epaminondæ
Pelopidas persuaserat, ut pro-
pugnandam libertatem Græco-
rum fusciperet. VIII. 1, 6.

cum Lacedæmonem & dein
Mantineam de improvviso ca-
pturus, boni imperatoris par-
tes omnes expleset, a fortuna
victus est, fere ut Hannibal ad
Capuam & Romam. IX. 8,
2 sq.

abstinentiae laude clarissimus.
XXXII. 8, 6. De ejusdem
virii laude conf. Fragm. hist.
15.

Ἐπειόν.

Ἐπειόν. vide Æpium.

Eperatus, Pharæensis, prætor Achæorum creatur, Apellis opera, invito Arato. IV. 32, 8. magistratum init. V. 1, 2. a Philippo opem ferre jubetur Messeniis. V. 5, 11. contemnitur a militibus. 30, 1. foecordia ejus & imbecillitas, multorum causa est malorum. 30, 5 *sq.* 91, 4. magistratu abijt. 30, 7.

Epetium, Ἐπέτιον, opp. Illyricum, ditionis Iffiorum. XXXII. 18, 1 *sq.*

Ephesus, Ἐφεσος. Ephesi magnus numerus militum alebant reges Ægypti. V. 35, 11. ibi habitat Melancomas. VIII. 17, 9.

Epheso inhiat Antiochus Magnus. XVIII. 32, 1. eamque tenet. XX. 11, 2. *coll. c.* 10, 16. XXI. 9, 10. Ephesus Eumeni datur a Romanis. XXII. 27, 10.

Ephesi Heraclides pro Alexandro *Bala*, Antiochi Epiphanis filio, bellum parat adv. Demetrium *Soterem*. XXXIII. 16, 15.

Ephorus, historiæ universalis scriptor; V. 33, 2. de origine urbium, & de cognitione migrationeque gentium optime exposuit. XXXIV. 1, 3. *cf.* IX. 1, 4.

Muscam ad fraudem hominum ait inventam. IV. 20, 5. laudat remp. Cretensium, & cum Spartanorum repub. confert, dissidente Polybio. VI. 45 *seq.*

Ephori errores ex professo

notaverat Polybius libro XII. *sed ea pars intercidit. Vide XII. 22, 7. & conf. Adnot. ad XII. 17. sub initium.* Eundem contra Timæi reprehensiones defendit Polyb. XII. 23, 1 & 3.

Ephori dictum: optimam Historiam eam fore, cujus scriptor ipse rebus gestis interfuerit. XII. 27, 7.

Ephorus Messeniorum, Sciron vel Scyron. IV. 4, 3. Eorundem ephori, Oenis & Nicippus. IV. 31, 2. *n.*

Ephori Spartanorum dissident inter se de societate sive cum Philippo & Achæis, sive cum Ætolis facienda. IV. 22 *seq.* Adimantus ephorus occiditur a factione Ætolica. 22, 11. novi ephori, Philippo faventes, trucidantur dum sacra faciunt. 34 *seq.* Chilo trucidat ephoros, qui Lycurgum regem creaverant. 81.

ephoros Spartanorum omnes, simul cum regibus, in historia sua adnotaverat Timæus. XII. 12, 1.

ephororum curia, τὸ τῶν ἐφόρων ἀρχεῖον. IV. 35, 9.

Epichares, præfectus navis Rhodiæ. XXX. 9, 9.

Epicharmi dictum: Sobrius esto *Ἔσ.* XVIII. 23, 4. XXXI. 21, 14.

Epicydes, origine Syracusus, Carthagine lares habens, cum fratre Hippocrate ab Hannibale mittitur ad Hieronymum, Syracusarum regem. VII. 2, 3 *sq.*

Epidamnus. XXXIV. 12, 6. *Vide Dyrrhachium.*

Epi-

Epidaurus, oppidum Argolicum, a Cleomene occupatum. II. 5, 2. *Adde* XXX. 15, 1.

Epi-erctēs, ὁ ἐπὶ τῆς Εἰρυτῆς λεγόμενος τόπος. I. 56, 3. n.

Epigenes copias reduxit, quas Se-leucus, Antiochi M. frater, in Asiam cis Taurum duxerat; eum, suadentem Antiocho ut expeditionem adv. Molonem ipse fusciperet, calumniatur Hermeas. V. 41 *seq.* & 49. dolo Hermæ amandatur Epi-genes ab exercitu, denique fi-cto crimine occiditur. 50 & 51, 5.

Epigramma in honorem Arcadum, in columna ad aram Iovis Ly-cæi Messenæ. IV. 32, 2 *sq.*

epigramma Sami poetæ. V. 9, 5.

Epipolæ, αἱ Ἐπιπολαί, pars ur-bis Syracusarum, capta a Ro-manis. VIII. 37, 2. & *Spici-leg. ex lib.* VIII. T. V. p. 35. num. 5.

Epirus, Epirotæ. Ἡπειρος, Ἡπει-ρῶται. Epirum ab Acarnania separat sinus Ambracicus. IV. 63, 6.

Epiri urbs Phœnice ab Illy-riis proditione capta. II. 5. Epirotæ, auxilio venientes cæ-duntur fuganturque ab Illyriis. *ibid.* ab Ætolis & Achæis opem petunt Epirotæ, & quamquam illi cum auxiliis advenerunt, tamen pacem & fœdus faciunt cum eisdem Illyriis. 6.

cum Epiri rege Alexandro, Acarnanum oppida partiti erant Ætoli. II. 45, 1. n. IX. 34, 7.

Epirotæ arma sociant cum Antigono & Achæis adv. Cleo-

menem. II. 65, 4. IV. 9, 4. Epiri oram populantur Ætoli. IV. 6, 2.

Epirotæ ab Achæis invitan-tur ad Bellum Sociale adv. Æto-los. IV. 15, 1 *sq.* initio in-constanter & parum ingenue se gerunt. 16, 1. 30, 6 *sq.* dein copias suas Philippo jungentes, persuadent ei, ut Ambraciam obsideat. 61.

Epirum devastant Ætoli, & Dodonæum templum cremant. IV. 67.

Epirotæ classem jungere cum Philippo ad Cephalleniam ju-bentur. V. 3, 3.

adversus Ætolos, Romanos & Illyrios opem Philippi im-plorant. X. 41, 4.

cum Epirotis legati Romani Phœnicæ agunt de bello Phi-lippo inferendo. XVI. 27, 4. ex Epiri faucibus propere reci-pere se cogitur Philippus, & earum potitur T. Quintius. XVII. 3, 9. XVIII. 6, 4. XXVII. 13, 2.

Epirotæ per legatos Chalcide agunt cum Antiocho. XXI. 3. cum M. Fulvio cos. consultant de bello Ætolico. XXII. 9, 1 *sqq.* & *vs.* 19. legatos Ro-mam mittunt contra Philip-pum. XXIV. 1, 10.

A. Hostilius Cos. per Epi-rum in Thessaliam adv. Per-seum profecturus, parum abest quin hostibus proderetur. XXVII. 14. in Epiro post Bellum Persicum, civilium cæ-dium omnia plena. XXX. 14, 7 *sqq.* XXXII. 21 *seq.* Epi-rotarum urbes 70 evertit L. Æmilius

- Æmilius Paullus. XXX. 15, 5.
Legatio Epirotarum Romam missa. XXXII. 24.
Epirota, Charops; *item* Cephalus; *quos vide suo loco*.
Epiri populus, Molossi; *quos vide*.
Epistola Scipionis Afric. maj. ad Philippum. X. 9, 3. ejusdem ad Prusiam. XXI. 9.
epistola Scipionis Nasica ad aliquem ex regibus. XXIX. 6, 4.
Epistratus, Acarnan, dux equitum & levis armaturæ Achæorum in pugna ad Caphyas. IV. 11, 6.
Epitalium, Ἐπιτάλιον, opp. Triphylia, in deditionem accipitur a Philippo. IV. 80, 13.
Æpium. *Vide* *Æpium*.
Eposognatus, regulus Gallogræcorum, amicus Romanorum, officia sua illis apud alios etiam reges pollicetur. XXII. 20, 1 *sqq.* & *vs.* 8 *sqq.*
Equi Hannibalis, e puppibus nantes trahuntur per Rhodanum. III. 43, 4. amissi in Alpibus, sponte redeunt in castra. 53, 3. in Etruriæ paludibus plurimi pereunt, aliis ungulæ excidunt. 79, 7 *sqq.* equos Alexandriam advehit Nicagoras Mefsenius. V. 37, 7.
equorum armenta regum Syriæ, commissa sunt Medorum curæ. V. 44, 1. X. 27, 1 *sq.* *Conf.* Equites.
Equiso Nabidis. XIII. 8, 3.
Equites Nisæi; *vide* Nisæi.
Equites Romani decem annua stipendia facere tenentur. VI. 19, 2. *n.* Equitum numerus in legione; *vide* Legio. equitum turmae, ἵλαι; earum præfecti, ἱλάρχαι, decuriones. VI. 25, 1 *sq.* arma, olim parum commoda, dein ad morem Græcorum in melius mutata. 25, 3 *sqq.*
equites Romani, agiles ad desiliendum de equis, & rursus insidendum. VI. 25, 4. XI. 21, 4. *n.*
Celtiberi equites, ubi opus est, pedibus pugnant, equis immotis stantibus. *Fragm. hist.* 13.
in equitatu præcipuum robur fuit Hannibalis. IX. 3, 9 *sqq.* *cf.* III. 110, 2. 117, 4.
equitum variæ conversiones & decursiones. X. 21. equitum acies qua altitudine locetur ad pugnam, & quot equites capiat stadium. XII. 18, 3 *sqq.*
Eratosthenes, novissimus ante Polybium geographica tractavit, & superiores scriptores reprehendit, ipse tamen Pythæ fabulis adhibens fidem. XXXIV. 5. *De eodem conf.* c. 4, 4. 13, 1.
Erbesius, Ἐρβησσός, ἡ τῶν Ἐρβησσέων πόλις, oppidum Siciliae prope Agrigentum. I. 18, 5. captum ab Hannone Pæno. *ibid.* *vs.* 9.
Ercobriga, *mendosa olim scriptura pro* Nercobriga *vel* Nertobriga, urbe Lusitanorum.
Erête, *vel* Epi-Erêtes, ὁ ἐπὶ τῆς Ἐλυτῆς λεγόμενος τόπος, (*quasi* supra carcerem, *interprete Casaub.*) locus ad mare inter Erycem montem & Panormum.

- mun, occupatus ab Amilcare Pæno. I. 56, 3. n. descriptio ejus loci. *ibid. vs. 3 seqq.*
- Eretria, ἡ Ἐρέτρια, ἡ τῶν Ἐρετρίων πόλις, urbs Eubææ insulæ.
- eam Romanis tradi post bellum Philippicum queruntur Ætoli. XVIII. 28, 5. sed ei senatus Rom. libertatem tribuit. 30, 10 *sq.*
- Eretria Phiotidis in Thessalia, ἡ Ἐρέτρια τῆς Φθιώτιδος, XVIII. 3, 5.
- Eribanus. Via ab Eribano (ἀπὸ τοῦ Ἐριβανοῦ, si modo vera lectio) Capuam. III. 91, 9. n.
- Eribianus mons, ὁ Ἐριβιανὸς καλούμενος λόφος, per cuius angustias Hannibal ex Samnio in Campaniam transit. III. 92, 1. n.
- Eridanus, Ἐριδανός, poeticum nomen Padi fluvii. II. 16, 6.
- Erycinæ Veneris templum, in summo monte Eryce, occupatum a Romanis. I. 55, 6. 58, 2. spoliatum a Gallis, Pænorum mercenariis, qui ad Romanos transierant. II. 7, 9. *Conf.* Eryx.
- Erymanthus, Ἐρύμανθος, fluvius & mons Arcadiæ. IV. 70, 8 *sq.* n. 71, 4.
- Erymanthus, Asiæ fluvius, inter Arachosiam & Drangianam. XI. 34, 13. n.
- Erythræ, αἱ Ἐρυθραὶ, urbs maritima Ioniæ, in quam ex prælio navali ad Chium evasit Attalus. XVI. 6, 5 & 8.
- Erythræi, οἱ Ἐρυθραῖοι, pro fide Romanis bello Antio-
- chico præstita, agro donantur. XXII, 27, 6.
- Erythræum s. Rubrum mare, ἡ Ἐρυθρὰ θάλαττα, sinus Persicus. IX. 43, 2. *conf. Adnot. ad V. 46, 7.*
- provincia vel præfectura regni olim Persici, dein Syriaci, ad Persicum sinum a parte Arabiæ. V. 46, 7. Paulo pleniori dictione, ἡ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν, scil. χώρα. V. 48, 13. Ἐ οἱ κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν τόποι. V. 54, 12.
- item, pars Arabiæ Felicis ad Persicum sinum sita. XIII. 9, 1 & 5.
- Eryx mons, ὁ Ἐρυξ, in eo Sicilia latere, quod Italiam spectat, inter Drepana & Panormum, maximus post Ætnam. I. 55, 7. ejus verticem & radices præsidio occupant Romani. 58, 2.
- Conf.* Erycinæ Veneris templum.
- Eryx oppidum, (ἡ) Ἐρυξ, II. 7, 8. ἡ πόλις τῶν Ἐρυκινῶν, I. 58, 2. in medio monte Eryce; a Romanis primum, dein a Pænis occupatum. I. 55, 6. & 58, 2. inde a Romanis obsessum. I. 58 *seqq.* & II. 7, 8. oppidum Romanis prode- re moliti sunt Galli, Pænorum mercenarii. II. 7, 8 *sq.*
- Ἔστια, vide Vesta.
- Ἔστια. τὰ περὶ τὰς Ἔστιας αἶκραι. IV. 43, 5. *Vide* Hestiae.
- Etennenses, Ἐτεννεῖς, montana Pisidiæ supra Sidam inco- lentes. V. 73, 3.

Etesii venti, a septentrione flantes; eis e Ponto Euxino versus Hellespontum feruntur naves; oppositus his auster. IV. 44, 6. *n. coll. vs.* 10. eorum vis inter Cephalleniam & Messeniam. V. 5, 3 & 6.

Etruria, ἡ Τυρρηνία. *Confer mox* Etrusci.

Etruriæ situs & fines. II. 16, 2 *sq.*

in Etruria geritur bellum Gallicum Cispalinum. II. 23 *seqq.*

in Etruriam P. Scipio ex Gallia navibus redit, ut inde Hannibali ad Alpes occurrat. III. 49, 4. 56, 6. in eam commeatus conferunt Romani ad bellum adv. Hannibalem. III. 75, 6. eam per paludes petit Hannibal. 78 *seqq.* cladem in ea patiuntur Romani; III. 108, 9. V. 101, 3 & 7. 105, 3. nempe ad Trasimenum lacum. III. 84.

Etruriæ longitudo. XXXIV. 11, 3.

Etrusci, οἱ Τυρρηνοί. *Conf.* Etruria.

Etruscorum sedes. II. 16, 1. olim coloniis tenuerant campos circa Padum, (e quibus dein a Gallis ejeſti sunt) simulque Campaniæ campos. II. 17, 1 *sqq. n.* cum Gallis Transalpinis & Cisalpinis in dittonem Romanam irrumpunt. II. 19. cæduntur a Romanis ad Vadimonem lacum, subigunturque. I. 6, 4. II. 20. socii Romanorum bello cum Gallis Cisalpinis. II. 24, 5.

Etruscum mare, Tuscum, Tyr-

rhenum, τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος. I. 10, 5. ab occasu Italiæ. II. 14, 4. 16, 1. XXXIV. 6, 6.

Eua, ὁ Εὐαῶς, collis prope Sellasiam in Laconica, ubi committitur pugna Antigoni cum Cleomene. II. 65, 8 *sq.* 66, 5.

in eo sacra facit Philippus rex. V. 24, 9.

Euagoras, Ægiensis, accusatur a Critolao ut qui secreta Achæorum prodatur Romanis. XXXVIII. 5, 4.

Euanoridas, nobilis Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Eubœa insula, ἡ Εὐβοία.

per Eubœam Antigonus cum exercitu e Thessalia ad Isthmum proficiscitur, Thermopylis interceptis ab Æolis. II. 52, 7 *sq.*

Eubœam incolentes opem Philippi implorant adv. Ætolos eorumque socios, Attalum & Romanos. X. 41, 3. *conf.* 42, 2 & 7.

totam Eubœam præſidiis tenet Philippus. XVII. 11, 6.

Conf. Chalcis, & Eretria.

Eubœa, puella Antiocho Chalcedi nupta. XX. 8, 4.

Euboicum talentum, Εὐβοϊκὸν τάλαντον. I. 62, 9. XV. 18, 7. XXI. 14, 4. *conf.* Talentum.

Eubulides, Chalcidenſis; cum Romanis tradere jubetur Antiochus. XXI. 14, 7. XXII. 26, 11.

Eucampidas, Arcæas, immerito proditor dictus est a Demosthene. XVII. 14, 2. *n. & vs.* 12.

Euchi-

- Euclydas, *Εὐκλείδης*; frater Cleomenis, præest parti copiarum in pugna ad Sellasiam. II. 65, 9. 67, 3. imperite rem gerit. 68.
- Eudamidas; rex Spartæ, pater Agesilai, avus Hippomedontis. IV. 35, 13.
- Eudamidas, pater Archidami, regis Spartæ, gener Hippomedontis. *ibid.*
- Eudemus *vel* Eudamus, classis præfectus Rhodiorum cum Pamphilida. XXI. 8, 5. *Conf. Adn. ad c. 5, 5.*
- Eudemus, Milesorum legatus in Ægyptum. XXVIII. 16, 15. 17, 3.
- Eudoxus de rebus Græciæ bene scripsit. XXXIV. 1, 3.
- Euemerus *vel* Euhemerus, Messenius, scriptor historiarum. XXXIV. 5, 9. *n.* eum Bergæum adpellat Eratosthenes, *i. e.* fabulatorem. *ibid. vs. 10. Eodem referendus locus* XXXIII. 12, 10.
- Euergetes Physcon. XXXIV. 14, 6. *Vide* Ptolemæus.
- Eulæus, spado in aula Ægyptiaca; causa belli Antiochi Epiphanis cum Ptolemæis fratribus. XXVIII. 17, 15.
- Eumenes, Attali filius, rex Pergami. (*conf. Attalus.*)
- Eumenis bella cum Prusiâ & Gallogræcis, & focio Ariarathe, adv. Pharnacem. III. 5, 6.
- Post bellum Philippicum, Oreum & Eretriam Eumeni dare voluerunt decem legati Romani; sed prohibet T. Quintus. XVIII. 30, 10 *sq.*
- Polybi Hist. T. VIII.*
- Eumeni auxilia mittunt Achæi, bello Antiochico. XXI. 7, 1 *sq.* per legatos domum insigne offert Achæis, quod respuunt illi. XXIII. 7 *seq. conf. c. 4, 5 sq.* honores ejus ab Achæis sublatis restituuntur, regante Attalo; XXVII. 15. XXVIII. 7. & 10, 7. qui singulari amore fratrem complectebatur. XXVII. 15, 4. *n.*
- Ab Antiocho Pergami aliquantisper includitur Eumenes. XXI. 8, 1. XXII. 3, 10. L. Emilio suadet, ut non audiat Antiochum de pace agentem ante Scipionum adventum. XXI. 8, 4 *sqq.* fœdere Romanorum cum Antiocho comprehenditur. XXI. 14, 6. XXII. 26, 7 & *vs. 20 sq.* Romani proficiscitur cum legatis Romanis, qui a senatu peterent confirmationem Pacis cum Antiocho. XXI. 14, 12. honorifice excipitur. XXII. 1. ejus oratio ad senatum, qua sua & patris in Romanos merita prædicat. XXII. 2-5. cum decem legatis Romanis Ephesum rediit, & inde Apameam ad Cn. Manlium venit. XXII. 25, 6 *sqq.*
- Eumeni a Romanis dantur omnes cis Taurum populi, qui Antiocho paruerant, excepta Lycia & Caria; Græcæ civitates, quæ Attalo tributum penderant, eidem idem tributum pendere jubentur. XXII. 7, 7. tum eidem datur Chersonesus, Lyfimachia, & alia Thraciæ loca. XXII. 27, 3 *sq.* & *vs.*

Es vs. 9 sqq. matrimonium filiae Antiochi sibi oblatum respuerat. XXII. 3, 9.

de Thraciae urbibus contendit cum Philippo. XXIII. 4, 4. 6, 1. 11, 2. fratrem Athenæum legatum Romam mittit. XXIV. 1, 4. 3, 1 *sqq.*

Bellum cum Prusia gesserat; XXIII. 18, 8. *cf.* III. 3, 6. ad quod auxilia Prusiae miserat Philippus. XXIV. 1, 4. 3, 1. *n.*

Bellum cum Pharnace gerit, & ea causa legatos Romam mittit, in his Attalum fratrem. III. 3, 6. XXIV. 10, 1 *sqq.* XXV. 2, 6 *sqq.* 4, 4. induciis factis cum Pharnace, omnes fratres suos Romam legatos mittunt. XXV. 6. Pax & formula fœderis, quo ab una parte nominantur Eumenes, Prusias & Ariarathes; ab altera Pharnaces & Mithridates. XXVI. 6.

invitatus a Rhodiis ad bellum adv. Lycios, adcurrit. XXV. 5, 13. sed offendit Rhodios & suspectum se eis reddit. XXVII. 6, 5 *sq.*

Cydoniatis Cretensisibus ex fœdere præsidium mittit adv. Gortynios. XXVIII. 13.

insidiarum Eumeni factarum crimen Romæ apud senatum per legatos defendit Perseus. XXVII. 7, 2. ad eundem Eumenem legatos mittit Perseus de bello adversus Romanos. XXIX. 3, 8.

ab Eumene alienati Romani, quod oblique in bello Persico se gesserat, Attalum, Romam

a fratre legatum, incitare student, ut pro se contra fratrem apud senatum loquatur. XXX.

1. Eumenis causa senatus consulto prohibent Romani, ne Reges ulli ad se Romam venirent. XXX. 17.

Eumenis regnum a Gallis invaditur. XXX. 1, 1 *Es* 3, 2, 8. 3, 2. 17, 11 *sq.* ab ejus imperio Gallogræcos liberant Romani. XXXI. 2. *Es cap.* 6, 2 *Es* 6. accusatus a Prusia & Gallis, Attalum & Athenæum fratres Romam ad se purgandum mittit. XXXI. 6 *Es* 9.

Ad accusandum Eumenem omnes, qui vellent, Sardes invitat Sulpicius Gallus, legatus Rom. XXXI, 10. rursus Attalum Romam mittit Eumenes. XXXII. 3 *Es* 5, 5 *sqq.*

mors Eumenis & elogium. XXXII. 23. ei succedit frater Attalus; *ibid.* vs. 8. regnum administrans pro Attalo puero, Eumenis filio. XXX. 2, 6. XXXIII. 16, 1 *sqq.*

tres habuit fratres caros, & regni salutisque suæ custodes. XXXII. 23, 6. *n.* XXII. 1, 6. 5, 7. 27, 9. *Conf. Adn. ad* XXIII. 18, 1. pius fuit in matrem. XXIII. 18.

Eumenes & Philetærus suo favore aluerant vitia Pythæ Thebani. XL. 1, 2.

Eumenes, legatus Ptolemæorum fratrum ad Achæos. XXIX. 8, 5. Evocati, in exercitu Romano, qui ultro in gratiam consulis militant. VI. 31, 2 *sq.*

Evocati Romam Achæi; vide Achæi.

Eupha-

Euphanes, Cretensis, dux militum
auxiliarium ab Antiocho Eleis
missorum. XX. 3, 7.

Euphrates fluv. ὁ Εὐφράτης. V.
51, 1. Ἐφ.

ejus origo, cursus, natura,
& alvei in quos scissus est. IX.
43. inter Euphratem & Ti-
grim est Pulcher qui vocatur
Campus. VIII. 25, 1.

Eupolemus, praefectus equitum
Aetolorum in exercitu T. Quin-
tii. XVIII. 2, 9 sqq. 4, 5.

Eupolemus, nescio an idem cum
praecedente, Romam abductus.
XXVIII. 4, 6.

Eureas, Achæorum legatus Ro-
mam. XXXI. 6, 1. 8, 3.

Euripidas vel Euripides, Εὐριπί-
δας & Εὐριπίδης, (est enim
haud dubie unus vir idem-
que,) Aetolus; Cynethæ oppi-
do praefectus ab Aetolis. IV. 19,
5. dux ab Aetolis missus Eleis
fociis, fines Achæorum popu-
latur. IV. 59. rursus Sicyo-
niam populatur, sed turpiter
suos deserit adveniente Philip-
po, & Psophidem evadit. 69,
2. 70, 11. inde, urbe a Phi-
lippo capta, & arce per pactio-
nem dedita, ex pacto incolumis
in Aetoliam redit. IV.
72.

denuo eundem ducem ab
Aetolis petunt Elei, in locum
Pyrrhiae. V. 94, 2 sqq. 95, 6
sq.

Euripides, Tragicus poeta. Di-
ctum ejus (ex Antiopa:) ἐν
σοφὸν βούλευμα Ἐφ. I. 35,
4. n. VIII. 5, 3. ex incerta
tragœdia: αἰεὶ πρασίμο-
χοι. Ἐφ. V. 106, 4. e Cres-

phonte: Εἰρήνη βαθύπλουτος
Ἐφ. XII. 26, 5.

Euripus, fraterum Eubœæ. ὁ Εὐ-
ριπος.

Cenchreis Philippus per Eu-
ripum Demetriadem navigat.
V. 29, 5. per eundem Euri-
pum cum navibus Cenchreas
redit. V. 101, 2 Ἐ 4. rur-
sus per Euripum cum classe na-
vigat. V. 109, 5.

Euromus, Εὐρώμος, ἡ Εὐρω-
μέων πόλις, Cariae opp. unde
praesidia deducere jubetur Phi-
lippus. XVII. 2, 3. XVIII.
27, 4.

Mylassenses occupant τὰς
ἐν Εὐρώμῳ πόλεις, Euro-
menium urbes. XXX. 5, 11
sqq. n.

Europa; una e tribus terræ par-
tibus, inter Tanaim & Hercu-
lis columnas comprehensa. III.
37, 2 sqq. Europæ longitu-
do. XXXIV. 7, 8 sq. latitu-
do. Spicileg. ex lib. XXXIV.
num. 1. T. V. p. 45 sq.

Macedonum regnum in Eu-
ropa, minimam Europæ partem
complexum est. I. 2, 4. Eu-
ropæ gentes occidentales pu-
gnacissimæ. I. 2, 6. Antiochi
in Europam trajectio. III. 3, 4.

Europus, Εὐρωπος, urbs Para-
potamiae ad Tigrim. V. 48,
16. n.

Eurotas, ὁ Εὐρώτας, Pelopon-
nesi fluvius, Spartam ab ortu
praeterfluens. V. 21, 2. 22, 2
sqq. 23, 8 sqq. VIII. 35, 8.
IX. 8, 7. XVI. 16, 2.

Eurotas, Italiae inferioris fluv. pro-
pe Tarentum, idem qui alias
Galæsus. VIII. 35, 8.

- Euryclidas** & Micyon, rhetores, consiliis suis regunt Athenienses, & turpiter blandiuntur regibus. V. 106, 7. n.
- Euryleo**, prætor Achæorum ignavus. X. 24, 1.
- Eurylochus**, præest Cretensibus
- Euin** exercitu Antiochi Magni. V. 79, 10.
- Eurylochus**, Magnes, centuriat milites Ptolemæi Philopatoris. V. 63, 12. agemati præst. 65, 2.
- Euthydemus**, origine Magnes, Bactrianæ regno potitur. XI. 34, 1 *sq.* eum prælio vincit Antiochus Magnus. X. 49. pacem ei dat Antiochus, & filio ejus Demetrio suam filiam despondet. XI. 34.
- Euxinus** Pontus. *vide* Pontus.
- Exercitationes** militares Scipionis Afric. majoris, capta Nova Carthagine. X. 20, 1.
- Philopæmenis** exercitatio equitum. X. 21 *seq.* *qui locus perperam a nobis cum Casaub. ad Scipionem est relatus.*
- remiges primæ classis Romanorum exercitati in terra. I. 21, 1 *sq.*
- Exitus** consilii in omni incepto quis sit futurus cogitandum. *Fragm. gramm.* 14.
- Expugnata** urbe, mos est Romanorum sævam statim edere cædem. X. 15, 4 *sq.* tum agitur præda, quæ æqualiter diviuitur. 15, 8 *sqq.* & cap. 16 *d seq.*
- Exsequiarum** celebratio apud Romanos. VI. 53 *seq.*
- Exilio** voluntario escugere capitis pœnam licet civibus Romanis. VI. 14, 7 *sq.*
- Exfules** Lacedæmonii, Achæi &c. *Vide suo loco.*
- Exta** victimæ de more ostenduntur regi, VII. 11, 1.
- Extraneorum** fociorum sedes in castris Romanis. VI. 31, 9.
- Extraordinarii**, selecti e focii in legione Romana. VI. 26, 7 *sqq.* eorum locus in castris. 31, 6 *sqq.*
- ex equitibus extraordinariis selecti in castris prope consulem tentoria habent, & consuli quæstorique præsto sunt. VI. 31, 2 *sq.*
- Extremum** cursum currere. XVIII. 35, 6. n. I. 87, 3.
- F.
- L.** Fabius, legatus Scipionis Carthaginem missus. XV. 1, 3.
- Q.** Fabius *Pictor*, Historiarum scriptor, partium Romanar. nimis studiosus in primi belli Punici historia. I. 14. 15, 12. 58, 5. ejus sententia de causis belli Hannibalicis. III. 8. licet vixerit Hannibalis ætate, & senator fuerit Romanus, tamen non in omnibus fides ei haberi debet. III. 9.
- Q.** Fabius, Maximus cognominatus ob rerum feliciter gestarum magnitudinem; Dictator creatur. III. 87, 6. imperium suscipit. 88, 9 *sqq.* cunctatur prudenter, eoque laudatur ab his, culpatur ab illis. 89 *seq.* 92, 3 *sqq.* 94, 8. 103, 3. in montium angustiis insidias struit Hannibali, quas ille stratagemate facum in

in cornibus boum accensarum eludit. 92, 10 *sqq.* 93 *seq.*

Romam ad sacrificium proficiscens, frustra monet Minucium, magistrum equitum. III. 94, 9 *sq.* Fabio dignitate par constituitur Minucius; duo dictatores inter se dividunt legiones. 103. Minucio, per suam temeritatem laboranti, suppetias venit Fabius. 104 *seq.* ei reconciliatur Minucius, & legiones suas rursus cum eo conjungit. 105, 8 *sqq.* dictatura abicit Fabius. 106, 1.

oppugnationi Tarenti intentus est. X. 1, 10. urbs ei proditur. *Fragm. hist.* 18.

Q. Fabius, uxori T. Quintii fororis filius, Romam legatus a T. Quintio. XVII. 10, 8. *An idem cum sequenti?*

Q. Fabius Labeo, prætor, præfectus classis, Patavis naves Antiochi accipit crematque. XXII. 26, 30.

Q. Fabius Maximus, L. Æmilii Pauli filius naturalis, frater natu major Scipionis Africani minoris; cum fratre apud prætorem effecit, ut Polybio Romæ manere liceret. XVIII. 18, 6. XXXII. 9, 5, 10, 3. ex bonis patris mortui, dotem matri ægre restituere potest. XVIII. 18, 6. XXXII. 8, 4. a Polybio instituitur simul cum fratre. XXXII. 9, 9, 10, 3. in eum liberalis est frater. XXXII. 14.

sub patre Æmilio Paullo cum laude militat bello Persico. XXIX. 6, 3. in decem legatis mittitur ad dirimendum

bellum Attali & Prusiæ. XXXIII. 6, 3. Siciliæ prætor præest. XXXVIII. 3, 8.

Faces in boum cornibus accensæ astu Hannibalis. III. 93.

faces e speculis accensæ signis dandis. X. 43 *seqq.* De *eisdem conf. Fragm. gramm.* 76.

Fæsula vel Fæsulæ, oppidum Etruriæ, τὰ Φαίσολλα, ἔῃ Φαισόλλα. II. 25, 6. n. ad Fæsulæ a Gallis cæduntur Romani. II. 25. circa Fæsulæ primum castra habuit Hannibal, postquam paludibus est egressus. III. 82, 1. *coll.* 80, 1.

Falernus, ὁ προσαγορευόμενος Φάλερνος τόπος, ἔῃ νῦν ὁ Φάλερνος, mons & ager Campaniæ. III. 90, 10. 92, 6. 94, 7. *Conf. Liv. XXII. 13 sq.*

Falisci, οἱ καλούμενοι Φάλιστοι. Romanorum civile bellum cum Faliscis. I. 65, 2.

Fames, Carthaginiensium Agri genti obsessorum, I. 65, 2. fame se mutuo devorare coguntur mercenarii rebelles Pœnorum. I. 84, 9. 85, 1. dira fame expugnantur Petelini ab Hannibale. VII. 1, 3.

C. Fannius, legatus Rom. ad res Illyriorum & Dalmatarum inspiciendas, XXXII. 18 *seq.* ad coercendas Prusiæ injurias in Attalum. XXXIII. 6. ad Achæos. XXXVIII. 4, 1.

Ferentani, Φερεντανοί, Φερεντάνοι, Romanorum socii bello Gallico Cisalp. II. 24, 12. agrum eorum, τὴν Φερεντανήν, devastat Hannibal. III. 88, 3.

Ferī! βῆλλε. verbum solenne mercenariorum rebellium bello Africo. II. 69. 12 *sq.* 80, 9.

Ferīæ novem dierum, supplicatio. XXI. 1, 1 *sq.*

Ficus Philippo suppeditarunt Magnetes in Asia, cum frumentum non haberent. XVI. 24, 9.

Fides historica non tam ex scriptoris auctoritate æstimanda est, quam e rebus ipsis quæ narrantur. III. 9, 3 *sqq.*

Fide violata solvuntur societates etiam latronum. IV. 29, 4.

Fidei pignora inter homines maxima. IV. 17, 9 & 11. idonea fidei pignora sunt: iusjurandum, liberi, uxores, maxime vero vira ante acta. VIII. 2, 3.

Fidei Romanorum se permittere, idem valet ac arbitrio victoris se permittere. XX. 9 *seq. conf.* XX. 1, 4 *sq.* 2, 10 *sqq.* XXXVI. 2.

in fide servanda Græcos longe antecellunt Romani. VI. 56, 13 *sqq.* fidei a Romanis servatæ luculentum exemplum in captivis ab Hannibale dimissis. VI. 58. fide erga legatos servanda nihil antiquius est Romanis. XV. 4, 9 *sq.*

fide, sed cui vide! *Vide* Credere.

Finis quem quærant homines in omnibus quæ suscipiunt, aut voluptas est, aut decus, aut utilitas. III. 4, 11.

C. Flaminius, *tribunus plebis*, legem fert de dividendo agro Piceno. II. 21, 7 *sq.*

consul cum L. Furio, Infubribus infert bellum. II. 32.

temere agit, aciem ad ipsam fluminis ripam instruens. 33, 7 *sq.*

consul iterum cum Cn. Servilio, III. 75. in Etruria ad Arretium cum exercitu confidet. 77 *seq.* popularem auram captans, dicendo valens, ad bellum ineptus. 80. temere intrat angustias ad Trasimenum lacum. 82 *seq.* & ibi cadit in pugna. 84. in ejus locum sufficitur M. Regulus. 106, 2.

Flaminius, legatus Romanor. ad Ligures, ab his violatur vulneraturque. XXXIII. 7.

Titus *Flaminius*. *Vide* T. Quintius.

Fœderum a Romanis cum aliis gentibus ictorum Tabulæ æneæ servantur Romæ in Iovis Capitolini templo, in ærario ædiliū. III. 26, 1.

Fœderum formulæ; conditiones pacis:

C. Attali cum Prusia XXXIII. 11.

Byzantinorum cum Rhodiis, & cum Prusia. IV. 52.

Carthaginienſium cum Philippo. VII. 9.

Eumenis & Pharnacis sociorumque. XXVI. 6.

Romanorum, cum Ætolis. XI. 6, 5. XXII. 15. cum Antiocho. XXI. 14. XXII. 26. cum Carthaginienſibus: antiqua fœdera ante primum bellum Punicum. III. 22-25. post primum bellum Punicum vel Siculum. I. 62 *seq.* III. 27. post bellum Africum, fœdus de Sardinia Romanis concedenda.

cedenda. I. 88. III. 27, 8. cum Asdrubale in Hispania, de Ibero non transgrediendo. II. 13, 7. III. 27, 9 *sq.* post bellum Punic. II. victo Hannibale in Africa. XV. 18. cum Hierone. I. 16, 9. cum Philippo. XVIII. 27. cum Teuta. II. 12.

Fons mirabilis in Herculis templo Gadibus. XXXIV. 9, 5 *sqq.*

Formæ reip. *Vide* Respublica.

Fortitudine adversus hostes, & consensu civium, continetur respublica. VI. 46, 7. fortitudo & temperantia ubi vigent in republica, ibi nec vis extrinsecus, nec vitium intrinsecus facile perdere eam potest. VI. 48, 3 *sq.* VI. 59, 1. *cf.* 48, 3. ad fortitudinem Scipio Africanus minor se exercuerat venando. XXXII. 15.

Fortuna in rebus ludit humanis, & quotidie novi aliquid molitur. I. 4, 5. *n.* mutabilis fortuna; cui non fidendum, præfertim in rebus prosperis. I. 35, 2. II. 4. VIII. 22, 10. XV. 6, 8. maximas quasque res inopinato sæpe sine terminat. II. 70, 2.

fortuna veluti bonus brabeuta egit cum Pœnis & Romanis ad Ercten. I. 58, 1. *sed* interdum virorum fortium inceptis fortuna ipsa & casus resistit. XV. 16, 6. *Sic* Epaminondas, cum omnes partes boni imperatoris impleisset, fortuna est victus. IX. 8, 13. per fortunam lapsis parata est misericordia & auxilium, stultitiam opprobrium sequitur. II. 7, 3.

qui Fortunæ administratiōnem rerum humanarum accusavit, in gratiam redibit cum ea, ubi consideraverit, quo pacto illa a multis (veluti a Philippo & ab Antiocho) pœnas patrarum injuriarum exegerit. XV. 20, 5 *sqq.*

non fortuna, sed consilio ac virtute superiores ceteris gentibus evaserunt Romani. I. 63, 9. *Sic* Scipio Afric. major non fortunatus modo, sed & fortis prudensque fuit. X. 2, 5 *sqq.* 9, 2. Fortunam, *id est* casum fortuitum, pro causa citare, putidum est. II. 38, 5. id faciunt ii qui rerum veras causas ignorant. X. 5, 8. XVIII. 11, 5. Fortunæ multa temere tribuuntur. *Fragm. gramm.* 130 *sq.*

fortuna recte uti, majus est quam prospere rem gerere. X. 36, 1.

Forum in castris Romanorum. VI. 31, 1.

Fossa. Pugnam ad Fossam, ἡ μάχη ἡ καλουμένη περὶ Τάφρων. IV. 33, 6. *n.*

Fossa regia, ἡ βασιλικὴ Διῶρυξ, ex Euphrate in Tigrim ducta, in Babylonia. V. 51, 6.

Fossa, qua Leucas a continente dirempta est. *Vide* Dioryctus.

Fratres Galli, in Insula inter Itharam & Rhodanum, de regno contententes. III. 49.

Frentani; *vide* Ferentani.

Frenum non solum, sed & fessorem accepit Antiochus. XXI. 12, 9.

Frumenti copia in Gallia Cisalpina. II. 15, 1. inopia & caritas

- tas Romæ, bello Hanniblico. IX. 44. *conf.* Medimnus. ex Ægypto frumentum petunt Romani. IX. 44, 1. c Sicilia frumentum petunt Rhodii.
- Fugitivi servi, ex legibus Romanorum cruciati necantur. I. 69, 5.
- Fulvius, Φολούιος, Φουλούιος, Φούλβιος, pro quo mendose vulgo Οὐρβιος legitur apud Suidam in Πραξινοπήσας. Vide Adnot. nostr. ad Polyb. XXII. 23, 1.
- Cn. Fulvius Centumalus consul, classi præest bello Illyrico cum Teuta. II. 11 *seq.* consul iterum, quo tempore Hannibal ad Romam erat. IX. 6, 6 *seqq.* 7, 1.
- M. Fulvius Nobilior, (plerumque nude Marcus dictus apud Polyb.) Consul, adversus Ætolos mittitur. 8, 9. *Et* cap. 10. oppugnat Ambraciam. 9-10. pacem dat Ætolis. 12 *seq.* capit Samem, urbem Cephalleniae. 23, 1. *n. coll. c.* 13, 13 *sq.* ejus frater uterinus est C. Valerius Lavinus. XXII. 12, 10 *sq.*
- in Peloponnesum venit ad dijudicandam controversiam Lacedæmoniorum & Achæorum. XXIII. 10, 14. *n.*
- Q. Fulvius Cos. cum T. Manlio, Boios in deditionem accipit. II. 31, 8.
- Q. Fulvius, a T. Quintio Romam legatus de pace Philippo danda. XVII. 10, 8.
- Q. Fulvius Nobilior Cos. bellum in Hispania gerit. XXXV. 4, 2.
- Seirvius Fulvius Cos. cum M. Æmilio, classem Punicam capit, infando naufragio suam classem amittit. I. 36 *seq.*
- Fumo significatur adventus. III. 43, 6. fumo Romani Ambraciam oppugnantes pelluntur e cuniculis. XXII. 11, 15 *sqq.*
- Funeris curatio apud Romanos, mortuo viro illustri. VI. 53.
- Fures in castris Rom. fuste percutiuntur. VI. 37, 9.
- C. Furius Pacilus Cos. cum L. Cæcilio in Siciliam mittitur. I. 39, 8. (ubi vulgo Cn. Furius pro Caio legebatur, contra *Fastorum Capitol. auctoritatem, aliorumque scriptorum testimonium.*) cum collega Thermam & Liparam capit. I. 39, 13. cum dimidio copiarum in Italiam redit. I. 40, 1.
- P. Furius Cos. cum C. Flamini bellum infert Infubribus. II. 32.
- Fustuarium, supplicium militare apud Romanos. VI. 37.
- Futura prædicere conjectura ex eis quæ jam acciderant, non difficile. VI. 3, 2. futuri spes incerta. II. 4, 5. III. 31, 3.

G.

- A. Gabinius, ad Achæos legatus. XXVIII. 4, 1. 5, 9.
- Gadara, τὸ Γάδαρα, Cælesyriæ urbs egregie munita, capta ab Antiocho Magno. V. 71, 3. *n.* victo Scopa, recepta ab eodem Antiocho. XVI. 39, 3.
- Gades, τὰ Γάδεира. XXXIV. 7, 7. a Gadibus usque ad Tainaim, omnem oram maritimam se percurrisse gloriatus est Pytheas.

- theas. XXXIV. 5, 8. Gadius, in templo Herculis, fons est mirabilis. XXXIV. 9, 5 *sqq.*
 Gades insula; ejus magnitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 3.
 Gæfatæ vel Gæfati, Γαῖσάται, Galli, inter Alpes & Rhodanum incolentes, ab Infubribus & Boiis concitantur adv. Romanos. II. 22 *seq.* οἱ ἐν τῶν Ἀλπεων Γαῖσάται dicuntur II. 28, 3. quos *Casaubonus* Inalpinos Gæfatos interpretatus est. nomen habent ab eo quod mercede militant. II. 22, 1. n. eorum reges, Concolitanus & Anerœstus. *ib. vs.* 2.
 nudi pugnant in acie. II. 28, 8. cæduntur a Romanis. II. 30. novus eorum exercitus conducitur. 34, 2.
 Gætuli Autololes, populus Africae. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 7.
 Gæzotoris, Γαῖζότορις, Galatiæ regulus in Asia. XXV. 4, 6.
 Galadræ, Γαλάδραι, oppidum Macedoniae. *Cives*, Galadræi. *Fragm. hist.* 19.
 Galæsus, Γαλαῖσος, fluvius prope Tarentum; idem Eurotas dictus. VIII. 35, 8.
 Γαλάται, Galatæ. Sic *Polybio* promiscue dicuntur Galli omnes, cum Europam incolentes, tam cis, quam trans Alpes, (qui alias Κελτοί) tum Asiam habitantes, qui & Gallogræci. *Conf.* Galli, Gallia, Ἀγροφάγες, Τεκτοφάγες, Τολιστοβόγιοι, Τροκμί.
- Γαλατία, Galatia Asiae, ἡ Gallogræcia. XXV. 4, 1 & 6. 5, 6. XXVI. 6, 4.
 Γαλατία, Gallia Cisalpina. II. 24, 8. III. 40, 3. 118, 6.
 Γαλατία, Gallia Transalpina. II. 22, 6.
 Galatis, *rectius* Galaditis vel Galaditis;) Γαλάτις, *ni potius* Γαλαδῖτις vel Γαλααδῖτις, aut Γαλαδηνή; Asiae regio, trans Iordanem, Arabiae finitima: eam intrat Antiochus cum exercitu, & Abila urbem subigit. V. 71, 2. n.
 Galatus, Boiorum rex, a suis occisus. II. 21, 5.
 Galea, nuda velutum Romanorum. VI. 22, 3. cristata, gravis armaturæ. 23, 12 *sq.*
 Galeotæ vel Xiphiae piscis venatio. XXXIV. 2, 15 *sq.* & *cap.* 3.
 Galli gallinacei, majoribus animis (*id est*, majori ira) decertant, quam viribus: sic Romani & Pœni sub finem belli Siculi. I. 58.
 in Pace, galli cantus excitat dormientes; in Bello, tubæ sonus. XII. 26, 1.
 Galli, sacerdotes Magnæ Matris, οἱ Γάλλοι. XXII. 20, 5.
 Galli, populus, *promiscue* οἱ Γαλάται & οἱ Κελτοί; sive Europam incolentes, cis aut trans Alpes, sive Asiam. *Conf.* Γαλάται, Γαλατία, & Gallia.
 Galli Romam vi capiunt. I. 6, 2. II. 18, 2. Gallorum clades Delphica. I. 6, 5. n. II. 20, 6. 35, 7. IV. 46, 1.
 Galli mercenarii Pœnorum, multiplicem committunt perfidiam,

diam. II. 7. hi olim Autarium habuerant ducem. I. 77, 5. initio patria fuerant eiectioni ob perfidiam in propinquos & cognatos suos commissam. II. 7, 6. Illyrii Phœnicen produnt, Epiri urbem. II. 5.

Galli Italiam incolentes, 5. Cisalpini; ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κελτοί. I. 13, 4. Κελτοὶ οἱ τὰ περὶ τὸν Πάδον περὶ δὴ κατοικοῦντες. III. 48, 6. braccati. II. 28, 7. Cum eis bellum gerunt Romani; Bellum Gallicum Cisalpinum. I. 13, 4. II. 13, 7. II. 23-35. *De eisdem ex professo agit Polybius* II. 14 *seqq.* eorum frequentia, pulchritudo, proceritas. II. 15, 7. vitæ ratio. II. 17, 9. *Conf.* Gallia Cisalpina.

Galli Transalpini. II. 15, 8 *sqq. cap.* 19, 1. 21, 5. Inalpini, οἱ τὰς Ἀλπεὶς κατοικοῦντες, bella movent Cisalpinis. II. 18, 4. *Conf.* Inalpini populi.

Galli Etruscos superiori Italia pepulerunt. II. 17.

Galli Transpadani: Lai s. Lævi, Libicii, Infubres; tum Veneti, sermone quidem diverso utentes. II. 17, 4 *sqq.* Cispadani: Ananes, Boii, Lingones, Senones. II. 17, 7.

Gallorum variae irruptiones in ditionem Romanorum. II. 18-23. legatos, a M. Curio de redimendis captivis missos, necant Galli. 19, 9.

Bellum Gallicum Cisalpinum: Galli Infubres & Boii adv. Romanos concitant Gallos Gæfatos. II. 22. (*conf.* Gæ-

fata vel Gæfati.) populantur Etruriam. 25, 1 *sqq.* cadunt Romanos ad Fæfulam. 25, 7 *sqq.* Redeunt, simul a fronte & a tergo invaduntur a Romanis; *cap.* 27. & acie bifronte pugnant, braccati Infubres & Boii, nudi Gæfati. 28. caduntur a Romanis ad Telamonem. 28 *Et seqq.*

fortissime pugnantes Galli, solo genere armorum vincuntur. II. 30, 7. gladius eorum ad cadendum solum valet. 30, 8. 33, 5. III. 114, 2 *sq.* scutum Gallicum, virum non tegit. II. 30, 3.

Gallorum omne genus in fervore animorum & primo impetu atrocissimum. II. 33, 2. in omnibus actionibus ira & impetu, non consilio, reguntur. 35, 3. Galli molles & laborum impatientes. III. 79, 4. leves, & inconstantes in fide servanda. II. 32, 8. III. 70, 4. Gallis familiare est, postquam aliena rapuerunt, ut intestinis tumultibus de præda capta inter se decertent, præsertim ubi mero ciboque se ingurgitarunt. II. 19, 4. de temulentia *adde* XI. 2, 1.

Ad Gallos Cisalpinos ex Hispania legatos mittit Hannibal, III. 34. Magilus regulus ex Gallia Cisalp. ad Hannibalem venit ad Rhodanum. III. 44. Galli Cisalpini ad partes Hannibalis transeunt. III. 66, 7. 68, 8.

Galli, duce Brenno, victo Ptolemæo Cerauno, contemtis Macedonibus, in mediam ir-
ruunt

ruunt Græciam. IX. 35, 4. eis tunc soli restiterunt Æcoli. IX. 30, 3. Galli, qui Græciam invaserunt, partim ad Delphos internecione deleti sunt, partim in Asiam trajecerunt. I. 6, 5.

Galli, pars eorum qui cum Brenno patria exierant, qui Delphicam declinaverunt cladem, ubi ad Hellespontum pervenerunt, in Thracia haud procul Byzantio confederunt cum rege Comontorio, regiam condiderunt Tulen, Byzantios bello fatigarunt, & gravissima ab eis tributa expresse runt. IV. 45, 10. 46, 5 *sq.* illud Gallorum regnum, sub postremo eorum rege Cavarō, cum ipsa gente extinctum a Thracibus est. IV. 46, 4. *cf.* 38, 6.

Gallos (Ægofagas, Αἰγοςάγας, IV. 77, 2. *n.*) Attalus ex Europa accivit ad bellum adversus Achæum. V. 78, 4. 111, 2. eorum ope Æolicas & Ionicas urbes, quæ Achæo se tradiderant, recepit Attalus. V. 77. eos in bellis sequebantur uxores & liberi, plaustris vestī. 78, 1. eosdem Attalus, quum lunæ defectum pro ostento habentes progredi ulterius nollent, ad Hellesponti oram remisit, & sedes ibi eis assignavit. 78. eosdem Prusias, quum effusa licentia civitates ad Hellespontum depopularentur, bello petens, internecione delevit. V. 111.

Galli mille (*equites*) in exercitu Antigoni adv. Cleome-

nem. II. 65, 2. Gallici equites (Γαλατικοὶ ἵππεῖς) in exercitu Philippi & Achæorum bello Sociali. V. 3. 2. 17, 4. Galli s. Galatæ Rigofages (*sive* Ægofages, *aut* Testofages) in exercitu Antiochi contra Molonem. V. 53, 3. Galli s. Galatæ in Molonis exercitu. V. 53, 8. in exercitu Ptolemæi Philopatoris, mixti Thracibus. V. 65, 10.

Gallorum & Scytharum facinora patrare; IX. 34, 11. *proverbialiter dictum*, ex metu Gallorum, qui sæpe Græcos non solum pristinis temporibus sed etiamnum Polybii ætate auxios tenuit. II. 35, 9. XXVI. 9, 3.

Galli in Asdrubalis castris temulenti, in modum victimarum jugulantur a Romanis. XI. 2, 1.

in Galliam mittuntur ambo Consules quo anno T. Quintio prorogata est Macedonia provincia. XVII. 11, 1 *sq.* 12, 1.

Bellum cum Gallogræcis s. Gallis Asiam incolentibus a Cn. Manlio Cos. gestum, post bellum Antiochicum. XXII. 16-24. III. 3, 5. victoriam de Gallis relatam græcæ omnes civitates per Asiam lætæ gratulantur Cn. Manlio. XXII. 24, 2 *sq.* res in Gallogræcia constituunt decem legati cum Cn. Manlio. 27, 12.

Galatiam, quæ sub Eumene erat, populatur Pharnaces, locis utens duobus Galatarum regulis,

regulis, Carignano & Gazotori. XXV. 4, 1 *Et* 6. *adde* c. 5, 6. Pace cum Eumene facta prohibetur Pharnaces Galatiam ingredi, & fœdera ejus cum Gallis irrita declarantur. XXVI. 6, 4.

Perseus societatem init cum Gallis. XXVI. 9.

Galli (*Gallogræci*) Eumenis regnum invadunt. XXX. 1, 1 *sq.* 2, 8. 3, 2. legatos ad eos mittunt Romani; 3, 7 *sq.* qui tamen lubentes patiuntur, ut Eumenes ab eis prematur. 15, 12 *sq.* eisdem Gallis, Asiam incolentibus, libertatem suis legibus vivendi, & Eumenis imperio se subtrahendi, dat senatus Romanus. XXXI. 2. *cf.* cap. 6, 2 *sqq.* Rursus per legatos queruntur Galli de Eumene, incitati etiam a Prusia. XXXII. 5, 5. *Conf.* Testofages, Tolistobogii, Trocmi.

Gallia, ἡ Γαλατία, ἡ Κελτική, (*vide* *mox*;) *Et* ἡ Κελτία. VII. 9, 6. *Conf.* Γαλατία, *Et* Galli.

Gallia Cisalpina, ἡ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κελτῶν χώρα. II. 13, 7. *coll.* 14, 3. ἡ ὑπὸ τὰς Ἀλπεῖς καὶ περὶ τὸν Πάδον χώρα. III. 34, 2. τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία. III. 39, 10. 47, 4. 56, 3. *coll.* 14, 7. ἡ Κελτική (*scil.* τῆς Ἰταλίας, *cf.* III. 86, 2. *vel* κατὰ τὴν Ἰταλίαν.) II. 32, 1. III. 77, 3. ἡ Γαλατία. II. 21, 8. 24, 8. III. 87, 2. 118, 6. Galliæ Cisalpinæ figura, ubertas, hominum frequentia. II. 14 *seq.* de ejus ubertate

conf. III. 87, 1 *Et* 3. in ea est Apenninus mons, & Padus fluvijs. II. 16. Ejus populi; *vide* Galli Transpadani *Et* Cispadani. Galliam Cisalpinam ingreditur Hannibal. III. 56.

Gallia Transalpina, ἡ Γαλατία. II. 22, 6.

Gallogræci. *vide* Galatæ, *Et* Galli, Tolistobogii, Testofages, Trocmi, Ægofages, Rigofages. Garfyris, exsul, hortatur Achæum ad sumendum regium nomen & diadema. V. 57, 5. *n.* ab Achæo cum exercitu missus ad Pedlenissenses obsidione liberandos, repellit Selgenes a Pedlenisso, & ipsam Selgam capit. V. 72-74.

Gatalus, dynastes Sarmata, pace inter Eumenem & Pharnacem facta comprehenditur. XXVI. 6, 13.

Gaza, ἡ Γάζα, urbs Cœlesyriæ maritima, ab Ægypto venientibus proxima post Rhincoluram & Raphiam. V. 80, 3 *sq.* eo commeatus convehuntur a Ptolemæo Philopatore ad bellum adv. Antiochum Magnum. V. 68, 2.

Gazenses *vel* Gazæi, οἱ Γαζαῖοι, sicut olim Persis & deinde Alexandro, sic dein Antiocho Magno, urbem oppugnanti, fortiter restiterunt, & fidem regibus Ægypti servarunt. XVI. 40. *cf.* 18, 1. Zeno historicus in historia obsidionis Gazæ verba magis, quam res, curavit. XVI. 18, 1.

Gelias, legatus Phocæensium ad Seleucum, Antiochi M. filium. XXI. 4, 4.

Gelo,

Gelo, Hieronis filius, Syracusarum regis, liberalis in Rhodios. V. 88, 5. pius in patrem, ante quem vita decessit, annos 50 natus. VII. 7, 7. 8, 9. *Particeps regni paterni fuisse videtur; vide Adnot. ad V. 88, 5.*

Γενεαλογικὸς τρόπος historia-
rum scribendarum, i. e. de deo-
rum heroumque generationi-
bus. IX. 1, 4.

Genthius, Pleurati filius, rex Il-
lyrici. XXXII. 18, 4. *Et Ad-
not. ad II. 5, 6. Tom. V. p.
357. In scripturam Γένθιος
per 3 constanter consentiunt
libri nostri manuscripti; pro
quo temere vulgo Γέντιος
ediderunt. Vide Adnot. ad
XXVIII. 8, 1. Et XXIX.
5, 7.*

eum per legatos ad societa-
tem invitat Perseus. XXVIII.
8 seq. & Genthius ad extre-
mum persuaderi se patitur ad
fœdus adv. Romanos cum Per-
seo faciendum. XXIX. 2 seq.
legatos cum Perseo ad Rhodios
mittit. XXIX. 2, 9. 3, 7. *Et
cap. 5.*

ebrius & crudelis, fratrem
Pleuratum occidit. XXIX. 5, 7
sq. in triumpho ducitur a L.
Anicio. XXX. 13.

Geographia cum historia jun-
genda. III. 36. præsertim in
rerum bello gestarum historia.
V. 21, 4 sqq.

res ad Geographiam perti-
nentes in unum maxime li-
brum coniecit Polybius. III.
37, 1-6. *is est liber XXXIV
historiarum Polybii, cujus vide*

*Reliquias Et Spicilegium, Et
Adnot. ad XXXIV. 1.*

de distantis variorum loco-
rum vide XXXIV. 6 seq.

extremarum terræ partium
cognitio veteribus difficilli-
ma. III. 58. per Alexandri im-
perium in Asia, & per Roma-
norum imperium in aliis ter-
ræ partibus, multo facilior red-
dita est ea cognitio itineratori-
bus. III. 59.

Geometria, imperatori scitu ne-
cessaria. IX. 14, 5. *Et cap.
19-21. Conf. Sclarum com-
metiendarum ratio.*

Geometriæ elementa quæ in
scholis pueri addiscunt, ἡ παι-
δικὴ μέτρησις. XXXIV. 6,
8. n.

Gephrus, Γεφρούς, oppidum Cœ-
lesyriæ, in Decapoli trans
Jordanem, ut videtur; in
deditionem ab Antiocho acci-
pitur. V. 70, 12. n.

Gerra, τὰ Γέρρα, Cœlesyriæ ca-
stellum, contra Brochos castel-
lum; (ad fauces quæ sunt inter
Libani & Antilibani radices, in
exitu Marisyæ campi;) utrum-
que in potestate Ptolemæi Phi-
lopat. & ejus nomine occupa-
tum a Theodoro Ætolo. V. 46,
1 sqq. coll. 45, 8 sq. utrum-
que obsidetur ab Antiocho Ma-
gno. 61, 7 sq. *Addenda hæc
loca Polybii ad Cellarii Geogr.
Antiq. III. 12. p. 431. Et
conferendus Strabo lib. I. p.
50. C. Et p. 55. D. qui Gerra
in Syria ponit.*

Gerræi, Γεράται, cives urbis
Arabiae felicitis, cui nomen Ger-
ra. XIII. 9. n. dona mittunt
Anti-

- Antiocho M. qui libertatem eis confirmat. *ibid.*
- Gertus, Γερτοῦς, (*gen.* Γερτοῦντος) oppidum Phœbatidis in Dassaretia, captum a Scerdilæda, receptum & præsidio occupatum a Philippo. V. 108, 2. n. & vs. 8. *Conf.* Gerces.
- Gerunium, Γερουνιον, (*Livio* Geryon *sive* Geronium) Dauniae oppidum in Apulia, XXV. M. P. distans a Luceria, captum ab Hannibale. III. 100, 1 *sqq.* n. ad Gerunium Minucius, magister equitum, velitatione superat Hannibalis copias. III. 101. castra ad Gerunium posita (III. 101, 2.) ægre defendit Hannibal. III. 102, 6 & 10. in eisdem castris hibernat. III. 107, 1. V. 108, 9. n.
- Gerus, Γερους, οὔντος, oppidum Dassaretidis, præsidio occupatum a Philippo. V. 108, 8. n. *Conf.* Gertus.
- Gescon, Gesco, Gisco, ὁ Γέσκων, dux Pœnorum, Lilibæo præfectus, finito bello Siculo milites Carthaginiensium in Africam trajici curat. I. 66. ei bene voluerunt mercenarii rebelles. 68, 13. cum pecunia Tunetem mittitur ad solvenda mercenariis stipendia. 69. adversus eum commilitones suos concitant Spendius & Matho. *ibid.* prehensus in carcerem detruditur a rebellibus. 70, 5. 79, 10 & 13. cum aliis captivis mutilatus, cruribus fractis, in foveam conjicitur. 80. Gesconis (*ejusdemque* Gisconis) filius, Hasdrubal. IX. 11, 3. *Conf.* Giscon.
- Gillicas, legatus Carthag. ad Romanos bello Punico tertio. XXXVI. 1, 8. n.
- Giscon, Γίσκων, (*idem nomen cum* Γέσκων) cognomine Strytanus, legatus Carthaginensium Romam. XXXVI. 1, 8. *Conf.* Gescon.
- Gitta, Γίττα, oppidum Palaestinae. XVI. 41, 4. n.
- Gladiatorii muneris sumtus, triginta talenta. XXXII. 14, 6.
- Gladus Romanus præstat Gallico. II. 30, 8. ad pungendum æque valet ac ad cædendum, quemadmodum Hispaniensis; Gallicus non nisi ad cædendum valet, & vel sic mox inutilis redditur. II. 33, 5 *sq.* III. 114, 2 *sq.* VI. 23, 6 *sq.* gladio-
rum fabrica excellunt Celtiberi. *Fragm. hist.* 14.
- neque hastis neque gladiis rem gerebant Romani in pugna Scipionis cum Hannibale, *sed umbonibus atque alis.* XV. 13, 1. n.
- Glandium copia in Gallia Cisalpina. II. 15, 2.
- glandibus ad mare crescentibus pinguescunt thynni. XXXIV. 8, 1 *sqq.*
- Glaucia; *vide* Servilius.
- Glaucias, Persei legatus ad Gentium. XXVIII. 8, 9.
- Glaucides, Abydenus, Abydum Philippo tradit, uxores liberosque civium fervaturus. XVI. 33, 4 *sq.* 34, 8.
- Glaucus, Acarnan, Romanis favens. XXVIII. 5, 1.
- Glympes, Γλύμπεις *sive* Γλυμπεῖς, castellum ditionis Argivorum, in confinio agri Argivi & Laconici. V. 20, 4.

frustra

frustra invaditur a Lycurgo, rege Lacedæmon. IV. 36, 4 *sq.*

Gonatas; *vide* Antigonus Gonatas.

Gonni, οἱ Γόννοι, Thessaliæ oppidum in aditu Tempium. XVIII. 10, 2.

Γονομάνοι; *vide* Cenomani.

Gordieum, (i. q. Gordium) Γορδιεῖον, Phrygiæ oppidum. XXII. 20, 8.

Gorgus, Messeniorum legatus ad Philippum. V. 5, 4 *sq.* athletica laude clarus, genere nobilis, a Philippo concitatus *adv. plebem*. VII. 10, 2 *sqq. n.*

Gorgus Thelphysiæ; *mendosa scriptura* IV. 60, 3. *Vide* Gortyn *vel* Gortyna, Arcadiæ oppidum.

Gorgylus, ὁ Γόργυλος, Laconia fluvius, prope Sellasiam. II. 66, 1 & 10.

Gortyn *vel* Gortyna, Γόρτυν, ἡ Γόρτυνα, Arcadiæ oppidum in agro Telphusio. IV. 60, 3. *n. Mendose vulgo omnes, & nos ipsi, Γόργον τὸν τῆς Τελφουσίας, pro Γόρτυναν τῆς Τελφουσίας.*

Gortyn *vel* Gortyna, Γόρτυν *vel* ἡ Γόρτυνα, τῆς Γορτύνης, urbs Cretæ. XXIII. 15, 1. *n.*

Gortynii, οἱ Γορτύνιοι, cum Cnossii sociis tota dominantur Creta. IV. 53, 3 *sq.* mox orto Gortynæ dissidio seniorum juniorumque, seniores cum Cnossii facientes, ejectis junioribus, urbem Cnossii tradunt. 53, 7 *sqq.* juniores, urbe ejecti, Phæstiorum portum, & ipsorum etiam Gortynensium portum occupant,

indeque eis qui in urbe erant bellam interunt. 55, 6.

Gortynii Cnossiorum vires quovis modo attenuare student. XXIII. 15. eorum lites componunt legati Romani. *ibid.*

adv. Gortynios Cydoniæ præsidium ab Eumene petunt. XXVIII. 13.

Gortynii cum Cnossii bellum inferunt Rhauciis, & conjurant in eorum exitium. XXXI. 1 *seq.*

Gortyniorum Cosmus, Cydas. XXIII. 15, 1. Gortynius, Zelys. V. 79, 10.

Gorza, ἡ καλουμένη Γόρζα, oppidum Africae. I. 74, 3.

Gracchus; *vide* Sempronius.

Graculus, κολοῖος, *convicium* a Timæo in Agathoclem usurpatum. XII. 15, 2.

Græcia Magna, in inferiori Italia. II. 39, 1. III. 118, 2. *vide* Magna Græcia.

Græci, Græcia.

Græcorum in gratiam, historiam suam scripsit Polybius. I. 3, 7 *sq.* III. 59, 8.

communis calamitas universæ Græciæ (*bello Achaico*) principium simul & finem habuit. III. 5, 6.

res Græcorum Olymp. CXL. gestas libro IV. & V. exponit Polybius. III. 118, 11. IV. 1, 3. Græciæ imminet nubes ab Occidente. V. 104, 10. Græcis rebus anno 3. Olympiadis CXL. misceri cœperunt res Italicae & Libycae. IV. 28, 5. V. 105, 3 *sq.*

Græcorum ratio castra metandi, & vallo ea muniendi, minus

minus commoda quam Romanorum. VI. 42. XVIII. 1. equitum arma Romani ad morem Græcorum in melius mutarunt. VI. 25, 8 *sq.*

apud Græcos non tanta fides & religio jurisjurandi, quam apud Romanos. VI. 56, 13 *sq.* fordida apud eos obtinet munertum captatio. XVIII. 17, 7.

Græci omnes, cum Asiam tum Europam incolentes, uno præconio T. Quintii liberi pronunciati. XVIII. 29, 15.

græco scribere sermone ridicule adfectavit Postumius Albinus. XL. 6.

Γραικὰ γερόντια, Græci senes (exfules ob belli Perfici culpam) parum interest, Romæ an in Achaia sepeliantur; dictum Catonis. XXXV. 6, 2.

Grammaticus Isocrates; *vide suo loco.*

Gravis armatura Romanorum. VI. 23.

Gulussa, Masinissæ filius, cum Scipione interest oppugnationi Carthaginis, & agit cum Asdrubale, urbis præfecto. XXXI. 1 *seq.* De eodem *vide Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 10.*

Gyges, mendosa vulgo scriptura, orta ex confusione nominis regis Lydia cum obscuriori nomine vetusti regis Achaia. *Vide* Ogygus.

Gymnasio Abydi inclusi infantes civium cum nutricibus. XVI. 31, 2.

Gyridas, unus e Senibus (τῶν Γερόντων) Lacedæmoniorum, occisus a factione Ætolica. IV. 35, 5.

Gyrton, Theſſaliæ oppidum. Gyrtonius, Heraclides; quem *vide suo loco.*

Gythium, τὸ Γύθιον, portus & navale Lacedæmoniorum. V. 19, 6. n. Gythio Alexandriam solvit Cleomenes. II. 69, 11.

H.

Hadrianus ager, in Piceno, ἡ Ἀδριανὴ χώρα. Prætutianum Hadrianumque agrum populatur Hannibal. III. 88, 3.

Hæmus mons; *vide* Æmus.

Haliartus, Ἀλιάρτος, urbs Bœotiae. XXVII. 5, 3.

Haliartii, Ἀλιάρτιοι, favent Perico adv. Romanos. XXVII. 1, 8. 5, 3. urbs eorum antiquissima, Perfico bello everſa. XXX. 18, 4. pro Haliartiis quum frustra deprecati essent Athenienses apud Romanos, turpi consilio agrum eorundem sibi deposcunt. XXX. 18.

Hamilcar; *vide* Amilcar.

Hannibal, præfectus præsidii Pœnorum, quod Agrigenti obsidetur a Romanis. I. 18. noctu elabitur cum suis. 19.

idem (*vide* I. 23, 4.) præfectus classis, Panormi versatur. I. 21, 6. per imprudentiam plures naves amittit. 21, 9 *sqq.* Pugna navali vincitur a Duilio. 22 *seq.* ægre elabitur, capta navi. 23, 7.

haud multo post in Sardinia, multis navibus amissis, in crucem actus est a suis. I. 24, 5 *sqq.*

ejus filius, Hannibal. I. 43, 4.

Hanni-

Hannibal, filius superioris, ab Himilcone mittitur ad Gallos mercenarios in fide continendos. I. 43, 4.

Hannibal, Amilcaris filius, (*diversus ab eo qui bellum Punicum secundum gessit*) trierarchus Adherbalis, cum subsidio militum intrat Lilybæum, a Romanis obsessum. I. 44. inde cum vacuis navibus ad Adherbalem Drepana abit. I. 46, 1.

Hannibal, (*fortasse alteruter e duobus præcedentibus*) collega datur Barcæ bello Africo, postquam Hannoni dentum est imperium. I. 82, 12. castris exutus ad Tunerem a Mathone, captusque, cruci eidem adfigitur e qua suspensus fuerat Spendius. 86.

Hannibal, cognomine Rhodius. I. 46, 4. confidenter portum Lilybæi intrat, obsessum a Romanis, exitque; idque sæpius fecit. I. 46. ad extremum, obstructo a Romanis introitu portus, capitur. 47.

Hannibal, Amilcaris Barcæ filius, novennis puer cum patre in Hispaniam abit. II. 1, 6. & perpetuum jurat Romanorum odium. III. 11.

quibus viris quibusve locis fretus Hannibal imperium Romanorum conatus sit evertere. II. 14, 2. vix viginti millia militum habens, adgressus est populum qui habuit militiæ aptos pedites ultra 700,000; equites ad 70,000. II. 24, 16.

in Hispaniæ imperio succedit Asdrubali, & statim bel-

Polybii Histor. T. VIII.

lum animo molitur Romanis inferendum. II. 36. III. 13, 4. Hannibalem in Hisp. præter Carthaginienfium voluntatum gessisse omnia, ait Fabius. III. 8, 6. Olcades, Vaccæos, Carperanos, aliosque trans Iberum populos subigit. III. 13 *seq.* legatos Romanos, de Sagunto admonentes, superbe accipit. 15. Saguntum oppugnat expugnatque. 17. Hannibal ut sibi dedatur, petunt a Pœnis legati Romani. 20, 8. Hispaniæ prospicit præsidiis, fratri Asdrubali relinquendis, & legatos mittit ad Gallos Cisalpinos. 33 *seq.*

Iberum fluvium transit, tum Pyrenæum montem. III. 35. Rhodanum superat. III. 41-47. Rhodanum relinquit tri-duo ante Scipionis cum exercitu adventum. 49, 1 *sq.*

Alpes superat. III. 47-56. quinque mensibus iter a Carthagine Nova in Galliam Cisalp. confecit. III. 56, 3. longitudo viæ, quæ a Nova Carthag. usque in Galliam Cisalp. conficienda erat Hannibali. III. 39, 5 *sqq.* dimidium fere copiarum in itinere, præsertim in Alpium traiectione amisit. 60, 5.

in Gallia Cisalpina Taurinos subigit. III. 60, 8. *n.* captivorum spectaculo, ad fortiter pugnandum hortatur suos. III. 62 *seq.* ad Padum castra castris Romanis opposita habet. V. 29, 7. equestri prælio inter Padum & Ticinum superat P. Scipionem. III. 65, (*ibi* *Adn.* X

Adn. ad vs. 1.) post anceps prælium equestre ad Trebiam, III. 69. collatis signis ingenti pugna vincit Ti. Sempronium. 70-75.

in Gallia Cisalpina hibernans, captivos Gallos sine pretio dimittit. III. 77. & ad fallendos insidiatores in varias formas se mutat. 78. naturali inclinatione pronus ad audacia consilia. 78, 7.

Etruriam per paludes petit. III. 78 *seqq.* ad Trasimenum lacum ingenti clade adficit Romanos. 82 *seqq.* V. 101, 3 & 6. ad oram Adriatici maris reficit copias. III. 86, 8 *seqq.* 87, 1 *seq.* Afros Romano more armat. III. 87. 3. 114, 1. XVIII. 11, 6 *seqq.*

superato Apennino, in Samnium transit. III. 90, 7. vastat Campaniam. 92. insidias a Fabio in angustiis structas, eludit stratagemate. 93. castra ad Gerunium ægre defendit ab irruptione Minucii. 102. a Gerunio castra movet Cannas. 107, 1 *sq.*

Cannensi pugna clade ingenti adfecit Romanos. III. 111-117. Hannibalem propediem ad Romæ portas adfuturum putant Romani. 118, 5. legatos captivorum Romam mittit. VI. 58.

Capuam invitatur; Petelinos fame expugnat. VII. 1. cum Hannibale per legatos agit Hieronymus rex Syracus. VII. 2 & 4. Hannibalis fœdus cum Philippo. VII. 9.

Tarentum proditione capit Hannibal. VIII. 26-32. Ta-

rentinos benigne tractat, urbem ab arce intersepit, arcem obsidet. 33-36.

Appium, Capuam obsidentem, obsidet Hannibal. IX. 3. relicta Capua, Romam petit; sed inde repulsus, Rhegium abit. IX. 4-7. *conf. c. 9.*

Hannibalis maximum robur in equitatu. IX. 3, 9 *seqq.* illius unius mente & consilio omnia geruntur. IX. 22. Romani supra modum crudelem, Pœni avarum perhibuerunt Hannibalem. 23, 8. 26, 11. *de avaritia conf. cap. 25.* varius fuit, pro temporum varietate. IX. 24. 26, 1. Capua a Romanis recepta, multa durius facere coactus est. 26, 2 *seqq.*

sæpe hostem decepit, nunquam ipse ab hoste deceptus. X. 33, 2 *sq.* ingenio & arte imperatoria præstans, e plurimis gentibus mixtum exercitum per 16 annos ita continuit, ut nulla umquam feditio oriretur. XI. 20.

in brevem angulum Bruttii agri, ad Lacinium, a Romanis concluditur. XI. 7, 1. XV. 1, 11.

ex Italia in Africam revocatur a Pœnis; XIV. 9, 8 & 11. *cap.* 10, 1. & redit; XV. 1, 10. ad Adrumetum castra ponens. XV. 5, 3. a Tychæo Numida auxilium 2000 equitum impetrat. XV. 3. Adrumeto Zamam castra transfert. 5, 3. colloquio cum Scipione frustra instituto; XV. 6-8. acie ab eo vincitur. 9-16. Pacem suadet Pœnis in conditiones a Scipione latas. XV. 18.

Hanni-

Hannibalem ab Antiocho
exposcunt Romani. XXI. 14, 7.
XXII. 26, 11.

moritur eodem anno cum
Philopœmene & Scipione *Adn.*
ad XXIV. 9, 1. Elogium
Hannibalis. XXIV. 9, 5.

Hannibal, Carthaginiensis, trire-
mum præfectus, ab Hannibale
Magno ad Hieronymum Syra-
cusas missus, & ab hoc Cartha-
ginem. VII. 2, 3 & 6.

Hannibal, *cognom.* Monomachus,
favorum consiliorum auctor
Hannibali *magno*. IX. 24,
5 *sqq.*

Hannibalicum Bellum; ὁ Ἀννι-
βικὸς πόλεμος, *Bellum Pu-
nicum secundum*. I. 3, 2. n.
II. 37, 2. 71, 9. III. 1, 1. 2,
1. 32, 7. 95, 7. VI. 51, 3.
Vide Hannibal, Amilcaris fi-
lius. Belli illius scriptor Fa-
bius. III. 8.

de Causis ejus belli *dispu-
tatur* III. 6-12. *conf.* I. 65,
8. & II. 36. disceptantur
lura Romanorum Pœnorumque
in suscipiendo eo bello. III.
28-30. finitum bellum pace
a Scipione Pœnis data, victo
Hannibale. XV. 18 *sq.* post-
quam per annos XVII durasset.
XXIV. 9, 5.

Hanno, Ἀννων, dux copiarum
Punicarum in Sicilia, Erbes-
sum opp. capit. I. 18. obsidet
Romanos, Agrigentum obsiden-
tes. *ibid.* & *seq.* prælio pro-
ligatur. 19.

in pugna navali cum Regulo
ad Ecnomum, præstet dextro
cornu. I. 27, 5. in altum fu-
ga se recipit. 28, 1 & 9.

classi præfectus, commea-
tum Erycem erat devefturus,
Amilcaremque cum militibus
recepturus ad pugnam navalem;
I. 60. sed præventus a C. Lu-
tatio, ad pugnam cogitur ad
Ægusam, qua classis ejus par-
tim capta est, partim depressa.
60 *seq.*

in Sardiniam missus adv. re-
belles mercenarios, ab his pre-
hensus, cruci adfigitur. I. 79.

Hannonis hujus filius Asdru-
bal, dux Pœnorum in Africa
adv. Regulum. I. 30, 1.

Hanno *alius*, qui nulli rei in Si-
cilia gestæ interfuerat. I. 67, 2.
regionem Africæ circa Heca-
tompylon subjecerat Pœnis.
73, 1. cum Numidis & Afris
pugnare solitus. 74, 7.

imperator Pœnorum in Afri-
ca, seditionem mercenariorum
& Afrorum sedare frustra stu-
det. I. 67. subditos Pœnorum
dure tractare solitus, eoque no-
mine Pœnis carus. 72, 3. igna-
ve se gerit bello Africo. 74.
Uticenses propemodum perdit,
dum vult eos adjuvare. *ibid.*
tamen Amilcari deinde sum-
ma imperii commissa est, ta-
men & Hannoni continuatum
imperium. 81, 1. Copias con-
jungit cum Amilcare, sed ob-
ducum discordiam nil recte ge-
ritur. 82. hinc imperium de-
ponit Hanno. 87, 3. rursus
vero illud accipit, & cum Bar-
ca redit in gratiam. 87. cum
eoque finem imponit bello
Africo. 88.

Hanno, Hispaniæ citeriori præfe-
ctus ab Hannibale. III. 35, 4 *sq.*

- bello capitur a Cn. Scipione. III. 76, 5 *sq.*
- Hanno, Bomilcaris filius, dux partis copiarum Hannibalis, præmittitur trans Rhodanum, ad tutandam traiectionem exercitus. III. 42, 6 *sq.*
- Hanno, *puto idem cum superiori*, dextro cornu præest in pugna Cannensi. III. 114, 7.
- Harmostas suos Spartani e Græciæ civitatibus non revocarunt, licet edixissent, se liberas eas dimissuros. IV. 27, 5.
- Harpyia, Ἄρπυια, urbs Italiæ. *Gentile Ἀρπυιῆτης. Fragm. hist. 23.*
- Hasdrubal; *vide* Asdrubal.
- Hasta velitaris, ὁ γρόσφος, τὸ τῶν γρόσφων βέλος. VI. 22, 4. hastas, δόρατα, triarii loco pilorum habent. VI. 23, 16. hastæ equitum Romanorum, olim inutiles, dein ad Græcorum morem mutatæ. VI. 25, 5 *sqq.*
- hastæ, γὰρτος, præmium militis qui hostem vulneravit. VI. 39, 3.
- hastam simul & caduceum mittere, *proverb.* IV. 52, 3.
- Hastati in legione Romana. VI. 22, 7 *sqq.* eorum armatura, gravis. 23. sedes in castris. 29, 8. ministerium castrense. 33, 3 *sqq.*
- hastati, principes & triarii, in acie Scipionis adv. Hannibalem. XV. 9, 7.
- Hebrus, Ἐβρος, fluvius Thraciæ. XXXIV. 12, 3.
- Hecatompylos, (ni potius Hypatompylos) artifex statuæ aeneæ Minervæ, Aliphæræ positæ. IV. 78, 5. *n.*
- Hecatompylos, τὸ καλούμενον Ἐκατόμυβαιον, in agro Dymæorum; ubi magna clade a Cleomene adfecti sunt Achæi. II. 51, 3.
- Hecatompylos, ἡ Ἐκατοντάπυλος, urbs Africa, quam Pœnis subjecerat Hanno. I. 73, 1. *n.*
- Hecatompylos Parthiæ, ἡ Ἐκατόμυλος; eo venit Antiochus. X. 28, 7. 29, 1.
- Ἐκατοντάπυλος; *vide* Hecatompylos, paullo ante.
- Hecatontodorus, (*rectius fortasse* Hecatodorus,) princeps civitatis Byzantium. IV. 47, 4 *sq. n.*
- Hegesianax, Antiochi M. legatus Corinthum ad T. Quintium & decem legatos Romanos. XVIII. 30, 1 *sqq.* 33, 3.
- Hegesilochus; *vide* Agefilochus; *est enim unius ejusdemque viri nomen.*
- Hegias, Phocæensium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium, XXI. 4, 4 *sq.*
- Helia, Ἑλλία, Laconicæ ager amplissimus & præstantissimus. V. 19, 8. 20, 12. *Nomen puto habet ab oppido Helos, Ἑλος, unde Helotæ denominati. Confer Strabonis locum, quem ad artic. Leucæ adferimus.*
- Helicassii. Ἑλικασίων *legendum conjectaverat Gronov.* XI. 11, 6. *pro vulgato Ἑλισφασίων.*
- Helice, Ἑλίκη, una ex XII civitatibus Achaiæ primum olim fœderatis, mari dein hausta. II. 41, 7 *sq. n.*
- Helicranon, Ἑλίκρανον, Epiri castell-

castellum, quo suppetias Epi-
rotis venere Ætoli & Achæi
adv. Illyrios. II. 6, 2. 4. *in*
montanis; nam ibi propter
τὰς δυσχωρίας τῶν τόπων
prælium committi non pot-
erat.

Heliotropium, Ἡλιοτρόπιον
(quasi dicas Solarium vel Ho-
rologium) locus prope Thebas
Phthiotidas. V. 99, 8.

Hella, Ἑλλά, Asiæ oppidum, At-
tali regis emporium. XVI. 41,
5. nisi Ἑλαία, Elæa, legen-
dum.

Hellepontus, Ἑλλήσποντος.
cursus ab Helleponto ad
Bosporum Thracicum. IV. 44,
6 seqq. ad Helleponti ostium
sunt Sestus & Abydus. *ibid.*
E IV. 50, 6.

Galli, qui cum Brenno pa-
tria exierant, & cladem Del-
phicam declinaverant, ubi ad
Hellepontum venerunt, non
in Asiam trajecerunt, sed in
vicinia Byzantii confederunt.
IV. 46, 1. Gallis Ægosagis,
in Asiam a se invitatis, sedes
ad Hellepontum adsignat At-
talus. V. 78, 5 seq. iisdem
Galli urbes ad Hellepontum
effuse depopulantur. V. 111, 2.

adversus Helleponti urbes
veluti arcem sitam Ephesum
putat Antiochus. XVIII. 32, 2.
Hellepontum trajiciunt Sci-
piones cum exercitu. XXI. 6,
2. 10, 2.

Phrygia ad Hellepontum.
XXII. 5, 14. 27, 10.

Hellepontum navibus obsi-
det Eumenes, ne cui navi trans-

itus in Pontum pateret. XXVII.
6, 5.

C. Helvius a Cn. Manlio Cos. ad
Moagetem mittitur, Cibyrae
tyrannum. XXII. 16, 3 seqq.
Hemiolia, genus navigii. V. 101,
2. n.

Hemiolius, cognomen Theodoti.
Vide Theod. Hemiol.

Hephæstia, Ἡφαίστεια, urbs
Lemni insulæ, liberata a Ro-
manis. XVIII. 31, 2.

Heptēris. Heptēri, quæ olim
Pyrrhi fuerat, vehitur Hanni-
bal, dux classis Punicæ in pu-
gna navali cum Duilio. I. 23, 4.
heptēres in classe Philippi.
XVI. 3, 7. 7, 1.

Heraclea, Ἡράκλεια, opp. Sici-
liæ, haud procul Agrigento. I.
18 seq. 30, 1. cognomento
Minoa. I. 25, 9. ibi statio
classis Punicæ. *ibid.* prope
Heracleam Carthalo infidiatur
classi Romanæ. I. 53, 7.

Heraclea Trachinia, opp. Thef-
saliae ad sinum Maliacum, in
potestate Ætolorum. X. 42, 4.
captum a Romanis. XX. 9, 1.
11, 2.

Heraclea, Macedoniæ oppidum
in Lyncestis. XXXIV. 12, 8.
Conf. Heracleum.

Heracleotæ, Ἡρακλειῶται E
Ἡρακλειῶται, suis legibus
utentes, comprehensi fœdere
Eumenis cum Pharnace. XXVI.
6, 13. sunt cives Heracleæ
Ponticæ; de qua *conf.* quæ
habet Strabo lib. XII. p.
542. d.

eis Prusias damna illata far-
cire tenetur. XXXIII. 11, 8.

Heracleum, Ἡράκλειον; (vulgo
Ἡρά-
X 3

- Ἡράκλεια, Heraclea, *edebatur.*) oppidum Perrhæbiæ in Macedoniæ confinibus. XXVIII. 11, 3. *n.* *ἔ* 15, 3. capitur a Romanis testudine fastigiata. XXVIII. 12.
- Ἡρακλεῖον, Herculis templum Gadibus. XXXIV. 7, 5.
- Heraclidæ Tifamenum Sparta eji-
ciunt. II. 41, 4. *Inde* Hera-
clidarum regnum Spartæ ad po-
steros propagatum. IV. 34, 5.
35, 14.
- Heraclides, Antiochi Epiphanis
legatus Romam. XXVIII. 1, 1.
18, 1. Romam venit cum
Laodice & Alexandro *Bala*,
quem pro filio Antiochi Epi-
phanis venditat, & Demetrio
Soteri opponit. XXXIII. 14 *ἔ*
16.
- Heraclides, Byzantius, ab An-
tiocho M. ad Scipiones lega-
tus mittitur de pace. XXI. 10
seq. privatim cum P. Scipione
agit. XXI. 11 *extr.* *ἔ* *seq.*
- Heraclides, Gyrtonius, Thessalici
equitatus præfectus in exercitu
Philippi. XVIII. 5, 2.
- Heraclides, Tarentinus, perditus
homo, Tarentum Romanis pro-
diderat; inde novæ proditionis
compertus, ad Philippum
profugit. XIII. 4, 4 *seqq.* a
Philippo præficitur classi. XIII.
4, 8. *n.* XVI. 15, 6. Rho-
dum a Philippo missus ad clas-
sem Rhodiorum perdendam,
astute rem exsequitur, & clas-
sem incendio corruptit. XIII.
4 *seq.* *conf.* *Adnot. ad cap.*
5, 1.
- Heraclitus. Ejus dictum: aures
parum fidos esse rerum spon-
fores. IV. 40, 3. *n.* certiores
testes esse oculos. XII. 27, 1.
- Heræa, Ἡράκεια, ἡ τῶν Ἡραίων
πόλις, urbs Arcadiæ prope
Elidem regionem, XVIII. 25,
7 *n.* ad Alpheum fluvium.
IV. 77, 5. (*ubi ἐφ' Ἡράκεια*
scripsi pro vulgato ἐπὶ Φα-
ραίαν. Vide Adnot.) Lepreo
Triphylia Heræam castra mo-
vet Philippus, inde Megalopo-
lin. IV. 80, 15 *sq.*
- tradit se Antigono Dosoni,
(ab Ætolis, *ut videtur*, præ-
repta Achæis. *cf.* XVIII. 25,
7.) II. 54, 12. de Heræa cum
Achæis apud Romanos conten-
dunt Ætoli. XVIII. 25, 7. (*ubi*
mendose codices Κρεῶν pro
Ἡραίων habent.) Heræam
Achæis reddunt Romani
XVIII. 30, 10. *n.*
- Hercules. Herculis propago, *i. e.*
rex Spartæ, declaratur Lycur-
gus, licet non esset ex regia
stirpe. IV. 35, 14. (*conf.* He-
raclidæ.)
- Hercules, bellum gerens
cum Eleis, condidit Tichos ca-
stellum. IV. 59, 4. neminem
umquam sponte læsit; ludos
Olympicos & illas belli ferias
instituens, animi sui sensum
declaravit. XII. 26, 2.
- coram Hercule ictum Fæ-
dus Pœnorum cum Philippo.
VII. 9, 2. Herculi sacra fa-
cit Perseus. XXIX. 6, 17. Her-
culis templum Gadibus, τὸ
Ἡρακλεῖον. XXXIV. 7, 5.
- Hercules Deianiræ tunica
cruciatus, pictura. XL. 7, 3.
- Herculeum Fretum; *vide mox*
Herculis Columnæ.

Herculis Columnæ, αἱ Ἡράκλειοι στῆλαι, αἱ Ἡρακλέους στῆλαι. *Vide loca citata ad II. 1, 6. adde III. 37, 10.*

ad eas in Hispaniam trajecit Amilcar. II. 1, 6. *n.*

Ad ipsum Fretum, quod Africam ab Hispania dividit, Herculis Columnas posuit Polybius. XXXIV. 9, 4. *Ea ratione Fretum Herculeum vocat τὸν κατ' Ἡρακλέους στῆλας πόρον.* III. 39, 4. *Ἐ τὸ κατ' Ἡρακλέους στῆλας στόμα.* III. 57, 2. XVI. 29, 6 *Ἐ* 12.

de illo Freto ex professo se dicturum promittit Polybius III. 57, 2. *Ἐ habet nonnulla XVI. 29. ubi fretum illud cum Hellefponcto confertur. Alia haud dubie libro XXXIV. collegerat.*

ab Herculis Columnis usque ad Tanaim extenditur Europa; usque ad Nilum, Africa. III. 37, 3 *Ἐ* 5. distantia Freti a Nova Carthagine, ab Ibero &c. III. 39, 5 *sqq.* ab eodem fretum usque ad Philæni aras pertinebat ditio Pecnorum in Africa. III. 39, 2. X. 40, 7.

Coni in Hispania ἐν τὸς (nisi ἐν τὸς legendum) Ἡρακλείων στῆλῶν habitant. X. 7, 5. *n.*

Hermæum, ad Bosporum Thracicum. IV. 43, 2 *sqq.* *Vide* Mercurii Fanum.

Hermæum Promontorium, prope Carthag. I. 29, 2. 36, 11. *Vide* Mercurii Promont.

Hermæas, (Hermias Casaub.) Ἐρ-

μείας, genere Car, regni administrator constitutus a Seleuco, Antiochi M. fratre, & deinde etiam ipsius Antiochi princeps minister; homo invidus, ambitiosus & crudelis. V. 41, 1 *sqq.* in potestate habet Antiochum, ob ætatem. V. 45, 7. fingit literas tamquam ab Achæo scriptas, quasi Achæi defectuoni faveret Ptolemæus. V. 42, 7 *sqq.*

adversatur Epigeni, Antiocho suadenti, ut ipse contra Molonem proficiscatur; Antiochum stimulat ad bellum pro Cœlesyria cum Ptolemæo suscipiendum. V. 41, 4 *sqq.* *Ἐ* cap. 42. *adde* 45, 6. *Ἐ* 49. ficto crimine occidendum curat Epigenem. 50. lævo cornu cum Zeuxide præest in pugna adv. Molonem. V. 53, 6. sperat, si quid Antiocho accidisset, tutorem se filioli ejus futurum. V. 55, 3 *sqq.*

monente Apollophane medico, occidi eum curat Antiochus, summo omnium gaudio. 56, 1 *sqq.* uxor & liberi ejus ab Apameensibus mulieribus & pueris obruuntur lapidibus. 56, 15.

Hermion, (*Ἐ* Hermione,) Ἐρμιῶν, oppidum Argolidis, occupatur a Cleomene. II. 52, 2. tyrannus Hermionensium, τῶν Ἐρμιονέων, tyrannidem abdicat. II. 44, 6.

Hermippus, tibicen. XXX. 13, 3,

Hermogenes, unus e ducibus Antiochi in oppugnatione Seleuciae. V. 60, 4.

Heroem quemdam Hannibali viam

- per Alpes monstrasse, scripserunt nonnulli. III. 47, 9. 48, 7.
- heroës apud Arcadas hymnis vulgo celebrari soliti. IV. 20, 8. *Conf.* Deus.
- Hesiodus, Æacidas inducit bello gaudentes. V. 2, 6. Ejusdem sententia: dimidium facti, qui bene cœpit, habet. V. 32, 1 *sq.* n. VI. 59, 3.
- Hesperium Promontorium Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 7.
- Hestiae, Hestiarum Promontoria, τὰ περὶ τὰς Ἑστίας ἄκρα, in ora Europæa Bospori Thracici. IV. 43, 5.
- Hetæri, Ἑταῖροι, equites in exercitu Antiochi Magni. V. 53, 4. n. in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 7. ἑταῖρική ἵππος. XVI. 8, 7.
- Hetruria; *vide* Etruria.
- Hexapyla, τὰ Ἑξάπυλα, porta Syracusarum. VIII. 5, 6. *conf.* *Adnot. ad vs.* 2.
- Hexeres duæ prætoriae, in classe Reguli & Manlii. I. 26, 11. hexeres in classe Philippi. XVI. 17, 1.
- Hexerium mensuram, (τῶν ἑξηρικῶν πλοίων τὰ μέτρα) quibus ubi sunt Romani & Carthaginenses, exposuit Polybius. *Fragm. hist.* 35.
- Hiacynthi tumulus, vel Apollinis Hiacynthi, prope Tarentum. VIII. 30, 2. n.
- Hicesius *sive* Icesius, Milesius. XXVIII. 16, 5. n.
- Hiera insula, una ex Ægæatibus, Plinio Hieronesus, ἡ Ἱέρα καλουμένη νῆσος, nisi forte rectius Ἱέρα scribatur, retrahito accentu, ad distinguendum a nomine appellativo nomen proprium. *Conf.* Kühn ad Pausan. p. 824. & Wesfeling. ad Diodor. T. I. p. 335 *sq.*
- Hieræ portum tenet Hanno, Carthagine Erycem navigaturus. I. 60, 3. n. 61, 7.
- Hiera Vulcania *vel* Vulcani, ἡ Ἱέρα Ἡφαίστου, una ex Æoliis. Crateres tres in illa insula. XXXIV. 11, 12 *sqq.*
- Hiera-come, Ἱέρα κώμη, oppidum *Lydiae*, ditionis Pergamenæ, haud procul Thyatiris. XVI. 1, 8. n. Ibi Dianæ fanum spoliatur a Prusia. XXXII. 25, 11.
- Hieram fecerunt inuicti ad Erycem Pœni; ἱερὸν ἐποίησαν το τὸν στέφανον. I. 58, 5. n.
- Hiero, Ἱέρων. prætor Syracusanorum. I. 8. rex nominatur. I. 9. bellum infert Mamertinis, Messanam tenentibus. *ibid.* unde bello parum felici irretitur cum Romanis. I. 11. & fœdus facit cum Pœnis. *ibid.*
- victus ab Appio Cof. fœdus facit cum Romanis. I. 16 *seq.* necessarios Romanis commeatus suppeditat. 18, 11. cum eo bellum gerere vetantur Pœni, fœderis formula, cum Romanis iſti. 62, 8.
- Hiero Pœnōs commeatibus iuvat bello Africo, cavens ne nimis illi debilitentur, & ne soli Romani præpotentem potestatem obtineant. I. 83.

auxilia

auxilia mittit Romanis bello Punico secundo. III. 75, 7.

gratiam Græcorum captat, rex prudens. I. 16, 10 sq. VII. 8, 6. multa donat Rhodiis, terræ motu adflctis. V. 88, 5 sqq.

ejus filius Gelo regnat cum patre. V. 88, 5. n. de morte ejus falso nuncio accepto, Romani versus Syracusas navigant. VII. 3, 5 sqq. nepos ejus & successor Hieronymus. *ibid.* Laus Hieronis; vixit annos amplius 90, sensus omnes integros conservans; regnavit annos 54. VII. 8.

Hieronis regnum eversum; (*nempe sub successore ejus Hieronymo.*) III. 2, 7.

Hieromnemon Byzantium, Cothon. IV. 52, 4. n.

Hieron, τὸ Ἰερὸν, castellum in ora Asiatica Bosphori Thracici, ubi Iason e Colchide rediens duodecim diis sacra fecit. IV. 39, 6. 43, 1. Byzantiis Hieron, magno pretio ab illis emptum, eripitur a Prusia; IV. 50, 2 sq. qui ligna, marmora, regulas inde aufert, sed ex pacis lege restituere ablata tenetur. IV. 52, 7 sq.

Hieronefus; *vide* Hiera Vulcania.

Hieronymus, rex Syracusarum, Hieronis nepos ex Gelone. VII. 3, 5 sq. *Et* cap. 4, 5. Pyrrhi nepos ex Nereide, Pyrrhi filia. 4, 5. in ejus caput conjurat Thrafo. VII. 2, 1.

Hieronymus legationem mittit ad Hannibalem. VII. 2. fratres mittit Alexandriam, 2. legatis Romanis illudic; &

fœdus respuit Romanor. VII.

3. Pœnis proponit fœdus de dividenda Sicilia. 4, 1 sqq. nova legatione missa, totam sibi Siciliam postulat. 4, 7 sqq.

novæ legationi Romanor. absurdas condiciones proponit. VII. 5. bellum parat adv. Romanos. 5, 8. *Occiditur* in urbe Leontinorum. VII. 6, 1. n. ejus vitia a nonnullis scriptoribus exaggerata. VII. 7.

Hieronymus, Areas, partes Philippi Amyntæ filii amplexus erat, eoque proditor dictus est a Demosthene, temere. XVII. 14, 2.

Hierosolyma, Ἱεροσόλυμα, recepta ab Antiocho Magno. XVI. 39, 4. celeberrimum ibi templum. 39, 5.

Himera, Siciliae fluvius, ὁ Ἰμέρας, τοῦ Ἰμέρου, mediam fere insulam dividit. VII. 4, 2. 5, 7.

Himerenses Thermæ; *vide* Thermæ.

Himilco, Lilybæi præfectus, strenue urbem defendit adv. Romanos. I. 42. 45. 53.

Himilconem Livius XXII. 19. vocat classis præfectum Asdrubalis in Hispania, qui in Polybianis codicibus Amilcar vocatur, III. 95, 2.

Hippacritæ, οἱ Ἰππακρίται, ciues urbis Africae cui Hippo Diarrhytus nomen; obsidentur a mercenariis Pœnorum rebellibus. I. 70, 9. n. 73, 3. 77, 1. deficiunt ad rebelles I. 82, 8. ad deditionem compelluntur a Pœnis. I. 88.

Hippagines. I. 26, 24. renulcis adligati. I. 28, 2.

- Hippana, ἡ Ἰππᾶνα, (apud Steph. Byz. vero ex eodem Polybii loco τὴν Ἰππᾶνα citatur) Siciliae oppidum, vi captum a Romanis. I. 24, 10. n.
- Hipparchus, legatus Ilienſium ad decem legatos Romanos. XXIII. 3, 3.
- Hippias, praetor Bæotorum. XXIII. 2, 12 sq. ejus auctoritate societatem cum Perſeo contraxerant Bæoti, quare ille Thebis ejicitur ab eis qui Romanis favebant. XXVII. 1, 9 sqq. Chalcide pæne opprimitur ab exſulis Thebanis, Romanorum amicis. cap. 2, 3 sq. legatus Romam miſſus a Perſeo, iram ſenatus in regem deprecari fruſtra laborat. XXVII. 7, 2 sqq. ad Gentium legatus mittitur ab eodem. XXVIII. 9, 3.
- Hippitas, (Plutarcho Hippotas) amicus & fugæ comes Cleomenis Alexandriae. V. 37, 8. n. Forſan Ἰπποττας.
- Hippo Diarrhytus, urbs Africae, ἡ τῶν Ἰπποαυριτῶν πόλις. I. 82, 8. Vide Hippacritæ.
- Hippo Regius, urbs Africae. XII. 1, 1. n.
- Hippo, poſitum a Caſaub. in vers. lat. III. 88, 6. pro Vibonium, Ἰβώνιον.
- Hippocrates, Carthaginienſis, frater Epicidis, origine Syracuſius, ab Hannibale ad Hieronymum mittitur, regem Syracuſ. VII. 2, 3 sq. inſinuat ſe apud Hieronymum, eique bellum ſuadet adv. Romanos. VII. 4, 4 sqq. 5, 5. per eum Hannibal res in Sicilia regit. IX. 22, 4. Adde Scholion infra context. ad VIII. 5, 1.
- Hippocritus, Cous, cives ſuos ad Perſei partes traducere fruſtra conatur. XXX. 7, 10.
- Hippodromus, i. e. Circus, prope Seleuciam Pieriam. V. 59, 1. prope Sardes. VII. 17, 2.
- Hippolochus, Aetolus, bello Perſico ut ſuſpectus Romam abductus eſt. XXVII. 13, 14.
- Hippolochus, Theſſalus, equitum præfeſtus, a Ptolemæo deficit ad Antiochum. V. 70, 11. Samariae præſidere jubetur ab Antiocho. 71, 11. Græcis mercenariis præeſt in acie Antiochi ad Raphiam. V. 79, 9. coll. 82, 10.
- Hippomedon, Ageſilai filius, nepos Eudamidæ, regis Spartanorum, præteritur in ſucceſſione regni poſt mortem Cleomenis. IV. 35, 13 sq. ejus filia, uxor Archidami regis, quem interfecerat Cleomenes. ibid.
- Hippopotami, in Ramboto, Africae flumine. Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.
- Hippoſthenes, Hieronymi Syracuſi regis legatus Carthaginem. VII. 4, 1.
- Hippotas; vide Hippitas.
- Hirpini, Ἰρπινῶν, ni legendum Ἰρπινῶν vel Ἰρπινῶν. Via ex Hirpinis Capuam per Apenninum. III. 91, 9.
- Hispania & Hiſpani. Ἰβηρία, Ἰβηρες. nomen & ſitus. III. 37, 10 sq. 39, 4.
- Hispaniæ major pars Pœnis ſubjecta, ante primum Punicum bellum. I. 10, 5. Hiſpanorum

norum militum maximum numerum in Siciliam mittunt Pœni. I. 17, 4.

in Hispaniam cum copiis mittitur Amilcar Barca, ad Pœnorum imperium ibi instaurandum. II. 1. ei succedit Asdrubal. II. 1, 9. II. 13. Asdrubali Hannibal. II. 36. III. 13 *sqq.* in Hispania res suas in tuto constituunt Pœni, dum Romani bello Gallico Cisalpino continentur. II. 22, 9 *sqq.*

Hispani montani, III. 33, 9. ὄρεται Ἰβηρες; nisi ibi ὄρεται vel ὄρεται, Ore-tani, intelligendi.

Hispanorum arma. III. 114, 1 *sqq.*

De rebus in Hispania post Hannibalem gestis, *vide* Asdrubal, Hannibalis frater; Asdrubal Gisconis filius; Cn. & Publii Scipionis, in Cornelius; *Et alios.* Tum Carthago Nova; Iberus; Herculis columnæ; Celtiberi, *Et c.* *Adde Indicem Reliquiarum Polybii, in fine Tom. III. Et IV.*

Hispaniæ memorabilia nonnulla. XXXIV. 9. Hispaniæ regis cujusdam luxuria. *ibid.* vs. 14 *sq.*

Historia; (*Et præcipue Polybii historia.*)

Historiarum varia genera: de Deorum Heroumque generationibus; de Coloniais antiquis & urbium gentiumque Conditoribus; rerum a populis, civitatibus & earum rectoribus gestarum. Duo priora genera ad oblectationem magis & curiositatem spectant; ter-

tium, quod unum præ ceteris sectatus est Polybius, ad utilitatem. IX. 1 *seq.*

Hoc postremum genus Pragmaticam Historiam, πραγματικὴν ἱστορίαν, τὸν πραγματικὸν τῆς ἱστορίας τρόπον, vocat Polybius, id est, rerum gestarum expositionem. I. 2, 8. I. 35, 9. VI. 5, 2. IX. 2, 4. *Ad eandem pertinent ea quæ de laude & fructu Historiæ passim præcipit.* I. 1. I. 35. II. 35, 5 *sqq.* III. 31. V. 75.

Historia pragmatica, ut usum vere habere possit, Causas & Adjuncta & Consequentia rerum gestarum exponere debet. III. 7, 7. 31, 11 *sq.* 32, 6. quæ momenta ubi uberiori ratione exponuntur omnia, ἀποδεικτικὴ (*id est*, demonstrativa) vocatur Historia; qualis est pars præcipua Historiarum Polybii, quæ libro III & *seqq.* continetur. II. 37, 3. n. III. 1, 3. *Confer Introitum ad Adnotationes nostras in Polybium, Tom. V. p. 105 sqq.* Breviori ratione res superiores (ab Olymp. CXXIV. usque ad Olymp. CXL.) duobus prioribus libris exposuit scriptor noster. *Conf.* Præparatio.

Polybii historia Vniversalis est, *id est*, omnium cognitarum gentium, quæ paullo notabiliores sunt, res gestas complectitur. I. 4. II. 37, 4. V. 31, 6. quæ multo majorem uberio-remque fructum habet, quam Particulares historiæ. III. 32. VIII. 4. præsertim, quoniam sub

sub Polybii ætatem omnis omnium populorum historia in unum veluti corpus coire cœpit. I. 3, 4 *sqq.* IV. 28, 3 *sqq.* V. 105, 4 *sqq.* Historiam universalem primus & solus ante Polybium Ephorus scripserat. V. 34, 1.

Propria & principalis Polybii historia incipit a rebus Olymp. CXL. gestis; (*conf.* Olympias;) quibus partim ipse interfuit, alias ab oculatis testibus accepit. IV. 2, 2. Res Olymp. CXL. apud quemque populum gestas, seorsum quasque continuo fere filo descripsit libro III - V. sed deinde libro VII & seqq. res Olymp. CXLI & seqq. ita descripsit, ut in cujusque anni historia per vices res in omnibus orbis terrarum partibus gestas persequeretur. *Vide* IV. 28. V. 31. & 105. *Adde Adnot. ad initium libri III.*

Historia lumen Veritas. I. 14, 6. XII. 7. princeps finis, Veritas esse debet; in Tragediis admiratio queritur & præfens oblectatio. II. 56. XV. 36, 3 *sqq.* in historia, non solum delicta hominum adnotanda sunt, sed magis etiam præclare facta. II. 61.

cum rerum ab hominibus gestarum historia conjungenda Geographia est. III. 36. neque prorsus negligenda rerum in natura memorabilium enarratio. III. 57.

in legenda historia catillo-nem non esse oportet. III. 57, 7.

licet magis laudentur vulgo sermones ad ostentationem compositi, quam nuda Historia ad usum comparata, multo tamen elaboratu difficilior hoc genus, quam illud est. XII. 28, 7 *sqq.* XVI. 20, 2 *sqq.* *Confer* Historicus.

Historiarum Polybii brevis conspectus. III. 1, 8. & *cap.* 2 - 5. *Conf.* Polybius.

Historicus, amicitiarum & inimicitiarum debet oblivisci. I. 14. fides ejus non tam ex ipsius per se auctoritate, quam ex rebus ipsis, quas narrat, æstimari debet. III. 9, 3 *sqq.* non negligere debet rerum in Natura memorabilium expositionem. IV. 40, 1 *sq.*

optime tunc Historiæ consultum fuerit, si non nisi viri usu rerum valentes historiam scripserint. XII. 28, 3 *sqq.* historiam recte scribere, difficilior est quam sermones ad ostentationem comparatas. XII. 28, 8 *sq.*

Holcades; *vide* Olcades.

Holophernes; *vide* Orofernes.

Homarius Iupiter, Ζεύς Ὀμῆριος. Sic legendum videtur II. 39, 6. ubi vulgo Ὀμῆριος, Homorius, habent. *Vide* Adn.

Homarium, τὸ Ὀμῆριον, lucus Iovi Homario vel Homagyrio consecratus, prope Ægium. V. 93, 10. n.

Homerus, scite inducit Vlysem, ex astris plurima quæ & mari & terra accidunt conjectantem. IX. 16, 1. in Vlyssis persona ostendit, qualis esse debeat vir politicus. XII. 27. 10.

helluo-

helluonem se ipse prodidit
scriptis suis, iudice Timæo.
XII. 24, 1.

Res veras poetice exprimit,
& res fictas cum veris conne-
ctit. XXXIV. 2. in Navium
Catalogo, quæ adtributa dat ur-
bibus, vere eis conveniunt. 4,
2. ejus poetis est scriptio phi-
losophica. 4, 4.

Homeri verba citata: *οἷσ-
σάμενος δόλον εἶναι*. III. 94,
4. *n. μὴ μὰν ἀσπουδεῖ γε*
V. 38, 10. *n. ἐχθιστος δέ
μοι ἐσσι* *ἔσ.* Iupiter tratus
Martii. XII. 26. *ἔ* *Ἀφρήτωρ,*
ἀθέμιστος *ἔσ.* *ibid. n. "Ἀν-
δρα μοι ἔννεπε Μοῦσα* *ἔσ.*
XII. 27. *ἄλλη δ' ἄλλων*
γλῶσσα *ἔσ.* XV. 12, 9, *n.*
ὄφρα καὶ οὐκ ἐδέλων τις
ἔσ. XV. 16, 3. *n. ἀσπίς δ' ἄρ*
ἀσπίδ' ἔρειδε *ἔσ.* XVIII. 11,
6. *οἷος πέπνυται* *ἔσ.*
XXXVI. 6, 6. *n. ἔσσεται*
ἡμαρ *ἔσ.* XXXIX. 3, 5. *n.*

Plura Homeri loca ex Odyf-
sea citantur *ἔ* *illustrantur*
XXXIV. 2-4.

Homericus Iupiter a Phidia
in templo Olympico expressus.
XXX. 15, 4.

Homo, animal omnium crudelif-
simum. I. 81. corpore & ani-
mo maxime omnium formida-
bile, quando semel efferatus
est. XXXII. 7, 7. cum omnium
animalium verfutissimum pute-
tur, omnium tamen deceptum
est facillimum. V. 75, 2 *sqq.*
ineautissimum & stolidissimum.
XV. 21, 5 *sqq.* XVII. 15, 15
sq. XVIII. 23.

hominum natura e variis

mixta formis inter se dissiden-
tibus. IV. 8, 7 *sqq.* XVI. 28,
7. pro cæli varietate, sub quo
habitant, varii sunt homines.
IV. 21, 1 *sqq.*

homo omnia exspectare, (*ni-
hil humani a se alienum ju-
dicare*) debet. VIII. 23, 11.

propter Virtutem laudantur
homines, propter Fortunam
feliciter prædicantur. X. 2, 6.
homines bene merendo de ho-
minibus, opes & beatam vitam
sibi parant. X. 36, 6.

Homorium; *vide* Homarium, *sub*
artic. Homarius.

Honestate nihil quidquam, nec
privatim, nec publice, pluris
facit vir probus. IV. 30, 4.

Honesti & iusti notio quo
pacto oriatur in hominibus.
VI. 6.

Honores Romæ confert populus.
VI. 14, 9.

Hoplites, *ὁ* *Ὀπλίτης*, rivus Pe-
loponnesi. XVI. 16, 2. *n.*

M. Horatius, primus Cof. Roma-
nus; eo cof. fit primum sædus
Romanor. cum Pœnis. III.
22, 1.

Horatii Coclitis præclare factum.
VI. 55.

L. Hortensius, legatus Roman. in
Asiam ad Prusiam & Attalum.
XXXIII. 1, 2.

A. Hostilius Cof. dum per Epirum
Thessaliam petit, Perseo eum
prodere conantur Theodotus &
Philostratus; relicto per Epi-
rum itinere, Anticyram navi-
gat, & inde in Thessaliam per-
venit. XXVII. 14. procon-
sul in Thessalia hibernans, le-
gatos ad Græciæ civitates mit-
tit,

- tit, belli Persici causa. XXVIII. 3 *sqq.*
- Hyacinthi, s. Apollinis Hyacinthi tumulus prope Tarentum. VIII. 30, 3. *n.*
- Hyanthenses*; vide *Oeanthe*.
- Hybridæ græci, *μῆστροι*, in mercenariis Pœnorum. I. 67, 7.
- Hydriæ, Rhodi dedicatæ ab Hierone & Gelone. V. 88, 5.
- Hymnos & pœanes canere adfuerunt Arcadum pueri. IV. 20, 8.
- Hypana, ἡ Ὑπανα, oppidum Triphyliae. IV. 77, 9. a civibus Philippo traditur. 79, 4.
- Hypata, ἡ Ὑπάτα, Thessaliae oppidum, in potestate Ætolorum. XX. 9, 6 & 13. *cap.* 11, 5 & 8. XXI. 2, 7. 3, 7.
- Hypatodorus. Vide *Hecatodorus*.
- Hyperbasis*, ex librorum nonnullorum scriptura, est nomen ducis Antiochi in Hyrcania. X. 31, 12.
- Hyperbatus* mendose vulgo legebatur, pro Hyperbatus. XXIX. 8, 2.
- Hyperbatus, prætor Achæorum. XXVI. 1, 1. voluntatis Romanorum potiore rationem habendam censet quam aliarum rerum omnium. XXVI. 1, 6. cum Callicrate & Diophane contraria sentit Archoni, Polybio & Lycortæ, de ope ferenda Ptolemæis fratribus. XXIX. 8, 2. *n.*
- Hypsas, ὁ Ὑψας, Siciliae fluvius, Agrigentum adluens. IX. 27, 5.
- Hyrcania, ἡ Ὑρκανία. Ex Parthia in Hyrcaniam per Labum montem exercitum ducit Antiochus Magnus. X. 29-31.
- Aspasiacæ Nomades, qua Oxus fluvius sub terram labitur, per siccum cum equis in Hyrcaniam transeunt. X. 48, 2 *sqq.*
- Hyrcanum s. Hyrcanium mare, ἡ Ὑρκανία Θάλασσα. Haud procul ab eo sunt Tapyri montes, ad ortum Mediae. V. 44, 5. ad illud pertinet regnum Artabazanis; (i. e. *Atropatene*. *Adnot.* ad V. 44, 8.) V. 55, 7. in mare Hyrcanum influit Oxus fluvius. X. 48, 4.
- Hyrtacus, Ὑρτακος, urbs Cretae. *Fragm. hist.* 24.
- Hyescana, τὰ Ὑσκανα, opp. Illyrici. VIII. 38, 5. Vide *Viscana*.
- I.
- Iapyges; vide *Apuli*.
- Iapygium promontorium, idem quod *Salentinum*, Ἰαπωνία, X. 1, 8. XXXIV. 11, 11. & simpliciter ἡ Ἰαπωνία, XXXIV. 11, 2 & 8. ubi in lat. vers. minus recte *Apuliam scripsi, cum debuisssem Iapygium promontorium.*
- Iason, Colchis rediens, duodecim diis sacra fecit in Asiatico Bosphori Thracici litore; unde locus Hieron adpellatus. IV. 39, 6.
- Iason, urbi Phanotensium præfectus nomine Philippi; ejus opera prætorem Ætolorum decipit Alexander, Phocidis præfectus. V. 96, 4 *sqq.*
- Iassus, Ἰασσός, ἡ τῶν Ἰασσέων πόλις, Cariae; partim Argivorum colonia, partim Messeniorum.

- rum. XVI. 12, 2. obsessa & capta a Philippo. XVI. 12. ejus situs & memorabilia. *ibid.* perentibus Rhodiis, invito Philippo, liberatur a Romanis. XVII. 2, 3. 2, 9. XVIII. 27, 4.
- Iassius sinus, Ἰάσσιος κόλπος, idem qui Bargyliticus. XVI. 12, 1.
- Iaxartes fluvius Asiæ, a Macedonibus Tanais adpellatus.* X. 48, 1. n.
- Iberia; *vide* Hispania.
- Ἰβηρία vocatur regio, a Pyrenæo monte ad fretum Herculeum pertinens; partes eæ Hispaniæ quæ Oceano adjacent, commune nomen non habent. III. 37, 10 *sq.*
- Iberus amnis Hispaniæ, ὁ καλούμενος Ἰβηρ ποταμός.
- De Ibero amne non transgrediendo fœdus facit Asdrubal cum Romanis. II. 13, 7. 22, 11. III. 27, 9 *sq.* 29, 3. Hannibalem, ne Iberum transiret, per legatos monent Romani. III. 15, 5. Hannibalis transitio Iberi, initium fuit belli Punici secundi. III. 6, 2 *sq.* ad Iberi ostia, pugna navali Hasdrubalem vincit Cn. Scipio. III. 95, 5 *sqq.* 96.
- Icesias, Ἰησιλάς, Atheniensis, Damidis pater. XXII. 14, 6. *coll. vs.* 16.
- Icesius s. Hicesius, Ἰέσιος, Milesiorum legatus in Ægyptum XXVIII. 16, 5. n.
- Ideus Iupiter. XXVII. 16, 3.
- Ignatia via, ἡ Ἐγνατία ὁδός. XXXIV. 12, 3 *sqq.*
- Ignaviæ quantum præstet industria, exemplo Rhodiorum intelligitur. V. 88, 3. ignaviæ delicta in militibus Romanis quænam censeantur. VI. 37, 10.
- Ignes accensi; *vide* Faces, & Pyrsiæ.
- ignis noctu in castra Romana ab hostibus immissus, ad tentoria pertingit. VI. 31. 14.
- ignis sæpe auctorem incendii primum invadit. XI. 5, 4 *seq.* Igni comparatur Bellum. *ibid.* Igneum bellum. XXXV. 1.
- igniferæ trullæ in navibus Pausistrati Rhodii. XXI. 5.
- Ignorantia lapsis scriptoribus venia danda. XII. 8, 6.
- Ilattia, Ἰλαττία, urbs Cretæ. XIII. 10, 4.
- Ilergetes, Ἰλουργῆται, *juxta Codices Polybianos*, populus Hispaniæ citerioris, subactus ab Hannibale. III. 35, 2. n.
- Ilergetum rex Indibilis. X. 18, 7. n. *sed ibi Ἰλεργητῶν ex Livio correctum; plerique codices Λεχητῶν, unus Λεγγητῶν.*
- Ilergetes. Ἰλεργητῶν præeunte Livio scripsi III. 33, 15. ubi codices Λεργητῶν habent, quod teneri fortasse debuerat. Agi utique videtur de Africæ populo.
- Iliberis, Ἰλέβερνις, rectius Ἰλέρβυρβις, fluvius & oppidum Galliæ, ad Pyrenæum montem. XXXIV. 10, 1.
- Ilenses, Ἰλισίς, in fide manent Attali. V. 78, 6. obsidentur a Gallis Æfogosagis; obsidione eos liberant Alexandrenses Troadis. V. 111, 2 *sqq.* pro Lyciis

Lyciis intercedunt apud Romanos. XXIII. 3, 3.

Ilipa, urbs Hispaniæ, ad quam a Scipione victus est Asdrubal, Gisconis filius. XI. 20, 1. *n.*

Iliturgis; *vide* Ilurgia.

Illyricum, Illyria, Illyris; ἡ Ἰλλυρία. Illyrii, Ἰλλυριοί.

Prima Romanorum in Illyriam trajectio. I. 13, 4. II. 2

sqq. II. 12, 7. Illyriorum reges, Pleuratus, Agron, Teuta, Pinnes vel Pineus, Scerdilædas, Pleuratus, Genthius.

Vide quemque suo loco, & conf. Adnot. ad II. 5, 6.

Illyrii maria infestant, omnes populos pro hostibus habentes. II. 4, 8 *sq.* 12, 6. Eleorum & Messeniorum fines perpetuo invadunt. II. 5, 1 *sq.* Phœnicen,

Epiri urbem, proditione Gallorum mercenariorum capiunt, agrum populantur, pacem & fœdus cum Epirotis & Acarnanibus faciunt. II. 5 *seq.* pars Illyriorum qui sub Teuta sunt, deficiunt ad Dardanios. II. 6,

4. Illyrii spoliant mercatores Italicos, & captivos abducunt. II. 8. ad eos Romani legatos mittunt C. & L. Coruncanios.

ibid. Dyrrachium capiunt, mox rursus expulsi. II. 9. Corcyram obsident, & in deditio- nem recipiunt. II. 9, 7 *sqq.* *Et cap.* 10, 8. classem auxi-

liarem Achæorum profligant. II. 10. bellum Illyriis inferunt Romani, & maiore parte Illyrici sibi cedere cogunt Teutam, addita pacis conditione, ne Illyrii amplius duobus lembis ultra Lissum navigent. II.

11 *sq.* Illyriorum proprium navigiorum genus, lembi. V. 109, 3. Illyriis victis a Romanis, magno metu liberantur Græci. II. 12, 5 *sq.*

Illyriorum ratio aciem instruendi pugnandique κατὰ σπείρας, manipulatim vel cattervatim. II. 3, 2. *n. Conf.* II. 65, 5. III. 19, 5.

Illyrii 6000, duce Demetrio Phario, in auxiliariis Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 4. eorum manipuli alternatim locati cum Macedonibus chalca- spidis. 66, 5.

Bellum Romanorum Illyricum cum Demetrio Phario, a L. Æmilio Cos. gestum. III. 18. *Confer* Demetrius Pharius.

Illyrii, duce Scerdilæda, cum 90 lembis ultra Lissum navigant, & Pylum Messeniæ frustra tentant; IV. 16, 6 *sq.* dein cum Ætolis Achaïam invadunt, 16, 11. & Megalopolin tentant. 25, 4.

Illyrios quadringentos Creten- sibus subsidio mittit Philip- pus. IV. 55, 2.

Philippo Scerdilædas plures quam 15 lembos mittere im- peditur turbis a variis Illyrio- rum dynastis excitatis. V. 4, 3. Illyricas civitates, quæ Philip- pi sociæ fuerant, sibi adjungit Scerdilædas; easdem mox cum aliis recipit Philippus. V. 108. *ubi plura* Illyricarum gentium & oppidorum nomina *commemorantur.*

Capta Lisso & Acrolisso, plu- res Illyriæ urbes Philippo se- tradunt. VIII. 16, 10 *sq.*

Illyrii,

Illyrii, auxiliares Achæorum
sub Philopœmene. XI. 11, 4
sq. 14, 4. 15, 5.

loca Illyrici quæcumque Phil-
lippus post pacem in Epiro fa-
ctam occupasset, Romanis ille
tradere jubetur. XVII. 1, 14.
n. 8, 10.

Illyria deserta, ἡ "Ερημος
καλούμενη Ἰλλυρίς. XXVIII.
8, 3.

de Illyriis & de Genthio
triumphat L. Anicius. XXX.
13.

in Illyricum legatus mittitur
Fannius. XXXII. 18 *sq.* ex
quo Demetrium Pharium eje-
cerant Romani, neglexerant Il-
lyrici oram ad Adriaticum mare.
ibid. c. 19, 5.

Ilurgia, Ἰλουργεία, Hispaniæ op-
pidum. XI. 24, 10. n. *Illitur-
gis Livio.*

Imagines majorum apud Roma-
nos, in celeberrima ædium
parte positæ, & prælatæ in ex-
sequiarum pompis. VI. 53, 4
sqq.

imagines noctis, diei, cœli,
auroræ &c. prælatæ in pompa
Antiochi Epiphanis. XXXI. 3,
15.

Imitatio absurda rerum ludicra-
rum, neglectis præclare factis.
XI. 8, 7.

Imperatores & belli duces.

imperatoria ars & peritia, ra-
tione nitens, multum præstat
temeritati & usui militari abs-
que doctrina. I. 84, 6. id co-
gnitum est exemplo Fabii Di-
ctatoris & Minucii Magistri
equitum. III. 105, 9. *Cete-
rum* Imperator optimus est,
Polybii Histor. T. VIII.

qui plurimis præliis interfuit.
XII. 27, 8.

in præcipuis Virtutibus Im-
peratoris est, explorare inge-
nium ducis hostium, &, qua
parte is peccat, ea eum adgre-
di. III. 81. XI. 14, 3. varia
Imperatorum Vitia, quibus res
perduntur. III. 81, 4 *sqq.* dif-
fidium ducum, res damnosa.
III. 110, 3. IX. 11, 1. X. 6, 5.

cautionem & providentiam
in molitionibus numquam sine
damno negligit imperator. V.
98. XI. 16, 5 *sqq.* adversum
pariter exitum atque prospec-
tum cogitare secum debet. XI.
2, 5. ne, re initio parum
prosperè cadente, animum amit-
tat, sed mente consistere pos-
sit. XI. 14, 3. non temere in
periculum se dare debet; &
turpe ei est, dicere, *non pu-
taram.* X. 32. duæ præcipuæ
Imperatoris virtutes, prudentia
& fortitudo. *Fragm. gramm.*
95.

Imperatore occiso, exercitus velut
navis est absque gubernatore.
X. 33, 4 *sq.* III. 81, 11.

variæ partes Artis Imperato-
riæ: silentium servare; tem-
porum rationes nosse; itine-
rum rationes exploratas habe-
re; tesseris & signis non so-
lum simplicibus uti, sed & du-
plicatis; geometriam nosse.
IX. 12-21.

imperatoris officium in divi-
denda præda. X. 16 *seq.*

dux exercitus ubique adesse
debet. X. 22.

plurima in bello sive peritia
Y sive

- five imperitia ducum eveniunt. XI. 14, 2.
- imperatoria ars tribus modis addiscitur, exemplis, præceptis, ipso usu. XI. 8, 1 *sq.*
- imperatoria arte præstantissimus Hannibal. XI. 19.
- Imperitia aliena, peritis maximum est viaticum ad ea quæ parant. IX. 19, 4.
- Imperium in ceteros quis natura obtinere debeat. VI. 6. imperium bene merendo partum, eadem ratione fervari debet. X. 36, 5 *sqq.*
- imperium unius; *vide* Monarchia.
- imperium Romanum; *vide* Romana Respublica.
- quatuor summa veterum imperia everfa, Assyriorum, Medorum, Persarum, Macedonum. XXXIX. 3, 4.
- Impietatis & Iniquitatis ara posita a Dicearcho. XVIII. 37, 10.
- Imprudencia quantum differat a prudentia. V. 88, 3.
- Inalpine populi. II. 18, 4. τοὺς ἐν τῶν Ἀλπεων Γαισάτους, inalpinos Gæfatos interpretatus est Casaub. II. 28, 3. quos inter Alpes & Rhodanum incoluisse docet Polybius II. 22, 1.
- Incantatio. omnis incantationis, præstigiæ & amuletorum periculum fecerunt nescio qui. *Fragm. Gramm.* 63.
- Inceptis cur multi desistant. XVI. 10.
- Indi, rectores elephantorum, apud Pœnos. I. 40, 15. III. 46, 7 & 11. XI. 1, 12.
- Indiam, τὴν Ἰνδικήν, petit Antiochus Magnus. XI. 34. Indorum rex, τῶν Ἰνδῶν, Sophagafenus, amicus Antiochi. *ibid.*
- Indibilis, Ἀνδοβάλης, regulus Iltergetum, populi Hispaniæ mediterraneæ. X. 18, 7. *n.* (*conf. Livii Interpretes ad XXVIII. 24.*) singularis amicus Pœnorum, IX. 11, 3. dux Hispanorum in pugna Hannonis cum Cn. Scipione, captus a Scipione. III. 76, 6.
- licet a Pœnis, ob fidem in eos, in regnum fuisset restitutus, tamen Asdrubal Gisconis fil. magnam pecuniæ vim ei imperavit, & filias obfides exegit. IX. 11. cæ filiæ & uxor Mandonii, fratris Indibilis, in potestatem veniunt Scipionis Africani, quarum liberalem & honestam curam ille habet. X. 18. 7 & 13 *sqq.*
- Indibilis, exacerbatus adv. Asdrubalem, ad Scipionem transit, & in fidem ab eo recipitur. X. 35 - 38. regem salutatur Scipionem. 40, 3. a Romanis honoratur & potentia augetur. XXI. 9, 7. *cf.* X. 40, 10.
- rursus deficit a Romanis. XI. 26. 29, 3. acie vincitur a Scipione. XI. 31 - 33.
- Indoles animi in nonnullis hominibus dissidens ipsa secum. IV. 8, 7 *sqq.* *Interdum nonnisi videtur ita, quoniam* multa etiam contra institutum suum facere coguntur. IX. 23, 10. & cap. 24.
- Inertia ducum, magnorum malorum

- rum caussa. III. 81, 4 *sqq.* IX. 12, 4.
- Ingenium unum efficacius, quam plurimæ manus. I. 35, 4. VIII. 5, 3. *Confer* Indoles animi; & Homo.
- Initium. Differt caussa facti, & ejus initium. III. 6 *seq.*
- Injuriae a magistratibus illatae subditis, insanabilem in animis ulcerum causæ sunt. I. 81, 10. Injurias privatim illatas, publice persequuntur Romani. II. 8, 10. Injuriae privatae a publicis non differunt, nisi multitudine & magnitudine delictorum. IV. 29, 4. Injuriae continuæ facilius ignosci solet, quam raræ & inopinatae pravitati. IV. 16, 3.
- Inscitia ducum plurima peccantur in bello. IX. 12, 4.
- Inscriptio armorum. II. 2, 9 *sqq.* n. & cap. 4.
- Insidiis apta quæ sint loca. III. 71.
- Instrumenta duo ad rerum cognitionem, visus & auditus. XII. 7.
- Insúbres, *Ἰσουβρες, Ἰσουβροι, Ἰνσοβρες, Ἰνσοβροι, Ἰνσομβρες, Ἰνσομβροι*. II. 17, 4. n. 28, 3. n. XVI. 41, 1. maximus Gallorum Cisalpinorum populus, trans Padum. II. 17, 4. 21, 1.
- Insúbres & Boii concitant Gallos Cæfatos adv. Romanos. II. 22. prælio vincuntur *ad Telamonem* a L. Æmilio & C. Atilio Coss. II. 28 *seqq.* braccati pugnant & leviori sago induti. 28, 7. cominus fortissime pugnant, & solo genere armorum vincuntur. 30, 6 *sq.*
- Insúbribus bellum inferunt L. Furius & C. Flaminius Coss. II. 32. Clastidium obsident Insúbres trajecto Pado, sed ibi cæduntur a Romanis. 34. Mediolanum, princeps urbs Insúbrium; Acerræ, oppidum eorundem. 34, 10 *sqq.* Romanis se dedunt Insúbres. 35.
- a Romanis rursus desiciunt Insúbres & Boii. III. 40. Insúbrium fines, superatis Alpibus, ingreditur Hannibal. 56, 3. Insúbres cum Pœnis faciunt, & dissident a Taurinis, qui Pœnis diffidebant. 60, 8.
- Mendose codices nonnulli Ἰσουβροι dant II. 16, 3. pro Ὀμβροι.*
- Insula, *ἡ καλουμένη Νῆσος*, regio Galliæ, inter Rhodanum & Isaram fluvios. III. 49, 5 *sq.*
- Intercatia, *Ἰντερκατία*, urbs Vaccæorum Celtiberorum. XXXIV. 9, 13.
- Invidiam constant illustria facta, præsertim peregrinis. I. 36, 3.
- Io, postquam Bosporum Thracicum trajecit, substitit ad locum Asiæ cui Bos nomen est. IV. 43, 6.
- Iolaus; coram eo ictum est fœdus Carthaginiensium cum Philippo. VII. 9, 2. n.
- Ionia, *ἡ Ἰωνία*. XVIII. 32, 2. XXI. 10, 4. XXXIII. 10, 8. n.
- Ionium mare, *ὁ Ἰόνιος πόρος*, contiguum sinui Adriatico; a Siculo mari separatur Cocyntho promontorio. II. 14, 4 *sq.* n. Apollonia venienti (*ex Adriatico mari*,) sub introitum

- tum Ionii maris sita est Saso insula. V. 110, 2. *Pari ratione* Oricus, Epiri urbs, sita dicitur ad ingressum in Adriaticum sinum, scilicet e Ionio mari naviganti. VII. 19, 2.
- Iordanes fluv. ὁ Ἰορδάνης, in lacum influit. V. 70, 4. n.
- Iphiades, Abydenus, ad Philip-pum de pace missus a suis. XVI. 30, 7.
- Iracundia præceps, multorum malorum causa. III. 81, 9.
- Irobaustus, rebellis Ægyptiacus, victus a Prolem. Epiph. & e curru revinctus. XXIII. 16, 4.
- Iraza, ὁ Ἰσάραξ, (mendoſe Σαράραξ & Σαράραξ codices) fluvius Galliæ, cum Rhodano circumfusufus regioni quæ insula vocatur. III. 49, 5. n. *Arar, Ἀραρος, ex conject. ediderat Casaub.*
- Iseus, Ceryneæ tyrannus, abdicat tyrannidem. II. 41, 14.
- Ifionda s. Ifinda, Ἰσιόνδα vel Ἰσινδα, oppidum Pisidiæ, ut videtur. XXII. 18, 1. n. *Cives* Ifiondenſes, Ἰσιονδεῖς. *ibid. vs. 5. Vide quæ habet Cellarius Orb. Ant. III. 4. p. m. 198.*
- Ifius, Ἴσιος, cognomen Alexandri Ætoli. XVII. 3, 3. *Apatria ductum esse cognomen, intelligi videtur ex cap. 10, 9. (Ifum oppidum Strabo habet, sed in Bæotia.)*
- Ifmenius, Neonis, prætoris Bæotorum, legatus ad Q. Marcium. XXVII. 1, 1 sqq. in carcerem conjectus, mortem sibi consciscit. 2, 9.
- Ifocrates, criticus & grammaticus, cum publice probasset eadem Cn. Octavii, a Demetrio Romanam missus est, feræ similis. XXXII. 4, 5. *Et cap. 6 seq.*
- Issa, ἡ Ἰσθα, urbs Illyriæ, obfessa ab exercitu Teutæ reginæ, a qua defecerant Ifii. II. 8, 5. n. *Iffæi, Ἰσσαῖοι, Romanis se tradunt. II. 11, 11 sq. Ifii, οἱ Ἰσσιοί, de Dalmatarum incurſione queruntur apud Romanos. XXXII. 18, 1. oppida ditionis Ifiorum, Epetium & Tragurium. ibid. vs. 2.*
- Ister fluvius, ὁ Ἰστρος, terminus regni Macedonici. I. 2, 4. limi molem in Pontum invehit, quæ Stethe dicitur. IV. 41, 1 sqq. Intervallum a Malea promont. ad Istrum. XXXIV. 12, 11.
- Isthmici ludicri participes sunt Romani. II. 12, 8. in Isthmiorum panegyri T. Quintius Sctum de libertate Græcis redita a Romanis recitandum curat. XVIII. 29. *conf. 27, 3.*
- Isthmus Carthaginiensis. I. 73, 5.
- Isthmus Corinthiacus. Ad eum sunt Onei montes. II. 52, 5. castra in Isthmo munitissima deferit Cleomenes. II. 52 seq. per Isthmum ex Peloponneso domum redeunt Ætoli. IV. 13, 5. per Isthmum lembos suos trajecit Demetrius Pharius. IV. 19, 7 sqq. *Et Philippus. V. 101, 4. Fragm. gramm. 132.*
- ad Isthmum pugnatur pugna Romanorum cum Achæis, quæ Achæi a Mummio debellati sunt. III. 32, 3. templum & lucum

Iucum in Isthmo instauravit
Mummius. XL. 11, 1.

Isthmus Tarentinus. Per eum
naves transvehendas curat Han-
nibal. VIII. 26.

Istri. Adversus Istros mittitur C.
Claudius Consul. XXVI. 7,
1. n.

Itabyrium. V. 70, 6. n. *Vide*
Atabyrium.

Italia primum cum exercitu egre-
diuntur Romani. I. 5, 1. 12,
5. Italiæ oræ olim sæpe a
Carthaginienſium claſſibus va-
ſtatæ. I. 20, 7. 56, 2. Italia
incolis ignotus navium bellica-
rum uſus ante primum bellum
Punicum. I. 20, 10.

Italiæ figura triangularis. II.
14. ejus pars maxime borea-
lis ſunt campi Circumpadani
vel Gallia Cifalpina. II. 14, 7.
ubertate præſtans regio. II. 15.
III. 44, 8.

in Italia plurimi porci ma-
ſtantur, quos Gallia Cifalpina
maxime ſubminiſtrat, & mari-
tima Italiæ ora, ab Etruſcis &
Gallis habitata. II. 15, 3. XII.
4, 8.

Italia vetus; *Ἰταλία πα-
λαιά*; *mendoſe vulgo ſcriptu-
ra pro παραλία*, ora maritima
Italiæ. XII. 4, 8. n.

Italiæ populi omnes, ad nun-
cium adventus Gallorum per-
territi, pro Romanis, non ut
ſocii, ſed ut pro ſua ſalute
erant dimicaturi. II. 23, 13.
Italici populi omnes, *πάντες*
Ἰταλιῶται, robore & virtute
bellica præſtant, cum natura,
tum uſu. VI. 52, 10. *conf.*
XVIII. 11, 10.

Italiæ inferioris ora mariti-
ma, Magna Græcia diſta. II.
39, 1. III. 118, 2. n. *quo loco*
pariter παραλία correxi,
cum mendoſe vulgo παλαιά,
id eſt, Antiqua Italia *legere-
tur. Confer* Magna Græcia.
Italiæ inferioris ora, a Freto
Siculo ad Tarentum, impor-
tuoſa. X. 1. Populi illam
oram habitantes: Brutii, Lu-
cani, Daunii &c. Civitates
Græcæ celeberrimæ in eadem
ora. *ibid.*

Italiæ imperium poſt cladem
Cannenſem obtinere ſe poſſe
deſperant Romani. III. 118, 5.

Res Italicæ immixtæ rebus
Græcorum inde ab Olymp.
CXL. & inde ab eodem fere
tempore omnes populi ad Ita-
liam, ceu communem ſcopum,
oculos convertere cœperunt.
V. 105, 4 *ſqq.* Res in Italia
geſtas, *τὰ Ἰταλικὰ, τὰ πα-
τὰ τὴν Ἰταλίαν*, in cujus-
que anni hiſtoria primas
omnium expoſuit Polybius.
XXVIII. 14, 9 *ſqq. coll.* 2, 8.

Ithomates, *ὁ Ἰθωμάτης* *vel* *Ἰθω-
μάτας*, arx Meſſeniorum Pelo-
ponneſi. VII. 11, 3. n.

Ithoria, *ἡ Ἰθωρία*, Acarnaniæ
locus munitiſſimus. II. 64,
9. n.

Judæorum gens, *τὸ τῶν Ἰου-
δαίων ἔθνος*, ſubigitur a Sco-
pa, Ptolemæi Epiphanis duce.
XVI. 39, 1.

Judicia Romæ in cauſſis crimina-
libus exercet populus. VI. 14,
6 *ſqq.* 15, 10. 16, 2. XXIV.
9, 6 *ſqq.* in controverſiſ ci-
vilibus judicia exercent ci-
ves

- ves e senatorio ordine. VI. 17, 7.
- Sextus Iulius Cæsar, Consul. XXXII. 20, 2.
- legatus Romanorum ad Achæos, perquam lenia & humana proponit Achæis; sed horum duces male ei respondent, eumque decipiunt. XXXVIII. 1-3.
- L. Iunius Brutus & M. Horatius, primi Coss. Romani; in quorum consulatu ictum est primum Fœdus Romanor. cum Pœnis; ab eisdem consecratum est templum Iovis Capitolini. III. 22, 1.
- L. Iunius *Pullus* Cof. Lilybaeum navigans, classem omnem naufragio amittit. I. 52-54. Erycem occupat. 55.
- M. Iunius *Silanus*, Scipioni majori adjutor datus ad res gerendas in Hispania. X. 6, 7. XI. 20, 3 *sqq.* 23, 1. 26, 6. 33, 8.
- M. Iunius *Penna?* ad Ariarathem legatus. XXXI. 13, 1.
- Iunonis sacerdotes Argis cum Olympiorum victoribus contulit Timæus in suis historiis. XII. 12, 1. *n. Adde* XXIII. 18, 7. *n.* Iunonis templum Argis diripuit Pharycus. IX. 34, 10.
- Iunonis templum Lacinii. XXXIV. 11, 9.
- Iunonis templum* prope Cynætham. IX. 17, 1. *si vera conjectura* ὡς ἐπὶ Ἡραίου *vel* ὡς ἐπὶ Ἡραίου, *pro vulgato* ὡς ἐπὶ Περσίου.
- Iupiter, Marti succensens apud Homerum. XII. 26, 3. Iupiter

Homericus a solo Phidia recte expressus est. XXX. 15, 4.

Iovem lapidem jurant Romani ex veteri ritu. III. 25, 7 *sqq.*

Iovis templum ἄβρων in Arcadia, in quo corpora reduntur umbræ expertia. XVI. 12, 7. Iovis mensæ (*Thebis*) aureas lāminas detraxit Zeuxippus Bœotus. XIII. 2, 7.

Iovis Arabyrii templum Agrigenti & Rhodii. IX. 27, 7.

Iovis Capitolini templum, consecratum a L. Iunio Bruto & M. Horatio Coss. III. 22, 1. in eo, in Ædiliū ærario servantur tabulæ fœderum. III. 26, 1.

Cesbedium, Iovis templum prope Selgam. V. 76, 2. *n.*

Iovi Homorio (*s. Homario*) communem ædem posuerunt Crotoniatæ, Sybaritæ, Cauloniæ, quemadmodum Achæi. II. 39, 6. *n.* V. 93, 10. *n.*

in Iovis Idæi templo in Creta servantur tabulæ fœderum. XXVII. 16, 3.

Iovis Lycæi ara Messenæ, & columna ad eum posita cum inscriptione in honorem Arcadum. IV. 33, 2. *n.*

Iovis Olympii templum Agrigenti. IX. 27, 9. Iovis Olympii templum (τὸ Ὀλυμπίειον) Athenis, ornatum ab Antiocho Epiph. XXVI. 10, 12.

Iovis Olympiaci statuam Olympiæ miratur L. Æmilius Paullus Cof. XXX. 15, 3 *sq.* Iovis Olympiaci templum ornat Mummius. XL. 11, 1.

Ius.

Ius, belli. II. 58, 10. V. 11, 3 *sq.*

jus gentium violatum a Teuta. II. 8, 12. a Mantinensibus. II. 58, 6 *sq.*

juris repetendi formulæ. *Fragm. gramm.* 39. *Adnot. ad XXIV.* 1, 2.

juris æquabilitas; *vide* Libertas.

Iusjurandum; *vide* Sacramentum.

ejus religio summa apud Romanos, minor apud Græcos. VI. 56, 13 *sq.* exemplum religionis iusjurandi in legatis captivorum post pugnam Cannensem. VI. 58, 3 *sq.* *Et* vs. 12.

Iusti & honesti notitia quomodo oriatur. VI. 5 *extr.* *Et* *seq.*

Iustitiæ initium & finis est Officii notitia & vis. VI. 6, 7.

Iustitiæ oculus, quem homines impune non spernunt. XXIV. 8, 3. iustitia causæ spondet victoriam. III. 10, 1.

Iustitium per XXV annos in Bœotia. XXIII. 2, 2.

Iuvenes Romæ in judiciis & in salutationibus magnam partem temporis terebant. XXXII. 15, 8. iuvenes Romani quo pacto ad fubeunda pericula & ad fortitudinem exercitari consueverint. VI. 39.

K.

Keræas, (*f.* Chæreas,) unus e ducibus Ptolemæi, ad Antiochum M. transit. V. 70, 10. *n.* & ab eo Samariæ præficitur. 71, 11.

Cetera nomina in Græco

sermone a K incipientia vide sub litera C.

L.

Labæ, Λάβαι, urbs Chatteniæ in Arabia. XIII. 9, 2.

Labbana. *Vide* *Adn. ad V.* 51, 2.

Labeatis, ἡ Λαβεῖταις, regio Ilyriæ in qua urbs Meteon *vel* Medeon. XXIX. 2, 5. *n.*

Labryna, Λαβρύνα, vitiosa *vulgo* scriptura, pro Larymna, Λάρυμνα. XX. 5, 7. *n.*

Labus, (*sive* Labutas) Λάβος (*s.* Λαβούρας) mons ingens, quem trajiciens Antiochus ex Parthia in Hyrcaniam venit. X. 29, 3. *n.* 31, 1.

Lacedæmon, Sparta; Lacedæmonii, Spartani. Laconia, *s.* Laconica regio, ἡ Λακωνική.

Perperam passim in codd. Polybianis Λακεδαιμονία *scribitur pro* Μανεδονία. IV. 1, 5. 29, 1. XXIII. 10, 1. *Sic* Λακεδαιμόνων *pro* Μανεδόνων. IX. 28, 1.

De Rebus Lacedæmoniorum *confer* Cleomenes, Lycurgus, Machanidas, Nabis, *Et* *c.*

Spartæ situs. V. 22, 1 *sq.* urbs duplo major Megalopoli. IX. 21, 2. Lacedæmonii major populus, quam Achæi proprie sic dicti. II. 38, 3.

Lacedæmoniorum principatus brevis. I. 2, 3.

Lacedæmonii per Antalcidam pacem fecerunt cum Persarum rege; I. 6, 2. turpem pacem, qua illi Græcas Asiæ civitates Persis prodiderunt. VI. 49, 5. & suum dominatum in Græciæ

Græciæ civitates firmarunt. *ibid.* & IV. 27, 5. Capta per dolum Cadmea, auctorem doli puniverunt, nec tamen Cadmeam reddiderunt Thebanis; liberas renunciarunt Græcas civitates, nec tamen Harmostas suos inde revocarunt. IV. 27, 4.

post Leuſtricam pugnam arbitrium contentionis cum Thebanis permiserunt Achæis. II. 39, 8 *ſqq.* post eandem pugnam Meſſenios fœdere excluſos volunt; ſed Achæorum opera comprehenduntur fœdere Meſſenii, excluduntur Lacedæmonii. IV. 33, 8 *ſq.*

Tiſamēnus, Oreſtis filius, poſt reditum Heraclidarum Sparta eiectus. II. 41, 4. *inde* Heraclidarum regnum Spartæ ad poſteros propagatum. IV. 34, 5. 35, 14.

Colonia Lacedæmoniorum, Lyttus Creta. IV. 54, 6. *item* Tarentum. VIII. 35, 9. eorundem cognati Selgenſes. V. 76, 11.

Lacedæmoniorum rempubl. e variis formis mixtam voluit Lycurgus. VI. 3, 8. & *cap.* 10. ei ſimilem eſſe remp. Cretenſium contendunt nonnulli auctores; *a quibus diſſentit Polybius*, diſſimilia utriusque reip. inſtituta *exponens* VI. 45 *ſeq.* Forma reip. a Lycurgo deſcripta, ad tuendam patriæ libertatem idonea erat; ſimulac vero extrinſecus voluerunt imperium proferre Spartani, deferenda erant Lycurgi inſtituta. VI. 48-50.

Pulcerrima repub. uſi ſunt a Lycurgi tempore uſque ad Leuſtricam pugnam; deinde a tyrannis oppreſſi. IV. 81, 12 *ſqq.*

Tibiam & rhythmum non ſine cauſſa Lacedæmonii & Cretenſes, loco tubæ, ad bellum adhibuerunt. IV. 20, 6. *μὶοπα* Lacedæmoniorum non gentis viris conſtabat, *auctore Polybio.* *Fragm. hiſt.* 25. Lacedæmoniorum reges, ex veteri inſtituto, prædæ bello captæ tertiam partem accipiunt. II. 62, 1.

Spartanorum regum, Cleombroti & Ageſilai contraria conſilia. IX. 23, 7 *ſq.* Spartam de improviſo capturus Epaminondas, ſpe excidit. IX. 8 *ſeq.*

Spartanorum agrum vaſtavit Philippus, Amyntæ filius, & oppidorum agrique partem Argivis adtribuit, partim Tegeatis, aliam Megalopolitanis, aliam Meſſeniis. IX. 28; 5 *ſqq.* *cf. cap.* 33, 8 *ſqq.* Iſti populi, Spartanorum finitimi, præ ceteris ſemper impetui eorundem expoſiti fuerunt. V. 92, 10.

Lacedæmonius, & Laconica diſciplina imbutus, Xanthippus, is qui Regulum vicit. I. 32, 1.

In Laconicam cum exercitu intrat Antigonus *Dofon*; II. 54, 8. II. 65. & victo ad Selafiam Cleomene, Sparta poſitus, avitam Lacedæmoniis remp. reſtituit. II. 70, 1. (*conf.* Cleomenes.) ſociali fœdere eos comprehendit. IV. 9, 4 *ſqq.* 15, 4 & 6. 16, 5. Brachyllam

chyllam Bœotum curatorem urbis relinquit. XX. 5, 12. Lacedæmoniis ad commune bellum Sociorum contra Ætolos copias imperat prætor Achæorum; IV. 15, 4 & 6. sed illi clam fœdus & societatem cum Ætolis ineunt. IV. 16, 5, 23, 8. & imperatas mittere copias negligunt. 19, 10. regem non habentes, internis feditionibus agitantur; alii Ætolis favent, alii Philippo, qui cum exercitu in propinquo est. Adimantus ephorus cum aliis, qui Macedonibus favent, occiditur. IV. 22.

Philippus, turbis internis se non immiscens, societatem cum Lacedæmoniis firmat. IV. 24. Lacedæmonii, ad copias conscribendas ad bellum Sociale denuo ex decreto Achæorum invitati, IV. 26, 2. sine responso dimittunt legatos, & legatum arcessunt ab Ætolis. 34.

Novi motus Spartæ; trucidantur ephori Philippo faventes; fit fœdus cum Ætolis; novi creantur reges, accepto nuncio de Cleomenis morte. IV. 35. duce Lyncurgo rege, Argivis & Achæis bellum inferunt Lacedæmonii, & plura oppida capiunt. 36. ex fœdere auxilia mittunt Eleis. 80, 4 *sqq.* Philippi præsentia terri, omnes rure copias convenerunt. 81, 11. duce Lyncurgo rege, Messeniam invadunt, sed re infecta redeunt. V. 5, 1. 17, 1 *sq.*

Philippus, ex Ætolia rever-

sus, Spartam petit, & Laconicam usque ad Tænarum populatur. V. 18 *seq.*

Lacedæmonios ad societatem Ætolorum, Romanorum & Attali trahere student Ætoli; contra ad Philippi societatem invitant Acarnanes. IX. 28-39. Illi præferunt Ætolorum partes adv. Philippum & Achæos. X. 41, 2. Laconicam, victo Machanida, impune deprædantur Achæi. XI. 18, 8 *sqq.* eandem rursus, regnante Nabide, per Philopœmenis stratagemam incurfant Achæi. XVI. 36 *seq.*

Romam legatos mittunt Lacedæmonii de obsidibus, de vicis Laconicæ, & de veteribus Exsulibus. XX. 12. n. obsides remittit senatus, excepto Nabidis filio. XX. 13, 4.

Spartanos 80 occidit Philopœmen, muros urbis dejecit, & veteres exules in urbem reducit. XXII. 23, 2. XXIII. 1, 1 *sq.* 7, 5 *sq.* 11, 7. iidem Veteres Exfules mox legatis Romam missis, eosdem Achæos & Philopœmenem ingrati accusant. XXIII. 11, 7 *sq.* 12, 2 *sq.* XXIV. 4. *conf. c.* 10, 11. Alii legati Lacedæmoniorum a piratis occisi. XXIV. 11.

Sparta in Fœdus Achæorum recipitur. XXV. 1. & *cap.* 2, 1 *sq.* De variis generibus Exsulum Spartanorum deliberant Achæi. XXV. 1, 8 *sqq.* n. & *cap.* 3. rursus de eisdem deliberant Achæi. XXVI. 1. & novam legationem utrique Romam mittunt. XXVI. 2. &

- cap.* 3, 1. Romanorum responsum. 3, 2 *sq.*
- Lacedæmonii de agro litigant cum Megalopolitanis, arbitris Romanis. XXXI. 9, 7.
- controversias & bellum habent cum Achæis, quod componere frustra tentat S. Iulius Cæsar, legatus Romanorum. XXXVIII. 2 *seq.* XL. 2, 6.
- Lacinium, *Λακύνιον*, promontorium Italiæ in *Bruttiis*, cum celebri Iunonis templo. XXXIV. 11, 9 *sq.* circa Lacinium fere per biennium hæret Hannibal. XV. 1, 11. eodem loci in columna æneis tabulis inscribi curavit numerum copiarum, quas partim in Hispania reliquit Asdrubali fratri, III. 33, 18. partim quibus ipse in Italia usus est. III. 56, 4.
- Lacus in Alpibus plures. XXXIV. 10, 19 *sq.*
- Lacus Mæoticus, Trasimenus *Ἔς*. *vide suo loco.*
- Lade, *Λάδη*, insula Ionici ante *Miletum*. XVI. 14, 5. *n.* ubi pugnata est pugna navalis inter Philippum & Rhodios. *ibid.* *Ἔς sq.*
- Ladicus, Acarnan, Triphylia a Philippo præfectus. IV. 80, 15.
- Ladocea, *τὰ Λαδόνεια*, locus in agro Megalopolitano, ubi acie victi sunt Achæi a Cleomene. II. 51, 3. *n.* 55, 2.
- C. Lælius, a puero sodalis & comes Scipionis Afric. majoris. X. 3, 2. ex eo multa cognovit Polybius ad Scipionem pertinentia. *ibid.* solus consilio-
rum Scipionis erat conscius. X. 9, 1 *ἔς* 4. classi præfectus. *ibid.* *ἔς* 12, 2. eidem Scipio tradit nobiliores captivos Romam ducendos. X. 18, 2.
- Roma ad Scipionem redit. X. 37, 6. pugnat ad Bæcula 39, 4. interest pugnae cum Indibili. XI. 32 *seq.* cum Scipione Romam redit. XI. 33, 8.
- in Africa, cum Masinissa, castra Syphacis incendit. XIV. 4. victum acie Syphacem persequitur. XIV. 8 *seq.* equitatus præest in pugna Scipionis cum Hannibale. XV. 9, 8. & fortiter rem gerit. *c.* 12. *ἔς* 14, 7 *sq.*
- Lænas, *Λαινάτος*. *vide* Popilius.
- Læstrygones, *Λαιστρυγόνες*, Leontinum campum in Sicilia habitantes. VIII. 11, 13.
- Lævi; *vide* Lai.
- Lagius, a Diæo in carcerem coniectus, mox rursus dimissus. XL. 5, 2 *seqq.* *conf.* 4, 1.
- Lagoras, Cretensis, Nicolai iussu, ducis Ptolemæi, fauces prope Berytum occupat, contra Antiochi adventum. V. 61, 9.
- ejus consilio capitur urbs Sardes. VII. 15 *seqq.* primus ipse murum conscendit. 17, 3. & urbem occupat. *c.* 18.
- Lagus, Ptolemæi pater. II. 41, 1. V. 67, 10.
- Lai, (s. Lævi) *Λάοι*, forte *Λαῖοι*, populus Gallicus, ad Padi fontes habitans. II. 17, 4. *n.*
- Lamia, *Λαμία*, *Thessaliae* oppidum. XX. 11, 2 *sq.*

pugna

- pugna ad Lamiam. IX. 29, 2.
- Laminis aureis & argenteis vestita omnia in regia Ecbatanæ. X. 27, 10. laminas aureas Iovis aræ detraxit Zeuxippus. XXIII. 2, 7.
- Lamius, Ambraciota, Ætolorum legatus Romam missus. XVII. 10, 9.
- Lampæi, Λαμπαῖοι, (al. Λαμπάιοι) Cretenses, a Cnosiorum societate ad Lyttios deficiunt. IV. 53, 6. urbe sua excipiunt Lyttios, quorum urbs, civibus in expeditionem profectis, diruta & incensâ fuerat a Cnosiiis. IV. 54, 5. Lampæi & Polyrrenii cum Achæo & Philippo societatem incunt. 55, 1.
- Lampetia, Λαμπέτεια, urbs Brutiorum. XIII. 10, 2.
- Lampfacus, ἡ τῶν Λαμψακηῶν πόλις, occupata ab Antiocho. XXI. 10, 3. 11, 2.
- Lampfacenorum legati Lysimachiae coram Antiocho cum legatis libere agunt. XVIII. 35.
- Landamis, mendosa scriptura codicis Bav. XXXI. 16, 2. pro Κάλυνδα.
- Laodice, soror Andromachi, patris Achæi, uxor Seleuci Callinici, mater Antiochi Magni. IV. 51, 4. VIII. 22, 11.
- Laodice, Mithridatis filia, Ponti regis, Antiochi M. uxor. V. 43, 1 sqq. filium parit Antiocho. V. 55, 2. (Neptis fuit Seleuci Callinici ex filia, quæ Mithridati nupserrat, ut discimus ex Iustini lib. XXXVIII. c. 5, 3. adeoque Antiochi mariti neptis ex sorore.)
- Laodice, Mithridatis filia, (soror, ut videtur, natu major superioris) Achæi uxor. VIII. 21 seq. educata a Logbasi Selgenii. V. 74, 4.
- Laodice, Persei sponsa, magna pompa a Rhodiis ad regem deducta. XXVI. 7, 7 sqq.
- Laodice, filia Antiochi Epiphanis, cum Alexandro, qui ejus frater perhibebatur, Romam adducitur ab Heraclide. XXXIII. 14, 1 sq. 16, 6 sqq.
- Laodicea ad mare, Λαοδύσεια, una e quatuor principibus Syriæ urbibus. V. 45, 8. (nisi ibi intelligenda Laodicea ad Libanum, quam ad introitum Campi Marisyæ sitam Strabo ait; cf. Cellar. III. 12. p. 443. At Polybius, Antiochum, Laodicea profectum, nonnisi trajecto deserto Marisyam Campum ingressum esse scribit.
- Laodiceæ Syriæ Cn. Octavius occidit Leptines. XXXII. 7, 2. Laodiceses, Λαοδύσεις. XXXII. 7, 3.
- Laodicea Phrygiæ, Λαοδύσεια ἡ ἐν Φρυγίᾳ. Ibi diadema & regium titulum fumsit Achæus. V. 57, 5.
- Laodicii campi. Sic ex vitiosa lectione vulgo editum erat, pro Ladocea, quod vide.
- Lapateni, Λαπατηνοί; cum eis de deditione per legatos agit Lucius nescio quis. Fragm. hist. 26. Et ibi Not.
- Lapethus, Λάπηθος, s. Λάπιθος, Lapithus; urbs Cypri. XL. 12, 6.
- Laqueo

- Laqueo de collo pendente verba facere jubebat lex Zaleuci. XII. 16, 9 *sqq.*
- Largitiones Romæ infames, & pro capitali crimine habitæ; apud Pœnos ne turpes quidem habebantur. VI. 56, 3 *sq.*
- Larinas ager, ἡ Λαρινῶντις χώρα, in Apuliæ confinibus. In eo est arx Calela *vel* Calena. III. 101, 3. *n.*
- Larissa, ἡ Λάρισσα, Thessaliæ urbs, in potestate Philippi. IV. 66, 7. 67, 6. V. 97, 4. 99, 1 *sqq.* IX. 18, 6. XVIII. 2, 3. victo Philippo, eam petit T. Quintius. XVIII. 10, 5. 17, 8. charophylacium ibi habuerat Philippus. XVIII. 16, 2.
- Larissæi, Λαρισσαῖοι. V. 99, 4.
- Larissa Cremaste, Λάρισσα ἡ Κρεμαστή, in Thessalia, prope Echinum, haud procul a mari. Eam a Philippo repetit Ætoli. XVIII. 21, 3. quo e loco adparet, eandem Larissam Cremasten intelligendam esse. XVII. 3, 12. & 8, 9. quamquam ibi non adjectum cognomen.
- Larius lacus, in Alpibus; ἡ Λάριος λίμνη. XXXIV. 10, 21.
- Larymna, ἡ Λάρυμνα, opp. Bæotiae. XX. 5, 7. *n.* Mendose vulgo Λαβρύνα.
- Lasion, ὁ Λασιών, urbs Eleorum, capta a Philippo, Achæis traditur. IV. 72, 7. 73, 1 *sq.* Videtur in Pisatide fuisse. IV. 74, 1. Prope eam est Pyrgus, castellum Eleorum ἐν τοῖς Περιπλοῖς, captum a Philippo. V. 102, 6. *n.*
- Lasys, s. Lasēs, Thespiensium legatus Romam. XXVII. 1, 1.
- Latina lingua vetus, multum diversa ab ea, qua utebantur Romani ætate Polybii. III. 22, 3.
- Latini, a Romanis subacti. I. 6, 3. Latini nominis socii in tabulis militares relati bello Gallico Cisalp. 80,000 pedites, 5000 equites. II. 24, 10.
- Latium, ἡ Λατίνη χώρα. Latii oppida maritima antiquis fœderibus Romanorum cum Pœnis comprehensa. III. 22, 11. 23, 6. 24, 5 & 16. in Latio castellum ædificare ventantur Pœni fœdere cum Romanis. III. 22, 13.
- Latronum societas perit, ubi fidem ipsi inter se non servant. IV. 29, 4.
- Lattabus, Ætolus, conventum Bæotorum violat. IX. 34, 11.
- Laurentinus populus, δῆμος Λαυρεντίων, in ora Latii, antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehensus III. 22, 11. *n.* 24, 16.
- Lebadenses legati ad Q. Marcium, Λεβαδεῖς, ex Lebadia Bæotiae, urbem suam Romanis tradunt. XXVII. 1, 4.
- Lebecii, s. Libicii, Λεβέκιοι, populus Gallicus, circa Padi fontes. II. 17, 4. *n.*
- Lechæum, τὸ Λέχαιον, Corinthi portus ab occidente. (*Numquam Λέχεον dant codd. nostri omnes*, ut V. 24, 12. 25, 4.) Eo conveniunt naves Philippi & Achæorum. V. 2, 4. in portum redeunt. 17, 8. 24, 12. *Adde* V. 28, 3.
- Lechetæ. Λεχητῶν regulum faciunt

ciunt Indibilem codices nostri;
unus Δεγγητῶν, pro Ἰλερ-
γητῶν. X. 18, 7. n.

Lectio. *Vide* Legendi usus.

Legati decem ordinandis provin-
 ciis. *Vide* Decem legati.

Legati regum populorumque in
 senatum Romæ introducuntur
 a Consulibus. VI. 12, 2. &
his absentibus, a prætore.
Not. ad XXIII. 1, 3. *Et ad*
 XXIV. 1, 8. interdum a tribu-
 buno plebis invito prætore.
 XXX. 4, 6.

legati populorum sociorum
 in urbem statim intromittun-
 tur; legati populorum quibus-
 cum bellum est Romanis, ultra
 Tiberim tendere jubentur.
 XXXV. 2, 3 *sq.* Persei le-
 gati Roma & Italia jubentur
 excedere. XXVII. 7. pariter
 legatus Ptolemæi Philomet.
 XXXII. 1, 3.

Legationes *diversorum populo-*
rum regumque, a Polybio
commemoratae:

Achæorum; in Ægyptum
 destinata. XXV. 7. in Ægy-
 ptum missæ. XXVIII. 10, 8 *sq.*
Et cap. 16, 3. *Et* 17, 3. XXIX.
 9, 6. ad Antiochum Epipha-
 nem. XXIX. 9, 6. ad Atta-
 lum. XXVIII. 10, 7. ad Phi-
 lippum regem. IV. 15, 1 *sq.*
 64, 1 *sqq.* Rhodum. XVI. 35.
 Romam. XVII. 10, 11. XXIV.
 10. XXV. 2, 3 *Et* 11. XXVI.
 1 *seqq.* XXXI. 6, 1. *Et cap.*
 8. XXXII. 2. XXXIII. 13. ad
 Romanum Cof. Q. Marcium.
 XXVIII. 10 *seq.* in Syriam.
 XXIX. 9, 6. *Conf.* Achæi.

Ætolorum; ad Rhodios &

Athenienses. XXII. 8, 10. Ro-
 mam. XVII. 10, 9. XXI. 1.
 XXII. 8, 11. *Et cap.* 9, 7 *sqq.*
 XXII. 9, 18 *sq.* XXII. 13, 15
sq. *Et cap.* 14. *Conf.* Ætoli.
 Amyndandri regis, Romam.
 XVII. 10, 7.

Antiochi Magni; ad Scipio-
 nes. XXI. 10 *seqq.* XXI. 13.
 Romam. XXII. 8. Antiochi
 Epiphanis, Romam. XXVII.
 17. *Et* XXVIII. 1. XXVIII. 18.
 Aravacarum, Romam.
 XXXV. 2.

Ariarathis, ad Cn. Manlium
 procos. XXII. 24, 4 *sqq.*
 Ariarathis filii, Romam. XXXI.
 14. XXXII. 3.

Asiæ civitatum, Romam adv.
 Eumenem. XXXI. 6, 4.

Attali, Romam. *Vide* At-
 talus, Attali filius.

Atheniensem, ad Attalum.
 XVI. 25. in Ægyptum.
 XXVIII. 16. Romam, pro
 Ætolis. XXII. 14. pro Ha-
 liartiis & pro se. XXX. 18.
 ad Scipiones, pro Ætolis. XXI.
 2. pro se ad deprecandam
 mulctam, propter Oropi vastationem impositam. *Spicileg.*
ex lib. XXXIII. *conf.* Athe-
 nienses.

Bœotorum, ad T. Quintium.
 XVIII. 26. Romam. XXIII. 2, 9.

Carthagenensem. *Vide suo*
loco, in Carthago *Et* Carthagi-
 nienses. *Et sic de ceterorum*
sive populorum sive regum
legationibus, quæ hoc titulo
in Indice Casauboniano com-
memorantur, vide nomina
ipsorum populorum regum-
que, de quorum legationibus
agitur;

agitur; nec opus est eadem hoc loco repetere. Consule etiam, si lubet, Indices Argumentorum ad calcem Tomi III. & IV. nostræ hujus Editionis.

Romanorum Legationes ad exteras gentes decernuntur mittunturque a Senatu. VI. 13, 6 *sq.* Legatus Romanus per infidias necatur a Teuta regina. II. 8, 12. legati Romani occiduntur a Gallis. II. 19, 9. violantur ab Oxybiis. XXXIII. 7. a Pœnis. XV. 2. Cn. Octavius, legatus Romanus, occiditur in Syria. XXXI. 19, 1. Æmilio legato Romano festive illudit Philippus. XVI. 24. *Celebris* legatio C. Popillii in Ægyptum ad Antiochum Epiphanem. XXIX. 11. Scipio Africanus, legatus ad regna terrarum orbis componenda, nonnisi quinque feros secum habuit. *Fragm. hist.* 63.

Legendi usus & exercitatio vim habet admirabilem. X. 47, 6 *sqq.*

Leges; *vide* Lex.

Legio Romana, *στρατόπεδον*. Quatuor legiones consulares quotannis legunt Romani, (VI. 19, 6 *sq.*) peditum quamque 4000, equitum 300. I. 16, 2. *n.* interdum ped. 4200, interdum 5000; equitum vero alias 200. III. 107, 10 *sq.* VI. 20, 8 *sq.* Bello Gallico Cisalpino, quatuor legiones in Etruriam missæ sunt, quæque peditum 5200, equitum 300. II. 24, 3. *n.* cum 4 legionibus illis Romanis, erant Socio-

rum pedites 30,000; equites 2000. *ibid. vs.* 4.

Bello Punico secundo, in pugna ad Trebiam, junctæ erant quatuor legiones consulares, continentes 16,000, pedites Romanos, socios 20,000; equites Romanos sociosque 4000. III. 72, 11 *sq.* in Pugna Cannensi, octo junctæ erant legiones Romanæ, quarum cuique adtributus erat suus numerus sociorum. III. 107, 9.

Sociorum numerus, legioni Romanæ adtributorum, peditum par, equitum plerumque triplex. III. 107, 12. *n.* VI. 26, 7. *n. conf.* VI. 30, 2. Legio Romana, *στρατόπεδον Ῥωμαϊκόν*, distinguitur a sociis, *συμμάχοις*. II. 24, 3 *sq.* III. 107, 12. & X. 16, 4. *ubi δύο στρατόπεδα Ῥωμαϊκά & δύο στρατόπεδα συμμάχων* conficiunt duas integras legiones consulares.

Quatuor legiones quatuor complent classes; prima legio dicitur prima classis, & sic porro; cum quibus M. Regulus & L. Manlius Coss. Africam petunt. I. 26.

Quarta legio a Boiis obsessa in Tannetis vico. III. 40, 13. Lembus, *λέμβος*, Illyriorum proprium genus navigii. V. 109, 3. ante primum Punicum bellum, lembum nullum habuerant Romani. I. 20, 13. lembi, classem Romanam in Siciliam navigantem præire soliti. I. 53, 9.

Lembi centum vehunt 5000 Illyrios. II. 3, 1. lembis duobus,

- bus, non amplius, Lissum prætervehi licet Illyriis ex lege fœderis cum Romanis. II. 12, 3.
- lomborum magnum numerum Galli in Rhodano habebant, quibus negotiationem maritimam exercebant. III. 42, 2. lembis Rhodanum trajicit exercitus Hannibalis. 43, 2.
- classen lomborum centum parat Philippus ad transportandum militem. V. 109. lembi per Isthmum Corinthiacum transvehuntur. *vide* Isthmus.
- Lemnus insula, ἡ Λήμνος, cum Delo, Atheniensibus petentibus datur a senatu Romano. XXX. 18.
- Æthalia etiam nominantur. XXXIV. 11, 4.
- Lentulus, Λέντλος & Λέντουλος. XVIII. 31, 1. n.
- C. *Cornelius* Lentulus, legatus Romanorum ad Ptolemæum juniorem Cyrenen. XXXII. 1, 4.
- L. Lentulus, legatus ad res Græciæ & Asiæ inspiciendas. XXXI. 23, 9.
- P. *Cornelius* Lentulus, unus ex decem legatis T. Quintio a senatu missis post bellum Philippicum; navigat in Asiam, & Bargylia urbem liberat. XVIII. 31, 1. revertitur Selymbriam in Thraciam, & inde Lyfima-chiam abit ad colloquium cum Antiocho. XVIII. 33, 1 *sq.* coll. 32, 3.
- P. *Cornelius* Lentulus, frater Servii. XXVII. 2, 12. n. legatus Roman. ad Attalum & Prusias. XXXII. 26, 1. XXXIII. 1, 1.
- Servius *Cornelius Lentulus*, Chal-cidi præficitur a Q. Marcio legato Romanor. XXVII. 2, 8. n. Leo. *vide* Leon, & Leones.
- Leocritus, ad devastandam Galatiam mittitur a Pharnace. XXV. 4, 1 & 6.
- Leon, præfectus equitatus Macedonici in prælio ad Cynoscephalas. XVIII. 5, 2.
- Leon, dux copiarum ab Eumene auxilio missarum Cydoniatis Cretensibus adv. Gortynios. XXVIII. 13, 2 *sq.*
- Leones nonnisi senio confecti invadunt homines; capti e cruce suspenduntur. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 11. leonum multitudo in Africa. XII. 3, 5.
- leonem, qui Persarum regis equum invaserat, occidit homo Persa, cui rex omnem regionem dono dat, quæ Cappadocia inde denominata est. *Pragm. hist.* 10.
- Leonidas, Λεωνίδης, ad mortem voluntariam proficiscitur. IX. 38, 3.
- Leonidas, *secundus ejus nominis*, Λεωνίδης, focer Cleombroti, regno Spartæ excidit. IV. 35, 11. n.
- Leontini, Leontinorum oppidum, Leontium, in Sicilia, ἡ τῶν Λεοντίνων πόλις, ubi occisus est Hieronymus rex Syracusanorum. Situs & partes urbis. VII. 6.
- Leontium, Λεόντιον, urbs Achaïæ, ex XII primum olim fœderatis. II. 41, 8. cum præda e Pharaensium agro facta, Leontium se recipit Euripidas Ætolus,

- Ætolus, dux Eleorum. V. 94, 5.
- Civis* Leontesius vel Leontensis, *Λεοντήσιος*. XXVI. 1, 8.
- Leontius, comes Philippi regis, cetratorum præfectus relinquitur ex testamento Antigoni, tutoris Philippi. IV. 87, 8. V. 27, 4. totus est in potestate Apellis, qui ad se omnem potestatem trahere molitur. IV. 87, 9. Leontii & Apellis malas artes intelligit Philippus. V. 1, 8. Leontius conjurat cum Apelle & Megalea, de impediendis consiliis regis. V. 2, 8.
- Per Leontii perfidiam Palus oppidum Cephallenæ, muro jam subruo, non capitur. V. 4. & 100, 7. consilium Philippi Thermum pergendi impedire conatur Leontius. V. 7. rebus lætis Philippi dolet Leontius cum Megalea. V. 14, 11. post cenam Aratum in via publica lapidibus incescit, mox vero e tumultu se subducit. V. 15. deprehenso Megalea, cum regem minus terrere non posset Leontius, sponforem se dat pro multa Megalæ dicta. 16. Argis cædem patrauerat post discessum Antigoni. 16, 6.
- seditionem militum concitat adv. Philippum, & Apellem advocat. V. 25 *seq.* postquam Megaleas aufugit, sponfor ejus Leontius in vincula conjicitur, moxque necatur jussu Philippi. 27. merito. V. 100, 7.
- Leontius, præfectus præsidii Ægyptiaci Seleuciæ, coactus prodicione minorum ducum, urbem Antiocho M. tradit. V. 60, 9 *sq.*
- Lepidus; *vide* Æmilius.
- Leporis & cuniculi differentia. XII. 3.
- Lepreum, *Λέπρεον*, oppidum Triphylia in Peloponneso. IV. 77, 9.
- Cives* Lepreatæ, *Λεπρεῶται*, excedere coacto præsidio Eleorum & Ætolorum, Philippo urbem tradunt. IV. 79, 2. 80 *toto.*
- Leptines, Syracusanus, focer Hieronymi. I. 9, 2 *sq.*
- Leptines, *αὐτόχειρ* Cn. Octavii legati Rom. in Syria. XXXII. 4 *extr.* homo fanaticus, Romanam missus a Demetrio fotere, remissus a senatu. 6 *seq.*
- Leptis, opp. Libyæ, ubi pugnat Matho, dux rebellium, cum Amilcare. I. 87, 7.
- Lergeatæ, *Λεργῆται*, ex *codicum nostrorum scriptura* III. 33, 15. ubi ex Livio Ilergetes *scripsimus.*
- Leuca, *Λεῦκαι*, oppidum Peloponnesi, ditionis Argivorum, ad sinum Argolicum inter Prasias & Cyphanta portum; Argivis eripitur a Spartanis. IV. 36, 5. Confer Prasias & Cyphanta.
- Leuca, *Λεῦκαι*, locus Laconicæ, inter Acrias & Boæarum agrum, ad oram sinus Laconici. V. 19, 8. & ibi Adnot. Hunc locum Strabo, lib. VIII. p. 363. inter vicum vel oppidulum, cui Helos nomen & inter Cyparissiam ponit, hisque verbis designat:

ἔστι δὲ καὶ πεδῖον καλού-
μενον Λεύκη. *Confer Liv.*
XXXV. 27. & Polyb. V.
19, 7.

Leucas vel Leucadia, *peninsula*
cum urbe cognomine, Acarna-
niæ *contigua*, & *ab ea non-*
nisi Diorycto separata, id est
canali manu facto. *vide Dio-*
ryctus.

Leucadem ex Cephallenia
navigat Philippus; inde in Ani-
bracium suum. *V. 5, 11 sq.*
eodem redit. *V. 16, 5.* & inde
Corinthum repetit. *17, 8. Ad-*
de XXII. 9, 19.

Scerdilædi lembi Leucadem
adpellunt, & ibi piraticam ex-
ercent. *V. 95, 1 sqq. 101, 1.*
108, 1.

Philippus ibi cum classe
stans, Romanam classem obser-
vat. *V. 109, 9.*

Leucadem sibi a Romanis,
post bellum Philippicum, po-
stulant Ætoli. *XVIII. 30, 8.*

Leuctra, τὰ Λεῦκτρα, oppidum
Læconiae.

Leuctrica pugna, ἡ ἐν Λεῦ-
κτροῖς μάχη. *I. 6, 1.* Post
Leuctricam pugnam contentio-
num suarum arbitrium Theba-
ni & Spartani Achæis permit-
tunt. *II. 39, 8.* a Lycurgó us-
que ad Leuctricam pugnam pul-
cerrima repub. usi sunt Læce-
dæmonii. *IV. 81, 12.* Leu-
ctricis temporibus, ἐν τοῖς
Λευκτρικοῖς καιροῖς, sum-
mam gloriam & potentiam ad-
epti sunt Bæotii. *XX. 4, 2.*

paulo ante Leuctricam pu-
gnam, πρὸ τῶν Λευκτρινῶν,
Polybii Histor. T. VIII.

marî hausta est Helice, urbs
Achaia. *II. 41, 7.*

ad Leuctrica tempora post-
quam in historia sua pervenit
Theopompus, subito abrumpit
filum, & ad res Philippi trans-
filit. *VIII. 13, 3.*

Lex apud Romanos servum necat
fugitivum. *I. 69, 5.*

lex de dividendis agris, a C.
Flaminio lata, magnorum causâ
malorum. *II. 21, 7 sq.*

legum sancendarum apud
Romanos arbiter erat Populus.
VI. 14, 10. 16, 3.

Lycurgi, Zaleuci leges.
Vide Lycurgus, Zaleucus.

Liba vel Libba, ἡ Λίβα vel
Λιββα, urbs Mesopotamiæ ad
Tigrin; forte eadem cum
Lambana vel Labbana. *V.*
51, 2. n.

Libanus mons, ὁ Λιβανός. Ma-
ryas campus, inter Labani &
Antilibani radices. *V. 45, 9.*
in Libani & Antilibani confi-
nibus oritur Orontes, per
Amyces Campum Antiochiam
fluens. *V. 59, 10.*

Libani montis radices oram
maritimam Phœnicia, circa
Platanum & Porphyreonem, in
angustum spatium cogunt. *V.*
69, 1 sqq. coll. 68, 6.

Libera civitas; *vide Civitas*, &
Democratia.

Liberalia, ab Arcadibus solenni-
bus ludis celebrata, Διονυσια-
κοῖς ἀγληταῖς. *IV. 20, 9.*

Liberi patris theatrum, τὸ
Διονυσιακὸν θέατρον, thea-
trum ludis scenicis agendis
Alexandria. *XV. 30, 4. Conf.*
Theatrum.

Z

Liberi,

- Liberi**, pignus fidei. VII. 2, 3. pro liberis & patria pugnantibus Romani, iræ modum ponere nesciunt. VI. 52, 7.
- Libertas** & juris æquabilitas nulla usquam magis perfecta quam in Achæorum republica. II. 38, 6. de Libertate cogitare non possunt quibus Pax sine exceptione summum bonum videtur. IV. 31, 4. libertas ex Lycurgi legibus diutius Lacedæmoniis, quam ulli alii populo, conservata est. VI. 10, 11.
- Liberti** habitu incedens Prusias, libertum populi Romani se esse profiteretur. XXX. 16.
- Libicii**; *vide* Lebecii.
- Libra Romana**. Talentum optimi argenti Attici non minus 80 libris Romanis pendit. XXII. 26, 19.
- Libri** multi uno filo contexti, faciliores sunt lectu, quam qui separatim res easdem persequuntur. III. 32, 2.
- e Libris** commodius & minori periculo discitur, quam proprio usu rerum. XII. 27, 4 *sqq.*
- Liburnus mons**, τὸ Λιβυρρον. III. 100, 2. *n. Fortasse mendosa scriptura, pro τὸ Τάβυρρον*, Taburnus mons.
- Libya**. *Vide* Africa. Libycum bellum; *vide* Africum bellum.
- Libyna**, Λιβύνη. Sic vulgo legabatur. XXXI. 25, 8. & 26, 3. *mendose, ut putavi, pro Libya*, Λιβύη. Pariter Libynes, Λιβυες, vulgo XXXI. 26, 9 & 11. *pro* Libyes, Λιβυες.
- Libyphænices**, Λιβυφοίνικες, in presidio Pœnorum in Hispania. III. 33, 15.
- L. Licinius Lucullus**, Cos. cum A. Postumio. XXXV. 3, 7.
- P. Licinius Crassus** Cos. prælio victus a Perseo, pacem petenti hosti negat, nisi penitus se in potestatem tradat Romanorum. XXVII. 8. princeps legatorum ad Gallogræcos. XXX. 3, 7.
- Ligeris amnis**, ὁ Λεῖτηρ; super eum est Corbilo emporium. XXXIV. 10, 6.
- Ligures**, Λιγυστίνοι; & Λιγυες XXXIV. 10, 18. habitant utrumque latus Apennini montis in superiori Italia. II. 16, 1. eorum fines. *ibid.* mercenarii Pœnorum. I. 17, 4. 67, 7. III. 33, 16. Ligures contra Magonem pugnantes, *nescio ubi. Fragm. hist.* 31.
- Ligures bello vexant Massilienses. XXXIII. 4. populi Ligures, Oxybii & Deciata, legatos violant Romanorum; bello eos domat Q. Opimius consul. XXXIII. 7 *seq.*
- Liguria**, ἡ Λιγυστική & ἡ Λιγυστινή. II. 31, 4. III. 41, 4. *n.* VII. 9, 6 *sq.*
- Ligusticum scutum**, Λιγυστική βύρσα. XXIX. 6, 1. *n.*
- Ligyrgus mons**, *mendosa scriptura, pro* Oligyrtus *vel* Olygyrtus. IV. 70, 1.
- Lilybæum**, τὸ Λιλύβαιον, promontorium Siciliæ, ad occasum hibernum, dividens mare Africum a Sardo. I. 42, 6.
- Lilybæum**, τὸ Λιλύβαιον, urbs &

- & portus Siciliae, in potestate Pœnorum. I. 25, 9. 42, 7. pertinaci studio & labore frustra obsidetur oppugnaturque a Romanis. I. 41-48. *§* 53 *seq.* 55, 3 *seq.* Lilybæo præfectus Himilco. I. 42, 12. 53, 5.
- ad Lilybæum classis Romana, in ancora stans, partim capitur, partim crematur. I. 53. Lilybæum navigans L. Iunius, omnem classem naufragio amittit. 54. Finito primo bello Punico, reliquas suas copias Lilybæum contrahunt Pœni, & inde in Africam trajiciunt. I. 66, 1.
- Lilybæi magnos adparatus ad secundum bellum Punicum in Africam transferendum facit Ti. Sempronius. III. 41, 3. 61, 8 *sq.* Lilybæi classem Romanam in statione locat Cn. Servilius. III. 96, 13. V. 109, 6. ea classis in Italiam reducitur. III. 106, 7. de eadem classe decem naves Rhegium missæ, Scerdilædæ succursuræ, Panicum pavorem incutiunt Philippo. V. 110, 2 *sq.* *§* vs. 9.
- Lilybæum Pœni, tertio Punico bello, obsides mittunt Romanis. XXXVI. 2, 6. 3, 6 *sq.*
- Lilybætanus ager, ἡ Λιλυβαΐτις χώρα. I. 39, 12.
- Limax, vi interioris mechanismi gradiens & salivam exspuens, producitur in theatro Athenis. XII. 13, 11.
- Limnæa, Λιμναία, urbs Acarnaniæ cum portu, in sinu Ambracico. V. 5, 14. 6, 5. 14, 2.
- Limnæus, Asiæ dynasta, dona mittit Rhodiis. V. 90, 1.
- Limnæus, Philippi legatus de pace ad T. Quintium. XVIII. 17, 4.
- Limnæus, Polemocratis filius, obfesus a Perseo mittitur Genthio. XXIX. 3, 6.
- Limopforos, ὁ λεγόμενος λιμόψωρος, morbus castrensis, quasi dicas scabiem e fame ortam. III. 87, 2.
- Lingones, populus Gallicus, cis Padum habitans, ad Adriaticum mare, ab oriente Boiorum, supra Senones. II. 17, 7. n. *Λιγγωνες cum Cluvero scripsi, cum mendose vulgo legeretur Αἰγγωνες, Ægones.*
- Lingua; vide Latina lingua.
- linguarum varietas tumultum excitat in Pœnorum exercitu. I. 67, 3 *sq.* ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσαι *§* c. in exercitu Hannibalis. XV. 12, 9.
- Linteam sublatum, pugnae inchoandæ signum in exercitu Antigoni. II. 66, 10.
- Lintres ex una arbore in Rhodano, μονόξυλα πλοῖα. III. 42, 2. eis levem armaturam trans fluvium trajicit Hannibal. 43, 2.
- Lipara urbs, ejusdem cum insula nominis, ἡ Λιπάρα, ἡ τῶν Λιπαράων πόλις, οἱ Λιπαράοι. Oppugnatur a Romanis. I. 24, 13. capitur. 39, 13. n. ad eam capitur Cn. Cornelius consul. I. 21, 5 *sq.*
- Liparæ insulæ, αἱ Λιπαράαι καλούμεναι νῆσοι, eadem quæ *Βολιᾶ* *§* *Vulcaniæ*, quarum una est Lipara. I.

25, 4. n. Pugna navalis ibi Lochagus, *nomen pr.* viri Ætoli commissa. I. 25. Romam abducti. XXVII. 13,

Liparæ, αἱ Λιπάραι. 14.

XXXIV. 11, 19.
Lissus, Λίσσος. III. 16, 3. n. urbs Illyriæ; *de cuius* situ & arce, Acrolisso, *vide* VIII. 15, 3 *sqq.*

ultra Lissum pluribus quam duobus lembis navigare vetantur Illyrii ex fœdere cum Romanis. II. 12, 3. contra illud fœdus facit Demetrius Pharius cum Scerdilæda. III. 16, 13. IV. 16, 6.

Lissum & Acrolissum capit Philippus. VIII. 15 *seq.* Lissi versatur Genthius, rex Illyriæ. XXVIII. 8, 4.

Lissos vulgo perperam & invitis libris ediderant XXXII. 18, 1. *pro* Iliis.

Lissus, Λίσσος, Sicilia fluvius, Leontinos præterfluens. VII. 6, 5.

Literæ; *vide* Epistola.

Literæ Alphabeti in quinque tabellas relatæ, in usum signorum facibus dandorum. X. 45 *seq.*

C. Livius, Tarenti præfectus, sua incuria & luxuria commisit, ut urbs Hannibali proderetur. VIII. 27, 7 & 11. 29, 1 *sqq.* in arcem evadit. 32, 6.

C. Livius *Salinator*, vincit classem Antiochi. XXI. 1, 1. n. legatus ad Prusiam mittitur. XXI. 9, 12.

M. Livius *Salinator* Cos. cum Claudio Nerone Asdrubalem, fratrem Hannibalis, acie vincit. XI. 1 & 3.

Lixus, Afriæ fluvius. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 7.

Locri vel Locrenses, (cogn. *Epi-zephyrii*) civitas Magnæ Græciæ. X. 1, 4. οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροί. XII. 10, 5. 11, 2 & 7. Locri Siculos, inferiorem Italiam incolentes, sedibus eiecerunt; XII. 5, 10. doloso fœdere cum eis facto. XII. 6.

Romanis naves commodato præbent, primum in Siciliam trajicientibus. I. 20, 14. Locrorum agrum populatur Amilcar Barca. I. 56, 3.

de Locris bene meritus est Polybius. XII. 5, 1 *sqq.* eorum origo. XII. 5, 4 *sqq.* nobilitas apud eos a feminis derivatur; centum familiæ; virgines quotannis Hium missæ; Phialephori; *Ec. ibid.* de Locrensi origine sententiam Aristotelis temere infectatus est Timæus. XII. 8 *seqq.* Servos alere non licuisse Locris, contendit Timæus. XII. 6, 7 *sq.*

Leges Locrensiarum, auctore Zaleuco. XII. 16.

Locri Græciam habitantes, οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα Λοκροί. XII. 10, 2. duplices. XII. 11, 2 *sq. n.* 12, 5.

Locri tuti non sunt quamdiu Philippus Chalcidem tenet. XVII. 11, 6. liberi renunciantur ex SC. Romanorum. XVIII. 29, 5. ita tamen, ut Ætolorum concilio sint attributi. 30, 9.

regio Locris, ἡ Λοκρίς. Ex ea Philippus deducere præsidia jube-

- jubetur a T. Quintio. XVII. 10, 4.
- Logbafis, Selgenfis, patriam Achæo prodit. V. 74 *seq.* deprehenfus occiditur. 76. hofpes fuerat Antiochi illius qui in Thracia eft mortuus; & educaverat Laodicen, Achæi uxorem 74, 4 *sq.*
- Loius fluuius; mendofa olim fcriptura. vide Aous.*
- Longanus, fluuius Siciliæ, per Mylæum campum decurrens; ὁ Λογγανὸς παλούμενος ποταμός. I. 9, 7. n. οἱ Λοιτανὸς apud Diodorum, mendofe, ut videtur.
- Lorigitæ, mendofa olim fcriptura, pro Lergetes vel Ilergetes. III. 33, 15. n.*
- Lorica peditum Romanor. VI. 23, 15. Equites olim loricas non habuerant. 25, 3 *sq.*
- Lotophagorum infula, Meninx. I. 39, 2. XXXIV. 3, 12.
- Lotus arbor, & ejus fructus. XII. 2. n. & *Appendix Adnotat. ad XII. 2. post Adnott. ad lib. XXXIV. Tom. VIII. p. 121.*
- Lous fluu. mendofa olim fcriptura XXVII. 14, 3. pro Aous.*
- Lucani, Λουκανοί, oram inferioris Italiæ incolentes. X. 1, 3. focii Romanor. II. 24, 12.
- Luceria, Λουκερία, Romanorum colonia in Daunia. III. 88, 5. ejus agrum populatur Hannibal. *ibid.* abeft XXV. M. P. a Gerunio. III. 100, 1 & 3.
- Lucius; *vide* Æmilius, Cæcilius, Cornelius, Tarquinius, Valerius &c.
- Lucius *nescio quis* cum Lapatenis de deditioe agit. *Fragm. hift. 26.*
- Lucius, *nescio quis*, Romanus, imprudens, receptum fibi nullum reliquum fecit. *Fragm. gramm. 14.*
- C. Lucretius, prætor, cum claffe ftans ad Cephalleniam, naves petit a Rhodiis, quas illi mittunt Chalcidem, quo & ipse venerat. XXVII. 6, 1 & 13 *sqq.*
- Sp. Lucretius, legatus Romanus cum Cn. Octavio ad res Syriæ & aliorum regum infpiciendas. XXXI. 12, 9. in Cappadociam venit. 13, 4 *sqq.*
- Lucri cupiditas in bello magnorum cauffa malorum. X. 17, 2 *sqq.*
- Lucullus, Λεύκολλος. *Vide* Licinius.
- Ludi; *vide* Olympia ludicra; Neæmea; Isthmia.
- Ludi Circenfes L. Anicii. XXX. 13. ludi a L. Æmilio Paulo in Macedonia celebrati, XXXI. 3, 1. ab Antiocho Epiphane, ad Daphnen. XXXI. 4. *Confer* mox Ludicra.
- Ludicra puerilia, & ludiera virorum, quotannis celebrata apud Arcades. IV. 20, 9. Ludicrum folenne Minervæ celebravit Attalus. IV. 49, 3.
- Lunæ defectus Gallis, qui cum Attalo erant, loco oftenti. V. 78, 1 *sq.* lunæ defectu teritus Nicias ad Syracufas, inceptum omittit. IX. 19, 1 *sqq.*
- Lunæ defectus, Perfei regno interitum fignificat. XXIX. 6, 8 *sq.*

Lupus ex homine, ut est in fabula Arcadica. VII. 13, 7.

Iuporum ritu vivit Philip-
pus in Caria. XVI. 24, 4.

Lusi vel Lusa, οἱ Λουσοί, vel τὰ Λοῦσα, (Lussi *Casaub. in-
vitis msstis*) oppidum Arca-
diæ, inter Cynætham & Clito-
rem; ibi lucus & fanum Dia-
næ, direptum ab Ætolis. IV.
18, 9 *sqq.* 19, 4. 25, 4. IX.
34, 9.

Lusiata, οἱ Λουσιᾶται, par-
tem sacrorum vaforum dant
Ætolis. IV. 18, 11.

Lusitania, ἡ Λουσιτανή ἔθ' Λυ-
σιτανία. In ea moratur As-
drubal Gisconis fil. circa Tagi
ostium. X. 7, 5. ejus ubertas.
XXXIV. 3, 4 *sqq.* ibi thyn-
norum copia, glande vescen-
tium. 8, 1 *sqq.*

in Lusitanos, Λουσιτανούς,
expeditionem suscipit M. Mar-
cellus, & urbem Nercobricam
capit. XXXV. 2, 2. *Conf.*
Fragm. histor. 27.

Lusius, ὁ Λούσιος, rivus Mega-
loplitidis Arcadiæ, influit in
Alpheum haud procul Lycoa
oppido. XVI. 17, 7. n.

Lussi; vide Lusi.

Lustratio exercitus Macedonici.
Spicileg. ex lib. XXIV. num.
1. *Tom. V. p.* 42 *sq.* exer-
citus Romani. XXII. 24, 9.

lustrationem urbis suæ insti-
tuunt Mantinenses post trans-
itum legatorum Cynæthensium.
IV. 21, 9.

Lustrum, Φωλός. Locus sic
dictus (ut videtur) Megalopoli.
II. 55, 5. n.

C. Lutatius (Catulus) Cof. cum

classe in Siciliam abit. & Dre-
pana urbem oppugnat. I. 59.
ad Ægusam inf. cum classe Ro-
mana adgreditur Punicam, com-
meatu onustam Erycem deve-
hendo, duce Hannone. I. 60.
victor, 50 naves hostium de-
mergit, 70 capit. 1. 61. Pa-
cem facit cum Pœnis, duce
Amilcare. I. 62. III. 21, 2 *sqq.*
29, 3. 30, 3.

C. Lutatius, vir consularis, (*su-
perioris filius. Cof. A. V.*
534.) triumvir dividendis agris;
prehenditur & captivus tene-
tur a Gallis Boiis. III. 40, 9.

Luxus, statum reip. in deterius
mutat. VI. 57, 5 *sqq.* de
peregrino luxu Romam intro-
ducto queritur Cato. XXXI. 24.
eum fugit Scipio Æmilianus.
XXXII. 11, 3 *sqq.*

Lycæus Iupiter; vide Iupiter.

Lycaonia, ἡ Λυκαονία. In ea
seditionem movet exercitus
Achæi, contra Syriam profici-
scientis. V. 57, 6.

Lycaoniam a Romanis post
bellum Antiochicum Eumeni
dari, consentiunt Rhodii. XXII.
5, 14. & datur ei. XXII.
27, 10.

Lycæstium, τὸ καλούμενον Λυ-
κάστιον, regio (ut videtur,
non urbs) Cretæ; Cnossii ad-
emta a Gortyniis, & Rauciis
adtributa. XXIII. 15, 1. n.

Lychnidium, Λυχνίδιον, urbs Il-
lyrici, per quam transit via
Ignatia. XXXIV. 12, 7. *Ne-
scio an eadem cum Lychnide.*
Conf. Adnot. ad XVIII. 30,
12.

Lychnidius lacus, ἡ Λυχνίδια
λίμνη,

- λίμνη*, in Illyria; circa eum sunt civitates Enchelanes, Cetrax, Sation, Boei. V. 108, 8.
- Lychnis*, *Λυχνίς*, urbs Illyriæ; (*alias* Lychnidus, *Λυχνιδός*.) XVIII. 30, 12. n. *Conf.* Lychnidium.
- Lycia*, *ἡ Λυκία*. Lycia & Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis post bellum Antiochicum. XXII. 7, 7. 27, 8. XXIII. 3, 7. Sed Lycii, intercedentibus apud Romanos Illienſibus, ut socios & adtributos Rhodiis, non ut subditos, autumant; inde gravis contentio. XXIII. 3. & bellum, ad quod Eumenem advocant Rhodii, qui tamen male de Rhodiis in eo bello meretur. XXV. 5, 13. *coll.* XXVII. 66.
- Lycii a Rhodiis subiguntur; interim legati Lyciorum Roma redeunt, & Romanorum adveniunt legati, significantes, non pro munere, sed ut socios & amicos Rhodiis adtributos fuisse Lycios. XXVI. 7. *Denique* prorsus liberi pronunciantur Lycii & Cares. XXX. 5, 12 & 16. XXXI. 7, 4.
- Lyciscus*, Acarnanum legatus ad Lacedæmonios pro Philippo adv. Ætolos & Romanos; ejusdem oratio. IX. 32-39.
- Lycœa*, *ἡ Λυκία*, Arcadiæ oppidum. XVI. 17, 5 & 7.
- Lycophron*, Rhodiorum legatus Romam adv. Lycios. XXVI. 8, 4.
- Lycopolis*, *ἡ Λύκων πόλις*, Ægypti urbs; in qua magnates rebelles obsedit Ptolemæus Epiphanes. XXIII. 16, 1.
- Lycopus*, Ætolorum legatus Romam, interceptus ab Epirotis. XXII. 8, 11. 9, 7 *sqq.*
- Lycortas*, Polybii pater, XXIII. 1, 6. confirmavit & aliquantisper durare fecit Fœdus Achaicum. II. 40, 2. proximus virtute post Philopœmenem. XXIV. 9, 2.
- legatus ab Achæis mittitur ad Ptolem. Epiph. cui jusjurandum fœderis daret & ab eo acciperet. XXIII. 1, 6. 7, 1 *sq.* in eo negotio levitatem committit, notatam ab Aristæno prætor. XXIII. 9.
- coram Cæcilio Metello defendit ea quæ Spartæ gesta sunt ab Achæis, prætor Philopœmene. XXIII. 10, 8.
- eadem Philopœmenis ulciscitur prætor Achæorum, & Messenios in fidem recipit. XXIV. 12. XXV. 1, 1. *Conf. Spicileg. ex lib.* XXIV. num. 3. *T. V. p.* 44.
- Lycorta* auctore, Spartani in societatem Achæorum recipiuntur. XXV. 1, 6 *sqq.*
- rursus legatus nominatur Lycortas ad Ptolemæum Epiphanem, sed morte regis præpeditur legatio. XXV. 7. in deliberatione de Exfulibus Spartanis, non temere cedendum mandato Romanorum censet. XXVI. 1, 2 *sqq.* suspectus videtur Romanis. XXVIII. 3, 7. Perseo Romanisque pariter nec opem ferendam, nec resistendum, censet. XXVIII. 6, 3.
- Ptolemæis auxilia mittenda censet. XXIX. 8, 2. 9, 1. dux copiarum auxilium, aut saltem

rem Ægyptiacarum, petitur a Ptolemæis. XXIX. 8, 5. 10, 7.

Lyctus & Lyctii; *vide* Lyttus & Lyttii.

Lycurgus, Lacedæmoniorum rex & nomotheta, pulcerrimam instituit rempub. IV. 81, 12. quam e variis miscuit rerumpub. formis. VI. 3, 8. *& cap. 10 seq.* avaritia e repub. sublatâ, omnem simul dissensionem civium seditionemque sustulisse perhibetur. VI. 46, 6 *sq.* varia ejus instituta. VI. 48-50. Lycurgi ratio, ad Pythiæ oracula referendi sua instituta, confertur cum Scipionis Africani majoris ratione. X. 2, 8.

Lycurgus, Lacedæmoniorum tyrannus; post mortem Cleomenis, quamvis non esset ex regia stirpe, corruptione Ephorum rex est creatus, & Herculis propago declaratus. IV. 2, 9. 35, 14.

inita statim cum Ætolis societate, Argolidem incursans, plura Argivorum oppida capit, & jus prædam de Achæis capiendi edicit, IV. 36. Athenæum Megalopolitidis obsidet; IV. 37, 6. capitque. 60, 3. Chilonis vim, in domum ipsius irruentis, effugit. IV. 81, 6 *sq.*

in Messeniam irrumpit. V. 5, 1. re infecta redit, & Tegeam urbem occupat; sed, arce frustra obfessa, domum redit. V. 17, 1 *sq.* Philippo, Læconicam cum exercitu percurrenti, frustra infidiatur prope Spartam. V. 21 *sqq.* falso

crimine apud Ephoros delatus, quasi res novas moliretur, concursu ad domum ipsius facto, in Ætoliam profugit. V. 29, 8 *sq.*

in patriam revocatur ab eisdem ephoris, reditque. V. 91, 1 *sq.* incursionem in Messeniam frustra molitur. 92.

Lycus fluvius Asiæ minoris, ὁ Λύκος, quo trajecto Attalus ex Æolide in Mysiam transit, V. 77, 7. *n.*

Lycus fluvius Assyriæ, in Tigridem incidens. V. 51, 4. *n.*

Lycus fluvius Phœniciæ. Angustia ad Lycum fluvium. V. 68, 9. *n.*

Lycus Pharaënsis, prætor ditionis patriæ, contra Euripidem Ætolum, ducem Eleorum, feliciter pugnat, & plures nobiles Eleos vivos capit. V. 94. Eleos ex insidiis petens cædit fugatque. V. 95, 7 *sqq.*

Lycus, Rhodiorum dux, Caunios sub imperium redigit. XXX. 5, 14.

Lydia, Λυδία. *Confer* Sardes. In Lydia sedem habet Achæus, V. 57, 4. Lydiæ Satrapa Zeuxis. XXI. 13, 4. Lydiam, post bellum Antiochicum, Eumeni dant Romani. XXII. 27, 9.

Lydi, Λυδοί, jaculatores in acie Antiochi M. ad Raphiam. V. 79, 11. 82, 11.

Lydiadas, Megalopolitanorum tyrannus, sponte deponit tyrannidem. II. 44, 5. *n.* *Vulgo* Lyfiadas *edebatur.* (In *Nota citata*, pro XXV. 1, 8. *scribi debuerat* XXVI. 1, 8.)

perit bello Cleomonico. II.

51, 3. oppidum Aliphera Eleis tradiderat. IV. 77, 10. n.

Lydiadas, Megalopolitanus, Aethæorum legatus Roman. XXVI. 1, 8. n.

Lygdamis, nomen ab *Vrsino* fictum. Vide XXXI. 16, 2. n.

Lyncestæ, οἱ Λυνκισταί, populus Macedoniae, per cujus fines transibat Via Ignatia. XXXIV. 12, 8.

Lymanias, dynasta Asiaticus, munera mittit Rhodiis terræ motu adflctis. V. 90, 1.

Lydiadas. Vide Lydiadas.

Lylias, Antiochi legatus ad T. Quintium & decem legatos Romanorum. XVIII. 30, 1-4. 33, 3.

Lylias, administrator regni Syriaci sub Antiocho Eupatore, Epiphanis filio. Ab eo Ariarathes repetit recipitque fororis & matris ossa. XXXI. 15, 2 sqq. n. per legatos Romanos millos excusare conatur eodem Cn. Octavii. XXXI. 19, 2.

Lyfimachia Ætoliae, ἡ Λυσιμαχία. V. 7, 7.

Lyfimachia Thraciae, in Isthmo Chersonesi Thracica, Λυσιμαχία ἢ Λυσιμαχία. (Sed in priorem scripturam fere constanter consentiunt nostri codices omnes. Vide Var. Lect. ad V. 34, 7. & Adnot. ad XVIII. 33, 2.)

Cives Lyfimachenfes, οἱ Λυσιμαχισταί. XV. 23, 8 sq. XVIII. 34, 7.

Victo Lyfimacho Thraciae rege a Seleuco, Lyfimachia belli jure cum Chersoneso &

Thracia Seleuci facta est; sed eam deinde reges Ægypti sibi vindicarunt tenueruntque. XVIII. 34, 4 sq. V. 34, 7 sq. dein focii Ætolorum erant Lyfimachenfes, & prætor ab Ætolis missus residebat Lyfimachia, qui publicis rebus præerat. XV. 23, 8 sq. (ubi corrigenda latina versio quemadmodum supra dictum in artic. Ætoli.) XVII. 3, 11. coll. XV. 23, 9. tum ab Ætolorum societate, ejecto prætore Ætolo, abstracta est a Philippo, & præsidio Macedonico occupata. XV. 23, 8 sq. XVII. 3, 11. XVIII. 34, 5. inde relicta a Philippo, & mox vastata ac pæne deleta a Thracibus. XVII. 4, 5 sq. XVIII. 34, 7. tum instaurata ab Antiocho, qui eam sibi vindicavit ut ad se ex Seleuci jure, progenitoris sui, pertinentem. XVIII. 34, 3 sqq. XXI. 12, 7.

Lyfimachia cum Antiocho congregiuntur legati Romani. XVIII. 33 seq. Post bellum Antiochicum, Lyfimachia Eumeni datur a Romanis. XXII. 5, 14 sq. 27, 9.

Lyfimachus, rex Thraciae, mortuus circa Olymp. CXXIV. lib. II. c. 41, 2. 71, 5 sq. Lyfimachus, Cassander & Seleucus, victo Antigono, Syriam universam Seleuci esse decreverunt. V. 67, 8. bello victus est a Seleuco, Syriæ rege; quare totum ejus regnum ad Seleucum & ejus successores pertinere contendit Antiochus Magnus. XVIII. 34, 4.

pater fuit Arsinoës, uxoris
Ptolemæi Philadelphi. XV. 25,
2. n. incaute se gessit in ex-
peditione adv. Dromichæten,
Odryfarum Thracum regem.

Fragm. gramm. 14.

Lyſimachus, Gallus, Γαλάτης,
mille Cardacibus præest in ex-
ercitu Antiochi. V. 79, 11.

Lyſimachus, filius Ptolemæi Phi-
ladelphi, nepos Lyſimachi Thra-
ciæ regis ex Arsinoë, necatur.
XV. 25, 2. n.

Lyſimachus, tribicen. XXX. 13, 3.

Lyſinoë, Λυσινόη, Pisidiæ oppi-
dum, fidei Cn. Manlii se tra-
dit. XXII. 19, 2. n.

Lyſis, οἱ περὶ Λύσιν, (*sic mssii*)
legatus Roman, nomine vete-
rum exfulum Lacedæmonio-
rum. XXIV. 4, 2. n. cf. XXV.
2, 5. n.

Lyttus, Λύττος, (Lyctus, Λύ-
κτος, XXIV. 53, 3. n. 54, 6. n.)
urbs Cretæ.

Lyctii, Λύκτιοι, & Lyctii,
Λυκτιοί, XXIII. 15, 1.

Lyttus, colonia Lacedæmo-
niorum, & cognata Athenien-
sium. IV. 54, 6. cum Lyt-
tius bellum gerunt Cnossii, Gor-
tynii & alii Cretæ populi. IV.
53. Lyttus, dum in expedi-
tione absunt cives, capitur &
incenditur a Cnossiiis. 54. Lyt-
tii, cives haud dubie optimi
omnium Cretensium. 54, 6.

Gortynii Diatonium, Cnos-
sius ademptum, Lyctiis contri-
buunt. XXIII. 15, 1.

M.

Macar vel Macara fluvius. *Vide*
Bacara.

Maccæi, Μακκαῖοι, Africa po-
pulus, præsidio relictæ in Hi-
spania ab Hannibale. *Forte*
Vaccenses, Βακκαῖοι. III. 33,
15. n.

Macedones, Macedonia. (*Per-
peram passim codices nostri*
Λακεδαιμονία habent, pro
Μακεδονία. *Vide* Lacedæ-
mon.)

Macedonum imperium cum
Imperio Romano collatum. I.
2, 4 sqq. Macedonia reges
dissolvunt antiquum fœdus
Achaicum. II. 40, 5. 41, 9 sq.
IV. 1, 5. in Macedonici re-
gni everſione desinit principa-
lis pars historiæ Polybianæ. III.
1, 9. III. 3, 8. Macedonia
partes nonnullas incurrit Scer-
dilædas. V. 108, 2. Mace-
doniæ accolæ omnes Roman
legatos mittunt, accusantes Phi-
lippum. XXIV. 1, 3 & 8 sqq.
Macedones omnes Italia pel-
luntur. XXVII. 7.

Macedones milites, firmi
fortesque in acie; ad insidias,
ad nocturnas invaſiones, & ad
res per dolum gerendas, mi-
nus habiles. IV. 8, 11. ad
omnia belli munia terra & mari
obeunda idonei, & laboris pa-
tientissimi. V. 2, 4 sq. cf. III.
6, 12. sarissas in altum eri-
gunt, in signum deditionis.
XVIII. 9, 10. Macedonum
militia, armatura, acies & pu-
gna, cum Romanorum more
collata. XVIII. 11-15. Ma-
cedonici exercitus lustratio,
Spicileg. ex lib. XXIV. T. V.
p. 42 sq. *Conf.* Phalanx.

Macedones, imperiis regum
&

- & regionum ministrorum obnoxii. IV. 76, 2. habent tamen aliquam potestatem libere loquendi cum suis regibus. V. 27, 6. Macedones Græcis civitatibus, inde a Philippi Amynthæ filii temporibus, causam fuisse servitutis, *contendit* Chlæneas Ætolus, in oratione ad Lacedæmonios. IX. 28 *seqq.* eorumdem Macedonum laudes & in Græcos beneficia prædicat Lyciscus Acarnan. IX. 32 *seqq.* Macedones Græcis promunimento sunt adv. barbaros. IX. 35, 2 *seqq.* Macedonum reges venationi plurimum studuerunt. XXXII. 15, 3. *Adde* *Fragm. histor.* 28-30. & *Fragm. gramm.* 84.
- Macella, ἡ Μάκελλα, Siciliæ oppidum, vi expugnatur a C. Duillio. I. 24, 2.
- Machanidas, Lacedæmoniorum tyrannus, Argivorum sinibus imminet. X. 41, 2. pugna ad Mantineam victus a Philopœmene; XI. 11-16. XIII. 6, 1. ab eodem occiditur. XI. 17 *seq.*
- Machatas, Μαχατᾶς, Ætolorum legatus Lacedæmonem, Lacedæmonios ad societatem publice cum Ætolis inveniendam & ad bellum cum Achæis hortatus, primum re infecta redit; IV. 34. mox reversus, rem conficit. 36, 1 *seqq.* & Eleis idem persuadet. 36, 6.
- Machatas, Epirota, filius Charopis. XXVII. 13, 3.
- Machatas, Epirota, pater Charopis. *ibid.*
- Machinæ Romanor. crematæ a Pœnis ad Lilybæum. I. 48.
- Archimedis machinæ. VIII. 7 *seqq.*
- Adde* Corvus, Sambuca, & *simil.*
- Macii, mendosa scriptura* III. 33, 15. *Vide* Maccæi, & Vaccenses, & Βακκῆται.
- Macra; *vide* Macar, & Bacara.
- Mæander fluvius, Μαίανδρος. Lycia & Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis. XXII. 7, 7. 27, 8. XXIII. 3, 7.
- Mæander Alexandria. XV. 30, 6.
- Mædi, Μαῖδοι, Thracicus populus, Macedoniae imminens. X. 41, 4.
- Mæoticus lacus, Mæotis palus, ἡ Μαῖωτις λίμνη. IV. 39. olim mare, nunc lacus vadofus, cuius aqua dulcis. 40, 8 *sq.* olim prorsus complebitur terra adgesta. 40, 4.
- latus Mediæ septemtrionale imminet eis partibus Ponti, quæ ad Mæotidem pertinent. V. 44, 10.
- Maga, filius Ptolemæi Evergetæ, & Berenicæ, Magæ filiæ, frater Ptolemæi Philopatoris, a fratre regnum suscipiente occisus opera Sosibii. V. 34, 1. 36, 1. XV. 25, 2. *n.*
- Maga, pater Berenicæ, uxoris Ptolemæi Evergetæ. XV. 25, 2. *n.*
- Magi, summo in honore habiti apud suos. XXXIV. 2, 7.
- Magilus, regulus, ex Callia Cisalpina Hannibalem convenit ad Rhodanum. III. 44.
- Magister equitum, dictatori adjunctus pari dignitate. III. 87, 9.
- Magi-

Magistratus Romæ omnes Confu-
libus obnoxii sunt, exceptis tri-
bunis plebis. VI. 12, 2. urba-
num magistratum capiendi ne-
mini jus est priusquam dena
stipendia emerita habeat. VI.
19, 4. n.

Magistratus variorum popu-
lorum. *Vide* Adiganes; Bæot-
archa; Cosmopolis, Cosmus;
Demiurgi; Hieromnemon; Po-
lemarchi; Prytanes.

Magna Græcia, in Italia. II. 39,
1. variæ ejus civitates. X. 1,
4. tumultus in ea, ob incen-
sa Pythagoreorum collegia. II.
39, 1. Tota fere illa Italiæ
ora (*παράλια correxi, pro
mendoσε παλαιά*) Hannibali
se tradit post Cannensem pu-
gnam. III. 118, 1. n.

Magnesia, regio Thessaliæ, ἡ Μα-
γνησία; ei imminent Thebæ
Phthiæ. V. 99, 3. & Deme-
trias. XVII. 11, 7.

Incolæ Magnetes, Μάγνη-
τες, liberati a Romanis. XVIII.
29, 5. 30, 6.

Magnesia, urbs Ioniæ ad Mæan-
dram; cujus cives, pariter
Magnetes, Μάγνητες, com-
meatus & præsertim ficus sup-
peditant Philippo in Caria ver-
santi, qui eis dein Myntem urbem
donavit. XV. 25, 6 & 8.

Magnes, Μάγνης, Eurylo-
chus, dux Ptolemæi. V. 65,
2. ex Magnesia Ioniæ, quæ
olim sub regum Ægypti fu-
erat potestate.

Magni Campi, τὰ Μεγάλα πε-
δία, in Africa, ubi Pænos acie
vicit Scipio major. XIV. 7
extr. & seq. in ea quintis

castris cum exercitu pervenit
Scipio. 8, 2.

Magnitudo urbium & castrorum
ex solo circuitu æstimari non
potest. IX. 21.

Magnus, Μέγας, cognomen Sci-
pionis Africani superioris. *Vi-
de* P. Cornelius Scipio Afric.
major.

Magnus Catabathmus; *vide* Ca-
tabathmus.

Mago, frater Hannibalis, juve-
nis strenuus, interest concilio
& pugna ad Trebiam. III. 71,
5 seq. agmen claudit in itine-
re per paludes Etruriæ. 79, 4.
mediæ aciei cum Hannibale
præest in pugna Cannensi.
114, 7.

res in Hispania administrat
post Asdrubalem. IX. 22, 2. n.
*Conf. Adnot. ad Appiani hi-
stor. Annibalicam cap. 20.*
in Coniis (vel Cuneis) cum ex-
ercitu versatur ultra Herculis
columnas. X. 7, 5. 38, 10.
Hasdrubali, Gisconis filio, jun-
ctus in castris ad Ilipam, Sci-
pionem castra ponentem ad-
gressus cum Masinissa, repelli-
tur. XI. 21.

Nescio an hic sit Mago,
contra quem Ligures pugnas-
se legimus in *Fragm. hist.* 31.

Mago, qui commemoratur in
formula Fœderis Hannibalis
cum Philippo, VII. 9, 1. vi-
deri poterat esse idem frater
Hannibalis, de quo modo di-
ctum; in quam sententiam
inclinavimus in *Adnot. ad
loc. cit. Sed ex Liv. XXIII.*
11 seq. & XXIII. 32. coll.
cum 34. intelligi par est,
fuisse

- fuisse alium. (conf. Adnot. ad Appiani Annibal. cap. 20.) Fuerit igitur fortasse Mago is qui Samnis est cognominatus, ut dixi in Adnot. ad IX. 25, 1.
- Mago, cognomine Samnis, Μάγων ὁ Σαννίτης. IX. 25, 4. res in Brutiis administravit. IX. 25, 1. n. Hannibalis amicus, *ibid.* & dignitate ei fere æqualis, sed æmulus ob avaritiam. *ibid.* vs. 4 *sqq.*
- Idem videtur esse qui commemoratur in formula Fœderis Philippi cum Pœnis. VII. 9, 1. Conf. Not. ad IX. 25, 1. Adde mox Mago Bruttius.
- Mago, præfectus Novæ Carthagini. X. 12, 2 *sqq.* capta a Scipione urbe, arcem eidem tradit. 15, 7. captivus Romam ducitur. X. 18, 1 *sq.* 19, 8.
- Mago, legatus Pœnorum, Romam missus initio tertii belli Punic. XXXVI. 1, 8. An idem qui Bruttius cognominatus est? de quo mox. vide Adnot. ad XXXVI. 3, 1.
- Mago Bruttius, prudentem orationem habet in senatu Carthaginensi. XXXVI. 3. Nescio an idem cum præcedenti. Eundem hunc putavit esse Reiskius cum eo quem res Pœnorum in Brutiis administrasse legimus IX. 25, 1. (vide supra, Mago Samnis;) sed vetare videtur ratio temporis, & poterit intelligi illius filius.
- Magus, rex Persarum, a septem Persis occisus. V. 43, 2.
- Maharbal, Μάχαρβας, dux Hispanorum & hastatorum in exercitu Hannibalis, in deditio-nem accipit 6000 Romanos post pugnam ad Trasimenum lacum. III. 84. sed fuisse rem in potestate Maharbalis negat Hannibal. 85, 2.
- Maharbal 4000 equites C. Centenii partim interficit, partim vivos capit. III. 86.
- Majorum præclare facta tueri, vetus proverbium. XV. 4, 11.
- Majorum imagines. VI. 53, 4 *sqq.*
- Mala majora, quæ timentur, leviorum casuum oblivionem inducunt. XXX. 5, 3.
- Malea, promontorium Laconicæ, ἡ Μαλέα ἢ αἱ Μαλέαι XXXIV. 7, 12. spatium inde ad Columnas Herculis. 4, 6. ad Istrum. 12, 11.
- Ad Maleam, piraticam exercent lembi Scerdilædi. V. 95, 4. 101, 1. naves suas tetras eo mittit Philippus, lembis per Isthmum transvectis. 101, 4. rursus circa Maleam flectit classis Philippi. 109, 5.
- Maliacus sinus, ὁ Μηλιεύς κόλπος. Ad eum sita urbs Echinus. IX. 41, 11. ad eum colloquium habet T. Quintius cum Philippo. XVII. 1, 1. ad eundem est urbs Phalara. XX. 10, 16.
- Mamertini, Campani, mercenarii olim Agathoclis, Messanam urbem per vim & proditionem tenuerunt. I. 7 *seq.* de origine nominis vide I. 7, 8. n. so-

- cii & adjuutores legionis Romanæ, quæ per vim ac perfidiam Rhegium urbem sibi subjecit. I. 7, 8. III. 26, 6.
- eis contra Syracusanos auxilium ferunt Romani. I. 10 *seq.* haud immerito reprehendendi eo nomine. III. 26, 6.
- Q. Mamilius Cos. cum L. Postumio Agrigentum obsidet & capit. I. 17-19.
- Mandonius, Hispaniæ regulus, frater Indibilis. X. 18, 7. ejus uxor, inter obsides quos ab Hispanis exegerant Pœni, in Scipionis venit potestatem. *ibid.* Mandonius cum Indibili ad Scipiones & Romanos transit. X. 35 *seqq.* rursus a Romanis deficit. XI. 29, 2.
- Maniaca Gallorum. II. 29, 8. 31, 5.
- Manipulus, *σπεῖρα*, ordo, vexillum. VI. 24, 5. *n.* tres manipuli faciunt cohortem. XI. 23, 1. *v.* manipulatim pugnant Illyrii. II. 3, 2 II. 66, 5. III. 19, 5.
- Manius. *Vide* Acilius, Curius, Octacilius, Valerius.
- Cn. *Manlius Vulso* Consul. Bellum gerit cum Gallogræcis, & aliis Asiæ populis qui cum Antiocho fecerant. XXII. 16-25. propemodum dolo circumvenitur a Gallis Tectosagis. XXII. 22. Ephesi cum decem legatis constituit res Asiæ. XXII. 7, 9. 25, 6 *seqq.* *Et cap.* 27.
- L. *Manlius Vulso Longus*, *Λεύκιος Μάλλιος*, Consul cum M. Regulo, post victoriam navalem in Africam adpellit. I. 26 *seqq.* cum majore parte classis domum redit. 29, 10.
- Consul iterum cum C. Atilio, I. 39, 15. oppugnat Lilybæum. 41-48.
- L. *Manlius*, prætor, fugatur a Boiis, & cum quarta legione in Tanneris vico includitur. III. 40, 11 *seqq.*
- L. *Manlius Vulso*, frater & legatus Cnæi Consul. XXII. 25, 7. 26, 28.
- T. *Manlius Torquatus*, Consul cum Q. Fulvio, Boios in dedicationem accipit. II. 31, 8.
- Mantineæ, ἡ Μαντινεία; cives Mantinenses, *Μαντινεῖς*.
- Antiquissima & maxima urbs Arcadiæ. II. 56, 6. Argis per Mantineam Spartam redit Cleomenes. II. 53, 6.
- Fœderata cum Achæis Mantinea, sponte deseruerat fœdus, & Ætolis primum, dein Cleomeni se tradiderat; sed quarto anno ante adventum Antigoni *Dofonis* in Peloponnesum per vim capta ab Arato, (IV. 8, 4.) & benigne habita ab Achæis, lubens volens Achæis se jungere visa est; II. 57. & præsidium ab Achæis petentes Mantinenses obtinuerunt adv. Cleomenis & Ætolorum conatus. II. 58, 1 *seqq.* Mox vero rursus præcepta urbs est a Cleomene, II. 46, 2. non invitis civibus, sed invitantibus regem, & præsidium Achæorum obruncantibus. II. 58, 4 *seqq.* Inde recepta urbe ab Antigono, advocato ab Achæis. II. 54, 11 *sq.* bona civium direpta sunt, & libera capita sub hasta vendita

vendita; 58, 12. pœna inflicta minore quam pro meritis; 58, 8 *sqq.* quam pœnam immerito & mendaciter exaggeravit Phylarchus historicus. II. 56.

Mantinenſes luſtratione purgarunt urbem ſuam poſt tranſitum legatorum Cynætheſium. IV. 21, 9. ad Mantineam a Philopœmene acie victus eſt Machanidas. XI. 11 *ſeqq.*

olim Mantineam Lacedæmonii (duce *Ageſipolide I. rege, Pauſaniæ filio*) vi captam everterunt, & cives per vicos diſperſerunt. IV. 27, 6. *Conf. Pauſan. VIII. 8. p. 614 ſq.* Mantineam de improviſo capturus Epaminondas, ſpe excidit. IX. 8. Pugna ad Mantineam, victoria ancipiti, ob mortem Epaminondæ. IV. 33, 8.

vetus Reſpublica Mantinenſium. VI. 43, 1. n.

Mantua, *Μάντρωα*, colonia Romanorum. XVI. 41, 2. *Gen- tile* Mantuanus, *Μαντρωανός. ibid.*

Manus ferrea, machina Archimedis, qua naves Marcelli in altum erectæ ſubvertebantur. VIII. 8.

Manuum plurimarum opera minus efficax, quam unum præſtans ingenium. I. 35, 4. VIII. 5, 3.

Marathus, *Μάραθος*, oppidum Cœleſyriæ ſ. Phœnicæ, in finibus Arcadiorum. V. 68, 7.

Marcellus. *Vide* M. Claudius.

Marcus. Ancus Marcus rex Oſtiam condidit. VI. 2, 9. cum

eo regnum adminiſtravit L. Tarquinius Priſcus. VI. 2, 14.

C. Marcus *Figulus*, claſſi præeſt ſub Q. Marcio Philippo. XXVIII. 14, 3. 15, 10. Conſul, in Illyricum mittitur. XXXII. 24, 2.

L. Marcus, Scipionis legatus in pugna ad Ilipam in Hiſpania. XI. 23, 1.

Q. Marcus *Philippus*, legatus populi Rom. in Macedoniam & Peloponneſum. XXIV. 4, 16. excedere tandem maritimis Thraciæ locis cogit Philippum. 6, 1. in rebus Meſſeniæ nihil inconfultis Romanis agi vult ab Achæis, ſed nil efficit. XXVI. 2, 12 *ſq.* legationem renunciat, & Achæos accuſat. XXIV. 10, 4 *ſq.*

denuo legatus, cum A. Attilio, ad explorandum animum populorum Græciæ intuitu belli Perſici. XXVII. 1 *ſeq.* *Conf. Adnot. ad XXVII. 1, 1.*

Conſul (*iterum*) ad bellum Perſicum miſſus, auxilia Achæorum per Polybium legatum oblata recuſat. XXVIII. 10 *ſeq.* per Polybium verat, ne Achæi Appio Centoni poſtulata auxilia mittant. 11, 7. Rhodiorum legationem accipit in urbe Heracleo Macedonia. *cap. 14 ſeq.* Achæos per literas hortatur, ut pacem inter Ptolemæos & Antiochum Epiphanem conciliare tentent. XXIX. 10, 2 & 5. eidem ſenatus mandaverat, ut ad Ptolemæum Philomet. ſcriberet de bello cum Antiocho Epiph. pro Cœleſyria. XXVIII. 1, 9.

Marcus

Marcus Cerynensis *vel* Carynensis,

Achæus, tyrannum Buræ occidit, & Ceryneæ tyrannum abdicare tyrannidem cogit. II. 41, 14. primus Prætor creatur Achæorum post instauratum fœdus Achaicum. 43, 2. perit in pugna navali Achæorum, Coryræis auxilio profectorum, cum Illyriis, ad Paxos; vir de communi Achæorum optime meritis. II. 10, 5. n.

Marcus, *prænomen Romanum.*

Vide M. Atilius Regulus, M. Claudius Marcellus, M. Fulvius Nobilior, & alia nomina, quæ in latina versione plerumque adjecimus, ubi solo prænomine usus est Polybius.

Marcus ille qui sit, qui XXV. 2, 7. commemoratur, non liquet.

Alius Marcus nescio quis, bello cum Lusitanis liberatus, alio transfert bellum ubi minus fuit periculi. *Fragm. hist.* 27. *Videtur autem* M. Claudius Marcellus fuisse, de quo vide XXXV. 2, 1 sq. & cap. 3, 4.

Mare ingredi (*id est*, armatam classem parare) primum cogitant Romani. I. 20. *conf.* Classis.

mare nemo trajicit eo solo sine ut trajiciat. III. 4, 10. mari simile vulgus. XI. 29, 9 sqq. XXII. 14, 9 sqq. maris imperium penes Pœnos. I. 7, 6. 16, 7. 20, 5 & 13. 39, 10.

Mare Ægæum, Atlanticum, Etru-

scum &c. *vide suo loco.* in Ægæum, Atlanticum &c.

Mare externum & magnum, ἡ ἔξω καὶ μεγάλη θάλασσα. III. 37, 9 sqq. 59, 7. *idem* quod Atlanticum & Oceanus. XVI. 29, 6.

Mare Inferum; *vide* Etruscum.

Mare Internum, ἡ ἔσω θάλασσα. III. 39, 2. *id est* Mediterraneum. *Confer* Mare Nostrum.

Mare Magnum. III. 37, 11. *idem* quod Externum, & Atlanticum.

Mare mediterraneum; *vide* Mare Internum, & Mare Nostrum. Ejus longitudo. *Spicileg.* ex lib. XXXIV. num. 2. T. V. p. 46.

Mare nostrum, *id est* Mediterraneum, ἡ κατ' ἡμᾶς θάλασσα. III. 37, 9 sq. 39, 4. XVI. 29, 6 sqq.

Mare Superum; *vide* Adriaticum.

Margarum, Μάργαρον, *mendosa, ut videtur, scriptura*; XV. 5, 14. pro Ναράγαρα, Naragara, quod ex Livio restituumus.

Margites, pro indocto & imperito homine. XII. 25, 9.

Marmora, τὴν λιθείαν, ex Hiero, Byzantiis adempto, aufert Prusias. IV. 52, 7. n.

Maronea, Μαρώνεια, turbs maritima Thraciæ. *Conf.* Ænus.

Maronitæ, Μαρωνῖται, & Ænii, alii ad Eumenis partes inclinant, alii ad Philippi. XXII. 6, 7. 13, 9.

Thra-

Thracicas civitates (*in his Maroneam & Ænum*) tributa sibi pendere cogit Philippus. XXIII. 6, 1. Exfules Maronitæ (*Μαρωνῖται*) de Philippo queruntur, ut exsilii sui auctore. 6, 2. 11, 2. postquam Æno & Maronea deducere præfidia iussus est Philippus a senatu Romano; 11, 4. iram in Maronitas effundens rex, ingentem cædem Maroneæ edit. XXIII. 13 *seq.*

dono sibi a Romanis Ænum & Maroneam petit Attalus; cui indulget statim senatus, sed mox, revocato promisso, liberas eas urbes pronunciat. XXX. 3.

Marrucini, *Μαῤῥουνῖνοι*, populus Italiæ, focii Romanorum bello Gallico Cifalp. II. 24, 12.

eorum agrum, *τὴν Μαῤῥουνίην*, devastat Hannibal. III. 38, 3.

Mars. Marti succenset Iupiter apud Homerum. XII. 26, 3.

per Martem & Quirinum iurarunt Romani in fœdere cum Pœnis. III. 25, 6.

Marfi, *Μάρσοι*, focii Romanorum. II. 24, 12.

Marfyas campus s. convallis, ὁ *Μαρσύας ἀνὺλὼν*, inter Libani & Antilibani radices. V. 45, 8 *seqq.* 61, 7. in magnam longitudinem extenditur illa vallis, & plura in ea sunt oppida; in exitu sunt duo castella, Gerra & Brochi. V. 46, 1 *sq.*

Martius Campus. XIII. 10, 7.

Vide Ἀρείον πεδῖον.

Massæfyli; *vide* Massæfyli.

Polybii Histor. T. VIII.

Masatæ, flumen Africa. *Spici. leg. ex lib. XXXIV. num. 7.*

Masati, populus Africa. *ibid.*

Massaniſſa, Masiniſſa; *Μασσανάσσης, Μασανάσσης, & Μασσανίσσης*. III. 5, 1. n. XI. 21, 1. n. rex Numidarum *Massylorum* in Africa. XXXVII. 3, 1. *Adnot. ad III. 33, 15. & ad VII. 19, 1.*

cum Numidarum auxiliis adest Asdrubali, Gisconis filio ad Ilipam in Hisp. ubi Scipionem castra ponentem adgressus cum Magone repellitur. XI. 21.

in Africa focius Scipionis, cum Lælio castra Syphacis incendit. XIV. 3 *extr. & seq.* & victum acie Syphacem persequitur. XIV. 8 *seq.* copiis Romanor. adjutus, regnum paternum recipit, & Syphacis regnum suo adjicit. XV. 4, 4. 5, 13. revocatur a Scipione adversus Hannibalem, XV. 4, 3. & ad eum venit. 5, 12. Numidis suis præest in pugna Scipionis cum Hannib. XV. 9, 8. & fortiter rem gerit. 12, 2 *& 6. 14, 7 sq.*

comprehenditur formula Pacis Romanorum cum Pœnis. XV. 18, 5. a Romanis augeatur. XXI. 9, 7. XXII. 4, 2. contendens cum Pœnis de Emporiis circa Syrtin, juvatur a Romanis. XXXII. 2.

obitus, filii, & elogium Masiniſſæ. XXXVII. 3.

e Masiniſſa Polybius didicit avaritiam Hannibalis & Magonis Samnitis. IX. 25, 4.

Massæfyli *ve* Masæfyli, *Μασσαι-σῦλοι*.

σύλαιοι *vel* Μασαισύλαιοι, Africae populus. In praefidiis Hispaniae relictī Asdrubali a fratre Hannibale. III. 33, 15. *n.*

eorum rex, Syphax. XVI. 23, 6.

Massilia, ἡ Μασσαλία, urbs Galliae nobilissima, commercium exercens in remotissimas terras & insulas. XXXIV. 6, 7.

a Massilia incipiunt Alpes & pertinent usque ad mare Adriaticum. II. 14, 6. *n.* Supra Massiliam Apenninus mons cum Alpibus coincidit. II. 14, 8. & 16, 1.

prope Massiliam (*ni potius* Placentiam) sedem habent Anamares. II. 32, 1.

quinto die P. Scipio Pifis Massiliam cum classe pervenit. III. 41, 4. *cf.* 61, 2. Massiliense ostium Rhodani, τὸ Μασσαλιωτίνον στόμα. 41, 5.

Massilienses naves (ναῦς ταχυλοῦσαι Μασσαλιωτικαὶ *vel* Μασσαλιητικαὶ) viæ duces erant Cn. Scipioni ad oram Hispaniae. 95, 6.

Massilienses, οἱ Μασσαλιῶται, cum saepius alias, tum praesertim bello Hannibale, fidelem Romanis operam praestiterunt. III. 95, 7. per legatos Romae queruntur de Liguribus, Antipolin & Nicæam colonias suas obsidentibus. XXXIII. 4. eis consulunt Romani, missis legatis, & domitis Liguribus. *c.* 7 *seq.*

Massyli, Μασσυλεῖς, Africae populus. VII. 19, 1. *Eorum* rex Massaniissa. *Adnot. ad* III. 33, 15. Massyli in Pœnorum

auxiliis, quæ Hannibal fratri Asdrubali reliquerat ut Hispaniae essent praesidio. III. 33, 15.

Maestia, Μαστία, Africae (*ut videtur*) oppidum, Carthagini ab occidente, ultra quod ex fœdere navigare non debuerunt Romani. III. 24, 2 & 4. *n.*

Maestiani, Μαστιανοί, Hispaniae populus, ex Hispania in Africam translati ab Hannibale. III. 33, 9. *n.*

Matho, ὁ Μάθως, Afer, mercenarius Pœnorum, belli Africi praecipuus dux & incensor. I. 69 *seqq.* 77. 79. ad Tuncem capit Hannibalem & cruci adfigit. 86. praelio victus ab Amilcare, capitur, & omni cruciatus genere necatur. 87 *seq.*

Matiani, Ματιανοί, Asiae populus, a septentrione Mediae. V. 44, 9.

Matris Magnae sacerdotes, Galli, Γάλλοι. XXII. 20, 5.

Matronae; *vide* Mulieres.

Maturius venire, in uno rerum genere, gravius peccatum est, quam tardius. IX. 14, 10.

Mauritani, Oceani accolæ, Μαυρούσιοι οἱ παρὰ τὸν ᾠκεανόν, in Hispaniam praefidii causa transducti ab Hannibale. III. 33, 15.

Μαυρουσίους ex conject. edidit Valesius XXXIX. 1, 9. *pro* Μαύρους *quod erat in cod.*

Maximorum cognomen unde obtinuerint Fabii. III. 87, 6. *n.*

Medeon. *Vide* Medion, & Me-teon.

Medias

Media, ἡ Μηδία; mendose nonnunquam Μηδεία in codd. nostris. Vide V. 40, 6. n.

Medi, οἱ Μηδοί. Mediæ descriptio, præstantia regionis, & fines. V. 44. equis potissimum excellit. *ibid.* & X. 27, 1 sq. 3 sqq.

τὰ Μηδικὰ (id est Medicum bellum) dicitur bellum Græciæ a Persis illatum. IV. 31, 5. n.

Mediæ satrapa, Molo. Vide Molo. Mediæ, victo Molone, præficitur Diogenes. V. 54, 12.

Medi, in acie Antiochi ad Raphiam. V. 79, 7. 82, 12.

Medicus, nisi causas adfectionum corporis noverit, recte curare eas non potest. III. 7, 5.

medicum occidit Theodotus Ætolus, Ptolemæum Philopatorem occisurus. V. 81.

medicus Stratus; vide suo loco.

Medimnus Atticus. VI. 39, 13. medimnus Siculus frumenti in Gallia Cisalp. constat quatuor obolis. II. 15, 1. Romæ constat 15 drachmis. IX. 44, 3.

Mediolanum, τὸ Μεδιόλανον, urbs præcipua Insulbrum. II. 34, 10. per vim capta a Cn. Scipione. 34, 13. (Ibi erant signa militaria aurea, in Minervæ templo suspensa. II. 32, 6. n.)

Medion vel Medeon, (mendose vulgo Mydionia;) ἡ Μεδίων vel Μεδεών; urbs Acarnaniæ, prope Ætoliam. Gentile, οἱ Μεδιώνιοι, Medionii. XVIII. 23, 5. II. 2, 5. n.

urbem oppugnant Ætoli, & jam de titulo manubiarum inter se litigant. II. 2. Medionii suppetias fert Agron, rex Illyriæ, & magna clade adficit Ætolos. II. 3.

Mediterraneum mare; vide Mare Internum, & Mare Nostrum.

Medo, Beræensis, Persei legatus ad Licinium Cos. XXVII. 8, 5.

Megades Dymæus, bello captus ab Eleis. V. 17, 4. n. Sic nempe vulgo ex uno cod. Bav. editum erat, idque in versione lat. imprudentibus nobis servatum, cum in Græco ex aliis plerisque codicibus Διονύεα, Dioclem, ediderimus.

Megaleas, regionum scribarum præfectus relictus Philippo, ex Antigoni testamento. IV. 87, 8. in potestate est Apellis. 87, 9. cum Apelle & Leontio conjurat de impediendis Philippi consiliis. V. 2, 8. felici successu Philippi dolet, Aratum lapidibus incescit, & in vincula conjicitur a Philippo. V. 14, 11 sq. & cap. 15. dimittitur, sponse pro multa se offerente Leontio. 16, 8. eadem Argis patrauerat post discessum Antigoni. 16, 6.

seditionem excitat militum adv. Philippum. V. 25. nil sibi opis amplius in Apelle esse videns, profugit Athenas, indeque Thebas, de relicto sponse Leontio. 26, 14. 27, 1 sq. Ætolos per literas hortatur, ut in bello cum Philippo pergant.

28, 4. Thebis accusatus apud magistratum a Philippo, manus sibi infert. 29, 6 sq.

Megalopolis, urbs Arcadiæ; (*cujus condendæ auctor Arcadibus fuerat Epaminondas. Adnot. ad IV. 32, 10.*) Græce constanter ἡ Μεγάλη πόλις, semel Μεγαλόπολις, IV. 77, 10. sit ibi vera lectio; certe II. 55, 1. ubi τῆς Μεγαλοπόλεως editum est, vetustissimi nostri codices τῆς Μεγάλης πόλεως dant, ut alias. Megalopolitani, οἱ Μεγαλοπολίται. Megalopolitanorum ager, ἡ Μεγαλοπολίτις, II. 51, 3. IV. 25, 4. Urbs tridui via abest ab Ægio. II. 55, 1. Duplo minor urbs est quam Lacedæmon, licet circuitum habeat paulo majorem. IX. 21, 2.

Megalopolitanorum tyrannus, Lydiadas, tyrannidem sponte abdicat. II. 44, 5. Megalopolitani præ ceteris periculo a Lacedæmoniis expositi sunt. 48, 1. Macedonum amici, inde a Philippo Amyntæ filio. 48, 2. *conf.* IX. 28, 7. XVII. 14, 6 sq. Auxilium ab Antigono, Philippi tutore, petunt adv. Cleomenem. II. 48. 50. eis Antigonus tradit castella, a Cleomene in agro Ægyptico & Belminate adv. Achæos exstructa. 54, 3.

In Megalopolin, per exsilium Messeniorum proditionem, irrumpit Cleomenes, & sævit in cives. II. 55. 64, 1. V. 93, 2. Megalopoli locus est, Colæus dictus, *ni potius Φωλεός,*

id est latibulum. II. 55, 3. qua parte urbem jam antea clam ingressus Philippus virtute civium ejectus erat. *ibid.* Apud Megalopolitanos numquam amicum aut proditorem invenerat Cleomenem. 55, 8. Megalopolitani, qui capta urbe Messenam se receperant, generose aspernantur & repellunt invitationem Cleomenis, dum eos revocantis. 61. prædam Megalopoli a Cleomene captam mirum quantum exaggerat Phylarchus. 62.

Megalopolitani mille, Macedonum more armati, chalcaspides, in acie Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 3. IV. 69, 4 sq. *adde* V. 91, 7.

Megalopolin Achæos in armis convocat Aratus, ad auxilium Messeniis ferendum adv. Ætolos. IV. 7, 10. 9, 1. eandem tentant Ætoli cum Illyriis. 25, 4.

Megalopoli & Arcadiæ tributum olim fuerat Aliphæra oppidum, quod Lydiadas tyrannus Eleis concessit. IV. 77, 10.

Megalopolitanorum diffidia de instauranda urbe componit Aratus. V. 93. eis leges scripsit Prytanis Peripateticus missus ab Antigono. 93, 8.

eis iratus est Nabis, tyrannus Laced. XIII. 8, 4 *sqq.*

Megalopoli agitur concilium Achæorum. XXIII. 7, 2. XXIV. 12, 12.

Megalopolitani de agro contendunt cum Lacedæmoniis. XXXI. 9, 7.

- eorum tyrannus, Lydiadas. *vide suo loco.*
- Megalopolitanus fuit Polybius noster, & alius Polybius, XI. 15, 5. *commemoratus.*
- Megara, τὰ Μέγαρχα, ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις, Achæis contribuitur ab Arato prætor. II. 43, 5. dein, consentientibus Achæis, Bœotis se junxere Megarenfes; ad extremum vero rursus a Bœotis ad Achæos transierunt; quare oppugnata eorum urbs a Bœotis est, sed frustra. XX. 6, 7 *sqq.*
- Megarenfes inhibent bellum, inter Achæos & Bœotos erupturum. XXIII. 2, 17.
- Megara præsidium mittit Diæus, prætor Achæorum. XL. 2, 3.
- Megarîs, id est ager Megaricus, ἡ Μεγαρίς. (cod. Aug. Μεγαρίτις.) IV. 67, 7.
- Megistus, ὁ Μέριστος, Mysiæ fluvius, alias Rhyndacus. V. 77, 9. n.
- Melambium, τὸ Μελάμβιον, locus in agro Scotusro. XVIII. 3, 6. n.
- Melancomas, Ephesius, cujus opera Achæus cum Ptolemæo consilia communicaverat, Achæum ex arce Sardium liberare studet. VIII. 17, 9. 18, 9 *sqq.* 20, 1. 21, 4.
- Meleager, Antiochi Epiphanis legatus Romam. XXVIII. 1, 1. 18, 1. frater Apollonii, amicus Demetrii. XXXI. 20, 2.
- Melitea, Μελίτεια, (ἔξ Μελιτæα, Μελιταία) urbs Phthiortidis in Thessalia, quam oppugnaturus Philippus, scalas adplicuit justo breviores. V. 97. 5. IX. 18, 5 *sqq.*
- Cives Melitæenses, Μελιταῖες. *ibid.* Melitæensis Phoxidas, V. 63, 11. n.
- Melituſſa, Μελιτουſσα, urbs Illyriæ. XIII. 10, 3.
- Memphis, ἡ Μέμφις. V. 61, 4. XXIX. 8, 4. Memphi cum legatis Antiochi M. agunt ministri Ptolemæi Philopat. V. 63, 7. 66, 8.
- Menalcidas, Lacedæmonius, captivus Alexandriæ, dimittitur in gratiam C. Popillii. XXX. 11, 2. domi Romanis favet. XL. 5, 6.
- Mendacii duplex genus. XII. 7, 4 *sq.*
- Meneus, sive Menneus, aut Mennæus, Arabiæ (ut videtur) regulus. V. 71, 2. n.
- Menedemus, Alabandensis, dux partis copiarum Antiochi in Cœlesyria. V. 69, 4. 79, 6. 82, 11.
- Menelaum, τὸ Μενελάιον, locus & mons prope Lacedæmonem, nomen habens a Menelai templo. V. 18. 3. n. 18, 10. 21, 1. 22, 2 & 8.
- Menestas, *vide* Menestratus.
- Menestheus, Apollonii filius, amicus & fugæ comes Demetrii, Seleuci filii. XXXI. 21, 2.
- Menestratus, Epirota, (idem qui Menestas; *vide* Adnot. ad XX. 20, 5.) plebem Ætolorum ad bellum cum Romanis incitaverat. XXII. 14, 13. eum sibi ab Ætolis dedi postulat M. Acilius Consul. XX. 10, 5.
- Meninx, Μήνιγξ, Lotophagorum insula. I. 39, 2. XXXIV. 3, 12.

Menippus a Philippo mittitur ad defendendam Chalcidem & Eubœam. X. 42, 2.

Menithyllus vulgo inuileis codicibus edebatur, pro Menyllus, quod vide.

Menochares, a Demetrio Sotere ad Ti. Gracchum missus ad explorandam Romanorum voluntatem. XXXII. 4, 1. ab eodem Romam mittitur. *cap.* 6.

Menœtius, Phalafarnensis ex Creta, a civibus suis occiditur. XXIII. 15, 6.

Mens una sapiens, plurium vincit manus; Euripidis dictum. I. 35, 4. VIII. 5, 3.

Menuncii filiam, Pleurato desponsatam, occiso fratre ducit Genthius. XXIX. 5, 8. *n.*

Menyllus, Alabandenſis, Ptolemæi majoris legatus Romam. XXXI. 18. fugam Demetrii, Seleuci filii, adjuvat. 20, 8 *ſqq.* 22, 8 *ſqq.* Rurfus Romam legatus, urbe excedere iubetur. XXXII. 1. *Vulgo Menithyllus edebatur, inuileis mssis.*

Mercatores Romani, qui Afris commeatus advexerant, in vincula conſecti a Pœnis, liberantur. I. 83. III. 28, 3.

mercatores Italicos ſpoliant & captivos abducunt Illyrii. II. 8, 2.

Mercatus ſolennis Thermi. V. 8, 5.

Mercenarii Agathoclis; *vide* Mamerſini.

mercenarios Syracuſios hoſtibus objicit Hiero. I. 9.

Mercenariorum bellum cum Pœnis in Africa, Bellum in Afri-

ca, I. 13, 3. I. 65-87. Mercenariorum periculofa turba. I. 67. quid cavendum ſit eis qui mercenario milite utuntur, docuit bellum Pœnorum Africum. I. 65, 7. *conf.* c. 68. Mercenarii Pœnorum, Sardiniam præſidio tenentes, deſciunt a Pœnis. I. 79.

Mercenariorum Gallicorum perfidia in cives Phœnices, Epiri oppidi. II. 5. & in alios. II. 7.

mercenarios ex omnibus gentibus mixtos, in ordine continuit Hannibal. XI. 19.

Mercenariæ Pœnorum copiæ pro alienis pugnant; Romani milites pro rebus ſuis. VI. 52, 4 *ſqq.* Mercenarii milites liberarum Civitatum minus fortiter pugnant, quam Tyrannorum mercenarii. XI. 13.

Mercurii Fanum, Ἐρμαῖον, ad oram Europæam Boſpori Thracici, ubi fretum eſt anguſtiſſimum, ponte olim junctum a Dario. IV. 43, 2 *ſqq.*

Mercurii Promontorium, Hermæum promont. ἡ Ἐρμαία ἀκρᾶ, prope Carthag. I. 29, 2. 36, 11.

Mergana, ἡ Μεργάνη, Sicilia oppidum. I. 8, 3. (*aliis* Mergantia. *vide* *Adnot.*)

Meridiei imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 15.

Cn. Merula, Μερόλας vel Μερολάς, legatus cum T. Torquato ad reducendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. XXXI. 18, 9. *n.* cum Ptolemæo

mao in Cretam, inde in Africam trajicit. XXXI. 25. ab eodem Alexandriam mittitur ad Ptolemæum seniore. 26, 3. re infecta Romam redit. 27. Romæ efficit, ut Ptolemæo seniori fœdus renunciatur XXXI. 1, 2 sq.

Mesembriani, Μεσημβριανοί, libera civitas Thraciæ, fœdere Eumenis cum Pharnace comprehensa. XXVI. 6, 13. n.

Mesopotamia, ἡ Μεσοποταμία, a meridie Mediæ, juxta Apolloniaticidem. V. 44, 6. occupat eam Molo, usque ad Dura oppidum. V. 48, 16. n.

Messana, Μεσσήνη vel Μεσῆνη; ἡ τῶν Μεσσηνίων πόλις, III. 26, 6. urbs Siciliæ ad fretum. I. 7, 1. a Campanis, mercenariis Agathoclis, occupatur. I. 7. qui Mamertinorum nomen sibi adsciverunt. I. 8, 1. Hi adversus Syracusiorum vim, partim a Carthaginensibus, partim a Romanis opem petierunt. I. 10, 1 sq. Pœnis traditur arx; sed illi mox a factione contraria rursus expelluntur. 11, 4. & Appius Claudius, Consul Romanus, in urbem recipitur. II, 4 & 9 sqq. Inde, fugato Hierone Syracusio, & acie victis Pœnis, qui Messanam obfederant, 11, 5 sqq. & 12, 1 sqq. constanter in Romanorum potestate permansit Messana.

Messanæ L. Iunius Consul in Siciliam profectus, incrementum classis accipit. I. 52, 6 sqq.

Messapii, οἱ Μεσάπιοι, partem habitant Apuliæ. III. 88, 4. n. Apuli & Messapii, (*corrupto olim Mesapyges*) socii Romanorum. II. 24, 11.

Messena vel Messene, urbs Peloponnesi, ἡ Μεσσήνη vel Μεσῆνη. Cives Μεσσηνιοί & Μεσῆνιοι. Per σ simplex fere constanter hæc nomina scribit codex Bav. & inde edit. 1 & 2. ut monui cum ad IV. 3, 6. tum passim alibi. Sic vero & II. 62, 10. Μεσῆνην habet idem Bav. & edit. 1. & 2. ubi adnotare in scholio oblitus sum. Sed II. 5, 1. in Μεσσην. cum duplici σ consentiunt omnes.)

Messeniorum pristina calamitates, bello Aristomenico; & Arcadum in eosdem fides. IV. 33. Messeniis oppida nonnulla, a Spartanis ademta, restituit Philippus Amyntæ filius. IX. 28, 7. XVII. 14, 7.

Messenia regio, ἡ Μεσσηνία, sæpe incurfata ab Illyriis. II. 5, 1 sq.

Arx Messenæ; vide Ithomata.

Messenii exfules, Megalopolim degentes, Cleomenem clam in urbem introducunt. II. 55, 3. Messenam se receperunt Megalopolitani, urbe eorum capta a Cleomene. 61, 4.

ad Messenen occisus est Demetrius Pharius, cum in eo esset ut urbe per subitam impressionem potiretur. III. 19, 11. n.

prope Messeniæ fines est Phigalia, urbs Arcadica, socia

Aa 4

Ætolo-

Ætolorum, sedes prædonum Messeniam infestantium, quos protexit Dorimachus Ætolus. IV. 3, 5 *sqq.* 31, 1. 76, 6 *sq.* Chironis villam, prope urbem Messeniam, spoliant prædones. IV. 4, 1. cum Dorimacho expostulant Messenii. IV. 3, 11 *sqq.* 4, 2 *sqq.* Messenia sola ex omnibus Peloponnesi regionibus bello Cleoménico ab hostili populatione immunis manserat. IV. 5, 5. eandem incurSAT Scopas cum multitudine Ætolorum. 6.

Messenii opem ab Achæis petunt adv. Ætolos. IV. 7, 2. 9, 2. intercedentibus Achæis, in societatem recipiuntur ab Epirotis & Philippo. 16, 1. parum digne respondent studio Achæorum. IV. 31, 1 *sq.*

Duorum maximorum Peloponnesi populorum vicini, nimio pacis studio, numquam neque cum Lacedæmoniis inimicitias satis generoso animo excuerunt, nec amicitiam cum Arcadibus recte coluerunt; unde multæ eorum calamitates. IV. 32. Messenii Epaminondas auctor fuit sinceræ amicitiae perpetuo cum Arcadibus colendæ; pariter eosdem admonet Polybius. IV. 32, 10. 33, 11 *sq.*

Messenii classem jungere Philippo jubentur ad Cephalleniam, V. 3, 3. iique morem gerunt. 4, 4 *sq.* Philippum invitant in Messeniam & in Laconicam; sed is morem non gerit, auxilia vero Achæorum eis mittit. 5. Tegeam cum

Achæis invitati ad expeditionem Laconicam, sero veniunt; per Argivorum fines Laconicam petunt, sed ad Glympes castris exuuntur a Lycurgo. V. 20, 3 & 5. rursus per Argos domum redeunt. 20, 10. Messeniorum castellum, Calamas, proditione capit Lycurgus, ceterum frustra invasionem Messeniæ tentat, cum jungere se non posset Pyrrhiæ, Eleorum prætori. 92.

Apud Messenios democratia obtinuit; & bona clarissimorum virorum, in exilium pulforum, civibus divisa sunt. VII. 10, 1. de Messeniorum arce, Ithomata, cum Arato & Demetrio Phario deliberat Philippus. VII. 11. in eosdem sævit idem. VIII. 10, 1 *sqq. coll.* VII. 12. violata fide. IX. 30, 2. nec tamen insigni damno adficere illos potuit, licet agrum eorum populatus. VIII. 14, 1. *conf.* III. 19, 11 *n.*

Messenii coram senatu Romano litem Achæis movent de Asine & Pylo oppidis. XVIII. 25, 7.

cum Messeniis inique egerunt Achæi, prætor Philopœmene. XXIII. 10, 5 *sq.* Messenios a societate Achæorum abstrahere conatur Dinocrates, favente T. Quintio. XXIV. 5. *n.* adversus eos frustra opem a Romanis petunt Achæi. XXIV. 10, 12 *sqq. cf. vs.* 9.

Messenæ cædem Philopœmenis ulciscitur Lycortas, & Messenii rursus tradunt se Achæis. XXIV. 12. XXVI. 2,

- 12 *sq.* in Fœdus Achaicum rursus recipiuntur, avulsis tamen nonnullis civitatibus. XXV. 1, 1 *sq.* 3, 3.
 Messenii domi manent initio belli Achaici. XL. 3, 3.
 Metagonia, τὰ Μεταγώνια, Africa tractus, in quem Hannibal varios Hispaniæ populos transduci curavit. III. 33, 12. n.
 Incolæ ejus tractus, οἱ Μεταγώνιαι. 33, 13.
 Metapa, ἡ Μέταπα, urbs Ætoliæ, ad Trichonium lacum, 60 stadiis a Thermo. V. 7, 8. evertitur a Philippo. V. 13, 8.
 Metapontus, τὸ Μεταπόντιον; inde præsidium submittitur Romanis in arcem Tarentinam. VIII. 36, 1. *Cives*, Metapontii, οἱ Μεταπόντιοι. X. 1, 4.
 Metellus; *vide* Cæcilius.
 Meteon s. Medeon, Μετέων, urbs Labeatidis in Illyria. XXIX. 2, 5. *Conf. Adnot. ad* II. 2, 5.
 Methydrium, Μεθύδιον, oppidum agri Megalopolitani. IV. 10, 10. 11, 3. 13, 1.
 Methymnæi, Μηθυμναῖοι, *cives Methymnæ, urbis Lesbii insulæ*. XXXIII. 11, 8.
 Metrodorus, Philippi dux, cujus dolo Thasam cepit rex. XV. 24, 2 *sq.* *Conf. Fragm. hist.* 32.
 Metrodorus, Persei legatus ad Rhodios. XXIX. 3, 7. 5, 1.
 Metropolis, Μητρόπολις, urbs Acarnaniæ, ditionis Ætolorum, ad Acheloum, haud procul Conope. Ætoli cum in arcem se recepissent, urbem cremat Philippus. IV. 64, 4.
 Micipsa, Masanissæ filius, adoptat fratrem quadriennem Stembalem. XXXVII. 3, 5.
 Miccus, Dymæus, proprætor Achæorum. IV. 59, 2.
 Micion, Micyon, s. Micon, cum Euryclidâ consiliis suis regit Athenienses, & turpiter blanditur regibus. V. 106, 7. n.
 Miletus, Μίλητος, Ionie urbs, condita a Neleo. XVI. 12, 2. n.
 Milesiorum (Μιλησίων) colonia ex parte est lassus. *ibid.*
 Milesiorum ager, ἡ Μιλησία; in eo est Neptuni templum ad Sinum Bargylieticum. XVI. 12, 1.
 Milesii, post prælium ad Laden Philippo coronam offerunt. XVI. 15, 6. Milesii facer ager restituitur a Romanis. XXII. 27, 5. Mileto legati missi Alexandriam. XXVIII. 16, 5.
 Milites. *Vide* Legio.
 Militum Romanorum conscriptio. VI. 19 *sq.* eorum cupiditas punita in *Astapa* urbis incendio. XI. 24, 11. n. eorum incuria circa artis opera post oppugnationem Corinthi. XL. 7.
 Militia Romana. VI. 19 - 42.
 Milium. milii magna copia in Gallia Cisalp. II. 15, 2.
 Milliaria signa, per octona stadia posita. III. 39, 8.
 Milo, dux copiarum Persei. XXIX. 6, 6.
 Miltiades, Demetrii *Soteris* legatus Romam adv. Ariarathem. XXXII. 20, 3 *sqq.*
 Milyas, ἡ Μιλυάς, Asiæ minoris regio, inter Pisidiam & Lyciam.

- Lyciam. Eam invadit Garsye-
ris, dux Achæi; in eadem est
urbs Cretopolis. V. 72, 5.
- Milyadem Eumeni dant Ro-
mani. XXII. 27, 10.
- Mincius amnis, *Μίνκιος*, e lacu
Benaco effluens, in Gallia Cis-
alpina. XXXIV. 10, 19.
- Minervæ templum, apud Infubres
Mediolani, in quo suspensa au-
rea signa militaria, quæ loco
movere nefas. II. 32, 6.
- Minervæ templum* in agro
Megalopolitano. *Vide* Athe-
næum.
- Minervæ Chalciæcæ fanum
(ὁ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Χαλ-
κιολοῦ νεῶς, τέμενος, ἱερὸν)
Lacedæmone, securitatem præ-
stans omnibus ad illud confu-
gentibus, etiam si capitis fuisset
aliquis condemnatus. IV.
35, 3. ad illud convenire in
armis jubetur juvenus omnis
Lacedæmoniorum. IV. 22, 8.
ad idem templum, in solenni
pompa ad aram Deæ trucidan-
tur ephori omnes. IV. 35,
2 *sq.*
- Minervæ solenne ludicrum
celebravit Attalus. IV. 49, 3.
- Minervæ statua ænea in arce
Alipheræ. IV. 78, 3.
- Minervæ Itoniæ templum
(τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰτωνίας)
in Bæotia; (*vide* *Adnot. ad*
XXVI. 5, 2.) spoliatum ab
Ætolis. IV. 25, 2. in eo pu-
blicum edictum suspendit Per-
seus, quo exules in patriam
revocat. XXVI. 5, 2. *n.*
- Minervæ templum in fum-
ma arce Agrigenti. IX. 27, 7.
in Minervæ templo Rhodi,
in honorem populi Romani de-
dicatur colossus 30 cubitorum.
XXXI. 16, 4.
- Minervæ Promontorium Campa-
niæ, τὸ Ἀθήναιον. XXXIV.
11, 5.
- M. Minucius, Magister equitum
Q. Fabii Dictatoris. III. 87, 9.
obtreçtat cunctatori Fabio. 89,
6. frustra ab eodem admone-
tur. 94, 9 *sq.* ad Gerunium
superior velitatione, propemo-
dum captis Hannibalis castris,
læticia & spe exultat. 101 *seq.*
& laudibus tollitur Romæ.
103.
- dignitate & potestate par Fa-
bio constituitur, & cum eo di-
vidit legiones. III. 103, 3 *sqq.*
Minucii legionibus, per ducis
temeritatem in summum pe-
riculum adductis, suppetias ve-
nit Fabius. 104 *seq.* Fabio
reconciliatur Minucius, & le-
giones suas rursus cum eo con-
jungit. 105, 8 *sqq.*
- Q. Minucius Thermus, a Cn.
Manlio procos. in Syriam mit-
titur ad accipiendam ab Antio-
cho fidem. XXII. 26, 28.
- Miraculosæ res; in eis narrandis
modum utique tenere debet
scriptor. XVI. 12, 5 *sqq.*
Conf. Portentum.
- Misdes, legatus Pænorum Ro-
mam initio tertii belli Punici.
XXXVI. 1, 8.
- Misenum promontorium Campa-
niæ, τὸ Μισηνόν. XXXIV.
11, 5.
- Mithridates, rex Cappadociæ ad
Pontum, genus repetens ab
uno e septem Persis qui Ma-
gum occiderant. V. 43, 1 *sq.*
ejus

- ejus filia Laodice nubit Antiocho Magno. *ibid.* alia filia, pariter Laodice nomine, nupta erat Achæo. V. 71, 4. VIII. 22, 1.
- Mithridates bellum infert Sinopensibus. IV. 56. dona mittit Rhodiis, terræ motu adfluctis. V. 90, 1.
- Mithridates; sororis filius Antiochi Magni. VIII. 25, 3. *nescio an filius superioris. Sic fuerit simul sororis filius, simul uxoris frater Antiochi. Confer* Laodice.
- Mithridates, *Pharnacis filius, (ut nobis quidem visum erat,) Ponti regis;* comprehensus pace inter Eumenem & Pharnacem conclusa. XXVI. 6, 3. n. ex fœdere auxilia mittit Attalo adv. Prusiam. XXXIII. 10, 1. n.
- Mithridates, Armeniæ minoris præfectus. XXVI. 6, 11. n.
- Mitylenæi, *Μιτυληναῖοι;* eis curæ est ut pax concilieretur Ætolo inter & Philippum. XI. 5, 1.
- Mnasiades, Argivus, plurimarum palmarum athleta, pater Polycretis. V. 64, 6.
- Mnasias, Argivus, immerito in proditorum numerum relatus a Demosthene. XVII. 14, 3.
- Mnasilochus, Acarnan; quem ab Antiocho sibi tradi postulant Romani. XXI. 14, 7. n. XXII. 26, 11.
- Mnasippus, Coronæus Bœotus, Romanis imperatoribus gratulatur victoriam de Perseo. XXX. 10, 3.
- Mnesis, tibicina Alexandrina. XIV. 11, 3.
- Moagetes, Cibyra tyrannus, in Phrygia magna, ad deditionem compellitur a Cn. Manlio. XXII. 17, eidem subiecta erant oppida Syllium & Temenopolis. *ibid. vs. 11.*
- Mochyrinum *vel* Mochyrinus, *Μοχύρινος sive Μοχύρινον,* pro oppidi nomine Cyrenicæ habuit Casaubonus; nos cum Reiskio *Μοχυρίνος* viri nomen esse suspicati sumus. XXXI. 26, 13. n.
- Mocissus, *Μάκισσος,* urbs Capadociæ. Cives *Μάκισσῆς.* XXV. 4, 9. n.
- Moderatio animi res præclara. VIII. 14, 6.
- Modius; *vide* Medimnus.
- Mœnia; *vide* Muri.
- Mœragenes, corporis custos Prolemæi Epiphanis, Agathoclis iussu flagris cædendus, miro modo nudus evasit. XV. 27 *seq.*
- Molo, Mediæ satrapa, potentissimus sub Antiocho Magno. V. 40, 7. 43, 8. cum fratre Alexandro, Perfidis satrapa, defectionem molitur a juvene Antiocho. 41, 1. 43, 5 *sq.* de illa defectione quid faciendum deliberat Antiochus cum Epigene & Hermea. 41 *seq.*
- adv. Molonem mittuntur cum exercitu Xeno & Theodotus Hemilius; V. 42, 5. quos terret Molo, & Apolloniatide potitur. 43, 8. Tigrim trajicere non potest: contra eum mittitur Xenætas; 45 *seq.* quem simulata fuga decipit, & misera

- misera addeit clade. 47 *seq.* Montani Hispani, ὄρεται Ἰβη-
 mox, trajecto Tigri, Seleucia ρες; *mendosa* (ut videtur)
 & Susis captis, Mesopotamia, *scriptura, pro Oretani.*
 Babylonia & regione ad Ery-
 thræum mare potitur. 48, 10
seq.
 pugna cum Antiocho victus
 Molo, sibi ipse manus infert;
 cadaver ejus cruci adfigitur. V.
 53 *seq.* ejus mater & liberi
 a Neolao fratre occiduntur.
 54, 5.
 Molossi, Μολοττοί, Μολοσσοί,
 populus Epiri, pontem Aoi flu-
 vii intercipiunt ad retardan-
 dum iter Persei adv. Aulum
 Hostilium Cos. in Epiro.
 XXVII. 14, 3. ad Persei par-
 tes traducuntur ab Antinoο,
 Theodoto & Cephalo. XXX.
 7, 2. urbes eorum evertun-
 tur a L. Æmilio. XXX. 15,
 5 *sq.*
 Molpagoras, demagogus Ciano-
 rum, monarchicam usurpat po-
 testatem. XV. 21, 1 *sq.*
 Molyeria, Μολυρία. V. 94, 7.
 Monarchia, a volentibus conce-
 sa, & consilio magis quam vi
 & metu administrata, Regnum
 est; quæ contra, Tyrannis. VI.
 3, 9 *sq.* 4, 2. & 4, 7 *sq.* ex
 Monarchia, accedente justî ho-
 nestique notione, oritur Re-
 gnum. VI. 5 *extr.* & 6 *seq.*
 Monarchia, sua natura æqua-
 bilitatem juris odit, & quam-
 plurimos sibi subiectos vult ha-
 bere. XXII. 5, 8.
 Monarcharum securitas, in
 peregrino milite posita. XI.
 13, 8.
 Monoxyla, μονόξυλα, lintres.
 III. 42, 3.
 Mora, μόρα, Lacedæmoniorum,
 900 viris constabat, auctore
 Polybio. *Fragm. hist.* 25.
 Morbus, castrensis; *vide* Limo-
 pforus. *Conf. Medicus.*
 morborum causæ externæ
 prævidentur & curantur facile,
 internæ difficilior. XI. 25, 2.
 Morcus, Gentii legatus ad Rho-
 dios. XXIX. 2, 9, 5, 1.
 Mores & leges continent respu-
 blicas. VI. 47, 1 *sq.*
 morum diversitas, pro vario
 cæli influxu. IV. 21, 2.
 Mortem sibi consciscere, nullius
 conscium culpæ, pusilli animi
 est. XXX. 7, 8. sed, deplo-
 rata omni spe salutis, tamen
 vitæ studio teneri, turpe 8, 3.
Conf. Fragm. gramm. 75.
 Mortem contemnere do-
 cet vis doctrinæ & rationis.
Fragm. gramm. 11.
 Mortuorum laudatio apud
 Romanos pro Rostris. VI. 53
seq. mortuorum imagines. VI.
 53, 4 *sq.*
 Morzias, rex Paphlagoniæ.
 XXVI. 6, 9. n.
 Motieni, Μοτιηνοί, oppidum Hi-
 spaniæ, Romanorum colonia?
Fragm. hist. 33. n.
 Motus varii equitum & exercita-
 tiones, a Philopœmene equi-
 tum præfecto Achæorum insti-
 tutæ. X. 21. n.
 motus solertes Scipionis in
 pugna

- pugna ad Ilipam adv. Asdrubalem, Gisconis fil. XI. 23.
- Mulelacha, Africae oppidum in promontorio ad mare Atlanticum, *Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.*
- Mulieres civitatum Africae Pœnis subjectarum, mundum suum conferunt in stipendium militum adversus Pœnos. I. 72, 5 *sq.*
- mulieribus Alexandrinis dira quæque imprecatur Oenante, & illæ vicissim huic. XV. 29, 10 *sqq.*
- mulieres Apamenses uxorem Hermeæ lapidibus obruunt. V. 56, 15.
- mulieres Hispanæ captivæ, liberaliter habitæ a Scipione. X. 18, 7 *sqq.*
- mulieribus Romanis vinum bibere non licet. VI. 2, 3 *sqq.*
- mulieres Romæ in publico terrore per templa discurrunt, eorumque pavimenta passis crinibus verrunt. IX. 6, 3 *sq.*
- mulieris formam habuit machina, qua Nabis usus est ad torquendos divites cives. XIII. 7.
- mulieres spoliare Charops Epirota consuevit matris opera. XXXI. 21, 13 *sq.*
- muliebris sexus natura garulus. XXXII. 12, 10.
- L. Mummius, Μόμμιος, Achæos debellat pugna ad Isthmum. III. 32, 3. non patitur deleri Philopœmenis honores. XL. 8, 3. integrum & humanum se præstitit ergo Achæos. XL. 11.
- Mundi quatuor plagæ. III. 36, 6 *sq.*
- Munerum captatio grassatur inter Græcos. XVIII. 17, 7.
- Munitionum anceps usus. *Fragm. gramm. 9.*
- qua parte munitissimæ sunt urbes, ea facillime nonnumquam capiuntur, negligentia oppidanorum. VII. 15, 2 *sq.*
- Murgantia, Siciliae oppidum, apud Polybium vulgo ἡ Μεργάνη. I. 8, 3. n.
- Murorum urbis mensura capienda, priusquam scalas adplicare adgrediaris. V. 98. ea mensura quomodo capiatur. IX. 19.
- muros urbis obsessæ, cuniculis subfossos, publicis fustulciebant oppugnatores, deinde incensis publicis subruiebant. V. 4, 6 *sqq.* 100, 4. XVI. 11, 5.
- Musæus, Antiochi caduceator ad Scipiones missus. XXI. 13, 1. ab eodem legatus ad Cn. Manlium procos. Ephesi hibernantem. XXII. 24, 3 & 8 & 11 *sq.*
- Museum, Μουσείον, locus circa Olympum in Macedonia. XXXVII. 1. n.
- Museum Tarenti, ubi convivium de die celebrat Livius, urbis præfectus. VIII. 27, 11. 29, 1.
- Musicae studium & exercitium consuetum Arcadibus, necessarium ad molliendum ingenium & mores. IV. 20 *seq.*
- Mutina, ἡ Μοτίνη, Romanorum colonia; obsidetur a Boiis & Insubribus, & in ea triumviri agris dividendis. III. 40, 8 *sq.*
- Conf. Fragm. histor. 33. & ibi Not.*
- Mycenæ, Μυκῆναι. XVI. 16, 4.
- Mydionia & Mydionii, mendo-
sa olim scriptura, pro Me-
dion

- dion *vel* Medeon, ἔς Medio-
nii. II. 2-4. *Vide* Medion.
- Mygdonia, ἡ Μυγδονία, regio
Mesopotamiæ, Antiochia Myg-
doniæ, *alias* Nisibis, V. 51,
1. n.
- Myiscus, unus e ducibus copia-
rum Antiochi M. ad Raphiam.
V. 82, 13.
- Mylæus campus, τὸ Μυλαῖον
πεδῖον, in Sicilia, per quem
decurrit Longanus annis. I. 10,
7. *Ab eo non differt* Mylai-
tes ager, ἡ Μυλαῖτις *vel* Μυ-
λαῖτις χώρα. I. 23, 2. n.
- Mylasa *vel* Mylassa, urbs Cariæ,
ἡ Μυλασέων *vel* Μυλασσέων
πόλις. Mylasenses Philippo
commeatum suppeditant; urbi
frustra insidias struit Philippus.
XVI. 24, 6 *sq.* *De nominis*
scriptura vide ibi not. ἔς ad
XXII. 27, 4.
post bellum Antiochicum,
immunes a tributo Mylasen-
ses pronunciantur a Romanis.
XXII. 27, 4. urbes Euromen-
sium cum occupassent, acie
vincuntur a Rhodiis. XXX. 5,
11 & 15.
- Myndus, urbs Cariæ, ἡ Μυνδίων
πόλις, ad finem Bargyliticum.
XVI. 12, 1. Myndiorum ager,
ἡ Μυνδία. XVI. 15, 4.
- Myrcal, Pœnus, *subscripsit* for-
mule fœderis Hannibalis cum
Philippo. VII. 9, 1.
- Myrina, ἡ Μύρινα, urbs Æoli-
dis, e qua præsidium suum
deducere jubetur Philippus.
XVIII. 27, 4. n. *Distinguen-*
da a Myrina Lemni, de qua
in Adnot. ad l. c. agitur;
quæ huc non spectat.
- Myrrichus, Bœotus, cujus pecus
abigitur ab Achæis. XXIII. 2,
15.
- Myrtis, Argivus, immerito prodi-
tor vocatus a Demosthene.
XVII. 14, 3.
- Myrtium, prostibulum Alexan-
driæ. XIV. 10, 3 *sq.*
- Myrto, & ejus filius Nicanor, fo-
cii Charopis. XXXII. 21, 9 *sq.*
22, 3.
- Myfia, ἡ Μυσία. Myfi, οἱ Μυ-
σολ. Ex Æolide, trajecto Ly-
co amne, ad Mysorum habita-
tiones pervenit Attalus; ἐπὶ
τὰς τῶν Μυσῶν κατοικίας.
V. 77, 7.
- Mysia pars, quam in Asia
possidebant Byzantii, adimitur
his a Prusia. IV. 50, 4. sed
eis restituitur pace facta. 52, 9.
Myfi a Romanis Eumeni dati,
quos ipse sibi subjecerat. XXII.
27, 10.
- Myfi, in exercitu Achæi.
V. 76, 7. in pompa Antio-
chi Epiphanis. XXXI. 3, 3.
- Mytistratum, τὸ Μυττ(στρατον)
Siciliæ oppidum munitum, ca-
ptum a Romanis. I. 24, 11.
- Myrtonus, homo Afer, cujus ope-
ra res in Sicilia administravit
Hannibal. IX. 22, 4.
- Myus, Μυοῦς, Ioniæ oppidum,
Magnetibus a Philippo dona-
tum. XVI. 24, 9. n.

N.

Nabis, in Lacedæmoniorum re-
gno succedit Machanidæ, per-
ditissimus sævissimusque tyran-
nus. XIII. 6. XVI. 15. ad ex-
torquendam civibus pecuniam,
machi-

machina utitur forma muliebri, Apege uxoris similitudine. XIII. 7. ejus latrocinia, & initium belli cum Achæis. 8.

cum Messeniis, fociis, perfide egit. XVI. 13, 3. *n. conf. c. 16 sq.* Argis per uxorem latrocinia & favitiam exercet.

XVII. 17. *De eodem Nabide adde XXI. 9, 10. & Fragm. hist. 34.*

ejus filius Armenas, Romæ obles moritur. XX. 13, 4. *Conf. Adnot. ad c. 12, 2.*

Nadagara, *mendosa apud Livium scriptura, pro Naragara, quod vide.*

Namnetes vel Nannetes, *Ναυνητες s. Ναυνηται*, Galliæ populus. XXXIV. 10, 6.

Naragara, *τὰ Ναράγαρα*, Africæ oppidum, ubi castra habuit Scipio, haud procul Zama. XV. 5, 14. *n. Mendose vulgo Μάργαρον legebatur.*

Narava, Numida, bello Africo ad Amilcarém & Pœnos transit. I. 78. (*De nomine vide Adnot. ad I. 78, 1.*) filiam suam ei despondet Amilcar. *ibid.* fidelem Amilcari & Pœnis operam præstat. *ib. & 82, 13. 84, 4. 86, 1.*

Narbo, *ὁ Νάρβων*, fluvius Galliæ, ab occasu Rhodani in mare exiens Sardoum. III. 37, 8 *sq. n. 38, 2. XXXIV. 10, 1.*

Narbo, *Νάρβων*, *gen. Νάρβωνος*, nobilis urbs Galliæ, cujus cives cum remotissimis gentibus commercium exercent. XXXIV. 6, 3 *sqq.*

Nasica. *Vide P. Cornelius.*

Nasus, *Νῆσος*, (*ἢ Νῆσος dori-*

ca dialecto scripsit Polybius, quemadmodum Livius legit;)

oppidum Acarnaniæ, ademtum Acarnanibus ab Ætolis. IX. 39, 2. *ubi Casaub. in versione Naxum posuit ex mendosa apud Livium scriptura.*

Natura animi humani non minus, quam corporis, e rebus contrariis interdum composita est. IV. 8, 7.

Naturæ memorabilia adnotare etiam debet historicus. IV. 40, 1 *sq.*

Navarchis, *i. e.* classis præfectus, pro legatis uti amant Rhodii. XXX. 5, 5. XVII. 1, 4.

Naucratis, *ἡ Ναύκρατις*, urbs Ægypti. XXIII. 16, 6. XXVIII. 17, 10.

Naufragium infandum classis Romanæ ad Camarinam, ex pertinaci audacia consulum M. Æmilii & Servii Fulvii. I. 37. aliud Cn. Servillii & C. Sempromii Coss. inter Siciliam & Romanam. I. 39. L. Iunius Coss. inter Pachynum & Lilybæum totam classem naufragio perdidit, ut ne tabula quidem superesset. I. 54. eandem tempestatem Pūnici gubernatores sua peritia & providentia effugiunt. *ibid. vs. 6 sq. Conf. Tempestas.*

Navis. *Vide Acatium; Classis; Deceris; Ένναϊδευήρης, Enneris; Hepteris; Hexeris; Hippagines; Lembus; Linter; Monoxylon; Parones; Osteris; Pistris; Quadriremis; Quinquere-
mis; Ratis; Triemioliæ; Triremis; & similia.*

Actuaria navis quinquaginta remo-

remorum, πεντημόντορος. I. 20, 14. 73, 2. πεντημοντορικὸν πλοῖον. XXV. 7, 1. cujus pretium æstimatur talenti. *ibid.* vs. 2. actuaria navis triginta remis acta, τριακοντάκωπος. XXII. 26, 3.

δεκαναῖα, decem navium classis. XXIII. 7, 4. XXV. 7, 1.

naves longæ testæ, νῆες μακρὰὶ κατὰφρακτοί. I. 25, 7. navis rostrata, ἐπίπλους ναῦς. I. 27, 5. n. oneraria, φορτηγός. I. 52, 6. navis prætoriana, ναυαρχίς, XVI. 3, 3. speculatoria navis, ex *Casauboni interpretatione*, ναῦς ταχυπλοοῦσα. III. 95, 6.

Naves bellicæ a Romanis primum fabricari cœptæ bello primo Punico, cum nullam antea neque testam navem habuissent, neque longam omnino, (*id est*, ad bellum instructam,) & ne lembum quidem. I. 20. navis una Pœnorum, quæ litori impacta in potestatem venerat Romanorum, pro exemplo his fuit ad naves bellicas ædificandas. I. 20, 15. navis quæque in classe M. Reguli capiebat 300 remiges, & 120 milites. I. 26, 7. naves Romanorum ad motum minus habiles, quam Pœnorum. I. 22, 3. 51, 6.

naves per Isthmum transductæ, ad Corinthum; IV. 19, 7 seqq. V. 101, 4. Tarenti. VIII. 36.

Naupactus, Ναύπακτος, ἡ τῶν Ναυπακτιῶν πόλις, urbs Ætoliae cum portu, ex adverso Panormi, portus Peloponnesi.

V. 102, 9. eo cum 40 lembis venit Scerdilædus, cum Ætolis se jungens. IV. 16, 9.

Naupacti agrum, τὴν Ναυπακτίαν, populantur Achæi. V. 95, 11. Naupacti congregati Ætoli, de pace agunt cum Philippo & Achæorum legatis. V. 103 seqq.

Naupactia Cæla, τὰ Κοῦλα τῆς Ναυπακτίας. V. 103, 4. inter Naupactum & Callipolim est mons Corax. XX. 11, 11. *De Naupacto adde* XX. 10, 5. XXIV. 5, 16. XXXVIII. 5, 9.

Naupactius, Ναυπάκτιος, Cleonicus. V. 95, 12. Agelaus. V. 103, 9.

Nautica militia apud Romanos legitur ex eis qui infra 4000 æris censi sunt. VI. 19, 2.

Naxus. Sic ex mendosa apud Livium lectione scripserat Casaub. in Polybii versione, IX. 39, 2. pro Nafus, quod vide. Confer Gronov. ad Liv. XXVI. 25.

Neapolis, ἡ Νεαπολιτῶν πόλις, ex celeberrimis & pulcerrimis urbibus in ora Campaniæ. III. 91, 4. in eam impune exsulatum abire licet civibus Romanis, criminis capitalis reis. VI. 14, 8.

Neapolitani naves præbuerunt Romanis, initio primi belli Punico. I. 20, 4.

Νέα πόλις, ἡ παλαιὰ πόλις; partes Panormi urbis. I. 38, 9.

(*Nova Carthago, est καὶ νῆ πόλις*. II. 31, 1. III. 39, 6. *nisi* II. 31, 1. *pro simplici* Καρχη-

Καρχηδόνα, Νέαν Καρχηδόνα *scripsit Polybius.*)

Neleus, Mileti conditor; cuius filius a Iassensibus advocatur ad coloniam Iassum deducendam. XVI. 12, 2.

Nemea, Nemeorum solennia, ἡ τῶν Νεμέων πανήγυρις, ὁ τῶν Νεμέων ἀγών, Argis celebrata. Ad ea se confert Antigonus *Dofon*. II. 70, 4. Philippus. V. 101, 5. rursus. X. 26, 1. Q. Cæcilius, legatus Romanorum. XXIII. 10, 1 *sq. n.*

Neo; *vide* Neon,

Neocretes, Νεοκρήτες. V. 3, 1. 65, 7. 79, 10.

Neolaidas, Ptolemæi senioris legatus Romam. XXXIII. 5, 4.

Neolaus, Molonis frater, lævo cornu Molonis præest in pugna cum Antiocho. V. 53, 11. victus, in Persidem abit, matrem & Molonis liberos obtruncat, tum ipse se jugulat. 54, 5.

Neon, *vel* Neo, Philiadis filius, Messenius, immerito proditor vocatus a Demosthene. XVII. 14, 3.

Neon s. Neo, Ascondæ filius, Brachyllæ pater, Bæotus, præfectus equitum, Antigoni *Dofoni* pepercit, cum is æstu maris in ipsius potestatem venisset. XX. 5, 5 *sqq.*

Neon *alius*, ex eadem familia, (XX. 5, 14) *forte nepos superioris*, prætor decedens, per legatum Chalcidem ad legatos Romanos missum, commune Bæotorum fidei Romanorum tradit; mox domo ejectus, ad Perseum confugit, cui magis *Polybii Hister. T. VIII.*

quam Romanis favebat. XXVII. 1 *seq. n.*

Neptunus; coram eo istum fœdus Philippi cum Hannibale. VII. 9, 2. Neptuni opem militibus suis ad Novam Carthaginem promittit Scipio. X. 11, 7. 14, 12. Neptuni fanum Mantineæ, XI. 11, 4 & 6. diripitur a Polycrito. IX. 34, 10. Neptuni fanum Milesiorum, ad finem Iassensem. XVI. 12, 1.

Nercobrica, Νερρόβρινα, urbs Hispaniæ. XXXV. 2, 2. *n.*

Nereis, Pyrrhi filia, mater Hieronymi, regis Syracusarum. VII. 4, 5.

Nertobrica, Νερτόβρινα. *Sic fortasse Polybius scripsit* XXXV. 2, 2. *pro vulgato* Νερρόβρινα.

Nervi præparati. IV. 56, 3.

Nestor Cropsius. XXVII. 4, 4.

Nicæa, Νίκαια, urbs *Locridis* ad finem Maliacum, *haud procul Thermopylis*; ibi adpellit Attalus, cum Ætolis communicaturus. X. 42, 4. prope eam Philippus colloquitur cum T. Quintio. XVII. 1, 5. 7, 7.

Nicæa, Νίκαια, Massiliensium colonia in Liguria, obsessa a Liguribus. XXXIII. 4, 2.

Nicagoras, Messenius, hospes olim & amicus Archidami, Spartæ regis, a Cleomene perfide occisi, Alexandriam venit, equos venum advehens; ubi ejus opera Cleomeni insidiatur Sosibius. V. 37 *seq.*

Nicagoras Rhodius, Romam legatus. XXVIII. 2, 1. *ubi in vers. lat. imprudentibus nobis, e Casauboniano exemplo*

Bb

Nica-

- Nicanor, *pro* Nicagoras, *in nostram editionem irrepsit. Ad de* XXVIII. 14, 5. *ubi perperam vulgo Νικαγόρας Νικάνδρου, pro Νικαγόρας, Νικάνδρος, inde ab Ursino editum erat.*
- Nicander, Ætolus, ad Antiochum missus, propensum regis, in Ætolos animum renunciat. XX. 10, 16. in reditu cum in manus Philippi incidisset, saluus ab eo dimittitur. 11, 1 *sqq.*
- prætor Ætolorum, Amphiochiam & Aperantiam recepit, Dolopiamque Ætolis adjunxit. XXII. 8, 3 *sqq.* mox oppugnata a Romanis Ambraclæ opem ferre conatur, sed parum proficit. XXII. 10, 7 *sqq.*
- Romam legatus cum Phæneæ. XXII. 13, 15. Post bellum Antiochicum legationem cum Pantaleonte obit ad Romam. XXVIII. 4, 11. *nescio an eadem legatio, de qua modo dictum.*
- bello Persico favens Perseo, Romanis suspectus, Romam evocatur, ibique vitam finit. XX. 11, 9 *sq.* XXVII. 13, 14. XXVIII. 4, 6, 6, 7.
- Nicander Rhodius, Romam legatus. XXVIII. 2, 1. 14, 5.
- Nicanor, occidit Seleucum, Callinici filium, Antiochi M. fratrem, expeditionem in Asiam eis Taurum fuscipientem. IV. 48, 8. occiditur ab Achæo. 48, 9.
- Nicanor, dux copiarum Philippi, Atticam populatur; ei legati Romani, Athenis versantes, minacia mandata dant ad Philippum. XVI. 27, 1 *sqq.*
- Nicanor, Elephantus cognomine, (*nescio an idem cum superiore*) præest sinistro cornu in acie Philippi ad Cynoscephalas. XVIII. 7, 2.
- Nicanor, amicus & comes Demetrii Syri, Romæ obsidis. XXXI. 22, 4.
- Nicanor, Epirota, Myrtonis filius, amicus Romanorum, socius & scelerum fautor Charopis. XXXII. 21, 9 *sq.* 22, 3.
- Nicanor perperam scriptum in vers. Casaub. XXVIII. 2, 1. pro* Nicagoras; *idque imprudentibus nobis in nostram etiam versionem irrepsit.*
- Nicarchus, dux copiarum Antiochi in Cœlesyria cum Theodoto (*Hemio, puto. Conf. V. 79, 5.*) V. 68, 9 *sqq.* cum eodem præest oppugnationi urbis Rabbatamana. V. 71, 6 *sqq.* phalangi præest cum eodem Theodoto Hemio, in pugna ad Raphiam. 79, 5. hortatur exercitum. 83, 3. acies ejus inclinatur. 85, 10.
- Nicasippus, Eleus, captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.
- Nicephorium, τὸ Νικηφόριον, prope Pergamum, vastatur a Philippo, & lucus excinditur. XVI. 1, 6. XVII. 2, 2. plantas & hortulanos se missurum ait Philippus, ad illud restituendum. XVII. 6, 4.
- idem Nicephorium & templa ad Pergamum vastat Prusias. XXXII. 25, 3.
- Nicias, dux olim Atheniensium ad

- ad Syracusas, lunæ defectu turbatus, occasionem rei bene gerendæ omittit. IX. 19, 1 *sqq.*
- Nicias, familiaris & cognatus Mennæi, dux Ptolemæi, succursurus urbi Abilis, vincitur ab Antiocho Magno. V. 71, 2.
- Nicias, Epirotas, legatus in Macedon. ad gratulandam Romanis victoriam de Perseo. XXX. 10, 4.
- Nicippus, ephorus Messeniorum. IV. 31, 2. n.
- Nico & Philemenus, Tarentini, Hannibali Tarentum produnt. VIII. 26 *seqq.*
- Nico, cognatus Agathoclis, Alexandriæ ad supplicium rapitur. XV. 33, 7. n.
- Nicocles, Sicyoniorum tyrannus, ab Arato eversus. X. 25, 3.
- Nicodemus, Eleus, legatus a Philopœmene Romam missus. XXIII. 1, 4. legationem renunciat. 7, 5 *sqq.*
- Nicolaus, genere Ætolus, V. 68, 5. dux Ptolemæi, Theodotum Ætolum Ptolemaide obsessum tenet; sed adveniente Antiocho discedit. V. 61, 8 *sq.* subsidia mittit urbi Dora, ab Antiocho obsessæ. 66, 1.
- ei summa rerum in Cœlesyria committitur a Ptolemæo. 68, 2. angustias ad Platanum & ad Porphyreonem occupat. 68, 6 *sqq.* sed ex eis expulsus, fugam effusam capeffit. 69.
- videtur inde ad Antiochum M. defecisse; certe in ducibus Antiochi, in Hyrcaniam cum exercitu proficiscentis, commemoratur Nicolaus Ætolus. X. 29, 6. *Conf.* V. 70, 10.
- Nicomachus, Acarnan, exsul Thuriensis, Ambraciæ habitans, Ætolorum legatus Roman. XVII. 10, 9. n.
- Nicomachus, Rhodius, amicus Achæi, liberare Achæum ex arce Sardiniam studet. VIII. 17, 9. 18, 9 *sqq.* 19, 4 *sqq.* ejus opem Achæus cum Ptolemæo consilia communicaverat. VIII. 17, 10.
- Nicomedes, Cous, dux Antiochi. X. 28, 6.
- Nicomedes, Prusiæ frater & legatus Roman. XXXII. 26, 4.
- Nicophanes, Megalopolitanus, ab Arato mittitur ad Antigonum, Philippi tutorem, de jungenda societate. II. 48 *sqq.*
- Nicostratus, Trichoniensis Ætolus, pater Dorimachi, cum Latrabo communem Bœotorum conventum violavit. IV. 3, 5. XXVIII. 37, 4. IX. 34, 11.
- Nicostratus, ab epistolis Agathocli, regni Ægyptiaci administratori. XV. 27, 7 *sqq.*
- Nicostratus, quinquere mi Rhodiæ præfectus in pugna navali ad Chium. XVI. 5, 1. Rhodiorum legatus ad L. Æmilium Cof. & ad Perseum. XXIX. 4.
- Nicostratus, legatus Xanthiorum ad Romanos adv. Rhodios. XXVI. 7, 3.
- Nilus fluvius, ὁ Νεῖλος. Inter Nilum & Tanaïm interjecta est Asia; inter eundem Nilum & Frerum Herculeum, Africa. III. 37, 3 *sqq.*
- Nili canales aperiri jubet Ptolemæus Philopator adv. adventum

- ventum Antiochi Magni. V. Nova urbs, ἡ νέα πόλις, pars
62, 4. n. Panormi urbis Siciliae. I. 38, 9.
- Nili aquam Berenicæ filia, Nox. Noctis tempora & partes
Syriæ reginæ, bibendam mit- in numero habere debet im-
tere confueverat pater Ptole- perator. IX. 18.
mæus Philadelphus. *Fragm.* noctis simulacrum prælatum
histor. 54. in pompa Antiochi Epiphanis.
XXXI. 3, 15.
- Nix plurium annorum in Alpibus, Nucerini, Νουκερίνοι, in Cam-
multas difficultates præbet Han- pania ad mare. III. 91, 4.
- Nobilitas apud Locrenses a femi- Nudi in acie pugnant Galli Gæ-
nis derivabatur. XII. 5, 6. *sqq.* sati. II. 28, 8. 29, 7.
- Nola, ἡ Νώλη. Campos circa Numenius *vel* Numinius, a Pto-
Capuam & Nolam olim tenuer- lemæis fratribus Romam lega-
ant Etrusci. II. 17, 1. n. *Ste-* tus. XXX. 11, 1.
- phanus Byz.* Ἐξ ἐξ ἐο *Sui-* Numidæ, οἱ Νομάδες.
das. Νῶλα, πόλις Αὐσονῶν, equites in exercitu Pæno-
παρὰ Ἐγκαταίω. Πολύβιος rum, retrocedendo fallunt ho-
δὲ Νώλην αὐτὴν φησὶ. stes. I. 19, 2. *sqq.* propria
Nolani, Νώλανοί, a meri- hæc eorum pugnandi ratio, re-
die Capuæ. III. 91, 5. trocedere, & mox fronte con-
Nomades Aspasiacæ. X. 48, 1. versa rursus hostem petere. III.
sqq. 72, 10.
- Nomades *Scythæ*, Bactrianæ im- Numidæ in Africa hostiliter
minent. XI. 34, 5. *Conf.* Nu- invadunt Pænos, non secus ac
midæ. Romani. I. 31, 2. cum rebel-
libus mercenariis faciunt Nu-
midæ & Afri; qui, ubi semel
victi sunt, bidui aut tridui
viam solent recedere. I. 74, 7.
- Nomina notorum locorum, a scri- Numida Narava; *vide suo*
ptore adposita, memoriam ju- loco.
vant; ignotorum nuda nomi-
na adponere, nil juvat. III. 36,
2. *sq.*
- Non putabam dicere, turpe est
imperatori. X. 32, 12.
- Norici Taurisci, οἱ Ταυρίσκοι
οἱ Νωρίκοι. XXXIV. 10, 10.
- Nothocrates, Gortynius Cretensis,
Cydoniam urbem adgreditur &
pæne capit. XXVIII. 13, 1.
- Notium, τὸ Νότιον, oppidum
Ioniae, Colophonii vicinum.
XXII. 27, 4. n.
- Nova urbs, Καὶνή πόλις, id est
Nova Carthago in Hisp. II. 13,
3. *Vide* Carthago nova.
- Numidæ, præsidio Hispaniæ
relicti ab Hannibale. III. 33,
15. Numidæ equites, ab Han-
nibale ad Rhodanum explora-
tum missi, III. 44, 3. fugan-
tur ab equitibus Scipionis. 45.
Numidis persequendi permit-
tuntur fugientes in pugna Can-
nensi. 116, 7.
- Numidæ equites Masanißæ
cum Asdrub. Gisc. XI. 21, 1.
Conf. Masanißæ & Syphax.
Numi-

Numidia, ἡ Νομαδία, cum sterilis & inculta fuisset, Masanissæ arte & industria exculta est. XXXVII. 3, 7 *sq.*

Numine divino adflati Romani. *Fragm. gramm.* 57. Scipio Africanus Major. X. 2, 12.

Numinius; *vide* Numenius.

T. Numisus, Τίτος Νεμέσιος, legatus a senatu Romano in Ægyptum missus. ad pacem inter Ptolemæos & Antiochum conciliandam. XXIX. 10, 3.

Nutria, Νουτρία, urbs maritima Illyrici, a Romanis per vim capta. II. 11, 13.

O.

Oblectatio & utilitas, duplex finis poetæ & historici. XV. 36, 3.

Obolus. Oboli quarta pars, semissis. II. 15, 6. *n.* Oboli duo, stipendium quotidianum militis Romani; quatuor, stipendium centurionis. VI. 39, 12. *n.*

Obsidentes Romani Agrigentum, obsidentur ipsi. I. 18, 10. *Sic* ad Capuam. IX. 3. *Sic* Matho & Spendius ad Carthaginem. I. 84, 1.

Obsides Hispani, qui in potestate Pœnorum Sagunti fuerant, produntur Romanis, & ab his sine pretio dimittuntur. III. 98 *seq.*

obsides Asdrubal exegerat filias Indibilis & uxorem Macedonii. IX. 11, 4. X. 35, 6. 38, 1 *sq.* obsides trecentos Hispanorum, præmiis donat Scipio & consolatur. IX. 18.

obsides a Pœnis exacti initio

tertii belli Punici. XXXVI. 3, 5 *sq.*

Occasio, in omnibus rebus plurimum valet, maxime in bello. X. 43, 2. *conf.* Tempus.

Occidens, ἡ Ἐρπέρα. Ab occidente (*scil. sive a Romanis, sive a Pœnis*) nubes imminet Græciæ. V. 104, 10. Occidentem respiciebant populi Asiæ. V. 105, 7.

Oceanus. III. 33, 15. XVI. 29, 6. *vide* Atlanticum mare.

Ochlocratia, ὀχλοκρατία καὶ χειροκρατία. In eam degenerat democratia. VI. 4, 6 & 10. *coll. c.* 9, 5 *sqq.*

M? Octacilius *vel* Otacilius Cos. in Siciliam mittitur cum M? Valerio. I. 16, 1. *n.* foedus facit cum Hierone. *ibid.*

T. Octacilius *vel* Otacilius Cos. cum L. Valerio Flacco, rem in Sicilia commode gerit. I. 20.

Cn. Octavius, ab A. Hostilio procos. legatus cum C. Popillio mittitur ad populos Græciæ bello Persico. XXVIII. 3-5.

a senatu in Macedoniam, Asiam & Syriam mittitur post mortem Antiochi Epiphanis, ad regias Syriæ opes minueudas. XXXI. 12, 9. in Cappadociam venit. 13, 4 *sqq.* occiditur Laodicææ a Leptine. XXXI. 19, 1. XXXII. 7, 2. eadem ejus Romæ excusant legati Antiochi & Lysæ, quos non audit senatus. XXXI. 19, 1 *sqq.*

Ostres in classe Philippi. XVI. 3, 7 *sq.*

Oculi testes certiores auribus. XII. 27, 1. IV. 40, 3.

Bb 3

Amen-

- Amentia est, cum malitia conjuncta, putare, si oculos claudas, ne alterum quidem videre. IV. 27, 7.
- Oculus justitiæ; *vide* Iustitia.
- Odrysæ, Ὀδρύσαι, populus Thraciæ mediterraneæ; in fidem accepti a Philippo, paullo post deficiunt, & præsidium regium Philippopoli expellunt. XXIV. 6, 4 *sqq.*
- Odrysarum rex, Dromichætes. *Fragm. gramm.* 14. Cots; Romam legatos mittit. XXX. 12.
- Oeanthia vel Oeanthea, Οἰάνθεια, oppidum Ætoliæ, ex adverso Ægiræ. IV. 57, 2. n. *Mendose vulgo Oeanthia.*
- Oeanthenfium agrum (τῶν Οἰανθέων) populatur Philippus. V. 17, 8. *ubi perperam vulgo Τανθέων, Hyanthensium, legebatur.*
- Oenante, mater Agathoclis, regni Ægyptiaci administratoris. XIV. 11, 1. seditione adv. Agathoclem orta, mulieribus Alexandrinis dura quæque imprecatur. XV. 29, 8 *sqq.* ad supplicium abripitur, & a populo discerpitur. XV. 33, 8 *sq.*
- Oeniadæ, οἱ Οἰνιάδαι, ἢ ἡ τῶν Οἰνιάδων πόλις, oppidum maritimum in extrema parte Acarnaniæ situm, qua Ætoliam attingit Acarnania, Ἔς. IV. 65, 9. illud ab Ætolis desertum, occupat Philippus, & valide munit. IV. 65, 2 *sqq.*
- Acarnanibus ab Ætolis ademptum, IX. 39, 2. restitui-
tur Acarnanibus ex conditione pacis Ætolis datæ a Romanis. XXII. 15, 14.
- Oenis, ephorus Messeniorum. IV. 31, 2. n.
- Oenus, ὁ Οἰνοῦς, gen. Οἰνοῦντος, fluvius Laconicæ, Sellasia Spartam fluens, inter Evam & Olympum colles. II. 65, 9. 66, 7.
- Officii notio, unde ducta. VI. 6, 7.
- Ogygus, rex Achaia postremus; cuius post mortem statum popularem instituerunt Achæi. II. 41, 5. IV. 1, 5. *Priori loco mendose ἕως Γύρου truncato nomine vulgo edebatur ex msstis; cum Gygen, celebrem Lydiæ regem, in animo habuissent librarii.*
- Olana, Olane, Volane, Ὀλανα ἢ Ὀλανα, alterum ostium Padi fluvii. II. 16, 10 *sq. n.*
- Olcades, Ὀλκᾶδες, populus Hispaniæ ab Hannibale subactus. III. 13. eorum urbs princeps Althæa. *ibid.* Olcades Hispania in Africam transducti ab Hannibale. III. 33, 9.
- Olcium, *rectius* Volcium, Ὀλκίον, oppidum Etruriæ. VI. 59, 7. n.
- Olenus, Ὀλένος, una e duodecim primum olim fœderatis Achaia civitatibus; quæ infraurato deinde fœderi accedere noluit. II. 41, 7 *sq. n.*
- Oleorum odoratorum varia genera. XXXI. 4, 2.
- Oligarchia, Ὀλιγαρχία, ὀλιγαρχικὸν πολιτεύμα. VI. 3, 11. *in pejorem fere partem accipitur id nomen, ubi non penes*

nes optimates, τοὺς ἀρίστους, sed penes paucos haudquaquam optimos est summa potestas.

VI. 4, 3-8.

Aristocratia quomodo in Oligarchiam degeneret. VI. 8, 4 sqq. qua ratione Oligarchia in democratiā convertatur. VI.

9, 1 sqq.

Oligyrtus vel Olygyrtus, mons Arcadiæ, haud procul Caphyis, inter Orchomenum & Caphyas.

IV. 11, 1. n. & IV. 70, 1.

ubi mendoſe vulgo partim Λιγυργον partim Λύγυργον dabant libri. Vide ibid. Adn.

In eo monte est prominens collis, qui Propus, Πρόπους, nominatur. IV. 11, 6.

Oliva, pacis & amicitiae signum Gallis, & fere omnibus barbaris, sicut caduceus Græcis. III. 52, 3.

Olygyrtus. Vide Oligyrtus.

Olympia, ἡ Ὀλυμπία, urbs Elis. IV. 10, 5. Distinguitur tamen, ab Elide IV. 73, 3 sq. ubi ab Olympia in Elidem (εἰς τὴν Ἠλιδὸν) progressus dicitur Philippus: scil. quatenus ager Pisæus, id est, regio in qua est Olympia, peculiari nomine Pisatidis (IV. 74, 1.) ab Elide strictius dicta distinguitur.

Olympiæ castra habet Philippus. IV. 75, 8. 77, 5. 84, 2. Olympia Elidem a Philippo dimittitur Amphidamus. IV. 84, 8.

Olympiæ templum & ibi signum Iovis a Phidia factum miratur L. Æmilius. XXX. 15,

3 sq. idem templum ornat Mummius. XL. 11, 1.

Olympia ludicra, τὰ Ὀλύμπια; ab Hercule instituta ut feriæ belli. XII. 26, 2. Ob Olympiorum ludicrum, sacra & omnis belli expers olim fuerat Elis. IV. 73, 10.

Olympiorum victores, τοὺς Ὀλυμπιονίκας, in historia sua diligenter adnotavit Timæus. XII. 12, 1.

Olympias, quatuor annorum spatium. IX. 1, 1. Spicileg. Reliq. ex lib. VI. Quo pacto Olympiades numeraverit Polybius, & quo pacto annos Olympicos ad annos Consulares Romanorum retulerit, exposuimus in Annot. ad IV. 14, 9. Tom. VI. p. 20 sqq.

Olymp. VII. ann. 2. condita urbs Roma. VI. 2, 1.

Olymp. CXXIV. instauratur fœdus Achaicum. II. 41. Circa eandem Olymp. obierunt, eodem fere tempore, successores Alexandri, Seleucus Nicator, Ptolemæus Lagi, Lysimachus, & Ptolemæus Ceraunus. II. 41, 1 sq. 71, 5 sq.

ab Olymp. CXXIX. incipit Præparatio Historiæ Polybii. I. 5, 1.

circa Olymp. CXXXIX, eodem fere tempore, obierunt Antigonus, tutor Philippi; Ptolemæus Evergetes; Seleucus, Seleuci Callinici filius. II. 70, 6. 71, 3 sqq.

ab Olymp. CXL. incipit Principalis pars Historiæ Polybii. I. 3, 1. III. 1, 11. quo tempore fortuna universis pæne orbis

orbis terrarum partibus novam induxit faciem. IV. 2, 4 *sqq.* Rerum ea Olymp. gestarum summa. I. 3, 1 *sq.* Res ea Olympiade in Italia & Hispania gestæ, exponuntur libro tertio; res Græcanicæ, libro quarto & quinto. III. 118, 10 *sq.* IV. 1, 3. Brevis summa rerum lib. IV. & V. descriptarum, exhibetur. IV. 2, 4 *sqq.*

Olymp. CXL. ann. 1. initium capit Bellum Sociale. IV. 26, 1. exitus ejusdem anni notatur IV. 67, 11.

Olymp. CXL. ann. 3. rebus Græcis misceri & connecti cœperunt res Italicæ & Libycæ. IV. 28, 5. V. 105, 3 *sq.* eodem anno accidit clades Romanorum ad Trasimenum lacum, & Antiochi ad Raphiam in Cœlesyria, denique Philippi pax cum Ætolis. V. 105, 3.

In historia Olymp. CXL. res Europæ & Asiæ non in quoque anno per vices exponendas censuit Polybius; in sequentibus vero Olympiadibus, omnium terræ partium historiam per singulos annos digessit. V. 31, 4 *sq.* Confer XIV. 12. XXVIII. 14, 11. & *Argumentum librorum III-V. Tomo V. p. 495.*

Res duorum priorum annorum Olymp. CXLI. complectitur liber nonus. IX. 1, 1.

Olympiadis CXLVII. annus 4. memoratur lib. XXII. 24, 1.

Olymp. CXLVIII. lib. XXIII. 4, 1.

Olymp. CXLIX. lib. XXIV.

1, 1. Ejusdem Olymp. annus 2. lib. XXIV. 10, 1.

Quibus ex locis, quæ in Reliquiis Historiarum Polybii supersunt, intelligitur, per totius historię cursum diligenter & Olympiades omnes & annos cujusque Olympiadis adnotatas a scriptore nostro fuisse.

Olympichus, Asiæ dynasta, munera mittit Rhodiis, terræ motu afflictis. V. 90, 1.

Olympichus, Coronæus, Romanis adherendum esse contendit, non Perseo, quod voluerant Coronæi. XXVII. 1, 9.

Ὀλυμπιεῖον, Iovis Olympii templum Athenis. XXVI. 10, 12.

Olympio, Genthii legatus ad Perseum. XXIX. 2, 6. 3, 6.

Olympiodorus, princeps civitatis Byzantiorum. IV. 47, 4 *sq.*

Olympius Iupiter; vide Iupiter.

Olympus, ὁ Ὀλυμπος, Galatiæ mons. XXII. 20, 9. in eo magna clade adficiuntur Galli. XXII. 21, 1. n.

Olympus, collis Laconicæ, ex adverso Evæ, prope Sellasiam, ubi Cleomenem Antigonus acie vicit. II. 65, 8 *sq.* 66, 8 & 10. 69, 3. V. 24, 9.

Olympus, mons Thessaliæ, cum Alpibus non conferendus. XXXIV. 10, 15. ejus altera pars ad Macedoniam pertinet. XXXVII. 1, 1.

Olynthus, ἡ τῶν Ὀλυνθίων πόλις, a Philippo Amyntæ fil. in servitutem redacta. IX. 28, 2 *sqq.* 33, 2.

Omarius. Vide Homarius.

Omiæ, princeps legationis Spartanorum

- tanorum ad Philippum. IV. 23, 5. 24, 8.
- Onchestus, *Ογχηστός*, fluvius Thessaliæ. XVIII. 3, 5.
- Onei *vel* Onii montes, τὰ Ὀνεῖα ὄρη, prope Isthmum Corinthiacum. II. 52, 5. n.
- Onesigenes, Hieronymi Syracusii legatus Carthaginem. VII. 4, 2.
- Onii montes. *vide* Onei.
- Onomarchus & Philomelus Delphicum templum spoliant; tyrannos illos tollit Philippus Amyntæ fil. IX. 33, 4 *sqq.*
- Onomastus, Thraciæ præfectus, cujus opera Philippus eadem edit Maronæ. XXIII. 13, 3.
- Opheltas, Bæotus, multum confert ad perniciem Bæotorum. XX. 6, 4.
- Opici, Ὀπιμοί, ad Craterem habitant in Campaniæ ora. XXXIV. 11, 7.
- Q. Opimius Cos. bellum gerit cum Oxybiis & Decietis Liguribus, victosque in deditionem accipit. XXXIII. 5, 1. *Et cap. 7 extr. Et seq.*
- L. Oppius, legatus Romanor. ad Attalum & Prusiam. XXXIII. 11, 4.
- Optata vehementer, parum credere initio solemus ubi quis ea accidisse nunciat. XI. 3, 4.
- Optimatum principatus; *vide* Aristocratia.
- Optiones s. Vragi, *id est*, agminis coactores, in legione Romana. VI. 24, 3.
- Oraculum Tarentinis editum. VIII. 30, 7.
- Oratio L. Æmilii Paulli ad milites. III. 108 *sq.* Agelai Nau-
- paetii de Pacis commodis. V. 104. Chlænæ Ætoli oratio ad Lacedæmonios contra Macedones. IX. 28 *sqq.* Damidis Atheniensis, ad senatum Rom. pro Ætolis. XXII. 14. Eumenis, ad senatum Rom. XXII. 2-4. Lycisci Acarnanis, ad Lacedæmonios pro Macedonibus. IX. 32 *seqq.* Scipionis ad feditiosos milites. XI. 28 *seq.* viri Rhodii, ad Ætolos, de pace. XI. 5 *seqq.*
- oratio viri gravis, tempesteve habita, quam vim habeat. XI. 10, 1 *sq.* *Et vs. 6.* Aslymedis Rhodii orationem, in senatu Romano habitam, improbat Polybius. XXX. 4, 10 *sqq.*
- Orbis terrarum partes cognitæ omnes uni imperio & dominatui Romanorum subiecit fortuna. VIII. 4, 4. orbis terrarum annis LIII. sub populi Rom. imperium redactus. I. 1, 5.
- Orchomenus, ὁ Ὀρχομενός, ἡ τῶν Ὀρχομενίων πόλις, (IV. 11, 3.) urbs Arcadiæ, proditione capitur a Cleomene. II. 46, 2. pro Achæis recipitur ab Antigono. 54, 11. non vero restituitur Achæis, sed præsidio occupata tenetur ab Antigono. IV. 6, 5 *sq.*
- de situ Orchomeni conf.* IV. 11, 3. 12, 13.
- Ordo, manipulus, vexillum. VI. 24, 5. n. ordinum ductores duo in quovis manipulo. 24, 1 *sq.* cur duo, & quod eorum officium. *ibid.* vs. 7 *sqq.*

- Orestæ, οἱ Ὀρέσται καλούμε-
νοι, populus Macedoniæ; li-
bertate donati a Romanis.
XVIII. 30, 6.
- Orestes, pater Tifamenis, primi
regis Achæorum. II. 41, 4. IV.
1, 5.
- Oretani *intelligendi videntur* III.
33, 9. qui cum aliis Hispa-
niæ populis in Africam trans-
ducti sunt ab Hannibale, *ubi*
vulgo ὀρεῖται legitur, &
alii codices Ὀρήτες habent.
Vide Adnot.
- Oreus, Ὀρεός, urbs Eubææ.
X. 43, 7. Romanos illam sibi
velle fervare, immerito que-
runtur Ætoli. XVIII. 28, 5.
30, 10. n.
- Oritarum (Ὀρειτῶν) cala-
mitas. XI. 6, 8. n.
- Orgysus vel Orgysus, Ὀργυσος
sive Ὀργυσος, Illyricum op-
pidum, in vicinia Macedoniæ,
in finibus Pissantinorum; præ-
sidio occupatur a Philippo. V.
108, 8. n. *Orgessus* Livio;
fortasse Ὀργησσός scripserat
Polybius.
- Oricum, τὸ Ὀρεικόν, mons vel
regio montana inter Tigrim &
Apolloniam Assyriæ. V. 52,
3. n.
- Oricus, ὁ Ὀρεικός, oppidum
Epiri, in introitu sinus Adria-
tici. VII. 19, 2. n.
- Orii, Ὀριοί, (*sive Ὀριοί*) popu-
lus Cretæ; a Cnosiorum socie-
tate ad Lyttios deficiunt. IV.
53, 6. n.
- Orionis ortus, signum nautis in-
festum. I. 37, 4. n.
- Oritæ; *vide Oreus. Conf. Ore-*
tani, & Adn. ad III. 33, 9.
- Ornatus verus urbis, in civium
virtute cernitur. IX. 10, 1 &
12.
- Oroandenses, Ὀροανδεῖς, cives
Oroandæ, urbis Pisidiæ.
XXII. 25, 7.
- Orofernes, (*s. Holophernes; vide*
Adnot. ad III. 5, 2.) a Deme-
trio Syriæ rege adjunctus, Ariara-
them Cappadociæ regem regno
expellit. III. 5, 2. legatos Ro-
mam mittit adv. Ariarathem.
XXXII. 20, 4 *sqq.* bacchi-
cam quandam & artificiosam
invexit lasciviam. 20, 9. apud
Prienienses deponit 400 talen-
ta. XXXIII. 12. breve tem-
pus regnat. XXXII. 20, 9. *coll.*
III. 5, 2. n. & XXXII. 23,
8. n.
- Orontes, ὁ Ὀρόντης, Syriæ flu-
vius; ejus ortus, cursus, &
ostium. V. 59, 10 *sq.* An-
tiochia ad Orontem; *vide* An-
tiochia.
- Orontes, ὁ Ὀρόντης, mons Me-
diæ, prope Ecbatana. X. 27,
6. n.
- Oropus; propter Oropi vastatio-
nem multam Atheniensibus
imponunt Romani, quam illi
deprecantur per legatos tres
philosophos. *Spicileg. ex lib.*
XXXIII.
- Orthosia, ἡ Ὀρθωσία, Cariæ
pagus ad Mæandrum. XXX.
5, 15.
- Ortiago, rex Galatiæ, fortis vir
& prudens. XXII. 21, 1 *sqq.*
ejus uxor, Chiomara. *ib. vs.*
5 *sqq.*
- Ossa, Ὀσσα, mons Thessaliæ, in-
ferior Alpius. XXXIV. 10,
15.

Ostenta ante pugnam Cannensem.

III. 112, 8. ostenta in historia sua referre aspernatus est Polybius. *Testim. veterum de Polybio. Tom. V. hujus edit. p. 21 sq.*

Ostentatio. Scripta ad ostentationem comparata, ἐπιδεικτικοὶ λόγοι. XII. 28, 8 sq. τὸ πρὸς ἀλαζωνείαν καὶ Φαντασίαν. XVI. 20, 4.

Ostia. ἡ Ὠστία, ab Anco Marcio ad Tiberis ostium condita. VI. 2, 9. XXXI. 22, 7.

Ocium diuturnius, seditionis causa militibus. I. 66, 10. XI. 25, 6 sq.

Oves feræ in Corsica. XII. 3, 8 sq.

oves pellitæ, i. e. delicatæ, πρόβατα μαλακὰ. IX. 17, 6.

Oxybii, Ὀξύβιοι, Liguriæ populus; bello vexant Massilienses eorumque colonias; violant legatos Romanorum; subiguntur a Q. Opimio Cos. XXXIII. 7 seq.

Oxus fluuius, ὁ Ὠξος. Ejus origo, cursus, & catarracta: sub terra conditur, quo loco Aspasiacæ Nomades sicco pede cum equis transeunt in Hyrcaniam. X. 48.

P.

Pachynus, ὁ Πάχυνος, promontorium Siciliæ in meridiem vergens, & in mare Siculum porrectum. I. 25, 8. 42, 4. Inter Pachynum & Heracleam naufragio perit classis L. Iunii Cos. I. 54. Carthalo, circum Pachynum circumvectus, effu-

git tempestatem. *ibid.* Lilybæo Pachynum usque cum classe navigant Romani ad nuncium mortis Hieronis. VII. 3.

Padua s. Padusa, Παδῶα, (sive Πάδοσα legendum, aut Παδοῦσα;) alterum ex Padi fluvii ostiis. II. 16, 11. n.

Padus fluv. ὁ Πάδος, poetis Eridani nomine celebratus; indigenæ Bodencum vocant: cursus & ostia fluvii; fabula de Phaëtonte *Es.* II. 16. plures fluvii in Padum influentes. XXXIV. 10, 19 sqq.

ab eo Galliam Cisalpinam Polybius vocat τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία, i. e. Campos Circumpadanos. *Vide* Gallia Cisalpina, *Es.* Galli Transpadani *Es.* Cispadani.

in Padum influit Adua, in ditione Infubrium. II. 32, 2.

ad Padum duæ coloniæ Romanorum; cis Padum Placentia, trans eum Cremona. III. 40, 5.

Padum superat P. Scipio. III. 56, 5. 64, 1. ad Padum (inter Padum & Ticinum) prælio equestri ab Hannibale fugatur Scipio. 56, 6. *Es.* cap. 64 seq. X. 3, 3. *conf.* *Adn. ad* III. 65, 1. cis Padum regreditur Scipio. III. 66, 1. Padum cum exercitu superat Hannibal. III. 66.

Padusa. *Vide* Padua.

Padusa temere Casaubonus scripserat III. 32, 2. *pro* Addua vel Adua.

Pæanes canere adfuefunt Arcadum pueri. IV. 20, 8.

Pæanium, τὸ Παιάνιον, oppidum

dum Ætolicum, diruit Philip-
pus, & materiam ac regulas
Oeniadas devehit. IV. 65, 3
sq. n. & vs. 11.

Pæonia, ἡ Παιονία; ejus urbem
Bylazorem occupat Philippus,
opportune sitam ad prohiben-
das Dardaniorum incursiones
in Macedoniam. V. 97, 1.

Emathia, olim Pæonia dicta.
XXIV. 8, 4.

Palæenses vel Palenses; *vide* Pa-
lus.

Palæstina; *vide* Coelefyria, Iudæi,
& XVI. 39 seq.

Palæstra Alexandriae. XV. 30, 6.

Palatium Romæ nomen habet a
Palante, qui eo loci mortuus
est. VI. 2, 2.

Palsus, flumen Africae. *Spicileg.*
ex lib. XXXIV. num. 7.

Paludamentum Punicum subla-
tum, prælii inchoandi signum.
II. 66, 11.

Paludes. Per paludes Etruriam
petit Hannibal. V. 77 *seq.*

Palus, ὁ Παλοῦς, οὖντος, V. 5,
10. ἡ τῶν Παλαιέων πό-
λις, V. 3, 4. n. oppidum
munitum Cephalleniae. *Cives*
Palæenses & Palenses. *ibid.*
Oppugnatum oppidum & pæne
expugnatum a Philippo, non
capitur per Leontii perfidiam.
V. 3 *seq. & cap. 5, 1. 16, 6.*
100, 7.

Palus Mæotis; *vide* Mæotis.

ἡ τῶν Παμβοιωτῶν πανήγυ-
ρις. IV. 3, 5. IX. 34, 11.

Pamifus, ὁ Πάμισος, fluvius Mes-
seniae Peloponnesi. XVI. 16,
3 *& 8 sq.*

Pamphla & Pamphium, ἡ Παμ-
φλία & τὸ Πάμφιον, vicus

Ætoliae, haud procul Thermo.
V. 8, 1. n. crematur a Ma-
cedonibus. V. 13, 8.

Pamphilidas, classis præfectus
Rhodiorum, succedit Pausistra-
to. XXI. 5, 5 *sqq.* interest
deliberationi L. Æmilii Regil-
li cum Eumene, de pace An-
tiocho danda. XXI. 8, 4 *sq.*

Pamphylia, Παμφυλία.

a Pamphylia usque ad Hel-
lespontum tota ora maritima
Asiae in potestate regum Ægy-
pti fuit. V. 34, 7.

Pamphylia incolentes, ad
societatem Achæi invitat hor-
taturque Garfyris, dux copia-
rum Achæi. V. 72, 9. majo-
rem Pamphyliae partem sibi sub-
jicit Achæus. 77, 1.

in Pamphylia exercitum
ducit Cn. Manlius Vulso. XXII.
18. de Pamphylia coram X
legatis Romanis disceptat Eu-
menes cum Antiochi legatis;
illo dicente, esse cis Taurum,
his trans Taurum esse conten-
dentibus. XXII. 27, 11.

Panachaicus mons, τὸ Παναχαϊ-
κὸν ὄρος καλούμενον, immi-
nens Patræensium urbi. V.
30, 4.

Panætulus, Theodoti Ætoli jussu
Tyrum occupat, Antiocho pro-
dendam. V. 61, 5. & Antio-
cho urbem tradit. 62, 2. In
pugna Antiochi adv. Euthyde-
mum rebellem egregiam regi
operam præstat. X. 49, 11 *sq.*

Panathæorum festum; ejus
caussa (ὕπὲρ τῶν Παναθη-
ναίων) legationem ad Ægypti
reges mittunt Athenienses.
XXVIII. 16, 4.

Panchæa,

Panchæa, Παγχαία. XXXIV.
5, 9.

Pancrates, Rhodiorum Legatus ad
Q. Marcium Philippum Cos.
XXVIII. 14, 6.

Pancrates, regulus Cibyrae, oppi-
di Phrygiae. XXX. 9, 14.

Pancratiaestes Callias. XXVIII.
16, 4.

Panicum, ἔλνυμος. Panici copia
in Gallia Cisalp. II. 15, 2.

Panicus terror invadit Acarnanes
Ætoliam incurstantes. V. 96, 3.
classis Philippi. V. 110, 1.

Panium, τὸ Πάνιον, mons Palæ-
stinae vel Coelefyriae, in quo
est fons Iordanis fluvii. XVI.
18, 2. n.

prælio ad Panium Scopas
Ætolus, dux Ptolemæi Epipha-
nis, vincitur ab Antiocho Ma-
gno. XVI. 18 *seq. conf. c. 39,*
3. *Notantur* Zenonis histo-
rici errores in ejus prælii de-
scriptione commissi. *ibid. De*
eadem Pugna ad Panium *vide*
XXVIII. 1, 3. *& Not. ad*
XVI. 40, 1.

Panormus, ὁ Πάνορμος, Pelo-
ponnesi portus, adversus Nau-
pactum Ætoliae. V. 102, 9.

Panormus, Siciliae oppidum &
portus. *Sic Stephanus Byz.*
Πάνορμος, πόλις Σικελίας
καὶ λιμὴν. ὡς Πολύβιος.
opulentissima Pœnorum urbs in
Sicilia. I. 38, 7. dividitur in
Novam & Veterem urbem.
38, 9.

ad Panormum stat classis Pu-
nica. I. 21, 6. ibidem hiemat
exercitus. 24, 9. Panormum
frustra tentant Romani. 24, 9
sq. eam Pœnis eripiunt. 38,

7 *sqq.* Panormum adpellit
classis Romana, ex Africa re-
diens. 39, 5.

inter Drepana & Panormum
est Eryx mons. I. 55, 7.

Panormitidem (τὴν Πανορ-
μίτιν) & ipsam urbem Panor-
mum invadens Asdrubal, cæ-
ditur fugaturque. I. 40.

Pantacnotus, Abydenus, ad Phi-
lippum de pace mittitur. XVI.
30, 7.

Pantaleo, Ætolus, pater Archi-
dami. IV. 57, 7.

Pantaleo, Ætolus, (nescio an fi-
lius aut nepos superioris)
cum Archedamo ad M^p Acii-
lium Cos. mittitur de pace. XX.
9, 2. post bellum Antiochi-
cum legationem cum Nican-
dro obit ad Romanos; qua oc-
casionē præter spem liberatur
Thoas, Romanis traditus.
XXVIII. 4, 11. ingritudi-
nem exprobrat Thoanti. 4, 9
sqq.

Pantauchus, Balacri filius, ami-
cus Persei, legatus ad Licinium
Cos. XXVII. 8, 5 *sqq.* ad
Gentium. XXIX. 2 *seq.* pa-
ter Balauchi. XXIX. 3, 6.

Panteus, cum Cleomene Alexan-
driae versatur. V. 37, 8.

Paphlagonia, Παφλαγονία. Ea
excedere jubetur Pharnaces.
XXVI. 6, 5. Rex Paphlag.
Morzias. XXVI. 6, 9. n.

Cn. Papirius, a Q. Cæcilio Mace-
doniae præside, legatus ad
Achæos missus. XXXVIII. 4, 1.
5, 4 *& 9.*

Parapotamia, ἡ Παραποταμία,
tractus secundum occidentalem
Tigridis ripam; eo tractu po-
tatur

- titur Molo usque ad Europum urbem. V. 48, 16. n.
- Parapotamiae praefectus Diocles. V. 69, 5. *nisi ibi intelligenda* Parapotamia Euphratis, *secundum occidentalem Euphratis ripam. Conf. Adn. ad IV.* 48, 16.
- Parare res. Qui res ipsi pararunt, eis conservandis student; qui paratas acceperunt, ad eas dissipandas sunt proniores. VI. 59, 5.
- Parasia; vide* Parrhasia.
- Pardorum multitudo in Africa. XII. 3, 5.
- in Parietibus domorum descripti Annales temporum. V. 33, 5.
- Parma velitum Romanorum. VI. 22, 2. n.
- Parmenio, Lampfacenorum legatus Lyfimachiam ad legatos Romanos. XVIII. 35.
- Parmenio, Gentii legatus ad Rhodios. XXIX. 2, 9, 5, 1.
- Parnassus mons, ὁ Παρνασσός. Eum spectat Aegira, urbs Achaiae. IV. 57, 5. magnitudine & altitudine inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15.
- Parnassus, ὁ Παρνασσός, urbs Cappadociae. XXV. 4, 8. n. *ubi perperam* εἰς Ἀμισόν editum erat, *pro* εἰς Παρνασσόν.
- Parones, ἄρῳες, navigiorum genus. *Fragm. hist.* 65.
- Paropus, ὁ Πάρωπος, Siciliae oppidum. I. 24, 4.
- Parrhasia, Παρρᾶσια, Asiae regio. Desertum Persidi & Parrhasiae interjectum, ab Oriente est Mediae. V. 44, 4. n. *Nisi pro Παρρᾶσια ibidem* Παρ-
- θυσιας legendum; quod utique statuendum videtur.*
- Partheni; *vide* Parthus.
- Parthenius mons Peloponnesi, prope Tegeam, τὸ Παρθένιον ὄρος. IV. 25, 2.
- Parthia, ἡ Παρθυσινή. In ejus medio sita urbs Hecatompylos. Rex Parthiae Arsaces. Ex Media in Parthiam transitur per regionem in cuius superficie nusquam conspicitur aqua, sed rigatur ea subterraneis aquaeductibus. Transiit Antiochus Parthiam cum exercitu. X. 28 seq.
- Parthi, Παρθυσιοί. X. 31, 15.
- Παρθυσινής aut potius Παρθυσιας scripsisse videtur Polybius V. 44, 4. *pro* vulgato Παρρᾶσιας.
- Parthini; *vide* mox Parthus.
- Parthus, urbs Illyrici, ὁ Πάρθος. *Fragm. hist.* 36. Pleurato datur a Romanis. XVIII. 30, 12.
- Ab ea nomen habent* Partheni vel Parthini, Παρθεῖνοι, Παρθῖνοι, Παρθῖνοι, in fidem & amicitiam recepti a Romanis. II. 11, 11. n. De eisdem cavetur foedere Philippi cum Hannibale, ne eos sub potestate sua tenere sinerentur Romani. VII. 9, 13.
- Pasidas vel Pasiadas, Achaeorum legatus in Aegyptum. XXVIII. 10, 9, 16, 3.
- Pasistratus; *vide* Pausistratus.
- Passum vinum, potio mulierum Romanarum. VI. 2, 3.
- Patara, τὰ Πάταρα, urbs Lyciae cum portu, ubi ex foederis lege cremantur a Romanis naves

naves Antiochi. XXII. 26, 30. Pausiras, rebellis Ægyptiacus, victus & supplicio adfectus a Ptolem. Epiph. XXIII. 16, 4.

Παταρεὺς, Patarenfis, quod olim legebatur XXVIII. 6, 2. *in Πατρεὺς, Patrenfis, mutavi.*

Pater. Stultus, mactato sobolem qui patre relinquit. XXIV. 8, 10.

Patera, præmium peditis Romani, qui hostem prostravit. VI. 39, 3. n.

Patrae, αἱ Πάτραι, urbs Achaiae, ex XII primis olim foederatis. II. 41, 8. ad mare. V. 91, 8. haud procul Rhio. V. 28, 2 sq. Patris imminet mons Panachaius. V. 30, 4.

Patras cum classe adpellit Philippus. V. 2, 11. inde exit cum classe. 3, 3. Patras focios convocat Philippus ad deliberandum de pace cum Ætolis. V. 28, 2 sq. oram ad Patras navibus custodiunt Achæi. V. 91, 8. rursus naves suas Patras mittit Philippus. 101, 4.

Patraenses & Patrenses, Πατραεῖς & Πατρεῖς. IV. 6, 9. n. XXVIII. 6, 2. cum Dymæis incipiunt instaurationem foederis Achaici. II. 41, 1 & 12. eorum fines peragrantes populantur Ætoli. IV. 6, 9.

Patrensum clades in Phocide bello Achaico, & conditio eorum maxime miserabilis. XL. 3, 4 sqq. n. cf. c. 6, 11.

Patraeus; vide Petraeus.

Patria. Pro Patria & liberis pugnantes Romani, iræ modum ponere nesciunt. VI. 52, 7.

Pavire in castris Romanis circa praetorium solitum. VI. 33, 6.

Pausistratus, vulgo minus recte Pafistratus, classis præfectus Rhodiorum, igniferis machinis in prælio navali. usus adv. hostiles naves. XXI. 5. audentior quam constantior. *ibid.*

Pax. De libertate tuenda cogitare non potest qui Pacem sine exceptione pro summo bono habet. IV. 31, 4. Sicut pace justa & honesta nil pulcrius, nil utilius; IV. 74, 3. sic turpis & noxia pax, quæ ignavia quæsitæ est, & cum servitute conjuncta. IV. 31, 8.

Pacis laudem canit Pindarus. IV. 31, 6. de Pacis commodis oratio Agelai Naupactii. V. 104. Pacis laudes, variis auctoribus. XII. 26.

Pacis & belli faciendi jus Romæ in potestate Populi fuit. VI. 14, 10. 15, 9. XXII. 7, 2 sq. 15, 1.

Pax Antalcidica, Lutatiana, & simil. vide Antalcidas, C. Lutatius, &c. Adde Foederum formulæ.

Paxi, οἱ καλούμενοι Πάχοι, duæ insulae haud procul Corcyra. Ad Paxos Achæi & Ætoli, Corcyraeis auxilio venientes, pugna navali vincuntur ab Illyriis. II. 10, 1.

Pectorale militum Romanorum, καρδιοφύλαξ. VI. 23, 14.

Pectorale Gallorum, sacerdotum Idææ Matris, προστη-θίδιον, id est, imaguncula e pectore suspensa. XXII. 20, 6. n.

6. n. *Et Spicileg. ex lib. XXI. Tom. V. p. 41.*
- Pecuniæ** apud Lacedæmonios nulla æstimatio. VI. 45, 4. secus apud Cretenses. 46, 2 *sq.* ferrea pecunia Lacedæmoniorum. VI. 49, 8.
- pecunia, communis omnibus mortalibus possessio; honestas & virtutis decus, deorum proprium & hominum eis similitum. XXII. 6, 9.
- Pedasa**, τὰ Πήδασα, Cariæ opp. quod liberum dimittere iubetur Philippus. XVIII. 27, 4.
- Pedites** Romani annua stipendia viginti, (*alii sedecim legendum statuunt*) facere tenentur. VI. 19, 2. n.
- peditum quatuor genera in Legione. VI. 21, 7 *sqq.* peditum numerus in legione. *vide* Legio.
- Pedlenissus**, Πεδληνισσός, urbs Pisidiæ. V. 73, 6. *Conf. Adn. ad c. 72, 1.* Pedlenissenses, Πεδληνισσεῖς, obsidentur a Selgensibus; eis Achæus auxilio mittit Garsyerim. V. 72 *seq.* eisdem captivi redduntur a Selgensibus. V. 76, 10.
- Pelagonia**, ἡ Πελαγονία, Macedonia (*Pæonia*) regio; cuius oppidum Pissæum diripuit Scerdilædas. V. 108, 1.
- Pelecas**, *antis*, ὁ Πελεκᾶς, ἄντρος, mons Mysiæ, inter Apiciæ campum & Megistum (*s. Rhyn-dacum*) fluvium. V. 77, 9.
- Pelios** mons, τὸ Πήλιον, in quo Centauri habitabant. VIII. 11. 13. inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15.
- Pella**, urbs Macedonia. IV. 66, 6. XXIX. 3, 7. eo pergit Via Ignatia. XXXIV. 12, 8.
- Pella**, urbs Cœlesyriæ, *in Decapoli trans Iordanem*, capta ab Antiocho. V. 70, 12. n.
- Pellene**, ἡ Πελλήνη, (*ἡ Πελληνέων πόλις*. IV. 8, 4. n. 13, 5.) urbs Achaïæ, ex XII. primis olim fœderatis. II. 41, 8. occupatur a Cleomene. 52, 2. Ætolos ex ea ejicit Aratus. IV. 8, 4. (*Conf. Plutarch. in Arato, p. 1041 sq.*) rursus eum tenent Ætoli. IV. 13, 5.
- Pellenenfis, Pythias, Πελληνεύς. IV. 72, 9.
- Pellene**, ἡ Πελλήνη *vel* Πελλάνα, oppidum Laconiae, in Tripoli Laconica. IV. 81, 7. n. XVI. 37, 5.
- Pelopidas**, Thebanus; hujus et Epaminondæ virtuti gloriam suam debuit resp. Thebana. VI. 43, 4 *sqq.* *Conf. Fragm. hist. 15.* Epaminondæ ille auctor fuerat propugnandæ libertatis Graeciæ. VIII. 1, 6. temere fidem habens hostibus, ab eis captus est. VIII. 1, 6 *sqq.*
- Peloponnesus**, ad reliquam Græciam, situm quod attinet, fere se habet ut Sicilia ad Italiam. I. 42, 1 *sq.* ejus circuitus XXXIV. 12, 10. Peloponnesus per fœdus Achaicum ita constituta, ut veluti pro una urbe haberi posset. II. 37, 10 *sq.* Peloponnesii omnes communis *Athæorum* nomine comprehensi. II. 38, 4. IV. 1, 7. Peloponnesiorum concordiae auctor Aratus, consummator Philopœmen. III. 40, 1 *sq.* Tyranni

- ranni, qui in Peloponneso reliqui fuerant, post Demetrii mortem tyrannidem deposuerunt. II. 44, 3. Peloponnesii omnes post bellum Cleomenicum curam armorum neglexerant. IV. 7, 7. Quies Peloponneso restituta, finito Bello Sociali. V. 106, 2 *sq.*
- Peloponnesii natura mansuetissimi. V. 106, 4.
- Peloponnesiorum concordia & constitutio post bellum Antiochicum & Etolicum. III. 3, 7. *Conf.* XXV. 1-3.
- Peloponnesii status miserabilis initio belli Achaici. XL. 3, 4 *sqq.*
- Pelorias, Πελοριάς, promontorium Siciliae. I. 11, 6. *u.* ad septemtrionem insulae, MD passus distans ab Italia. I. 42, 5.
- Pelusium, Πελούσιον, urbs Aegypti. Ibi congregatur exercitus Ptolemæi Philopatoris. V. 62, 4. 80, 1. Antiochi Epiphanis strategemata sive astutia, ad Pelusium adhibita. XXVII. 17, 3. *u.* Pelusii Antiochum Epiphanem Popillius circulo circumscripsit. XXIX. 11.
- Penicilli marini. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 12.
- Peparethus, Πεπάρεθος, insula Archipelagi, occupatur ab Attalo. X. 42, 1. *adde* 43, 7.
- Cives Peparethii, Πεπαρηθιοί. X. 42, 7.
- Peræa, ἡ Περαία, ager ditionis Rhodiorum in opposita continente. Eam Philippus ademtam Rhodiis restituere iubetur. XVII. 2, 3; 6, 3. 8, 9.
- Peræa sollicitatur ab eis qui *Polybii Histor. T. VIII.*
- sub Eumene sunt. XXVII. 6, 6. in ea hospitio excipitur Ptolemæus Physcon, Roma veniens. XXXI. 25, 3.
- Perga, ἡ Πέργη, urbs Pisidiæ, occupata ab Achæi exercitu. V. 73, 9.
- Pergam præfectus præsidii Antiochi tradit Cn. Manlio. XXII. 25, 1 *sq.*
- Pergamum, τὸ Πέργαμον, & ὁ Πέργαμος. *Vide Adnot. ad* XXI. 8, 1. Attali sedes. V. 78, 6. & Eumenis. XXV. 6, 2.
- Intra Pergamum, *id est*, intra paterni regni fines ab Achæo concluditur Attalus. IV. 48, 2 & 11. Pergamum urbem cum capere non posset Philippus, regionem, templa, & lucos vastavit. XVI. 1. Pergamum frustra invadit Antiochus; XXI. 8, 1. & intra muros concludit Eumenem. XXII. 3, 10.
- Pergami legati Romani pacem conciliare inter Eumenem & Pharnacem student. XXV. 5, 12. Templa ad Pergamum spoliat & vastat Prusias, victo Attalo. XXXII. 25.
- Pergami *etiam mentio fit in Fragm. hist.* 37.
- Pericles reipubl. Atheniensium præclare præest. IX. 23, 6.
- Perigenes, classis præfectus Ptolemæi Philopatoris bello Cælestyriaco. V. 68, 3 *sq.* 69, 7 *sqq.*
- Perinthus, Πέρινθος, urbs Thraciæ ad Propontidem; eam deductis præidiis liberare iubetur Philippus ex pacis lege. XVII. 2, 4. XVIII. 27, 4.
- Perinthii, Περινθησίοι. XVII. 2, 4.

Periæci Spartanorum, οἱ Περίοικοι. II. 65, 9. n. IV. 34, 9.

Peripateticus, Prytanis; *vide* Prytanis. Critolaus; *vide* suo loco.

Peripptii. ὁ ἐν τοῖς Περιπτοῖς πύργος, mendosa scriptura. V. 102, 6.

Perorfi Æthiopes. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.*

Perrhæbi, οἱ Πεῤῥῥαιβοί. Perrhæbia, Πεῤῥῥαῖβια. Ex Thesfalia Q. Marcius Philippus per Perrhæbiam in Macedoniam profectus est. XXVIII. 11, 1 sq. Perrhæbiæ oppida, Azorium & Dolichæ. *ibid.*

Perrhæbi liberati a Romanis, XVIII. 29, 5. 30, 6. apud Romanos reperunt arces a Philippo sibi creptas per bellum Antiochicum. XXIII. 4, 2. 6, 3. XXIV. 1, 10.

Perrhæbiæ locis omnibus excedere tenetur Philippus. XXIII. 11, 3.

Perse, οἱ Πέρσαι. (*Mendose codices nostri omnes τὰ περὶ ὧν, IV. 31, 5. pro τὰ Περσῶν.*) Persia; *vide* Persis.

Perfarum imperium, intra Asiam conclusum. I. 2, 2. Persæ cum Græcis bellum mari triremibus gesserunt; non quinqueremibus, ut Pœni cum Romanis. I. 63, 8. Res Persiarum, αἱ Περισναὶ πράξεις. II. 37, 1. *item* τὰ Μηδινά, sigillatim bellum a Persis Græciæ illatum. IV. 31, 5. n. Perfarum partes amplexi sunt Thebani. IV. 31, 5. Persis Lacedæmonii Græcas (in Asia) civitates prodiderunt. VI. 49, 5.

& Perfarum fores coluerunt. 49, 10.

Belli Græcorum adv. Persas causæ, prætextus & initium. III. 6, 4 & 9 sqq. A Persis Alexander injuriarum pœnas exigens, IX. 34, 2. tamen locis sacris pepercit. V. 10, 8. Perfarum fugientium ex pugna ad Issum magnam partem perisse in terræ cavitatibus Ciliciæ, ait Callisthenes. XII. 20, 4. *Proverbia. liter dicitur*, ea auctoritate aliquem loqui, quasi unus e duobus fuisset qui Persas ad Cilicias portas vicerunt. XII. 9, 3.

Perfarum prudens Lex de Aquæductibus. X. 28, 2 sqq. Mithridates genus repetiit ab uno e septem Persis, qui Magum occiderunt. IV. 43, 1 sq. a Perfarum inde temporibus duravit Artabazanis dynastia. V. 55, 9.

Persæ sagittarii in exercitu Antiochi ad Raphiam. V. 79, 6.

Perseus, Philippi filius major. I. 3, 1. XXIV. 7, 6. invidet & insidias struit minori fratri Demetrio. XXIV. 3, 6. 7, 4 sqq. 8, 12 sqq. Initia regni præclara, & ad captandam Macedonum & Græcorum benevolentiam comparata. XXVI. 5, 1. de Perseo, & de ejus societate cum Bastarnis & Gallis, (Γαλάταις) Romæ queruntur Dardanii & Thessali. XXVI. 9.

Bellum Persicum, ὁ Περσικὸς πόλεμος. III. 3, 8. 5, 4. 32, 8. ejus initia. XXVII. 1 sqq. Perseus per literas Græcis

civib.

civitatibus rationem reddit sui cum Romanis colloqui; ad Rhodios de eadem re legatos mittit. XXVII. 4. legatum ad Bæotos mittit; quorum ceteræ civitates Romanis se traderant, Coronea & Haliartus in Persei amicitia perstabant. XXVII. 5. Persei legatos Roma & Italia excedere jubet senatus. XXVII. 7.

Post victoriam de Romanis relatum, pacem ab eisdem petit Perseus, nec impetrat. XXVII. 8. Gentium iteratis legationibus ad societatem invitat; sed pecuniam ab eo postulatam stolidus non mittit. XXVIII. 8 *seq.* denique fœdus cum eo facit. XXIX. 2 *seq.* Legatos mittit ad Rhodios, ad Eumenem, ad Antiochum. XXIX. 3, 7 *seqq.*

Acie victus Perseus a L. Æmilio Paulo, animum despondet. XXIX. 6. & fugit. 7, 1. Eclipsis lunæ interitum ejus prælagire visa est. XXIX. 6, 8. *De Perseo adde Fragm. Insl.* 38. 40.

Tria genera hominum qui bello Persico in suspicionem venerunt Romanorum. XXX. 6 *seq.*

Persis vel Persia, ἡ Περσίς. a meridie Mediæ versus ortum. X. 44, 6. *coll. vs.* 4. Persidis satrapa, Alexander, frater Molonis. V. 40, 7. inter Persidem & Parrhasiam (*f.* Parrhasiam) interjectum desertum. V. 44, 4. *n.*

Persis porta, Sardibus. VII. 17, 6. Personæ, ad similitudinem defun-

ctorum virorum illustrium expressæ; imagines majorum. VI. 53, 5.

Pessinus, Πέσινος, oppidum Galatiæ, ubi Deæ Matris templum. XXII. 20, 5.

Petelini, Πετηλινοί, fidem servantes Romanis, fame expugnantur a Pœnis. VII. 1, 3.

Petræus, Philippi amicus, Lacedæmonem ab eo legatus missus. IV. 24, 8. cum exercitu occurrit Dorimacho Ætolo in Thessalia. V. 17, 6. *n.* ubi vulgo mendose Patræus legabatur.

Petratus, (*si vera scriptura*) pater Siberti vel Sibyrti, Epirotæ. XXII. 9, 7.

C. Petronius, Romanorum legatus in Asiam, ad inspiciendas res Prusiæ & Attali. XXXII. 26, 5.

Phacus, ὁ Φάκος, Macedonia oppidum. XXXI. 25, 2.

Phæacum latus, τῶν Φαιάκων. XXXIV. 9, 15.

Phœneas, prætor Ætolorum, interest colloquio T. Quintii cum Philippo. XVII. 1, 4 & 9, 3, 1. debilis oculis. 4, 3 *sq.* Rurfus, victo Philippo, interest colloquio ad Tempe. XVIII. 20, 11 *sq.* 21, 3 *seqq.*

Rurfus prætor bello Ætolico, oratores de pace ad M. Acilium mittit. XX. 9. & ex decreto Ætolorum ipse ad Acilium mittitur, qui Ætolos in fidem Romanorum traderet. XX. 10. Roman legatus, intercipitur ab Epirotis, a quibus dimittitur solutus quinque talentis. XXII. 8, 11. 9, 7 *seqq.*

sqq. a Fulvio Cos. per ejus fratrem C. Lævinum pacem impetrat Ætolis. XXII. 12, 10 *sqq.*

Phæstus, Φαιστός, urbs Cretæ. Portum Phæstiorum, τῶν Φαιστίων, occupant exsules Gortynii. IV. 55, 6.

Phaëtontis casus. II. 16, 13.

Phalanx Achæorum, duce Philo-pæmene, in τέλη divisa, *id est*, cohortes, quæ ex interval-lis locabantur in acie. XI. 11. 6. n. 15, 2. Pyrrhus, in bello cum Romanis, alternatim manipulos Romano more instructos in acie locavit, & manipulos in phalangis modum. XVIII. 11. 10.

phalangem decies mille militum habuit Antigonus Doson in prælio cum Cleomene. II. 65, 2. viginti quinque millium Ptolemæus Philopator. V. 65, 4.

Phalanx Macedonica convertere se & viritim pugnare non potest. XVIII. 9, 4. commoda & incommoda Phalangis, & ejus comparatio cum acie Romanorum. XVIII. 12-15. Phalange Macedonica nihil terribilius umquam viderat L. Æmilius. XXIX. 6, 11 *sq.*

Phalanx densata. XVIII. 12, 5 *sq.* Quodnam spatium capiat phalanx, sive in itinere, sive in acie. XII. 20 *seq.* Duplex, triplex phalanx; διφαλαγγία, τριφαλαγγία &c. II. 66, 9. n. XII. 20, 7.

Phalara, τὰ Φάλαρα, urbs Thes-saliæ ad sinum Maliacum. XX. 10, 16. 11, 1. Intra 12 dies

inde Nicander Ephesum navigat & redit. *ibid.*

Phalaris tyrannus; cum eo immérito confertur Hieronymus rex Syracus. VII. 7, 2. ejus taurus æneus, Agrigento Carthaginem translatus. XII. 25.

Phalafarna, ἡ Φαλάσαρνα, Cretæ oppidum. XXIII. 15, 3 & 8.

Phaleræ, præmium equitis qui hostem prostravit & spolia ei detrahit. VI. 39, 3.

Phameas, Φαμέας. XXXVI. 6, 1. n.

Phanoteses, οἱ Φανοτεῖς, in Phocide.

In arcem eorum proditio-nem molientes Ætoli, decipiuntur ipsi a Philippi præfectis. V. 96.

οἱ Φανοτεῖς, ponitur pro ipsius urbis nomine; in qua diversatur A. Hostilius apud Nestorem Cropium. XXVII. 14, 4. n. Nisi ibi Φανοτεῖς sunt incolæ castelli cui Phanota nomen, in Epiro; quod tamen non necesse videtur ut statuamus.

Phara; vide Pharæ Messeniæ.

Pharæ, αἱ Φαράι, urbs Achæorum, ex XII primis olim fœderatis. II. 41, 8.

Pharæenses, οἱ Φαραῖες, inter quatuor civitates quæ instaurare pristinum fœdus Achæcum cœperunt. II. 41, 12. eorum fines peragantes populantur Ætoli. IV. 6, 9. 7, 3. rursus agrum Pharæensium, τὴν Φαραίην, populatur Euripidas Ætolus, dux Eleorum. IV. 59. V. 94, 3. Pharæenses, cum nil opis eis adveniret a prætore

prætor Achæorum, nil amplius in commune conferre decernunt. IV. 60, 5 *sqq.* *Adde mox* Pharaea.

Pharaenſis Lycus, proprætor patriæ ditionis. V. 94, 1.

Pharæ & Phera, αἱ Φαραὶ & Φηραὶ, oppidum Meſſenîæ: ejus ſitus. XVI. 16, 3 & 8. n. a Meſſenîis diuulſa ciuitas, concilii Achæorum ſit particeps. XXV. 1, 2. *ubi pro Φαραὶ ſcribendum Φηραὶ.*

de Pheris Theſſaliæ, vide infra. Adde quæ poſt iſtum artic. adnotamus de urbe Lib. XVIII. 25, 7. memorata.

Pharaea. ἐπὶ Φαραίαν vulgo legebatur IV. 77, 5. *pro quo ἐφ' Ἡραίας ſubſtituimus.*

Pharnaces, rex Ponti, bellum gerit cum Eumene & Ariarathe. III. 3, 6. Sinopen, liberam ciuitatem, expugnat; et de controverſiſ ſuis cum Eumene legatos Romam mittit. XXIV. 10, 1 *sqq.* n. XXV. 2, 6 *sqq.* avarus & ſuperbus. XXV. 2, 7. bellum perſequitur cum Eumene & Ariarathe, invitis Romanis. XXV. 4 *ſeq.* inducias cum eo facit Attalus, Eumenis nomine. XXV. 6.

Pacem petit ab Eumene & Ariarathe. XXVI. 6. fæderis formula. *ibid.* Rex omnium iniquiſſimus. XXVII. 15, 1. *cf.* XXV. 2, 7. 5, 2.

Pharſalus, urbs Phiotidis in Theſſalia, ἡ Φάρσαλος. XVIII. 30, 7 *ſq.* eam Ætolis eripuerat Philippus. XVII. 3, 12. eandem ab eo apud Romanos reperunt Ætoli. *ibid.* & XVII.

8, 9. XVIII. 21, 3. 30, 7 *ſq.*

Pharſaliorum (τῶν Φαρσαλίων) agro opportune imminent Thebæ Phthiæ. V. 99, 3 *ſqq.*

Pharus, inſula maris Adriatici, prope Illyrici oram; ἡ Φάρος, (*ἔσ' ὁ Φάρος, ſi vera lectio* V. 108, 7.) In ea dominatur Demetrius Pharius. V. 108, 7. n.

Pharii, οἱ ἐν τῇ Φάρῳ, in gratiam Demetrii impunes dimittuntur a Romanis. II. 11, 15.

Pharus, ἡ Φάρος, urbs mu- nitiffima, ejusdem cum inſula nominis, a Romanis capta & diruta, poſtquam ab eis defe- cit Demetrius Pharius. III. 18 *ſeq.* Fædere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Roma- ni domini maneant Phari. VII. 9, 13.

Pharusii, populus Africæ. *Spici- leg. ex lib.* XXXIV. num. 7.

Pharycus, ſpoliavit Iunonis tem- plum Argis. IX. 34, 10.

Phaſelis, Φασηλῖς, urbs mariti- tima *Lyciæ, s. Pamphyliæ.* XXX. 9, 4 & 9. Phaſeliitæ, Φασηλιῖται. *ibid.* vs. 7 & 10.

Phaſis, ὁ Φάσις, fluuius Colchi- dis. Qui ad Phaſin navigant, Sinopen ad dextram habent. IV. 56, 5. Ponto, ſupra re- gionem quæ Phaſi fluuiο ad- hucitur, imminet regnum Arta- bazanis. V. 55, 2.

Phayllus, dux copiarum Achæi ſub Garſyeride. V. 72 *ſeq.*

Phcias, ἡ Φειὰς καλουμένη νῆ- σος,

- σος, (*mendose vulgo* (Φλιας)
insula Elidis. IV. 9, 9.
- Pheneus, Φενεός, *Arcadiæ op-
pidum*, occupatum a Cleome-
ne. II. 52, 2.
- Pheneensium ager, ἡ Φε-
νικῇ. Ex Psophide per Phe-
neensium agrum in Stympha-
liam proficiscitur Euripidas,
inde Sieyoniorum agrum in-
vasurus. IV. 68, 1.
- Phæræ, urbs Thessaliæ, αἱ Φε-
ραι, ἡ τῶν Φεραίων πόλις.
Prope eam acris incidit velita-
tio inter copias T. Quintii &
Philippi, paucis diebus ante
pugnam ad Cynoscephalas.
XVIII. 2.
- Phæorum & Pharsaliorum
agro opportune imminet urbs
Larissa. V. 99, 3. cf. XVIII. 2.
- De Pherarum urbe contendisse
coram Romanis Ætolos cum
Achæis, temere scripsit Ca-
saub. in vers. lat. Legat. VI.
nobis lib. XVIII. 25, 7. ubi
in Græco tamen recte tenuit
Ἐρσίνι λέκτρον Ἡραιέων.
Intellexerat puto Casaubo-
nus Pharas vel Pheras Messe-
niæ, de qua vide supra in
Pharæ.*
- Phiala, præmium peditis qui ho-
stem prostravit, & spolia ei de-
traxit. VI. 39, 3. n.
- Phialia; vide Phigalia.
- Phialephoros, ἡ Φιαληφόρος,
apud Locrenses. XII. 5, 9 sqq.
- Phibotides urbes; vide Phœbati-
des.
- Phidias Iovem Homericum ex-
pressit. XXX. 15, 4.
- Phigalea, Phigalia, Phialia, Φι-
γαλέα, Φιγαλία, Φιαλία, ἡ
- τῶν Φιγαλέων vel Φιαλέων
πόλις. IV. 3, 5. n. *Et* vs. 8.
n. IV. 80, 3. Peloponnesi
urbs in *Arcadia*, prope fines
Messeniorum, cum Ætolis fa-
ciens, & in eorum potestate.
IV. 3, 5 sq. 31, 1.
- In ea residet Dorimachus
nomine Ætolorum, bellum mo-
liens Messeniis. IV. 3, 5 sqq.
6, 10. in eandem confluent
Ætoli piratæ, qui ex Messenia
prædam faciebant. IV. 3, 8. 79,
6 sq. in eadem sedem belli
figit Scopas cum Ætolis, incur-
sionem in Messeniam faciens.
IV. 6, 10 sq.
- Phialenses, deferentes Æto-
los, urbem suam Philippo tra-
dunt; IV. 79, 5 sqq. præsi-
dium urbi imponit Philippus.
IV. 80, 3. post ereptam Æto-
lis Phialiam, non recusant Mes-
senii societatem belli Socialis.
V. 4, 5.
- Philæni aræ, οἱ Φιλαίνου βω-
μοί, prope maiorem Syrtin,
terminus ditionis Pænorum in
Africa. III. 39, 2. n. X. 40, 7.
- Philanis, femina, de rebus ob-
scænis scripsit. XII. 13, 1. n.
- Philammon, qui cædi Arsinoës
reginæ præfuerat, occiditur a
mulierculis cum filio & uxore.
XV. 33, 11 sq. *adde* Adn. ad
c. 36, 1.
- Philemenus cum Nicone Taren-
tum prodit Hannibali. VIII. 26
seqq. velut a venatione re-
diens cum apro, noctu urbem
intrat. 31.
- Philetærus, Eumenis frater, fa-
vet Pythææ Thebano. XL. 1.
Adde Not. ad XXXII. 23, 6.
- Philia-

Philíades, Messenius, pater Neonis & Thrasylóchi. XVII. 14, 3 & 12.

Philidas, (*vulgo minus recte* Phylidas) dux Ætolorum & Eleorum adv. Philippum, post Euripidam. IV. 77, 6. n. 78, 1. n. ipsos socios Eleos diripit. 79, 2. Lepreo, & mox etiam Samico, cedere cogitur Philippo. IV. 80.

Philinus, scriptor historiæ primi Belli Punici, effusum favorem prodit in Pœnos. I. 14. n. Philini errores. I. 15. III. 26.

Philinus Corinthius, a Diæo, prætor Achæorum, virgis cæsus. XL. 5, 6.

Philippi, Φιλίπποι, urbs Macedonia. Civis Philippenus, Φιλίππηνος. *Fragm. hist.* 41.

Philippicum bellum, ὁ Φιλίππινος πόλεμος. III. 32, 7 sq. natum ex bello Hanniballico; tum ex Philippico oritur Antiochicum. *ibid.* Vide Philippus, Demetrii fil.

Philippopolis, Φιλίππου πόλις, eadem quæ Thebæ Phthiæ in Thessalia. V. 100, 8. n.

Philippopolis Thraciæ, Φιλίππου πόλις, in Odrýsis, qui Philippi præsidium inde expellunt. XXIV. 6, 5 sqq.

Philippenfes Φιλίππηνους a Polybio dici, monuit Stephanus Byzant. in Φιλίπποι. *Conf. Not. ad V.* 100, 8, *Tom. V. p.* 284. (*ubi sub finem pag. pro XXVI. 6, 5. scribi debuit XXIV. 6, 5.*)

Philippus, Amyntæ fil. rex Macedon. beneficia contulit Megalopolitanis, Messeniis, Te-

geatis, Argivis, oppida eis restituens quæ Spartani eisdem ademerant. II. 48, 2. XVII. 14, 6 sqq. cf. IX. 28, 7. 33, 8 sqq.

multa præparaverat ad bellum adv. Persas. III. 6, 5 & 12 sqq. cum victis ad Chæroneam Atheniensibus humanissime egit. V. 10, 1 sqq. XVII. 14, 13 sq. in eum maledicentissimus est Theopompus. VIII. 11-13. Græcis causla & principium fuit servitutis. IX. 29. defenditur ab ista culpa. IX. 33.

Philippus Demetrii filius, Antigoni Gonatæ nepos, pater Persei; sub tutela est Antigoni Dosonis patris. II. 45, 2. & ab eo præclare regitur. IV. 87, 6. Alexandri & Philippi Amyntæ filii genere prognatus videri studuit. V. 10, 10.

succedit in regnum, mortuo Antigono. II. 70, 8. etiam tum puer, annum ætatis septimum decimum nondum egressus. IV. 2, 5. 5, 3. 24, 1. cui Apelles alique tutores relictí erant ex Antigoni testamento. II. 87, 8.

ad Philippum legatos mittunt Achæi, de Ætolis conquærentes, & auxilia ab eo ex sociali fœdere postulantes. IV. 15, 1 sq. Ætolis, utpote pro more agentibus, non nimis irascitur Philippus. 16, 2 sqq. Ad Sociale bellum gerendum cum exercitu Corinthum venit; domum jam reversis Ætolis, inde Tegeam movet, versus Laconicam. IV. 22. non immiscens

miscens se Lacedæmoniorum internis seditionibus, societatem cum populo firinat; 23 *seq.* & Corinthum redit, sociorumque de Ætolis querelas audit. 24 *extr. & seq.*

Ægii in concilio avita amicitiae jura cum Philippo renovant Achæi. IV. 26, 7 *sq.* hibernans Philippus in Macedonia, fœdus facit cum Scerdilæda. IV. 29. Philippus & Achæi fœdus de societate ineunt cum Polyrrheniis & Lampæis Cretensibus. IV. 55, 1 *sq.*

Ætoliam, per Thessaliam & Epirum, petit Philippus. IV. 57, 1. & Ambraciam obsidet. 61. eamque & Phœtias capit. 63. Ad Stratum cum exercitu morantem invitant Achæi, ut trajecto Rhio Eliædem invadat. 64, 2. captis nonnullis Ætolorum urbibus, cum ei nunciaretur Dardanos invasionem parare in Macedoniam, domum redit, dein Larissa in Thessalia hibernat. IV. 64-66. Oeniadas, oppidum & arcem cum portu, in Ætoliae & Acarnaniae confinibus, communit. 65, 7 *sqq.* Demetrium Pharium, ad se confugientem, benigne recipit. 66, 4 *sq.*

circa brumam, cum parte exercitus, in Peloponnesum venit. IV. 67, 6 *sqq.* moxque Eleos ad Apelaurum montem vincit. 69. Ptoephidem & alias eorundem urbes capit. 70 *seqq.* Apellem prohibet, Achæos in servitutem redigere conantem. 76. & Aratum adv.

Apellis calumnias tuetur. *vide* Aratus.

egregia & vere regia Philippi juvenis indoles. IV. 77, 82, 1. ex optimo principe dein inferum tyrannum mutatus. IV. 77, 4. VII. 12 *seqq.* IX. 23, 9.

de solvendo stipendio exercitui Philippi fit decretum Achæorum. V. 1, 11 *sq.* Bellum Sociale mari gerere adgreditur Philippus. V. 2 *seqq.* Cephalleniam petit, ubi per Leontii perfidiam Palunte urbe non potitur. V. 3 *sq.* Thermum Ætoliae petit, & templum ibi evertit & comburit, vindictæ nimis ferociter indulgens. V. 6 *seqq.*

ex Ætolia reversus, mira celeritate in Laconicam rursus irrumpit, eamque usque ad Tænarum populatur. V. 16 *seqq.* ex Laconica Corinthum redit. 24, 1 *sqq.* Legatis Rhodiorum & Chiorum, ad pacem cum Ætolis faciendam invitantibus, paratum se esse, respondet, si velint Ætoli. 24, 11. in Phocide rei magnæ gerendæ spem habet; 24, 12. sed ea spes irrita est. 26, 1 & 16. ex Elatea Phocidis revertens, Sicyonem devehitur, ibique apud Aratum divertit. 26, 16. 27, 3. Leontium proditorem occidi curat. 27, 4 *sqq.* inducias facit cum Ætolis, sed pax non convenit. 28 *seq.* hibernat in Macedonia. 30, 1.

Bylazorem urbem Pæoniae occupat adv. Dardaniorum incursiones. V. 97. Melitæam oppugnaturus, scalas justo bre-

breviores adplicat. *ibid.* Thebas Phthias expugnat. 99 *seq.* in Peloponnesum cum classe & exercitu reversus, accepto nuncio cladis Romanorum ad Trasimenum lacum, Pacem facit cum Ætolis, & Bello Sociali finem imponit. 101 - 105.

oppida Illyriæ, Macedonia vicina, capta a Scerdilæda, recipit & præfidiis firmat. V. 108. dein classe Illyriam petens, (& ipsi Italiæ inhians, instigator a Demetrio Phario, V. 108, 4 *sq.*) Apolloniæ Panicò territus, re infecta, non sine ignominia, in Macedoniam redit. V. 109 *seq.*

Fœdus facit Philippus cum Hannibale & Pœnis; III. 2, 3. cuius formula *exhibetur* VII. 9.

adversus Messenios primum pravos mores nudavit. VII. 12, 1. *conf. Adn. ad c.* 10, 2. adamatus antea omnibus Græcis, 12, 4 *sqq.* a Cretensibus προσαρτης insulæ electus. 12, 9. deinde exofus omnibus. 12, 10 *sqq.* Natura bonus, procedente ætate in vitia incidit. X. 26, 7 *sq.* quoties Demetrio Phario & Taurione consultoribus usus est, pessimus fuit Philippus; quoties Arato aut Chryfogono, optimus. VII. 13 *seq.* IX. 23, 9. V. 12, 5 *sqq.*

Aratum veneno necat. VIII. 14. Lissum & Acrolissum capit, & multas Illyriorum urbes in deditionem accipit. 15 *seq.*

Cum Ætoli, Romani & Attalus fœdus fecissent contra Philippum & Achæos; IX. 30, 6

sq. (ad quam societatem etiam Lacedæmonios invitarunt Ætoli. IX. 28 *seqq.*) Philippus Echinum urbem, quæ in Ætolorum erat potestate, oppugnavit cepitque; IX. 41 *seq.* & Achæis aliisque sociis, opem ejus contra illos implorantibus, strenue providit. X. 41 *seq.* postquam Argis, ubi hiemavit, effrenatæ libidini indulgisset. X. 26.

iterum Thermum Ætolia & Apollinis ibi templum vastat. XI. 4. per legatos (*in concilio nescio quo, fortasse Achæorum*) declarat, paratum se esse ad pacem cum Ætolis æquis conditionibus faciendam. XI. 7, 9 *sq.*

Pacem cum Ætolis facit Phœnicæ in Epiro. *Adnot. ad XIII.* 1. *coll.* XV. 23, 8. XVII. 1, 14. *n.*

Heraclidis opera classem Rhodiorum in ipsorum portu incendio corrumpit. XIII. 4, 1-3. *Et cap.* 5, 1-3. Cretenses ad bellum adv. Rhodios concitaverat. XIII. 4, 2, 5, 1. Bellum in Thracia gerit. XIII. 10, 6-9. *n.*

Philippus, conjuratione facta cum Antiocho M. de partiendo Ptolemæi Epiphanis regno, Cariam, Chium & Samum ad se rapit. III. 2, 8. *n.* XV. 20. licet pacem fecisset cum Ætolis, tamen Cium urbem, sociam Ætolorum, copiis cum Prusia genero junctis, expugnat capitque. XV. 21-23. XVII. 3, 12. 4, 7. Rhodios dolosa legatione decipit. XV. 22, 5. *Et*

23, 1 *sqq.* Thasios violata fide subigit. XV. 24. Paulo ante id tempus Lyfimachiam, Ætolorum sociam, sibi subjecerat; moxque Calchedonem. XV. 23, 8. XVII. 3, 11.

Pergamenum agrum & loca sacra vastat, Attalo ægre e manibus ejus elapso. XVI. 1. Sami classem habuit. XVI. 2, 4 & 9. Pugna navali ad Chium victus ab Attalo & Rhodiis, victoriam sibi tribuit. XVI. 2-8. Cariam invadit. XVI. 11 *seq.* III. 2, 8.

Philippo bellum indicunt Romani, ni a Græcis injuria lacescendis abstinet. XVI. 27. Ille forti & constanti animo persequitur incepta. 28. Abydum oppugnat expugnatque. 29-34. legatum Romanum, ad Abydum secum exoptulantem, non audit, sed ut juvenem ridet. XVI. 34. Achæos concitare studet ad bellum cum Romanis. XVI. 38.

Ex Epiri faucibus propere se recipere coactus Philippus a T. Flaminio; plurimas Thesaliæ urbes vastavit. XVII. 3, 9. XVIII. 6, 4. XXVII. 13, 2.

Colloquium instituit cum Tito, & cum Ætolorum, Rhodiorum & Attali legatis ad sinum Maliacum. XVII. 1-9. jocos ludit adversarios. 4, 4 *sqq.* induciis pactis, legatos Romam mittunt partes omnes. 10 *seq.* Bellum cum Philippo durare decernit senatus. 12. a Philippi societate Achæos ad Romanorum partes traduxit Aristæus. 13, 8 *sq.*

Pugna ad Cynoscephalas victus Philippus; XVIII. 4-10. in Macedoniam profugit, combustis Larissæ chartis regiis. XVIII. 17, 1 *sq.* pactis induciis. XVIII. 17, 4 *sqq.* de novo colloquitur cum Quintio ad Tempe de pacis conditionibus. 19-21. conditiones Titi accipit Philippus, & filium suum Demetrium obsidem dat. 22. Pax Philippo data a Quintio confirmatur Romæ. 25. Senatusconsultum de Pace. 27.

Bello Antiochico fidelem Romanis operam præstat Philippus; cujus gratia Demetrius fil. & ceteri obsides ei restituantur, tributum remittitur, & plures urbes redduntur. XX. 13. XXI. 9, 9.

Philippus queritur apud Romanos ereptam sibi ab Ætolis Athamaniam & Dolopiam; & frustra impedire conatur pacem Ætolis datam. XXII. 14, 4.

cum Philippo contendunt Thessali, Parrhæbi, Athamanes, & Eumenes, judicibus Romanis. XXIII. 4 *sq.* & *cap.* 11, 1 *sq.* Maronæ cædem edit Philippus; & Casandrum, cujus opera in ea re usus erat, veneno tollit. XXIII. 13 *seq.* Romanis jam tum infensus, Demetrium filium Romam mittit ad purganda crimina. 14, 7 *sq.* XXIV. 1. Byzantiis adv. Thraciæ regulos auxilia promittit. XXIII. 14, 12.

ad accusandum Philippum multæ legationes Romam conveniunt. XXIV. 1. Demetrii causa patri veniam dant Romani.

- mani. 2. inde Philippi & Persei, majoris filiorum, odium in Demetrium, & insidiæ. *cap. 3*
Et 7. Prusæ auxilia miserat ad bellum cum Eumene. XXIV. 1, 4. 3, 1. invitus ex Thraciæ urbibus excedit tandem. XXIV. 6. Thracibus mediterraneis bellum facit, Philippopolin præsidio munit, quod tamen paullo post ab Odrysibus expellitur. *ibid.*
 veluti furiis agitatus, insana consilia capit; Macedonas in Emathiam transducit; civium suo jussu olim interfectorum liberos custodiæ tradit; similitate mutua filiorum cruciatur. XXIV. 8.
Alia nonnulla ad Philippum pertinentia vide in Fragm. histor. 42-45.
 Philippus, Achæorum legatus in Macedon. ad gratulandam Romanis victoriâ de Perseo. XXX. 10, 3.
 Philippus, Antiochi M. σύντροφος, elephantis præfectus ad Raphiam. V. 82, 8.
 Philippus, Persei legatus Rhodum. XXVII. 4, 3 *sqq.*
 Philo, Agathoclis adulator, ministri Ptolemæi Eupatoris & Epiphanis. XIV. 11, 1. *inter cognatos Agathoclis refertur* XV. 30, 5. (*ni ibi Φιλάμωρος pro Φλωρος legendum. Vide Not.*) occiditur in tumultu. XV. 33, 1 *sqq.*
 Philo, Chalcidenfis. Eum Romanis dedere jubetur Antiochus ex pacis lege. XXI. 14, 7. XXII. 26, 11.
 Philo Cnossius, Neocretibus præest in exercitu Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 7.
 Philo, Thessalus, pacis condiciones a Metello adfert Diæo, quas ille respuit. XL. 4, 3 *sqq.*
 Philocles, amicus Philippi, Demetrium Philippi filium Romam comitatur. XXIII. 14, 7. XXIV. 1, 5. jam antea Romam a Philippo fuerat missus, occasione belli Prusæ cum Eumene. XXIV. 3, 2. ejusdem opera insidias Mylasensibus frustra struxerat Philippus. XVI. 24, 7.
 Philocrates, Rhodiorum legatus Romam. XXX. 4, 1. 5, 1.
 Philodemus, Argivus, Hieronymi legatus ad Hannibalem. VII. 2, 2 *sqq.*
 Philomelienses, Φιλομηλεῖς; *cives urbis Phrygiæ majoris, cui Philomelium nomen.* XXII. 18, 4.
 Philomelus & Onomarchus templum Delphicum spoliant; tyrannos illos tollit Philippus Amyntæ fil. IX. 32, 4 *sqq.*
 Philophron, Rhodiorum legatus ad X. legatos Romanos post bellum Antiochicum. XXIII. 3, 2. eidem non placet ut Rhodii rebus Persei se immisceant. XXVII. 11, 2. Romanis favet. XXVIII. 2, 3. 14, 3. Romam legatus mittitur, ad deprecandam iram Romanorum post bellum Perficum. XXX. 4, 1 *sqq.* *Et cap. 19, 4 sq.*
 Philopæmen, Megalopolitanus, promotor & consummator fœderis Achaici. II. 40, 2. juvenis, prudenter fortiterque rem

rem gerit in pugna Antigoni cum Cleomene ad Sellasiam. II. 67-69. de Philopœmene tres libros separatim edidit Polybius. X. 24, 5 *sq.*

nobilissimo Arcadiæ genere ortus, institutus est a Cleandro Mantinensi, &c. X. 25, 1 *sqq.* Præfectus equitum creatus Achæorum, corruptam disciplinam restituit, & perpetuis exercitationibus equites suos præstantiores hostibus reddidit. X. 25, 6 *sqq.* *Et cap. 21 Et 22. quæ duo capita post cap. 25. reponi debuerant, Et ad Philopœmenem referri, non ad Scipionem.*

Prætor Achæorum, XI. 10, 7. ad armorum cultum hortatur Achæos, & disciplinam omnem militarem restituit. XI. 8-10. ipse moribus simplicibus utens, & magna apud suos auctoritate. XI. 10, 1-7. Milites in itinere adfuefacit ad parce utendum cibariis. *Fragm. hist. 46.* Machanidam, Lacedæmoniorum tyrannum, acie ad Mantineam vincit. XI. 11 *seqq.* & fugientem sua manu confodit. 18.

rursus Prætor Philopœmenes, in unum diem juventute omni Achæorum, infensis omnibus, Tegeam convocata, incursionem in Laconicam fecit, & hostes insidiis circumvenit. XVI. 36 *sq.*

rursus Prætor, octoginta Spartanos ad Compasium occidit, niros Spartæ dejecit, & veteres exules in urbem reduxit. XXII. 23, 2. *n. coll.*

XXIII. 1, 1. 7, 5 *sq.* qua causâ Romæ accusatur. XXIII. 1, 1. simul ipse legatos Romam mittit. 1, 4. Achæis facultatem dat, res a Bœotis per vim repetendi. XXIII. 2, 13. in renovanda societate cum Ptolemæo Epiphane levitatem committit. 9, 11. a Philopœmene in repub. dissident Aristæus & Diophanes. XXIII. 10.

rem Lacedæmone gestam Philopœmen defendit coram Q. Cæcilio. XXIII. 10, 8. Infensus est ei T. Quintius. XXIV. 5, 2. & frustra ab eo petit, ut gentis concilium sibi cogatur. 5, 15 *sqq.*

Moritur Philop. eodem anno cum Hannibale & Scipione. XXIV. 9. *conf. Spicileg. ex lib. XXIV. num. 2. T. V. p. 43.* captus a Messeniis & interfectus. XXIV. 12, 13. annos 70 natus. *Fragm. gramm. 31 Et 34. Conf. Valesii Adnot. ad XXIV. 9, 3.* Eadem Philopœmenis Messenæ ulciscitur Lycortas. XXIV. 12. *Conf. Spicileg. ex lib. XXIV. num. 3. T. V. p. 44.*

Philopœmen & Aristæus inter se collati. XXV. 9.

Philosophi tres, Athenis Romam legati. *Spicileg. ex lib. XXXIII. T. V. p. 45.*

Philostratus, præfectus quinqueremis Rhodiæ, in pugna ad Chium. XVI. 5, 1 *sqq.*

Philostratus, *Molossus Epirota* (ut videtur) A. Hostilium Cos. per Epirum proficiscentem Perseo

seo prodere molitur. XXVII.

14.

Philoteria, ἡ Φιλοτερία, oppidum Cœlesyriæ ad lacum Tiberiadis, in quem Iordanes influit. V. 70, 3 sq. n. eam in deditionem accipit Antiochus M. *ibid.*

Philotis, mater Charopis Epirotæ, cujus opera ille mulieres spoliare confueverat. XXXI. 21, 13 sq.

Philoxenus, dithyrambicus poeta & musicus; de quo vide Suidam, & auctores laudatos a Fabric. Bibl. Græc. T. I. p. 686 sq. & Albert. ad Hesych. in Δούλωνα. Carmina ejus modosque vulgo addiscunt Arcades. IV. 20, 9.

Phlegræi campi, circa Capuam & Nolam, ab Etruscis olim possessi. II. 17, 1 sq. III. 91, 7.

Phlias corrupte vulgo legebatur. IV. 9, 9. pro Pheias, quod vide.

Phlius, Φλιοῦς, gen. Φλιοῦντος, oppidum Peloponnesi, inter Sicyoniam & Argolidem; occupatur a Cleomene. II. 52, 2.

Phliasiorum tyrannus, τῶν Φλιασίων, Cleonymus, tyrannide abdicata, Achæis se jungit. II. 44, 6.

Phliasiorum ager, ἡ Φλιασίς; in eo ad Dioseurium castra ponit Philippus. IV. 67, 9.

Phocæa, Φωκαία, civitas Æolica, ab Achæi partibus ad Attalum transit. V. 77, 4.

Phocæenses, Φωκαῖες, alii cum Antiocho, alii cum Ro-

manis facientes, legatos mittunt ad Seleucum, Antiochi filium. XXI. 4. Phocæensibus post bellum Antiochicum pristinas leges & agrum reddunt Romani. XXII. 27, 7.

Phocis, ἡ Φωκίς. Phocenses, Φωκῆες.

Phocenses fœdere Antigonici cum Achæis comprehensi. IV. 9, 4. 15, 1 sq. queruntur de vi ab Ætolis facta. IV. 25, 2.

in Phocide rem quamdam magni momenti gerere se posse, sperat Philippus. V. 24, 12. sed irrita ea spes fuit. 26, 1 & 16. e Phocide ad Philippum mittuntur literæ Megalæ, clam ad Ætolos scriptæ. V. 28, 4.

Phocidem adv. Ætolos tueatur Philippus. X. 42, 2. Phocide & Locride e vestigio deducere præsidia teneretur Philippus per inducias cum T. Quintio pactas. XVII. 10, 4. Phocenses tuti non sunt, quamdiu Philippus Chalcidem tenet. XVII. 11, 6. liberi renunciantur ex SC. Romanorum. XVIII. 29, 6. ita tamen, ut Ætolorum concilio sint contributi. 30, 9.

in Phocide Patrenses præsertim magnam cladem passi sunt bello Achaico. XL. 3, 4. scil. in pugna qua Metellus Achæos vicit, (conf. c. 6, 11.) & Diæum cum exercitu oppressit. Spicileg. ex lib. XL. T. V. p. 50.

Phœbatides urbes, Illyrici, αἱ Φοιβάτιδες πόλεις, alii codices Φιβάτιδες. V. 108, 2.

Phœ-

- Phœbidas, Lacedæmonius, Cadmeam per dolum occupat. IV. 27, 4. n.
- Phœnice, ἡ Φοινίκη, urbs Epiri munitissima & opulentissima. II. 5, 8. 8, 4. XXXII. 22, 2. prodicione mercenariorum Galiorum capitur ab Illyriis. II. 5. Romanorum legati ibi cum Epirotis agunt de Philippo. XVI. 27, 4. Phœnice ex Epiro Romam mittuntur legati. XXXII. 24. *conf. c. 22, 1 sq.*
- Phœnice, Φοινίκη, perperam Casaubonus ediderrat IV. 68, 1. pro Φενική, id est, Phœneensium ager.
- Phœnicia vel Phœnice, regio Asiæ, ἡ Φοινίκη. Interdum communi Cœlesyriæ nomine comprehenditur Phœnicia; ut V. 80, 3. *Et sæpius alias; alias utrumque nomen conjungitur, ut V. 66, 6. VIII. 19, 11. XXVIII. 1, 2.* inter Ciliciam & Phœniciam sita est Seleucia ad Mare. V. 59, 4 *sq.*
- Antiochus Phœniciæ & Cœlesyriæ manus injicit. III. 2, 8. Phœniciam & Cœlesyr. ex Ptolemæi Lagi jure ad reges Ægypti pertinere, contendunt Legati Ptolemæi Philopat. adv. Antiochum Magnum. V. 67, 10. *Conf. Cœlesyria.*
- Phœteæ, Φοιτέαι, sive Phœtiæ, Φοιτῆαι, Acarnaniæ oppidum in potestate Ætolorum, captum a Philippo. IV. 62, 7. n. *Et vs. 10.*
- Phœteum; *vide* Phyteum.
- Φωλεός, iustrum, latibulum, spelunca; locus sic dictus in urbe Megalopoli prope murum. IX. 18, 1. II. 55, 5. n.
- Phorunna, ἡ Φόρουνα, oppidum Thraciæ. IX. 45, 4.
- Phoxidas, Achæus, dux Græcorum mercenariorum Ptolemæi Philopat. V. 65, 3 *sq.* 85, 2 *sqq. Conf. Artic. seq.*
- Phoxidas, Melitæensis, centuriat copias Ægyptiacas. V. 63, 11. n. *Videtur idem esse cum superiore. Conf. Achæi Phthiotæ.*
- Phrixa, ἡ Φρίξα, oppidum Triphylia. IV. 77, 9. in dedicationem accipitur a Philippo. IV. 80, 13.
- Phrygia ad Hellespontum, Φρυγία ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντου. XXII. 5, 14. *distinguitur a Phrygia Majori. XXII. 27, 10.* utraque regno Eumenis adjicitur a Romanis post bellum Antiochicum. *ibid.*
- Phthiotæ; *vide* Achæi Phthiotæ.
- Phthiotis; *vide* Eretria
- Phthiotidis, *Et* Thebæ Phthiæ.
- Phylarchus, historicus, contraria scribit Arato, & multas tragedias facit de casu Mantinensium, & de Aristomacho Argivo. II. 56-59. *conf. Not. ad II. 56, 1.* Alia in eodem Phylarcho reprehendit Polybius II. 60-63.
- Phylidas; *vide* Philidas.
- Phylomachus (aliis Phyromachus, *Et* Pyromachus) statuarius, Æsculapii signum in templo Pergameno confecit. XXXII. 25, 4. n. *Conf. Harduin. ad Plin. XXXIV. 8. (19,) 20. T. II. p. 656.*
- Physcon. XXXIV. 14, 6. *Vide* Ptolemæus.

Phyf-

Phyllas, nobilis Eleus, bello captus a Lyco, propratore Achæorum. V. 94, 6.

Phytæum, Phyteum, *vel* Phæteum, Φύταιον, Φύτεον *vel* Φόλτεον, Ætolia oppidum, in media Ætolia. V. 7, 7. n. XI. 4, 4. *Conf. Adn. ad* IV. 62, 7.

Phyxium, τὸ Φύξιον, locus Elidis. V. 95, 8.

Picenus ager, ἡ Πικεντίνη χώρα, devictis Senonibus ademptus, civibus Romanis divisus. II. 22, 7. Picenum populat Hannibal, τὴν τῶν Πικεντῶν χώραν. III. 86, 9.

Pictones, Πικτονεσ, populus Gallia. XXXIV. 10, 6.

Pieriam vastat Scopas prætor Ætolorum, τὸ πεδίον τὸ κατὰ τὴν Πιερίαν. IV. 62, 1. *Mssti τὸν τέριον (alii τὸν τέριτον) τὸν κατὰ τὴν Πιερίαν.*

Pignora fidei. *Vide Fides.*

Pilum Romanum, ὁ ὑσσός. VI. 23, 8 *sqq.* I. 40, 13. Triarii, pro pilo, hasta utuntur. VI. 23, 16.

Pinarus, ὁ Πίναρος, Cilicia fluvius. XII. 17, 3. *mendose Πύρον vocant editi.*

Pindari laudatio Pacis, parum honesta. IV. 31, 5 *sqq.*

Piræus, Περραινός, portus Athenarum. XVI. 26, 2 & 4.

Piratæ, *vide* Ætoli & Illyrii. *Adde Fragm. Gramm.* 83.

Pisa *vel* Pisæ, ἡ Πισα & αἱ Πισαί, prima urbs Etruriæ, a Liguria venientibus. II. 16, 2. e Sardinia Pisas adpellit C. Attilius Cos. II. 27, 1. 28, 1. P.

Scipio, Liguria oram legens, quinto die Pisis Massiliam venit. III. 41, 4. n. Pisas inde redit. III. 56, 5.

Pisæi equites, ἱππεῖς Πισαῖοι. *Sic olim legebatur* XXXI. 3, 6. *pro quo* Νισαῖοι, Nisæi, edidimus.

Pisatis, Pisæus ager, ἡ Πισατὶς γῆ, pars Elidis in Peloponneso. IV. 74, 1. *Conf. Olympia.*

Pisces sub terra, in Gallia campis versus Pyrenæum montem. XXXIV. 10, 4. *Conf. Adpend. Adnotat. ad lib. XXXIV. Tom. VIII. p. 118.*

Piscium vitam vivere, proverbiam. XV. 20, 3. n.

Pisidia, ἡ Πισιδίη. Eam populat Achæus. V. 57, 7. Pisidiæ incolæ ad arma secum focianda adv. Selgenses hortatur Garfyeris, nomine Achæi. V. 72, 9. 73, 3. *ubi commorantur Pisidiam incolentes* Etrenneses, Sidetæ, Pedlenissenses, Selgenses.

Pisidiam post bellum Antiochicum Eumeni dari a Romanis, consentiunt Rhodii. XXII. 5, 14. & datur ei Milyas, quæ Pisidiæ accensebatur. XXII. 27, 10.

Pissæum, Πισσαῖον, Pelagoniæ oppidum, direptum a Scerdilæda. V. 108, 1. *Conf. Artic. seq.*

Pissantini, Πισσαντινοί, populus Illyricus, cujus oppidum Orgysum Scerdilædæ eripuit Philippus. V. 108, 8. *Nil videntur hi commune cum Pissæo habere supra memorato,*

to, quod Pelagoniæ πόλις, id est parvum oppidum vocat Polybius.

Placentia, Πλακεντία, ἡ τῶν Πλακεντιῶν πόλις, colonia Romanorum ad Padum in Gallia Cispadana. III. 40, 5. 66, 9. Prope Placentiam (sic legendum videtur pro vulgato Massiliam) erat sedes Anamarum. II. 32, 1. n.

ad Placentiam castra ponit Scipio. III. 66, 9. eodem se recipiunt qui e pugna ad Trebiam evaserunt. 74, 6.

Placentiam convenire exercitum jubet Consul, Liguribus bellum illaturus. XXXIII. 8, 1.

Plagæ quatuor mundi. III. 36, 6 sq. historiam legentes, cogitatione convertere oculos debemus in eam mundi terræque plagam, ubi quæque res gesta est. III. 36, 4 sq.

Platanus, Πλάτανος, oppidum Phœniciae: fauces ad Platanum. V. 68, 6. n.

Plato conversionem rerumpub. ex alio genere in aliud adcurate explicavit. VI. 5, 1. n. rempub. Cretensium similem esse ait reipub. Laconicæ. VI. 45, 1. Platonis respub. 47, 7 sqq.

Fabula Arcadica a Platone citata, de hominibus in lupos mutatis. VII. 13, 7. ejusdem dictum, (beatos fore homines, si philosophi regnarent) ad historiæ descriptionem applicat Polybius. XII. 28, 2. *conf. cap. 27.*

Plator, dux Illyriorum, quos Philippus subsidio misit Cretensibus. IV. 55, 2.

Pleiades, vide Vergiliæ.

Pleuratus, Illyriæ rex, pater Agro-nis; II. 2, 4. & Scerdilædæ. Vide Adnot. ad II. 5, 6.

Pleuratus, Scerdilædæ filius, Pleurati nepos, pater Genthii, (vide Adn. ad II. 5, 6.)

Πλευράτος vel Πλεύρατος, cum Scerdilæda copias educit adv. populos Epiri, Philippi socios. X. 41, 4. ei parent Dalmatæ. XXXII. 18, 3 sq. eodem a T. Quintio dantur Lynchnis & Parthini, Illyriæ civitates, quæ in Philippi fuerant potestate. XVIII. 30, 12. XXI. 9, 7. XXII. 4, 3.

Pleuratus, Pleurati filius, Genthii frater, a fratre occiditur. XXIX. 5, 8.

Pleuratus, exsul Illyricus, Persei legatus ad Genthium regem. XXVIII. 8, 1.

Plumis incensis Romani e cuniculis pelluntur ad Ambraciam. XXII. 11, 15 sq.

Pœnæ militares. VI. 37 seq. *Conf. Desertores.*

Pœni. Vide Carthaginienses.

Pœsis tribus partibus constat, historia, dispositione, fabula. XXXIV. 4, 1 sqq. Homeri pœsis, est scriptio philosophica. XXXIV. 4, 4 sqq.

Pœtæ in fabularum exitu deo ex machina utuntur. III. 48, 4. pœtæ & fabularum scriptores testes advocare rerum ignotarum, turpe est. IV. 40, 2.

Polemarchi, πολέμαρχοι, magistratus civitatum Peloponnesi, qui claves urbis in sua potestate habent, & interdiu in statione ad portas versantur. IV.

- 17, 2. Eosdem IX. 17, 3. *vocat τοὺς ἄρχοντας τοὺς εἰθισμένους τηρεῖν τὰς πόλεις.*
- Cynäthenſium polemarchi urbem Ætolis prodiderunt. IV. 17, 3.
- Polemarchorum curia, τὸ Πολεμάρχειον *vel* Πολεμαρχεῖον, Phigaliæ. IV. 79, 5.
- Polemarchus, Arfinoënfis, Ætoliorum legatus Romam. XVII. 10, 8.
- Polemocles, Rhodiorum navarchus adv. Byzantios miſſus. IV. 52, 2. cum claſſe in Cretam mittitur petentibus Cnoſſiis. 53, 1. ab Eleuthernæis Cretenſibus inculſatur occidiſſe Timarchum, civem Eleuthernæum. 53, 2.
- Polemocrates, pater Limnæi. XXIX. 3, 6.
- Poliaſium, τὸ Πολιάσιον, locus *neſcio quis* Laconicæ. XVI. 16, 2.
- Polichna, ἡ Πολίχνα, oppidum ditionis Argivorum, captum a Lycurgo, Spartæ rege. IV. 36, 5. *Confer* Præſiæ.
- Politicum virum res inter homines geſtas ſcire juvat. IX. 1, 4.
- Polyænus, *Achæus*, bello Perſico, temporis rationem habendam cenſet reſpectu Romanorum. XXVIII. 6, 8.
- Polyænus, Cypariſſenſis, comes Philopœmenis Machanidam perſequentis. XI. 18, 2.
- Polyaratus, Rhodius, cum Dinone fruſtra Rhodios ad Perſei partes a Romanis abſtrahere conatur. XXVII. 6. *conf. c.* 11, 2. Ptolemæos Popillius jubet Polyaratum Romam mit-
- Polybii Hiſtor. T. VIII.*
- tere. XXIX. 11, 9. Rhodum, & poſt varia fata Romam tandem transportatur. XXX. 9.
- Polybius, Megalopolitanus, *diverſus a noſtro, ac fortaiſſe avus ejus ſive patruus*; unus e ducibus Achæorum ſub Philopœmene, in pugna ad Mantineam cum Machanida. XI. 15, 5. *n.*
- Polybius *noſter*, Megalopolitanus, hiſtoriarum ſcriptor; Lycortæ filius. XXIII. 1, 6. *De eo confer* Teſtimonia Veterum de Vita & Scriptis Polybii, initio *Tomi V. hujus editionis hiſtoricæ Polyb. Vide etiam quæ notantur in Artic. Hiſtoria, ad Polybium pertinentia.* Tum quæ de Polybio paſſim *Strabo commemorat, & in eo vel laudat vel reprehendit, collecta habes* libro XXXIV.
- Hiſtoriam ſuam Polybius ſcripſit in uſum maxime Græcorum. I. 3, 7 ſq. hiſtoriæ ſuæ molem, cum XL libris conſtet, excuſat. III. 32, 1 ſqq. viſendi ſtudio & veritatis cognoscendæ, iter per Alpes ſuſcepit. III. 48, 3. eodem conſilio Africam, Hiſpaniam, Galliam peragravit, & Atlanticum quoque navigat oceanum. III. 59, 7. eas res in hiſtoria ſua deſcripſit, quæ partim ipſius, partim patrum memoria acciderunt; quarum aliis ipſe interfuit, alias a teſtibus oculatis accepit. IV. 2, 2.
- Polybii ætate terra & mari omnia patebant, & pleræque

artes ita erant perfectæ, ut certa quadam via ac ratione ad-
disci præcepta earum possent.
IX. 2, 5. X. 47, 12.

Tactici Commentarii. IX.
20, 4. Pyrsiarum ratio a Poly-
bio emendata. X. 45, 6 *sqq.*
de Locris bene meritus est.
XII. 5, 1-3. Zenonem Rhod-
dium de errore in ipsius histo-
ria commisso amice admonet;
& ab aliis, ut idem sibi faciant,
postulat. XVI. 20, 5 *sqq.*

legatus nominatur ad Pro-
lem. Epiph. cum Lycorta &
Arato, licet tunc nondum ea
ætate esset Polybius, quæ ex
lege alias respub. capessi posset;
neque vero locum habuit ea
legatio. XXV. 7.

Polybium ridet Posidonius
scribentem, 300 urbes Celti-
berię everfas esse a Ti. Grac-
cho. XXVI. 4.

suspectus videtur Romanis.
XXVIII. 3, 7. Præfectus equi-
tum nominatur Achæorum,
prætor Archone. XXVIII. 6,
9. pro restituendis Eumenis
honoribus verba facit. *cap.* 7,
8 *sqq.* legatus mittitur ad Q.
Marcium Philippum Cos. in
Thessaliam, ut auxilia ei of-
ferret Achæorum, quæ ille ta-
men non accepit. 10 *seq.* sed
in castris Romanis manens Po-
lybius, rebus tunc gestis inter-
fuit. 11, 6. Appio Cento-
ni, iussu consulis, negat au-
xilia Achæorum, quæ ille po-
stulavit. 11, 7 *sqq.*

per singulos annos, quæ
apud quemque populum quo-
que anno gesta sunt, descripsit

Polybius; incipiens cujusque
anni historiam a Rebus in Ita-
lia gestis. XXVIII. 14, 9 *sqq.*

Prolemæis fratribus auxilia
adv. Antiochum mittenda cen-
set. XXIX. 8, 2. 9, 1 *sqq.*
Equitum auxilium præfe-
ctum ab Achæis petunt Prole-
mæi Polybium; 8, 5. saltem
suarum copiarum ducem, si
auxilia non mitterent Achæi.
10, 7.

Romæ inter exfules (ob bel-
li Persici culpam vel suspicio-
nem) versans, (*conf.* XXXII.
9, 5.) Demetrio Seleuci fi-
lio, Romæ obsidi, suadet ut
fuga in Syriam evadere & re-
gnum ibi capeßere conetur.
XXXI. 19-24. venationem
singulariter amat. XXXI. 22, 3.
XXXII. 15, 8. pro Polybio
maxime & Stratio, exsulibus
Romæ, deprecantur legati
Achæorum. XXXII. 7, 14.

consuetudinis Polybii cum
Scipione initium, incremen-
tum & perpetuitas. XXXII. 9
seq. Fabius & Scipio, fratres,
cum ceteri græci exfules per
Italiæ civitates distribuerentur,
apud prætorem effecerant, ut
Polybio Romæ manere liceret.
XXXII. 9, 5.

libertas ei datur Roma do-
mum redeundi cum ceteris ex-
sulibus; ampliora ille petit pro
exsulibus, sed ridetur a Cato-
ne. XXXV. 6.

Scipione res in Africa ge-
rente, classe ab eo accepta,
scrutandi illius partis orbis ter-
rarum causa circumvectus est.
Spicileg. ex lib. XXXIV.
num.

num. 7. cum Masaniffa conversatus est. IX. 25, 4. adest Scipioni in everfione Carthaginis. XXXIX. 3, 6.

Corinthe expugnationi interest, aut paullo post supervenit. XL. 7, 1. *Conf. Testim. de Vita Polyb. T. V. p. 12.*

num. 2. adde *Spicileg. reliq. libri XL. Tom. V. p. 50.* Philopœmenis honores vindicat. XL. 8. *item* Arati & Achæi. *ibid. vs. 10.* de Diæi bonis nihileorum, quæ ei a legatis Romanis oblata sunt, accipit. XL. 9, 1. Achæiæ statum ordinat ex mandato decem legatorum Romanorum. XL. 10. honoribus a popularibus suis cumulat. *ibid. vs. 4 sqq.* statua ei positæ. *Tom. V. p. 13 sq.*

regnante Ptolemæo Evergeta Physcone in Ægypto fuit. XXXIV. 14, 6. Sardibus in Asia collocutus est cum Chionara, Ortiaginis uxore, Gallorum reguli. XXIII. 21, 12. *quod poterat adjici ad caput de Peregrinationibus Polybii, in Testim. Vet. de ejus Vita, Tom. V. p. 11 sq.*

Separatim a sua historia scripsit Vitam Philopœmenis, tribus libris. X. 24, 5 *sq.* Bellum Numantinum. *T. V. p. 23 sq.* Tactica. *Tom. V. p. 24 sq.* de Habitatione sub Æquatore. *ibid. p. 25-28.* de Zonis & Polis mundi. *ibid.*

Mortuus est domi, anno ætatis 82. *Tom. V. p. 15.*

Polyclerus, Cyrenensis, Hierony-

milegatus ad Hannibalem. VII. 2, 2 *sqq.*

Polycrates, Argivus, Mnasiadæ filius, hortatur milites Ptolemæi Philopat. V. 63, 5 *sqq.* equites exercet. 65, 5. eisdem præest in prælio ad Raphiam. 82, 3. 84, 8.

Cypro præficitur, & fideliter eam administrat. XVIII. 38, 5 *sq.* ejus cognatæ, cum consolari vellent Oenanthen, Agathoclis matrem, male ab ea accipiuntur. XV. 29, 10.

e Cypro reversus, Scopam accusat. XVIII. 37, 1. Anacleteria Ptolemæi Epiph. parat, & magnam Alexandriæ potestatem obtinet. 38, 3 *sqq.* sed procedente tempore in omne genus libidinis prolabitur. *ibid.* Rebelles optimates Ægyptiacos in potestatem regis redigit. XXIII. 16, 3 *sq.* ejus pravo consilio juvenis rex nullam partem rei militaris attingit. XXIII. 16, 7.

Polycritus, Neptuni templum Mantineæ spoliavit. IX. 34, 10.

Polymedes Ægiensis, bello capitur ab Eleis. V. 17, 4.

Polyphantas, cum copiis mittitur a Philippo ad defendendam Phocidem & Bœotiam. X. 42, 2.

Polyphontes, Lacedæmonius, effugit cædem factam a factione Ætolica, & ad Philippum evadit. IV. 22, 12.

Polyrrhenii, Πολυρρήνιοι, Cretenses, a Cnosiorum societate ad Lyttios deficiunt. IV. 53, 6. quingentos (s. trecentos)

- Cretenfes Philippo & Achæis auxilio mittunt. IV. 55, 5 *sqq.* 62, 1. *n.*
- Polyxenidas, Rhodius, dux Cretenſium in exercitu Antiochi, Labum montem ſuperantis. X. 29, 6.
- Pompa magnifica Antiochi Epiſphanis. XXXI. 3.
- Pompidas, exful Thebanus, Chalcide apud legatos Romanos accuſat Neonem & Hippiam eorumque focios. XXVII. 2, 1 *sqq.*
- Pons fluuio Bacaræ s. Macari impoſitus a Mathone, & urbs ad pontem exſtructa. I. 75, 5. pons Alphei a Philippo inſtauratus. IV. 77, 5. pons Tiberis ab Horatio Coclite reſciſſus. VI. 55.
- Pontus Euxinus, ὁ Πόντος, Πόντος Εὐξείνιος.
a navigantibus in Pontum veſtigalia exigunt Byzantii. III. 2, 5. oſtium Ponti in poteſtate eſt Byzantiorum, IV. 38, 2 *sq.* & gratias illis merito habent Græci omnes; 38, 10. quibus regiones ad Pontum ſitæ multa, cum ad neceſſarios vitæ uſus, tum ad lautitiam, ſuppeditant. IV. 38, 3 *sq.* Pontica ſalfamenta. XXXI. 24, 1.
- Ponti ambitus; ejusdem duo oſtia, Bosporus Thracieus & Cimmerius. IV. 39, 1 *sqq.* menſura Ponti, a Bosporo Thrac. ad Cimmerium. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 5.* cur continuo effluat Pontus, duplex cauſa. IV. 39, 7 *sqq.* olim opplebitur. 40, 4 *sqq.* & inſtar lacus & paludis erit, ſicut Mæotis palus. 42. Ponto, ſupra regionem quæ Phaſi fluuio adluitur, ſuperne imminet regnum Artabazanis. V. 55, 2.
- Ponti regnum, apud Polybium vocatur* Cappadocia ad Pontum. V. 43, 1 *sq.*
- C. Popillius (*vel* Popilius) Lænas, ab A. Hoſtilio procoſ. legatus mittitur ad Thebanos, Achæos, Ætolos & Acarnanes, belli Perſici cauſa. XXVIII. 3-5. legatus a ſenatu in Ægyptum miſſus, Antiochum Epiphanem, Syriæ regem, circulo inſcribit. XXIX. 11. copias Antiochi Cypro ejiçit. *ibid. vs.* 10. Ptolemæos fratres jubet Polyaratum Rhodium Romam mittere. XXIX. 11, 9. XXX. 9, 2. ejus rogatu Menalcidas e cuſtodia dimittitur a Ptolemæis. XXX. 11, 2.
- Popillius Lænas, Ποπίλλιος Λæνάτος, legatus Romanorum in Liguriam. XXXIII. 7, 1.
- Populus arbor. Populorum arborum lacrymæ. II. 16, 13.
- Populus Romanus; *vide* Romani, & Romanorum Reſpublica.
Popularis ſtatus; *vide* Democrazia. Populi poteſtas in repub. Romanorum. VI. 14. populus Romæ obnoxius eſt ſenatu. 17.
- M. Porcius Cato, Μάρκος Πόρκιος Κάτων. XL. 6, 5. conſul, in Hiſpania, uno die muros omnium cis Bætin urbium dirui jubet. *Reliq. lib.* XIX. Indignatur ob peregrinum luxum, Roman introduçtum. XXXI.

XXXI. 24. ejus duplex dictum festi-
vum, in Achæos ex-
sules domum dimit-
tendos, & in Polybium
majora postulare
conantem. XXXV. 6.

ejusdem judicium honorifi-
cum de Scipione Æmiliano, in
Africa militante. XXXVI.
6, 6.

reprehensio Postumii Albi-
ni, græce historiam scribentis,
& tamen imperitiam sermonis
deprecantis. XL. 6.

Porcorum magna copia in Italia,
maxime in ora maritima Etru-
riæ & Galliæ Cisalpinæ. II. 15,
2 sq. XII. 4. buccina ibi
convocantur porcorum greges.
XII. 4, 11 sqq.

Porphyreon, Πορφυρεών, Phœ-
nicie oppidum. Angustiæ ad
Porphyreonem. V. 68, 6. n.
De eisdem angustiis, a Nico-
lao Ptolemæi duce obsessis,
conf. V. 69, 1.

Porta Persis, Sardibus. VII. 17,
6. Porta Tegeatis Messenæ.
XVI. 17, 3. porta Temenis,
Tarenti. VII. 27, 7. 30. 2.

Adde Pylæ.

Portenta ante pugnam Cammen-
sem. III. 112, 8. Portenta &
prodigia referre in sua historia
dedignatus est Polybius. *Te-
stim. Vet. de Polyb. T. V. p.*
21 sq.

Porticus, ἡ πορτῆα, vinearum se-
ries longior, opus vineis con-
textum. I. 48, 2. n. IX. 41,
1. n. & 3. XXII. 11, 6 sqq.
Fragm. gramm. 102.

Porticus Scythica, *ni potius Ty-
chica*, Syracusis. VIII. 5, 2. n.
Posidonius ridet Polybium, scri-

bentem, trecentas urbes ever-
sas esse in Celtiberia a Ti. Grac-
cho. XXVI. 4.

Aulus Postumius, Cos. cum Cn.
Fulvio, anno urbis 525. II.
11, 1. *Sed mendosum est*
prænomen, & Lucius scri-
bendum, Δεύκιος, pro vulga-
to Ἀδλος, ut docuit Pighius
in *Annal. Rom. T. II. p.*
108. *Vide infra in L. Po-*
stumius.

A. Postumius *Albinus*, (*idem*
qui Consul fuerat A. V. 574.)
legatus mittitur ad Dardanios
& Thessalos adv. Perseum &
Bastarnas. XXVI. 9.

A. Postumius *Albinus*, prætor
urbanus. XXXIII. 1, 5. n. le-
gatus ad pacem componendam
inter Attalum & Prusiam.
XXXIII. 11. Consul cum L.
Lucullo. XXXV. 3, 7. homo
vanus, græcarum literarum ri-
dicule studiosus. XL. 6. &
ibi Not. ad vs. 1.

L. Postumius *Albinus*, *idemque*
Magellus cognomine, Consul
cum Q. Mamilio, obsidet ca-
pitque Agrigentum. I. 17-19.

Idem Lucius Postumius, cui
in Polybianis libris perpe-
ram prænomen Aulus datur,
consul iterum cum Cn. Ful-
vio. II. 11, 1. n. (*cf. Pigh.*
Annal. Rom. ad A. V.
CDXCI. & DXXIV.) plures
civitates Illyrici in deditionem
accipit, & duram pacem Teu-
tæ & Illyrii imponit. II. 11
seq.

L. Postumius *Albinus*, prætor,
mittitur in Galliam Cisalpi-
nam. III. 106, 6. cum uni-

- verso exercitu occidione deletur. 118, 6.
- Pothine, Ποθεινή, celebris tibi-
cina Alexandrina. XIV. 11,
3 *sq.*
- Pothion, Ποθίων, Rhodiorum
prytanis. XXIII. 3, 10.
- Prædæ tertia pars apud Lacedæ-
monios regibus cedebat. II. 62,
1. apud Romanos præda di-
vendita æqualiter dividitur,
prudenti instituto. X. 15, 4
sqq. & cap. 16 *seq.* Prædæ
cupiditas sæpe victoriam jam
partam perdidit. X. 17, 4.
- Præfecti sociorum. VI. 26, 5 *sq.*
eorum potestas infligendarum
pœnarum. 37, 8. Præfectus
turmæ equitum. VI. 25, 1 *sq.*
- Præmiorum (*scil.* honorum) &
pœnarum apud Romanos ar-
biter est populus. VI. 14,
4-8.
- Præmia militaria. VI. 39.
Fragm. hist. 47.
- Præneste, ἡ Πραίνεστιν ὠν πό-
λις, una ex urbibus Italiæ, in
quas impune exsulatum abire
licet civi Romano, capitalis
criminis reo. VI. 14, 8.
- Præparatio *s.* Introductio Polybii
ad principalem suam historiam,
duobus libris comprehensa. I.
3. II. 14, 1. 16, 14. 37, 2.
71, 7. ejusdem Præparatio-
nis pars prior. I. 5-12. pars
posterior. *lib.* I. *cap.* 13. *us-
que ad finem libri* II. sum-
ma rerum, parte posteriori con-
tentarum. I. 13. (*Vide In-
troitum Adnotationum no-
strarum in Polyb. T. V. p.*
109-112.) Præparationem
suam omni ex parte sibi fimi-
lem facere vult Polybius. II.
37, 3.
- Præfens abest, & apertis oculis
cæcutit Timæus. XII. 24, 6.
- Præsidia validiora mercenario-
rum, præsertim barbarorum,
in urbes numquam sunt reci-
pienda. II. 7, 12. IX. 37, 9.
Conf. Mercenarii.
- Prætextus distinguendus a caussa.
III. 6, 6 *sqq.*
- Prætor urbanus Romæ, absen-
tibus consulibus, legatos ex-
terarum gentium & regum
in senatum introducebat.
Ann. ad XXI. 1, 3. & ad
XXIV. 1, 8.
- Prætores Achæorum quotannis
primum duo, mox nonnisi unus.
II. 43, 1 *sq.* Prætoria comi-
tia Achæorum, circa Pleiadum
ortum, initio ætatis; Ætolo-
rum autumnus. IV. 37, 2 *sq.*
(*coll.* III. 16, 7. 17, 1.) V. 1,
1. 30, 7.
- Ætolorum prætor, quo die
nominatur, eodem magistratum
init. II. 3, 1.
- Prætorium in castris Romanis. VI.
27, 1. 41, 2. custodia præto-
rii. VI. 33, 12. 35, 2.
- Prætutianus ager, ἡ Πραίτε-
τιανή. III. 87, 3.
- Pragmatica historia; *vide* Hi-
storia.
- Prasiæ, αἱ Πρασιαι, (*sive* Πρα-
σιαί) oppidum ditionis Argi-
vorum, captum a Lycurgo re-
ge Spart. IV. 36, 5. *De quo*
*oppido vide auctores lauda-
tos a Cellario in Geogr. An-
tiq. lib. II. cap. 13. p. 1198.*
& a Dukero ad Thucyd. II.
56. *Laconicæ illud quidem*
accen-

accensetur, cum ante hoc tempus de quo Polybius nunc agit, a Thucydide loco citato, tum post a Ptolemæo & Pausania. Sed credi Polybio potest, fuisse illud nunc in potestate Argivorum, his vero ademptum a Lycurgo, & Spartanis rursus vindicatum. Quod vero Thucydides etiam ætate Lacedæmoniorum fuerat, fuit fortasse in illorum numero oppidorum, quæ, Lacedæmoniis adempta & Argivis adtributa esse a Philippa Amyntæ filio, Polybius scribit IX. 29, 7. XVII. 14, 6-8. Eadem ratio illius oppidi est, cui Cyphanta nomen, quod eodem loco apud Polybium commemoratur.

Pratio, Rhodiorum legatus ad Antiochum Epiph. in Ægyptum, de pace cum Ptolemæis facienda. XXVIII. 19, 1.

Πρέπιον. Mendosa scriptura IX. 17, 1. ὡς ἐπὶ Πρεπιλον, pro ἐπὶ ἄριτον, vel ἐφ' Ἡρελον.

Prieneses, Πρινηεῖς, cives Prienes, Ionice urbis; pecuniam, ab Oroferne depositam, Ariarathi tradere nolunt; male idcirco ab eo multati. XXXIII. 12.

Prinassus, ἡ Πρινασσός, Carie urbs, a Philippo obsessa & capta. XVI. 11. Cives Prinassenses, Πρινασσεῖς. *ibid.* vs. 5.

Principes, in legione Romana, 1200 numero. VI. 22, 7 & 9. eodem modo armati quo

hastati. 23, 16. eorum sedes in castris. 29, 6 *sqq.* ministerium castrense. 33, 3 *sqq.*

Principium, causa & prætextus, quid differant. III. 6 *seq.*

principiis obdari facile potest. III. 7, 7.

Principium, dimidium totius; quin & ad ipsum finem pertinet. V. 32, 1 *sqq.*

Prion, ὁ τόπος ὁ Πριων καλούμενος, id est Serra; collis in Africa, ubi concisus est exercitus Spendii & Autariti. I. 85, 7.

Prion, locus Sardibus, ubi urbs arci jungitur. VIII. 15, 6.

Pristes, πρίστεις, navigiorum genus; cum lembis numerantur. XV. 2, 9. n. sed majora erant lembis. XVII. 1, 1. n.

Proagoræ, Megalopolitani, armenta abigit Nabis. XIII. 8, 7.

Proander, Ætolus, amicum se Romanorum simulat. XXVIII. 4, 3 *sq.*

Prodigia ante pugnam Cannensem. III. 118, 8. prodigia animis militum religionem injecerunt. *Fragm. gramm.* 3. Prodigia in hist. sua referre dedignatus est Polyb. *Testim. Vet. de Polyb. T. V. p. 21 sq.*

Proditio simulata urbis Phanotensium. V. 96, 4 *sqq.*

Proditor quis censendus sit, quis non? XVII. 13-15. multos immerito in Proditorum numero nominavit Demosthenes. XVII. 14. Proditores sæpe ab eisdem ipsis, qui eorum opera sunt usi, merita pœna adiun-

ciuntur. 15, 8 sqq. sic, qui Cynatham Ætolis prodiderant, primi ipsi ab Ætolis interfecti sunt. IV. 18, 7.

Proditor patriæ Logbafis Selgenfis. V. 74. proditor Philippi, Apelles. *vide suo loco.* proditor gentis Achæorum, Callicrates. *vide suo loco.*

Prolaus; vide Proslaus.

Promontoria præcipua Europæ recensentur ab Eratosthene & Polybio. XXXIV. 7, 11 sq.

promontoria Siciliæ tria. I. 42.

Promontorium Hermæum, *vide* Mercurii promontorium. Promont. Pulcrum, Argennum, &c. *vide* Pulcrum, Argennum &c.

Pronni, οἱ Πρόννοι, oppidum Cephalleniae cum portu. Illud ægre obsideri posse videns Philippus, Paluntem pergit. V. 3, 3 sq.

Propontis, ἡ Προποντις, per Bosporum Thracicum jungitur Ponto. IV. 39, 2 & 4. 43, 1. per Hellepontum intratur in Propontidem. XVI. 29, 7 sq. Propontidis fauces, ad Sestum & Abydum. IV. 44, 6. Adv. Thracum regulos ad Propontidem, auxilia Byzantiis promittit Philippus. XXIII. 14, 12.

Propus, Πρόπους, eminens collis in Oligyrto monte Arcadiæ. IV. 10, 6.

Proserpinæ & Cereris ædes, Thesmophorium, Alexandriæ. XV. 29, 8.

Proslaus, Sicynonius, arci Pso-phidis præficatur ab Achæis. IV. 73, 9. *Suspectum nomen*

Reiskio. (Prolaus, Eleus, memoratur apud Pausan. p. 378.)

Proverbia & sententiolæ proverbiales, quæ a Polybio citantur vel usurpantur:

In sola Sicilia, velut in Acetabulo, καθάπερ ἐν ἀξυβάφῳ, gloriam quæsit Timoleon. XII. 23, 7.

in Amentiam & in nihilum abire Audacia nimia. τολμᾶν περὶ τὸν, εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶ. IV. 34, 2.

nihil ad Bacchum. XL. 7, 3. multa in Bello vana πολλά κενὰ τοῦ πολέμου. XXIX. 6, 10.

hastam simul & Caduceum mittere. καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ κηρύκειον ἅμα πέμπειν. IV. 52, 2.

in Care faciendum periculum. δεῖ ἐν Καρὶ τὸν πείραν γίνεσθαι. X. 32, 1.

qui utrumque Cornu tenet, bovem in potestate habet. ἐκατέρων τῶν κεράτων κρατῶν, ὑποχείριον ἔχει τὸν βόυν. VII. 11, 3.

cum Cretense cretissare. πρὸς Κρήτα κρητίζειν. VIII. 21, 5.

Cygni cantum edere. τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν vel ἐξάδειν. XXX. 4, 7. XXXI. 20, 1.

quod Dextra manu datur, lava accipere. τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ δεχεσθαι τῇ αὐτῇ χειρὶ. XXXVIII. 2, 9.

occurrat Forti qui mage fortis erat. ἐσθλὸς ἐὼν, ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν. XV. 16, 6.

non solum Frenum, sed etiam fessorem accipere. οὐ μόνον τὸν χαλκὸν ἀναδέξασθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀναβάτην. XXI. 12, 9.

Initium, dimidium totius. Dimidium facti, qui bene cæpit, habet. Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμισυ πάντων. V. 32, 1.

est aliquis Iustitiæ oculus. ἔστι τις Δίκης ὀφθαλμός. XXIV. 8, 3.

Lupi vitam vivere. λύκου βίον ἔῃν. XVI. 24, 4.

ex homine Lupus. λύκος ἐξ ἀνθρώπου. VII. 13, 7.

Majorum præclare facta rueri. διαφύλαξαι πατέρων εὖ κείμενα ἔργα. XV. 4, 11.

Malum malo senare. κακὸν κακῷ ἰσοῦναι. V. 11, 1.

relieto virorum conclavi, Mulierum foribus insultare. ἐκνεύσαντα τὴν ἀνδρῶν τιμὴν, εἰς τὴν γυναικῶν τιμὴν κωμάσαι. *Fragm. hist.* 27.

Occasio præceps. καιρὸς ὄξυς. V. 7, 4.

amentia est cum malitia conjuncta, putare, si tu Oculos claudas, ne alterum quidem videre. ἀνοία μετὰ κακίας, τὸ δοκεῖν, εἰάν τις αὐτὸς ἐπιμύη, μηδὲ τοὺς πέλας ὄρεῖν. IV. 27, 7.

stultus est, maestato sobolem qui Patre relinquit. νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας, υἱὸς καταλείπει. XXIV. 8, 10.

Pitium vitam æmulari. προσόφλειν τὸν λεγόμενον τῶν ἰχθύων βίον. XV. 20, 3.

Scytharum & Gallorum facta patrare. Σκυθῶν ἔργα καὶ Γαλατῶν ἐπιτελεῖν. IX. 34, 11.

Vani vana agitant. κενὰ κενὰ λογιζόνται. XXXIII. 3, 3.

indigenæ Ventorum stationes norunt. ἐπιχώριοι τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις γινώσκουσι. IX. 25, 3.

Prudentia & industria quantum præstent imprudentiæ & ignaviæ, cognitum in Rhodiis. V. 88, 3. prudentia Imperatoria, quantum præstet militari temeritati. III. 105, 9.

prudentissimi interdum capiuntur ab improbis. VIII. 1.

Prusias, rex Bithyniæ, cognomine Zielas, pater Prusiæ τοῦ Κυνηγοῦ. *Vide Adn. ad XXXVII. 2, 1.*

Rhodi Prusiam ad belli societatem adv. Byzant. invitant. IV. 47, 7. Prusias, in By-

zantios iratus, accipit invitationem. IV. 49. *cf.* III. 2, 5. IV. 48, 13. Hieron & Mysiam Byzantiis adimit. IV. 50. ex Hiero ligna, marmora, tegulas aufert. 52, 7 *sq.* Byzantii contra Prusiam advocant patrum ejus, Tibætē, in Macedonia exfulantem. 50, 1 *Et* 8 *sq.*

Pacis condiciones inter Prusiam & Byzantios conclusæ. IV. 52, 6.

Prusias dona mittit Rhodiis, terræ motu adflitis. V. 90, 1. *Idem* internecione delet Gallos Ægofages, quos Attalus in Asiam invitaverat. V. 111. *coll. cap. 77 seq.* De Prusia (nescio patre, an filio) agitur etiam *Fragm. hist.* 48 *sq.*

Prusias, (ὁ Κυνηγὸς cognominatus, i. e. Venator) filius superioris, rex Bithyniæ. *Vide Not. ad XXXVII. 2, 1.*

Philippi, Macedonia regis, gener. XV. 22, 1 *sq.* *coll.* 23, 10. *Et* XVII. 4, 7. Philippi auxilio Cium, Bithyniæ urbem, Ætolorum sociam, expugnavit sibi que subjecit. XV. 21-23. XVII. 4, 7.

solicitationem Antiochi, per literas admonitus a Scipione, respuit, & Romanorum amplectitur partes. XXI. 9.

Bellum gerit cum Eumene, ad quod auxilia ei mittit Philippus. III. 3, 6. XXIII. 18, 8. n. XXIV. 1, 4. 3, 1 *sq.* n. confecto eo bello, socius fuit Prusias Eumenis adv. Pharnacem: certe in formula fœderis XXVI. 6, 3. ab una

una parte *nominantur* Eumenes, Prusias, & Ariarathes; ab altera parte Pharnaces.

post bellum Persicum, liberti habitu Romanum senatum salutatur. XXX. 16. per legatos accusatur Eumenem Romæ. XXXI. 6, 2. 9, 3. rursus. XXXII. 3. *Et cap. 5, 5.*

Attalum acie vincit, templa circa Pergamum diripit, & regionem vastat. XXXII. 25. *conf. 26, 2.* in reditu exercitus ejus fame & morbis laboravit. 25, 14. intervenientibus Romanis, pacem cum Attalo facere cogitur. XXXIII. 10 *seq.*

humile hominis ingenium, & effeminati mores. XXXVII. 2. abalienati ab eo subditi, defectionem spectabant. *ibid. vs. 7.*

Prytanis Rhodiorum. XIII. 5, 1, XV. 23; 4. XXIX. 4, 4. *Fragm. histor. 53.* per sex menses gerunt magistratum. XXVII. 6, 2. eorum curia, Prytaneum, Πρυτανεῖον. XV. 23, 3. XVI. 15, 8. XXIII. 3, 10.

Prytanis, philosophus Peripateticus, leges scripsit Megalopolitanis V. 93, 8.

Pfophis, ἡ Ψωφίς, urbs antiqua & munitissima Arcadiæ, Eleis contributa; IV. 70, 2 *sqq.* 68, 1. 69, 2. propugnaculum Eleorum adv. Achæos, & arx belli. IV. 71, 2. capitur a Philippo; 71 *sq.* Achæis ab eodem traditur. 72, 6.

Pfophidii, οἱ Ψωφιδιοί. IV. 71, 13. 72, 8.

Ptolemæi, reges Ægypti. *De Ptolemæo nescio quo, agitur Fragn. histor. 55.*

Ptolemæus primus, Lagi filius, moritur Olymp. CXXIV. *lib. II. c. 41, 2. Et 71, 5 sq.*

disceptatur, utrum ad eum, an ad Seleucum, pertinuerit Cœlesyria, ob devictum Antigonom. V. 67.

Ptolemæus Philadelphus, secundus Ægypti rex, filia suæ Berenice, Antiochi Syriæ regis uxori, Nili aquam bibendam mittit. *Fragm. hist. 54.*

pincerna ejus, Cleino puella; cui plures statuas rex posuit Alexandriæ. XIV. 2.

uxor, Arsinoë, Lyfimachi filia, Thraciæ regis; filius ex Arsinoë, Lyfimachus. XV. 25, 2. n.

Ptolemæus Evergetes, propter casum Berenices, *fororis suæ*, iratus Seleuco Callinico, Syriam bello petit, & Seleucia urbe potitur. V. 58, 10 *sq. n.*

frater ejus, Lyfimachus, Arsinoës filius. *Adnot. ad XV. 25, 2.* Uxor, Berenice, Magæ filia; filii duo, Ptolemæus Philopator, & Maga. XV. 25, 2. n. *ubi in Valesii Nota (nobis Tom. VII. p. 218. lin. 23.) pro Ptolemæo Epiphane, scribendum fuerat Ptolemæo Evergeta.*

amicus Achæorum, multa in eos beneficia contulerat. II. 47, 2. *adde XXIX. 9, 14.* dein deferens Achæos, Cleomenem opibus juvat, Antigono *Dosoni* eum oppositurus. II. 51, 2. de ejus societate cum Cleomene, falsa & absurda perhibet Phylarchus. II. 63. extremo regni ejus tempore Alex-

Alexandriam venit Cleomenes.
V. 35, 1.

mortuo Evergetæ successit
filius Philopator. II. 71, 3. V.
34, 1.

Ptolemæus Philopator, circa
Olymp. CXL. succedit patri
Evergetæ. II. 71, 3. IV. 2, 8.
V. 34, 1. coll. 35, 1. Fra-
trem Magam & Berenicen ma-
trem occidit; negligens & fo-
cors princeps, aditu difficilis,
amoribus & compotationibus
indulgens. V. 34, 1. 36,
1. XV. 25, 2. n. (*conf. infra.*)
eo regnante, perit Alexandriæ
Cleomenes. V. 35-39. prin-
cipem regni ministrum habuit
Sofibium. V. 35, 7.

ab eo per legatos petunt
Achæi & Philippus, ne Æto-
los ulla re juvet contra socios.
IV. 30, 8. Rhodiis deprecantibus,
libertatem concedit An-
dromacho, patri Achæi. IV.
51.

ei Antiochus M. bellum in-
fert de Cœlesyriæ possessione.
I. 3, 1. III. 2, 4. IV. 2, 11.
V. 1, 5. V. 3, 1. 38-87.
(*Conf. Cœlesyria, & Antiochus M.*) denunciatur Antio-
cho, Ptolemæum consilia com-
municare cum Achæo rebelle.
V. 42, 8. 57, 2. VIII. 17, 9
sq. a Ptolemæo ad Antio-
chum defecit Theodotus, Sy-
riæ præfectus. V. 40. & 61
seq. Antiochum Ptolemæus
primo legationibus differt; V.
63 *seqq.* dein prælio vincit
ad Raphiam. 86. Cœlesyriæ
civitates, quas ceperat Antio-
chus, omnes se ei tradunt, &

miris modis ei blandiuntur.
ibid. Pacem petenti Antio-
cho dat Ptolemæus, & fœdus
cum ei facit. 87.

Ptolemæum occisurus Theo-
dotus, medicum occidit. V.
81. foror & uxor Ptolemæi,
Arsinoë, expeditioni in Cœle-
syriam susceptæ interest. V.
83, 8. *de eadem vide XV.*
25, 2. n.

dona Ptolemæus mittit Rho-
diis, terræ motu adfluctis. V.
89. per legatos invitat Phi-
lippum ad pacem faciendam
cum Ætolis. V. 100, 9. Athe-
nienfes turpiter ei blandiun-
tur. V. 106, 7 *sq.* a Ptole-
mæo Romani per legationem
frumentum petunt. IX. 44.

ad perditum vitæ genus ver-
titur. XIV. 12. unde bellum
intestinum ei conflatur ab Ægy-
ptiis. III. 2, 4. V. 107. XIV.
12, 4. n.

Sodalis ejus, Agathocles.
XIV. 11, 1. amica, Agatho-
clea, sub cujus fuit imperio
rex. XIV. 11, 5.

Ptolemæus *Epiphanes*, Philopa-
toris filius, parvulus succedit
patri; & statim de ejus regno
dividendo pactum inter se in-
eunt Philippus & Antiochus
Magnus. III. 2, 8. XV. 20.

aula ejus turbatur seditioni-
bus procerum, tutorum pupil-
li, Sofibii, Agathoclis, & Fle-
polemi. XV. 25 *seqq.* XVI.
21 *seq.*

Ptolemæi dux Scopas subigit
Judæam, ab Antiocho prære-
ptam. XVI. 39, 1. n. sed is
mox prælio victus ad Panium
ab

ab Antiocho, tota rursus Iudæa & Cœlesyria pellitur. XVI. 39, 3 *sqq.* & cap. 40. *Adde Adnot. ad 39, 3. & 40, 1.*

Philippus a Romanis jubetur reddere Ptolemæo urbes, quas post Philopatoris mortem Ægyptiis ademerat. XVII. 1, 14. Antiochum legati Romani jubent Ptolemæo cedere urbibus ditionis ejus, quas in Asia occupasset. XVIII. 33, 5. respondet Antiochus, se cum Ptolemæo non solum amicitiam, sed & affinitatem contracturum. 34, 10.

regis inauguratio, ἀναλή-
τηρια. XVIII. 38. per lega-
tum renovat Ptolemæus socie-
tatem cum Achæis; & Lycor-
tas ad eundem mittitur lega-
tus. XXIII. 1, 5 *sqq.* 7, 1 *sq.*
& cap. 9 *toto.* laudatur ju-
venis rex, ut eximius venator.
XXIII. 1, 9.

Ptolemæus optimates regni
rebelles Lycopoli obfessos, &
in deditionem acceptos, e cur-
ru revinctos trahit, cruciatos-
que necat. XXIII. 16.

nullam partem rei militaris
attingit, ex pravo Polycratis
consilio. XXIII. 16, 7.

Achæis, per legatum, decem
naves offert; inde legati
Achæorum in Ægyptum nomi-
nantur, Lycortas, Polybius, &
Aratus; sed morte regis præ-
peditur ea legatio. XXV. 7.

ejus uxor, Cleopatra, An-
tiochi M. filia. XXVIII. 17, 9.

(Nota. In *Valesii Ad-*
not. ad XV. 25, 2. Tom. VII.
hujus edit. p. 218. lin. 23.

per errorem scriptum est Pro-
lemæo Epiphane, *cum oppor-*
tuiisset Ptolemæo Evergete.)

Ptolemæus Philometor, filius
Ptolemæi Epiphanis, frater
natu major Ptolemæi Physco-
nis.

ejus nomine Ptolemæus Me-
galopolitanus Cyprum guber-
nat. XXVII. 12.

cum Antiocho Epiphane,
Syriæ rege, de Cœlesyria con-
tendit Philometor, & ea causa
legationem Romam mittit.
XXVII. 17. XXVIII. 1.

post anacleteria regis, lega-
tos ad eum mittunt Achæi
ad renovandam amicitiam.
XXVIII. 10, 8. *ni ibi* junior
Ptolemæus, Physcon, intelli-
gendus; quod ex cap. 16, 1
sqq. coll. 19, 4. *adparere vi-*
detur.

Ægypto pæne tota, excepta
Alexandria, ab Antiocho occu-
pata, Ptolemæus Philometor
in Antiochi venerat potesta-
tem, & junior fratrum interim
rex habebatur Alexandriæ; sed
major frater, Philometor, ab
Antiocho in regnum est resti-
tutus intercedentibus Græco-
rum legationibus. XXVIII. 16
seqq. 19, 4. *Inde Philome-*
tor regnat simul cum minore
fratre; (*qui Evergetes II &*
dein Physcon est cognomina-
tus;) & ambo auxilia petunt
ab Achæis adv. Antiochum.
XXIX. 8 *seq.*

postquam Ægyptum denuo
invasit Antiochus Epiphanes,
excedere hunc jubet Popillius,
legatus Romanorum; atque
ita

ita servata est Ægyptus fratribus Ptolemæis. XXIX. 11. Ptolemæi fratres, per legatos, gratias agunt Romanis pro beneficio. XXX. 11.

Dissidentibus inter se fratribus, cum Philometor a minore fratre Physcone fuisset regno pulsus; rerum mox rursus positus Philometor, quamvis in potestate habuerit fratrem, eumque exosum Alexandrinis videret, tamen ei pepercit; XXXI. 18, 4 *sq.* coll. XL. 12, 5. & regnum cum eo ita partitus est, ut Cyrenæ regnum ei relinqueret. XXXI. 18, 4 *sq.* qua divisione non contentus Ptolemæus minor, Romam profectus, a senatu petiit, ut Cypri regnum sibi adjiceretur. XXXI. 18. mox idem, Romanis legatis comitatus, Roma proficiscitur, Cypri regnum ex decreto senatus repetiturus: sed nec Cyprum obtinet, & ex ipsa etiam Cyrenaica, acie victus a Cyrenæis, ejicitur. XXXI. 18, 9 *sq.* & cap. 25-27.

Physcone denuo apud senatum Rom. per legatos de fratre conquerente, legati Philometoris Italia excedere jubentur, tolliturque fœdus Romanorum cum Philometore. XXXII. 1. rursus ipse Physcon Romam venit, de fratre conquerens; & a senatu cum legatis & quinque quinquereimibus dimittitur, in Cypri regnum restituendus, cum commendatione ad socios in Græcia & Asia. XXXIII. 5. Physconem, Cypri regnum occupare molientem, captivum

capiens frater Philometor, rursus non solum nullo malo adfecit, sed etiam beneficiis cumulavit, & filiam ei in matrimonium promisit. XL. 12, 6.

Philometor in Syria, cujus rex etiam est salutatus, moritur ex vulnere, in prælio (*adv. Alexandrum Balam*) accepto. XL. 12, 1. clemens princeps & benignus, sed mollis & luxuriæ deditus. 12, 2 *sqq.*

Ptolemæus, Evergetes II. & Physcon cognominatus. XXXIV. 14, 6. *Vide paulo ante in Ptolemæo Philometore, cujus frater minor hic erat. Ceterum hic utique videtur intelligendus XXVIII. 16, 1 & 6. & cap. 17, 9 & 13. Nam manifeste distingui videtur a majore fratre, qui cap. 19, 4. memoratur. Quare etiam Anacleteria XXVIII. 10, 8 *sq.* videntur ad eundem junio-rem fratrem pertinere. conf. c. 19, 13. Adde XXIX. 1, 1. n. & vs. 4.*

simul regnat cum fratre, & cum eo auxilia ab Achæis petit. XXIX. 8. cum seditionibus vexaretur, sæpe plebem militibus objecit, & interfecit. XXXIV. 14, 6 *sq.* tyrannicum magis quam regium habuit animum. XXXI. 26, 14.

eo regnante (*solo, post fratris mortem*), Alexandriæ fuit Polybius. XXXIV. 14, 6. *Conf. Testim. de vita Polybii, Tom. V. hujus edit. p. 14 *sq.**

Ptolemæus, Ceraunus, rex Macedoniæ, moritur circa Olymp. CXXIV.

- CXXIV. *lib. II. c. 41, 2.* vi-
ctus a Gallis. IX. 35, 4.
- Ptolemæus, Aëropi fil. præst-
equitibus Antiochi in pugna
ad Panium. XVI. 18, 8.
- Ptolemæus, Agefandri (*vel* Age-
farchi) filius, Megalopolitanus,
præfectus Cypri sub Ptolemæo
Epiphane & Philometore, di-
ligenter & fideliter res admi-
nistrat, ad extremum vero ad
flagitiosam & libidinosam vi-
tam deflexit. XXVII. 12.
XVIII. 38, 6 & 8. n.
- Ptolemæus, Alexandriae præfectus
sub Ptolemæo Philopat. quo
tempore periit Cleomenes. V.
39, 3.
- Ptolemæus, Eumenis filius, mini-
ster Ptolemæi Epiphanis. XVIII.
36, 8 *sqq.*
- Ptolemæus, unus ex Philippi mi-
nistris, sodalis Leontii & Me-
galeæ, seditionem excitat ad-
versus Philippum. V. 25, 1.
26, 8. *e quibus locis intel-
ligi etiam videtur, fuisse eum-
dem* agemati præfectum. Sup-
plicio adficitur. V. 29, 6.
- Ptolemæus, Ptolemæi Physconis
legatus, cum fratre Comano
Romam missus. XXXI. 27, 2.
Fortasse idem cum sequente.
- Ptolemæus rhetor, legatus Ptole-
mæi Physconis ad Antiochum
Epiphanem. XXVIII. 16. *Non
diversus videtur a superiore.*
- Ptolemæus, Sosibii filius, ex aula
Macedonica Alexandriam re-
versus, spernit Alexandrinos,
& obrectat Tlepolemo, regni
administratori sub Ptolemæo
Epiphane. XVI. 22.
- Ptolemæus Sympetesis (*vel* Sym-
petesius,) genere! Ægyptius,
Cyrenarum regno a Ptolemæo
Physcone, per ipsius absentiam,
præfectus; dein defectionis
Cyrenæorum particeps. XXXI.
26, 6 *sq.*
- Ptolemæus, Thraseæ filius, dux
phalangis in exercitu Ptolemæi
Philopatoris. V. 65, 3 *sq.*
- Ptolemais, ἡ Πτολεμαῖς, urbs
Cœlefyriæ (*s. Phœnicia, aut
Palæstinae*) ad mare, olim
Acco. Ptolemaidem & Ty-
rum Theodotus Ætolus, Pto-
lemæi præfectus Cœlefyriæ,
Antiocho M. tradit. IV. 37, 5.
V. 62, 2 *sq.* in ea Theodo-
tus obsessus fuerat a Nicolao.
V. 61, 5 *sqq.* ibidem hie-
mat Antiochus. V. 71, 12.
- Publius. *Sic nude plerumque
Scipiones vocat Polybius,
quibus id prænomen fuit.
Ceterum vide Fragm. hist.
50 seqq.*
- Pueri annorum 12. cum patribus
in senatum Romæ admissi per-
hibentur, cum de bello Pun.
II. deliberaretur. III. 20, 3.
pueri Alexandriae & Cartha-
gine, in turbis publicis, non
minus tumultuantur quam viri.
XV. 30, 10.
puerum delicatum Romani
nonnulli, Scipionis Æmiliani
ætate, talento emerunt. XXXII.
11, 5. *adde* XXXI. 24, 2.
- puerilia ludicra solennia,
apud Arcadas. IV. 20, 9.
- Pugilibus solertibus similes Pœni
& Romani ad Erycem in Sici-
lia. I. 57, 1 *sqq.*
- Pugnæ variae, paulo uberius a
Polybio descriptæ.

pugna Hannonis cum Romanis ad Agrigentum. I. 19, 7 *seqq.* C. Duilii pugna navalis ad Mylas in Sicilia. I. 22 *seq.* C. Atilii anceps pugna navalis ad Tyndaridem. 25. M. Reguli triplex prælium navale ad Ecnomum. 26 *seqq.* M. Reguli pugna cum Pœnis in Africa, duce Xanthippo. 34. Metelli & Asdrubalis ad Panormum. 40. Romanor. & Pœnor. ad Lilybæi mœnia. 45. C. Claudii infelix pugna Navalis ad Drepana cum Adherbale. 49-51. pugna Navalis C. Lutatii ad Ægusam cum Hannone. 60 *seq.*

pugna Navalis Achæorum cum Illyriis ad Paxos. II. 10. Romanorum pugna cum Gallis Insubribus, Boiis & Gætatis ad Fæfulam. II. 25. Romanorum cum eisdem Gallis ad Telamonem, ubi acies bifrons Gallorum. 28. Antigoni *Dofonis* & Achæorum cum Cleomene, ad Selasiam. 65 *seqq.*

prælium equestre Scipionis & Hannibalis ad Ticinum fluv. III. 65. pugna Sempronii & Hannib. ad Trebiam. 72 *seqq.* ad Trasimenum lacum in Etruria. 84. pugna navalis Cn. Scipionis & Asdrubalis ad Iberi fluvii ostia. 96. pugna Canensis. 113 *seqq.*

Philippi cum Lycurgo ad Spartam. V. 22 *seq.* Antiochi M. cum Molone. V. 53 *seq.* Antiochi & Nicolai in ora Phœniciae ad Libani montis radices; simul pugna navalis in proximo mari. 69. pu-

gna ad Raphiam, Antiochi M. cum Ptolemæo Philopatore. 84.

Scipionis cum Asdrubale, Hamilc. filio, ad Bæcula in Hispania. X. 39. Antiochi cum Bactrianis, ad Arium fluv. X. 49.

Asdrubalis, fratris Hannibalis, cum Livio & Nerone Coss. in Italia. XI. 1. Philopœmenis cum Machanida, ad Mantineam. XI. 11 *seqq.* Scipionis Afric. maj. ad Ilipam in Hispania, primum cum Magone & Masinissa; 21. dein, cum Asdrubale, Gisconis filio. 22 *seqq.*

Alexandri & Darii in Cilicia. XII. 17 *seqq.*

Scipionis cum Syphace & Asdrubale, Gisconis filio, in Magnis Campis in Africa. XIV. 8.

Scipionis cum Hannibale, ad Zamam. XV. 9 *seqq.*

pugna Navalis ad Chium, Philippi cum Attalo & Rhodiis. XVI. 3 *seqq.* ad Laden, Philippi cum Rhodiis. XVI. 14 *seqq.* Antiochi M. & Scopæ, ad Panium montem Cœlefyriæ. 18 *seq.*

Ti. Flaminini cum Philippo, ad Cynoscephalas. XVIII. 5 *seqq.*

Pulcer campus, τὸ Καλὸν πεδῖον, inter Euphratem & Tigrim, in Armenia; in quo est urbs Armosata. VIII. 25, 1. n.

Pulcrum Promontorium, τὸ Καλὸν ἀρωτῆριον prope Carthaginem. III. 22, 5. n. 23, 1 & 4. 24, 1.

Punica

- Punica verſutia utitur Hannibal. III. 78, 1.
- Punica bella. *vide* Carthago & Carthaginienſes. *Punicum bellum primum*; *conf.* Sicilia & Siculum bellum. *Punicum bellum ſecundum*; *conf.* Hannibal, & Hannibalicum bellum. *Tertium Punicum bellum*; *vide* P. Cornelius Scipio Æmilianus.
- Puniceus pannus, pugnae ſignum. II. 66, 11.
- L. Pupius, Λεύκιος Πόπιος, legatus Romanorum ad Ligures. XXXIII. 7, 1.
- Puteoli, Πυθαγορείαι, urbs Campaniae, ad mare. *Cives* Puteolani, Πυθαγορείται. III. 91, 4.
- Puteos in Parthia corrumpit Arſaces, ad Antiochi adventum. X. 28, 5 ſq.
- Pylæ, αἱ Πύλαι, eadem quæ Thermopylæ, in Theſſalia. X. 41, 5. Intra Pylas exercitum ducere Antigoni verant Ætolii. II. 53, 8. rurfus Philip-pum. X. 41, 5.
- Pylæ Amanicæ, αἱ Ἀμανίδαι Πύλαι. XII. 17, 2. n.
- Pylæ Ciliciæ, αἱ Κυλικίαι Πύλαι. XII. 9, 3. n. 17, 2.
- Pylon, ὁ Πυλῶν, locus in Via Ignatia, ubi Illyria diſtinguitur a Macedonia. XXXIV. 12, 7.
- Pylos, ἡ Πύλος, opp. maritimum Meſſeniae, fruſtra oppugnatum a Scerdilæda & Demetrio Phario. IV. 16, 7. 25, 4. IX. 38, 8. Meſſeniorum legati coram ſenatu Romano cum Achæis contendunt de Pylo. XVIII. 25, 7.
- Pyrenæus mons, ἡ Πυρήνη. XXXIV. 7 & 10, 1. III. 35, 2. τὰ Πυρηναῖα ὄρη. III. 35, 7. 37, 9. 39, 4. eum tranſit Hannibal. III. 35, 7. 40, 1. 41, 6.
- Pyrenæi montis terminus ad mare mediterraneum eſt ῥαχία, id eſt, ſcopuli in mare procurrentes. III. 39, 4. n.
- Pyrgus, ὁ Πύργος, oppidum Triphyliae. IV. 77, 9. in dedicationem accipitur a Philippo. 80, 13.
- Πύργος ὁ ἐν τοῖς Περιπτοῖς, caſtellum Eleorum, prope Laſionem, captum a Philippo. V. 102, 6. n.
- Πύργος mendose codices XII. 17, 3. pro Πίναρος.
- Pyrrheum, τὸ Πύρρειον, Pyrrhi regia domus Ambraciae. XXII. 10, 2. *conf.* 15, 9.
- Pyrrhi Caſtra, ὁ Πύρρου καλούμενος χάραξ, locus Laconiae, a Pyrrho nomen habens, Achilles filio. V. 19, 4. n.
- Pyrrhias Ætolus, dux miſſus Eleis ab Ætolis, Achaia populatur. V. 30, 2. incurſionem in Meſſeniam facit, cum Lyeurgo copias conjuncturus; ſed mox repulſus, in Elidem redit. V. 91, 3. 92. in ejus locum, alium ducem ab Ætolis petunt Elei. 94, 5.
- Pyrrhichus; *vide* Pyrrichus.
- Pyrrhus, Epiri rex, a Tarentinis in Italiam invitatus; I. 6, 5. a Romanis Italia pellitur. I. 6, 7. biennio ante cladem Gal-lorum Delphicam, in Italiam trajecit. II. 20, 6. circa Olymp. CXXIV. II. 41, 11. circa

circa Pyrrhi transitum in Italiam, postremum Fœdus ante bellum Siculum iectum est inter Pœnos Romanosque; & de ipso Pyrrho agebatur illo fœdere. III. 25.

ex Bello cum Pyrrho, perfecti athletæ certaminum bellicorum evaserunt Romani. II. 20, 9 *sq.*

Pyrrhus, sicut & Alexander ejusque successores, bella non insidiis gessit, sed aperto Marte. XVII. 3, 6. in bello cum Romanis usus est armis militibusque Italicis; & alternatim manipulos in acie locavit more Romanorum instructos, & manipulos in phalangis modum. XVIII. 11, 10. in Argos urbem irrumpens, imprudens nullum sibi receptum reliquum fecerat. *Fragm. gramm.* 14.

Pyrrhi filia, Nereis; ejusdem ex ea nepos, Hieronymus, rex Syracusarum, Hieronis filius. VII. 4, 5. Pyrrhi regia fuerat Ambracia urbs. XXII. 15, 9. *conf.* Pyrrheum. Pyrrhi hepteris; qua dein victus est Hannibal superior, in pugna navali cum Duilio. I. 23, 4.

Pyrrichus, amicus olim Philippi, ab eodem occisus, & liberi ejusdem in vincula coniecti. XXIV. 8, 8 *sq.*

Pyrsiæ, αἱ πυρσεῖαι, earumque varia genera. X. 43-46.

Pythagoreorum collegia, in Magna Græcia incensa. II. 39, 1 *sq.*

Pytheas, itinerator & Geographus. *Polybii Histor. T. VIII.*

phus, quem ut fabulatorem reprehendit Polybius. XXXIV. 5. & cap. 10, 7.

Pytheas, Thebanus, altera fax belli Achaici. XL. 1. n. cum uxore & liberis, relicta patria, in Peloponnesum profugit. XL. 3, 10.

Pythia; cur ad ejus oracula Lycurgus omnia sua instituta retulerit. X. 2, 8 *sqq.*

Pythiadas, Erythræi maris præfectus. V. 46, 7 & 11.

Pythias, Pellenensis, Psophidi præficitur ab Achæis. IV. 72, 9.

Pythion, cum Damocle missus ad speculanda Romanorum consilia. XIII. 5, 7.

Pythionici sepulcrum Tarenti. VIII. 30, 9.

Pytho, Prusiæ legatus Romam. XXXI. 6, 1 *sqq.*

Pythodorus, Lampfacenorum legatus Lysimachiam ad Romanos. XVIII. 35, 2.

Q.

Quadi. Sic enim Casaub. Vide Cadi.

Quadriremis Punica, singulari arte fabrefacta, subsidens in aggere ad Lilybæum, capitur a Romanis. I. 47, 5 *sqq.* quadriremes Rhodiæ. XVI. 7, 2. 31, 3.

Quæstor urbanus Romæ, excepto sumtu quem facit consul, nullum sumtum facere absque Scto potest. VI. 13, 2. Quæstoris locus in castris; 31, 1. in castris duplicibus, ubi ambo consules castra juncta habent. 32,

E c

4. cu-

4. custodia nocturna quæstorii. 35, 4.

Quinctius; *vide* T. Quintius.

Quinqueremis, *πεντήρης, πεντηρικὸν σκάφος*. Quinqueremes 100, triremes 10, in prima classe Romanorum. I. 20, 9. quinqueremium 200 classis Romana, privatorum sumtu parata; naves fabricatæ ad exemplar quinqueremis captæ Hannibalis Rhodii. I. 59.

Quinqueremibus potissimum, non triremibus, mari gestum est primum Bellum Punicum. Romani eo bello 700 quinqueremes amiserunt, Pœni 500. I. 63 *seq.* Etiam Græci sub ea tempora quinqueremibus maxime navibus, atque etiam majoribus, utebantur, & triremes inter apertas & minores naves numerabant. XVI. 2, 9 *sq. n. conf.* 3, 3 *sqq.* 5, 1 & 4, 7, 1.

T. Quintius Crispinus, Consul cum M. Marcello, a Pœnis interceptus. X. 32, 1 *sqq.*

T. Quintius (vel Quinctius) Flamininus, *Τῖτος Κόλυτιος, & plerumque nude Τῖτος*, (Consul cum Cn. Domitio. XXII. 15, 13. *n.*) colloquium cum Philippo habet in ora sinus Maliaci. XVII. 1-9. imperium ei in Macedonia prorogatur. XVII. 12, 2. non major 30 annis, singulari prudentia administrat omnia. 12, 3 *sqq.*

ad Cynoscephalas vincit fugatque Philippum. XVIII. 1-10. inducias ei concedit & colloquium ad Tempe. 17-22. Quintii abstinentiam, fu-

spectam Ætolis, defendit Polybius. c. 17 *extr. & seq.* Corinthi in Isthmicis ludis per præconem recitat Scrum de Pace Philippo data, & de libertate Græcis restituta. XVIII. 29.

Brachyllæ Bœoti eadem se non impediturum promittit. XVIII. 26, 10 *sqq.* Romæ operam dat, ut Bœoti jubeantur recipere Zeuxippum exulem, cædis illius auctorem. XXIII. 2, 4. arcano colloquio Demetrium, Philippi filium, Romam legatum, demulcet, & spem regni ei facit. XXIV. 3, 7 *sqq. n.* Romæ cum Q. Cæcilio & Appio Claudio judicat controversiam de exulibus Spartanorum. XXIV. 4, 8 *sqq.*

legatus ad Prusiam & Seleucum. XXIV. 5, 1. amicus Dinocratis Messenii, infensus Philopœmeni. 5, 2 *sq.* frustra perit ab Achæis, ut sibi concilium gentis cogatur. 5, 15 *sqq.*

Quintus, *nescio quis*, cum Canuleio legatus in Ægyptum fuerat tempore Ptolemæorum fratrum, Philometoris & Physconis. XXXI. 18, 4.

Quintus, *nescio an idem cum superiore*, legatus mittitur ad bellum Rhodiorum cum Cretensibus componendum. XXXIII. 14, 4.

Quintus, *qui memoratur* XXXV. 4, 2. *est* Q. Fulvius Nobilior.

Quirinus; *vide* *Ἐνυάλιος*.

Rabba-

R.

Rabbatamana, (s. Rabboth - Ammon;) τὰ Ῥαββατάμανα, urbs Arabiæ, vi expugnata ab Antiocho. V. 71.

Ragæ, Ῥαγαί; an sic legendum pro Ταγαί? X. 29, 3.

Raphia, Ῥαφία, primum oppidum Cælesyriæ, quod occurrat Rhinocolura ex Ægypto venientibus. V. 80, 3. Pugna ad Raphiam, inter Antiochum M. & Ptolemæum Philopat. V. 82 *seqq.* Raphiam ex pugna se confert Antiochus; V. 85, 13. accedente vero Ptolemæo, Gazam se recipit. 86, 2 *sq.* Raphia potitur Ptolemæus. 86, 8.

Rates, Ῥατέλαι, trajiciendo Rhodano. III. 42, 8.

Raucus vel Rhaucus; Ῥαῦκος, Cretæ urbs. XXXI. 1, 1. Raucii, Rhaucii, Ῥαύκιοι. Raucii Lycastium, Cnossii ademtum, adtribuunt Gortynii. XXIII. 15, 1. Gortynii & Cnossii bellum gerunt cum Rauciiis, & in eorum perniciem conjurant. XXXI. 1, 1.

Receptum nobis reliquum faciamus, nec peribimus. Ῥαδρόμῃ γίγνοιτο, καὶ σφαλομένη. *Fragm. gramm.* 14.

Reges; *conf.* Monarchia, & Regnum.

Reges, amicos & inimicos non nisi utilitate æstimant. II. 47, 5. *cf. Fraggm. gramm.* 81. in Regum adolescentia plurimum valet delectus amicorum & comitum. VII. 14, 6.

Regis & Tyranni discrimen.

V. 11, 6. ex Monarcha, invidioso nomine, sensim fit Rex. VI. 6, 10 *sq.* ex Regibus fiunt Tyranni. VI. 7.

apud Lacedæmonios, reges perpetuum imperium habent. VI. 45, 5. Carthaginensium reges; VI. 51, 2. quos Sufetes vocant Romani scriptores. III. 33, 3. n. 41, 6.

Reges omnium gentium prohibentur Italia. XXX. 17, 6.

Regnum, una e tribus reip. formis. VI. 3, 5. differt inter regnum & tyrannidem. VI. 3, 9 *sq.* 4, 2. V. 11, 6. oritur ex Monarchia. V. 5 *extr.* & *cap. 6 seq.*

Regula historiæ, veritas. XII. 7.

Regulus; *vide* Atilius.

Religionis anxia cura Romanorum, inventa ad coercendam multitudinem. VI. 56, 6 *sqq.*

Remiges classis Romanæ exercentur in terra. I. 21, 1 *sq.* Remiges 300 in quaque navi, cum 120 militibus. I. 26, 7. phalangitas Macedonicos ad remigium exercuit Philippus. V. 2, 4 & 11.

Reprehendere alios facilius est, quam se ipsum ab erroribus præstare immunem. XII. 25, 10.

Res maximæ a parvis sæpe initiis oriuntur. III. 7, 7. multis res secundissimæ, quibus illi uti nesciverunt, perniciosissimæ evaserunt; contra, aliis res adversæ, generoso animo latæ, maximas utilitates adtulere. III. 4, 5.

res Græciæ Italicis & Libycis immisceri cœptæ. V. 105, 4.

E c 2

Res-

Respublica Romana. lib. VI. *vide* Romana Respublica.

Rerum publicarum variae formæ. VI. 3-10. tres formæ præcipuæ: regnum, aristocratia, democratia. VI. 3. Ista vero distributio haud satis adcurata. 3, 6 *sqq.* Optima resp. illa est, quæ ex tribus illis formis mixta. 3, 7. cujus generis est Romanorum respublica. VI. 11, 6 *sqq.*

Rerumpublicarum ex alio in aliud genus conversiones accurate explicavit Plato. VI. 5, 1. *n.*

Rerumpublicarum veteribus celebratarum collatio cum Romana republ. VI. 43-56. *Vi. de suis locis*, Lacedæmonii, Cretenses, Mantinenses, &c.

Duæ res rempublicam continent; Leges, & Mores. VI. 47, 1.

respublicæ habent suum tempus crescendi, vigendi florendique, & decrescendi. VI. 51.

Oriuntur jurgia in republ. ubi sumtus deficiunt. V. 93, 2 *sqq.*

Rex; *vide* Reges, & Regnum.

Rhæti, Ῥαιτοί; per eos patet transitus Alpium. XXXIV. 10, 18.

Rhaucus; *vide* Raucus.

Rhegium, Ῥήγιον, (ἔῃ ἡ Ῥηγινῶν πόλις, X. 1, 1.) ad fretum Siculum, ex adverso Messanæ. I. 7, 1. obsidetur a Dionysio seniore. I. 6, 2. vi subigitur a præsidio Romano. I. 6 *extr.* & *seq.* adjuutoribus Mamertinis. I. 7, 8. III. 26, 6.

Mox Romani, pœna capta de perfidis, urbem Rheginis restitunt. I. 7.

Rhegio quinquereines Romanas Apolloniam petere nunciatur Philippo. V. 110, 3 & 9. Roma discedens Hannibal, Regium petit; IX. 7, 10. & Rheginos propemodum sedibus suis ejcit. 9, 4.

a Rhegio usque Tarentum, ora Italiæ importuosa. X. 1, 1.

Rhigofages; *vide* Rigofages.

Rhinocolura vel Rhincorura, τὰ Ῥινκόλουρα, Ῥινκόρουρα, extrema urbs Ægypti versus Cœlesyriam. V. 80, 3.

Rhium, τὸ Ῥίον, promontorium Achaïæ ad fauces sinus Corinthiaci, cum portu vel commoda statione navium, unde in adversam Ætoliā trajicitur. IV. 10, 4 *sqq.* 19, 6.

Philippum invitant Ætoli, ut ad Rhium conveniat ad colloquium de Pace; sed ipsi ad dictam diem non adsunt. IV. 26, 5. V. 28, 3. 29, 3.

Rhium Ætolicum, τὸ Ῥίον Αἰτωλικόν, promontorium Ætoliæ ad easdem fauces sinus Corinthiaci, oppositum Rhio Achaïæ, alias Antirhium dictum. V. 94, 8. Idem Rhium Ætolicum intelligendum 6, 8.

Rhium, ipsum fretum, inter utrumque promontorium interjectum. IV. 64, 2. *Confer Melam* II. 3.

Rhodanus fluvius, ὁ Ῥοδανός. Ejus fontes & cursus. III. 47, 2 *sq.* eum respicit alterum Latus Alpium. II. 15. quinque

que Rhodani ostia, statuit Timæus, duo Polybius; XXXIV. 10, 5. quorum id, quod prius est ab Italia venientibus, Massiliense vocatur. III. 41, 5. Rhodani accola negotiationem maritimam exercent, lembis utentes. III.

inter Rhodanum & Alpes, prope ipsum Rhodanum, sedes habebant Galli Cæsatæ. II. 22, 1. 34, 2. ad Rhodanum pervenit Hannibal. III. 47, 1. longitudo viæ ab Hannib. confectæ ab Emporiis Hisp. ad Rhodanum, *Esc.* III. 39, 7 *sq.* Rhodanum trajicit Hannibal. 42 *seq.* & 46. ad Rhodanum, Numidæ Hannibalis equites fugantur ab equitibus Scipionis. 45. juxta Rhodanum progreditur Hannibal. 47, 1.

Rhodii; *vide* Rhodus.

Rhodon, Phocænsium legatus ad Seleucum, Antiöchi M. filium. XXXI. 4, 4.

Rhodope, ἢ Ῥόδον, mons Thraciæ. XXXIV. 10, 15.

Rhodophon, Rhodius, cum Romanis faciendum censer bello Persico. XXVII. 6, 3. XXVIII. 2, 3. legatus Romam mittitur de societate. XXX. 5, 4.

Rhodus, ἢ Ῥόδος. Rhodii, οἱ Ῥόδιοι. Argivorum colonia. XXII. 7, 11. Eorum ditio in opposita continente; *vide* Peræa. Rhodiorum colonia, Agrigentum. IX. 27, 8.

Rhodii persequuntur Demetrium Pharium, Cyclades insulas populantem. IV. 19, 8. maris tenere videntur imperium. IV. 47, 1.

Rhodii & Prusias bellum faciunt Byzantiis, portorii causa quod illi exigebant a navigantibus in Pontum. III. 2, 5. IV. 47 & 49 *seq.* Pacem cum eisdem faciunt. 52. a Ptolemæo petunt libertatem Andromachi, patris Achæi. 51.

Cnossii auxilia mittunt. IV. 53, 1 *sqq.* Sinopensibus, a Mithridate bello petitis, omne genus subsidiorum mittunt. 56, 3 *sq.*

Rhodiorum & Chiorum legati, cum Philippo agunt de pace cum Ætolis facienda, & finiendo Bello Sociali. V. 24, 11. rursus. V. 100, 9. Rhodiis intercedentibus, Ptolemæus Philopator Antiochum M. legationibus differt. V. 63, 5.

Rhodii terræ motu adflicti, brevi jacturam sarciant, opibus regum, principum & civitatum adjuti. V. 88-90.

Rhodiorum populus, coronatus a populo Syracusorum; statua Rhodi dedicata. V. 88, 8.

Rhodiorum classem in portu incendit Heraclides ex Philippi mandato. XIII. 3, 1. & *cap.* 4 *seq.* dolosa legatione decepti a Philippo, hostem eum declarant. XV. 22 *extr.* & *seq.* Rhodii classem sociant, cum Attalo in Pugna ad Chium adv. Philippum. XVI. 2 *seqq.* & in Pugna ad Laden. XVI. 41 *seq.* Rhodiorum legati, Athenienses ad bellum inferendum Philippo hortantur; Rhodiorum populo Athenienses coronam

nam & jus æquum civitatis decernunt. XVI. 26, 8 *sqq.* Rhodii, invitati ab Achæis ad pacem cum Philippo faciendam, nihil inconsultis Romanis faciendum censent. XVI. 35. Eorum postulata in colloquio Philippi cum T. Quintio. XVII. 2, 3 *sq.* 6, 1 *sqq.*

Rhodii declarant Antiocho, se classem ejus præternavigare non passuros. XVIII. 24, 11. *u.* deliberant cum Romanis de pace Antiocho danda. XXI. 8, 4 *sq.* Romam legatos mittunt, ejusdem pacis causa. XXI. 14, 12. XXII. 5 *seq.* 7, 10 *sqq.* pro Ætolis intercedunt, & pacem eis impetrant. XXII. 8, 10. 12, 1 *et* 9. 13, 7. 14, 1 *et* 5.

Fœdere Romanorum cum Antiocho comprehenduntur. XXII. 26, 16 *sq.* Rhodiis Romani, post bellum Antiochicum, Lyciam Cariamque dant usque ad Mæandrum. XXII. 7, 7. 27, 8. III. 3, 7. At Lycii, focios tantum, non subditos Rhodiorum declaratos se esse a Romanis contendebant; unde gravis inter Lycios Rhodiosque contentio & bellum. XXIII. 3. nonnulla etiam Rhodiorum castella ab Eumene subditis infestabantur, non invito Eumene, & Lyciis etiam favente. XXV. 5, 13. *coll.* XXVII. 6, 5 *sq.* *quo ex posteriori loco prior alter interpretandus.* Lycios bello vincunt Rhodii; XXVI. 7, 2. sed Romani, offensu Rhodiis, quod Perseo sponsam Laodicen magna pompa adduxissent, per le-

gatos eis significant, Lycios eis non pro munere, sed ut focios & amicos, fuisse adtributos. XXVI. 7 *seq.*

Romanis Rhodii omnia officia spondent ad bellum Persicum. XXVII. 3, 2 *sqq.* & legatis Persei suam erga Romanos voluntatem declarant. XXVII. 4. Rhodiis Lucretius per aliptam literas & mandata mittit. XXVII. 6, 1. illi, licet Dino & Polyaratus ad Persei partes eos traducere conarentur, tamen fidem Romanis servant, & postulas naves mittunt. *cap.* 6 *seq.*

Rhodii alii Romanis, alii Perseo favent; impetrant tamen a Romanis facultatem frumentum e Sicilia exportandi. XXVIII. 2. simul legatos Romam mittunt, simul alios ad Q. Marcium Cos. & ad præfectum classis. XXVIII. 14 *seq.*

Alexandriam legatos mittunt, ad dirimendum bellum Antiochi Epiphanis cum Ptolemæis fratribus. XXVIII. 15, 15. 19, 1 *sqq.*

legatos mittunt Romam & ad Perseum de dirimendo bello. XXIX. 4. Persei & Gentii legatis benigne respondent, pollicentes, se bello finem imposituros. *cap.* 5, 1 *sqq.* cum Cretensis omnibus, missis legatis, amicitiam renovant. *cap.* 4, 6 *sq.* legati, victo Perseo Romam advenientes, cum ludibrio accipiuntur. XXIX. 7.

Novis legationibus & donis iram Romanorum deprecantur, & societatem fœdusque cum
eis

eis jungere frustra student; XXX. 4 *seq.* postquam consulto per 140 annos, amici licet Romanorum, Fœdus de Societate cum eis facere noluerant. XXX. 5, 6 *sq.*

Caunii & Mylasenses descendunt a Rhodiis; & mox quidem ab eis rursus subiguntur, sed per idem tempus advenit decretum senatus Romani, quo Cares & Lycii omnes liberi prorsus renunciuntur: cui decreto parentes Rhodii, regionibus istis, penitus excesserunt, & ditissimos redditus amiserunt. XXX. 5, 12 & 16. XXXI. 7, 4 *sqq.*

Nova legatione, frustra societatem Romanorum petunt. XXX. 1. Tandem illam obtinent, patrocinate Ti. Graccho. XXXI. 7, 18. Calyndam ut tenere sibi liceat, petunt obtinentque & Colossum Romanis in æde Minervæ decernunt. XXXI. 16 *seq.*

bellum habent cum Creten-sibus. XXXIII. 14, 3 *sq.* ad quod bellum auxilia petierunt ab Achæis. *cap.* 15.

apud Rhodios navarchus, i. e. classis præfectus, potestatem habuit societatis fanciendæ, etiam absque diserto decreto in eam rem facto. XXX. 5, 5. quare navarchis pro legatis nonnumquam usi sunt, ut *loc. cit.* & XVII. 1, 4.

Rhodiorum classis præfectos, Pausistratum, Pamphildam, Eudemum, alios; vide suo loco. De Prytanibus,

vide Prytanes. Adde *Fragm. hist.* 53.

Rhositeles, Sicyonius, Achæorum legatus ad Ptolemæum Epiphanem. XXIII. 1, 6. *Sositeles* voluerat Reiskius.

Rhynchus, Ῥύγχος, locus circa Stratum Ætolia. VI. 59, 6.

Rhyndacus, Myfiæ fluvius; Polybio Megistus, Μέγιστος. V. 77, 9. n.

Rhytum, ῥυτόν, poculi genus. XIV. 11, 2.

Rigosages Galli, Γαλάται Ῥιγόσαγες. Sic mssti omnes, & superiores editiones in Græcis: pro quo Casaub. in lat. versione Tectosages posuit, quod a nobis in græcum etiam contextum receptum est; V. 53, 3. vereor tamen, ne temere. Rectius fortasse fuerat Αἰγόσαγες, nisi ipsum Ῥιγόσαγες teneri debuit. Vide *Adnot. ad l. c.* & ad V. 77, 2.

Rizo, ὁ Ῥίζων, fluvius & opp. Illyrici, quo se fuga recipit Teuta. II. 11, 16. n.

Roma urbs a Gallis capta. I. 6, 2. II. 18, 2. Romæ trepidant omnes ad nuncium de Hannibalis adventu in Galliam Cisalpinam; III. 61, 7. *rursus*, post cladem ad Trasimenum lacum; III. 85. *rursus*, ante pugnam Cannensem; III. 112, 7 *sq.* & post pugnam. III. 118. *rursus*, ad Hannibalis adventum a Capua, cum is quinque M. P. a Roma castra poneret. IX. 5 *seq.* *rursus*, nescio qua occasione. *Fragm. gramm.* 97.

Ec 4

Romæ

Romæ, *i. e.* Romano populo, colossus erectus Rhodi in æde Minervæ. XXXI. 16, 4. *Adde mox* Romana Resp. & Romani.

Romana respublica. *De Reipub. Romanæ Forma* ex professo commentatus est Polybius *libro VI.* ad quam partem sui operis ille provocat I. 64, 2. X. 16, 7. XXI. 10, 11. eandem promittit III. 2, 6. 118, 11. *conf.* V. 111, 10. *Vide autem potissimum Reliquias ex lib. VI. cap. 11-18.*

Ipsa forma & constitutio rei-publicæ maximum Romanis momentum attulit ad dominatum Italiæ Siciliæque, post clades bello Hanniblico acceptas, recuperandum, Hispaniamque & Galliam suæ ditioni subjiçendam, denique, victis Pœnis, ad cogitandum de totius terrarum orbis imperio. III. 2, 6. Romana resp. ex clade Cannensi brevi se recepit. III. 118, 9. e variis mixta formis. VI. 3, 3. *& cap. 11 seqq.* & omnium commodissima, ipsa ex se malis suis parans remedia. VI. 18. Quænam conversiones illam maneat. VI. 9, 12 *seqq.* futura reip. Rom. ruina. VI. 57.

Romanæ reip. cum aliis rebuspublicis collatio. VI. 43-56.

Romani, & Romanorum Imperium. Eorum imperium cum imperio Persarum & Græcorum collatum. I. 2. eorum prima cum exercitu trajectio ex Italia. I. 5, 1. *& cap. 11 sq.* prima classis bellica. I. 20.

eorum magnitudo animi & mira audacia in rebus gerendis. I. 20, 11. 55, 3 *seqq.* 59. VIII. 3. contra mare & eorum ipsum pugnare audent. I. 37. Pervicaces in printis & terribiles sunt in rebus adversis. XXVII. 8, 8 *sq.* III. 75, 8.

Romanis Sicilia cedunt Pœni. I. 63. *vide* Sicilia, & *ibi* Siculum Bellum.

Romanorum potentia non casu & fortuna, sed consilio & virtute parata. I. 3, 7 *seqq.* 64, 9. XVIII. 11, 4 *sq.*

Romani Pœnis bello Africo fidem servant; com meatu eis advehere permittunt suis mercatoribus; a mercenariis in Sardiniam invitati, cum a Pœnis illi defecissent, respuunt conditionem. I. 83. sed ab eisdem mercenariis, cum a Sardis Sardinia essent eiectioni, denuo invitati, Sardiniam sibi subjiçere adgressi sunt, & Pœnos, ut eam sibi permitterent, coegerunt. I. 88. III. 10.

primum cum exercitu in Illyricum & in illas Europæ partes trajiciunt. I. 13, 4. II. 2-12. prima legatio ad Ætoles & Achæos, tum ad Corinthios & ad Athenienses. II. 12, 4 *seqq.* Isthmiorum ludorum participes fiunt Romani. II. 12, 8.

Romanorum imperio quo pacto subiectæ fuerint partes omnes cognitæ orbis terrarum, docet Polybii historia. III. 1. eorum dominatio fugienda ne & vituperanda sit, an probanda & laude digna, docet eadem

dem historia. III. 4, 7. eorundem imperium Græcis, cognoscendi orbis terrarum studiosis, multos terræ tractus patefecit, aditu prius difficillimos. III. 59.

Romani religioni & superstitioni indulgent, præsertim periculosis temporibus; sic ante pugnam Cannensem. III. 118, 5. ea religio & superstitio inventa est ad coercendam multitudinem. VI. 56, 6 *sqq.* *De religione Rom. confer* Iusjurandum.

de retinenda Italia desperant post pugnam Cannensem. III. 118, 5. Sive Romani bello vicissent, sive Pœni, in Græciam arma translaturi erant victores. V. 104, 3 & 10. XI. 7. 1 *sqq.* Romani, veriti Philippi audaciam, in Græciam legatos miserunt. V. 105, 7. Romanorum Militia, & bellandi genus. VI. 19-42. *Adde, de* Vallo Romanorum & Græcor. XVIII. 1. *Confer etiam* Legio, & alia huc facientia. Cavent Romani, ne Bellum unquam ultro intulisse videantur, & nonnisi vim inlatam repellentes. *Fragm. gramm.* 97. Indicunt bella, insidiis raro utuntur; & cominus rem gerentes, pugnam edunt statariam. XIII. 3, 7. cominus non tam casum feriendo, quam punctim rectis utuntur gladiis, crebro repetitis ictibus. II. 33, 6. in pugna spatium a tergo relinquunt, quo se recipere manipuli possint. *ibid. vs.* 7. per vim capta urbe, mire statim

fævire in oppidanos solent. X. 15, 4 *sq.*

Romanorum Resp, *vide supra, in* Romana Republica. Civi Romano, capitis reo, impune in spontaneum exilium abire licet. VI. 14, 7 *sq.*

Romani facile aliorum mores adfiscunt, & optima quæque instituta imitantur. VI. 25, 11.

Fœdus faciunt cum Ætolis & Attalo adv. Philippum, eisque Sulpicium cum classe auxilio mittunt. IX. 30, 7 *sqq.* 42, 1 *sq.* X. 41, 1. ejus Fœderis conditiones. XI. 6, 2 *sqq.*

Romanorum legati Athenis conveniunt cum Attalo. XVI. 26. cum Nicanore expostulant, Philippi duce, Atticam vastante. 27, 1 *sqq.* Romani legati juventutem ridet Philippus. XVI. 34.

Romanorum abstinentia & innocentia ante bella transmarina; ejus documenta eximia dederunt L. Æmilius, & Scipio Æmilianus. XVIII. 18. ad luxuriam disciscunt post bellum Persicum. XXXII. 11.

Romanorum institutum est, non funditus evertere victum hostem, imperata facere parum. XVIII. 20. eorum mos, liberaliter agendi cum regibus, qui eorum partes sequuntur. XXI. 9, 5 *sqq.* Romani omnia, etiam parum ad ipsos pertinentia, ab omnibus populis ex ipsorum sententia administrari volunt. XXV. 1, 4. ita solertes sunt, ut, dum videntur beneficium aliis dare, eodem

tempore per illorum imprudentiam suum augeant imperium. XXXI. 18, 7.

prudentes, non negligunt ad sensum eorum qui sunt extra concilium. *Fragm. hist.* 56.

ingens numerus civium Romanorum, bello Hanniblico captorum, & in Græcia fervientium, liberantur a Græcis, hortante T. Flaminio. *Spicileg. ex lib.* XIX. T. V. p. 40 sq.

Roftra. Mortuorum laudatio pro rostris. VI. 53, 1 & 9.

Rubrum Mare; vide Erythræum.

Ruscino, Galliæ fluvius, ὁ Πόσινος, rectius Πουσινών vel Ποσινών. XXXIV. 10, 1.

Rutubis, portus Africae, ad Atlanticum mare. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 7.

S.

Sabinorum auxilia, Romanis adv. Gallos parata. II. 24, 5.

Sacer ager Milefis restituitur a Romanis post bellum Antiochicum. XXII. 27, 5.

facere olim fuerat & nulli bello obnoxius ager omnis Eleorum. IV. 73, 10.

Sacerdotibus Ægyptiorum summi honores & imperia olim deferbantur. XXXIV. 2, 7.

de Sacerdotum Romanorum collegiis ex professo scripsit Polybius libro sexto; sed ea pars non superest. XXI. 10, 11. n.

Sacramenti, militaris formula apud Romanos. VI. 21, 1 sq. sacramentum castrense. VI. 33, 1 sq. IX. 16, 6 sq.

Sagalassensium agrum, τὴν τῶν Σαγαλασσέων γῆν, in Pisi-
dia, populatur Cn. Manlius, ipsosque dein in deditionem recipit. XXII. 19.

Saguntum, ἡ Ζάκανθα, III. 17, 1. 61, 8. VI. 37, 4. & sic sæpe alias; gen. Ζακάνθης, Ζακάνθη, Ζάκανθαν. (Semel Ζάκανθον vulgo editum erat ex Bav. consentientibus aliis nonnullis codicibus. IV. 66, 8. n.) ἡ τῶν Ζακανθίων πόλις. III. 14, 9 sq. 16, 5. Situs & ager urbis. 17, 2 sq.

Saguntini in fide & clientela sunt populi Rom. III. 15, 5 & 7. Circa finem belli Pun. I. nondum fuerant focii Romanorum; III. 21, 5. sed tamen pluribus annis ante Hannibalis tempora. 30, 1 sq. Crebris nunciis certiores faciunt Romanos de progressibus Hannibalis in Hispania. III. 15, 1.

Saguntum oppugnat expugnatque Hannibal; III. 17, 4 sqq. IV. 66, 8. contra fœderum fidem. XV. 17, 3. Ea injuria, causa est belli Punici secundi. III. 8, 1. Sagunti custodiuntur obsides, quos Pœni ab Hispanis exegerant. III. 98, 1. urbem obsident fratres Scipiones. 97, 6. 98, 7. obsides Hispanos Abilyx, decepto Bostare, tradit Romanis. cap. 98 seq.

Saguti, sinus in Africae ora, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 7.

Sais, ὁ Σαΐς, urbs Ægypti. XXIII. 16, 4.

Sala,

Sala, fluvius Africæ. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.*

Salapia; ibi sua fraude capitur Hannibal. *Spicil. lib. X. num. 2.*

Salassi, *Σαλασσοί*; per eorum fines patet transitus Alpium. XXXIV. 10, 18.

Salentini. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 4.*

Saliorum collegio adscriptus erat P. Scipio Afric. maj. XXI. 10, 10 *sqq.*

Salmantica, ἡ *Ἐλμαντινὴ*, urbs Vaccæorum in Hisp. capitur ab Hannibale. III. 14, 1 & 3.

Samaria, ἡ *Σαμαρεία*; ad præsidendum Samariæ, Hippolochum & Keræam mittit Antiochus Magnus. V. 71, 11. eamdem, *præceptam ab Ægyptiis*, victo Scopæ recipit Antiochus. XVI. 39, 3.

Sambucæ Marcelli ad Syracusas. VIII. 6-8. *σαμβύκαι* sive *σάμβυκες*. VIII. 6, 2. n.

Sambucifrias (*σάμβυκας*) cûrat juvenis Ægypti rex, Ptolemæus Philopator. V. 37, 10. n.

Samicum, *Σαμικόν*, oppidum Triphyliae. IV. 77, 9. eo potitur Philippus. IV. 80, 9 *sqq.*

Samnites, οἱ *Σαυνῖται*. I. 6, 6. n. *Conf. quæ notavimus ad Appiani Præfat. cap. 14.*

a Romanis debellati. I. 6, 6. cum Gallis arma sociant, & cædunt Romanos in agro Camerte; rursus vero ab illis in agro Sentinate cæduntur. II. 18, 5 *sq.* focii Romanorum, bello Gallico Cisalpino. II. 24, 10.

Samnis, ὁ *Σαυνίτης*, co-

gnomen Magonis. IX. 25, 4.

Σαυνίων, quod X. 1, 3. vulgo legebatur, in *Δαυνίων* mutavimus.

Samnium, ἡ *Σαυνίτις*. Samnium intrat Hannibal. III. 90, 7. via e Samnio Capuam. III. 91, 9. Capua per Samnium Romanam contendit Hannibal. IX. 5, 8.

Samofata, τὰ *Σαμόσατα*, urbs Commagenæ, ad Zeugma. XXXIV. 13, 3 *sq.*

Samus, (*aliis Samius*), Chrysgoni filius, poëta epigrammaticus, *σύντροφος* Philippi regis. V. 9, 4. n. ejus versiculus *adfertur ibid. vs. 5.* Occiditur a Philippo. XXIV. 8, 9.

Samus insula, in ditione est regum Ægypti, sub Ptolemæo Eupatore. V. 35, 11. eam invadit Philippus, rex Maced. III. 2, 8. n.

Sami cum classe Romana stat L. Æmilius *Regillus*. XXI. 6, 1. n.

Sanguine semel gustato, efferantur animi. XXX. 14, 5. VII. 13, 7

Σάπειρες, *Σάπειροι*. Vide *Σάσπειρες*.

Saporda, ἡ *ἑισβολὴ ἢ ἐπὶ Σάπορδα*, una ex viis, quibus per fauces Climacis montis ex Milyade in Pisidiam transitur. V. 72, 4. n.

Sarapidis fanum, τὸ *Σαραπιεῖον*, in Thracia, ad Bosporum Thracicum. IV. 39, 6.

Sardanapalus, idem Concolerus nominatus. *Fragm. hist.* 9. Sarda-

Sardanapali vitam agebat Prusias, Bithyniæ rex; XXXVII. 2, 6. non Philippus, Amyntæ filius; quem eo nomine temere reprehendit Theopompus. VIII. 12, 3.

Sardes, αἱ Σάρδεῖς, Lydiæ urbs; ubi sedem rerum suarum habuit Achæus. V. 77, 1. *coll. cap. 57, 4 & 8.*

Urbs munitissima, jam in alterum annum obsessa ab Antiocho; VII. 15. capitur tandem, felici audacia Lagoræ. VII. 15-18. Arx Sardinum, in quam se receperat Achæus, VII. 17, 4. capto per dolum Achæo, VIII. 17 *seqq.* traditur Antiocho. VIII. 23. qui eam retinet. XXI. 9, 1. 10, 1.

Sardibus, urbe & arce, potiuntur Scipiones. XXI. 13, 1.

Sardibus cum Chiomara colloquitur Polybius. XXII. 21, 12.

Sardes accusatores Eumenis invitat Sulpicius. XXXI. 10.

Sardinia insula, ἡ Σαρδῶν, hominum frequentia & fructuum proventu præstans. I. 76, 6. 82, 7.

tota est in potestate Pænorum. I. 10, 5. eam Pænis eripere cogitant Romani. I. 24, 7. Hannibal cum classe in Sardiniam missus, obsidetur a Romanis, & multas naves amittit. 24, 5 *sq.*

Sardiniam præsidio tenentes mercenarii deficiunt a Pænis. I. 79. & Romanos advocant, sed ab his (qui fidem Pæ-

nis, pace post bellum Siculum facta, fervare volebant) non audiuntur. 83, 11. iidem mercenarii ex insula ipsi ejiciuntur a Sardis, adeoque Pænis prorsus eripitur Sardinia. 79, 5 *sq.* 82, 7. Tum ab eisdem mercenariis, insula ejectis, rursus invitati Romani ad opem ipsis ferendam, navigare in Sardiniam instituerunt. 88, 8. Inde, cum Pæni, finito bello Africo, bellum & in Sardos, ad recipiendam Sardiniam, & adv. mercenarios in Italiam profugos, pararent; Romani, id bellum adversus se parari causantes, Pænis bellum indixerunt; eaque ratione coegerunt Pænos, ut Sardiniam Romanis permitterent. I. 88. III. 10, 3. 27, 8. 28, 2.

in Sardiniam C. Atilius Cof. abit cum exercitu. II. 23, 6. inde redit. 27.

Incolæ Sardiniae, Sardi, οἱ Σαρδόνιοι vel Σαρδάνιοι. I. 79, 5. n. 88, 10. οἱ Σαρδῶνι. I. 88, 9. n. Conf. mox Sardoum Mare. Σάρδους pro vulgato Ἀργεῖος XXVI. 7, 1. legendum censuit Casaubonus, ex Livii lib. XLI. cap. 8 seq. eosdem Sardos intelligens, quos Σαρδῶνους & Σαρδονίους, non Σάρδους, alias Polybius cum aliis quibusque græcis scriptoribus solet appellare.

Sardonius rifus. XVII. 7, 6. & Adn. ad I. 10, 5.

Sardoum mare, τὸ Σαρδόνιον, Σαρδάνιον, Σαρδῶν πέλαγος. I. 10, 5. n. 42, 6. II. 14, 6 & 6 & 6

- 6 & 8. III. 41, 7. 47, 2. XXXIV. 6, 6. n.
- Sardoum ab Africo vel Lilybæum mari dividit Lilybæum promontorium. I. 42, 6. in Sardoum mare influit Narbo fluvius. III. 37, 8. Hannibal, a Pyrenæo ad Rhodanum proficiscens, ad dextram habuit Sardoum mare. III. 41, 7. *Conf. Adn. ad XXXIV. 6, 6.*
- Sarissarum mensura & ratio, quibus uritur phalanx. XVIII. 12 *seq.* Sarissas in altum erigunt Macedones, cum se dedere aut transire ad hostes volunt. XVIII. 9, 9 *sq.*
- Sarmata, Σαρμάτης, Gatalus. XXVI. 6, 13.
- Sarsinates (οἱ Σαρσινάτοι) & Umbri, Apenninum incolentes, Gallis opponuntur, bello Gallico Cisalpino. II. 24, 7.
- Saso, Σάσω, insula in introitu Ionii maris. V. 110, 2.
- Σάσπειρες, Σάπειρες aut Σάπειροι. Sic legendum suspicatus est Gronov. pro vulgato Σατράπειροι aut Σατράπειραι. V. 44, 8. n. 55, 2.
- Sation, Σατῶν, oppidum Illyriæ ad Lychnidium lacum, captum a Philippo. V. 108, 8.
- Satrapii vel Satrapia, Σατράπειροι vel Σατράπειραι, mendosa (ut nobis visum erat) scriptura, V. 44, 8. n. 55, 2. pro Ἀρποπατίοι,
- Saturni tumulus, Κρόνου βουνός, ad novam Carth. X. 10, 11.
- Satyrus, Achæorum legatus Romanus. XXXI. 6, 1.
- Satyrus, legatus Ilienſium, pro
- Lyciis intercedens apud Romanos. XXIII. 3, 3.
- Scala; *vide* Climax.
- Scalarum commetiendarum ratio. IX. 19, 5 *sqq.* Scalas iusto breviores Melitæ adplicat Philippus. V. 97 *extr.* & *seq.* IX. 18, 5 *sqq.*
- Scardus Mons, τὸ Σκάρδον ὄρος, Illyriæ; vulgo Σκάρδον *edd. in vitis mssis.* XXVIII. 8, 3 n.
- Scelatiti, populus Africa. *Spicileg. lib. XXXIV. num. 7.*
- Scerdilaidas, Scerdilædas, Livio Scerdilædus, Illyrius, ὁ Σκερδιλαιδᾶς. De nominis scriptura, & de ipsius viri rebus gestis, copiose dictum in *Not. ad II. 5, 6.*
- dux copiarum Teutæ, per Antigoneæ fauces Epirum intrat, Epirotas ad Phoenicem acie vincit; inde induciis patris domum redit. II. 5 *seq.* quindecim lembos auxilio mittit. V. 3, 3. 4, 3. *Reliqua* ad Scerdilædam pertinentia, *collecta vide in Not. ad II. 5, 6.* Polybii loca sunt IV. 16 & 29. V. 3 *seq.* 95. 101. 108. 110. X. 41, 4.
- Filius fuit Pleurati; Agronis frater; nepotis ex fratre, Pinnæ vel Pinei, successor in regno; pater Pleurathi; avus Gentii.
- Scientia; *vide* Cognitio.
- Scipio; *vide* Cornelius.
- Sciron, Σκίρων, aliis Σκύρων, Scyron; ephorus Messeniorum, expostulat cum Dorimacho Ætolo, prædonibus favente. IV. 4. *Confer* Chironis villa. Sciro-

Scironides petræ, Scironia Saxa, αἱ Σκίρωνίδες & Σκίρωνίδες, ab oriente Corinthi. XVI. 16, 4 *sq. n.*

Scopas, Ætolus, Aristonis prætoris Ætolorum cognatus, cui ille curam belli & administrationem aliarum rerum permisit. IV. 5, 1. Scopam Dorimachus ad bellum Messeniis privatim inferendum incitat. IV. 5, 2 *sqq.* Scopas cum amicis privato consilio Messeniis, Epirotis, Achæis, Acarnanibus, Macedonibus, bellum infert. 5, 10. cum multitudine Ætolorum in Peloponnesum transit, & ex Phigalea fines incurfat Messeniorum. 6. reditum in Ætoliam simulans, Aratum cum Achæis ad Caphyas adoritur, & prælio vincit fugatque. IV. 10-12.

Prætor creatur Ætolorum.

IV. 27. Dum Philippus Ætoliam invadit, Scopas cum Ætolis impressionem facit in Macedoniam, & Diem devastat. IV. 62. V. 11, 1.

a Dorimacho prætore dux auxiliorum mittitur Eleis cum Agelao. V. 3, 1.

ad novas leges scribendas & novas tabulas conficiendas, cum Dorimacho nominatur ab Ætolis. XIII. 1. *coll. Fragm. hist.* 68. frustratus magistratu, cujus causa novas leges scribere erat ausus, Alexandriam abit, ubi cupiditate fuit inexplabili. XIII. 2.

dux copiarum Ptolemæi Epiphanis, recipit Iudæam. XVI. 39, 1. *n.* in obsidenda

nescio qua urbe remissus verifatur. 39, 2. ab Antiocho vincitur Pugna ad Panium; qua victoria Antiochus Palestina rursus potitur. 39, 3 *sqq. n.* de illa pugna ad Panium, & de acie a Scopas instructa, ejusque virtute, Zenonis Rhodii narrationem *vide apud Polyb.* XVI. 18 *seq.*

res novas in Ægypto moliens, in vincula conjicitur, & veneno necatur. XVIII. 36 *seq.* Ægypti regnum rapinis exhauserat. 38, 1 *sq.*

Scopium, τὸ Σκόπιον, locus prope Thebas Phthias. V. 99, 8.

Scorda, Σκόρδα (vel Σκόδρα) urbs Illyrici. XXVIII. 8, 4. *n.* Videtur consueta regia fuisse Gentii. *ibid.*

Scordus mons; *vide* Scardus.

Scorpiunculi Archimedis. VIII. 7, 6.

Scotitas, ὁ Σκοτίτας vel Σκοτίτας, locus inter Tegeam & Lacedæmonem. XVI. 37, 3 *sq.*

Scotusa s. Scotussa, Σκότουσα & Σκότουσσα, urbs Thessaliæ. X. 42, 3 *sqq. n.* XVIII. 3, 3.

Ejus ager, ἡ Σκοτουσαία. XVIII. 3, 3. in quo est Melambium. 3, 6. *n.*

Scriba communis Achæorum. II. 43, 1.

Scriptores non ex iis quæ prætermiserunt æstimandi sunt, sed ex eis quæ dixerunt. VI. 11, 4 *sq.* *Conf. Historicus.*

Scutum Romanorum, ὁ θυρεός, excellit ad tutandum corpus. II. 30, 8. ejus figura & structura. VI. 23.

scuta

scuta equitum Rom. olim e bovillo corio parum firma; dein Græcorum more firmiora. VI. 25, 7 *sqq.*

scutum Gallicum protegere virum non potest. II. 30, 3. scutum Hispanicum, simile Gallico. III. 114, 2. scutum Ligusticum. XXIX. 6, 1. *n. conf. Lips. de Milit. Rom. III. 2. sub finem.*

Scylla, ἡ Σκύλλα, de qua Homerus loquitur. XXXIV. 2, 12. 3, 9.

Scyllæum, τὸ Σκύλλαιον, promontorium Italiæ in Bruttis, ad fretum Siculum; ibi venantur galeotam s. xiphiam piscem. XXXIV. 2, 12. 3, 1 *sqq.*

Scyron; *vide* Sciron.

Scythas bello petens Darius, Bosporum Thracicum ponte iunxit. IV. 43, 2. *Scythæ* Nomades imminent Bactrianæ. XI. 34, 5. Scytharum facinora patrare, *proverbialiter* dictum. IX. 34, 11.

Scythica porticus Syracusis, *ni potius* Tychica. VIII. 5, 2. *n.*

Scythopolis, ἡ Σκυθῶν πόλις, olim *Bethsan*, oppidum ad exitum Jordanis e lacu *Tiberiadis*, in deditionem acceptum ab Antiocho Magno. V. 70, 4 *sq. n.*

Seditionem e repub. quo pacto sustulerit Lycurgus. VI. 46, 7. Seditionem militum in Hispania feliciter sedat Scipio. XI. 25-30. seditio militum quo pacto maxime oriatur. XI. 25, 5 *sqq.* Seditio contra patriam

tribus de causis concitari solet. 28, 2.

Segesama, ἡ Σεγεσάμα, oppidum Vaccæorum in Hispania. XXXIV. 9, 13.

Selasia, *potius* Sellasia; Σελασία, Σελασία, oppidum Laconiae, juxta quod Cleomenem acie vicit Antigonus. II. 65, 7. *n.* IV. 69, 5. situs oppidi. 65, 8. de ejusdem situ absurda scripsit Zeno historicus. XVI. 16, 2 & 8. *ubi corrupte codex Peirese. "Ελλας & Βελλασταν* dabat.

Tegea Sellasiam Philopemen ducit Achæos, Laconicam inde incursum. XVI. 37, 2.

Selesti ex equitibus extraordinariis, οἱ τῶν ἐπιλέκτων ἰππέων ἀπόλεκτοι, in castris Romanis. VI. 31, 2.

Seleucia, Σελεύκεια, Seleucien-sis, Σελευκεός, V. 54, 10. 58, 3. 59, 6.

Seleucia Pieria vel Seleucia ad Mare; (ἐπὶ θαλάττῃ. *conf. Appiani hist. Syr.*) regia Syriæ urbs, & imperii olim sedes, prædiis regum Ægypti tenetur ex eo tempore, cum Ptolemæus Evergetes, Seleuco Callinico propter casum Berenices iratus, bellum Syriæ intulerat. V. 58, 4 *sqq.* ejus situs, & regio circumjacens. 59, 3 *sqq.*

terra marique eam obsidet Antiochus. V. 59, 1 *sq.* & oppugnatam in deditionem accipit. 60 & 61, 1 *sq.* ex Cœlesyria Seleuciam hibernatum redit. V. 66, 4 *sq.*

Seleu-

Seleucia ad Tigrim, ἐπὶ τῷ Τί-
γριδι, cis fluvium, in Mesopo-
tamia. V. 45, 3. 46, 7. capi-
tur a Molone. V. 48, 11 *sqq.*
in Seleucienfes sēvit Hermeas.
V. 54, 9 *sqq.*

Seleucia ad Zeugma, ἐπὶ τοῦ
Ζεύματος, ad *Euphratem in*
Mesopotamia. Ibi de expe-
ditione adv. Molonem delibe-
rat Antiochus M. & nuptias
celebrat cum Laodice. V. 43,
1 *sqq. n.*

Seleucus *Nicator*, primus rex Sy-
riæ, victo Antigono, ex reli-
quorum regum Macedonicorum
concessione Cœlesyriam possi-
det. V. 67, 6 *sqq.* XXVIII.
17, 7. bello vicit Lyfima-
chum, Thraciæ regem; quare
omne regnum ejus pertinere
ad Seleucidas contendit Antio-
chus Magnus. XVIII. 34, 4.
Mortuus circa Olymp. cxxiv.
II. 41, 2. 71, 5.

Seleucus, cognomine Callinicus
& Pogon. II. 71, 4. pater
Antiochi Magni & Seleuci *Ce-
rauni.* *ibid.* & IV. 48, 6. V.
40, 5. 89, 8. liberalis in Rho-
dios. V. 89, 8 *sq.* uxor ejus
Laodice. VIII. 22, 11.

Seleucus *Ceraunus*, filius natu
major Seleuci Callinici, frater
Antiochi Magni, comite Achæo
expeditionem adv. Attalum in
Asiam cis Taurum suscepit; in
qua per dolum occisus est,
Olymp. cxxxix. successorem-
que habuit fratrem natu mino-
rem Antiochum. IV. 48. II. 71,
4. V. 40, 5 *sq.* domo profectus,
administratorem rerum consti-
tuerat Hermeam. V. 41, 2.

mortem ejus ulciscitur
Achæus. IV. 48, 9. copias
ejus domum reducit Epigenes.
V. 41, 4.

Seleucus *Philopator*, Antiochi
M. filius; ei sedem regni Ly-
simachiæ se parare ait Antio-
chus. XVIII. 34, 8. cum in
Æolide esset ab Antiocho M.
cum exercitu relictus, legatos
ad eum mittunt Phocæenses,
XXI. 4. *adde c.* 6, 3. 8, 13.

major frater Antiochi Epi-
phanis, pater Demetrii *Sote-
ris*, succedit Antiocho Magno,
& filium Demetrium obsidem
Romam mittit. XXXI. 12,
10 *sq.*

Achæis decem naves dono
offert, quas illi non accipiunt.
XXIII. 4, 5 *sq.* 7, 4. 9, 13.

Ad Seleucum hunc in
Fragm. hist. 64. refertur
de Cypri proditiōe id, quod
apud Polyb. XXXIII. 3, 2. ad
Demetrium, filium ejus refer-
tur.

Seleucus, Demetrii filius. Sic
per errorem scriptum est in
latina versione III. 5, 3. cum
debuisset Demetrius, Seleuci
filius. Nolentibus nobis, er-
ror iste e Casauboniano ex-
emplo in nostram editionem
est propagatus.

Selga, (ἡ Σέλγη,) ἡ τῶν Σελ-
γέων πόλις, urbs Pisidiæ, ob-
fessa a Garfyere, Achæi duce,
proditur Achæo a Logbasi, Sel-
genfium legato. V. 74.

Selgenes Pedlenissum obfi-
dent, & inde repelluntur a Gar-
fyere. V. 72 *seq.* cognati La-
cedæmoniorum. V. 76, 11.
for-

fortiter resistunt Achæo, & pacem ab eo impetrant. 76, 3 *sqq.* Eumenem Romæ accusant. XXXI. 9, 3.

Selinuntius ager, ἡ Σελινουντία, (urbis Σελινούντος) in Sicilia. I. 39, 12.

Sella eburnea (*curulis*) dono mittitur Ariarathi. XXXII. 5, 3.

Sellasia. *Vide* Selasia.

Selymbria, ἡ Σηλυμβρία, Thraciæ urbs; ubi Antiochum convenit L. Cornelius. XVIII. 32, 3.

Semissis, quarta pars oboli. II. 15, 6. *n.*

C. Sempronius *Blæsus*, Cof. cum Cn. Servilio, cum classe hæret in Syrti; ingens patitur naufragium. I. 39.

Ti. Sempronius *Longus*, Cof. cum P. Cornelio *Scipione*. IV. 66, 9. ei decernitur Africa. III. 40, 2. V. 1, 4. Lilybæi maximos facit adparatus ad bellum Carthagini inferendum. III. 41, 2 *sq.* III. 61, 8 *sq.*

advocatur cum exercitu e Sicilia in Cisalpinam Galliam adv. Hannibalem. III. 61, 9 *sqq.* 68, 6. Ariminum convenire legiones suas ex itinere jubet. 61, 10, 68, 13 *sq.* advenit, & cum Scipione deliberat. 68, 15. Levi prælio equestri superior hoste; III. 69. ægroto & invito Scipione, justam pugnam parat; 70 *seq.* & acie vincitur ad Trebiam. 72-75.

Ti. Sempronius Gracchus, gener Scipionis Africani majoris; cui dotem uxori debitam Scipio Æmilianus ante diem generose

Polybii Histor. T. VIII.

persolvit. XXXI. 13. legatus Rom. ad disceptandas controversias Philippi cum finitimiis populis, post bellum Antiochicum. XXIII. 6, 6. *n.*

Prætor, trecentas urbes Celtiberiæ dejecissa perhibetur. XXVI. 4. eo intercedente, Celtiberi Fœdus cum senatu inierunt; quod illi ut sibi restituatur, petunt. XXXV. 2, 15. *ibi in latine versione loco verborum* consule Tiberio, *scribendum erat* prætor Tiberio.

Ti. Gracchus & C. Claudius Cof. mittuntur adv. Istros & Agrios; *ni potius* Sardos. XXVI. 7, 1. *n.*

Ti. Gracchus legatus (in Asiam missus ad res regum inspiciendas, XXXI. 14, 4.) magna dexteritate excipitur ab Antiocho Epiph. XXXI. 5. *cf.* c. 6, 7. patrocinitur Rhodiis, societatem Romanorum petentibus. XXXI. 7, 19 *sq.* Cammanos subigit. 9, 1. *n.* Ariarathi Romæ bonum testimonium exhibet. 14, 4.

rursus ad res Græciæ & Asiæ inspiciendas legatus, postquam Demetrius Roma profugerat. XXXI. 23, 9 *sqq.* XXXII. 3, 3. 5, 2. eo potissimum patrocinate, Rex a Romanis adpellatus est Demetrius. XXXII. 4. Sena, urbs Italiæ, πόλις Σήνη, est terminus Galliæ Cisalpinæ ad mare Adriaticum versus meridiem. II. 14, 11. 16, 5. prima Romanorum colonia in Galliam ducta, nomen habens a Gallis Senonibus, qui eam olim

FF

olim

- olim incoluerant. II. 19, 12.
- Senæ vel Senes, mendosa scriptura** I. 11, 6. *pro* Sunes vel Synes, Siciliæ oppido prope Messanam.
- Senatus Romanus.** Ejus munus & potestas. VI. 13. fenatum si spectes, aristocratica videtur esse Romana respub. 13, 8 *sq.*
- Senatus obnoxius est populo;** VI. 16. populus fenatui. 17. pueri 12 annorum in fenatum cum patribus admissi perhibentur, cum de bello Pun. II. deliberaretur. III. 20, 3. fenatus Pœnorum; *vide* *mox* Seniorum collegium.
- Senes, sive Seniores malis, οἱ γέροντες,** apud Lacedæmonios, magistratum gerunt quoad vivunt. VI. 45, 5.
- Gyridas & alii e Senioribus trucidantur ad Minervæ aram. IV. 35, 5.
- Seniorum collegium** apud Pœnos, ἡ γερουσία, τὸ γερόντιον. X. 18, 1. VI. 51, 2. *n.* fenatus, ἡ σύγκλητος. X. 18, 2.
- Senones Galli, Σήνωνες,** in extremo versus Italiam angulo Galliae Cisalpinæ habitarunt, ad mare Adriaticum. II. 17, 7. delentur a Romanis. II. 19. ab eis nomen habet Sena, colonia Rom. 19, 12. Senonibus ademptus ager Picenus. 21, 7.
- Sententiolæ,** quibus Demetrium Polybius ad sobrietatem & gravitatem hortatus est. XXXI. 21, 11 *sqq.* *Alias nonnullas gnomas vide sub eorum auditoribus, veluti in* Euripides, Hesiodus, &c. *alias sub ar-*
- ticulo qui earum argumen-*
tum indicat: nonnullas colle-
gimus ad artic. Proverbia.
- Sentinas ager,** ἡ τῶν Σεντινῶν χωρὰ. In eo, ingenti prælio a Romanis cæduntur fuganturque Galli & Samnites. II. 19, 6.
- L. Sentius legendum putavit Gronov.** XV. 1, 3.
- Sepeliendi cadavera intra urbem mos obtinuit Tarenti.** VIII. 30, 5 *sqq.*
- L. Sergius, (sive Servilius,) legatus a Scipione Carthaginem missus.** XV. 1 *seq. conf. Adn. ad cap.* 1, 3.
- Manius Sergius, legatus cum Sul-**
picio Gallo in Græciam &
Asiam. XXXI. 9, 6.
- Serippus, Lacedæmoniorum lega-**
tus Romam. XXIV. 4, 4. re-
sponsum ei datum. 10, 11.
- Serra; vide Prion.**
- Servatus in prælio, servatorem**
loco patris colit, & corona ci-
vica eum donat. VI. 39, 6 *sq.*
- Servilius Glaucia, legatus ad in-**
spiciendas res Græciæ & Asiæ.
XXXI. 23, 9.
- Cn. Servilius Crepio, Cos. cum**
C. Sempronio, in Syrti hæret
cum classe, dein ingens pati-
tur naufragium. I. 39.
- Cn. Servilius Geminus Consul;**
III. 75, 5. cum exercitu Ari-
minum mittitur ad prohiben-
dum Hannibalem. 77, 2. C.
Centenium auxilio mittit Fla-
minio. III. 86. exercitum tra-
dit Q. Fabio dictatori, & ab eo
præficitur classi. 88, 8.
- classen Punicam, Pisas ad-
pulsuram, in Sardiniam & in
Afri-

Africam redire cogit. III. 96, 8 *sqq.* Cercinam & Cossyrum insulas capit. 96, 12 *sq.*

proconsulare obtinet imperium, & pedestribus copiis præfectus, mandata consulum recte curat. III. 106. *coll.* 96, 14. mediam aciem tenet in Pugna Cannensi. 114, 6. fortiter pugnans cadit. 116, 11.

L. Servilius, *sive is Sergius est*, legatus a Scipione Carthaginem missus. XV. 1, 3. *n.*

Servius; *vide* Fulvius, & Lentulus.

Servus. Servos alere non licuisse Locris, contra Aristotelem contendit Timæus. XII. 6, 7 *sq.* de Servo controversia inter duos Locrenses. XII. 16.

cives Romani, qui apud Græcos servierant, ab Hannibale venditi, liberantur jussu T. Flaminini. *Spicileg. ex libro* XIX.

Sestus, Σηστός, ad fauces Propontidis. IV. 44, 6. 50, 6. opportunitas situs. XVI. 29, 3 *sqq.*

Sesto ut excedat Philippus, postulant Rhodii. XVII. 2, 4.

Sextus; *vide* Iulius.

Sibertus, Petrati filius. (*an* Sibyrus, Petræi filius?) XXII. 9, 7. *n.*

Sibyrus, Σιβυρος, Cretæ oppidum. XIII. 10, 5.

Sicca, Africa oppidum, in quo mercenarios suos post bellum Siculum residua stipendiorum expectare jubent Pœni. I. 66. feditionem ibi excitant mercenarii. 67.

Sicilia, Σικελία. Ejus situs, figura, præmontoria. I. 42. Si-

ciliæ ora Africae obversa, importuosa. I. 37, 4. Quæ de Sicilia scripsit Homerus, vera sunt, poetice imaginibus exornata. XXXIV. 2, 10 *sqq.*

Siculi, Σικελοί, inferiorem Italiam olim incoluerant, unde pulsi sunt a Locrensis, qui dolosum fœdus cum eis fecerant. XII. 5, 10. & *cap.* 6.

Siciliæ pars jam sub initium reip. Romanæ, L. Junio & M. Horatio Coss. in Pœnorum erat potestate. III. 22, 10. 23, 5. 24, 15. in sola Sicilia, velut in acerabulo, gloriam quaerivit Timoleon. XII. 23, 7.

in Siciliam prima Romanorum cum armis trajecit. I. 11 *seq.* ea non fuit contra fœdus Romanorum cum Pœnis. III. 26. & 28, 1.

de Sicilia gestum Bellum inter Romanos & Pœnos, Bellum Siculum, ὁ περὶ Σικελίας πόλεμος, id est, *Bellum Punicum primum*. I. 13, 3 & 10. & *deinde* toto Libro I. *usque cap.* 64. *conf.* I. 71, 3. Cur illud bellum pluribus exposuerit Polybius. I. 14. 20, 8. illius belli annus decimus quartus. I. 41, 3. annus decimus octavus. I. 56, 2. Post 24 annos (I. 63, 4.) finitur bellum, facta pace & fœdere, quo Sicilia Romanis cesserunt Pœni. I. 62 *seq.* III. 27. Itaque tota insula, excepta ea parte quæ Hieroni parebat, a Romanis est occupata. II. 1, 2.

Siculum Bellum; *vide paullo ante*, in Sicilia.

Siculum Mare, τὸ Σικελικὸν πέλαγος; *Ff* 2

- λαγος; in illud excurrit Pachynum promontorium. I. 42, 4. est a meridie Italiae; a Ionio mari distinguitur Cocyntho, promontorio Italiae. II. 14, 4 *sq.* adde X. 1, 2. e Siculo Mari sinus Ambracius irrumpit inter Epirum & Acarnaniam. IV. 63, 6. V. 5, 13. Siculum mare spectat Cephallenia insula. V. 3, 9.
- Sicyon medimnus tritici in Gallia Cisalp. venit obolis quatuor; hordei, duobus. II. 15, 1. Romae constat 15 drachmis. IX. 44, 3.
- Sicyon, ὁ Σικυῶν, ἡ τῶν Σικυωνίων πόλις, urbs munitissima Achaiae. XXX. 15, 1. cum portu. V. 27, 3. inter Sicyonem & Aegium est Aegira. IV. 57, 5.
- Sicyonem capit Aratus Sicyonius. IV. 5, 4. &, sublato Nicocle tyranno, X. 25, 3. foederi Achaico eam attribuit; II. 43, 3. adiutoribus Ecdemmo & Demophane Megalopolitanis. X. 25, 3.
- Sicyonem obsidet Cleomenes. II. 52, 2. Sicyone hiebat Antigonus. II. 54, 5. Sicyoniorum agrum populantur Aetoli. IV. 13, 5. eundem agrum populaturus Euripidas Aetolus, dux Eleorum, incidit in Philippum. IV. 68.
- Aegio Sicyonem Philippus vocavit concilium Achaeorum. V. 1, 7 *sqq.* rursus Sicyonem convenit concilium Achaeorum. XXV. 1, 5. XXVIII. 11, 9. XXIX. 9, 6.
- Sicyonii Attalo colossium ponunt in foro juxta Apollinem. XVII. 16. Sicyone celebrantur Antigoniam. XXX. 20, 3.
- Sida, ἡ Σιδῆ, urbs Pisidiae s. Pamphyliae. V. 73, 3. XXXI. 25, 5. Cives Sidetæ, Σιδῆται. V. 73, 4. *Fragm. hist.* 65.
- Sidon, Σιδῶν, urbs Phoeniciae. V. 69, 10. 70, 1.
- Siga. XII. 1, 3. *n.* Vide Singa.
- Signa, miliaria. III. 39, 8. *n.*
- Signa coeli. Vide Zodiacus.
- Signa facibus data; vide Pyrae, & Faces.
- Signa alia, cum simplicia, tum maxime duplicata, diligenter & caute adhibenda imperatori. IX. 13, 9. 17, 9. exemplum signi male constituti. IX. 17.
- Signum pugnae ineundae, lineum album. II. 66, 10. puniceum paludamentum. 66, 11.
- Signum profectionis, in castris Romanis, ter repetitum. VI. 40, 1 *sqq.* Signa militaria; vide mox Signiferi.
- Signiferi vel vexillarii, duo in singulis manipulis apud Romanos. VI. 24, 6.
- Sila, ἡ Σίλα πόλις. Sic vulgo legitur nomen urbis Italiae ad Adriaticum mare. XXXIV. 11, 8. *mendose, ut videtur, pro Spina, Σπίνα.*
- M. Iunius Silanus; vide Iunius.
- Silentium aegre servant homines. VIII. 38, 1. silentium, haud postrema in virtutibus imperatoris. IX. 12, 2 *sq.* flere autem oportet, non lingua solum, sed & animo, id est, vulgus & factis. 12, 4 *sq.*

Silpia, mendosa apud Livium scriptura, pro Ilipa, quod vide.

Simmias, comes Philopæmenis, Machanidam persequentis. XI. 18, 2 & 6.

Simon, homo Bœotus, ejus pecus abegerunt Achæi. XXVIII. 2, 15.

Simulacrum Dianæ Cindyadis Bargyllis, & Vestæ signum Iassi, licet sub dio posita, nec ningi, nec plui perhibebantur. XVI. 12, 3 sq.

Singa, Σίγγα, Africæ urbs. *For-
san eadem cum Siga.* XII. 1, 3. n.

Sinope, ἡ Σινώπη, urbs Ponti. Sinopenfes, οἱ Σινωπεῖς. Situs urbis. IV. 56, 5 sq. Sinopenfibus bellum infert Mithridates, rex Ponti; ad id bellum Rhodii omne genus subsidiorum eis mittunt. IV. 56.

extrema Sinopensium calamitas. IV. 56, 1. XXIV. 10, 2 sq. scil. expugnata urbs a Pharnace, Mithridatis filio. *Adnot. ad XXIV.* 10, 2.

Sinuessæ, urbs Campaniæ, ad mare. *Gentile*, Sinuessani, Σενοuessανοί. III. 91, 4.

Sinus Maliacus; *vide* Maliacus.

Sipus vel Sipontum, Σιποῦς, oppidum in ora inferioris Italiæ. X. 1, 8.

Smyrna, urbs Ioniæ, ἡ τῶν Συμυριῶν πόλις. XXI. 10, 3.

Smyrnæi constanter in fide manserunt Attali. V. 77, 6. eorum legati, post bellum Philippicum, Lyfimachiæ cum Romanis agunt, præsentē Antiocho, qui Smyrnam occupave-

rat. XVIII. 35. XXI. 10, 3. 11, 2. Post bellum Antiochicum, legatos Romam mittunt Smyrnæi. XXI. 14, 12. eo bello fidem præstiterant Romanis. 27, 6.

Sobrietas, articulus prudentiæ. XVIII. 23, 4. XXXI. 21, 14.

Sociale Bellum, ὁ Συμμαχικός πόλεμος, Achæorum & Philippi, aliorumque sociorum, adv. Ætolos & Lacedæmonios. I. 3, 1. II. 37, 1. 71, 9. III. 1, 1. IV. 2, 11. Socii, præter Macedonas & Achæos, erant Messenii, Epirotæ, Acarnanes, Phocenses, Bœoti, Thessali. IV. 5, 10. 9, 4. 15, 1. 25, 1 sqq. V. 3. IX. 38. Belli origo. IV. 3-25. Societatis fœdus. 25, 6 sqq. Bellum ipsum. IV. 26-37. *tum 27. usque fin. libri IV. & libro V. 1-30 & 91-105.* Finitum pace, inter Ætolos & Philippum Achæosque eorumque socios conclusa. V. 105, 1 sq.

Conf. Philippus, Achæi, Ætoli, &c.

Societatum civilium origo. VI. 5. Socii Romanorum in legione; *vide* Legio.

multitudo sociorum Roman. qui ætate militari erant & in tabulas relati, imminente bello Gallico Cisalp. II. 24.

sociorum Italicorum inter se controversias dirimit senatus; eorum delicta punit; eorundem securitati cavet. VI. 13, 4 sq.

militum e sociis conscriptio. VI. 21, 4 sq. sociorum Præfecti. VI. 26, 5. sociorum locus in castris. VI. 30.

- Socrates aliptes, pro tabellario ad Rhodios mittitur a prætore Romano. XXVII. 6, 1.
- Socrates Bœotius, centuriat & exercet milites Ptolemæi Philopatoris. V. 63, 2. præest parti copiarum. 65, 2. 82, 4.
- Soli, urbs Ciliciæ, *Σόλοι οἱ Κιλικιοί*; Argivorum colonia; *civēs* Solenfes, *Σολεῖς*. Pro eorum libertate apud Romanos intercedunt Rhodii, renitentibus Antiochi legatis. XXII. 7, 10 *sqq.*
- Solis promontorium, in Africa, ad mare Atlanticum. *Spicileg. lib. XXXIV. num. 7.*
- Solon, Persei legatus Romam. XXVII. 7, 2.
- Sophagænus, Indiæ rex; cum quo amicitiam renovat Antiochus. XI. 34, 11.
- Sophonisba*, filia Asdrubalis, Gifconis filii, uxor Syphacis. XIV. 1, 4. *n. 7, 6.*
- Sofander, Attali collactaneus, Elæam adv. Prusiam defendit. XXXII. 25, 10.
- Sofibius, præest rebus Ægypti sub Ptolemæo Philopatore. V. 35, 7. 63, 4. versutus & callidus homo. XV. 25, 1. 34, 4. cuius opera Ptolemæus matrē Eerenicē & alios propinquos necat. V. 36, 1 *sqq.* XV. 25, 2. ea de cæde cum Cleomene deliberat Sôfibius, mox vero Cleomeni ut suspecto insidiatur, eumque in custodiam dari curat. V. 36, 7 *sqq.* 37 *seq.*
- Antiochum Magnum, Cœlesyriam invadentem, legationibus differt, dum bellum paratur. V. 63. 66 *extr. & 67.* præest phalangi Ptolemæi Philopat. 65, 9. hortatur milites. 83, 3. post pugnam ad Raphiam, ad Antiochum mittitur firmando fœderi. 87, 5 *sqq.*
- Bolidem Cretensem Sardes mittit, ad liberandum Achæum. VIII. 17.
- mortuo Philopatore, tutelam Ptolemæi Epiphanis sibi vindicat. XV. 25, 1. *occiditur ab Agathocle. Adnot. ad l. c.* Duo filii: Sosibius, & Ptolemæus; *vide suo loco.*
- Sosibius, Sosibii filius, corporis custos Ptolemæi Epiphanis. XV. 32, 6. prudenter curat regem; eidem sigilla regni mandantur. XVI. 22, 1 *sq.* adimuntur seî sigilla a Tlepolemo. 22, 11.
- Sosicrates, proprætor Achæorum, cruciatus necatur a Diæo ejusque fodalibus. XL. 5, 1 *sqq.*
- Sosigenes, Rhodius, judex apud Achæos, Eumenis honores evertit. XXVIII. 7, 9.
- Sosilus, *Σώσιλος*, fublestæ fidei Scriptor. III. 20, 5.
- Sosiphanes, Antiochi Epiphanis legatus Romam. XXVIII. 1, 1. 18, 1.
- Sositeles legendum contendit Reiskius* XXIII. 1, 6. *pro Rhositeles.*
- Sostratus, artifex statuarius. IV. 78, 5.
- Sostratus, Chalcedonius, adulatione corrumpit mores Cavari, regis Gallorum. VIII. 24, 3.
- Sotera, ἡ *Σώτειρα*, nomen plateæ in urbe Tarento. VIII. 35, 6.

- Soteria, τὰ Σωτήρια, solenniter celebrata a Prusia, Bithyniæ rege. IV. 49, 3.
- Sparta, Spartani. *Vide* Lacedæmon, Lacedæmonii.
- Speſtacula gladiatorii pretium, 30 talenta. XXXII. 14, 6.
- Speculatorias naves *haud incommode Casaub. interpretatus est ναὺς ταχυπλοῦσας*. III. 95, 6.
- Σπεῖρα; *vide* Manipulus.
- Spelunca. *vide* Φωλεός. in lit. Ph.
- Spendius, genere Campanus, ex servo fugitivo Romano mercenarius miles Pœnorum; irritat commilitones, & dux Belli Africi cum Mathone nominatur a ſeditioſis. I. 69 *ſeqq.* 76 *ſeqq.* in Pœnorum venit poſteſtatem, I. 85. & ab eis cruci adſigitur. 86, 4. ad ejus crucem mox dein a rebellibus maſtantur 30 nobiles Pœni, & ex eadem cruce ſuſpenditur Hannibal, dux Pœnorum, captus a Mathone. 86, 6.
- Spina, Σπίνα, *legendum videtur* XXXIV. 11, 8. *pro vulgato* Sila.
- Spirituum aſperorum & tenuium in legendo obſervatio. X. 47, 10.
- Spurius, Σπόριος. *vide* Lucretius.
- Staſte. XIII. 9, 5.
- Stadia octo faciunt milliare Romanum. III. 39, 8. n. *Polybium pro* milliari Romano *numerare* octo ſtadia cum duobus jugeris, i. e. cum triente, ait Strabo. *Vide* Polyb. XXXIV. 12, 5.
- Stadium, vel Circus, Alexan-
- driæ. XV. 30, 3 *ſq.* 33, 1 & 8.
- Stannum; de ſtanno Britannico copioſe alicubi ſe dicturum promittit Polybius. III. 57, 3 *ſq.* *vide* XXXIV. 1, 6.
- Staſini poëtæ verſiculus: νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας ἔσθ. XXIV. 8, 10.
- Stationem deferere, capitale eſt apud Romanos. I. 17, 11. VI. 37, 11 *ſqq.* III. 84, 7.
- Stembal, Maſiniſſæ filius quadriennis, poſt patris obitum adoptatus a fratre Micipſa. XXXVII. 3, 5.
- Stene, στενή; viæ nomen in Laconica. XVI. 16, 2.
- Stephanus, legatus Athenienſium Romam, in cauſa Deliorum. XXXII. 17, 1. *ubi quidem in verſ. lat. per errorem omiſſa ſunt nomina legatorum, Stephani & Thearidæ.*
- L. Stertinius, (*ſive* is Titinius eſt.) unus e decem legatis T. Quintio adjuñctis. XVIII. 31, 2.
- Stethe, στήθη. Sic vocant dorſum vel molem in Ponto Euxino, ante Iſtri oſtium, ex limo per vim fluminis congeſto. IV. 40, 1 *ſqq.*
- Sthenelaus, Lacedæmonius, occiſus a factione Ætolica. IV. 23, 11.
- Stipendia annua eques Romanus decem facere tenetur, pedes viginti, *ſive* alios audias, ſedecim. VI. 19, 2. n.
- ſtipendium quotidianum militum apud Romanos. VI. 39, 12 *ſqq.*
- Stratagema Hannibalis, facibus in boum

boum cornibus accensis. III. 93. Illyriorum ad urbem Dyrhachium. II. 9. L. Æmilii in oppugnatione Phari. III. 18, 10 *sq.* Scipionis Afric. maj. in pugna cum Asdrubale Giffonis fil. ad Ilipam. XI. 22. Philopœmenis, Laconicam cum omnibus Achæorum copiis incurfuri. XVI. 36 *seq.*

Στρατηγικὰ, id est, de Imperatoris officio; titulus libri Æneæ Tattici. X. 44, 1.

Strategius, Trittænsis. XXXVIII. 5, 4 *sq.* *ni ibi Στράτιος legendum, intelligendusque Strati- idem de quo mox.*

Stratica; *vide* Stratus.

Stratius, Trittænsis, moderate sentit respectu Romanorum. XXVIII. 6, 2 & 6. inter evocatos Achæos Romæ detinetur; ejus & Polybii causa maxime, legatos Romam mittunt Achæi. XXXII. 7, 14. ætate provectus, bello Achaico, supplex rogat Diæum, ut oblatas pacis condiciones accipiat. XL. 4, 4.

idem utique intelligendus videtur XXXVIII. 5, 4 sq. ubi vulgo Strategius legitur.

Stratius, medicus, vir prudens, ab Eumene Romam submissus ad Attalum a temerario consilio revocandum. XXX. 2.

Strato, Στράτων. Sic vulgo legebatur XXVIII. 6, 6. *pro Στράτιος, quod ibi reposui.*

Stratocles, Rhodiorum Prytanis, cives suos in fide Romanorum confirmat. XXVII. 6, 2 & 13.

Stratonicea, Στρατονικεία, urbs Carice; unde præsidia dedu-

cere Rhodios jubent Romani. XXX. 19, 3. urbem eam pro magno beneficio a Seleuco & Antiocho acceperant Rhodii. XXXI. 7, 6.

Stratus, ὁ Στράτος, urbs Acarnaniæ, in potestate Ætolorum, ad Acheloum amnem. IV. 62, 2. coll. 63, 10 *sq. n.* V. 6, 6, 7, 7. 13, 10. 14, 1.

ejus agrum, τὴν Στρατικὴν, populatur Philippus. IV. 63, 10. ad Stratum Ætolos repellit Philippus. V. 14, 1 *sq.* Straticam invadunt Acarnanes. V. 96, 3.

Stratienses, οἱ ἐν τοῦ Στράτου. V. 96, 3. *nisi ibi potius præsidium Ætolicum, quod Strati erat, intelligendum, quam veteres urbis cives.*

Strati exfulat Theodorus Pheræus. XVII. 10, 10. *n. ubi ἐν Στράτῳ scribendum, pro ἐν Στράτῳ.*

Stratus Arcadiæ, (eadem cum Stratia Homeri) in Eleorum cum fuisset potestate, derelicta est ab Eleis, adpropinquante Philippo; & a Philippo restituta Telphusis. IV. 73, 2. *n.*

Struthiones in Africa. XII. 3, 5. Strytanus, cognomen Giffonis Pœni. XXXVI. 1, 2.

Stubera, ἡ Στυβεῖρα, Macedoniæ oppidum. XXVIII. 8, 8.

Stultus, mactato fobolem qui patre relinquit. XXIV. 8, 10. *n.*

Stylangium, Στυλάγγιον, (vulgo Styllagium, Στυλλάγιον, *in vitis codd.*) oppidum Triphylia. IV. 77, 9. *n.* in deditionem accipitur a Philippo. 80, 13.

Stym-

Stymphalus, urbs Arcadiæ, ὁ
Στύμφαλος. IV. 68, 6. ἡ
τῶν Στυμφαλίων πόλις. IV.
69, 1. Stymphaliorum ager,
ἡ Στυμφαλία. IV. 68,
1 & 5.

in Stymphaliis neminem
proditorem invenire potuit
Cleomenes. II. 55, 8. Pso-
phide, per Pheneensium, Stym-
paliorum & Phliasiarum fines,
in agrum Sicyonium milites
suos ducturus erat Euripidas.
IV. 68, 1 sq. coll. 67, 9. ex
Phliasia, per ipsam urbem Stym-
phalum, Caphias repetiit idem.
IV. 68, 6.

Subur, flumen Africæ, in ocea-
num Atlanticum influens. *Spic-
ileg. ex lib. XXXIV. num. 7.*

Sucrone in Hispania seditionem
excitant Scipionis milites. XI.
25.

Suicidium, pusilli animi docu-
mentum. XXX. 7, 8.

C. Sulpicius *Paterculus* Cof. cum
A. Atilio; plures Siciliæ urbes
capit. I. 24.

C. Sulpicius Gallus, legatus in
Græciam & Asiam, acerbe agit
cum Eumene. XXXI. 9, 6. &
cap. 10.

P. Sulpicius *Galba*, præest classi
Romanæ, ad observanda Phi-
lippi consilia missæ. VIII. 3, 6.
Consul cum Cn. Fulvio, quo
tempore Hannibal ad Romæ
portas erat, persequitur Hanni-
balem. IX. 6 seq.

Naupactum Ætoliae portum
tenuit; scil. quum ex consu-
latu Macedoniam provinciam
obtinuisset, quæ ei dein per
aliquot annos prorogata est.

Fragm. hist. 50. T. V. p. 68.

& ibi Adnot. in eo imperio
Æginam adgressus, Æginetas
in servitutum redegit; quorum
insula dein ab Ætolis Attalo
vendita est. XXIII. 8, 9. cum
classe ad Echinum venit
a Philippo oppugnatum; ubi
castra Philippi cum Dorimacho
adgressus, a Philippo repelli-
tur. IX. 42, 1 sq. Ex fœdere
cum Ætolis, Ætoli terra rem
gerebant, Sulpicius & Attalus
mari. X. 41, 1.

Consul iterum. XVI. 24.
proconsul, Macedonas ex fau-
cibus Eordeæ expellit, & plu-
rimos occidit. XVIII. 6, 7.

Sunes, Σύνεις, locus Siciliæ, pro-
pe Peloriadem promontorium.
I. 11, 6. *Vulgo Σηνείς cor-
rupte, quod latine Senæ ex-
presserunt. Εύνεις scribitur
vulgo apud Diodor.*

Sunium, Σούνιον. XXXIV. 7,
13.

Superficies plana urbis, totidem
capit domos, quot capit solan
inæquale. IX. 21.

Superstitio, ad multitudinem coër-
cendam inventa. VI. 56, 9 sqq.
apud alios vitio vertitur, apud
Romanos rempublicam conti-
net. 56, 6 sq.

Supplicatio Romæ, feriæ novem
dierum, pro victoria navali de
Antiocho. XX. 1, 1 sq.

Supplicia militaria apud Romanos.
VI. 37 seq.

Supra Carcerem, locus in Sicilia.
I. 53, 3 sqq. *Vide Erte.*

Surrentium, promontorium Afri-
cæ, ad mare Atlanticum. *Spic-
ileg. ex lib. XXXIV. num. 7.*

Rf 5

Sus;

Sus; *vide* Porcus, & Aper.

Sufa, τᾷ Σοῦσα. Urbem Molo capit, arcem Diogenes defendit. V. 48, 13.

Sufianæ, τῆς Σουσιανῆς, præfectus Diogenes. V. 46, 7. post eum Apollodorus. V. 54, 12. Sufiana potitur Molo. 52, 4.

Sybaris, ἡ Σύβαρις, luxu superatur a Capua. VII. 1, 1.

Sybaritæ, Συβαριῖται, cum vicinis civitatibus, Iovi Homario s. Homario communem ædem posuerunt. II. 39, 6.

Sycurium, Συκῦριον, oppidum Thessaliæ. XXVII. 8, 15. n.

Syllanus; *vide* Silanus, & M. Iunius.

Syllium, alias Sylæum, Σύλλιον, Σύλειον, urbs Phrygiæ sive Pamphylia, in potestate Moagetæ, Cibyræ tyranni. XXII. 17, 11. n.

Sympathia aneorum vasorum in cuniculis fuspensorum, cum strepitu in cuniculis hostium. XXII. 11, 12.

Synes; *vide* Sunes.

Synia, Συνία, operarum errore in edit. Gronov. & Ernest. pro Xynia, quod *vide*.

Syniris, exsul, Achæum impellit ad diadema & regium nomen fumendum. V. 57, 5. *Sed haud dubie mendosa ibi scriptura vulgata, & Garfyeris intelligendus legendusque. Vide Adnot.*

Syphax, Matriliorum Numidarum rex. XVI. 23, 6. Σόφαξ, non Σύφαξ, constanter scribunt codd. nostri. *vide* XIV. 1, 3. n. XV. 3, 5. n.

amore *Sophonisbæ* puellæ, Carthaginensibus se adjunxerat. XIV. 1, 3 *sq.* n. 7, 6. a Scipione legationibus luditur. XIV. 1, 5 *sqq.* & cap. 2. castra ejus Lælius & Masaniissa incendunt, & ingentem edunt cædem. XIV. 4. In urbem Abban se recipit Syphax, ibique subsistit; XIV. 6, 12, 7, 1. precibus uxoris Pœnæ victus. 7, 6.

acie victum a Scipione Syphacem persequuntur Lælius & Masaniissa. XIV. 8 *seq.* universum regnum ejus suo adjungit Masaniissa. XV. 4, 3 *sq.* 5, 12 *sq.* Romæ in triumpho ducitur a Scipione, & mox in carcere moritur. XVI. 23, 6.

Syracusæ, Συρακοῦσαι. Syracusii, Συρακούσιοι. (*Confer* Dionysius, Agathocles, Hiero, Hieronymus &c.)

Syracusiorum certamina cum Mamertinis, Messanam obtinentibus. I. 8 *seqq.* inde bellum eorum cum Romanis, Mamertinos juvantibus. I. 11 *seq.* Syracusii Romanorum focii, ex fœdere cum Hierone. I. 16.

Syracusii L. Iunius subsistit, reliquam classem expectans. I. 52. Syracusii eorumque focii, comprehensi fœdere Romanorum cum Pœnis. I. 62, 8.

Syracusios ad arma & ad libertatem vocat *Theodotus*. *Fragm. hist.* 66. Syracusæ oppugnantur ab Appio Claudio & M. Marcello; V. 5-9. & expugnantur. VIII. 37. & *Spicileg. ex lib.* VIII. Tom. V. p. 32 *sqq.* ornamenta urbis, Romam

Romam translata; parum prudenti consilio. IX. 10.

Syracusas noctu adgressurus Nicias Atheniensis, defectu lunæ territus discessit. IX. 19. Syracusarum tyranni Agathocles & Dionysius, urbis splendidissimæ & opulentissimæ. XV. 35. Syracusiorum populus, coronans populum Rhodiorum; statua Rhodi ab Hierone dedicata. V. 88, 8.

Syria. *Vide nomina regum Syriae, suo quemque loco. Antiochus, Demetrius, Seleucus.*

Syria cava; *vide* Cœlesyria.

Syrinx, fornicata ambulatio Alexandriae. XV. 30, 6. 31, 3.

Syrinx, ἡ Σύριγξ, Hyrcaniæ urbs princeps, capta ab Antiocho Magno. X. 31.

Syrtis major, ἡ Μεγάλη Σύρτις; ibi sunt Philæni aræ. III. 39, 2.

Syrtis minor, ἡ Μικρὰ Σύρτις. I. 39, 2. *conf. Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.* Regio circumjacens, Byzaciū vocatur & Emporia. III. 23, 2. XII. 1, 5. XXXII. 2, 1.

T.

Tabæ, Τάβαι, urbs Persidis; ubi infans correptus obiit Antiochus Epiph. XXXI. 11, 3.

Tabraca, urbs Africae, Τάβρακα; *perperam vulgo* Τάβαθρα. XII. 1, 2. n.

Tabulæ pictæ in expugnatione Corinthi corruptæ. XL. 7.

Tabulis æneis inscriptæ formulæ Fœderum. III. 26, 1.

Taburnus mons, τὸ Τάβυρνον. *Sic fortasse legendum* III.

100, 2. *pro vulgato* τὸ Δίβυρνον, Liburnus.

Tactici Commentarii Polybii citantur IX. 20. 4. *Vide Testimonia Veterum de Scriptis Polybii. Tom. V. p. 24 sq. & conf. Adnot. ad VI. 26, 11.*

Tænarum, τὸ Τάναρον, promontorium Laconicæ, in mare Creticum prominens; eo usque cum exercitu Laconicam populabundus percurrit Philippus. V. 19, 15. Neptuni fanum in Tænaro diripit Timæus Ætolus. IX. 34, 9.

Tænia ante Istri ostium porrecta in mari, per mille circiter stadia; τὰ Στήση. IV. 41, 1.

Tagæ, Ταγαί, (*si vera scriptura*) urbs in extrema Parthiæ, prope Labum montem, qui Parthienem ab Hyrcania separat. X. 29, 3. n.

Taguria vulgo scribebatur, Ταγουρία, X. 49, 1. n. quod in Tapuria, Ταπουρία, mutavimus. *Confer* Tapyri montes.

Tagus, Τάγος, Hispaniæ fluvius; transit per Carpetanorum fines.

III. 14, 5. circa Tagi ostium in Lusitania moratur Asdrubal, Gisconis fil. X. 7, 5. n. Asdrubal, Hannibalis frater, acie victus a Scipione prope Bæcula in agro Castellonensi, fugatusque, præter Tagum fluvium versus Pyrenæum se recepit. X. 39, 8. n. *Ibi* Tagum fluvium, Polybii & Livii errore confusum cum alio minore, e Pyrenæo defluente, cui Tec nomen,

nomen, putarunt nonnulli docti viri; in his Catrou & Rouillé in Histoire Romaine, Tom. VIII. p. 471. Sed nil opus erat sollicitare constantem librorum omnium scripturam, quæ bene utique habet.

Tagi fontes a Pyrenæo amplius 1000 stadiis abfunt; a fontibus usque ad ostium, recta linea, sunt 8000 stadia. XXXIV. 7, 5.

Talentum; vide Euboicum Talentum. Pro talentis Euboicis, quæ XXI. 14, 4. nominantur, ponuntur talenta optimi argenti Attici, quorum quodque non minus 80 libris Romanis pendat, XXII. 26, 19. Eodem modo XXII. 15, 8. coll. 13, 1.

pecuniæ signatæ æneæ ducenta talenta dono Achæis per Lycortam mittit Ptolemæus Epiph. XXIII. 9, 3.

Talentum pondo. IV. 56, 3. Lapides librarum 30, atque etiam talenti, id est, 60 librarum, e balistis jaculatus est Philip- pus. IX. 41, 8. lapides talentorum decem (i. e. 600 librarum) e tollenonibus suspensi Syracusis, in sambucas dejiciebantur. VIII. 7, 8 sqq.

Talio non exigenda pro impiis facinoribus. V. 9, 6.

Tambrax, Τάμβραξ, urbs Hyrcaniæ. X. 31, 5 sq.

Tanais fluv. ὁ Τάναϊς, Asiam ab Europa determinat. III. 37, 3 sqq. influit in Mæotidem Paludem. X. 48, 1. n. cf. XXXIV. 7, 12.

Tanais, fluvius Asiæ superioris, in mare Caspium ab Oriente influens, inter quem & Oxum habitant Aspasiacæ Nomades; confunditur a Polybio cum altero Tandi. Proprium hujus nomen Iaxartes est. X. 48, 1. n.

Tannetis vicus, in Gallia Cisalpina; in eum (εἰς τὴν Τάννητος ἀπορρέοντων ὁρμῶν) a Boiis inclusa est quarta legio Romana. III. 40, 13. n.

Tauraleum supplicium patiuntur Byzantii. IV. 45, 6.

Tapuria, Ταπούρια, Asiæ regio inter Hyrcaniam & Bactrianam. Sic ex Reiskii conject. scripsi pro Taguria, Ταγούρια. X. 49, 1. n.

Tapyri (s. Tapuri) montes, τὰ Τάπυρα ὄρη, ad ortum Mediæ, haud procul a Caspio mari: ipsa Media ad eos usque montes pertingit. V. 44, 5.

Tardius venire, levius interdum peccatum, quam maturius. IX. 14, 10.

Tarentum, ὁ Τάρας, τοῦ Τάροντος ἑστ. colonia Lacedæmoniorum; unde multa & in urbe & in agro loca ejusdem nominis cum locis Laconicis. VIII. 35, 9. Est Tarenti porta Temenis. VIII. 27, 7. & ante eam, Hyacinthi tumulus. 30, 2. in urbe, Museum. 27, 11. 29, 1. in urbe sepeliuntur mortui. 30, 6 sqq. in urbe est via, βαρδεια dicta, id est, profunda vel humilis. 31, 1. alia, σάτρεια. 36, 6. Portus urbis, & opulentia. X. 1.

Tarentini, οἱ Ταραντίνοι, Roma-

Romanis bello Punico I. naves
 commodato præbent. I. 20, 14.
 Tarentum præsidio tenetur a
 Romanis. II. 24, 13. III. 75,
 4. urbs proditur Hannibali.
 VIII. 26-36. *Conf.* III. 118,
 3. *Et Spicileg. ex lib.* VIII.
Tom. V. p. 32. num. 1. Li-
 cius, Tarenti præfectus, in ar-
 cem se recipit, illamque tue-
 tur. VIII. 32, 6. 34, 2. cives
 Romani in urbe trucidantur.
 32, 9 *sqq.* cum Tarentinis
 benigne agit Hannibal. 33. ur-
 bem ab arce muro & fossa in-
 tercipit. 34 *sq.* ex portu, a
 Romanis obsessio per isthmum
 transvehit naves curat. 36. Bo-
 milcarem, urbi a Romanis ob-
 sessæ auxilio venientem, orant
 Tarentini, ut cum classe de-
 dere velit. *Spicileg. ex lib.*
 IX. *Tom. V. p. 35 sq.*

Tarentum recipitur a Fabio.
 X. 1. *Et Fragm. hist.* 18.
 (nam ibi utique de Tarenti
 prodicione agi videtur; sed
 pro τρεῖν προῖν fortasse
 feliciter τὴν προῖν legen-
 dum.) Prodicta est Romanis
 urbs, opera Heraclidis archite-
 cti. XIII. 4, 6.

Tarentini equites, in mercenariis
 Eleorum. IV. 77, 7. n. ab eis
 committitur prælium in pugna
 Philopœmenis cum Machani-
 da. XI. 12, 6. 13, 1. in ex-
 ercitu Antiochi in prima lo-
 cantur acie. XVI. 18, 7.

L. Tarquinius, rex Romanorum.
 VI. 2, 10 *sqq.*

Tarracinensis populus, δῆμος
 Ταρρακινιτῶν, in ora Latii;
 antiquis Romanorum fœderi-

bus cum Pœnis comprehensus.
 III. 22, 11. n.

Tarraco, Ταρράκων *Et* Ταρρά-
 κων, portus Hispaniæ citerioris.
 X. 34, 1. n. navale Romanorum.
Fragm. hist. 67. Tarracone hi-
 bernet Cn. Scipio. III. 76, 12.
 95, 5. Ibidem cum exercitu &
 classe hibernat P. Scipio Afric.
 major. X. 21, 8. 34, 1 *Et* 4.
 40, 12.

Tarseium, Ταρσῆιον, oppidum
 ab occidente Carthaginis, me-
 moratum in secundo fœdere
 Romanorum cum Pœnis. III.
 24, 2 *Et* 4. n.

Tarseienses, Ταρσηῖται.
Sic fortasse legendum III. 33,
 9. pro vulgato Ταρσῖται.
Vide ibi Adnot.

Tarsimenus lacus, ἡ Ταρσιμένη
 λίμνη, in Etruria; (alias Tra-
 simenus.) III. 82, 9. n. Pugna
 ad Tarsimenum lacum. III. 84.
 III. 103, 9. V. 101, 3 *Et* 6.

Taurini, Ταυρινοί, ad radices
 Alpium habitantes, contendunt
 cum Infubribus, subiguntur ab
 Hannibale, & urbs eorum prin-
 ceptis Taurasia expugnatur. III.
 60. n. per eos Hannibal trans-
 iit Alpes. XXXIV. 10, 18.
Confer Taurisci.

Taurion, Peloponnesi rebus (sigil-
 latim Corintho & Orchomeno)
 præfectus relictus ab Antigono,
 tutore Philippi. IV. 6, 4. 87,
 8. VIII. 14, 2. post Antigo-
 ni mortem copiis suis succurrit
 Achæis adv. Ætolos IV. 6, 4.
 IV. 10 *seq. Et cap.* 19, 7 *sq.*
 tum præsto est Philippo. IV.
 80, 3.

Taurionem apud Philippum
 calu-

calumniatur Apelles, non ob-
trectando, sed laudando. IV.
87, 1 *sqq.* cum cetratis, qui-
bus alias Leontius præfuerat,
Taurion in Triphyliam mitti-
tur a Philippo. V. 27, 4. ne-
gligens est in mittendis auxiliis
Arato adv. Ætolos. V. 92, 7.
95, 5. cum Arato ad Ætolos
mittitur a Philippo, de pace
acturus. V. 103, 1 *sq.*

Taurionis opera Aratum ve-
neno interficit Philippus. VIII.
4, 2. pravis consiliis Taurion
corrupt Philippum. IX. 23, 9.

Taurisci, *Ταυρίσκοι*, habitant
ab eo Alpium latere, quod
campos Circumpadanos spe-
ctat. II. 15, 8. *n.* (*Idem*
cum Taurinis. *vide ibi Ad-*
not.) Braccati & leviori fago
induti prodeunt in aciem, sicut
Infubres. II. 28, 7. frontem
aciei tenent in prælio adv. Ro-
manos. II. 28, 4. atrociter
pugnant. 30, 6.

Taurisci Norici, *οἱ Ταυρίσκοι οἱ*
Νορικοί, circa Aquilegiam; in
eorum finibus sunt divites au-
rifodinæ. XXXIV. 10, 10
sqq.

Taurum amentato jaculo venan-
do confecit juvenis rex Ptole-
mæus Epiph. XXIII. 1, 9.
Conf. Bos.

Taurus æneus Phalaridis, Agri-
gento Carthaginem translatus.
XII. 25.

Taurus mons, *ὁ Ταῦρος*. Asia
cis Taurum potitur Attalus;
quam ei rursus adimit Achæus,
qui regis titulum in ea regione
sumit. IV. 2, 6. IV. 48.

Taurus mons, finis Cappa-

docia. *Fragm. hist.* 10 &
XXXIV. 13, 4. *ubi in vers.*
lat. pro a montibus Cappado-
cia scribi debuit a finibus
Cappadocia.

Latissime porrigitur Tau-
rus in Superiorem Asiam, ut
ex eo aquæductus subterranei
ducti sint usque in Parthiam.
X. 48, 4. *n.*

universa cis Taurum Asia,
usque ad Halyn fluvium, ex-
cedere cogitur Antiochus. III.
3, 5. XXI. 11, 8. 14, 3. XXII.
26, 5.

Taygetus, *τὸ Ταύγετον ὄρος*,
mons Arcadiae. XXXIV. 10, 15.

Teanitæ, *Τεανῖται*, rectius *Τεα-*
νῖται, cives Teani Sidicini,
oppidi Campaniæ, a septem-
trione Capuæ. III. 91, 5.

Tectosages Galli, *Γαλάται Τε-*
κτόσαγες. V. 53, 3. *n.* 77, 2.
n. 78, 6. dolo & perfidia cir-
cumvenire Cn. Manlium Con-
sulem conantur. XXII. 22.
Confer Ægofages, & Rigosa-
ges.

Tegea, *ἡ Τέγσα, ἡ τῶν Τε-*
γεατῶν πόλις, urbs Arcadiae,
prope fines Argolidis & Laco-
nicæ; unde Spartanorum in-
cursionibus perpetuo obnoxia.
V. 92, 8 *sq.* *Vide Adn. ad*
V. 17, 1. Cives Τεγσάται
vel Τεγεᾶται. Mendose ve-
ro, pro Τεγεατῶν, vulgo
scriptum erat Ἐλεατῶν. V.
17, 1. Τεγεᾶτην vero ex Vr-
fini conjectura vulgo edide-
rant, pro Αλγεᾶτην, quod
dabant mssti, XXXIII. 1, 3.
n. Ager Tegeæ, *ἡ Τεγεᾶτις*
vel Τεγσάτις. XVI. 17, 4.
Tegeam,

Tegeam, cum Achæis & Ætolis fœderatam, præripit Cleomenes. II. 46, 2. eam oppugnat capitque Antigonus cum Achæis. II. 54. & cives humaniter tractantur. 56, 13. Tegeæ adv. Lacedæmonios castra locat Philippus. IV. 22, 3. 23, 4 *sqq.* Megalopoli per Tegeam Argos venit Philippus. 82, 1.

Tegeam occupat Lycurgus, rex Spartanorum; sed, arce frustra obsessa, domum redit. V. 17, 1 *sq.* (*ubi vulgo ἑλεατῶν legebatur, perperam.*) Tegeam certo die in armis convenire omnes Achæos jubet Philippus. V. 17, 9. ipse Argis, secundis castris, Tegeam venit, indeque Spartam properat. 18, 1 *sqq.* 22, 2. Messenii sero Tegeam venientes, inde per finem Argivorum Laconicam petierunt. V. 20, 2 *sq.* Philippus cum exercitu ex Laconica Tegeam redit; inde rursus per Argos Corinthum abit. V. 24, 7 *sqq.*

de Situ Tegeæ, præter loca jam citata, confer XVI. 17. *ubi, inter alia, vs. 3. memoratur* Tegeatis porta Messenæ urbis, *πύλη Τεγεατίας, & vs. 4. docetur,* inter Messeniam & Tegeæ agrum interjectum esse agrum Megalopolitanum & Laconicum.

Tegeam, victo Machanida, capiunt Achæi, duce Philopœmene. XI. 18, 7 *sqq.* Philopœmen, literis ad omnes Achæorum civitates datis, omnem juventutem eodem die Tegeam

convenire jubet, Laconicam incursum. XVI. 36 *seq.*

Tegeæ Legati Romani conciliare student Achæos cum Spartanis. XXXVIII. 3, 3 *sqq.*

Tegulæ argenteæ in regia Ecbatanis. X. 27, 10. *Conf. Adn. ad IV. 52, 7.*

Teii, Τήϊοι, *cives urbis Teos (Τέως) Ioniæ*, tradunt se Atalo. V. 77, 5.

Teium, Τήϊον, (*alias Tius, & Tium*) *Bithyniæ. s. Paphlagoniæ* urbs ad Pontum; eam Pharnaces ex pacis lege reddere jubetur Ariarathi, (*ni potius Eumeni;*) eandem aliquanto post Eumenes Prusiæ tradit. XXVI. 6, 7. *n.*

Telamon, Etruriæ oppidum, ὁ Τελαμών. II. 27, 3. *ubi ingenti prælio a Romanis cæduntur Galli.* 27-31.

Τέλη, phalangis; *id est*, variæ cohortes, in quas phalanx dividitur. XI. 1, 6. *n.* 15, 2.

Teleas; per eum ab Antiocho M. pacem petit Euthydemus, rex Bactrianæ. XI. 34.

Telecles, Ægeates, Achæorum legatus Romam, deprecans pro exsulibus. XXXII. 7, 14. rursus XXXIII. 1, 3 *sqq.*

Teledamus, Argivus, immerito proditor adpellatus a Demosthene. XVII. 14, 3.

Telemnastus, Cretenfis, Persei legatus ad Antiochum. XXIX. 3, 8.

Telemnastus, *nescio an idem cum superiori*, Gortynius Cretenfis, Antiphatis pater. XXXIII. 15, 1. bello adversus Nabidem Achæis auxilia Cretensum adduxerat. 15, 16.

Tele-

Telephus, Rhodiorum legatus ad
consulem Rom. & ad Perseum.
XXIX. 4, 4.

Telmessus, Τελμισσός, Lyciæ s.
Cariæ urbs *maritima*, cum
portu, Eumeni a Romanis da-
ta. XXII. 27, 8. n. & vs.
10.

Telocritus, Achæorum legatus ad
Attalum, nunciatus honores Eu-
menis restitutos. XXVIII. 10, 7.

Telphusa, Τέλφουσα, (*semel in
codd. nostris Θέλφουσα*,
Thelphusa, II. 54, 12. n.) op-
pidum Arcadiæ, prope fines
Eleorum; Antigono se tradit,
(*postquam ab Ætolis vel ab
Eleis, puto, fuisset interce-
pta.*) II. 54, 12. ab Olym-
pia, per viam qua Heræam du-
cit, profectus Philippus, primo
Telphusam venit, deinde He-
ræam. IV. 77, 5. n.

Euripidas Ætolus, dux Eleo-
rum, Gorgum capit, *rectius*
Gortynam, τῆς Τέλφουσις,
in finibus Telphusiorum. IV.
60, 2 sq. n. Stratum oppi-
dum, ab Eleis relictum, Tel-
phusius restituit Philippus;
τοῖς Τέλφουσις. IV. 73, 2.

Temenis porta Tarenti, αἱ Τη-
μενίδες πύλαι. VIII. 27, 7.
30, 2.

Temenopolis, ἡ ἐν Τεμένει πό-
λις, urbs Phrygiæ, Moagetæ
subiecta. XX. 17, 11. n.

Temesia, opp. Bruttiorum, ἡ Τε-
μεσία. *Spicileg. ex lib. XIII.
T. V. p. 39.*

Temnus, Τήμνος, urbs Æolidis;
templum Cynii Apollinis pro-
pe eam diripit crematque Pru-
fias. XXII. 25, 12. n.

Temnitæ, Τημνῖται, cum
Achæo se tradidissent, tradunt
se Attalo. V. 77, 4. n.

Tempe Thesfalica, τὰ Τέμπε.
XVIII. 10, 1 sq. 16, 1. 19,
1. 31, 4. XXIII. 4, 3.

Tempestas immanis. *Fragm.
gramm. 49. Confer* Naufra-
gium.

Templum; *vide nomina Deo-
rum*, Apollo, Diana, Iupiter
&c. *tum* Delphi, Delus, Olym-
pia, & *simil.*

templa & deorum ornamen-
ta delere, hominis furentis est.
V. 11, 4.

Tempus & occasio præceps. V. 7,
4. temporis opportunitas in
omnibus rebus dominatur, sed
præsertim in bello. IX. 15, 1.
X. 43, 2.

temporum rationes notæ esse
debent imperatori. IX. 14, 6
sq. & cap. 15. temporis
male observatæ exempla. IX.
17 seq.

tempora tria diversa in omni
corpore, civitate, opere, di-
stinguenda: crescendi, vigen-
di, senescendi. VI. 51, 4.

Tenedus, Τένεδος. XVI. 34, 1.
XXVII. 6, 15.

Tentoria quomodo figantur in ca-
stris. VI. 27.

C. Terentius Varro, Consul. III.
106, 1. V. 108, 10. cum
collega L. Æmilio junctas ha-
bet legiones. III. 107. alter-
nis diebus cum collega impe-
rium habet, & ab illo, consi-
lium pugnandi ad Cannas im-
probante, pro sua imperitia
dissentit. III. 110. ardet pu-
gnandi studio. 112. aciem in-
fruit.

- struit. 113. lævum cornu tenet. 114, 6. e quatuor ducibus Romanis solus vivus evadit e pugna Cannensi, fœdi animi homo. 116, 13.
- L.** Terentius, unus e decem legatis P. Quintio adjunctis, ad regem Antiochum mittitur. XVIII. 31, 3. Lyfimachia convenit regem. 33, 1 *sq. n.*
- Termessus, *Τερμησσός*, urbs Pamphylia, *aliis Pisidia*. XXII. 18, 4. *cf. Adn. ad vs. 2.* Termessenses, *Τερμησσεῖς*, Isiondam urbem diripiunt & arcem obsident: litem componit Cn. Manlius. XXII. 18.
- Terra habitata, in tres partes divisa. III. 37. Timæum, qui illam divisionem ad omnem terrarum orbem refert, inscitia accusat Polybius. XII. 25, 7. *n.*
- terræ boreales & australes incognita. III. 38, 1 *sqq.*
- Terræ imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 15.
- Terræ motus Rhodios adfligit, felici eventu. V. 88 *seq.*
- terræ motum indicat aëris tranquillitas in Liparis. XXXIV. 11, 19 *sq.*
- Terror Panicus, *vide* Panicus terror.
- Tessera nocturnæ in castris Romanorum. VI. 34, 7 *sqq.* tessellæ vigiliarum. 35, 6 *sqq.*
- tessera duplicata, signum duplicatum, *παράσυνθημα*, *διπλοῦν σύνθημα*. IX. 17, 9.
- Testes male fidi, aures. IV. 40, 3.
- testes falsi in castris, fuste percussi. VI. 37, 9.
- Testudines aggestitiæ, fossis complendis. IX. 41, 1 *sqq.*
- testudine fastigiata & imbricata capitur urbs Heracleum in Perrhæbia. XXVIII. 12.
- Tetrapyrgia, *ἡ Τετραπυργία*, locus in Cyrenaica. XXXI. 26, 11.
- Teuta, uxor Agronis, regis Illyriorum, mortuo marito in regnum succedit. II. 4. maria infestat, & omnes populos hostes declarat. II. 4 *seq.* in Epirum lembos & terrestres copias mittit; &, capta Phœnice, agroque direpto, pacem & fœdus facit cum Epirotis & Acarnanibus. II. 6.
- Mercatores Italicos vexari necarique ab Illyriis patitur; Issam obsidet; Romanorum legatis superbe respondet; juniorem ex legatis, qui libere ei reposuerat, in itinere occidendum curat. II. 8. plures, quam antea, lembos versus Græciam emittit; Dyrrhachium capit; Corcyram obsidet. 9. & in deditionem recipit. 10, 8.
- apud Teutam accusatus Demetrius Pharus, & ab ea sibi timens, Romanis, ad bellum Illyriis inferendum venientibus, Corcyram prodit. II. 11, 4. Teuta, ab Issæ obsidione depulsa a Romanis, cum paucis Rizonem se recipit. II. 11, 6. Pacem petit a Romanis, & duris conditionibus impetrat. II. 12.
- Thalamæ, *χωρίον ὃ καλοῦσι Θαλάμας*, castellum Elidis, Gg (in

(in Achaia & Arcadia confinibus) deditione captum a Philippo cum ingenti praeda. IV. 75, 2. 84, 2. n.

Thalamæ, αἱ Θαλάμαι, oppidum Laconicæ, ab occasu hierno Spartæ. XVI. 16, 3 & 8.

Thasus, ἡ Θάσος, insula maris Ægæi prope Thraciæ oram, cum urbe cognomine, quæ ἡ τῶν Θασιῶν πόλις vocatur XV. 24, 1.

Thasios, amici cum essent, violata fœderum fide subegit Philippus. XV. 24. liberantur Thasii a Romanis. XVIII. 27, 4. 31, 2. adde 33, 1.

Theaterus, Rhodiorum legatus ad decem legatos Romanos post bellum Antiochicum. XXIII. 3, 2 & 7. ei non placet, ut Persei rebus se immisceant Rhodii. XXVII. 11. Romanis faver. XXVIII. 2, 3. 14, 3. acceptione Gonthii ad Persei partes terretur. XXIX. 5, 2.

classis præfectus, legatus missus Romam petendæ societatis causa. XXX. 5. in ea legatione Romæ fenex moritur. XXX. 19, 1 sq.

Thearces, Clitorius, proditor; suppositicius filius militis Orchomenii. II. 56, 9.

Thearidas, Achæorum legatus Romam in causa Deliorum. XXXII. 17, 1. ubi in lat. vers. nomina legatorum, Thearidas & Stephanus, per errorem omissa sunt. Rursus Romam mittitur, ad rationem reddendam facinoris, in Aurelium legatum Romanum ad-

missi. XXXVIII. 2, 1 sq. & vs. 11.

Theatrum scenicum Alexandria, τὸ Διονυσιακὸν θέατρον. XV. 30, 4 & 6.

Thebæ, Thebani; Θῆβαι, Θηβαῖοι. Confer Bæoti.

Thebani, post pugnam Leutricam principatum Græciæ sibi vindicantes, arbitrium contentionis cum Lacedæmoniiis permittunt Achæis. II. 39, 8 sqq. Conf. Epaminondas. Thebanorum arx Cadmea, per dolum capta a Phœbida Lacedæmonio. IV. 27, 4. Thebani, medico bello, præ formidine hostibus se adjunxerunt. IV. 31, 5. in Thebanos Alexander, statim post susceptum regnum, iram exercuit; sed loca tamen sacra non violavit. IV. 23, 8. V. 10, 6. IX. 28, 8.

Reipub. Thebanæ forma nil præcipui habuit; gloriam suam illa non nisi virorum nonnullorum virtuti (Epaminondæ præsertim, & Pelopidæ) debuit VI. 43.

Thebanorum alii Romanis tradendam urbem censent, alii in societate Persei manendum. XXVII. 1, 7 sqq. urbem Romanis tradunt. 2, 4 sq. frustra sollicitantur a Perseo. cap. 5. & ibi Adn. ad vs. 3.

bello Achaico Thebani omnes patria profugiunt. XL. 3, 10.

Thebæ Phthiæ vel Phthioticæ, αἱ Φθιώτιδες καλούμεναι Θῆβαι, in Thessalia. Situs urbis. V. 99, 2 sqq. Cum in mani-

manibus esset Ætolorum, eam oppugnat Philippus. 99, 6 *sqq.* captam, Macedonicis civibus frequentat, & Philippopolin, *Φιλίππου πόλιν*, pro Thebis, adpellat. 100.

Eandem a Philippo repertunt Ætoli. XVII. 3, 13. 8, 9. XVIII. 20, 3 *sqq.* 30, 7. Prope eam castra ponit T. Quintius. XVIII. 2, 3. *ubi nude Thebæ vocatur.*

Thebes campus, τὸ Θήβης πεδίου, in Asia. XVI. 1, 7. n. XXI. 8, 13.

Thelphusa; *vide* Telphusa.

Themison, præfectus equitum in Antiochi exercitu in Cœlesyria. V. 79, 12. 82, 10.

Themistes, dux Alexandrensium Troadis, Gallos ex Troade eiecit. V. 111, 4.

Themistocles, Atheniensis, sua virtute remp. sustentavit. VI. 44, 4.

Themistocles castella, quibus ab Achæo fuerat præfectus, Attalo tradit. V. 77, 8.

Theodectes, sodalis Diæi, bello Achaico. XL. 4, 9.

Theodoridas Sicyonius, Achæorum legatus ad Ptolemæum Epiph. XXIII. 1, 6. rogatur a Ptolemæis fratribus, ut conductitios milites ipsis adducat. XXIX. 8, 6.

Theodorus, Bæotus, celebris tibicen. XXX. 13, 3.

Theodotus, Ætolus, Cœlesyriæ præfectus nomine regum Ægypti, a Ptolemæo Philopat. ad Antiochum Magnum transire cogitat. V. 40, 1 *sqq.* Gerra & Brochos interjectasque

Cœlesyriæ fauces præsidio Ægyptiaco occupatas tenet, & contra Antiochum defendit. V. 46, 3 *sq.* Cœlesyriam Antiocho prodit, & Tyrum ac Ptolemaidem urbem ei tradit. V. 61 *seq.* ei Antiochus, hibernatum Seleuciam profectus, Cœlesyriæ custodiam committit. 66, 5.

præest selectæ manui militum in exercitu Antiochi, quorum plerique argyraspides erant. V. 79, 4. ante pugnam ad Raphiam, Ætolica audacia in castra hostium noctu se confert, Ptolemæum occisurus; cujus loco obtruncat medicum, & salvus ipse redit. V. 81.

Lagoræ adest, muros Sardium conscendenti. VII. 16, 2. 18, 1 & 8.

Theodotus Hemiolius *cognomine*, Ἡμιόλιος. (*forſan a corporis proceritate, quasi statura viri cum dimidio; quæ ratione Prusias ἡμισυς ἀνὴρ vocatur* XXXII. 2, 1. *quasi dimidiatus vir, a staturæ brevitate.*) Dux copiarum Antiochi Magni, adversus Molonem rebellem in superiorem Asiam missus, parum proficit. V. 42, 5. 43, 7.

in Cœlesyriam cum exercitu mittitur. V. 59, 2. denuo, anno sequenti, ab Antiocho in Cœlesyriam præmissus cum Nicarcho; V. 68, 9. (*conf.* 79, 5.) Nicolaum Ptolemæi ducem statione depellit. 69. cum Nicarcho præest oppugnationi urbis Rabbatamana. 71, 6 *sqq.* cum eodem præest phalangi in

- pugna ad Raphiam. 79, 5. hortatur milites. 83, 3. Legatus de pace mittitur ad Ptolemæum. 87, 1.
- Theodorus, Molossus** (*ut videtur*) **Epirota**, A. Hostilium Consulem, per Epirum proficiscentem, Perseo in manus tradere molitur. XXVII. 14. Molossorum gentem ad Persei partes abstrahit. XXX. 7, 2.
- Theodorus, Pheræus** Thessalus, patria exsul, Romam legatus initio belli Philippici. XVII. 10, 10. n.
- Theodorus, (ut quidem vulgo editum erat Rhodius,)** classis præfectus, Romam legatus. XXX. 5, 4. *Sed ibi ex mssis verum nomen Theætetus restituiamus.*
- Theogiton, Ætolus**, immerito proditor vocatus a Demosthene. XVII. 14, 4.
- Theognetus, Abydenus.** XVI. 33, 4 sq.
- Theôn ochema, Θεὸν ὄχημα**, mons Africæ, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. num. 7.
- Theophanes, Rhodiorum legatus** ad Achæos, auxilia petens ad bellum Creticum. XXXIII. 15, 1.
- Theophiliscus**, præfectus classis Rhodiæ, sociæ Attali, in pugna ad Chium cum Philippo. XVI. 3 seqq. ex vulneribus moritur, vir prudens & fortis. *cap. 5, 4 seqq. & cap. 9.*
- Theophrastus** quæ de Locrensi-
bus scripsit, reprehendit Timæus. XII. 12, 5.
- Theopompi, historiarum scripto-**
ris, inconstantia, & maledicentia in Philippum, Amyntæ filium. VIII. 11-13. Res Græciæ scribere orsus est Theopompus, ubi desit Thucydides. 13, 3. *Citatur Liber XLIX historiarum ejus.* VIII. 11, 5.
- ejus dictum, de usu & experientia, optima rerum omnium magistra. XII. 27, 8 sq. fabulam pro vera narrat, umbræ expertes reddi eos qui Arcadicum Iovis templum intrassent. XVI. 12, 7.
- Theopompus, tibicen.** XXX. 13, 3.
- Theoprosopon, Θεὸν πρόσωπον**, quasi Dei facies; promontorium Phœniciæ, inter Tripolim & Botryn. V. 68, 8. *De ejus situ confer art. Berytus.*
- Theris**, ab Antiocho Epiphane ad Ptolemæum (*minorem, ut videtur*) missus. XXVIII. 17, 12.
- Therma; urbs Ætolie. Vide Thermum. Adde mox Therme.**
- Thermæ Himerenses, αἱ Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι**, Siciliæ oppidum. I. 24, 4.
- Therme vel Therma, ἡ Θέρμη**, Siciliæ oppidum, (*idem, ut videtur, cum superiori.*) I. 39, 13.
- Thermicus conventus; vide Thermum.**
- Thermopylas fossis, vallo & præfidiis** intercipiunt Ætoli, Philippum transitu prohibitori. X. 41, 5. *Conf. Pylæ.*
- Therimum, Thermus, & Therma;**

ma; τὸ Θέρμον, ὁ Θέρμος, τὰ Θέρμα, ὁ ἐν τοῖς Θέρμοις τόπος, oppidum Ætoliae. V. 6, 6. n. 7, 6. n. 8, 1. n. 8, 3. n. Cives Θέρμοι, Thermii. V. 8, 4.

est loco arcis munitissimæ, quo Ætoli pretiosissimum rerum omnium adparatum conferunt, cum securitatis causa, tum ob annui mercatus & comitiorum celebritatem. V. 8, 4 sqq. templum ibi est Apollinis dives. XI. 4, 1.

Thermum raptim expeditio- nem suscipit Philippus, oppidumque & templum spoliat, evertit & comburit, iræ ob Dium ab Ætolis vastatum nimis indulgens. V. 7-11. V. 17, 5. VII. 13, 3. IX. 30, 2. rursus Thermum reversus Philippus, quæ prius intacta reliquerat, disturbat & diffringit. XI. 4, 1.

de Thermico conventu, 8 de festorum solennibus, Thermi peragi solitis, præter V. 8, 5. confer XVIII. 31, 5. n. 8 XXVIII. 4, 1.

L. Thermus, legatus Romanorum in Ægyptum, ad restituendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. XXXIII. 5, 6.

Thersitæ, Θερσίται, (forsan Ταρσηῖται, Tarseïenses) ex Hispania in Africam transducti ab Hannibale. III. 33, 9. n.

Thesmophorium, τὸ Θεσμοφορεῖον, Cereris & Proserpinæ ædes Alexandriæ. XV. 29, 8. 33, 8.

Thespienses, Θεσπιεῖς, Bæoti, per legatos patriam suam tra-

dunt Romanis. XXVII. 1, 1 sq.

Thessalia, Θεσσαλία; Thessali, Θεσσαλοί. Confer Larissa, Pharsalus, Thebæ Phthiæ, 8 alia urbium Thessaliæ nomina.

usque in Thessaliam penetraturus videbatur Cleomenes. II. 52, 7. Thessali, fœdere Antigoni cum Achæis comprehensi. IV. 9, 4. licet suo jure vivere deberent, tamen non minus, quam Macedones, regio imperio erant subiecti. IV. 76, 2. a Philippo, Amyntæ filio, subjugati. IX. 28, 3.

captis Thebis Phthiis, quæ Ætolis paruerant, res Thessaliæ in tuto collocavit Philippus. V. 99 seq. de Philippo in Thessalia, adde IV. 57, 1. 66, 5 sq. Philippus, quo tempore ex Epiri faucibus propere se recepit, plurimas Thessaliæ urbes diripuit. XVII. 3, 9. n.

Thessalos liberos renunciant Romani. XVIII. 29, 5. 30, 5. coll. c. 21, 3 sqq. 8 vs. 9. Thessali apud Romanos reputantur urbes a Philippo per bellum Antiochicum sibi ereptas. XXIII. 4, 2. 6, 3. ea controversia disceptatur ad Tempe Thessalica, judice Q. Cæcilio. 4, 2.

Thessali, ære alieno pressi, ad Ætolorum exemplum novas tabulas poscunt. Fragg. hist. 68.

Thessali equites, in acie fortissimi, extra aciem ad viritum pugnandum inertes. IV. 8, 10.

Thessalonica, *Θεσσαλονίκη*, urbs Macedonia; ubi coram Q. Cæcilio, legato Romano, discipatur causa inter Eumeneum & Philippum, de urbibus Thraciæ. XXIII. 4, 4. 11, 2. Thessalonica Rhodum proficiscuntur legati Persei & Gentilii. XXIX. 3, 7. Thessalonicam tendit Via Ignatia. XXXIV. 12, 8.

Thestia, oppidum Acarnaniæ s. Ætoliae. *Cives Θεστιαῖς*, Thestienfes. V. 7, 7.

Theridium, *Θερδίων*, in agro Pharsalico. XVIII. 3, 6. 4, 1.

Theu - profopon; *vide* Theoprofopon.

Thoas, Ætolus, Antiochum adierat, & Ætolos ad societatem cum eo faciendam incitaverat. XXII. 14, 13. eum Romani sibi tradi postulant ab Antiocho. XXI. 14, 7. n. XXII. 26, 11, traditus Romanis, præter spem liberatur per legationem Pantaleontis & Nicandri. XXVIII. 4, 11. ingratum ei animum exprobat Pantaleon, & Ætolos in eum concitat, qui lapidibus hominem petunt. 4, 9 *sqq.*

Thoas *alius*, internuncius inter Dinonem Rhodium & Perseum regem. XXX. 8, 5 *sqq.*

Thracia, ἡ Θράκη. Thraces, *Θράκες*.

cum Thracibus si sociare se vellent Byzantii, possent Græcos omnes commercio Pontico excludere. IV. 32, 6. Thracia circumcirca cingit Byzantium agrum, a mari ad mare; & continuis bellis Byzantios premunt

Thraces. IV. 45. Thraces ad Hellespontum habitantes subiguntur a Gallis. IV. 46, 2.

Thraciæ ora prope Chersonesum, in regum Ægypti erat potestate. V. 34, 8. Eadem loca, dein a Philippo occupata, sibi vindicavit Antiochus Magnus, e Seleuci jure ad Syriæ reges pertinere ea contendens. XVIII. 34 *seq.* *Confer* Lysimachia; Ænus; Maronea.

Thraces, cum Gallis, in exercitu Ptolemæi Philopat. duce Dionysio Thrace. V. 65, 10. in exercitu Antiochi Magni. V. 79, 6.

in Thracia mortuus est Antiochus *nescio quis*, qui Logbasi Selgenfi, hospiti suo, Laodiceen educandam reliquerat, Mithridatis filiam, quæ deinde Achæo nupsit. V. 74, 5.

Thraces minantur Macedonia. X. 41, 4.

in Thracia corpus quoddam erat coloniarum Atheniensium & Chalcidensium, quarum præcipua Olynthus; eas in servitutem redegit Philippus Amyntæ filius. IX. 28, 2 *sq.* Eadem, & græcæ omnes in Thracia civitates, libertate donantur a Romanis. XVIII. 27, 2. 31, 2. Chersonesus autem & Lysimachia, cum aliis nonnullis castellis, & agro Thraciæ, quæ Antiochi fuerant, Eumeni dantur. XXII. 27, 9.

de Thracicis urbibus contendunt Eumenes & Philippus, iudiciis Romanis. XXIII. 4, 4. 6, 1. 11, 2. maritimis Thraciæ castellis, locis & urbibus

- bibus decedere iubetur Philippus. XXIII. 11, 4. adv. Thraciæ regulos ad Propontidem, auxilia Byzantiis promittit Philippus. XXIII. 14, 12. Thraciæ urbibus maritimis excedit tandem Philippus; & Thracibus mediterraneis bellum facit. XXIV. 6.
- Thranitæ, supremus remigum ordo. XVI. 3, 4. n.
- Thraseas, pater Ptolemæi, ducis Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 3.
- Thraso, de medio sublatuSyra-
cusis. VII. 2, 1.
- Thrasyllochus, Messenius, Phila-
dis filius, immerito proditor
adpellatus a Demosthene. XVII.
14, 3.
- Thronium, τὸ Θρόνιον, ad fi-
num Maliacum; XVII. 9, 3.
ex adverso Echini. IX. 41, 11.
- Thronienses, Θρονιεῖς. *ibid.*
- Thucydidis historia ubi desinit,
inde incepit Theopompus.
VIII. 13, 3.
- Thule, insula supra Britanniam,
ἢ Θούλη. XXXIV. 5, 3 sq.
- Thuria, ἢ Θούρια, rectius Θου-
ρία, Messeniæ urbs, cujus ci-
ves a Messeniis divelluntur, &
separatim in fœdus Achaicum
recipiuntur. XXV. 1, 2. n.
- Thurii, Θούριοι, urbs maritima
Magnæ Græciæ. X. 1, 4. *conf.*
Spicil. ex lib. VIII. num. 1.
T. V. p. 32.
- Thurium; *vide* Thyreum.
- Thyatira, τὰ Θυάτειρα, Ly-
diæ urbs, ditionis Pergamenæ.
XVI. 1, 7. XXXII. 25, 10. *quo posteriori loco, perperam*
cum Valesio græca verba
- ἀπῆρσεν ἐπὶ Θυάτειρων *ver-*
timus Thyatira navibus con-
tendit; *cum nude oporteret,*
Thyatira contendit, abiit, *vel*
castra transtulit; *est enim me-*
diterraneum oppidum Thya-
tira.
- Thyestes, civis Lacedæmonius,
Macedonibus favens, occiditur
a factione Ætolica. IV. 22,
11.
- Thynni pisces. XXXIV. 2, 14.
Et cap. 8.
- Thyreum, Thyraeum, Thyrium,
Thurium, Acarnaniæ oppi-
dum; Θύρεον, Θύραιον, Θύ-
ριον, Θούριον. IV. 6, 2. n.
XVII. 10, 10. n. XXVIII. 5,
1. n. Thyreum occupare ten-
tant Ætoli. IV. 6, 2 25, 3.
- Nicomachus, Acarnan, ex iis
qui Thurio profugerant. XVII.
10, 10. n. Thurii concilium
Acarnanum cogitur Popillio,
Romanorum legato. XXVIII.
5, 1.
- Thyrienses *vel* Thurienfes,
Θυριεῖς *vel* Θουριεῖς. XXII.
12, 4. n.
- Tiberis fluvius, ὁ Τίβερις, *gen.*
Τιβέριδος. VI. 55, 1. *Et* Τι-
βέριος, XXXI. 20, 11. 22, 7.
Et Τιβέρεως. XXXV. 2, 4.
- pontem Tiberis solus tue-
tur Cocles Horatius. VI. 55, 1.
legati a populis Romam missi,
cum quibus bellum gerebatur,
trans Tiberim tendere iussi.
XXXV. 2, 4.
- Tiberius; *vide* Claudius, *Et* Sem-
pronius.
- Tibiam & rhythmum non sine
caussa Lacedæmonii & Creten-
ses ad bellum, loco tubæ, ad-
hibue-

hibuerunt. IV. 20, 6. similiter Arcades ad tibiae modulos ordine incedere adfuefiebant. II. 21, 12.

Tibætes, *Τιβόλης*, (*perperam olim Tibites*) patruus Prusæ, in Macedonia exsul, adv. Prusiam excitatur a Byzantiis. IV. 50, 1. *§ 8 sq.* ejus adventum meruit Prusias. 52, 9. sed ille moritur in itinere. 51, 7.

Tibure, *ἐν τῇ Τιβουρίων* sive *Τιβουρηίων πόλει*, impune vivere licet civi Romano, qui capitis reus in spontaneum exivit exsilium. VI. 14, 8.

Tichos, *Τειχος*, castellum Dymæorum munitissimum, prope Araxum promontorium, ab Hercule olim exstructum, occupatur ab Eleis, duce Euripida. IV. 59, 4. Philippo obfidenti traditur a præsidio Eleorum. IV. 83, 1. *§§.*

Ticinus fluvius Galliæ Cisalpinæ, ὁ *Τίνωος*; exit e lacu Verbano. XXXIV. 10, 20. eum trajicit P. Scipio. III. 64, 1. *n.* ad Ticinum, inter Padum & Ticinum, prælio equestri fugantur equites Scipionis ab Hannibale. III. 65. *ubi vide Adn. ad vs. 1.*

Tigris fluvius, ὁ *Τίγρις*. V. 46.

Seleucia ad Tigrim. V. 45, 3. 48, 15. in Tigri fluvio perit magna pars exercitus Antiochi, duce Xenoeta. V. 57, 4. *§§.* secundum Tigrin progredi cum exercitu, Antiocho suadet Hermæas; V. 51, 4. sed is, hortante Zeuxide, Tigrim trajecit. 51, 5. *§§.* 52, 2.

Timæus, historicus, Tauromenites Siculus. XII. 6, 7. ubi ejus historia definit in Pyrrhi rebus, ibi Polybius suam incipit. I. 5, 1. III. 32, 2. Timæi ignoratio locorum circa Padum. II. 16, 15.

levis vir ingenii; de Africa & de Corsica futilia multa prodidit. XII. 3. *§.* de Locrorum origine dissentit ab Aristotele. XII. 5. *§§.* 11. *§.* temere Aristotelem probris infectatur. XII. 9. *§ cap. 24, 2.*

miram diligentiam in Chronologia adfectat. XII. 12.

conviciis infectatur Democharem historicum; XII. 13. *§.* Agathoclem, Syracusarum regem; 15. Ephorum & Callisthenem, historicos; 23. Homerum. 24, 1. Maledicentia & levitas hominis undique e scriptis ejus perlucet. 24, 4. *§§.*

præfens abesse videtur, & apertis oculis non videre. XII. 24, 6. negat existisse unquam Phalaridis taurum. 25. omnia ex aurium testimonio scripsit, nil vidit ipse. 27. *§.*

historiarum Timæi liber XXI citatur a Polybio. XII. 25, 7. immerita hominis fama. XII. 28, 6.

Timæus, dux Ætolorum, Laconicam populatur. IV. 34, 9. Neptuni templum in Tænaro, & Dianæ fanum Lusis diripit. IX. 34, 9.

Timagoras, navium præfectus Rhodiorum. XXVII. 6, 14.

Timagoras *alius?* navis præfectus. *ibid. n.*

Timar-

- Timarchus, Eleuthernæus Cretensis, occisus putatur a Polemo cle, navarcho Rhodio, in gratiam Cnossiorum. IV. 53, 2.
- Timocrates, Pellenensis, præsidio urbis Argivorum relictus a Nabide. XVII. 17, 1.
- Timolaus, *Τιμόλαος vel Τιμόλαος*, Boeotus, immerito a Demosthene proditor dictus, eo quod Philippi societatem amplexus est. XVII. 14, 4.
- Timoleon temere a Timæo supra omnes deos elatus. XII. 23, 4 *sqq.* Timoleontem Timæus verba facientem inducit de divisione orbis terrarum in tres partes. XII. 25, 7.
- Timotheus, Orofernis legatus Romanam. XXXII. 20, 4.
- Timotheus, poeta Lyricus, *de quo consulendus Suidas hoc vocab. Et quos ibi auctores citavit Kusterus.* Ejus carmina & modos vulgo addiscere consueverant Arcades. IV. 20, 9.
- Timotheus, Ptolemæi Philometoris legatus Romanam. XXVIII. 1 & 7.
- Timoxenus, prætor Achæorum, Argos recipit, a Cleomene occupatum. II. 53, 2. *n.*
- rurfus prætor, recipit Clarium, ab Ætolis captum. IV. 6, 4. diffidens Achæis, utpote ad belli munia remissioribus, quinto die ante tempus Arato prætura cedit. IV. 7, 6 *sqq.* rurfus ad præturam commendatus ab Arato, repulsam tulit Apellis artibus. IV. 82, 8.
- rurfus prætor creatur Achæorum, finito bello Sociali. V. 106, 1.
- Tingi, Τίγγοι; vide Titti.*
- Tisæus, mons Thessaliæ, *τὸ Τισαίον*, e quo signa, ex Eubœa & e Phocide facibus accensis sibi data, observavit Philippus. X. 42, 7 *sq.*
- Tisamenus, Orestis filius, Sparta ejectus ab Heraclidis, primus rex Achæorum. II. 41, 4. IV. 1, 5.
- Tisippus, legatus Ætolorum in Macedoniam, ad gratulandam Romanis ducibus victoriam de Perseo. XXX. 10, 4.
- Titti, *Τίττοι, (mendose vulgo Tingi, Τίγγοι)* populus Celtibericus, Romanarum partium; legatos Romam mittunt contra Aravacos. XXXV. 2.
- Titus. *Sic nude plerumque vocatur T. Quintius Flamininus, cujus res gestas vide in Quintius.*
- Tium vel Tius. XXVI. 6, 7. *n.* *Vide Tejum.*
- Tlepolemus, aulæ Ægyptiacæ minister, commeatui Alexandriæ præpositus. XV. 26, 11. in eo sperabant Ægyptii, prava Sosibii administratione offensi. 25, 8. eundem accusat Sosibius, ut regnum adfectantem. 26. ejus socrum Danaën indigne tractat idem. 27. ejus amicus Moeragenes, flagris jam nunc cædendus, nudus evadit. 27 *seq.*
- Macedonibus scribit Tlepolemus, se mox adfuturum. XV. 28, 6. administrationem regni adeptus, virtutes suas vitis superavit, prodigus & superbus. XVI. 21. cum in eo esset ut de statu deiceretur,

- confirmavit suam potentiam. 22.
- Tlepolemus, legatus Ptolemæi minoris ad Antiochum Epiphanem. XXVIII. 16, 6.
- Tolistobogii, *Τολιστοβόγιοι*, Galli Asiam incolentes; pro eis & eorum regibus apud Romanos intercedit Epofognatus. XXII. 20, 2 *sq.*
- Tollenones Archimedis, in muris Syracusanorum. VIII. 7, 8 *sqq.*
- Tomisa, ἡ *Τόμισα*, *Sophenæ oppidum*. XXXIV. 13, 1. in *vers. lat. & vs. 4. ubi verba ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς Καππαδοκίας non debuerant verti a montibus Cappadociæ, sed a finibus.*
- T. Torquatus, legatus Romanorum ad reducendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. XXXI. 18, 9. re infecta redit. *cap. 25-27.* Romanam reversus, efficit ut Ptolemæo seniori fœdus renunciaretur. XXXII. 1, 2 *sq.*
- Torus, ὁ *λόφος ὁ καλούμενος Τόρος*, collis prope Agrigentum in Sicilia. I. 19, 5. n.
- Tragiscus, socius Philemeni & Niconis in prodendo Tarento Hannibali. VIII. 29 *seq.*
- Tragædi a L. Anicio in scenam producti. XXX. 13, 12.
- Tragœdiæ alius finis est, alius historiae. II. 56. XV. 36, 7. multas tragœdias in belli Cleoménici historia fecit Phylarchus. II. 56 *seqq.* velut poëtæ tragici, scriptores nonnulli in Hannibalis historia, Alpes trajicientis, deum ex machina adhibuerunt. III. 48, 8.
- Tragurium, *Τραγύριον*, oppidum Illyricum, ditionis Issiorum. XXXII. 18, 1 *sq.*
- Tralles, *Τράλλεις*, Lydiæ urbs, Eumeni data. XXII. 27, 10.
- Transalpini Galli. *Vide* Galli.
- Trafimenus lacus; *vide* Tarfimenus.
- Trebia fluvius, ὁ *Τρεβίας*. Ad eum castra locat P. Scipio. III. 67, 9. 68, 5 *sq.* prælio equestri trans Trebiam Hannibalem vincit Sempronius. III. 69, 5 & 9. pugna infelix ejusdem Sempronii ad Trebiam. 72, 4. 73 *seqq.* 108, 8. XV. 10, 8.
- Triarii, sexcenti in legione, natu maximi. VI. 22, 7 *sqq.* eorum arma. 23, 6. tentoria in castris. 29, 3 *sqq.* triarii immunes sunt a ministeriis castrensis. 33, 7 & 10 *sqq.* triarii in classe M. Atilii. I. 26, 6 & 15.
- Tribuni militum quo pacto creentur & per legiones distribuantur. VI. 19, 1 *sqq.* & *vs. 7 sqq.* a militibus, statim post delectum, exigunt sacramentum. 21, 1 *sq.* rursus in castris sacramentum castrense. 33, 1 *sq.* tribunorum tentoria in castris. 27, 4 *sqq.* officium in castris. 34, 2 *sqq.* ministerium tribunis in castris præstari solitum. 33, 5 *sqq.* de sententia concilii tribunorum, infliguntur supplicia castrensis. VI. 37, 1 *sqq.* minorum pœnarum tribunus in manipulis sibi subjectis arbiter est. 37, 8 *sqq.*
- Tribuni plebis, non sunt obnoxii consulibus. VI. 12, 2. si vel unus

unus eorum intercessisset, fenatus nil perficere potest. 16, 4. tribunorum pl. partes sunt, rationem habere voluntatis plebis. 16, 5.

tribunus plebis Antonius legatos Rhodiorum in senatum introducit, adversante prætore. XXX. 4, 6.

Tribus Attalica, Athenis instituta. XVI. 25, 9.

Trichonium, Τριχώνιον, Ætoliæ oppidum, ad dextram a Strato Thermum eunti. V. 7, 7.

Trichoniensis, Τριχωνεύς, Τριχωνιδεύς, & Τριχονεύς, Dorimachus; IV. 3, 5. n. Alexander; V. 13, 3. Dicæarchus. XVII. 10, 9.

Trichonius lacus, ἡ Τριχωνίς λίμνη, in Ætolia. V. 7, 8 & 10. XI. 4, 1.

Triemiolia, navium genus minorum & apertarum. XVI. 2, 10. n. 3, 4, 7, 1 & 3.

Trieres, Τριήρης, Cœlesyriæ s. Phœniciæ oppidum, incensum ab Antiocho. V. 68, 8. n. De ejus situ confer Berytus.

Trigaboli s. Trigabuli, Τριγάβολοι, locus ubi Padus fluvius in duo ostia dividitur. II. 16, 11. n.

Triorches, τριόρχης, convicium a Timæo in Agathoclem usurpatum. XIII. 15, 2.

Triphylia, ἡ Τρυφυλία, Peloponnesi regio, inter Elidem & Messeniam, subacta ab Eleis non multo ante bellum Sociale. IV. 77, 8 & 10. Triphylia oppida. 77, 9. Nomen habet regio a Triphylō, Arca-

dis filio. 77, 8. *Mendose vulgo Tryphalia & Tryphalus, (Τρυφάλια & Τρύφαλος) scribebatur; vide Not. ad IV. 77, 5 & 8.*

Triphyliam invadit Philip-
pus. IV. 77 seqq. & sex die-
rum spatio universa potitur.
80, 14.

cetratos, quorum dux erat
Leontius, duce Taurione in
Triphyliam mittit Philip-
pus. V. 27, 4.

Elei Romæ coram senatu
Achæis litem movent de Tri-
phylia. XVIII. 25, 7. sed
eam Achæis adtribuit T. Quin-
tius cum decem legatis. XVIII.
30, 10 sq.

Triphylus, Arcadis filius; a quo
nomen habet Triphylia regio.
IV. 77, 8. n.

Tripolis, regio Laconicæ, in qua
oppidum Pellene. IV. 81, 7. n.

Triremibus, non (ut Romani &
Pœni) quinquere-
mibus, bella
maritima gesserant Persæ cum
Græcis, & Athenienses cum
Lacedæmoniis. I. 63, 8. tri-
remes, inter apertas & mino-
res naves numerantur XVI. 2,
10. n.

Tritæa, Trittæa, urbs Achaïæ, ex
XII primis olim fœderatis, ἡ
Τριτάλα. II. 41, 8. (& Τριτ-
τάλα, ut monuit Stephanus
Byz. unde Τριτταεύς, Trit-
tæensis duplici litera ττ
XXVIII. 6, 2. XXXVIII.
5, 4.)

Tritæenses, Τριτταίης, in-
ter primos, qui pristinum Fœ-
dus Achaicum instaurarunt. II.
41, 12. Tritæensium agrum
popu-

- populantur Ætoli. IV. 6, 9 *sq.*
 rursus Elei, duce Euripida
 Ætolo. IV. 59 *seq.*
 Tritæensis (s. Trittæensis)
 Stratus. XXVIII. 6, 2.
 XXXVIII. 5, 4.
 Triton; coram eo ictum fœdus
 Philippi cum Pœnis. VII. 9, 2.
 Triumphus imperatorum Roma-
 norum. VI. 14, 8. agi non
 potest, nisi consentiente sena-
 tu & sumtus decernente. *ibid.*
 L. Æmilius Paullus ex Il-
 lyrico triumphat. III. 19, 12.
 IV. 66, 8. P. Scipio, ex Hi-
 spania. XI. 33, 7. idem ex
 Africa de Pœnis. XVI. 23. L.
 Scipio & L. Æmilius Regil-
 lus, ex Asia, de Antiocho.
 XXII. 7, 16 *sq.* Anicius de
 Genthio. XXX. 13.
 Triumviri agris dividendis, Muti-
 næ inclusi & obsessi a Boiis &
 Insubribus. III. 40, 8 *sq.* per
 dolum capti. *ibid.* vs. 10.
 Troas; *vide* Alexandria Troas.
 Trocmi, οἱ Τρόκμοι, Gallicus
 populus in Asia; calumniantur
 Ariarathem apud Romanos.
 XXXI. 15, 2.
 Træzen, Τροιζήν, gen. Τροιζή-
 νος, oppidum Argolidis, a Cleo-
 mene occupatum. II. 52, 2.
 Tropici circuli. *Vide* Tom. V.
 p. 26 *sqq.*
 Tryphalia, & Tryphalus; *vide*
 Triphylia.
 Tubæ & buccinæ sono parent gre-
 ges in Corsica & Italia. XII. 4.
 Dormientes, in bello, tuba
 excitat; in pace, galli cantus.
 XII. 26, 1.
 Tula, Τύλη, (sive Tulus, Τύλις)
 sedes regum Gallicorum, Thra-
 ciam prope Byzantium incolen-
 tium. IV. 46, 2.
 Tunes, ὁ Τύννης, τοῦ Τύννητος;
 urbs Africae, Carthagini ipso
 situ & vicinia infesta. I. 30,
 15. 73, 5. capta a Regulo.
ibid. Tunete castra ponunt
 mercenarii Pœnorum seditiosi.
 I. 67, 13. 69, 1. 73, 3. 76
seq. Tunetem obsident Amil-
 car & ejus collega Hannibal.
 I. 86.
 castra ad Tunetem (*sic sim-
 pliciter vertenda erant verba*
τὸν ἐπὶ Τύννητι χάρακα;
conf. Adnot. ad I. 67, 13.)
 occupat Scipio, fugientibus ad
 ejus adventum Pœnis. XIV.
 10, 2. sed mox regredi Uti-
 cam, ad ferendam suis opem,
 cogitur. *ibid.* vs. 6 *sqq.* Tu-
 netem legatos ad Scipionem de
 pace mittunt Pœni. XV. 1.
 Turdetani & Turduli, Τουρδε-
 τανοὶ καὶ Τούρδουλοι, Baticæ
 Hispaniæ incolæ; a nonnullis
 pro eodem populo habentur, a
 Polybio pro diversis. XXXIV.
 9, 1.
 Turres Celtiberiæ, pro urbibus
 numeravit Polybius. XXVI. 4.
 Turris Alexandri, ὁ Ἀλεξάν-
 δρου καλούμενος πύργος, in
 Thessalia. XVIII. 10, 2.
 Tuscanum mare; *vide* Etruscanum.
 Tyana, τὰ Τύανα, Cappadociæ
 urbs; ad eam otiosus sedet ne-
 scio quis imperator. *Fragm.*
hist. 69.
 Tychæus, Numida, cum 2000
 equitibus Hannibali in Africa
 se jungit. XV. 3, 5 *sqq.*
 Tychica porticus, Τυχική στοά;
sic

sic forte legendum VIII. 5, 2.
pro Scythica porticus.

Tycho, Τύχων, scribarum in exercitu Antiochi præfectus, provinciae ad Erythræum mare præficitur. V. 34, 12.

Tyla; *vide* Tula.

Tylos, ἡ Τύλος, insula Erythræi maris, *id est*, *Persici sinus*. XIII. 9, 5.

Tyndaris, ἡ Τηνδαρίς, Siciliae urbs maritima, ad quam classe cum Pœnis pugnat C. Atilius. I. 25.

Typanæ, Τυπανέαι, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. n. 78, 1.

Typancata, Τυπανεᾶται, urbem suam Philipppo tradunt. IV. 79, 4.

Tyranni, per Peloponnesi civitates constituti & sustentati a Macedonum regibus. II. 41, 9 *sq.* 44, 3.

Tyranni nomen impietatis significationem conjunctam habet. II. 59, 6. inter tyrannum & regem quid differat. V. 11, 6. *Et* VI. 4, 2. *coll. cap.* 3, 9 *sq.* *Et* 4, 5. Tyrannis quomodo oriatur e regno. VI. 7, 6 *sqq.*

tyrannorum securitas in peregrini militis benevolentia & viribus posita. IX. 13, 8. 18, 2.

Tyrreni, ἡ Τυρρήνοί. *Vide* Etrusci.

Tyrrenum mare; *vide* Etruscum.

Tyrus, Τύρος, urbs Cœlesyriæ & Phœniciae, vi capta ab Alexandro. XVI. 40, 5.

Tyrii, οἱ Τύριοι, secundo fœdere Carthagenensium cum *Polybii Histor. T. VIII.*

Romanis comprehensi. III. 24, 1 *Et* 3.

Tyrum & Ptolemaidem Theodotus Ætolus, qui Cœlesyriæ a Ptolemæo Philopatore præfectus erat, tradit Antiocho. IV. 37, 5. V. 62, 2 *sq.* Tyro Theodotus præfecerat Panætolum. V. 61, 5. 62, 2.

Tyrum porro cum classe proficisci (*sic oportebat in versione latina, non cum classe redire*) Diognetum jubet Antiochus. V. 70, 3.

Tyrum quotannis Carthaginienses primitias frugum eximia navi diis patris offerendas mittunt. XXXI. 20, 12.

V. U.

Vaccæi, Οὐακκαῖοι, populus Hispaniæ; bello petuntur ab Hannibale; eorum urbes Salmantica & Arbucala vi captæ. III. 14, 1. alia eorundem oppida, Intercatia & Segefama. XXXIV. 9, 13.

Vaccæis bellum inferunt Romani. III. 5, 1.

Vaccenses, Africae populus, Βακκαῖοι. *Nempe sic fortasse legendum* III. 33, 15. *pro* Μακκαῖοι vel Μάκιοι.

Vadimonis lacus, ἡ Ὀάδμων vel Οὐάδμων προσαγορευομένη λίμνη, in Etruria; ad eum Boii cum Etruscis cæduntur a Romanis. II. 20, 2. n.

C. Valerius *Lavinus*, Marci filius, frater uterinus M. Fulvii *Nobilitioris* Consul; XXII. 12, 10 *sqq.* per ejus apud Consulem gratiam pax datur Ætolis

- lis. *ibid.* Romam mittitur a M. Fulvio, ad petendam confirmationem pacis. 14, 2.
- L. Valerius Flaccus, Cof. cum T. Octacilio, rem in Sicilia commode gerit. I. 20.
- Lucius Valerius Flaccus, legatus consularis sub M^o Acilio Cof. cum Ætolis agit, pacem petentibus. XX. 9 *seq.*
- Manius Valerius Maximus, Cof. cum M^o Octacilio in Sicilia fœdus facit cum Hierone. I. 16.
- Marcus Valerius Lævinus, pater Caii, prætor, classi Romanæ in Græcia præfectus ad observandos conatus Philippi. VIII. 3, 6. *proconsul*, Agathyrnenses e Sicilia in Italiam mittit, Brutiorum agrum vastaturos. IX. 27, 11. *n.* primus cum Ætolis societatem pepigerat. XXII. 12, 11.
- Vallos Romani milites in itinere, simul cum armis, gestant. XVIII. 1, 1 *seqq.* *Conf. mox* Vallum.
- Vallum & fossa circum castra Romana. VI. 34, 1 *sq.*
- vallum Romanorum præstat vallo Græcorum. XVIII. 1, 5 *seqq.*
- vallum ex clivellis factum a Cn. Scipione in Hispania. *Spicileg. ex lib.* VIII. num. 3. T. V. p. 35.
- Velites in legione Romana, ὑποσφομαχοι. *Vide Adnot. ad* I. 33, 9.
- natu minimi & pauperrimi. VI. 21, 7. mille in legione 1000 peditum. 21, 9. æqualiter per manipulos distributi. 24, 3 *sq. n.* arma Velitum.
22. in castris non ministrant velites; 33, 8. sed ad vallum & ad portas excubant. 35, 5. *n.*
- Velitum globi, σπειραι, in intervallis manipulorum hastatorum in acie Scipionis. XV. 9, 9. *n.* & *Adn. ad* VI. 24, 4.
- de* Velitibus *adde* XI. 22, 10. 23, 1. *n.* 24, 1. 32, 2 *sq.*
- Venationis amans, Scipio Æmilianus. XXXII. 15, 3 *seqq.* Polybius. *ibid.* & vs. 8. & XXXI. 22, 3. *conf.* Aper.
- venator eximius, juvenis rex Ptolemæus Epiphanes. XXIII. 1, 9.
- Veneti, Ούένετοι, ad mare Adriaticum, populus antiquissimus; sermone differunt a Gallis, moribus & cultu eis fere similes. II. 17, 5 *sq.* in ditionem Gallo-rom eorum, qui Romam vi ceperant, inrumpentes, cogunt eos ut domum repetant. II. 18, 13. Veneti & Cenomani, bello Gallico Cisalpino, Romanorum partibus se adiungunt. II. 23, 2 *seqq.* 24, 7.
- Ventus; *vide* Africus, Etesia &c.
- venti favore Pœni incendunt opera Romanorum ante Lilybæum. I. 48. venti subita mutatio saluti est reliquæ classi Punicæ post prælium ad Ægusam. I. 61, 7. ventorum varietatem indicat & ante significat mons ignivomus Hieræ insulæ. XXXIV. 11, 15 *seqq.*
- Indigenæ ventorum stationes norunt; proverbium. IX. 25, 3.
- Venus Erycina; *vide* Eryx. Vene-

- Veneris ædes ad Saguntum. III. 97, 6. Veneris templum Pergami vastavit Philippus. XVII. 2, 2. 6, 4.
- Venusiam, Οὐγενούσιαν, *bene munitam* urbem capiunt Pœni; III. 90, 8. *n. nisi* Telesiam, Τελεσίαν, *ex Livio reponendum, ἔξ σερῶνδαν ἀτειχιστον, id est*, muris carentem, *quod habent codices nostri.*
- Venusiam cum paucis evadit Terentius Varro e clade Cannensi. III. 116, 13. 117, 3.
- Veracitas; *vide* Veritas.
- Verbanus lacus in Alpibus. XXXIV. 10, 20.
- Vergiliæ, Pleiades, ἡ Πλειάς; earum occasus, hiemis initium. III. 54, 1. *n.* Circa earum ortum, ineunte æstate, comitia sunt prætoria Achæorum. IV. 37, 2. (*coll.* III. 16, 7. 17, 1.) V. 1, 1. V. 30, 7. circa Pleiadum ortum noctes jam sunt admodum breves. IX. 18, 2.
- Veritas, lumen historiæ. I. 14, 6. XII. 7. Veritas, maxima dea, de mendacio triumphat. XIII. 5, 4 *sqq.*
- veracitatis fomes est, disce-
re erga deos non esse menda-
cem. VI. 59, 4.
- Vericulus a Macedonibus inscri-
ptus parietibus Thermi. V. 19, 5.
- Vestæ ara, ὁ τῆς Ἑστίας βω-
μός, Omarii, s. in Iovis Ho-
marii templo. V. 93, 10. *n.*
- Vestæ imago, τὸ τῆς
Ἑστιάδος ἄγαλμα, Iassi, sub
dio, nec pluitur, nec ningitur.
XVI. 12, 3. *n.* *Adde* Hestiar.
- Vestini, Οὐεστίνοι, (s. Οὐεστι-
νοί) focii populi Romani. II.
24, 12.
- Vetus urbs, ἡ παλαιὰ πόλις,
pars urbis Panormi. I. 38, 9.
- Vexillarii duo, σημαιοφόροι, in
quoque manipulo. VI. 24, 6.
- Vexillum, σημαία, *idem quod*
ordo, τάξις vel τάγμα, ἔξ
manipulus, σπεῖρα. VI. 24,
5. *n.*
- defixis vexillis designantur
varia loca in castrorum meta-
tione. VI. 27, 2. 41, 6 *sqq.*
- prætorium albo vexillo indica-
tur; alia insigniora loca, vexil-
lis puniceis. 41, 7.
- Via Ignatia; *vide* Ignatia Via.
- Vie in castris, ad instar vicorum
in urbibus. VI. 29 *sq.* via
quintana. 30, 6. via lata ante
tribunorum tentoria quotidie
mundatur, quia ibi plerique
per totum fere diem vulgo ver-
santur. VI. 33, 3 *sq.*
- Vibonium, Ἰβώνιον, (*rectius*
Οὐιβώνιον) oppidum Dauniæ
in Italia; circa illud castra me-
tatur Hannibal. III. 88, 6.
- Victimæ exta, de more Macedo-
num ostenduntur regi. VII.
11, 1.
- Victor qui modo videbatur, sæpe
temeritate victus. XI. 14, 4.
- Victoria. Iustitia & honeste fa-
ctis vincere hostes, melius est
quam armis parata victoria. V.
12, 2 *sqq.* Romano militi
aut vincendum, aut morien-
dum. VI. 58, 11.
- victoria recte uti, majus est
quam vincere. X. 36, 1 *sq.*
cf. XI. 14, 4.
- Vigiliarum nocturnarum ratio in
H h 2 castris

- castris Romanis. VI. 35. XIV. 3, 6.
- P. Villius, legatus Rom. ad Antiochum M. post bellum Philippicum. XVIII. 31, 3. Thaso Selymbriam profectus est, & inde Lyfimachiam, ubi regem convenit. 33, 1 *sq. n. coll.* 32, 3 *sq.*
- Vincere; *vide* Victoria.
- Vindicatio rei controversæ, ex Zaleuci lege. XII. 16.
- Vindicias adv. Athenienses petunt Delii, ab Achæis inter cives recepti. XXXII. 17.
- Vinum. Vini pretium vile in Gallia Cisalp. II. 15, 1. veteribus vinis equos curat Hannibal. III. 88, 1. vinum bibere non licet mulieribus apud Romanos, nisi vinum passum. VI. 2, 3 *sqq.*
- vinum ex Loti baccis. XII. 2, 7. vinum hordaceum in Hispania. XXXIV. 9, 15.
- vinum arbutivum Capuæ. XXXIV. 11, 1.
- vinum deditus Demetrius, Seleuci filius, obses Romæ; XXXI. 21, 8. domi, regno potitus. XXXIII. 14, 1.
- Virgines 100 Locrenses quotannis Ilium missæ. XII. 5, 7.
- Viriathus. *Fragm. hist. 70. quod tamen non videtur esse Polybii.*
- Virtus imperatoria; *vide* Imperator.
- virtutes a puero disci debent. VI. 59, 1.
- Visus, instrumentum ad res cognoscendas certius auribus. XII. 27.
- Vita anteaſta, maximum fidei pi-
gnus. VIII. 2, 3. *Conf.* III. 31, 7 *sqq.*
- Ulcera animorum, sicut corporum, nonnumquam insanabilia. I. 81, 6 *sqq.*
- Ultio. In ulciscendo inimico, non modo, quid ille dignus sit pati, considerandum; sed & quid nobis conveniat facere. XII. 14, 3. XV. 4, 10.
- Ululatum tollunt Galli (παλαιζουσι) pugnam incuntes. II. 29, 6. II. 43, 8.
- Ulysses in Cyclopi speluncam revertitur, pileum & cingulum repetiturus. XXXV. 6, 4. Ulysem Homerus inducit, multa, quæ & mari & terra sint evenitura, ex astris conjectantem; IX. 16, 1. ut exemplar viri politici. XII. 27, 10. *Conf.* Homerus.
- Umbonibus & alis, non hastis, neque gladiis, pugnabant Romani ad Zamam adv. Hannib. XV. 13, 1. *n.*
- Umbra expertia fieri perhibentur corpora eorum, qui Iovis templum in Arcadia fuerint ingressi. XVI. 12, 1.
- Umbri, οἱ Ὀμβροί, contingunt Etruscos, & habitant utrumque latus Apennini. II. 16, 3. socii Romanorum bello Gallico Cisalpino. II. 24, 7.
- Umbriam (τὴν τῶν Ὀμβρων καλουμένην χώραν) populatur Hannibal. III. 86, 6.
- Volane; *vide* Olana.
- Volcium, Ὀλκιον, (sive Ὀλκιον scribi debuit) Etruriæ oppidum. VI. 59, 7. *n.*
- Voluntas vera hominis, latens sæpe dissimulatione, cognoscitur

tur ex factis præteritis. III. 31, 7 *sqq.*

Uragi, s. optiones, in legione Romana. VI. 24, 3.

Urbes munitissimæ, facillime interdum capiuntur. VII. 15, 2 *sq.* urbes solum inæquale habentes, non continent plures domos eis, quarum superficies plana est. IX. 21, 7 *sqq.* urbis magnitudo ex solo circuitu æstimari non potest. *ibid. vs. 1 sqq.*

urbis verus ornatus in civium virtute cernitur. IX. 10, 1 & 12.

in urbibus vi expugnatis mos est Romanorum, sævam statim edere cædem. X. 15, 4 *sq.*

Ufcana, oppidum Illyricum, τὰ Ὑσανα. VIII. 38, 5. *si modo vera est nota numerica η. apud Steph. Byz. nec scribendum ηη. id est, lib. XXVIII; ut Polybius eo loco, quem respexit Stephanus, egerit de Appio Claudio Centone, (eodem cujus fit mentio in Reliq. libri XXVIII. cap. 11.) qui, ab Hostilio Cos. in Illyricum missus, ingentem cladem ad Ufcana oppidum passus est, ut discimus ex Livio, XLIII. 9 seq.*

Ufu & meditatione faciles fiunt res difficillimæ. X. 47, 5 & 11. usus magister optimus. XII. 27, 6 *sqq.* Conf. Cognitio.

Utica, ἡ Ἰρύνη, urbs Africae prope Carth. I. 73, 5. obsidetur a mercenariis Pænorum rebellibus. I. 70, 9. 73, 3.

Uticenses, dum adjuvare vult, pæne perdit Hanno. 74. ab Uticæ obsidione desistit Matho. 75, 3.

Uticenses, οἱ Ἰρυναῖοι, Romanis se tradere volentes post primum bellum Punicum, ab his non recipiuntur. I. 83, 11. deficiunt ad rebelles Afros. 82, 8. ad deditionem compelluntur a Pænis. 88.

Uticenses (ὁ Ἰρυναίων δῆμος) comprehensi antiquo fœdere Pænorum cum Romanis. III. 24, 1 & 3. iidem comprehensi fœdere Hannibalis cum Philippo. VII. 9, 5.

Uticam obsidet Scipio Africanus major. XIV. 1, 2. 2, 1 *sqq.* 6, 7. 7, 1. 8, 2. classem eo mittunt Pæni adversus obsidentes Romanos; quare a Tunetæ ad ferendam suis opem prope in castra ad Uticam redire coactus est Scipio. XIV. 9, 7 & 11. 10, 1 & 6 *sqq.*

sub initium tertii belli Punici, Uticenses Romanis se tradunt, & ab eis in fidem recipiuntur. XXXVI. 1, 1 & 4. prope eam dein castra habuerunt Romani. *vide* XXXVI. 4, 1. *ubi verba εἰς τὴν τῆς Ἰρύνης ἀρχὴν non interpretanda erant ad Uticæ arcem, sed ad Uticæ promontorium. conf. XIV. 6, 7.*

Utilitatem cum oblectatione legentium spectare debet Historicarum scriptor. XV. 36, 3 *sqq.*

Vulcani tumulus Carthaginæ Nova. X. 10, 11.

Vulcani Hiera, *vel* Vulcania insula,

- fula, ἡ Ἱέρα Ἡφαίστου. XXXIV. 11, 12.
- Vultures Lagoræ indicant, qua parte minus custoditus esset Sardium urbis murus. VII. 15, 8.
- Vulturnus fluvius, medios fere dividit campos circa Capuam. III. 92, 1. *Ibi Οὐλτυρνον reposuimus, pro mendoso Ἀδυρνον, quod erat in libris.*
- Uxores, fidei pignus hostibus datum. VIII. 2, 3.
- X.
- X**anthicus mensis; eo fit lustratio exercitus Macedonici. *Spicileg. ex lib. XXIV. c. 8. Tom. V. p. 43. n.*
- Xanthii, Ξανθοί, Xanthi cives, urbis Lyciæ, legatos Romam mittunt & ad Achæos adv. Rhodios. XXVI. 7, 3.
- Xanthippus, Lacedæmonius, dux Pœnorum, prælio vincit capitque Regulum. I. 32-34. donum reddit. 36. fabula de ejus obitu. *ibid.*
- Xanthus; mendosa lectio, pro Xanthicus, quod vide.*
- Xenarchus, Achæorum legatus Romam, de renovanda societate. XXIV. 4, 11 sq.
- Xenis via, ἡ ὁδὸς ἡ Ξενίς, ad Mantineam. XI. 11, 5.
- Xeno, Ægiensis, Romam legatus ad deprecandum pro exsulibus Achæis. XXXII. 7, 14. rursumque. XXXIII. 1, 3. *(nisi priori loco intelligendus Xeno Patrensis, de quo mox.)*
- Xeno, dux copiarum Antiochi Magni, cum Theodoro Hemilio mittitur adv. Molonem. V. 42, 5. metu Molonis in urbes se recipit. V. 43, 7.
- Xeno, Hermionensium tyrannus, abdicat tyrannidem. II. 44, 6.
- Xeno, Patrensis, temporum rationem habendam censet Achæis in bello Romanorum cum Perseo. XXVIII. 6, 2 & 8. *Nescio an legatus Achæorum Romam, deprecans pro exsulibus. XXXII. 7, 14. qui locus pariter de Ægiensi Xenone intelligi potest, præsertim si conferamus XXXIII. 1, 3.*
- Xenætas, genere Achæus, ab Hermea, principe ministro Antiochi Magni, cum exercitu mittitur adv. Molonem. V. 45, 6. primum feliciter rem gerit; 46 seq. tum subito a Molone oppressus, ingenti clade adficitur. V. 48. & 46, 5.
- Xenophanes, Cleomachi filius, Atheniensis, legatus Philippi ad Hannibalem fœderis faciendi causa. VII. 9, 1.
- Xenophantus, dux classis Rhodiorum adv. Byzantios. IV. 50, 5 sqq.
- Xenophontis reditus ex Asia monstravit infirmitatem barbarorum, eaque una ex causis fuit, unde natum est bellum Græcorum cum Persis. III. 6, 10. ejus sententia de repub. Cretensium. VI. 45, 1. ejusdem verbum, officinam belli esse totam urbem. X. 20, 7.
- Xenophon, Ægiensis, cum T. Quintio interest colloquio cum Philippo ad Nicæam. XVII. 1, 4. ab

ab Achæis legatus mittitur Romam XVII. 10, 11. pater Alcithi. XXVIII. 16, 3.

Xerxis in Græciam trajectio. III. 22, 2. Xerxes legatos mittit ad Spartanos, aquam & terram petitam. IX. 38, 2.

Xerxes, regulus urbis Armofata, in Armenia; eum Antiochus confirmat in regno, & sororem suam ei copulat. VIII. 25.

Xiphia piscis venatio. XXXIV. 3.

Xynia, ἡ Ξυνία, urbs Thessaliæ. *Spicileg. Fragm. ex lib. IX. num. 3. T. V. p. 37.*

Xystophori equites, id est, hastati, in acie Antiochi adv. Molonem. V. 53, 1.

Y.

τὰ Ὑσσανα; vide Uscana.

Z.

Zabdielus, præfectus Arabum in exercitu Antiochi Magni in Cælesyria. V. 79, 8.

Ζάκυνθος; vide Saguntum.

Zacynthus insula, ἡ Ζάκυνθος, prope Cephalleniam. V. 4, 2. res Zacynthi ex sua auctoritate constituit Philippus. V. 102, 10.

Zagrus mons, τὸ Ζάγρον ὄρος, ἔσ' ὁ Ζάγρος, a meridie & ad occasum Mediæ, mons altissimus & amplissimus, quem plures barbari populi incolant. V. 44, 6 sq.

ad eum est Chalontis regio. V. 54, 7. n. interjacet inter Mediam & Atropatenem. 55, 6 sq. *conf. Adn. ad V. 44, 8.*

Zaleuci lex, de rei controversæ vindicatione. XII. 16, 4 sqq.

alia; qua, qui de sententia legis disputare volebat, pendente laqueo de collo verba facere tenebatur. XII. 16, 7 sqq.

Zama, ἡ Ζάμα, Africae urbs, quinque dierum itinere versus occasum distans a Carthagine; ubi acie vincitur Hannibal a Scipione. XV. 5, 3. *ἔ' capp. seqq.*

Zarax, Ζάραξ, opp. Peloponnesi, ad sinum Argolicum. *Laconica vulgo accensetur; (Cellar. Geogr. Ant. II. 13. p. 1198.) sed ditionis Argivorum fuisse scribit Polybius IV. 36, 4 sq. & frustra tentatum a Lycurgo, rege Spartanorum. Confer Praia, ἔ' Glympes.*

Zariafa, τὰ Ζαρίαφα, Bactrianæ oppidum. X. 49, 15.

Zarzas (aliis Zarxas) Afer, unus e ducibus rebellium adv. Pœnos. I. 84, 3. dedit se Pœnis. 85, 2. e cruce suspenditur. 86, 6.

Zelys (perperam Zebes Casaub.) dux Neocretum, in exercitu Antiochi. V. 79, 10. n.

Zeno, Rhodius, historicus. XVI. 14, 2 sqq. n. ab eo dissentit Polybius, de Pugna navali ad Laden; XVI. 14, 5 sqq. *ἔ' cap. 15. item de expeditione Nabidis in Messeniam; XVI. 16 seq. ἔ' de pugna ad Panium Antiochi cum Scopa. c. 18 seq. In dictionis elegantia plus studii posuit, quam in rerum inquisitione & tractatione. XVI. 17, 9. 20, 3 sqq.*

cum

- eum per literas admonuit Polybius, sed fero. 20, 5 *sqq.*
- Zeugma, τὸ Ζεῦγμα. Seleucia ad Zeugma. V. 43, 1. 48, 15. ad Zeugma est Commagene. XXXIV. 13, 3.
- Zeuxippus, Bœotus, partium Romanarum bello Philippico, auditor cædis Brachyllæ. XVIII. 26, 5 *sqq.* XXXII. 2, 4.
- In exilium pulsum a suis, restitueret volunt Romani, sed accipere nolunt Bœoti. XXIII. 2.
- Zeuxis, dux copiarum Antiochi Magni, Molonem prohibet trajicere Tigrim. V. 45, 4. *adde* 46, 11. 47, 5. mox vero se recipit, & trajicere eum patitur. 48, 10 *sqq.*
- persuadet Antiocho, ut eum exercitu Tigrim trajiciat. V. 50 *seq.* præest lævo cornu in pugna Antiochi cum Molone. 53, 6. 54, 1.
- interest. oppugnationi Seleucia ad Mare. V. 60, 4.
- Zeuxis, *nescio an idem cum superiore*, Lydiae satrapa nomine Antiochi Magni. XXI. 13, 4. ab eo Philippus, bellum gerens cum Attalo, commearus ex fœdere petit. XVI. 1, 8 *sq.* & obtinet. XVI. 24, 6. Idem ab Antiocho legatus mittitur ad Scipiones, de pace cum eis acturus. XXI. 13, 4. 14, 9. Romam legatus. XXII. 7, 1.
- Ziboetes. *Forte sic scribendum pro Tiboetes; de quo vide suo loco.*
- Zodiaci sex signa, quavis nocte supra horizontem. IX. 15, 7 *sq.*
- Zoippus, consiliarius Hieronymi, regis Syracusarum.
- de Zonis terræ, *vide Tom. V. p.* 25-28.

H-94238.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова